

Nương tử, xin nhẹ một chút

Contents

Nương tử, xin nhẹ một chút	2
1. Chương 01: Thiếu Niên? Hái Hoa?	2
2. Chương 02: Thì Ra Mỹ Nam Là Ngốc Tử	7
3. Chương 03: Ta Muốn Mua Người	10
4. Chương 04: Quyết Tâm Nuôi Dưỡng	14
5. Chương 05: Hùng Hổ Vận Tiêu	18
6. Chương 06: Thiếu Chủ Cướp Tiêu	21
7. Chương 07: Nam Nhân Yêu Nghiệt	26
8. Chương 08: Nửa Đêm Say Mê Nhìn Mỹ Nhân Tắm	29
9. Chương 09: Giang Hồ Không Có Công Bằng	34
10. Chương 10: Tiểu Sắc Nữ	37
11. Chương 11: Muốn Thành Thân	41
12. Chương 12: Lén Vào Ván Thiên Lâu	44
13. Chương 13: Chỉ Vì Hồng Nhan	49
14. Chương 14: Giải Độc Dẫn Cổ	52
15. Chương 15: Mượn Giải Độc Lừa Lấy Tam Bảo	56
16. Chương 16: Tối Đón Dâu	60
17. Chương 17: Dạ Ngu Ngốc Bị Thương	64
18. Chương 18: Đường Thái Nhi Muốn Thành Thân Hay Không (1)	68
19. Chương 19: Đường Thái Nhi Muốn Thành Thân Hay Không (2)	72
20. Chương 20: Đường Thái Nhi Muốn Thành Thân Hay Không (3)	76
21. Chương 21: Dạ Nhi Bị Nhốt Trong Khương Biệt Trại	80
22. Chương 22: Ấu Nữ Sơn Trại	85
23. Chương 23: Đường Thái Nhi Phách Lối Đoạt Phụ	91
24. Chương 24: Người Lương Tính	94
25. Chương 25: Phân Chia	99
26. Chương 26: Thiếu Nữ Rung Động	104
27. Chương 27: Nửa Đêm Lén Lút Tìm Nơi Quái Dị (thượng)	109
28. Chương 28: Nửa Đêm Lén Lút Tìm Nơi Quái Dị (hạ)	114
29. Chương 29: Sập Bẫy Bị Hỏa Thiêu	119
30. Chương 30: Lão Nhân Quái Dị Là Sư Phụ	123
31. Chương 31: Người Đuổi Ta Cẩn	127
32. Chương 32: Liều Phủ Nhiều Thay Đổi	131
33. Chương 33: Nửa Đêm Tính Nhầm Gặp Mai Phục	136
34. Chương 34: Uống Nhầm Giải Độc	140
35. Chương 35: Nam Hồ Ly	144
36. Chương 36: Lên Đường	148
37. Chương 37: Hồ Ly Chọn Dạ Ngu Ngốc	152
38. Chương 38: Ngũ Độc Quả	157
39. Chương 39: Tình Đoạn Nghĩa Tuyệt	161
40. Chương 40: Tình Thanh Khuynh Tình	165

41. Chương 41: Lại Gặp Nhau	169
42. Chương 42: Quyết Tâm	174
43. Chương 43: Nhập Bẫy Vào Cung	178
44. Chương 44: Thăm Dò	181
45. Chương 45: Vội Vàng Phong Phi	185
46. Chương 46: Chướng Mắt Thì Quyến Rũ	189
47. Chương 47: Thực Hiện Kế Hoạch	193
48. Chương 48: Phu Thê Đồng Hành	198
49. Chương 49: Mưa To Gặp Chuyện	201
50. Chương 50: Hạ Độc	207
51. Chương 51: Điền Long Đảo Phượng	211
52. Chương 52: Vong Xuyên Cốc	215
53. Chương 53: Tình Thân Và Tình Yêu	219
54. Chương 54: Bái Hôn Trước Mộ	225
55. Chương 55: Ân Ái Trở Về	230
56. Chương 56: Hoàng Hậu Mở Yến Tiệc	234
57. Chương 57: Hoa Rơi Tắm Máu	238
58. Chương 58: Tin Hoặc Không Tin	241
59. Chương 59: Mừng Tám Tháng Chạp	246
60. Chương 60: Thiên Thượng Nhân Gian	249
61. Chương 61: Tuyết Rơi Tháng Chạp	253
62. Chương 62: Ta Đã Trở Về	257
63. Chương 63: Tân Hoàng Đăng Cơ	261
64. Chương 64: Kết Thúc	266
65. Lời Cuối Sách	272

Nường tử, xin nhẹ một chút

Giới thiệu

Nàng không dám nói mình là một người tốt.... . Tham tiền háo sắc, thiện đồ mang thù, bá đạo lưu m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-xin-nhe-mot-chut>

1. Chương 01: Thiếu Niên? Hái Hoa?

Chương 1 : Thiếu niên? Hái hoa?

Edit : QQ + Gió Lạc

Beta : kun'xih

Đầu tháng sáu, khi những giọt mưa tí tách qua đi, cũng đã là giữa hè.

Giờ dần vừa qua, sắc trời pha sáng, mặt nguyệt bắt đầu luân chuyển, không khí đầy sương mù. Trong rừng cây Tử Dương ở ngoại thành, thường truyền đến âm thanh quỷ quái “rú rít ngâm nga”. Âm điệu không giống nhạc cũng không giống bài hát, nhưng làm ấy đưa nhỡ rất thích thú, chờ mong. Chính là, âm điệu này vang lên trong khu rừng không một bóng người, thật là có vẻ vô cùng quỷ dị.

Mà phát ra giai điệu quỷ dị này không phải ai khác, chính là thiếu niên tay đang gõ đầu gối, chân bắt chéo đang nằm trên cây lúc này.

Người này một thân bạch y, vật áo buông xuống dưới phát phơ trong gió, như một loại quỷ mị.

Nếu như lúc này mà có người đi qua dừng chân đứng lại, nhất định sẽ bị dọa đến tè cả ra quần. Nghĩ rằng mình nửa đêm gặp ma .

Thiếu niên ngừng ngâm nga. Dưới ánh trăng, đôi mắt phản phát chút cô đơn và bất đắc dĩ, đôi môi khẽ chạm vào nhau phát ra hai chữ rõ ràng.

“Nam nhân.”

Vừa dứt lời, thiếu niên rũ hai mắt xuống, đem tia bất đắc dĩ kia thu hồi vào đáy mắt, khẽ thở dài nói: “Ta khi nào mới có thể có một nam nhân đây..... “ Vừa nói, vừa nâng bàn tay như ngọc non mịn lên. Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mũi mình, mày không tự giác mà nhăn lại tựa như bức tranh thanh nhã.

Thiếu niên nhíu mày đến cực điểm, bỗng nhiên sững sốt, đôi mắt lập tức hiện lên một tia giáo hoạt, “Không bằng hái hoa mang về nhà đi.”

Hái một nam nhân xinh đẹp, ôn nhu. Sau đó gạo nấu thành cơm, khiến hắn phải ngoan ngoãn đem mình về nhà chăm sóc.

Chủ ý đã định, thiếu niên đảo qua hàng mi u buồn, nhẹ nhàng bám thân cây, tự nhiên xoay người, bạch y như tuyết, phần phật bay lên, điểm nhẹ mũi chân tiếp đất vững vàng.

Để ý thấy góc áo có chút lộn xộn, vừa thuận tay vén một vài sợi tóc trước trán, khoe miệng mang theo tia cười yếu ớt đi về phía kinh thành.

Tuy là một kinh thành phồn hoa không gì có thể sánh bằng, nhưng ở đây lúc sáng sớm cũng rất im ắng.

Phổ xá vốn náo nhiệt chen chúc, lúc này lại hiện ra rộng rãi, bao la. Ven đường ngẫu nhiên có vài tửu lầu cửa chính đã rộng mở, bên trong tiểu nhị đang vội vàng quét dọn chuẩn bị đón khách, vừa ngáp một cái vừa ngẩng đầu nhìn ra xa. Chỉ thấy một thiếu niên đang đi trên đường.

Lộc cộc lộc cộc.

Tiếng xe ngựa từ xa truyền đến, thiếu niên bước lui về ven đường, nhìn thấy một cỗ xe ngựa uy nghiêm tráng lệ vừa đi qua trước mặt. MÀN xe theo chuyển động của xe ngựa mà khẽ lay động, tạo ra khe hở đủ nhìn thấy người bên trong. Dung mạo, vừa vặn bị thiếu niên nhìn thấy.

“Huynh đệ có biết đó là công tử nhà ai không? Sớm như vậy đã vội vàng ra khỏi cửa?” Thiếu niên nhìn về phía tiểu nhị đang cầm chổi quét dọn, nhẹ giọng hỏi.

Tiểu nhị ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên, thấy khuôn mặt dịu dàng, thanh tú của hắn không khỏi ngẩn người, trong phút chốc phục hồi tinh thần mới ngây ngốc đáp: “Mặc dù không biết công tử kia là ai, nhưng lúc này lại xuất môn đường hoàng như vậy, tám phần chính là quan lại tiền cung thượng triều.”

“Đa tạ.” Thiếu niên ngắn gọn cảm tạ, liền cúi đầu nhìn vết mờ nhạt của bánh xe in trên mặt đất mà đi theo.

Một hồi sau, thiếu niên theo vết bánh xe đi đến trước một tòa phủ đệ uy nghiêm. Hai tượng thạch sư uy vũ đang găm thét được đặt ở hai bên cổng chính, bốn nam quan binh mặc kim quang y phục lấp lánh, cầm trong tay trường mâu đứng ở trước cửa, rất uy phong.

Thiếu niên trốn ở góc khuất nghiêng đầu nhìn lại, biển trên cửa đề ba chữ rồng bay phượng múa “Tương Vương phủ.”

Thật là uy hiếp lòng người mà, nhìn vào mấy chữ kia lại có thể làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Ban đêm, bên trong một khách điểm nào đó.

Thiếu niên cởi bỏ bạch y thay bằng một thân y phục dạ hành, đem sách đã mua chỗ thương nhân lúc chiều bỏ vào trong bọc quần áo, sau đó buộc chặt bên người.

Trang bị đầy đủ, thiếu niên cầm miếng vải đen, khước môi nhếch lên nụ cười giống hồ ly: “Tiểu mỹ nhân, ta đến đây.” Dứt lời, cầm miếng vải đen che mặt lại, thả người nhảy ra ngoài cửa sổ.

Mỹ nhân trong miệng thiếu niên không ai khác chính là vị quan gia công tử ban sáng, tuy mới nhìn lướt qua nhưng bằng kinh nghiệm nhiều năm hành tẩu giang hồ, gặp qua không biết bao nhiêu loại người, kinh nghiệm nói cho hẳn biết, người này tuyệt đối là cực phẩm. Tuy rằng bề ngoài giống như một Vương gia, song hẳn cũng không quản nhiều việc như vậy.

Dù sao hẳn cũng là người trong giang hồ, từ trước đến nay đối với triều đình không có quan hệ gì.

Trong lúc suy nghĩ, thiếu niên đã phi thân lên nóc nhà, hơi cúi người nằm sấp xuống. Nhắc lên một viên ngói, ngọn đèn mờ nhạt bao trùm khắp phòng. Thấy vậy, thiếu niên không khỏi chửi thầm ở trong lòng, mình đã cố ý đến muộn như vậy, tại sao phu quân tương lai còn chưa có đi ngủ chứ!

Thiếu niên ép sát vào, nhìn nội thất trong phòng, lại phát hiện trong phòng hình như còn có người khác, nhưng người nọ ngồi ở xa nên nhìn không thấy toàn thân, chỉ có thể thấy một thân cẩm y.

“Tam ca của người? Ha ha, phỏng chừng hiện tại thân thủ đã có chỗ kỳ lạ, không ai có thể cứu.”

Khước miệng của thiếu niên giương lên, giọng nói của phu quân không ngờ lại vô cùng dễ nghe như vậy, chỉ tiếc là không nghe rõ hẳn nói gì.

“Trong ly rượu kia, chẳng lẽ Đại ca đã hạ độc?”

“Không sai, thứ độc không ai giải được, hơn nữa cho dù hẳn không chết cũng sẽ biến thành một kẻ ngu si”

“Tam ca thật đáng thương”

“Muốn trách thì trách hẳn cây to đón gió lớn*, sau này trên đời không còn vị Vương gia đáng sợ này nữa”

(*cây to đón gió lớn: Một người càng nổi tiếng, thì càng gặp nhiều “rắc rối”)

Lỡ tai thiếu niên khẽ động, vừa nghe được một chữ “độc” Kia, dựa vào thân phận của hẳn, đối với chữ độc này thật là nhạy cảm. Không khỏi nghiêng tai đến gần hơn, muốn nghe rõ hơn một chút, cũng không đoán được khi xoay người lại làm vỡ vài viên ngói.

“Là ai?!” Một tiếng gầm vang lên làm thiếu niên sợ hãi, theo lỗ hổng ở nóc nhà nhìn xuống phía dưới, phu quân tương lai đã muốn cầm kiếm nhảy lên.

Thiếu niên kêu to không tốt, sao lại bị phát hiện? Trong ba mươi sáu kế, kế chuồn là thượng sách, thân như quỳ mị đứng ở trên nóc nhà bay đi.

Hắn ra sức chạy, cảm giác hộ vệ đuổi theo phía sau càng ngày càng nhiều, quay đầu nhìn lại một đám hộ vệ đều giờ cao cây đuốc tay cầm bội kiếm đuổi theo sau hẳn.

“Đứng lại!” “Đứng lại”

Ta khinh! Thiếu niên cười khinh bỉ, “Các người nói ta đứng lại thì phải đứng lại sao, trừ phi ta ngu ngốc!”

Khinh thân một cái, bay lên phía trên mái hiên mà chạy, thiếu niên thầm than may mà khinh công của mình không kém, bằng không đã hái hoa bất thành mà còn bị bắt, có thể mất nhiều hơn được.

Một thân ảnh màu lam như quỷ mị xuất hiện ở trước mắt ngăn cản đường đi của mình, thiếu niên nghiêng đầu né tránh, mũi kiếm kia suýt nữa đã đánh trúng người nha. Thiếu niên sững sốt, trong đầu tưởng tượng ra cảnh mình bị trúng mũi kiếm kia, máu tươi văng khắp nơi, cảnh tượng thật là ghê người.

Nuốt nuốt nước miếng, tỉnh táo lại mới phát hiện động thủ với mình không phải ai khác, chính là phu quân tương lai nha.

“Mỹ nhân có chuyện gì sao?”

Thiếu niên vừa mới mở miệng đối phương liền vùng kiếm đâm tới, bối rối hết sức, hấn vội vàng rút đoản kiếm ra để ngăn cản công kích.

Đối phương ra chiêu âm ngoan, hấn ứng phó không bằng. Chỉ là hái hoa thôi, không cần ngoan độc như vậy không?! Huống chi hấn còn chưa hái hoa được, tức giận cái gì mà tức giận!

“Người là vây cánh của Tam Hoàng tử?! Hừ! Dám đột nhập vào phủ Thái tử thật sự là to gan lớn mật, cho người có đến mà không có về!” Nghe ngữ điệu âm ngoan của người mặc lam y, suy nghĩ của thiếu niên hoàn toàn thay đổi.

“Hiểu lầm rồi! Cái gì mà Tam Hoàng tử, Thái tử, cùng ta không quan hệ mà!” Đường Thái Nhi một bên ngăn cản công kích, một bên mở miệng kêu oan.

Người mặc lam y trong khi đang nói chuyện thì trường kiếm đã hung hăng đâm một nhát, thiếu niên vội vàng lùi về phía sau, suýt bị đâm chảy máu, người không bị thương nhưng y phục thì gặp xui xẻo, cứ như vậy bị đối phương mở ra, cổ áo bị rách đến bắp vai, lộ ra xương quai xanh.

Người mặc lam y hơi sững sốt, nhướng mày, “Nữ nhân?”

“Người người người người...”

“Không ngờ lại phái nữ nhân tới đây, rốt cuộc người là người phương nào?!”

“Người là đồ vô lại, ta cho người ném mùi chộc ta thì hậu quả sẽ như thế nào!” Thiếu niên...À không, phải nói là nữ tử vừa mới nói xong, liền vùng tay, độc dược vô hình bay thẳng đến mặt đối phương. Trong nháy mắt, nam tử kia liền mất đi khí lực ngã nhào xuống.

Nữ tử thương tiếc lắc đầu, lặng lẽ thì thầm “Khi dễ Đường Thái Nhi, đúng là muốn chết” Làm mặt quỷ với người nào đó đang ngã thê thảm trên mặt đất, lần thứ hai chạy đi.

“Thái tử gia, người không sao chứ? Thái tử gia!” Một đám hộ vệ vây quanh hấn, kiểm tra thương thế cho hấn.

Thái tử Lăng Thiên Mịch phần hận hô to: “Mau đuổi theo cho ta!! Đừng để chạy thoát! Các người là một lũ ngu ngốc, đến đỡ ta dậy!”

Đường Thái Nhi một đường khinh công, bảy phương tám hướng trốn vào một gian miếu đồ nát, đóng cửa chính lại, xuyên qua khe hở nhìn bên ngoài thấy rừng cây yên tĩnh không một bóng người, mới yên tâm thở ra một hơi.

Đúng lúc ấy thì một tiếng sấm vang lên, khiến nàng đang ổn định lại một lần nữa tim đập dồn dập sợ tới mức kích động đứng lên. Nghe bên ngoài truyền đến tiếng mưa rơi lộp bộp, Đường Thái Nhi mân mê cái miệng, nhìn cái miếu đồ nát tối đen như mực, cảm thấy bi thương vô cùng.

“Xem ra đêm nay phải ngủ trong cái miếu đồ nát này rồi” Thầm than một tiếng, từ bên hông lấy ra tiểu hỏa, dựa vào ánh lửa nhìn thấy trong góc phòng có một đồng rơm lại an ủi nói “Hoàn hảo không cần ngủ trên nền đất cứng ngắt rồi”

Nàng nhặt toàn bộ cành cây bên trong miếu gom thành một đồng bắt đầu nhóm lửa, dựa người vào đồng rơm, duỗi thẳng lưng mệt mỏi. Vừa rồi dùng khinh công nhiều quá khiến cho bây giờ có chút kiệt sức.

Sờ sờ bắp vai bị lộ ra của mình, sắc mặt Đường Thái Nhi trầm xuống, vũ nhục, vũ nhục lỏa thể mà!

Ngồi trên chiếu trong lòng thầm chửi rủa. Toàn thân run rẩy vì trên người chỉ mặc mỗi bạch sam, mở bọc quần áo, từ bên trong lấy ra y phục của nam tử, lập tức đứng dậy bắt đầu cởi bỏ y phục dạ hành.

Chuyện xưa kể rằng, nguyên nhân mà một cô nương ở một nhà nào đó muốn hái hoa trộm phu quân là gì?

Nhớ mang máng, thời điểm cách đây hai năm về trước nàng đã chết đi sống lại. Khi đó nàng đang nằm trên giường lớn được chạm trổ hoa văn, thì bị một lực mạnh mẽ xách lên, thô bạo ném ra ngoài cửa sổ. Tỉnh táo lại, nhìn thấy cha mẹ đang túm eo, trừng mắt với nàng, tuyên bố muốn đuổi nàng ra khỏi nhà, không tìm về được một lang quân như ý để có người nối dõi sẽ không cho về nhà. Cha mẹ làm ra chuyện biến thái, nhẫn tâm như thế trên thế gian này chỉ có rất ít, hai người bọn họ một là “Thần y” Một là “Độc thánh” Thế nhưng một chút khí phách vĩ nhân cũng không có.

Đường Thái Nhi ngược lại không ngại ra ngoài phiêu bạt giang hồ đâu, dù sao cũng đã sống trong Vong Xuyên cốc mười sáu năm, cuộc sống chốn giang hồ bên ngoài sớm đã trở thành chuyện mà nàng muốn làm. Nhưng vẫn đề ở chỗ, làm như thế nào đây.

Mà cũng phải nhường nàng tỉnh ngủ rồi cùng giải quyết vấn đề chứ, nguyệt hắc phong cao**. Nàng là một nữ tử nhu nhược gặp phải nguy hiểm thì biết làm sao đây.

(**Nguyệt hắc phong cao [] : Vốn là “Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hoả.” [, .]. Chỉ hoàn cảnh hiểm ác (thường là buổi tối))

“Yên tâm cha tin con, người giang hồ nếu gặp phải con thì họ mới là người gặp nguy hiểm.”

Kết quả là, dưới con mắt tín nhiệm của cha, Đường Thái Nhi rừng rưng nước mắt, mang theo đèn lồng bước chân vào giang hồ.

Thời gian qua nhanh, hai năm nay nàng đã đi gần hết Dạ Chiêu quốc này, cũng đã lăn lộn khá lâu trên giang hồ. Còn có danh xưng “Độc y”, thật sự thích tai.

Danh xưng “Độc y” Đây làm sao mà có?

Chính Đường Thái Nhi cũng không rõ.

Lúc ấy trong chốn giang hồ lưu truyền ba phiên bản như vậy:

Phiên bản chính thức:

Gần hai năm trước trong chốn giang hồ xuất hiện một nhân vật thần bí, người này am hiểu các loại kì độc, ám khí, võ công cũng sâu không lường được. Thường giết người vô hình, trong vòng bảy chiêu đã lấy được thủ cấp người khác.

Nếu nói, người này cực kỳ độc ác thì không đúng, bởi vì hắn cũng là một cao thủ chữa bệnh, cảnh giới y thuật gần như đạt đến khả tử hồi sinh, diệu thủ hồi xuân. Là tà hay là chính, không thể kết luận.

Vô số người treo thưởng một vạn lượng vàng nếu tìm ra hắn: Có người còn mời hắn ám sát, có người nhờ hắn cứu giúp, có người muốn bái hắn làm sư phụ, lại có người chỉ vì muốn nhìn bộ dạng của hắn. Ôn ào cũng gần hai năm, nhưng người trong giang hồ cũng chỉ biết được hắn tên là Đường Cảnh, danh xưng “Độc y.”

Phiên bản môn phái (do một tiểu đệ tử của một tiểu môn phái nào đó nói):

Độc y Đường Cảnh? Ta biết, tiểu tử này thực là rất kiêu ngạo! Hỉ nộ vô thường, hành tẩu bất định, thị huyết ngoan độc, tham tài háo sắc! Hơn nữa...Hơn nữa hắn còn là Long Dương Phích****.

(****Long Dương Phích: chính là Long Dương Quân, xưa truyền ông được Ngụy Vương rất mực sủng ái, cứ mỗi lần nhìn thấy ông cười là Ngụy Vương thần hồn điên đảo, bởi vậy cứ mỗi lần nói đến Long Dương Phích thì người ta có ý ám chỉ đồng tính luyến ái, yêu trai gái gì cũng được)

Đại sư huynh của ta lớn lên không tệ, năm ngoái bị trúng kì độc suýt nữa bỏ mạng, nhưng không ngờ Đường Cảnh kia tự mình đến cửa, giúp Đại sư huynh của ta giải độc, ngày ấy hắn nhốt mình và Đại sư huynh của ta vào chung một phòng, không cho phép bất kỳ kẻ nào bước vào. Sau khi giải độc liền phóng khoáng, tự nhiên để lại Đại sư huynh đang đỏ mặt. Về sau bất luận chúng ta hỏi như thế nào, Đại sư huynh một chữ cũng không đề cập đến, vả lại sau đó luôn thờ thần ngắm trăng một mình. Muốn ta nói...Chính

xác là Đường Cảnh kia đã làm ra chuyện gì! Đây....Đừng có đi! Ta còn chưa nói xong mà! Cái kia...Đường Cảnh chính là một đại sắc lang á!

Phiên bản dân gian (truyền ra từ bên trong sương phòng nào đó của một kỹ viện nào đó):

Sao! Người nói Đường công tử sao? Ta chính là thật sự ngưỡng mộ nha ~ Đường công tử phong độ thanh cao, dịu dàng như ngọc, võ công cao cường, miệng lưỡi trơn tru...Ai da, nhìn một cái liền khiến ta...Thực mắc cỡ chết đi được. Đường công tử là người tốt, hẳn không giống những công tử háo sắc kia, nông cạn, dung tục. Hẳn nho nhã lễ độ, nói nói cười cười, giơ tay nhắc chân đều thể hiện ra khí phách nam nhi. Làm cho trái tim ta cam tâm tình nguyện chờ đợi.

Nếu có thể gả ột nam tử giống như Đường công tử, nữ nhân nhà đó thật là may mắn ~.

Tóm lại, các phiên bản không giống nhau, thật thật giả giả, không thể tranh luận.

Lại nói về Đường Cảnh, cũng chính là nhân vật chính của chúng ta: Đường Thái Nhi, lúc này đang cưỡi hổ y phục dạ hành, thay bạch y trắng toát không nhiễm chút bụi bẩn nào. Đang buộc lại thắt lưng, thì bất thành lình một bàn tay vươn ra từ đồng rơm, màu lam quý dị, nhanh như tia chớp nhẹ nhàng...Di chuyển....

Đường Thái Nhi ngẩn người, lập tức hét lên một tiếng thê thảm.

“A!!!” Đồng thời tiếng sấm chói tai vang lên.

“Có ma!” Đường Thái Nhi cực sức lui về sau mấy bước, sắc mặt tái mét.

Nếu để cho người khác biết “Độc y” Sợ ma, chắc sẽ cười đến rụng răng mất, a, nói ra sẽ không ai tin đâu.

“Cứu...ta...”

2. Chương 02: Thì Ra Mỹ Nam Là Ngốc Tử

Chương 2 : Thì ra mỹ nam là ngốc tử

Edit : kun'xih

Giọng nói khàn khàn vừa trầm thấp truyền đến từ đồng rơm, Đường Thái Nhi nuốt một ngụm nước bọt, trấn định đi đến.

Nhặt lên một thanh gỗ gãy đồng rơm ra, trước mặt Đường Thái Nhi hé ra gương mặt tuyệt mỹ nhợt nhạt. Vừa nhìn đúng là mỹ nam, Đường Thái Nhi nàng liền lớn gan, ném thanh gỗ ngồi xuống.

Mỹ nam một thân áo choàng đen, tuy rằng sớm đã rách nát nhưng không che giấu được là quần áo cao quý. Tóc đen dài rối tung xõa trên người, còn bốc lên một mùi quái dị.

Đường Thái Nhi nhìn khuôn mặt tinh tế của mỹ nam, thật sự là trơn nhẵn như nước, tuyệt sắc khuynh thành nha.

Vươn tay chọc chọc trên mặt mỹ nam.

“Non mịn giống như đậu hủ!”

Tốt, một khuôn mặt cực phẩm!

Vươn tay dò xét hơi thở, Đường Thái Nhi mừng thầm, Còn chưa có chết, oa ha ha!! Cảm tạ trời xanh cho người gặp ta đi. Phàm là người còn hơi thở, Đường Thái Nhi nàng sẽ có biện pháp cứu sống hẳn!

Nói không chừng, đợi mỹ nam tỉnh lại, có thể còn lấy thân báo đáp, coi như hoàn thành một nhiệm vụ của mình, lại có thể hưởng thụ mỹ nhân. Nếu không thành, trực tiếp kê đơn, như thế như vậy..... Thiện tai! Thiện tai!

Lau nước miếng, kéo mỹ nam ra đặt một bên, sau đó nhóm lửa, xua tan bóng đêm trong miếu.

Từ trong bọc lấy ra túi ngân châm. Ngân châm to nhỏ được xếp theo thứ tự.

Ngoài miếu mưa to như trút nước, trong miếu đồng lửa kêu lộp bộp. Đường Thái Nhi mang thần sắc lạnh nhạt, lông mày giãn ra, làn da trắng như tuyết, đôi mắt đẹp như nước, không tuyệt sắc khuynh thành nhưng làm cho người ta cảm giác mộc mạc như gió xuân.

Đêm qua nhanh.

Ngoài cửa sổ mưa dần dần tạnh, ánh sáng mặt trời nhẹ nhàng chiếu vào qua khe hở trên nóc nhà, trong không khí ngập mùi bùn đất tươi mát và mùi thanh chất của cây.

Trong một đêm Đường Thái Nhi dùng ngân châm để bài trừ độc, lau mồ hôi chảy đầy trên trán, nàng thở phào một hơi.

Đứng dậy mở cửa miếu ra, không khí sáng sớm đặc biệt tươi mát hít vào trong khoang mũi, làm cho người ta vô cùng thư thái.

Quay đầu nhìn quần áo tả tơi của mỹ nam, ánh mắt Đường Thái Nhi hiện tia bối rối và đau lòng, “Còn thiếu một vị thuốc cuối cùng.....”

Đường Thái Nhi nhìn quần áo trên người mỹ nam, nhú mày, không còn cách nào đem áo choàng trong bọc quần áo phủ lên, sau đó phủ bụi trên tay, một tay ôm lấy mỹ nam để ở trên vai, chậm rãi rời khỏi ngôi miếu đổ nát, đứng ở trong rừng cây tự hỏi nên đi đâu.

Không thể quay về kinh thành, người mặc lam y kia không chừng vẫn còn đang truy bắt mình. Vì thế, Đường Thái Nhi không chút đắn đo đi đi về hướng nam.

Vào thành, ánh mắt hoảng sợ xung quanh liên tiếp phóng tới, bình tĩnh với nàng sớm đã thành thói quen. Chuyện này cũng phải trách tiểu nhân phụ thân luôn ức hiếp nàng, mỗi lần đi săn, đều để con mồi trên lưng nàng, thời gian lâu cũng luyện ra.

“Tiểu nhị, một gian phòng, còn mua thêm cho ta hai bộ quần áo nam tử mang lên đây.” Đường Thái Nhi đi nhanh lên lầu, tiểu nhị cười nồng nhiệt đi một bên.

“Vị công tử này, quần áo nam tử cỡ như thế nào?” Tiểu nhị mời Đường Thái Nhi vào một gian phòng, đang muốn rời đi lại hỏi.

Đường Thái Nhi đặt mỹ nam trên giường, hướng tiểu nhị chỉ thân thể mỹ nam, “Lớn như vậy.”

Tiểu nhị lộ đầu nhìn vài lần, khâm phục nhìn vị công tử trước mặt bộ dáng tuy nhỏ bé nhưng có thể đỡ một nam nhân cao lớn như vậy.

“Còn không mau đi! Đây là tiền thưởng của người, mua bộ quần áo tốt mang về.” Đường Thái Nhi hào phóng ném một đĩnh bạc vào tay tiểu nhị.

Lúc này tiểu nhị cũng không thắc mắc nữa, nắm chặt bạc trong tay cười nịnh nọt, “Vâng vâng vâng, tiểu nhân lập tức sẽ trở lại.”

Đường Thái Nhi đóng cửa phòng lại, ngồi ở trên giường nhìn mỹ nam đang hôn mê bất tỉnh.

Độc còn chưa giải hoàn toàn, hiện tại trong cơ thể hắn còn hơn phân nửa độc tố tan vào trong máu. Thật ra muốn đem độc tố bức hết ra ngoài cũng không phải khó khăn, Đường Thái Nhi nàng chỉ cần một chén thuốc liền có thể làm cho hắn khôi phục như lúc ban đầu.

Chính là.....

Đường Thái Nhi vuốt túi tiền, vẻ mặt đau lòng, “Huyết Đê Tử chính là rất đắt tiền nha!”

Huyết Đề Tử là một vị thuốc dẫn quan trọng, tuy rằng chỉ cần là hiệu thuốc bắc lớn một chút đều có bán, nhưng mà giá của nó lại đắt đến kinh người!

Móc toàn bộ số bạc trong túi ra đếm, không nhiều không ít, vừa đúng ba trăm lượng.

Đứng ở trong hiệu thuốc bắc, nhìn lão bản lấy ra nửa Huyết Đề Tử, Đường Thái Nhi nắm chặt ngân phiếu không đành lòng đưa ra.

Lão bản lại cười, “Công tử, hai trăm bảy mươi lượng, người xem.....” Nói xong một tay đưa ra Huyết Đề Tử, một tay nắm chặt một đầu ngân lượng trong tay Đường Thái Nhi muốn giật ra.

Đường Thái Nhi rơi lệ đầy mặt, trong lòng khóc lóc kể lể, ngân lượng ơi..... Ngân lượng ơi.....

“Công tử, người không mua sao?”

“Có!” Chùi nước mũi, Đường Thái Nhi nói lỏng ngân lượng trong tay, nhận lấy Huyết Đề Tử.

Lão bản vui cười hơn hở đếm ngân lượng, Đường Thái Nhi nhỏ máu trong tim.

Ôm Huyết Đề Tử chạy về khách điếm, tự an ủi mình rằng, sau khi mỹ nam tỉnh lại, sẽ lấy thân báo đáp, mình có thể về nhà rồi, không có tiền cũng không sao, rừng hoang núi sâu không cần phải dùng tiền, hơn nữa chỗ cha mẹ còn là kim khó. Làm ăn như vậy sẽ không lỗ vốn, không lỗ vốn, không lỗ vốn.....

Đường Thái Nhi nấu thuốc trước cửa phòng, tiểu nhị cầm hai bộ nam y chạy chậm tới.

“Công tử, quần áo mà người muốn, tiểu nhân đã mua về.”

Đường Thái Nhi phe phẩy cái quạt trong tay để quạt bếp nấu thuốc, mắt cũng không ngước lên, đưa ngón tay chỉ vào trong phòng, “Thay một bộ cho hần.”

“Vâng.” Tiểu nhị đẩy cửa bước vào, một lát sau đi ra nói, “Công tử, mặc xong rồi.”

“Việc của người cũng xong rồi.”

“Có việc gì người cứ phân phó, tiểu nhân cáo lui.” Nói xong khom người hướng Đường Thái Nhi, vẻ mặt cười nồng nhiệt, vốn tưởng rằng vị thần tài này lại có thể thưởng chút bạc nữa, nhưng nàng không có động tĩnh gì, hần mất hứng bĩu môi lui xuống.

Đường Thái Nhi đem thuốc đã nấu xong, đổ vào trong bát, nhìn đồng bạc lớn của mình biến thành một chén thuốc nhỏ như vậy, trong lòng có loại bi thương không hiểu rõ.

Vừa ỹ nam uống thuốc vừa than thở, “Người mà biết được phải báo ân ta hiểu không? Ta cứu người cũng không phải là cứu không công đâu ~ người biết ta vì người mà tốn bao nhiêu bạc không?! Khụ khụ..... Đương nhiên, bốn cô nương cũng không phải là người ham tiền, tiền tài chỉ là vật ngoài thân thôi! Nhưng mà, người có thể hứa với ta, làm phu quân của ta, ta làm nương tử của người ~ chúng ta vĩnh viễn liên kết, cùng nhau dắt tay trông nom việc nhà ~”

Đường Thái Nhi lúc đầu nói rất bình tĩnh, khi nói xong những lời cuối lại biến thành nữ ma đầu cuồng tiếu.

Chén thuốc trong tay đã hết, Đường Thái Nhi trải qua một đêm chữa bệnh, thân thể rất mệt mỏi, gáp liên tục.

Đầy mỹ nam qua một bên, còn mình nghiêng người nằm xuống mép giường nghỉ ngơi một chút.

Trong lúc ngủ mơ màng, cảm giác có người chọc vào mặt mình, Đường Thái Nhi khó chịu đưa tay đẩy ngón tay kia ra, trở mình ngủ tiếp.

Trong đầu bỗng hiện một vầng sáng, trong nháy mắt Đường Thái Nhi mở to hai mắt, đứng dậy nhìn lại, mỹ nam nước mắt lưng tròng ngồi dưới chân giường.

Nhìn ánh mắt linh động kia, Đường Thái Nhi vỗ bàn tán dương là mình đã vớ được bảo vật!

“Người đã tỉnh?” Đường Thái Nhi có điểm không rõ vì cái gì mà mỹ nam muốn khóc, vì thế rất cẩn thận hỏi.

Mỹ nam xoa xoa ngón tay của mình, ủy khuất nhìn Đường Thái Nhi, sau đó đem ngón tay đỏ ửng của mình đưa ra trước mặt nàng, “Đau.”

Đường Thái Nhi nhìn ngón tay đỏ kia, mới nhớ đến vừa rồi mình có đánh hấn một cái.

Cầm ngón tay, thay hấn thổi một thổi, lập tức mở miệng cười, “Công tử thật ngại nha, vừa rồi là..... Ta mộng du.....”

Mỹ nam quả nhiên bị lừa, thấy Đường Thái Nhi nở nụ cười, thì cũng cũng cười theo.

Đường Thái Nhi nghiêng đầu nhìn mỹ nam trước mắt, chung quy vẫn cảm giác..... Vị mỹ nam này sao lại có chút kỳ quái?!

“Cái kia.....” Đường Thái Nhi vừa muốn mở miệng, đã thấy mỹ nam đánh tới.

“Nương tử, đối ~”

Đường Thái Nhi kinh hãi, như thế này cũng chủ động quá đi!

“Cái kia, công tử đừng vội! Thái nhi tuy rằng là người trong giang hồ, nhưng là đối với việc nam nữ vẫn là rất rụt rè.” Đường Thái Nhi kinh hoảng hung hăng đẩy mỹ nam ra, kinh hô.

Ngoài miệng nói là một chuyện, hành động lại là một chuyện khác.

Nhưng mà cũng không đúng, mình rõ ràng đang mặc quần áo nam nhân, thế nhưng mỹ nhân này vừa tỉnh liền gọi mình là nương tử, hơn nữa giọng điệu còn mang theo chút vị sữa? Đường Thái Nhi lại một lần nữa nhìn kỹ mỹ nam đang dấu môi ở dưới chân giường, trong lòng dâng lên cảm giác không ổn.

Túm cánh tay mỹ nam lại bắt mạch, mạch tương vững vàng mạnh mẽ, rất bình thường, nhưng mà cẩn thận tìm sẽ phát hiện, ngoài mạch trong yếu, mỗi lần đập một cái, dư âm nhỏ dài.

Đường Thái Nhi thật không hiểu rốt cuộc là thâm cừu đại hận gì không ngờ lại hạ song độc, độc giải trí mạng, người còn sống nhưng độc lan ra sẽ khiến mất đi trí nhớ.

“Người tên gì?” Đường Thái Nhi hỏi thử.

Quả nhiên, mỹ nam nghech mặt ra suy nghĩ, “Nương tử ~”

Đường Thái Nhi đảo mắt, ngã về phía sau, “Làm ăn lỗ vốn mà!!”

Mỹ nam không hiểu đang xảy ra chuyện gì, cười chậm rãi đi đến bên cạnh Đường Thái Nhi, như phát hiện ra món đồ chơi mới, “Nương tử!”

Đường Thái Nhi không chút thương hoa tiếc ngọc đẩy mỹ nam ra, nàng thừa nhận, mình đã cứu mỹ nam thành kẻ ngốc.

3. Chương 03: Ta Muốn Mua Người

Chương 3 : Ta muốn mua người

Edit : kun'xih

“Nương tử” Mỹ nam ngồi ở bên giường, đôi mắt bên ngoài yêu mị bên trong lại thuần khiết, ánh mắt tội nghiệp nhìn Đường Thái Nhi, đôi môi đỏ mọng mở ra rồi mím lại, tuyệt đối mê người.

“Đồ Ngốc, ngươi tên là gì?”

“Nương.”

“Ngừng! Công tử xin chú ý, là ngươi, không phải là ta! Ta gọi là Đường Cảnh không phải nương tử!”

“Đường ~ Cảnh ~ nương tử!”

Đường Thái Nhi ngồi trước bàn tròn, sau khi nghe thấy một tiếng nương tử lần nữa, cặp mắt hằm hằm nhìn mỹ nam trước mặt.

Chứng bệnh gốc gác này không phải là không thể trị hết, chẳng qua quá trình trị liệu vô cùng rườm rà, không thể thiếu Ngũ Độc quả cũng là thứ mà người trong võ lâm luôn tha thiết ước mơ. Đừng nói là muốn có được Ngũ Độc quả, hiện tại chỉ cần có người đứng ở cửa kêu một câu “Ta muốn Ngũ Độc quả”, đoán chừng một giây tiếp theo trên cổ họng của hắn sẽ bị một thanh phi đao cắm vào không chút lưu tình.

Quan trọng hơn là, Đường Thái Nhi nàng cũng không phải là người tốt gì, tại sao phải cứu một người chỉ là tình cờ gặp như vậy? ! Hơn nữa còn là một người bị trúng kỳ độc ấu si? !

Không lợi mà mưu, mình còn phải bỏ ra hai trăm bảy mươi lượng bạc. Cuộc buôn bán này tính thế nào cũng tính không ra, phải sớm tìm ra biện pháp mới được.

“Ngươi có dói bụng không?” Đường Thái Nhi biến đổi hé ra khuôn mặt tươi cười, trong lòng sinh ra một diệu kế.

Mỹ nam ngêch đầu suy nghĩ, dường như hiểu được câu hỏi của Đường Thái Nhi, mở miệng nói “Dói ~”

Âm điệu như dự kiến.

“Ta dẫn ngươi đi ăn cơm.” Đường Thái Nhi nở nụ cười, mở miệng nói sang sảng.

Mỹ nam nhìn nam tử thanh tú trước mặt, hai mắt không khỏi trừng lớn, ngay sau đó khước miệng tỏa ra nụ cười tinh khiết, “Nương tử ~”

Đường Thái Nhi mới vừa bước ra cửa, chân không nhận được trơn trượt, suýt nữa ngã nhào.

“Ta là nam nhân! Ngươi cũng là nam nhân! Gọi ta là nương tử, ngươi sợ người khác không biết ta là Long Dương Phích sao? ! A, không phải! Ta không phải là Long Dương Phích đâu! Không phải! Ta là nữ nhân! a a! Không đúng!”

Mỹ nam chạy xuống giường, đứng ở bên cạnh Đường Thái Nhi, nháy mắt nói: “Nương tử, ta dói.”

Quần lấy Đường Thái Nhi đang giận dữ, mỉm cười hồn nhiên, trong sáng. Đường Thái Nhi nắm chặt quả đấm, ngăn ý nghĩ kích động muốn quật ngã mỹ nam bên cạnh, tự nói với chính mình, hiện tại hắn là bạc, không thể thương tổn được, không thể. Đây là bạc.

Đường Thái Nhi âm trầm cười một tiếng, nàng phải làm một chuyện!

Đem mỹ nam này bán vào Hồng lâu, tuyệt đối có thể đem hai trăm bảy mươi lượng bạc mang về, nói không chừng từ nay về sau phí lương thực nửa năm đều có thể kiếm về.

Cười híp mắt vỗ hai má mỹ nam, “Ngoan, chúng ta đi ăn cơm.”

Dưới ánh mắt nóng bỏng và tiếc hận của một đám người, Đường Thái Nhi dẫn theo mỹ nam đi tới trước cửa một Hồng lâu rất là xa xỉ, ngẩng đầu nhìn lên bảng hiệu màu sắc rực rỡ cùng với nhóm người có cả nam lẫn nữ đang quơ khăn tay, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Ghé mắt nhìn mỹ nam bộ dạng khiếp đảm đang bĩu môi, cau mày, không ngờ Đường Thái Nhi lại bị kích động mà run lên.

“Nương tử, ta không thích nơi này.” Mỹ nam kéo ống tay áo của Đường Thái Nhi, bí hiểm nói.

Đường Thái Nhi hít sâu một hơi, vỗ vai mỹ nam, “Không sao đâu, món ăn ở đây rất ngon.” Rồi sau đó không nói lời nào đem mỹ nam kéo vào trong.

Tú bà niềm nở tiếp cận, “Ồ ~ hai vị công tử tới ~ các cô nương mau tới hầu hạ, Như Hoa, Như Mộng ~ đừng ngại ngố ở đó nữa, mau tới tiếp đãi.”

Tú bà cười híp mắt đem mấy tỷ tỷ xinh đẹp đẩy tới bên người Đường Thái Nhi, “Công tử, ngài hưởng thụ vui vẻ nha.”

“Mở một gian phòng phía sau.” Cánh tay của Đường Thái Nhi thoát khỏi sự lôi kéo của mỹ nam, đối với tú bà cười cười nói nói. Tùy ý để mấy cô nương nồng nặc mùi son phấn kéo ra đến đại sảnh, vòng qua một bình phong khổng lồ đi tới hậu viện tương đối an tĩnh. Đường Thái Nhi dễ dàng thoát khỏi đám mỹ nhân, túm một bên của tú bà, “Tú bà, cùng người làm cuộc làm ăn.”

Tú bà mặt mày hớn hở, liếc mắt nhìn mỹ nam đang ngồi trên băng ghế cách đó không xa, cười quỵn rũ, “Ồ, công tử, ngài là muốn.”

“Bán hẩn, người ra giá đi.” Cặp mắt Đường Thái Nhi hếch lên, nhìn về phía mỹ nam.

Tú bà ánh mắt lạnh lợi nheo lại, quan sát mỹ nam từ trên xuống dưới, “Không tồi, nhưng bề ngoài có chút ngại ngố ~ công tử ngài phải biết, sau khi chúng ta mua người vào, còn phải bồi dưỡng thêm, giá bạc rất cao ~”

“Đừng dài dòng! Ra giá!” Đường Thái Nhi không chịu nổi dáng vẻ làm bộ của tú bà, lạnh lùng thúc giục nói.

“Một ngàn lượng.”

Đường Thái Nhi hít vào một hơi, cặp mắt bắn về phía mỹ nam, trong lòng thâm than thì ra mỹ nam lại đáng tiền như vậy.

“Được! Đồng ý!” Đường Thái Nhi thấy chết không sờn quyết định cuộc buôn bán này, lương tâm yếu ớt bị dục vọng ham tiền áp chế.

“Vậy, công tử, ta đã có thể bắt đầu. Người đâu ! ! Dem người này giải về khuê phòng cho ta ! !” Tú bà lấy hơi rống lên với mấy gã sai vặt, làm cho Đường Thái Nhi thất kinh.

“Này! Tú bà, sao người lại rêu rao áp giải người như vậy chứ? ! Người trước tiên nên dùng ***** để làm hẩn mê man.” Đường Thái Nhi mang vẻ mặt đau khổ, thấp giọng trách cứ tú bà.

Tú bà làm cái biểu tình nhìn người trước mặt như nhìn thấy quái vật, “Công tử, không thành vấn đề, chuyện như vậy còn phải dùng thuốc mê sao, nếu có bản lĩnh, hẩn cũng có thể học được một điệu nhảy.”

Đường Thái Nhi khiếp sợ nhìn tú bà, “Các người thật dã man.”

Mỹ nam nhìn nhóm người xông tới bắt được cánh tay mình, kinh ngạc nhìn chung quanh, đôi mắt tinh khiết đọng đầy nước mắt, “Nương tử! Nương tử!”

Tú bà kinh ngạc quay đầu lại, “Nương tử?”

Đường Thái Nhi một tay bịt chặt miệng hẩn, một tay cầm quạt xếp màu xanh để ngay trán, “Nghịch chướng nghịch chướng, hồ thẹn hồ thẹn, tại hạ nhũ danh là Nương Tử.”

Khóe miệng của tú bà co quắp mấy cái, rõ ràng là đang chịu đựng nụ cười trào phúng.

“Nương tử, cứu ta! Ô ô.” Mỹ nam giãy giụa, hai tay áo mạnh mẽ quơ lung tung, mấy gã sai vặt đang chế phục, hai tròng mắt đen chứa đầy khát khao.

Đường Thái Nhi nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn cảnh tượng bạo lực và vẻ mặt bị thương của mỹ nam trước mặt, đưa tay, “Lấy tiền, ta muốn đi.”

Tú bà cười một tiếng, “Khanh nhi, lấy một ngàn lượng ra đây ~”

“Nương tử! Ô ô. Nương tử!” Khóe mắt mỹ nam đã đầy nước mắt, giãy tiếp theo đã bị xé áo. Tiếng áo rách lán át luôn tiếng kêu cứu của hẩn.

Đường Thái Nhi kinh hãi mở hai mắt, nhìn thấy áo của mỹ nam bị xé, nắm chặt lòng bàn tay. Mồ hôi đầm đìa, nằng cần chặt môi dưới, “Tú bà, cho hẩn thuốc mê đi.”

“Nếu công tử đã bán hấn vào nơi này, nửa đời sau của hấn chính là đã định, lúc này hấn làm loạn cho hấn thuốc mê, lúc hấn tỉnh lại làm loạn tiếp thì sao, cho nên sớm dạy dỗ một chút ~” Tú bà lộ ra vẻ mặt tà ác, đồng thời nhận lấy ngân lượng của một nha hoàn đưa tới trước mặt Đường Thái Nhi, “Công tử, của ngài, nếu thích có thể mang theo mấy cô nương vào một gian phòng chơi cho biết, nơi này ngài cũng đừng quan tâm.”

“Nương tử! Ô ô. Không cần! Van cầu nương tử! Ô ô. Cứu cứu Dạ nhi! Cứu cứu Dạ nhi!” Cặp mắt mỹ nam đỏ au, ra sức muốn thoát khỏi đám đàn ông vây xung quanh, hướng về phía Đường Thái Nhi kêu gào, trong vô thức hô lên nhũ danh Trung tướng của mình.

Đường Thái Nhi nắm ngân lượng trong tay, bả vai không khỏi run rẩy, cắn chặt răng xoay người chạy ra khỏi phòng.

Tú bà nhìn bóng lưng của nàng cười một tiếng, lần nữa hí mắt nhìn về phía mỹ nam tử tự xưng là “Dạ nhi”, “Hừ ~ hôm nay lão nương nhất được bảo vật~” Thấp giọng tự vui vẻ trong chốc lát, lại thấy mỹ nam vẫn không chịu khuất phục, nổi giận nói, “Đánh cho ta! Đánh tới khi hấn phục mới thôi! Chú ý một chút, đừng đánh vào mặt.”

Đường Thái Nhi đứng ở trước cửa, nghe tiếng mắng chửi tức giận và tàn nhẫn bên trong, tâm lần nữa lại nhói lên đau thương, giọng nói của mỹ nam gần như chiếm hết đại não của nàng Hai chân nặng nề bước nửa bước cũng không nổi, tiếng đấm đá kích thích màng nhĩ của nàng, tiếng mắng chửi vô tình của tú bà khiến lòng nàng khổ sở.

Vì vậy.

“Ta không bán nữa! Các ngươi dừng tay cho ta!” Đường Thái Nhi quay người lại, đem rất nhiều rất nhiều ngân lượng nhét vào trong ngực tú bà, tiến lên muốn túm mỹ nam, lại bị mấy gã đưa tay ngăn cản.

“Công tử, ngài đừng đùa nữa, cuộc mua bán này đã hoàn thành, Dạ nhi này cũng đã là người của Phong nương ta. Muốn mang đi, không có cửa đâu! !” Tú bà trừng mắt, bộ dạng ton hót vừa rồi hoàn toàn mất hết.

“Nương tử. Cứu Dạ nhi.”

“Bốp” Một tiếng, năm dấu tay khắc ở trên mặt mỹ nam, chuyện này hoàn toàn làm thần kinh của Đường Thái Nhi bạo phát.

“Bà nội ngươi! Ngươi dám đánh hấn? !” Vừa nói nàng vừa lắc mình, một quả đấm nhanh như điện hướng tới lỗ mũi của gã nào đó đã bạt tai mỹ nam, trong nháy mắt, một cuộc chiến bạo lực nổ ra.

Cái bàn bị lật, chén trà bị bể, búi tóc của tú bà bị kéo ngổn ngang trong gió ~ “Tạo phản! Các ngươi nghĩ Phong nương ta là người dễ ức hiếp sao? Người đâu ! ! ! Bắt hai người kia lại cho ta!” Tú bà chỉ vào tóc đuôi gà chống nạnh nổi giận mắng.

“Nín thở!” Đường Thái Nhi nói thầm bên tai mỹ nam, một giây tiếp theo nhìn thấy mỹ nam ngoan ngoãn bấu môi một cái, trợn mắt, làm bộ dạng của người đang nín thở. Đường Thái Nhi cười to, một tay níu mỹ nam, một tay dùng lực mạnh mẽ vung lên, bột màu tím trong nháy mắt tản ra trong không khí. Ngay sau đó, cùng mỹ nam vọt ra khỏi Hồng lâu.

Bởi vì mỹ nam này rất nặng, Đường Thái Nhi không cách nào tự do thi triển khinh công, chỉ có thể tăng tốc bàn chân xuyên qua đám người. Phía sau đều là tiếng kêu đánh kêu giết, khiến nàng càng nóng nảy muốn đại khai sát giới.

Một đường chạy như điên đến vùng rừng núi hoang vu, Đường Thái Nhi xụi lơ trên thảm cỏ, nhìn đám hỗn đản đuổi giết kia đã bị bỏ rơi vô ảnh vô tung, mới nhẹ nhõm mà thở hổn hển.

“Dạ ngu ngốc, ngươi không có chuyện gì chứ? !” Đường Thái Nhi mở miệng hít không khí, quay đầu nhìn về phía mỹ nam, lại thấy đối phương vẫn còn mím môi trợn mắt không hô hấp.

“Ngu ngốc! ! ! Mau thở ra cho ta!” Đường Thái Nhi kinh hãi, không nhịn được nhảy lên.

“Hít. . . .Hà . . .” Mỹ nam há mồm thở, hô hấp cực kỳ đều đặn, hoàn toàn phải kiểu mệt mỗi sau khi chạy trốn, làm Đường Thái Nhi không khỏi khiếp sợ.

“Người. Khỏe.”

4. Chương 04: Quyết Tâm Nuôi Dưỡng

Chương 4 : Quyết tâm nuôi dưỡng

Edit : kun'xih

Mỹ nam cười ngọt ngào, gục vào trong ngực Đường Thái Nhi, “Nương tử ~”

“Wey Wey Wey! Người tránh ra cho ta, đứng ngay gần vào!” Đường Thái Nhi đẩy mỹ nam trong ngực ra, người phía sau trong nháy mắt lộ ra bộ dạng ủy khuất, nàng không không nhìn được mở miệng nói, “Việc này, vừa rồi là ta không đúng.”

“Nương tử?”

“Ta không nên bán người vào Hồng lâu, nhưng ta đã cứu người ra lại không nói là sẽ nuôi người! Tự mình về nhà đi!”

“Nương tử.”

“Không được dùng bộ mặt đáng thương đó nhìn ta! Ta không dư tiền để nuôi người!”

Mỹ nam quệt miệng cúi đầu, ánh mắt ngây thơ, vô tội của hắn làm cho ai nhìn cũng nghĩ Đường Thái Nhi đang ăn hiếp “Tiểu hài nhi”.

“Người người người.” Đường Thái Nhi đỏ mặt, căm tức nhìn mỹ nam nhưng trên thực chất nàng thầm chửi trong lòng là ý chí của mình không đủ kiên định, không ngờ lại bị sắc đẹp làm ê muội.

Thật ra thì Đường Thái Nhi là một sắc nữ thứ thiệt, chẳng qua là tự nhận rụt rè mà thôi.

“Nương tử ~” hai môi chạm vào nhau lần nữa phát ra một loại tình cảm dồi dào nào đó, mơ hồ cảm nhận có thể coi là “Yêu”.

Đường Thái Nhi đang muốn nổi giận, nhưng nhìn thấy mỹ nam quần áo tả tơi còn lộ ra một bên vai, cảnh sắc lộ ra trước mặt làm cho cơn tức giận không cánh mà bay, nàng chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài, hái hoa bắt lợi mà!

Ấm thầm thò tay vào bọc quần áo, chỉ còn lại mấy lượng bạc vụn, dùng tiết kiệm cũng chỉ đủ ngủ hai đêm ở khách điểm thôi.

“Người thật là làm khổ ta, a. Nếu vừa rồi đem một ngàn lượng kia đi là tốt rồi.” Đường Thái Nhi nắm chặt bạc lẻ trong tay, lập tức tiếc hận nói.

“Nương tử, cái này.” Mỹ nam cười nịnh nọt giơ tay đang cầm một ngàn lượng đưa đến trước mặt Đường Thái Nhi.

“Người lấy lúc nào vậy? !” Đường Thái Nhi hưng phấn bắt lấy cổ tay mỹ nam, cặp mắt sáng ngời nhìn về phía ngân lượng.

Mỹ nam cười he he không trả lời, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, bộ dạng thần thánh, tinh khiết làm cho Đường Thái Nhi cảm thấy có chút chói mắt, nàng không khỏi thu lại nụ cười, cầm lấy ngân lượng rất tự nhiên nhét vào tay áo mình.

“Ta là ân nhân cứu mạng của người mặc dù một ngàn lượng không coi là đền đáp quá cao, nhưng ngã phạt từ bi, ta sẽ không so đo nữa, tiền này ta sẽ nhận. Từ nay về sau ta và công tử đường ai nấy đi, không hẹn gặp lại!” Đường Thái Nhi chấp tay, cúi đầu, lập tức có ý nghĩ tàn nhẫn là quyết tâm vứt bỏ gánh nặng này.

Đi được mấy bước, thấy người phía sau không có động tĩnh gì, Đường Thái Nhi có chút kinh ngạc: im lặng như vậy, gió thổi qua làm lá cây lay động phát ra tiếng xào xạc, cước bộ cũng theo đó mà càng ngày càng chậm, cuối cùng cũng ngắc không cách nào bước thêm một bước.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mỹ nam đứng tại chỗ, sững sờ nhìn bóng lưng của Đường Thái Nhi, hoàn toàn không ý thức được mình đang bị vứt bỏ.

“Nương tử, ta đói bụng ~” Mỹ nam hí hóp cười một tiếng, dưới ánh mặt trời không có chút tạp chất, trong nháy mắt nụ cười đó đã thu hút linh hồn nhỏ bé của Đường Thái Nhi

Bên trong khách điểm Vân Hương.

“Nương tử, cái này! Muốn ăn, cái này ~” Mỹ nam dùng đôi đũa cực kỳ không được tự nhiên cố gắng gắp lên một sợi miến.

Đường Thái Nhi cầm chén rượu trong tay đưa lên miệng, động tác phóng khoáng rất hợp với một thân lam y của nàng, tản mát ra khí chất văn nhã của một công tử. Còn bộ dạng của mỹ nam mặc bạch y ngồi bên cạnh hoàn toàn là đang làm nũng, hai người như thế mà kết hợp lại thật sự có chút quỷ dị, kỳ lạ hơn chính là mỹ nam mở miệng đều kêu là nương tử.

Đường Thái Nhi cũng không muốn phá hủy sự trong sáng của mình, nói thế nào nàng vẫn còn là một khuê nữ mặt hoa da phấn chưa có xuất giá. Càng không muốn gặp người nào cũng phải giải thích, “Nghịch chương nghịch chương, hổ thẹn hổ thẹn, tại hạ họ Bạch tên Nương Tử.” rồi sau đó đem danh hiệu “Bạch Nương Tử” này của mình lưu truyền trong giang hồ, loại chuyện này chỉ mới suy nghĩ thôi đã có chút khủng bố.

Ví dụ như một ngày nào đó người đang đi trên đường, gặp một vị nhân sĩ giang hồ đi lên dùng ánh mắt tràn đầy sùng bái nhìn chằm chằm người, hai tay ôm quyền, “Các hạ nhất định là Bạch Nương Tử Bạch độc y tiếng tăm lừng lẫy, oai phong một cõi trong chốn giang hồ! A, vị bên cạnh chính là Hứa Tiên Hứa thiếu hiệp trong truyền thuyết? !”

“Phốc” một ngụm rượu từ trong miệng phun ra, bởi vì vị trí địa lý nên toàn bộ đều phun trên mặt mỹ nam.

Đường Thái Nhi bình tĩnh dùng ống tay áo lau miệng, trong lòng quyết tâm tuyệt đối sẽ không để cho cảnh tượng ấy phát sinh trong tương lai.

Nàng hí hóp lần nữa bùi ngùi, lúc mình trở thành lão bà bà, sẽ nhớ lại ngày hôm nay đã làm một việc thiện là thu dưỡng hài đồng, sẽ sinh ra một loại sùng bái và ngưỡng mộ đối với mình chứ.

“Ta nhất định là thần kinh có vấn đề mới quyết định nuôi người.” Đường Thái Nhi hơi cúi đầu than thở.

“Nương tử, đau mắt.” Mỹ nam đỏ mắt, ủy khuất nhìn Đường Thái Nhi.

“Không sao đâu, rượu có thể trừ độc, lập tức sẽ tốt thôi. Ta nói Dạ ngu ngốc này, tên đầy đủ của người là gì? Có thể nhớ được không?” Đường Thái Nhi đặt chén rượu xuống, áp sát vào mỹ nam thấp giọng hỏi.

Mỹ nam xoa con mắt, liếm liếm khóe miệng bị dính thức ăn, đầu lưỡi phấn nộn là điểm trí mạng của đám sắc lang, dĩ nhiên trong đó bao gồm cả sắc nữ Đường Thái Nhi.

“Lăng.” Mỹ nam suy nghĩ một lúc rồi phun ra một từ.

“Lăng? Người họ Lăng? Èo. Cái họ này ở Dạ Chiêu quốc rất hiếm. Hình như là quý tộc. Là cái gì ấy nhỉ?” Đường Thái Nhi xoa trán cố gắng nhớ lại, cuối cùng tuyên bố thất bại, “Vậy người được gọi là Lăng Dạ?”

“Tầm. Lãng, Dạ, Tầm.”

“Có thể nhớ thêm một chút nữa không? Ví như nhà người ở đâu? Thân phận của người ...?”

Lãng Dạ nghếch đầu suy nghĩ, hiển nhiên không hiểu Đường Thái Nhi đang nói cái gì.

Đường Thái Nhi nhìn cặp mắt mơ hồ của hắn, bất đắc dĩ thở dài, mình thật là ngây thơ. Chứng bệnh ấu si làm sao có thể để cho hắn nhớ nhiều như vậy, có thể nhớ tên của mình đã là kỳ tích rồi, nói vậy, lúc trước hắn phải là một người thông minh cho nên hiện tại biến thành cái bộ dạng này quả thật đáng tiếc.

“Lãng Dạ Tầm? Tên của người rất nhỏ nha nha.” Đường Thái Nhi cong miệng khẽ mỉm cười, sau đó kéo cổ áo Lãng Dạ Tầm đến gần mình hơn, “Kể từ bây giờ, người phải nghe lời ta, nếu không ta sẽ ném người đến vùng hoang vu hẻo lánh, hiểu chưa?”

Lãng Dạ Tầm cong khóe miệng, gật đầu như giả vờ.

“Ngoan, nhớ kỹ, bắt đầu từ bây giờ bất luận kẻ nào hỏi tên của người, người cũng không được phép nói là Lãng Dạ Tầm hiểu chưa? !”

“Tại sao?”

Đường Thái Nhi không chút thương tiếc gõ đầu Lãng Dạ Tầm, “Hỏi nhiều để làm gì, nghe lời cho ta!”

“Nương tử.”

“Còn nữa! Bắt đầu từ bây giờ không được kêu ta là nương tử! Gọi một lần ta đánh người một lần!”

“Tại sao?”

“Sao? !” Đường Thái Nhi giống như cọp mẹ trừng mắt lên, Lãng Dạ Tầm ngoan ngoãn ngậm miệng không hề hỏi nữa.

“Gọi ta. Là. Đường Cảnh.”

“Không muốn.” Lãng Dạ Tầm bĩu môi, trong con mắt thoáng qua một tia quật cường.

“Người.”

“Không muốn chính là không muốn.”

“Vậy người gọi theo nhũ danh của ta, Thái nhi.”

“Thái nhi ~”

“Ngoan ~” Đường Thái Nhi mỉm cười xoa đầu Lãng Dạ Tầm, “Dạ ngu ngốc ngoan, mau ăn cơm đi, đợi lát nữa chúng ta tiếp tục lên đường.”

“Nương tử! Nương tử! Cái này! Muốn ăn cái này!”

“Cốp!” Dạ ngu ngốc bị gõ lên đầu một cách thô bạo không chút thương tiếc.

Nếu đã quyết định mang theo mỹ nam si ngốc này rồi, chính là phải giải quyết vấn đề lộ phí của hai người. Một trăm lượng nói nhiều thì không nhiều nói ít thì không ít, ngược lại đủ cho hai người dùng trong một tháng, nhưng cũng không thể ngồi ăn vô ích, xem ra phải làm việc để kiếm chút bạc lẻ.

Ý nghĩ trong đầu đã định, Đường Thái Nhi mang theo Dạ ngu ngốc đi vào một cửa hàng quần áo. Chọn xong hai kiện nam trang liền tự nhiên thống khoái thanh toán bạc, đem quần áo nhét vào trong bọc. Dạ ngu ngốc lúc này cũng đã thay quần áo mới, thuần trắng như tuyết rất chói mắt, mà Đường Thái Nhi vẫn mặc một thân lam y thanh nhã như trước, cầm trong tay quạt xếp cùng với Dạ ngu ngốc song song bước trên đường.

Cảnh tượng thật là mỹ hảo, nhất là quanh thân Dạ ngu ngốc, quả thật giống như có vô số vòng sáng thần thánh làm cho người ta muốn một hợp nuốt chửng, hơn nữa vẻ mặt Dạ ngu ngốc lúc này hết sức ngượng ngùng không tự nhiên, càng làm cho đám sắc lang thòm thèm.

Thói đời bạc bẽo, ngoài đường bây giờ, nữ tử nhà lành bị cường đoạt không phải hiếm nữa, ngay cả cường đoạt nam tử nhà lành cũng rất nhiều. Không phải chứ, còn chưa đi được mấy bước đã bị một kẻ điên từ trong đám người nhảy ra phách lối chặn ngay trước mặt hai người.

Dạ ngu ngốc vẫn còn sợ sau vụ phát sinh ở Hồng lâu, nên nhìn thấy người đàn ông vạm vỡ, cường hãn như vậy không khỏi túm lấy vạt áo Đường Thái Nhi, “Thải nhi. . . .”

Đường Thái Nhi vỗ bàn tay Dạ ngu ngốc trấn an, “Không có chuyện gì, đừng sợ.”

“Hai vị công tử rất xinh đẹp nha, cùng mấy ca ca chúng ta vui vẻ một chút đi.” Một tên đầu trọc cười bỉ ổi, bàn tay bẩn thỉu hướng đến gò má của Dạ ngu ngốc, Đường Thái Nhi túm chặt cổ tay hắn hung hăng đẩy ra.

Thật ra thì Đường Thái Nhi muốn trở thành một người hoàn mỹ mỗi động tác đều tự nhiên, phóng khoáng, nhưng lại không ngờ rằng đám người này quá to lớn, chỉ nghe “Rắc” một tiếng, trong nháy mắt khuôn mặt của Đường Thái Nhi đen lại, mím môi ra vẻ thâm trầm nhìn đám nam nhân đang dọa hai người.

“Đi, đi mau.” Một người túm một người khác, chạy đến lộn một vòng điểm chân bay mất dạng.

“Thải nhi thật là lợi hại nha!” Dạ ngu ngốc ôm cánh tay của Đường Thái Nhi hò reo.

“Ngừng! !” Đường Thái Nhi khóc không ra nước mắt, thấy Dạ ngu ngốc nghe lời đứng bất động, thở một hơi thật dài thấp giọng nói, “Cánh tay ta. . . . Bị trật khớp.”

“Sao?” Dạ ngu ngốc nghếch mặt, ngay sau đó nhẹ nhàng đặt cánh tay bị trật khớp của Đường Thái Nhi xuống, sau đó nắm lấy cánh tay không bị trật làm động tác đung đưa theo nhịp.

Tóm lại đủ loại nguyên nhân, ngày hôm nay muốn chạy đã không còn khả năng, đem cây gậy trúc nhấc cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài, Đường Thái Nhi bất đắc dĩ than thở.

“Nương tử! Mặt trời! Mặt trời biến thành màu đỏ rồi!”

Bỗng cảm thấy sau lưng trầm xuống, Dạ ngu ngốc hưng phấn đặt người lên trên lưng Đường Thái Nhi, tư thế giống như muốn nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Nếu không phải cánh tay của ta bị trật khớp, ta sẽ không ngại ném ngươi ra ngoài đâu.” Đường Thái Nhi đứng thẳng người đẩy thân hình nặng nề của Dạ ngu ngốc ra.

Dạ ngu ngốc bắt đầu coi nhẹ uy hiếp bạo lực của Đường Thái Nhi, cười nhìn mặt trời lặn phía xa, “Nương tử, ngươi xem, nó thật là đẹp!”

“Đẹp đẹp đẹp đẹp, cái gì đối với ngươi cũng đẹp!” Đường Thái Nhi nhìn ánh chiều tà, ngón tay cầm cây gậy trúc đóng cửa sổ lại không cho Dạ ngu ngốc nhìn mặt trời chiều nữa

Đường Thái Nhi nhìn Dạ ngu ngốc bĩu môi ủy khuất không khỏi giật giật mấy cái, đi đến giường rút ra một chiếc khăn lụa màu trắng, sau đó hướng về phía Dạ ngu ngốc ngoắc ngoắc ngón tay, “Tới đây.”

Dạ ngu ngốc vừa nghe nương tử gọi mình, lập tức không còn vẻ mặt ủy khuất như vừa rồi, mặt tươi roi rói đi tới.

Đường Thái Nhi đặt Dạ ngu ngốc trước mặt mình, đưa khăn lụa trên tay che mũi, miệng của hắn lại.

Dạ ngu ngốc cười, “Nương tử đang làm gì vậy?”

Đạo lý ôm đàn tỳ bà che nửa khuôn mặt quả thực không sai, bộ dạng che mặt mơ hồ càng mê người hơn nữa.

“Bộ dạng của ngươi thực quá yêu nghiệt.” Đường Thái Nhi nghiêm túc nói.

Dạ ngu ngốc cười híp mắt, học theo động tác của Đường Thái Nhi, ôm lấy gương mặt nàng, “Bộ dạng của nương tử thực quá yêu nghiệt!”

“ ”

5. Chương 05: Hùng Hổ Vận Tiêu

Chương 5 : Hùng hổ vận tiêu

Edit : kun'xih

Lại một câu nói như gió xuân quét vào mặt, khiến cho Đường Thái Nhi thần hồn điên đảo, hai con mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm đôi mắt của Dạ ngu ngốc, một dòng điện thuần túy truyền khắp toàn thân.

“Gò má của nương tử thật là nóng.” Dạ ngu ngốc cắn môi, hiểu kỳ nhéo da Đường Thái Nhi, “Thật là đỏ nha.”

“Người là tên khốn kiếp, buông ta ra.” Đường Thái Nhi nhất thời cực kỳ ngượng ngùng, đẩy hai tay của Dạ ngu ngốc ra, xoa xoa mặt của mình rồi ngồi xuống giường, “Ăn đậu hủ của Lão nương, người chán sống rồi, hử!”

“Sao? Dạ nhi chưa ăn mà, nương tử có đậu hủ để ăn sao?” Dạ ngu ngốc đến bên cạnh Đường Thái Nhi, ôm cánh tay của nàng mò khắp nơi để tìm đậu hủ.

Đường Thái Nhi ôm trán, thầm than mình lại cùng một kẻ ngu tính toán chi li làm gì, thật sự là vũ nhục đối với mình mà.

“Không có đậu hủ, đừng, còn sờ!” Trùng lớn hai mắt, quả nhiên Dạ ngu ngốc dừng tay, người phía sau bĩu môi nhìn về phía Đường Thái Nhi, không tìm đậu hủ nữa.

“Người có biết vì sao mấy kẻ bỉ ổi vừa rồi khi dễ người không? Bởi vì biểu tình của người đó! Không hiểu sao? Dĩ nhiên, người nhất định không hiểu, chỉ có tiền bối hành tẩu giang hồ nhiều năm có kinh nghiệm phong phú như ta mới hiểu được.” Đường Thái Nhi đứng dậy, chấp tay đi đi lại lại trong phòng, lại nói, “Muốn để cho người khác không khi dễ người, đối với người cung cung kính kính, người sẽ phải học cách mỉm cười.”

“Mỉm cười?” Dạ ngu ngốc nghịch đầu ra, cắn ngón tay nhìn Đường Thái Nhi đi tới đi lui.

“Nhìn ánh mắt của ta.” Đường Thái Nhi ở trước mặt Dạ ngu ngốc, cặp mắt lấp lánh có thần nhìn thẳng hần, “Cười giống như ta nè ~”

“A ~” Dạ ngu ngốc vô cùng nghiêm túc chăm chú học theo nụ cười mà Đường Thái Nhi tự nhận là rất có chiều sâu, nhưng thật ra nụ cười đó nhìn rất là bỉ ổi. Nguyên tắc nhứ mày giống Tây Thi được biểu cảm trên mặt của Dạ ngu ngốc đúng là có khác, nhìn rất hấp dẫn, cười nhàn nhạt một tiếng, trong ánh mắt ôn nhu lại đặc biệt hàm chứa một tia sắc bén quý tộc, khuôn mặt tuyệt mỹ được che bằng một tấm lụa mỏng, lúc này Dạ ngu ngốc làm cho người ta chỉ có thể nhìn từ xa, có loại cảm giác tôn sùng không dám khinh nhờn, đùa giỡn.

Đường Thái Nhi chép miệng xúc động, “Quả nhiên là cực phẩm!”

“Nương tử ~” cặp mắt khễ cong, âm cuối kéo dài, thoáng chốc làm cho Đường Thái Nhi thiếu chút nữa là ngã lún ra đất.

“Quả nhiên vẫn là ngu ngốc.” Đường Thái Nhi thở dài một cái, không thể trông cậy vào việc Dạ ngu ngốc có thể trở thành một công tử hoàn mỹ được, mặt mũi thì có thể yên tâm, không sợ bị phiền phức và khi dễ rồi. Suy nghĩ đến đây, nàng nhấp một ngụm trà, nhẹ giọng ra lệnh, “Về sau lúc ở bên ngoài

phải tận lực duy trì vẻ mặt như vừa rồi, không được đem biểu tình khiếp đảm tùy ý của người biểu lộ ra ngoài, biết không?”

“He he, có nương tử ở đây, Dạ nhi cái gì cũng không sợ.”

“Cái gì? Ta không phải đã nói không cho người kêu ta là nương tử rồi sao? ! Muốn bị đánh hả!”

“Ồ ô. Nương tử không muốn ô.”

Hai người gần bó keo sơn, đúng vậy, như keo như sơn, bởi vì Đường Thái Nhi đã muốn ép Dạ ngu ngốc lên giường.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt chuyện tốt của hai người. Đường Thái Nhi lật người xuống giường, dùng ánh mắt áp chế tiếng kêu khóc của Dạ ngu ngốc, ngay sau đó bước từng bước phóng khoáng đi đến mở cửa gỗ ra.

Chỉ thấy tiểu nhị khom người cười nói: “Công tử, có người muốn gặp.” Vừa nói thân thể tránh ra nhường lối ột nam tử trung niên vẻ mặt nghiêm túc mặc cẩm y hoa quan đi vào.

Đường Thái Nhi sững sốt, nhìn thân thể to lớn trước mắt thật sự là nhớ không nổi hẳn là người phương nào.

“Vị này là?” Lời còn chưa dứt, đã thấy ba kẻ mới vừa rồi bị mình chính bước vào cửa. Đường Thái Nhi vội vàng lui về phía sau mấy bước, một tay níu cánh tay Dạ ngu ngốc, nêu đối phương động, nàng sẽ mang Dạ ngu ngốc nhảy lầu chạy đi!

Nam tử không có chú ý đến vẻ mặt cảnh giác của Đường Thái Nhi, mà quay đầu lại nhìn tiểu nhị, đôi mắt nhỏ sắc bén, ánh mắt mang theo sát khí khiến tiểu nhị vội vàng đóng cửa phòng chạy trốn chết.

“Các người đến đây làm gì? !” Thân thể Đường Thái Nhi đã từ từ lui đến bên cửa sổ, tay đã sớm sờ vào đoản kiếm bên hông.

Nam tử nghe giọng chất vấn bén nhọn của Đường Thái Nhi, trong nháy mắt thay đổi thành vẻ mặt hòa ái và cung kính, “Đại hiệp đừng sợ, tại hạ là tổng tiêu đầu Lâm Bư của tiêu cục lớn nhất Thủy thành này, ba người này chính là tiêu phu.”

Ba kẻ kia vội vàng xếp thành một hàng khom lưng, cúi chào Đường Thái Nhi, trên mặt cũng mang theo nụ cười ngây ngô lấy lòng.

Ngửi được mùi âm mưu, Đường Thái Nhi đi đến ngồi xuống ghế, sửa lại tay áo một chút, buông Dạ ngu ngốc ra, cặp mắt nhìn về phía bốn người trước mặt, “Các người muốn gì?”

Lâm Bư trừng mắt ba kẻ sau lưng, ba người này ngay sau đó quỳ rạp trên mặt đất, trong miệng la lên, “Mới vừa rồi là tiểu nhân có mắt như mù, mạo phạm hai vị đại hiệp, mong đại hiệp thứ tội!”

Ba người to lớn đồng thời quỳ xuống đất, sàn nhà yếu ớt gần như không chịu nổi va chạm mạnh như vậy. Lúc đó kẻ rung, làm hại Đường Thái Nhi vội vàng vịn Dạ ngu ngốc để giữ thăng bằng.

Lâm Bư thấy ba thủ hạ biểu hiện không tệ, hài lòng cười một tiếng, quay đầu lại nhìn Đường Thái Nhi ôm quyền cung kính nói: “Hôm nay nghe nói đại hiệp một tay lại ném được tiêu nặng như một quả núi lớn ra xa đến mấy thước, thật sự là làm tại hạ vô cùng bội phục. Tại hạ đoán, hai vị đại hiệp nhất định là người trong giang hồ, bản lĩnh hơn người.”

Chân mày Đường Thái Nhi giương lên, tìm quạt xếp mở ra phóng khoáng phe phẩy, “A ~ Lâm tiêu đầu quá khen quá khen, tại hạ chẳng qua là một kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi~”

“Đại hiệp không cần khiêm tốn, không biết hai vị đại hiệp xưng hô như thế nào?” Lâm Bư cười hỏi.

Đáy mắt Đường Thái Nhi chợt lóe, “Tại hạ Đường Cảnh, đây là phó gia Bạch Dạ.”

“A, thì ra là Đường đại hiệp, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.” Lâm Bư đầu tiếp tục vuốt mông ngựa, ngay sau đó bắt đầu chuyển đề tài, “Không dám giấu đại hiệp, việc buôn bán hiện giờ của bản tiêu rất khó khăn.”

Đường Thái Nhi cau chân mày lại, người này xem ra chưa từng nghe qua độc y Đường Cảnh, tại sao một chút bất ngờ cũng không có, thật là kỳ quái. Còn nữa việc mua bán của nhà mình lại nói với một người ngoài như nàng, ý trong lời nói cũng không rõ ràng. Hất tay thu quạt xếp, nàng cười hỏi: “Là việc mua bán gì khiến cho Lâm tiêu đầu phí tâm như vậy, không ngại nói thử một chút, xem xem tại hạ có thể giúp được gì hay không.”

Dạ ngu ngốc im lặng đứng một bên, đôi mắt lấp lánh nhìn chăm chăm vào cây quạt lúc đóng lúc mở trong tay Đường Thái Nhi, trong lòng nhớ lại Đường Thái Nhi có dặn qua, không được nói.

Lâm tiêu đầu vừa nghe Đường Thái Nhi mở miệng, trong lòng mừng thầm, lại vội vàng cẩn thận đến gần, thấp giọng nói: “Mua bán như thế nào, tại hạ không tiện nhiều lời, chẳng qua là, lần này vận tiêu khó khăn, bọn ta đã thăm dò khắp nơi, trên đường vận tiêu lần này sớm đã có hơn bốn, năm nhóm cướp tiêu. Ngày hôm trước tại hạ phái hơn hai mươi người hộ tống vận tiêu, nhưng mà. Mới ra cửa thành, đi chưa được ba mươi dặm, tiêu đã bị người khác cướp đi.”

“Cái gì?” Đường Thái Nhi kinh ngạc, thiên hạ bây giờ đại loạn như vậy sao? Có kẻ dám ngông cuồng cướp tiêu như thế? ! Ngay sau đó chau mày, lo lắng hỏi: “Người bị cướp tiêu. Vậy việc buôn bán phải làm sao?”

Lâm tiêu đầu an tâm cười, “May mà mấy ngày trước tại hạ chỉ đưa hàng giả mà thôi, chỉ muốn thử một chút.”

“Thì ra là vậy, Lâm tiêu đầu quả nhiên biết nhìn xa.”

“Nhưng mà, tiêu vẫn phải vận, chẳng qua là tiêu cục không có người có năng lực, cho nên. Cho nên.”

“Ý của Lâm tiêu đầu là muốn hai người chúng ta hộ tống tiêu lần này?”

“Làm phiền Đường đại hiệp!” Lâm tiêu đầu ôm quyền cúi người, sau lưng ba người kia cũng vội vàng khom lưng khấn cầu.

Dạ ngu ngốc nhìn dáng vẻ bốn người đều đang khom lưng nhìn đất, không khỏi cười he he.

Trong mắt Đường Thái Nhi trong mắt lóe lên một tia gian trá, “Nhưng mà, tại hạ còn có chút chuyện quan trọng muốn làm, mặc dù người trong giang hồ coi tiền tài là vật ngoại thân, nhưng không có bạc sẽ không có cơm ăn, nếu không làm, tại hạ và Dạ nhi sẽ phải chịu cảnh màn trời chiếu đất.”

“Đại hiệp yên tâm, nơi này có một trăm lượng bạc trắng.” Lâm tiêu đầu nghe được ý tứ trong lời nói của Đường Thái Nhi, vội vàng từ trong ngực móc ra một túi bạc đưa cho Đường Thái Nhi, “Sau khi chuyện thành công, sẽ có thêm hai trăm lượng bạc.”

“Tốt! Lâm tiêu đầu quả thật là người sáng khoái! Vậy chúng ta khởi hành thôi!” Đường Thái Nhi vuốt một trăm lượng bạc, cong miệng cười.

Ban đêm, Đường Thái Nhi và Dạ ngu ngốc dẫn đội tiêu Phong Hỏa Hỏa ra khỏi thành.

Ai nói vận tiêu rất uy phong, lẫm liệt, hùng hổ, trùng trùng điệp điệp?

Thế nào Đường Thái Nhi nàng đến nơi này lại trở thành lén lén lút lút như vậy? !

Biểu tình của Đường Thái Nhi như giấm phải phân, quay đầu lại nhìn ba người kia đang cười híp mắt với Dạ ngu ngốc. Ba người kia chạm phải ánh mắt hung hăng của Đường Thái Nhi, vội vàng giống như con mèo nhỏ cúi đầu, tiếp tục điều khiển tiêu xa.

“Còn có, người thật sự không biết cười ngựa sao?” Đường Thái Nhi căm tức nhìn Dạ ngu ngốc đang cùng mình cười chung một con ngựa, “Hai người đàn ông cười một con ngựa không phải nhìn rất đoạn tụ sao? !”

“Sao? Nương tử đang nói cái gì vậy?” Dạ ngu ngốc ôm eo Đường Thái Nhi, hoàn toàn không hiểu nương tử của mình phát cáu vì cái gì, ngay sau đó bĩu môi hỏi, “Dạ nhi lại làm sai việc gì rồi sao?”

Đường Thái Nhi vô lực quay đầu lại, nắm chặt dây cương, “Không có. Không có.”

Dạ ngu ngốc cười ngọt ngào, trên mặt tuy cách một lớp lụa mỏng vẫn không được chắn được hơi thở nóng rực của hắn, làm cho bên tai của Đường Thái Nhi ngứa ngứa. Dạ ngu ngốc nhìn bộ dạng tránh né của nàng, giống như tìm được một trò thú vị, tiến đến gần, nhẹ nhàng thổi hơi, trong nháy mắt thân thể Đường Thái Nhi cứng đờ, cùi chỏ hung hăng đánh về phía sau.

“A!” Dạ ngu ngốc bị đau khom người xuống, đầu dựa trên lưng Đường Thái Nhi, “Nương tử. Ô ô. Đau.”

“Đáng đời, làm lần nữa, ta sẽ đạp ngươi xuống ngựa luôn! Lại dám đùa giỡn bốn đại gia, người chán sống rồi.” Đường Thái Nhi hừ lạnh một tiếng, tiếp tục cười ngựa.

Ba người phía sau vèo một cái chụm đầu vào nhau. Đại Sơn lăm la lăm lét nói: “Vừa rồi có nhìn thấy Đường đại hiệp và Bạch đại hiệp làm chuyện mờ ám không?”

Đại Tượng gật đầu nói: “Tuyệt đối có vấn đề, hai người bọn họ. Tuyệt đối là như vậy.” Đại Tượng nói xong, hai ngón tay giơ lên, ngay sau đó trên mặt sinh ra một nụ cười mập mờ.

“Hai người này, đoạn tụ! !” Đại Trư bạo dạn hét lên một tiếng, nhưng trong nháy mắt bị Đại Sơn và Đại Tượng che miệng đè xuống.

Đại Sơn: “Ngươi không muốn sống nữa sao? ! Đường đại hiệp võ công cái thế, cẩn thận giết ngươi diệt khẩu!”

Đại Trư đổ mồ hôi lạnh, âm thầm kinh hãi, đôi mắt nhỏ liếc về phía hai bóng lưng trên một con ngựa trước mặt, “Quả nhiên là người trong giang hồ, khẩu vị không giống chúng ta.”

Đại Sơn và Đại Tượng nghe nói thế, không hện mà cùng gật đầu một cái.

6. Chương 06: Thiếu Chủ Cướp Tiêu

Chương 6 : Thiếu chủ cướp tiêu

Edit : kun'xih

Ban đêm gió lớn, trên đường nhỏ yên tĩnh chỉ có tiếng vó ngựa đơn bạc và tiếng bánh xe. Đường Thái Nhi lần nữa ngửa đầu ngáp một cái, con đường phía trước gần như không thấy rõ, may nhờ sau lưng còn có một chỗ tựa lưng ấm áp.

Phóng tầm mắt nhìn một mảnh đen kịt, u ám, thấp thoáng nhìn thấy con đường nhỏ mờ hồ không rõ. Ban đêm vào đầu hạ có chút ẩm áp, láng máng còn có thể nghe tiếng côn trùng kêu, lại khiến àn đêm có chút quỷ dị.

“Nương tử, chúng ta đi chậm một chút, phía trước có người! Không nên đụng vào người ta, he he.” Giọng nói êm tai, dễ nghe của Dạ ngu ngốc vang lên từ phía sau.

“Cái gì? !” Đường Thái Nhi vội vàng nheo mắt nhìn về phía trước, quả nhiên có bốn, năm bóng người chuyển động, “Ngu ngốc, sao ngươi nói nhỏ như vậy!” Vừa nói hai tay nắm chặt dây cương, cả người cảnh giác hơn. Đêm khuya xuất hiện ở nơi hoang vu thôn dã tuyệt đối có vấn đề! Không phải là vận tiêu chính là cướp tiêu!

“Dạ ngu ngốc, đợi lát nữa theo sát phía sau của ta, cầm tay của ta không được buông ra, có nghe không!” Đường Thái Nhi ghé sát Dạ ngu ngốc thấp giọng nói.

“Sao cơ?”

Không chờ Dạ ngu ngốc hỏi thêm, mấy bóng đen kia đã nhanh chóng tiến tới gần, nhanh như chớp, một thanh trường đao gọn gàng bổ tới hai người Đường Thái Nhi. Trong nháy mắt ba người sau lưng kinh tỉnh, không hề do dự, từ bên hông rút ra trường đao vây quanh tiêu.

“Người đến là ai? !” Đường Thái Nhi rút ra đoản kiếm hăng giọng hét.

Hắc y nhân cầm trong tay trường đao bổ xuống, thấy Đường Thái Nhi và Dạ ngu ngốc dễ dàng tránh thoát, trong lòng khó tránh khỏi có chút khó chịu, thấp giọng đáp: “Người cướp tiêu!”

“Vô nghĩa!” Đường Thái Nhi oán giận rống to một câu, người không phải tới cướp tiêu chẳng lẽ tới chơi sao? !

“Công tử vẫn nên vui vẻ mà giao tiêu ra, nếu không đừng trách tại hạ hạ thủ không lưu tình!” Đối phương nhắc nhở, giọng nói trầm mê, ở trong màn đêm lại rất dễ nghe.

Đường Thái Nhi mang vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng thầm kêu không tốt.

Nghe giọng nói biết ngay đây chính là mỹ nam!

“Huynh dài nói thật buồn cười, tiêu vật chí thượng, sao có thể dễ dàng giao ra!” Đường Thái Nhi cầm đoản kiếm lần nữa ngăn chặn công kích của đối phương, binh khí giao nhau tạo ra tia lửa chói mắt.

Mỗi một lần ngăn chặn công kích của đối phương, đều bị ép sát không có cơ hội phản công hoặc móc độc phần ra, có thể thấy được nội lực của đối phương tuyệt đối hơn mình, còn có đạo pháp của đối phương rất kỳ lạ,

Tám chín phần là võ lâm tuyệt học, khiến ột giang hồ lãng nữ như Đường Thái Nhi nàng làm sao ứng phó? Huống chi còn phải bảo vệ an toàn cho Dạ ngu ngốc, ứng phó càng thêm khó khăn.

Ba người sau lưng cũng bị ba bóng đen bao vây xung quanh, nhưng mà hiển nhiên, ba hắc y nhân kia cấp bậc rất thấp, không thể tách rời ba người ra được.

Màn đêm tĩnh mịch trong nháy mắt đã không còn, bên tai toàn là tiếng đao, kiếm giao nhau, trước mắt đều là đao quang kiếm ảnh, trong rừng từng đàn chim bị kinh hãi phân tán chung quanh, đèn lồng treo trước xe tới tấp rơi xuống đất, thoáng chốc dấy lên một vầng sáng đỏ.

Đường Thái Nhi không khỏi cảm khái trong lòng, rõ ràng là chỉ có mười mấy người giao tranh, thế nhưng trong phút chốc lại biến thành giao đấu dữ dội như thế.

“A aaa

nương tử

~” Dạ ngu ngốc bị Đường Thái Nhi ném tới ném lui, hai mắt nổ đom đóm, chỉ cảm thấy tối tăm trời đất, không có sức lực.

“Câm miệng! Nắm lấy ta!” Đường Thái Nhi muốn ngăn cản Dạ ngu ngốc tru lên, nhưng vẫn nghe thấy giọng “A aa” của hắn, bất đắc dĩ cau mày, vòng một vòng, lần nữa đá người ra xa mười thước.

“Nhân huynh thật là không có đạo nghĩa, chỉ vì một gia tài nhỏ mà lại ra tay như thế? !” Đường Thái Nhi chỉ vào mặt hắc y nhân nổi giận mắng.

Hắc y nhân hất mái tóc dài ra sau gáy, vẻ tự nhiên hoàn toàn không bị bộ quần áo cầu thả kia che giấu. Đôi mắt như nước, dưới ánh trăng chiếu rọi hiện ra vẻ đẹp rung động lòng người, làm cho Đường Thái Nhi không dám nhìn thẳng. Hắc y nhân nắm bắt thời cơ hai tay lần nữa nắm trường đao, nhanh chóng đánh tới Đường Thái Nhi.

“Không phải chứ! Ngoan cường như vậy!” Đường Thái Nhi tức giận mắng mình lại vì sắc đẹp mà phân tâm, nhìn thấy có khoảng cách nhất định với đối phương, chính là thời cơ phóng độc tốt nhất, vội vàng nâng tay lên nhẹ nhàng bung ra, độc phần vô hình theo gió phủ lên người bịt mặt, ngay sau đó không hề né tránh công kích của hắn, mà là đang hoàng đứng tại chỗ tỉnh táo nói, “1, 2, 3~ a! ! !”

Đường Thái Nhi kinh hãi, chỉ cảm thấy trong nháy mắt đầu đã bị một lồng ngực rắn chắc che kín, rồi sau đó thân thể ngã về phía sau. Nàng bị Dạ ngu ngốc ôm ngã trên mặt đất, miệng dính đầy đất. Bờ vai Dạ ngu ngốc run rẩy, mặt đầy vẻ sợ hãi, trong miệng ô hô nói: “Nương tử, ô ô. Nguy hiểm thật nguy hiểm thật.”

“Dạ ngu ngốc người! Người đừng ngã ta làm gì? !”

“Đồ khốn muốn dả thương nương tử, không được!”

“Dả thương ta cái gì.” Đường Thái Nhi ý thức được Dạ ngu ngốc vì thấy đao kia chém tới nàng, cho nên mới liều mạng dùng thân thể ngăn lại, khoe miệng không khỏi cong lên một nụ cười, sau đó chỉ hắc y nhân cũng đang nằm trên mặt đất, “Hắn hiện tại sẽ không dả thương được ai nữa.”

Cặp mắt của Dạ ngu ngốc đầy vẻ nghi vấn, nhìn hắc y nhân nằm trên mặt đất từ từ mở miệng, “Eo? Hắn mới vừa rồi còn đầy sức sống nha.”

Ba hắc y nhân khác thấy tình huống như vậy, đều là kinh ngạc, nhảy ra sau mấy thước, chạy vội tới bên người đang té xỉu, đồng loạt hô: “Thiếu chủ!”

Đường Thái Nhi nhú mày, “Thiếu chủ?”

Một người trong đó hiển nhiên không đủ tỉnh táo, trong nháy mắt đứng lên cầm đao trúc, mặc dù đã che mặt vẫn không dấu được vẻ dữ tợn trên khuôn mặt kia, “A a! ! Ta muốn giết người! Vì Thiếu chủ báo thù!” Trong miệng gầm gừ, chạy một đường thẳng đánh tới Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi mang vẻ mặt bình tĩnh như thường, vung áo lên, nhấc chân đá một cước.

“A!” Tên đó bị đau rống lên một tiếng, đao trúc rơi xuống đất, hai tay che tiểu mệnh căn của hắn, đứng thẳng không được, thuận thể ngã xuống đất vận vẹo.

Ba người sau lưng: Đồ mờ hồ nhìn hắc y nhân đang ngã xuống đất gào khóc, cũng không khỏi chặn khe hở giữa hai chân lại rồi nuốt nước miếng, trong lòng thầm nói may mắn ngày đó lúc đùa giỡn Đường đại hiệp, hắn không có đối với mệnh căn của mình.Một cước.

“Các người là ai? ! Không nói, ta liền để cho Thiếu chủ của các người ngủ cả đời!” Đường Thái Nhi hạ tay áo xuống, thuận tay vỗ một cái rồi nâng người lên, dùng ánh mắt mê ly của mình nhìn về mấy người trước mặt.

Hai hắc y nhân vội vàng tiến lên đỡ đồng bọn của mình dậy, đều là dùng ánh mắt đồng tình cộng thêm đau đớn nhìn bộ dạng chết đi sống lại của hắn, trong lòng giận dữ mới nghĩ tới một cước này nếu là đặt ở trên thân mình thì phải đau đến mức nào.

Lúc này bầu trời đã có chút ánh sáng, cả tầm mắt bị một mảng mờ mờ màu xanh bao phủ, làm cho người ta khó tránh khỏi có chút hoảng hốt.

“Hừ! Chúng ta chính là hộ vệ của Tịch Gia bảo! Vị này là Thiếu chủ của Tịch Gia bảo!” Một người trong đó kiêu ngạo nói.

Đường Thái Nhi gãi gãi gương mặt, quay đầu lại nhìn về phía ba người sau lưng, “Các người có nghe nói qua chưa?”

Ba người đồng loạt lắc đầu.

“Mặc kệ Tịch Gia bảo hay Đông Gia bảo, lại không để ý đến đạo nghĩa giang hồ mà tới cướp tiêu, vô sỉ!” Đại Sơn tiến lên chỉ vào đối phương mắng, vung trường đao làm bộ dạng chém tới.

Đường Thái Nhi giơ tay lên ngăn lại, Đại Sơn ho hai tiếng lui trở về phía sau nàng.

“Nếu đường đường là Thiếu chủ của Tịch Gia bảo, tại sao lại làm cái trò cướp tiêu này? Không sợ bôi nhọ danh phận sao? !” Đường Thái Nhi nghiêm túc nói.

“Hừ! cướp tiêu cái gì! trong rừng vật kia vốn là bảo vật của Tịch Gia bảo chúng ta, là do tên cầu tặc Hình Dận kia đoạt đi!”

“Cầu. Cầu tặc.” Người bị thương nắm chỗ bị đau cắn răng nghiêng lợi nói. Một bên đồng bọn vỗ vai hắn, “Người có thương tích trong người, chớ nói chuyện.”

“Cái quái gì, lắm chuyện.” Đường Thái Nhi nóng nảy gầm nhẹ, ngoài miệng tuy là nói như vậy, nhưng cũng âm thầm hiểu lần này hình như mình đã dính vào một cái gì đó không sạch sẽ.

“Đó là việc của các ngươi! Ta chỉ muốn vận tiêu của Phú Quý tiêu cực đến nơi an toàn, ai cản, giết!” Đại Tượng trừng mắt, rống to, kích thích màng nhĩ của Đường Thái Nhi.

Dạ ngu ngốc kéo vạt áo của Đường Thái Nhi, “Nương tử, là lỗi của bọn hắn!” Vừa nói xoay người chỉ hướng ba người sau lưng.

Khuôn mặt ba người đều lộ vẻ bối rối, cũng không phải là vì chột dạ, mà là sợ Đường Thái Nhi dùng võ lực đối với bọn hắn.

“Câm miệng!” Đường Thái Nhi không hề nghĩ ngợi, kéo cánh tay Dạ ngu ngốc về, “Đừng làm phiền.”

Ba người thở dài ra một hơi, Dạ ngu ngốc còn bĩu môi khê hừ lạnh về phía bọn hắn, bộ dáng rất là dễ thương, làm cho ba người trong tâm nóng rang một hồi.

Đường Thái Nhi mở quạt xếp, mỉm cười nói: “Bốn vị huynh đài, mặc dù các ngươi luôn miệng nói đồ trong rương vật này là thuộc về các ngươi, nhưng là không bằng không chứng. Huống chi, đưa tiêu chính là trách nhiệm của ta, các ngươi lại hùng hổ cướp đoạt như vậy, là làm khó chúng ta. Sao không chờ chúng ta đưa tiêu đến Thiệu Châu tiêu, cố chủ lấy tiêu, thanh toán ngân lượng cho chúng ta rồi các vị mới đi cướp hả?”

Ba hắc y nhân liếc mắt nhìn nhau, làm như đang trao đổi tin tức gì.

“Tốt, trước cứu Thiệu chủ của chúng ta đã!”

Đường Thái Nhi từ trong tay áo lấy ra một bình sứ nhỏ nhẹ nhàng ném ra, “Để cho hắn nghĩ là độc sẽ được giải.”

Lúc này trời đã sáng hơn, lộ trình mới đi được một nửa. Đường Thái Nhi thầm than trong lòng, chuyện phiền toái như vậy vẫn nên giải quyết sớm là tốt nhất. Lần nữa nhìn ba hắc y nhân hỏi, “Ngoài các ngươi ra còn có mấy người?”

Lúc này vị Thiệu chủ đã mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, nghe thủ hạ ở bên tai tự thuật chuyện xảy ra lúc hôn mê, trong mắt của hắn là tức giận và không cam lòng. Trong nháy mắt, lúc Đường Thái Nhi nhìn về phía hắn lại khôi phục thái độ bình thường. Sau đó nhìn về phía thủ hạ nào đó đứng ở gần nhất đang che “Đại ca” của mình, trong mắt lóe lên một tia đồng tình.

“Mấy vị yên tâm, chỉ có bọn ta, lần trước cướp tiêu đều là giang hồ hiệp sĩ do Tịch Gia bảo ta thuê.” Đồng tình đi qua, vị Thiệu chủ này nghiêm mặt nói.

Đường Thái Nhi cười nhạt ôm quyền nói, “Tại hạ Đường Cảnh, vị này là Bạch Si Dạ. Không biết Thiệu chủ.”

“Tại hạ Tịch Thanh, ngươi. Ngươi nói ngươi là Đường Cảnh?” Tịch Thanh vội vàng trả lời, nhìn về phía Đường Thái Nhi, trong ánh mắt rỉ ra một tia dò xét.

“Tịch Thanh thiếu chủ vinh hạnh vinh hạnh, vậy chúng ta gặp nhau ở Thiệu Châu, cáo từ.”

“Đợi đã, tại hạ có điều muốn hỏi, không biết các hạ có phải là độc y Đường Cảnh tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ?”

Đường Thái Nhi ôn nhu cười cười, nói dối không chớp mắt, “Người cùng tên thôi.” Nói xong, nàng quay đầu lại nói: “Chuẩn bị lên đường!”

“Đường tiêu đầu đợi một chút.”

Đường Thái Nhi lại cả kinh, cau mày nhìn lại, chẳng lẽ tiểu hài nhi này lại muốn gạt ta lần nữa? !

“Mấy người tại hạ nguyện cùng Đường tiêu đầu đi tới Thiệu Châu, bảo hộ tiêu an toàn.”

Đường Thái nhi đầu óc ong ong chuyển một cái, mỉm cười nói: “Được rồi, nhưng mấy vị phải thay quần áo trước, trang phục và đạo cụ như thế thật sự là.”

“A, cũng phải, không biết Đường tiêu đầu có quần áo cho ta mượn hay không?” Tịch Thanh cười hỏi.

Đường Thái Nhi gãi gãi khuôn mặt, xoay người lại đi về phía con ngựa, lật tới lật lui trong túi, “Ta nhớ hình như là có vài bộ quần áo.”

Cặp mắt Tịch Thanh căng thẳng, thân hình trong nháy mắt như gió vọt đến sau lưng Đường Thái Nhi.

“Người! A!” Đường Thái Nhi bỗng cảm thấy sau lưng có một luồng gió, vội vàng xoay người, tay lần nữa vung lên, đem độc phần bung ra ngoài, lại chỉ cảm thấy cổ nóng lên, cặp mắt tối sầm, trong nháy mắt ngã xuống đất mất đi trực giác.

Trước khi hôn mê trong lòng nàng chảy nước mắt, một câu nói thoáng qua đầu, quả nhiên nam nhân càng xinh đẹp lại càng gặt người.

Tịch Thanh dụng chưởng phong xua tan độc phần trước mặt, đồng thời khước miệng nhếch lên, thật nhanh cầm trường đao chém xuống Đường Thái Nhi đang nằm bất tỉnh trên mặt đất.

“Nương tử! !” Dạ ngu ngốc hoàn toàn bị dọa đến mặt trắng bệch, chạy về phía Đường Thái Nhi, quỳ gối bên cạnh nàng ô hô, “Nương tử, ô ô. Nương tử không được chết! ! Ô ô.”

Tịch Thanh thoả mái tiếp tục giải quyết mấy tên tiếp theo, lại muốn động thủ với Bạch Si Dạ, nhưng nhìn thân ảnh của Dạ ngu ngốc lại không hạ thủ, còn lên tiếng an ủi: “Cái đó. Người đừng khóc, ta không có giết hấn, hấn lập tức sẽ tỉnh thôi.”

“Nương tử, ô ô.” Dạ ngu ngốc không để ý tới Tịch Thanh, tiếp tục lắc lắc Đường Thái Nhi.

“Thiếu chủ! Không thể lưu người sống!” Một tên thủ hạ nhắc nhở.

Tịch Thanh nắm thật chặt quả đấm, giữa hai lông mày thoáng qua một chút do dự, “Thôi, hai người này hẳn không phải là người của Phú Quý tiêu, Phú Quý tiêu căn bản không có người nào gọi là Đường Cảnh tiêu sư, chắc là được Lâm Bưu thuê trên giang hồ.”

“Nhưng mà.”

“Ít nói nhảm, nhanh lấy Phi Sắc Lưu Ly ra, rút khỏi nơi đây.”

“Vâng! Thiếu chủ!”

Dạ ngu ngốc thấy Đường Thái Nhi vẫn bất tỉnh, đứng dậy cảm tức nhìn đám người Tịch Thanh, “Các người là bọn người xấu! Người xấu!”

Tịch Thanh mở miệng muốn giải thích, nhưng cuối cùng không nói gì, cặp mắt nhìn Dạ ngu ngốc không chịu rời đi.

“Thiếu chủ! Trời đã sáng rõ, lát nữa sẽ có người đi qua.” Một tên thủ hạ thúc giục.

Tịch Thanh cắn răng, di dời cặp mắt cùng thủ hạ biến mất ở trên đường nhỏ.

Mà tên có thương tích trên người kia nhìn đồng bọn chậm rãi dùng khinh công bay đi, vội vàng tập tễnh đi về phía trước, kêu khóc nói: “Chớ bỏ lại thuộc hạ mà! ‘Đại ca’ của thuộc hạ có thương tích! !”

Đội tất cả hắc y nhân biến mất khỏi tầm nhìn, khung cảnh thê lương trên đường nhỏ chỉ còn Dạ ngu ngốc và Đường Thái Nhi đang hôn mê bất tỉnh cộng thêm ba cái xác lạnh như băng.

Dạ ngu ngốc nhìn ba cái xác cách đó không xa, lại nhìn Đường Thái Nhi trong ngực, từ từ dẫu môi lên.

Hắn, đói bụng rồi.

Trong khoảnh khắc, tiếng xe ngựa loáng thoáng truyền đến, Dạ ngu ngốc ngẩng đầu nhìn lên, thấy đoàn người khiêng một cỗ kiệu xa hoa chậm rãi đi đến, khước miệng lập tức nhếch lên, mở miệng cười thật to.

“Nương tử! Có người tới! Ha ha!” Dạ ngu ngốc vội vàng ném Đường Thái Nhi xuống đất chạy tới, sau đó hết sức kiên định lao vào cỗ kiệu.

Đường Thái Nhi đang ngủ mê man hoàn toàn không biết, mình sắp sửa bị một người xa lạ mang đến một địa phương xa lạ.

7. Chương 07: Nam Nhân Yêu Nghiệt

Chương 7 : Nam nhân yêu nghiệt

Edit : kun'xih

“A. Đầu của ta sao lại đau như vậy. A. Cổ của ta” Đường Thái Nhi ôm cổ rên rỉ mở hai mắt. Màn trướng thuần trắng đập vào mắt. Hai mắt của nàng dần dần tìm thấy tiêu cự, “Đây là. Đầu? !”

“Cái thứ màu đen này thật đáng sợ! Không muốn cho nường tử của ta uống đâu!”

Tiếng Dạ ngu ngốc truyền vào từ bên ngoài, Đường Thái Nhi vội vàng ngồi dậy, nhìn xuyên qua cửa sổ mơ hồ có thể thấy được thân ảnh cao lớn của Dạ ngu ngốc lúc ẩn lúc hiện ở trước cửa.

“Nhưng mà công tử, đây là chén thuốc mà thiếu gia nhà ta cố ý để cho phòng bếp chuẩn bị, người không hy vọng công tử bên trong sẽ nhanh tỉnh lại sao?”

“Uống cái này là nường tử của ta có thể tỉnh lại sao?”

“Éc. Đúng vậy, nường. Tử. Của công tử có thể tỉnh lại.”

Đường Thái Nhi nghe Dạ ngu ngốc cứ mở miệng ra là nường tử, nường tử, trước mặt không khỏi tối sầm, yếu ớt vô lực dựa vào đầu giường, trào ra nước mắt.

Cửa phòng được đẩy ra, Dạ ngu ngốc bưng chén thuốc đi vào, nhìn thấy Đường Thái Nhi đã ngồi dậy dựa vào đầu giường, bộ mặt không khỏi vui mừng, “Nường tử, người tỉnh rồi!”

Đường Thái Nhi cúi đầu, nắm chặt áo ngủ bằng gấm trong tay, không còn không chế được, cầm gối ném vào Dạ ngu ngốc. “Nói người biết bao nhiêu lần rồi! Không được gọi ta là nường tử nữa!”

Cái gối trúng ngay chén thuốc, ngay sau đó một tiếng vỡ nát truyền đến. Toàn bộ chén thuốc văng trên đất, cũng làm bắn luôn vạt áo của Dạ ngu ngốc.

“Nường tử.” Dạ ngu ngốc cúi đầu, bộ dạng ủy khuất, “Dạ Nhi không bao giờ gọi nường tử nữa.”

“Aaaa!” Đường Thái Nhi nhìn thấy bộ dạng mê người của Dạ ngu ngốc, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác tội lỗi, hốt hoảng, nàng khóc không ra nước mắt đứng dậy nhìn quanh, sau đó ôm cột đập đầu vào...

“Thải nhi sao vậy? Dạ nhi biết sai rồi ~” Dạ ngu ngốc ôm vai Đường Thái Nhi, ôn nhu nói.

“Ta không sao. Ta rất khỏe.” Đường Thái Nhi khoát tay, đi tới cạnh bàn ngồi xuống, mở miệng hỏi, “Nơi này là?”

“A! Đây là nhà của tiểu Lam Lam ~” Dạ ngu ngốc ngồi bên cạnh Đường Thái Nhi, chống cằm nhìn nàng ngọt ngào trả lời.

“Tiểu Lam Lam? !” Đường Thái Nhi không rõ vì sao, chỉ là trong nháy mắt, vô số phỏng đoán và suy nghĩ thoáng qua trong đầu. Theo lý thuyết Dạ ngu ngốc bị mất trí nhớ nên không biết bất kỳ kẻ nào mới đúng? ! Tình huống hiện tại là sao đây? ! Chẳng lẽ cứ gia tìm tới rồi? Hoặc là bằng hữu của Dạ ngu ngốc nhận ra hắn?

“Đúng nha, tiểu Lam Lam, mới vừa rồi nương tử. A! Đau. Ô ô. Mới vừa rồi Thái nhi nằm ở trên đường không đứng dậy được, sau đó xe ngựa của tiểu Lam Lam đi qua, sau đó Dạ nhi để cho tiểu Lam Lam ôm Thái nhi lên xe, sau đó chúng ta tới nơi này nha ~” Dạ ngu ngốc nói sau đó, sau đó một hồi, mới dùng tay xoa chỗ bị đánh trên đầu.

Đường Thái Nhi nghe hẳn kể lại, trong đầu tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó: Dạ ngu ngốc nhất định là bộ dạng đáng thương, cặp mắt lóe ra lệ quang mê người, khuôn mặt thuần tình, miệng nhỏ khê mở câu dẫn vị tiểu Lam Lam kia.

A ~ sao lại có một yêu nghiệt tuyệt vời như vậy!

“Tội cho người, phải dựa vào việc bán nhan sắc để cứu tiện mệnh của ta.” Đường Thái Nhi vỗ vai Dạ ngu ngốc, người bên cạnh không hiểu nghe đầu suy nghĩ.

“Tiểu Lam Lam nói, vì Thái nhi chắn đường nên xe ngựa bọn họ không đi qua được ~”

Khóe mắt Đường Thái Nhi giật giật, tình cảnh mới tưởng tượng vừa rồi trong nháy mắt bể tan tành, thì ra là. Nàng chắn đường.

“Đây là?”

Một giọng nói dễ nghe của nam tử truyền vào tai Đường Thái Nhi, hai mắt vèo một cái nhìn ra cửa, chỉ thấy một vị nam tử mặc cẩm y hoa quan chấp tay đứng trước cửa. Vừa bước một chân vào đã nhìn thấy chén thuốc vỡ tan tành trên đất không khỏi dừng lại.

Hai mắt của Đường Thái Nhi không kìm được mà tiến hành QJ (cưỡng gian) vị mỹ nam trước mặt. Tử y cẩm bào, áo choàng đen mỏng, khí chất tà mị, lúc đưa tay nhắc chân đều tản ra sự tôn quý, người này bình tĩnh khác người thường!

“Tiểu Lam Lam ~” Dạ ngu ngốc hớn hở đứng dậy, đi đến bên cạnh tử y nam tử, “Mới vừa rồi cái gói làm đồ thứ màu đen này.”

Khóe miệng tử y nam tử cong lên nở nụ cười nhàn nhạt, nhìn Đường Thái Nhi, “Đã tỉnh? Thân thể có khó chịu không?”

Đường Thái Nhi ho nhẹ một tiếng, đứng dậy hướng tử y nam tử ôm quyền nói: “Đa tạ công tử cứu giúp, ngày khác Đường Cảnh phát tài nhất định hồi báo!”

“Đường Cảnh?” Trong chớp mắt tử y nam tử thoáng qua một tia kinh ngạc và vui mừng. Đường Cảnh, người giang hồ xưng độc y hiệp khách, không nghĩ tới lại là nàng? Về kinh ngạc trong nháy mắt biến mất, cặp mắt lần nữa trở về ôn nhuận, không nhìn ra một tia rung động.

“Đúng vậy, tại hạ là Đường Cảnh.” Đường Thái Nhi gật đầu, đối với việc đối phương hoài nghi thân phận của mình không để ý chút nào.

Dạ ngu ngốc mở miệng cười thật to, cũng tự giới thiệu: “Ta tên là Dạ ngu ngốc!”

Tử y nam tử cười nhạt, vỗ vai Dạ ngu ngốc, sau đó đi tới cạnh bàn ngồi xuống, tự rót một chén trà. Quét mắt nhìn bộ ngực của Đường Thái Nhi, khóe miệng không khỏi nhếch lên, tia phức tạp che giấu trong đáy mắt, ôn nhu nói: “Lam Anh.”

“A, Lam công tử.” Đường Thái Nhi ôm quyền cúi đầu.

Lam Anh nhìn Đường Thái Nhi cười một tiếng, đôi mắt tà mị không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, “May mắn quen biết với độc y hiệp khách Đường Cảnh công tử, tại hạ thật là sợ hãi vô cùng.”

Chân mày Đường Thái Nhi cau lại, dĩ nhiên là đang nói mình.

Lam Anh cười nhạt, ngón tay vuốt ve dọc chén trà bằng sứ trắng, trong mắt hiện ra một tia ôn nhu, “Thứ cho tại hạ nhiều chuyện muốn hỏi, tại sao Đường công tử lại có quan hệ với tiêu cục Phú Quý kia?”

“Éc. Chuyện này.” Đường Thái Nhi cười cười ngồi xuống, “Là được người ta nhờ vả, ha ha.”

“A? Vậy tại hạ cũng không hỏi nhiều, không biết Đường công tử tiếp theo có tính toán gì chưa?”

Đường Thái Nhi nhìn Dạ ngu ngốc một chút, kè sát vào nhỏ giọng hỏi: “Đồ bị cướp đi rồi hả?”

Dạ ngu ngốc gật đầu một cái, sau đó ở bên tai nàng nói: “Ba người to như gấu kia cũng bị giết chết ~”

Đường Thái Nhi mang vẻ mặt khiếp sợ, nhìn khuôn mặt tươi cười của Dạ ngu ngốc, khoe miệng co quắp, “Người dường như rất vui vẻ.”

“Đúng nha ~ Dạ Nhi không thích mấy người kia mà ~”

“”

Lam Anh nhìn hai người đang bàn luận xôn xao, cặp mắt khê cong, cười nhạt, cũng không nhiều lời.

Đường Thái Nhi cảm giác được ánh mắt của Lam Anh, ho nhẹ một tiếng quay đầu lại nhìn hắn nói: “Lam công tử có biết Tịch Gia bảo ở đâu không?”

“Tịch Gia bảo? A, không xa, ở Lương thành, cùng Giang thành của ta chỉ cách một ngày cưỡi ngựa. Công tử nếu muốn đi, ta đây sẽ cho người chuẩn bị ngựa.” Lam Anh vừa dứt lời lập tức đứng dậy muốn đi gọi người.

Tròng mắt Đường Thái Nhi chuyển một cái, đưa tay ngăn lại, “Sao lại phiền Lam công tử nữa, bọn ta cũng không có ý đó.”

Đây là một tay giỏi mua bán, vẫn là đừng dính dáng thì hơn.

Đường Thái Nhi nghĩ thầm như vậy, nhưng cái tên Tịch Thanh thật là đáng ghét, nếu để nàng gặp được, nhất định phải cho hắn nếm mùi lợi hại, mỹ nam thì sao? ! Đường Thái Nhi nàng ngay cả thiên tiên cũng muốn cho nếm thử đau khổ!

Chẳng qua là. Trong túi chỉ có một trăm lượng đặt cọc, làm thế nào mới tốt. Lòng mảy Đường Thái Nhi nhăn tít, nàng không trả lại, vậy thì cứ. Lấy đi! A ha ha.

“Nương tử, sao mặt của ngươi lúc đỏ lúc trắng vậy? ! Nha! Hiện tại lại xanh lét? !” Dạ ngu ngốc cả kinh nói.

Lam Anh nghe được tiếng nương tử kia liền cau mày, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, sau đó mỉm cười, bình tĩnh đứng ở một bên.

Đường Thái Nhi hung hăng giẫm chân của Dạ ngu ngốc, cắn răng nghiêng lợi nói: “Bảo ngươi không được gọi ta là nương ~~ tử

”

“A a a ! Chân chân chân chân!”

Đường Thái Nhi nâng chân lên, trừng hai mắt cảnh cáo Dạ ngu ngốc, người còn lại bĩu môi ngồi chồm hổm xoa bàn chân bị đau của mình.

Đường Thái Nhi không để ý tới Dạ ngu ngốc, chuyển sang cười nói với Lam Anh: “Người trong giang hồ, bốn biển là nhà, về phần tính toán cho tương lai, dĩ nhiên là mang theo hiền đệ của ta xông xáo giang hồ rồi, A ha ha!”

“Hiền đệ là ai? Thái nhi không mang theo Dạ nhi sao?” Dạ ngu ngốc đứng lên lo lắng hỏi.

“Dạ ngu ngốc, ngươi chính là hiền đệ của ta, ngốc muốn chết.”

“Dạ ngu ngốc?” Lam Anh nghi hoặc nói, thế nào lại có người gọi hiền đệ của mình như vậy?

“A. Bạch Si Dạ, Si Dạ! Ha ha.”

“Thì ra là như vậy, nếu Đường công tử không có tính toán đặc biệt gì, sao không lưu lại ở nhà ta mấy ngày? Để tại hạ có thể làm một chủ nhà tốt.”

“Rất tốt nha!” Dạ ngu ngốc hết sức vui mừng trả lời.

Cặp mắt Lam Anh tràn đầy cương chịu, giơ tay lên vỗ vai Dạ ngu ngốc, “Xem ra Bạch công tử rất thích nơi này.”

“Ừ!” Dạ ngu ngốc hưng phấn gật đầu.

Đường Thái Nhi lấy tay nâng trán, trong lòng thở dài, thôi xong.

“Vậy làm phiền Lam công tử.”

“Gọi ta Lam đại ca là được.” Lam Anh ôn nhu nói, chẳng qua là bởi vì giọng nói của hắn mang theo tình ý dạt dào, trông mắt lại tà mị, lời nói ôn nhu của hắn làm cho người ta trong lòng không khỏi run lên, vô cùng yêu nghiệt.

Đường Thái Nhi chớp chớp mắt cười một tiếng, “Đường là họ của Thái Nhi ta, Thái Nhi là nhũ danh của ta.”

“Đường Thái Nhi, tên không tệ, chính là có chút giống tên nữ tử.”

Đường Thái Nhi tâm niệm vừa động, ngay sau đó cười nói: “Nữ tử sao? Ha ha, phải không.”

Giữa hai hàng lông mày của Lam Anh lãnh đạm như nước, “Đúng vậy, nếu như Thái Nhi không phải là nam tử, ta sẽ cho rằng người chính là nữ nhi của vị ‘Thần y’ biến mất đã lâu Đường Ngân Tử.”

“A? Sao Lam đại ca lại hiểu rõ như vậy? Thái nhi ngược lại chưa từng nghe qua thần y có một nữ nhi, ha ha.” Đường Thái Nhi bắt đầu hoảng hốt, “Nhưng mà Đường lão tiên bối cũng là người mà ta ngưỡng mộ, nhũ danh giống với vị nữ tử ấy, rất may rất may.”

Đường Thái Nhi mang thần sắc bình tĩnh trên khuôn mặt, giọng nói trêu đùa tự nhiên, nhưng trong lòng đang nổi sóng to gió lớn cuộn cuộn. Làm sao người này biết nữ nhi của Đường Ngân Tử tên là Đường Thái Nhi? Nàng rõ ràng nhớ mẫu thân từng nói lúc bà mang thai đã buộc phụ thân ẩn cư trong rừng núi? Tên này làm sao có thể truyền trong chốn giang hồ được? !

Nam tử trước mắt không hỏi nhiều về thân phận của “Đường Cảnh”, thế nhưng cứ bám lấy “Đường Thái Nhi” không tha.

Đường Thái Nhi có chút nhức đầu, không hiểu người anh em này rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Lam Anh: “Sắc trời không còn sớm, Thái nhi và Dạ nhi có đói bụng không? ! Theo ta cùng đến phòng ăn dùng bữa đi.”

Đường Thái Nhi và Dạ ngu ngốc đi theo Lam Anh xuyên qua sáu hành lang, hai hồ nước, ba vườn hoa, bốn tiểu tháp, một rừng cây nhỏ. Lại không nhìn thấy phòng ăn theo lời Lam Anh nói.

“Lam. Lam đại ca. Còn. Lâu không?” Đường Thái Nhi bụng đói cồn cào, cả người vô lực, một tay khoác lên vai Dạ ngu ngốc một tay chống vào cây mai, yếu ớt hỏi.

Lam Anh nghe xong, quay đầu lại mỉm cười: “Trước mặt là đến.”

“Lam đại ca, nhà ngươi thật to ~” Đường Thái Nhi cảm khái, không có chuyện gì lại xây lớn như vậy làm gì chứ? !

8. Chương 08: Nửa Đêm Say Mê Nhìn Mỹ Nhân Tắm

Chương 8 : Nửa đêm say mê nhìn mỹ nhân tắm

Edit : kun'xih

Lam Anh cười nhạt, “Đi thành thói quen, cũng không cảm thấy xa lắm.”

Đường Thái Nhi nắm quyền rơi lệ, kẻ có tiền thật đáng ghét mà.

Xuyên qua rừng cây nhỏ, một tòa kiến trúc thanh nhã xuất hiện trước mắt, ngẩng đầu nhìn lầu hai, mơ hồ có thể thấy được năm, sáu nha hoàn đang bận rộn bày biện thức ăn và rót rượu.

Kẻ có tiền chính là kẻ có tiền, ngay cả ăn cơm cũng xa hoa như vậy.

Đường Thái Nhi hâm mộ trong lòng, liền nhìn thấy Lam Anh thẳng lưng rảo bước đi vào tòa nhà, mấy tên nô bộc khom người xuống, “Thành chủ, rượu và thức ăn đã chuẩn bị tốt.”

Đường Thái Nhi trừng mắt nhìn, đưa bàn tay run rẩy ra muốn gọi Lam Anh lại, người phía trước cảm nhận được người phía sau đang kinh ngạc mới xoay người lại cười.

“Lam đại ca. Người là Thành chủ?”

“Thành chủ Giang thành Lam Anh.”

“Không trách được có tiền như vậy.” Đường Thái Nhi hơi cúi đầu cười tà, không ngờ mình lại nhận một thành chủ làm đại ca, rất có mặt mũi nha.

Dạ ngu ngốc cúi đầu nhìn khoe miệng Đường Thái Nhi có chút co giật, nghi hoặc đưa tay sờ khoe miệng của nàng, “Thả nhi, mặt của ngươi bị đau sao? Có muốn Dạ nhi giúp ngươi thổi một chút hay không?”

“”

Vì vậy trên lầu hai không khí có vẻ quỷ dị, mùi thức ăn thơm ngon xông vào mũi, làm cho Đường Thái Nhi thêm ăn, nhìn lên trên bàn, phía trên bày năm món ăn chính: Là cá rô Tùng Giang, cua sông hồ Dương Trùng, tôm Định Hải, cá rồng Giang Nam, gà ăn mây Hàng Châu. Những thứ này vốn là tuyệt đối không có khả năng ở chung một chỗ, mỗi một địa phương đều có đặc sản, giờ phút này lại cùng xuất hiện trên bàn gỗ nhỏ này khiến cho Đường Thái Nhi chắc lưỡi.

Tuyệt đối là kẻ có tiền.

“Hai vị mời.” Lam Anh cười chân thành ngồi xuống, “Thả nhi đã rất đói bụng, không nên khách khí.”

“Ừ! Lam đại ca thật thoải mái!” Đường Thái Nhi không khách khí động đũa.

“Tiếng Lam đại ca này tại sao nghe Thả nhi gọi lại dễ nghe đến vậy nhỉ?” Lam Anh ôn nhu cười, đôi mắt thâm thúy gắt gao nhìn Đường Thái Nhi.

“A? Vậy ta gọi thêm mấy tiếng, Lam đại ca chẳng phải là muốn đem Giang thành này tặng cho ta chứ? Ha ha!” Đường Thái Nhi cười sảng khoái, đồng thời vài tên thị vệ đứng trong góc cũng rút kiếm bên hông ra.

Rút ra một tắc, thoáng chốc, tiếng cười yếu ớt, vội nói: “Đùa thôi, Lam đại ca sẽ không để trong lòng chứ ~”

Lam Anh cười như tắm gió xuân, giọng nói ôn nhu như ngọc, “Có gì không thể? Nếu Thả nhi thích, đại ca liền đem Giang thành này tặng cho ngươi.”

Đường Thái Nhi nhấp ngụm nước trà, lau mồ hôi đang rỉ ra trên trán, “Công lực trêu đùa của Lam đại ca thật là không kém gì Thả nhi, hồ thẹn hồ thẹn, bội phục bội phục.”

“Ha ha!” Lam Anh không khỏi hăng giọng cười một tiếng, “Còn Thả nhi là trước sau như một
. Thú vị.”

Trước sau như một? Đường Thái Nhi ngẩn người, “Đại ca nói như thế nào lại giống như đã từng biết ta.”

Lam Anh không hề nhiều lời nữa, cười cười cầm chén rượu lên khê uống.

Một bên Đường Thái Nhi trò chuyện xã giao với Lam Anh, bên khác Dạ ngu ngốc đang liều mạng gặm cánh gà. Năm chiếc đĩa ra sức bẻ, gà nướng “Vèo” Một phát giương cánh bay cao.

Về mặt Đường Thái Nhi không chút thay đổi nhìn gương mặt sưng sốt của Dạ ngu ngốc, bình tĩnh giơ tay lên đưa về phía đỉnh đầu của mình, đem con gà quay cắm trên búi tóc của mình cầm xuống, sau đó lửa giật bùng bùng, nhảy người lên chỉ vào Dạ ngu ngốc la ầm ĩ: “Người muốn dùng con gà này để giết ta sao? ! Hả? !” Vừa nói vừa ném gà quay về phía Dạ ngu ngốc, kết quả dùng sức quá mức, gà quay thuận thế bay từ cửa sổ bay xuống lầu dưới.

“A!” Ngay sau đó ở lầu dưới truyền đến một tiếng thét thê thảm rồi hạnh phúc.

Lam Anh nhìn gà ăn mỳ được hẳn cố ý vận chuyển từ Hàng Châu tới cứ như vậy “Vèo” biến mất ngay trước mắt, trong lòng có chút buồn bã, nhưng không phải là đau lòng vì tiếc tiền, mà là tiếc hận, con gà này thật đáng thương, chết cũng đã chết rồi, lại còn bị người ta đem ra làm hung khí bay lên tận hai lần.

Bữa tối đang sôi nổi bỗng chốc như rơi vào trong sương mù, khó bề phân biệt không khí này lúc nào sẽ kết thúc. Lam Anh nói còn có việc nên không tiện ở lại tiếp đón, Đường Thái Nhi cười ha ha tạm biệt Lam Anh, sau đó dắt theo Dạ ngu ngốc đi đến phòng khách ở hậu viện, đương nhiên, là có người hầu dẫn đường.

“Dạ ngu ngốc, ta mới nhớ tới, ta ngủ mê mấy ngày?”

“Hả? Buổi sáng gặp tiểu Lam Lam, Thái nhi người buổi tối đã tỉnh nha!”

“Ừ.” Đường Thái Nhi gật đầu một cái, “Ta ba ngày không ngủ rồi, tại sao chỉ bất tỉnh có một lát như vậy chứ.”

“Thái nhi nhất định là bị đói tỉnh!” Cặp mắt Dạ ngu ngốc lóe ra tia thông minh, la lên.

Biểu tình của Đường Thái Nhi như ăn phải gừng, nghiêng đầu nhìn Dạ ngu ngốc, nhẹ giọng hỏi: “Có cần thiết lớn tiếng như vậy không?”

Chung quanh người quét sân, nhỏ cỏ, đi lại bối rối, sưng sốt một lúc, sau đó lại ai làm chuyện nấy.

“Bạch công tử, mời ở chỗ này.” Nô bộc mở cửa phòng ra, đưa tay khom người xuống.

Dạ ngu ngốc vênh miệng lên, “Không muốn, ta muốn cùng Thái nhi ở một phòng!”

Vừa dứt lời, bên cạnh liền “Rầm” Tiếng đóng cửa vang lên, Dạ ngu ngốc quay đầu nhìn lại, phát hiện bên cạnh đã sớm trống không, ngay sau đó giọng nói của Đường Thái Nhi truyền đến từ trong phòng, “Cửa phòng của ta đã hạ độc được, chớ có vào.”

“Nương tử

~” Dạ ngu ngốc kêu la thê thảm như quỷ hồn, dọa cho người khác sợ chạy mất dạng, biến mất ở hậu viện yên tĩnh.

Đêm khuya, đường Thái Nhi đập chăn ngủ đến chết đi sống lại, trong phòng tối tràn ngập mùi đàn hương thư thái, khiến cho nàng nằm mơ cũng cười giống như sắc lang.

Lật người một cái, duỗi chân dài ra, cánh tay mò mẫm, đúng là mò được một khuôn ngực quen thuộc.

“Ha ha. Mỹ nhân? A nha nha, làm thế nào lại có mộng xuân đây ~ người ta sẽ xấu hổ. Ha ha. A ha ha.” Đường Thái Nhi nhắm mắt lại lẩm bẩm nói.

“Ha ha, nương tử, không được sờ lung tung, nhột, nhột, ha ha.”

Nghe “Nương tử”, trong nháy mắt da đầu Đường Thái Nhi tê rần, cặp mắt bỗng nhiên mở ra, nhờ ánh trăng thấy rõ khuôn mặt tinh tế như điêu khắc bên gối, hoàn mỹ không sót mẻ, há miệng thở dốc, sau đó đá chân một cái.

“A!”

Dạ ngu ngốc bị đập một phát không chút lưu tình rớt xuống giường, nằm trên mặt đất kêu đau một hồi.

“Nương tử, ô ô. Đau.”

“Người dám nửa đêm bò lên trên giường lão nương! Người không muốn sống phải không? !” Đường Thái Nhi quỳ gối trên giường, một tay chống nạnh một tay chỉ vào Dạ ngu ngốc, giống như bà mẹ kế, đôi mắt âm ngoan nhìn chằm chằm vào nam tử nào đó đang chậm rãi bò dậy.

“Dạ nhi sợ ngủ một mình.” Dạ ngu ngốc ủy khuất cúi đầu, đôi mắt như ngọc lưu ly thỉnh thoảng chuyển sang nhìn Đường Thái Nhi, thấy bộ dạng tức giận của nàng, lại chuyển ánh mắt sang cửa gỗ.

“Sợ cái gì? ! Ai ăn thịt người hả!”

“Chính là không muốn ngủ một mình!”

“Người.”

“Nương tử, Dạ nhi buồn ngủ, ngủ đi ~” Dạ ngu ngốc ngáp một cái, nhắc chân đi tới giường hẹp.

“Người đừng tới đây! Người bao lâu rồi không có tắm!” Đường Thái Nhi đưa tay đỡ trước ngực người nào đó.

Dạ ngu ngốc lệch đầu suy nghĩ, mở tròng hai mắt, dưới ánh trăng, đôi mắt kia lóe sáng động lòng người, chỉ cần lóe lên như vậy cũng khiến Đường Thái Nhi hiểu, hửn. Không có tắm.

“Ừ. Ếc. A. Không muốn. Thái nhi. Không muốn.”

“Dạ nhi, nhịn được, buông lỏng một chút.”

“A a a, đau. Không muốn.”

“Ngoan Dạ nhi, ta còn không động đây.”

“Đau.”

“Ô ô. Ừm. Ô ô.”

“Thái nhi, không muốn, không muốn nhanh như vậy. A. Không chịu được. A.”

“Trời ạ! Không dùng sức, thế nào đem người rửa sạch sẽ a? ! A? !” Đường Thái Nhi quần vải trắng trên tay, hướng về phía lưng Dạ ngu ngốc hăm hở xoa xoa, nghe hửn không ngừng kêu đau, Đường Thái Nhi vung vải trắng lên, ném vào trong thùng gỗ, phẫn hận hô.

Dạ ngu ngốc ngậm mình trong thùng gỗ, đỏ mắt nhìn về phía Đường Thái Nhi, “Nhưng mà Thái nhi, thật là đau.” Hửn là đại thiếu gia da mỏng thịt nộn, không chống lại được kiểu cọ sát như cuồng phong bạo vũ của Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi thở hổn hển, lại không dám nhìn kỹ vóc dáng mê người của Dạ ngu ngốc, lồng ngực trắng kiện kia, còn có. Nàng không có nhìn! A! Nơi đó nàng còn chưa thấy! A ha ha! Nhưng mà. Lúc giúp hửn cởi quần áo, không cẩn thận nhìn lướt qua mà thôi, chỉ liếc mắt một cái.

Dạ ngu ngốc khê đứng lên, lồng ngực dính đầy bọt nước, chỗ mập mờ vừa vụng bị tắm vải trắng ngăn cách, hửn nhẹ nhàng áp sát vào khuôn mặt Đường Thái Nhi, chớp mắt cười một tiếng, “Thái nhi không cần lấy vải lau có được không? Lấy tay tắm cho Dạ nhi đi!”

Mặt Đường Thái Nhi trong nháy mắt đỏ lên, lấy tay. Lấy tay.

“Người thật là.” Đường Thái Nhi vừa muốn mắng, lại nhìn thấy tay của mình bị Dạ ngu ngốc đặt ở cái to lớn trên da thịt.

Chóp mũi nóng lên, chỉ cảm thấy một cổ nhiệt lưu chậm rãi chảy ra.

“A! Thái nhi, mũi của người!”

“Sao?” Đường Thái Nhi sớm đã bị mê hoặc đến thất điên bát đảo, đưa tay ra sờ dưới cánh mũi, nhìn trên ngón tay dính đầy máu, bình tĩnh cười một tiếng, “Không phải sợ, máu mũi mà thôi, ha ha, ha ha ha.”

Dạ ngu ngốc, duỗi ngón tay ra nâng cằm Đường Thái Nhi, rửa sạch sẽ máu dưới mũi nàng, sau đó ôn nhu cười một tiếng, “Thải nhi, cùng Dạ nhi tắm đi ~”

“Phốc” Máu mũi lần nữa anh dừng chảy ra.

Mà lúc này ở ngoài cửa sổ, Lam Anh một thân hồng y đứng dưới tàng cây, nhìn hai bóng người in trên cửa sổ trong phòng khách, nghe bên trong nhà lúc nào cũng truyền đến tiếng cười đùa, đôi lông mày không nhin được mà nhăn lại. Gió đêm thổi qua, nghe được tiếng xào xạc của cành lá, hần nhắm mắt ôn nhu nói: “Xuất hiện đi.”

Một nhân ảnh tự trên cây nhảy xuống, quỳ một gối ở sau lưng Lam Anh, “Tham kiến chủ tử.”

“Người đã tra ra lai lịch của người này chưa?”

“Bảo cáo chủ tử, không thể tra ra, không có tài liệu nào nói về Bạch Si Dạ cả.”

Lam Anh nâng tay, bóng đen sau lưng lần nữa biến mất.

Cùng lúc đó, cửa phòng chợt mở ra, Đường Thái Nhi thò đầu ra ngoài, bưng thùng nước trong tay quan sát hai phía, sau đó bước nhẹ đến nhà bếp.

“Hi vọng người chưa rõ lai lịch này, sẽ không mang đến nguy hiểm cho người.” Cặp mắt Lam Anh thoáng qua một tia lo lắng, sau đó trở về lãnh đạm vốn có, xoay người rời khỏi hậu viện.

Đường Thái Nhi thả tay áo xuống, duỗi tay tháo tóc dài lỏng lẻo ra, “Tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường ngủ đi, đại gia ta muốn gối đầu.”

Dạ ngu ngốc mặc quần áo màu trắng, sợi dây bên hông bị Đường Thái Nhi thắt một cái nơ bướm, nhìn thấy nương tử thả mái tóc dài ra, cặp mắt sáng lên, chạy tới bên người nàng, “Nương tử! Dạ nhi giúp người tắm!” Nói xong, bỏ nhào về phía trước, Đường Thái Nhi tránh qua một bên, liền nhìn thấy một người nào đó bản lĩnh kém cỏi nhào vào bên trong thùng gỗ.

“Đồ ngốc nhà ngươi! Mới vừa thay quần áo xong, ngươi lại làm ướt!” Đường Thái Nhi chống nạnh nhìn Dạ ngu ngốc bị sặc nước, có chút dở khóc dở cười.

Dạ ngu ngốc chậm rãi cười ha ha một tiếng, đưa hai cánh tay ôm Đường Thái Nhi kéo vào thùng tắm.

“Ngươi!” Đường Thái Nhi ngã trong thùng tắm, chết sống cũng không nghĩ tới, Dạ ngu ngốc thuần tình đến cái gì cũng không hiểu, không ngờ lại hư hỏng đến mức kéo mình xuống nước, “A! Khụ khụ.”

Dạ ngu ngốc ôm Đường Thái Nhi, kinh ngạc nói: “Thân thể nương tử thật mềm nha! Ôm thật thoải mái ~ Dạ nhi muốn ôm nhiều hơn ~” Hần nói xong, đưa một bàn tay to lên phía trước, đặt ở miếng đất vô cùng quý giá của nữ nhân.

Thân thể Đường Thái Nhi tê rần, cứng ngắc ở trong thùng gỗ.

“Dạ nhi.”

“Ừ.”

“.”

“Đây là cái gì? Tại sao Dạ nhi không có?” Dạ ngu ngốc nghi vấn, thuận tay bóp nhẹ hai cái.

“Dạ nhi. Thú vị sao?”

“Thú vị ~”

“Bốp” Một tiếng vang thật lớn xẹt qua bầu trời đêm tĩnh mịch, Đường Thái Nhi mở to hai mắt nhìn chằm chằm bộ dạng tội nghiệp của Dạ ngu ngốc trước mặt, cùng với bên má có năm dấu tay hồng hồng, “Sờ nữa, chặt tay!”

“Ô ô. Nương tử thật hung dữ.”

9. Chương 09: Giang Hồ Không Có Công Bằng

Chương 9 : Giang hồ không có công bằng

Edit : kun'xih

Vật vả đến hơn nửa đêm, hai người rốt cục cũng làm xong tất cả mọi việc. Đường Thái Nhi có tám lòng từ bi như bản năng của một người mẹ, cho phép Dạ ngu ngốc ngủ ở trong phòng theo yêu cầu, đương nhiên nàng ngủ trên giường, Dạ ngu ngốc ngủ dưới đất.

Ánh nến lần nữa tắt đi, căn phòng mờ tối trở lại yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở đều đều của hai người.

Dạ ngu ngốc quay đầu lại nhìn Đường Thái Nhi đang nằm trên giường, gối đầu lên cánh tay của mình cười một tiếng, “Nương tử. He he.”

Đường Thái Nhi lật người, hoàn toàn không có nghe thấy câu nỉ non lộ ra ôn nhu của Dạ ngu ngốc.

Hôm sau, ngày mới đã lên, tiếng gõ cửa nhẹ đánh thức hai người từ trong mộng.

Đường Thái Nhi duỗi thẳng lưng mệt mỏi ngồi dậy, hai mắt mơ màng túm lấy áo choàng bên cạnh phủ thêm, bước xuống giường.

“Nương.”

“A!”

Lập tức Lam Anh nghe thấy bên trong truyền đến hai tiếng “Bình bốp”, vội vàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy chính là cả người Đường Thái Nhi hình chữ đại đặt ở trên người Dạ ngu ngốc.

Trong khoảnh khắc sắc mặt của hắn từ trắng chuyển sang hồng, hai mắt bốc hỏa, tiến lên mấy bước ôm Đường Thái Nhi từ trên người Dạ ngu ngốc, “Thải nhi, ngươi sẽ đè chết Dạ nhi mất.” Giọng nói ôn nhu lại đi với ánh mắt sắc bén không được hài hòa cho lắm.

“A má ơi! Dạ ngu ngốc! Ngươi không sao chứ? !” Trong nháy mắt Đường Thái Nhi bừng tỉnh, bỏ nhào người lên trước, nhìn thấy Dạ ngu ngốc vẫn nhắm mắt mới lo lắng la lên, khẳng định vừa rồi mình đã đem cả bộ ngực chèn lên trên đầu hắn.

Dạ ngu ngốc đêm chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, ngôi sao chuyển động xung quanh, xảy ra chuyện gì vậy? Ngủ trong phòng cũng bị dã thú tập kích sao?

“Wey wey Wey, tỉnh tỉnh!” Đường Thái Nhi gọi thế nào cũng không thấy kết quả, trực tiếp dùng ngón cái hung hăng ấn vào nhân trung của Dạ ngu ngốc.

“A! Đau đau đau!” Dạ ngu ngốc đẩy tay Đường Thái Nhi, đau đón ngồi dậy, hai mắt đỏ hoe nhìn Lam Anh và Đường Thái Nhi, ủy khuất nói, “Ta mơ thấy có một con yêu quái heo đè ta xuống, ô ô.”

Yêu quái heo.

Đường Thái Nhi cười gượng hai tiếng, trong lòng có chút mùi vị khác thường, hai mắt nhìn Dạ ngu ngốc đàng đàng sát khí.

Nếu Lam Anh đã nói sẽ làm một chủ nhà tốt, đương nhiên phải có hành động thực tế. Vì vậy ba người lại lần nữa hùng hổ tiêu diệt đồ ăn sáng, rồi bước từng bước phóng khoáng rời đi.

Giang thành, đương nhiên, lộ trình xuất phủ vẫn rất xa xôi, nhưng mà lần này Lam huynh tương đối nhân nghĩa, chuẩn bị cho hai người một cỗ kiệu, dọc theo đường đi ngắm hoa ngắm cảnh cũng không tồi.

Đường Thái Nhi nhìn thì nhìn vẫn không quên giảng cho Lam Anh phải yêu dân như con, đem này tòa nhà lớn này thu nhỏ lại một chút, địa phương còn lại cấp cho lão bạch tính, có thể thịnh vượng không ít.

Mà Lam Anh chỉ phe phẩy cây quạt thép vàng trong tay, cười như gió xuân nói: “Đất ở Giang thành đều phân chia theo nhân khẩu, gia quyến tiểu Lam rất nhiều, nhà của tiểu Lam thật sự không lớn.”

Nhiều lần trao đổi thất bại, Đường Thái Nhi chỉ có thể dùng quạt che khóe miệng đang co quắp của mình, liếc Dạ ngu ngốc đang cười híp mắt ở một bên, “Nhà ngươi bao nhiêu?”

“Không biết.”

“Nhà ngươi có tiền không?”

“Không biết.” Dạ ngu ngốc vẫn cười ha ha lắc đầu.

“Tin người nhớ được quá khứ là ta không đúng, lỗi của ta.” Đường Thái Nhi vỗ vỗ vai hắn, tự ăn năn.

Ra khỏi Giang thành, Lam Anh mặc quần áo bình thường mang theo Đường Thái Nhi và Dạ ngu ngốc đi dạo trong chợ phiên náo nhiệt. Đang là tháng sáu, vừa vặn gặp lễ Hoa tổ chức mỗi năm một lần, mọi nhà lấy thứ trân quý của nhà mình ra trưng bày hoặc bán, nhìn con phố thật dài, nơi nào cũng có các loại kỳ hoa dị chủng, trong không khí tràn ngập toàn mùi hoa thấm vào lòng người.

Ba người đi một bước dừng một bước, thưởng thức hoa hoa cỏ cỏ. Đường Thái Nhi tung hoành khắp bốn phương lại ngẩn ngơ cảm thấy mình lúc này có điểm văn nhân nha sỹ, chấp tay chậm chậm bước đi, mùa xuân bị thương, mùa thu dĩ nhiên là tuyệt sắc.

“Lam huynh nhìn xem, chậu hoa Sơn Trà này màu sắc thật tự nhiên, mùi hương thoang thoảng, kinh lạc lại mang theo một loại thanh nhã không nói nên lời, vừa nhìn nhất định là cực phẩm rồi!” Đường Thái Nhi cất bước thong thả đến trước một quầy hàng, chỉ vào một chậu hoa tán thưởng nói.

Khóe mắt Lam Anh giật giật, kéo Đường Thái Nhi lui lại phía sau một chút, người sau khóe môi nhếch lên nụ cười mê hoặc nhìn Lam Anh.

“Thải nhi.” Lam Anh đến gần bên tai nhẹ giọng nói, “Chậu này là hoa Lan.”

“.”

Đường Thái Nhi xin thề, đời này của nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng mất mặt như vậy, quả nhiên, không thể quá đắc ý quên mình, làm người phải khiêm tốn, không có việc gì người giả bộ tri thức cái gì gì chứ? !

Lúc đang tự chê bai mình, nàng bỗng cảm thấy một luồng sát khí tự hướng đông nam ủa đến, hai mắt lóe lên, trong nháy mắt lui về phía sau mấy bước, nhìn mũi kiếm gần trong gang tấc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Phút chốc, đám người hoảng loạn, ban ngày ban mặt, lại có người cầm hung khí hoành hành ngang ngược, thật sự là hù chết lão bách tính ngày thường luôn luôn hòa bình chung sống rồi. Loáng một cái chợ hoa náo nhiệt biến thành một khoảng trống rỗng không có bóng người.

Đường Thái Nhi liếc mắt, nhìn người phía trước đang đầy nhiệt huyết. Đáy mắt ngầm phản chấn nhìn mỹ nam, đồng thời ánh mắt khê động, nhìn khuôn mặt đẹp như bức tranh thủy mặc của mỹ nam bạch y, đây là một văn nhân thích đùa với kiếm.

Lam Anh mở ống tay áo ra, nghiêng người tiến lên, đem Đường Thái Nhi bảo hộ ở phía sau, cặp mắt sắc bén nhìn về phía người đến, “Kiếm của các hạ dường như đâm không đúng người.”

“Hừ! Bồn công tử chính là tìm đến nam nhân này tính sổ!”

Đường Thái Nhi trừng lớn hai mắt, nghe giọng nói này có chút quen tai, sau đó bỗng nhiên bình tĩnh, chỉ vào mỹ nam cao giọng nói: “Người là Tịch Thanh!”

Tịch Thanh trừng mắt, lạnh giọng khê hừ, “Mau trả đồ cho ta! Nếu không ta sẽ giết ngươi!” Vừa nói cặp mắt vẫn không quên lướt qua Dạ ngu ngốc đang đứng một bên.

Ánh mắt Lam Anh lạnh băng, khí thế uy vũ khiến cho Đường Thái Nhi hơi hơi sùng bái một chút, vì vậy đưa tay vỗ vai hắn, “Lam đại ca, ta và hắn có chút thù riêng cần phải giải quyết, phiền người chiếu cố tiểu Bạch.”

Lam Anh gật đầu một cái, nhìn Đường Thái Nhi bằng ánh mắt “Mọi việc có ta ở đây”, sau đó mang theo Dạ ngu ngốc lui qua một bên.

Đường Thái Nhi hạ cổ tay, khoe môi nhếch lên kiêu lưu manh cười lạnh nhìn Tịch Thanh, “Ta nhớ không lầm, là ngươi ám toán ta đúng không?”

Sắc mặt Tịch Thanh khê biến, cầm kiếm trong tay do dự, ngay sau đó cắn răng, lại một lần nữa đánh tới Đường Thái Nhi.

“Ngươi nha! Mặt ngoài thì nho nhã, bản chất lại bạo lực! Đéch đờ được! Ngươi dám chơi đánh du kích!” Đường Thái Nhi vừa muốn mắng một tiếng, lại thấy thanh trường kiếm mạnh như vũ bão đâm tới mình, theo bản năng giơ cây quạt trong tay ngăn lại, nhưng không ngờ tới đường kiếm của Tịch Thanh lại lợi hại như vậy, trong nháy mắt kiếm chạm vào quạt tẽ ra làm hai, Đường Thái Nhi kinh hãi, vội vàng uốn người về phía sau, tóc dài tung bay, xẹt qua thân kiếm.

“Không được làm tổn thương Thái nhi của ta! Ngươi là người xấu!” Dạ ngu ngốc sợ hãi vội vàng hô, cơ thể làm bộ muốn tiến tới, Lam Anh vội vàng ngăn cản tiểu Bạch đang xúc động lại.

“Bình tĩnh.” Lam Anh nhẹ giọng nói, sau đó giơ tay lên ngoắc ngoắc ngón tay, trong khoảnh khắc mấy tên hộ vệ từ trong đám người nhảy ra, “Bắt nam tử áo trắng lại.”

“Vâng! Thành chủ!”

Có chỗ dựa vững chắc ở phía sau thật có lợi, không cần chuyện gì mình cũng phải liều mạng, giống như giờ phút này Đường Thái Nhi đang ngồi trên ghế đàn hương nhàn nhã uống trà nóng, nàng mặc dù đánh không lại Tịch Thanh, nhưng Lam đại ca của nàng có hơn mười thủ hạ tinh anh trong tay thì có thể làm được. Mặc dù cảm giác có điểm ý đông hiếp yếu, nhưng mà, khắp bốn phương nha ~ người trong giang hồ phải hiểu rằng thiên hạ không có chuyện công bằng ~

Đường Thái Nhi nhấp ngụm trà nữa cho thấm giọng, nhìn Tịch Thanh bị trói giống như cái bánh chưng, lạnh giọng hỏi: “Dạ Chiêu Quốc thái bình như thế sao lại lôi ra một tiểu nhân vô lương như ngươi vậy! Đầu tiên là cướp tiêu sau đó giết người, ta cũng chưa nói gì, ngươi lại còn dám ám toán bốn công tử! Thật là tội không thể tha thứ! Ngươi muốn ta hành hạ ngươi như thế nào để giải mối hận trong lòng đây? !”

Lam Anh trừng mắt nhìn, không nói gì, lãnh đạm cùng với Dạ ngu ngốc ngồi ở một bên thưởng thức điểm tâm mà đầu bếp vừa mới làm xong.

“Đường Cảnh! Ta thừa nhận ám toán ngươi là ta không đúng! Nhưng mà Phi Sắc Lưu Ly chính là vật chí tôn liên quan đến sự tồn vong của Tịch Gia bảo ta, Tịch Thanh ta chỉ cần vật này!”

“Ngươi là nói Phi Sắc Lưu Ly? Chúng ta hộ tống tiêu là Phi Sắc Lưu Ly?” Đường Thái Nhi thoáng chốc tỉnh mộng. Phi Sắc Lưu Ly thứ mà mình vẫn muốn có được, tạm thời không nói chuyện nó có công hiệu cải tử hoàn sinh, giải được bách độc. Màu của ngọc lưu ly tuyệt mỹ kia cũng đủ chinh phục nàng, bản thân vẫn mơ ước đem Phi Sắc Lưu Ly kia mài thành một cây trâm cài tóc ngọc lưu ly mà ~

“Đường Cảnh! Ngươi đừng vội giả bộ hồ đồ! Mau đưa Phi Sắc Lưu Ly thật trả lại cho Tịch Gia bảo ta!”

“Chờ một chút. Ngươi nói là, Phi Sắc Lưu Ly ngươi cướp đi là hàng giả? !” Lúc này Đường Thái Nhi càng thêm kinh ngạc, “Làm sao có thể? !”

“Thả nhi, bình tĩnh.” Lam Anh đưa tay giữ Đường Thái Nhi lại, chuyển sang Tịch Thanh hỏi: “Các hạ là con trai của Tịch Hạo Văn lão tiên bối?”

“Đúng vậy.” Tịch Thanh đứng thẳng sống lưng kiêu ngạo trả lời.

Lam Anh nhủ mày, “Người đâu, cởi trói cho Tịch công tử.”

Đường Thái Nhi im lặng ngồi một chỗ, suy nghĩ trong đầu bay loạn, như là mơ hồ cảm giác mình bị buộc nhảy vào trong một cái âm mưu, sợ rằng rất khó thoát thân.

Hào sảng như nàng, tất cả phương pháp dùng để hành hạ Tịch Thanh lúc trước chỉ trong nháy mắt không cánh mà bay, lúc này mới thận trọng suy xét việc hộ tống tiêu lần này.

Sau khi suy nghĩ xong, Đường Thái Nhi bình tĩnh nói: “Người khăng định, người biết Phi Sắc Lưu Ly trông như thế nào sao?”

Tịch Thanh được cởi trói, đứng dậy sửa sang lại quần áo của mình, ưu nhã nhìn phía trước, mắt phượng nhướng lên, “Đương nhiên! Phi Sắc Lưu Ly kia, từ nhỏ đã làm bạn với bốn công tử rồi, sao có thể nhận lầm chứ.”

“Trách không được bộ dạng của người lại nữ khí như vậy, thì ra là hút quá nhiều âm khí của lưu ly a ~” Đường Thái Nhi há mồm bịa chuyện nói, như dự đoán sắc mặt Tịch Thanh lúc đỏ lúc trắng cuối cùng phát xanh.

Dạ ngu ngốc khiếp sợ nhìn sắc mặt thay đổi của Tịch Thanh, sau đó híp mắt nghiêng đầu cười một tiếng, “Rất thú vị nha!”

Hai gò má Tịch Thanh trong nháy mắt ửng đỏ, đôi mắt lưu chuyển, nhìn Dạ ngu ngốc một cái, khẽ mỉm cười. Nụ cười kia thật là làm mê hoặc chúng sinh, Đường Thái Nhi tin chắc, nếu như về Tịch Thanh mặc nữ trang ở trong đám nữ nhân, có thể còn tuyệt sắc hơn cả nữ nhân như mình. Đường Thái Nhi không khỏi có chút xấu hổ.

Lam Anh không hổ là người đứng đầu một thành, lúc ba người ở đó tâm tư đều không bình thường, hẳn lại đem tất cả mọi chuyện ở trong đầu tìm ra manh mối, nghiêm túc nhìn Đường Thái Nhi, “Thải nhi, người khăng định trên đường hộ tống tiêu không có gặp qua người khả nghi nào, đồ tiêu vật sao?”

“Khăng định không có, nửa đêm, còn chưa đi xa, chỉ gặp nhóm hài tử này thôi.”

Lam Anh trầm tư, “Vấn đề nằm ở chỗ tiêu cục kia.”

Đường Thái Nhi gật đầu, “Ừ, nhưng mà.” Theo lý mà nói, chuyện như vậy nàng cũng nên trở về tiêu cục một chuyến hỏi cho rõ, nhưng như vậy cũng có nghĩa, phải giao ra một trăm lượng trong túi, vậy cũng là tiền mà!

Mọi người đương nhiên không biết trong đầu Đường Thái Nhi đang suy nghĩ cái gì, rồi rít nhìn về phía nàng chờ đợi nàng mở miệng nói.

“Nếu như người chịu đưa ta một trăm lượng, ta sẽ giúp người trở về tiêu cục hỏi rõ chuyện này.” Đường Thái Nhi ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói.

Tịch Thanh chống lại hai mắt lóe sáng của Đường Thái Nhi, tâm tình lập tức phức tạp.

Vì vậy hẳn cũng là hết sức nghiêm túc trả lời: “Ta không có tiền.”

10. Chương 10: Tiểu Sắc Nữ

Chương 10 : Tiểu sắc nữ

Edit : kun'xih

Tại sao đường đường là thiếu chủ của Tịch Gia Bảo lại nghèo đến nỗi ngay cả một trăm lượng cũng không có? ! Coi như ở trên giang hồ không có tiếng tăm đi chăng nữa, nhưng cũng là một Bảo mà, nói không có tiền ai tin đây? !

Đường Thái Nhi nhìn thẳng Tịch Thanh, trên mặt đầy vẻ không tin và buồn chán sau khi bị lừa. Tịch Thanh nhìn biểu tình rồi rầm đến đầu bụng của Đường Thái Nhi, chỉ có thể mở to hai mắt, sắc mặt ửng đỏ, vâng dạ nói: “Thật. Không có tiền.”

Thật ra thì, Tịch Thanh nói thế không phải là giả. Phải nói nửa năm trước Tịch Gia bảo tuyệt đối có thể đạt tới cảnh giới tiêu tiền như nước. Nhưng mà xưa đâu bằng nay, sau khi trải qua năm lần thất bại trong buôn bán, ba lượt bị bắt phải quyên góp tiền chống thiên tai cộng thêm một lần tranh chấp án kiện, Tịch Gia bảo đã nghèo như hoa sen trong Tây Hồ kia, băng thanh lại ngọc khiết.

Chuyện kể rằng, vì sao Tịch Gia bảo lại suy tàn như thế kia? Trong vòng nửa năm xảy ra nhiều biến cố như vậy, làm gì cũng không được, ăn gì cũng không dư thừa sao? Nguyên nhân cụ thể theo quan điểm của Tịch Thanh, đó chính là “Đều là vì tên khốn Hình Dận kia!”, trong thoáng chốc không khỏi làm người khác cảm thấy Tịch Đại thiếu gia là tiểu oán phụ bị họ Hình nào đó vứt bỏ.

Đường Thái Nhi an ổn ngồi trên ghế bạch đàn, mi tâm vừa nhú, cầm chén trà lên đưa bằng hai tay tới trước mặt Tịch Thanh, “Uống miếng nước, rồi tiếp tục nói.”

“Ừng ực” hai ngụm đã uống cạn chén trà lạnh, Tịch Thanh hắng giọng, tiếp tục dùng cái giọng điệu khiến người khác nghe vào lỗ tai càng thêm vẻ âm trầm nói: “Thật vất vả mới mua được muối và gạo, thì một nhóm tiểu thương không hiểu từ đâu bỗng nhiên đi vào Lương thành, bán muối giá thấp, mà lại còn treo biển mua một cân muối tặng một cân gạo, cái này gọi là người làm sao sống đây? Ba mươi vạn thạch muối toàn bộ đều không bán được, hôm sau kho muối lại không hiểu tại sao bị ngập nước.”

Dạ ngu ngốc vỗ vai Tịch Thanh, mặc dù hắn không hiểu những lời mà Tịch Thanh nói, nhưng do vẻ mặt của hắn quá u oán nên có thể hiểu, người đàn ông này, hiện tại cần có ai đó an ủi.

“Tiểu Tịch Tịch, không khóc đừng khóc nha.” Dạ ngu ngốc mang theo nụ cười thánh nữ, nói như thế.

Đường Thái Nhi thở dài, liếc nhìn Lam Anh bên cạnh mặt không chút thay đổi, lại chuyển sang hỏi Tịch Thanh: “Làm sao ngươi biết những thứ này đều là do Hình Dận làm chứ?”

“Chính là hắn! Nửa năm trước hắn tới tìm ta muốn Phi Sắc Lưu Ly, kết quả bị ta cự tuyệt, sau đó hắn liền để lại uy hiếp ‘Sẽ có một ngày, người đích thân đem Phi Sắc Lưu Ly giao cho ta.’”

Tịch Thanh cắn răng nghiêng lợi nói.

Lam Anh một hồi lâu không có nói gì đột nhiên cười một tiếng, khóe miệng cong lên một tia ý cười hiểu biết, “Sợ rằng, Phi Sắc Lưu Ly này hôm nay đã đến tay Hình Dận.”

Đường Thái Nhi: “Lam đại ca biết Hình Dận là ai?”

Lam Anh gật đầu một cái, “Chính là lâu chủ Vân Thiên lâu.”

“Cái gì? !” Đường Thái Nhi kinh hãi, “Là tà phái Vân Thiên lâu mà mọi người trên giang hồ đều khiếp đảm? !”

“Đúng! Chính là cẩu tặc! Ta thề có chết cũng không đem Phi Sắc Lưu Ly giao cho cái loại đại ma đầu đó!” Tịch Thanh bực tức nói.

Lam Anh nhìn hai người nói chuyện không đúng trọng điểm, bình tĩnh mở miệng lần nữa, “Phi Sắc Lưu Ly kia, hôm nay đã đến tay Hình Dận.”

“Sao?” Lúc này, Tịch Thanh rốt cục cũng hiểu vấn đề, “Lam thành chủ là khẳng định sao? !”

Lam Anh cười thâm ý, “Suy đoán. Thái nhi, không bằng ngươi cùng Tịch công tử trở về tiêu cục Phú Quý ở Thủy thành một chuyến, tìm xem đến cuối cùng là có chuyện gì.” Lam Anh mỉm cười nói, “Một trăm lượng bạc, ta trả thay Tịch công tử.”

“Vậy làm sao được, ha ha, Lam đại ca, Thái nhi không phải là người ham tiền tài.” Đường Thái Nhi cười he he từ chối, đôi mắt không nhìn được mà lóe sáng.

Dạ ngu ngốc trừng lớn hai mắt, nghi ngờ nói: “Thái nhi không phải là rất thích tiền sao?”

“.....”

“.....”

Bàn định ổn thỏa, Đường Thái Nhi quyết định ngày mai sẽ rời Giang thành, giường lớn mềm mại khắc hoa văn ở phủ Giang thành này, nàng chỉ có thể ngủ nốt đêm nay thôi.

Ban đêm, trăng sáng nhô cao, gió đêm hiu hiu thổi, cảnh đẹp như vậy thật sự làm cho người ta không đành lòng ngủ sớm chút nào.

Đường Thái Nhi liếc Dạ ngu ngốc đang yên giấc bên cạnh lại liếc nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, vì vậy mới lật người, vô thanh vô tức lướt qua Dạ ngu ngốc, hai chân vững chắc đặt trên đất. Mặc áo choàng vào, vuốt vuốt mấy cái, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Lững thững đi vào trong đình, dưới ánh nến trong đình, Đường Thái Nhi hí mắt nhìn lại, chỉ thấy hồng y nam tử đang uống rượu ở đối diện, không cần phỏng đoán, người dám mặc hồng y tươi mát trong Giang thành chỉ có một người, đúng là Lam Anh.

“Ai? !” Lam Anh mang ánh mắt nghiêm túc, ly rượu từ trong tay bắn ra.

Đường Thái Nhi nghiêng người giơ tay vững vàng chụp được cái ly, vốn định đùa bốn với soái ca một chút, nhưng không ngờ ngón tay dùng lực quá độ, bóp chén rượu vỡ tan trong tay, ngay sau đó đầu ngón tay truyền đến một trận đau đớn, “A a a. Lam đại ca.”

“Thái nhi? !” Nghe giọng nói, Lam Anh vội vàng đứng dậy, nhìn máu tươi không ngừng ở trên cổ tay Đường Thái Nhi rơi xuống không khỏi kinh hãi, vội vàng lướt đến bên cạnh nàng, “Người nữa đêm canh ba không ngủ được hả, sao lại đi ra đây?”

“Lam đại ca, người cũng không phải là nửa đêm canh ba không ngủ được ra ngoài uống rượu sao.” Đường Thái Nhi cãi lại.

Lam Anh nghiêm túc rút mảnh vải thấm vào ngón tay nàng ra, mày kiếm nhíu chặt, “Theo ta trở về phòng, ta bôi thuốc cho người.”

Đường Thái Nhi không hề gì thu tay lại, cười cười, “Không có chuyện gì, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, đại ca quên sao? Ta là đại phu à nha.”

Lam Anh cười cười, “Thái nhi.”

“Đại ca lúc này uống rượu một mình, nói vậy có tâm sự gì sao? Nếu không chê, nói cho Thái nhi nghe được không?”

Hai người đi vào trong đình, Lam Anh cười nhạt rót cho Đường Thái Nhi một ly rượu, “Rượu Nam Thủy hương hoa Quế, Thái nhi nếm thử xem.”

“Đa tạ đại ca.” Đường Thái Nhi đưa tay nhận lấy, đem ly rượu để sát trước mũi, “Thơm quá ~”

Rượu thấm vào, Đường Thái Nhi chỉ cảm thấy cổ họng như có lửa đốt, nhất thời không thể lên tiếng.

Lam Anh cười to, vuốt ve sống lưng Đường Thái Nhi, “Rượu hoa Quế này phải thử chút một, Thái nhi lại hào sảng rót hết vào, bị sặc đúng không?”

“Không có. Không có sao.” Đường Thái Nhi đỏ mặt, vừa lên tiếng một luồng gió lạnh thông vào cổ, không khỏi sắc mặt một cái, ho khan.

“Tính tình của nàng. Mãi mà không thay đổi.” Lam Anh thấp giọng trách cứ, “Người đâu.”

“Thành chủ.” Hai nha hoàn từ trong rừng đi ra, uyển chuyển cúi đầu.

“Pha một bình trà nóng.”

“Vâng”

Đường Thái Nhi dần dần thở bình thường, nín ống tay áo Lam Anh lại, đôi mắt nhiều thêm mấy phần nghiêm túc và sắc bén, “Rất cuộc người là ai? !”

Lam Anh run lên, đôi mắt nhìn Đường Thái Nhi từ từ trở nên thâm thúy, làm cho người ta không thấy đáy.

Đường Thái Nhi đẩy cánh tay Lam Anh đang để trên người mình ra, lui lại mấy bước, “Rất cuộc người là ai?”

Lam Anh thở dài, ánh mắt tà mị lại tràn ngập ý cười, đưa tay lấy từ trong ngực ra một sợi dây chuyền bình thường đưa tới trước mặt Đường Thái Nhi.

“Cái này không đáng bao nhiêu tiền.” Đường Thái Nhi nhìn sang, tiếp tục nhìn chăm chăm Lam Anh.

Khóe miệng Lam Anh co quắp, “Thải nhi, nàng không nhớ sợi dây chuyền này sao? Lúc nàng sáu tuổi.”

Đường Thái Nhi ngêch đầu, bắt đầu hồi tưởng lúc mình sáu tuổi đã làm nên đại sự kinh thiên động địa, thần quỷ khiếp sợ gì.

Ví dụ như. Một mình trong rừng lượm một đồng đá lớn xâu thành mười sợi dây chuyền nhỏ, chờ cùng phụ thân xuất cốc vào Lương thành, nếu là gặp được tiểu nam hài xinh đẹp, sẽ tặng sợi dây chuyền không đáng giá một xu này cho đối phương, làm tín vật đính ước.

Chẳng qua là đã từng trẻ người non dạ, hướng chi trí nhớ của Đường Thái Nhi thật sự không tốt, sớm đã đem đại sự của mình làm ra vút ở sau gáy, mà lần này nhớ lại, trên mặt hiện lên từng trận xấu hổ.

Thật là đáng khinh bỉ.

Lúc ta còn nhỏ tại sao lại sắc như vậy?

“Thải nhi còn nhớ rõ ban đầu đã nói với ta những gì không?” Lam Anh nhìn khuôn mặt phiếm hồng của Đường Thái Nhi, cho là nàng đang ngượng ngùng, vội vàng nhẹ giọng hỏi.

Nghe nói thế, Đường Thái Nhi thất kinh, giơ tay lên ra hiệu dừng lại, “Lam đại ca! Ta.”

Trong nháy mắt Đường Thái Nhi lập tức dừng lại động tác, trong đầu chợt hiện lên một câu nói làm cắt ngang lời nói của nàng.

“Không bắt được phu quân trở về để chúng ta truyền nghề, cũng không cần về nhà!”

Hình tượng phụ thân uy vũ dứt khoát xuất hiện ở trước mắt, Đường Thái Nhi há miệng lại mấp máy miệng, “Cái đó. Lam đại ca, ha ha! Thì ra là huynh! ! Ha ha!” Có trời mới biết, trong túi tre của nàng có bao nhiêu dây chuyền, cũng chỉ có trời mới biết, lúc đó nàng đã đưa cho bao nhiêu tiểu nam hài sợi dây chuyền định mệnh kia, “Thải nhi làm sao không nhớ chứ, ha ha! ! Huynh chính là tiểu nam nhi đó sao! Ha ha! Éc. Chẳng qua là không nghĩ tới, tiểu nam đồng khả ái lúc đó bây giờ đã trở mã yêu mị như vậy! Ha ha!”

Lam anh tự động bỏ qua lời khen lớn lên không tệ của Đường Thái Nhi đối với hần, khóe miệng cong lên, “Xem ra Thải nhi còn nhớ.”

“Éc. Thê tử của Lam đại ca chắc rất nhiều.”

“Tiểu Lam không thê không thiếp, ở hai viện đều là thân tín của ta.”

Đang suy nghĩ sâu xa, giọng nói trong trẻo của Dạ ngu ngốc vang lên từ phía sau, Đường Thái Nhi hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy Dạ ngu ngốc mặc quần áo màu trắng, tâm không khỏi run lên.

“Nương tử?” Dạ ngu ngốc cười cười, quẹo đầu nhìn Đường Thái Nhi, gió nhẹ thổi qua, tóc đen tùy ý tung bay, đôi mắt sáng rõ, cặp mắt nuốt chửng tất cả ý thức của Đường Thái Nhi.

Lam Anh trong mắt lóe lên một tia tức giận, nhìn Dạ ngu ngốc, “Vì sao hần gọi nàng là nương tử?”

Đường Thái Nhi cười hai tiếng, chỉ trong nháy mắt, trong đầu của nàng đã hiện ra rất nhiều ý tưởng và giả thuyết. Nói sự thật cho Lam Anh? Không thể! Minh và Lam Anh chỉ mới quen biết hai ngày, cũng không hiểu rõ hắn là người như thế nào, làm như vậy quá mạo hiểm, an toàn của Dạ ngu ngốc là trên hết. Nói mình và Dạ ngu ngốc đã thành thân? ! A! Vậy cũng không thể! Đây chẳng phải là chặt đứt nhân duyên của nàng với nam nhân yêu nghiệt sao.

Suy đi nghĩ lại, Đường Thái Nhi thản nhiên cười, “Đầu óc tiểu Bạch có vấn đề, hắn cho rằng ta là nương tử của hắn, ha ha! Không ngại không ngại, đều là người trong giang hồ, không câu nệ tiểu tiết.”

“Đầu óc có vấn đề thì phải chữa, y thuật của Thái nhi cao siêu, vẫn không chữa được sao?” Lam Anh hai mắt thẩn thớt, nhìn thần thái mất tự nhiên của Đường Thái Nhi, trong lòng suy tính nếu từ từ bồi dưỡng tình cảm ảm áp chi bằng thừa thắng xông lên một lần bắt luôn mỹ kiều nương.

“Có thể, nhưng mà cần có thời gian, ha ha.”

“Ừ, sau khi ta với nàng thành thân, Dạ nhi cũng không thể gọi như vậy nữa, truyền ra ngoài sẽ không tốt.” Đôi mắt Lam Anh chuyển một cái, cười cười, giơ tay lên vuốt ve mái tóc Đường Thái Nhi.

11. Chương 11: Muốn Thành Thân

Chương 11 : Muốn thành thân

Edit : kun'xih

Sau khi người với ta thành thân.Sau khi thành thân. Thành thân. Thân. . . .
. . Thân.

Một câu nói cứ trầm bổng trong đầu Đường Thái Nhi, kéo dài liên tục.

Dạ ngu ngốc nghe hai chữ thành thân, đáy mắt tinh khiết từ từ lật lên một tia bị thương, “Nương tử, các người đang nói cái gì vậy? Dạ nhi không hiểu.”

Đường Thái Nhi giật giật khóe miệng, nhìn về phía Lam Anh, “Lam đại ca, cái đó, những chuyện này. Chờ Thái nhi xử lý xong chuyện Phi Sắc Lưu Ly sẽ bàn lại sau, được không?”

Đường Thái Nhi có chút hoảng hốt, không nghĩ nửa đêm tản bộ, lại lòi ra một người si tình muốn đính ước, việc này cũng quá đột ngột rồi.

Lam Anh cười nhẹ, chân mày cau lại liếc nhìn Dạ ngu ngốc, ngay sau đó lạnh nhạt nói: “Cũng tốt, Thái nhi cũng sẵn dịp mấy ngày này mà suy nghĩ thật kỹ, tiểu Lam ở Giang thành chờ Thái nhi về.”

Đường Thái Nhi hơi cúi đầu, cất bước rời khỏi đình, túm cổ tay Dạ ngu ngốc vội vàng trở về phòng.

Dưới đình, Lam Anh đứng chấp tay, nhìn bóng lưng Đường Thái Nhi mà âm thầm xuất thần, đợi thân ảnh kia biến mất ở trong rừng, hắn rừ mí mắt xuống, che khuất vẻ yếu ớt trong đáy mắt, “Thái nhi.
. A, ta có phải quá gấp không?”

Tịch Thanh đứng trong góc khuất vuốt cằm, lắc mình một cái vô thanh vô tức cách xa rừng cây nhỏ, chấp tay sau lưng lắc đầu cảm thán, “Vị Lam thành chủ này thật là dững cảm, ta chỉ là thuần túy thích nam nhân mà thôi, hắn lại muốn cưới một nam nhân về nhà. Đáng đáp của Đường Cảnh cũng chẳng có gì đặc biệt, muốn thanh thân thì nên cưới Dạ nhi a.”

Chỉ có trời mới biết, tối nay rốt cuộc gió thổi như thế nào mà ai cũng đều không ngủ được, ngồi chồm hổm trong góc tường nghe người khác tám chuyện.

Đường Thái Nhi không để ý tới một đồng câu hỏi của Dạ ngu ngốc đi phía sau, trực tiếp đẩy cửa phòng, bước vào trong đóng cửa lại.

“Nương tử?”

Đường Thái Nhi hít sâu, để cho đầu óc rỗi bời an tĩnh lại, ngẩng đầu chống lại cặp mắt của Dạ ngu ngốc, khẽ mỉm cười, “Không có gì, Dạ ngu ngốc ngoan, đi ngủ đi, ngày mai phải dậy sớm.”

“Ta tên là Lăng Dạ Tầm.” Dạ ngu ngốc cúi đầu, chỏm tóc ngắn trên trán chặn lại hai mắt của hắn, trong phòng mờ tối, Đường Thái Nhi đọc không ra bất kỳ tâm tình gì của hắn, chỉ cảm giác được hắn không giống bình thường.

Là tức giận? Làm sao có thể, hắn là một tiểu bạch cái gì cũng không hiểu được, làm sao biết tức giận.

Đường Thái Nhi thu lại thần sắc, “Người nhớ tới quá khứ trước kia, không muốn nhắc lại cái tên Lăng Dạ Tầm này! Người là Bạch Si Dạ, không phải là Lăng Dạ Tầm.” Cảm giác được giọng điệu của mình có chút nghiêm khắc, nên giọng nàng mềm lại một chút, “Dạ nhi, ngủ đi, ngoan.”

Nhìn Dạ ngu ngốc vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, Đường Thái Nhi thở dài, đi tới, nắm lấy cánh tay hắn muốn khiêng hắn lên giường, cảm giác trên người của hắn lạnh như băng, Đường Thái Nhi không khỏi cau mày, “Về sau đi ra ngoài vào ban đêm, phải nhớ mặc nhiều quần áo một chút.”

Chợt, có hai cánh tay ôm Đường Thái Nhi vào lòng, nàng kinh hãi gần như quên cả hô hấp.

Dạ ngu ngốc ôm chặt lấy Đường Thái Nhi, “Thải nhi sẽ không bỏ lại Dạ nhi, đúng không?”

“Dĩ nhiên, sẽ không rời xa người.” Đường Thái Nhi không khỏi bật cười, nâng hai cánh tay lên ôm lấy Dạ ngu ngốc, bàn tay nhẹ vỗ về lưng của hắn, “Đồ ngốc.”

“Hai mắt Đường huynh vô thần, đáy mắt phát thanh, bộ dạng gặp đại nạn, chắc là đêm qua không có nghỉ ngơi tốt?” Tịch Thanh ngồi trên lưng ngựa, vẻ mặt là kiểu “Ta đang nhìn người chê cười”.

Cặp mắt vô thần của Đường Thái Nhi từ từ di động, nhìn về phía Tịch Thanh, “Ta vốn tưởng rằng thằng nhãi người là một thánh nữ ngây thơ, không nghĩ tới dĩ nhiên là Mẫu Dạ Xoa vác miếu thờ trình tiết, quá mức thối nát.”

Sắc mặt Tịch Thanh tối sầm, thở một hơi thở gấp cũng không được, nhìn ngựa của Đường Thái Nhi chạy nhanh, càng lúc càng xa run run quát: “Người. Người người người người.”

Dạ ngu ngốc ôm eo Đường Thái Nhi, quay đầu nhìn lại, hướng về phía Tịch Thanh cười he he, “Tiểu Tịch Tịch, tới đua ngựa nha! Thải nhi! Cưỡi ngựa chạy mau ~”

Đường Thái Nhi cười to, “Được! Dạ nhi, nắm chặt! Giá!”

“Chờ ta một chút! !” Tịch Thanh vùng roi ngựa, đuổi theo.

Tuần mã là Lam Anh ượn, ba người không quá nửa ngày đã tới Thủy thành, vào thành, dắt ngựa đi đến cửa lớn của tiêu cục Phú Quý, Đường Thái Nhi ngửa đầu liếc nhìn bảng hiệu vàng rực trên cửa chính, cặp mắt không khỏi nổi lên trống rỗng.

Dạ ngu ngốc nhìn theo ánh mắt của Đường Thái Nhi bắt chước nàng ngửa đầu, “Thải nhi, người đang nhìn cái gì?”

“Mấy cái chữ này tuyệt đối được làm bằng vàng.”

“A ~” Dạ ngu ngốc gật đầu một cái, “Làm bằng vàng ~”

Tịch Thanh nhìn về phía hai người, không khỏi thúc giục, “Đi vào, đi vào, đừng nhìn nữa.”

Đường Thái Nhi sửa lại áo một chút, phất ra cái quạt xếp, “Gấp cái gì.” Vừa nói vừa bước lên bậc thang, đi vào tiểu đường của tiêu cục. Chung quanh không dưới trăm người lui tới, bên tai đều là đang cãi

nhau về giá cả và vân vân, nhìn cảnh tượng buôn bán thịnh vượng như thế trong lòng không khỏi có một chút hâm mộ nhỏ nhỏ.

Lúc này một quán sũ mặc trường sam màu xanh vôi vàng xông tới trước mặt, hai tay ôm quyền cúi đầu, ngay sau đó mở miệng hỏi: “Mấy vị đại hiệp, là muốn vận tiêu?”

Đường Thái Nhi ôm quyền đáp lễ, cười híp mắt trả lời: “Chúng ta là đến tìm Lâm tiêu đầu.”

Trong ánh mắt của đối phương dính vào một tia thận trọng, đánh giá trên dưới mấy người Đường Thái Nhi, sau đó cười cười dẫn bọn họ đến thiên sảnh nhả tĩnh, “Mấy vị xin chờ ở chỗ này.”

Đường Thái Nhi: “Làm phiền làm phiền.”

Dạ ngu ngốc ôm hai má ngồi ở trên ghế dựa giỡn vạt áo của Đường Thái Nhi, còn Tịch Thanh thì di chuyển trước trước sau sau, trái trái phải phải, tới tới lui lui, một chút bình tĩnh cũng không có.

Đường Thái Nhi nhíu lông mày, dùng giọng thương lượng khuyên nhủ: “Tịch huynh, người ngồi xuống chờ đi, nếu không người khác sẽ tưởng rằng ta ngược đãi người, quan trọng hơn là, người còn lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt ta như vậy, ta sợ ta thật sự không nhận được mà ngược đãi người.”

Tịch Thanh phần hân trọn mắt nhìn Đường Thái Nhi một cái, vung trường sam lên đặt mông trên ghế.

“Thế này mới đúng. Ta nói này, Dạ Nhi ngoan, đừng nghịch góc áo của ta nữa, chơi nữa ta sẽ cáu!” Đường Thái Nhi đánh rưng móng vuốt của Dạ ngu ngốc, dịu dàng khuyên nhủ.

Dạ ngu ngốc cười ngọt một tiếng, buông lỏng hai tay ra, chuyển sang ngọc bội bên hông của Đường Thái Nhi.

“A.”

“Mấy vị đại hiệp chờ lâu, a! Là người!” Lâm Bư bước vào thiên sảnh, nụ cười trên mặt trong nháy mắt nhìn thấy Đường Thái Nhi đã biến mất không còn một mảnh.

Đường Thái Nhi cười hàm chứa, lấy một trăm lượng bạc từ trong ngực ra, nhẹ đặt lên bàn, “Đây là tiền thù lao ngày đó Lâm tiêu đầu giao cho Đường Cảnh, hôm nay đặc biệt quy thuận.”

“Tiêu vật kia đâu? ! Ngày hôm trước nhận được thư do Lam thành chủ gửi, nói là tiêu vật bị người cướp đi?”

Đường Thái Nhi dùng khóe mắt liếc Tịch Thanh ở phía sau, ngay sau đó đau lòng cười, “Đúng vậy, bị người ta cướp đi, tại hạ không tài hộ tiêu.”

“Phi Sắc Lưu Ly rõ ràng là giả!” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Tịch Thanh vang lên sau lưng.

Khóe mắt Đường Thái Nhi giật giật, hận không thể đánh Tịch Thanh một trận, quả nhiên sau một khắc sắc mặt Lâm Bư đã biến đổi, nhìn về phía Tịch Thanh, “Là người cướp tiêu vật sao? !”

Quả nhiên trong xương tủy của Tịch Thanh đang huyết mạch phần đời của thiếu niên, nghe Lâm Bư nói xong, hừ lạnh trong miệng, “Phi Sắc Lưu Ly vốn là bảo vật của Tịch gia ta! Tại sao lại nói cướp bóc?”

“Hừ! Nói miệng không có bằng chứng, ban đầu cố chủ gửi tiêu cũng đã lấy ra bằng chứng trình quan phủ, bọn người cướp tiêu, Lâm mỗ nhất định phải đòi lại công bằng! Còn người nữa! Đường công tử, thì ra người là đồng bọn của đám cường đạo này! Thật không nghĩ tới ta lại nhờ không đúng người, giao tiêu vật vào tay người!”

“Nói thế sai rồi! Lâm tiêu đầu người.”

“Đường công tử, mau trả tiêu vật lại, nếu không, ta sẽ đưa người đến nha môn!” Về mặt Lâm Bư nghiêm túc, vuốt chòm râu quá lớn.

Đường Thái Nhi bị nói đến á khẩu không trả lời được, cảm giác hận không được nhảy vào trong bụng mẹ mà trọng sinh lần nữa, tẩy đi oan khuất của mình. Thần sắc bình tĩnh lại, nằng đi tới bên cạnh Tịch Thanh, “Lấy Phi Sắc Lưu Ly người cướp ra! Trả cho hắn!”

“Đó là giả, ta lúc ấy dưới cơn thịnh nộ đã.”

Hai mắt Đường Thái nhi trừng lớn, “Người làm cái gì? !”

“Bị ta dùng nội lực chấn thành bột.” Cặp mắt Tịch Thanh chớp chớp, ngay sau đó không hề nhìn thẳng hai mắt Đường Thái Nhi mà nhìn ra ngoài cửa.

Dạ ngu ngốc bước lên chắn trước người Đường Thái Nhi và Tịch Thanh, “Rõ ràng chính là người cường ép giao phó cho chúng ta, tại sao lại nói lỗi là ở chúng ta!”

“Hừ! Lão phu tự biết không cách nào cãi nhau cùng bọn người giang hồ vô lại, gặp quan phủ đi!”

Đường Thái Nhi cấp bách đến giậm chân, thấy Lâm Bưu cất bước muốn rời khỏi, vội vàng lướt đến trước người hắn, “Lâm tiêu đầu chờ một chút, xin cho tại hạ mười ngày, mười ngày sau, nhất định sẽ trả tiêu vật lại.”

“Tại sao ta phải tin người!”

Đường Thái Nhi mấp máy miệng, từ trong ngực lấy ra một khối ngọc thạch nhìn rất bình thường, “Đây là chi bảo Vãn Thiên Châu, giá trị không thua kém Phi Sắc Lưu Ly, tại hạ nguyện cầm cổ vật này ở đây. Mười ngày sau, lấy Phi Sắc Lưu Ly đổi lại.”

Lâm Bưu cầm ngọc thạch lên, thần sắc cả kinh, “Các hạ lại có vật này.”

“Ý Lâm tiêu đầu như thế nào?”

“Được, ha ha, hôm nay được nhìn thấy chi bảo Vãn Thiên Châu mà người giang hồ vẫn muốn giành giật, rất may. Vật này để ở tay ta, cũng coi như người không dám chạy! Được! Ta sẽ cho người mười ngày!”

Đạt được giao dịch, đám người Đường Thái Nhi bị mời ra ngoài, ngay cả bữa ăn trưa cũng không có giữ lại.

Đứng ở cửa tiêu cục, gió lạnh thổi qua, Đường Thái Nhi ngửa đầu nhìn trời, trong lòng thật là bi thương.

Tịch Thanh liếc nhìn chung quanh, cặp mắt sợ hãi nhìn chằm chằm than, “Người thậm chí có giang hồ chi bảo Vãn Thiên Châu!”

Đường Thái Nhi liếc hắn một cái, một tay dắt dây cương, một tay kéo Dạ ngu ngốc cất bước đi về phía trước. Tịch Thanh thấy Đường Thái Nhi không để ý tới mình, vội vàng dắt ngựa của mình theo tới, “Rất cuộc gặp là ai? ! Tại sao lại có Vãn Thiên Châu? !”

“Đó là giả.” Đường Thái Nhi nhàn nhạt bỏ lại một câu, không để ý tới Tịch Thanh đang sừng sốt tiếp tục đi đến cửa thành.

Tịch Thanh đuổi theo lần nữa, “Vậy sao người lại mang theo hàng giả bên người?”

“Người nói nhiều thật!” Đường Thái nhi đứng lại, quát Tịch Thanh, tâm tình cực kỳ khó chịu. Đều là bởi vì người trước mắt đã ngu ngốc không biết cái gì lại còn cố, làm hại mình rước lấy phiền phức, còn phải giao thánh dược Vãn Thiên Châu dùng để chữa thương vào tay người khác để đổi lấy kỳ hạn mười ngày.

“Thái nhi ~ Tiếp theo chúng ta đi đâu?” Dạ ngu ngốc nắm chặt bàn tay ấm áp của Đường Thái Nhi, cười đùa hỏi.

Đường thái nhi phi thân lên ngựa, tiện tay túm Dạ ngu ngốc ngồi ở phía sau, “Vãn Thiên lâu!” Dứt lời, giục ngựa chạy như điên.

12. Chương 12: Lén Vào Vãn Thiên Lâu

Chương 12 : Lén vào Vãn Thiên lâu

Bên trong tiêu cục Phú Quý.

Lâm Bưu ngồi trong gian phòng u ám, mượn ánh nến nhìn Thiên Châu trong tay, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn kéo ra một tia ý cười quỷ dị, “Đường Cảnh, không hổ là độc y đại hiệp, Vãn Thiên Châu lại ở trong tay của người, trách không được ta thay chủ thượng tìm kiếm đã nhiều năm cũng không tìm ra manh mối.”

Trong góc tối đột nhiên hiện lên một bóng đen, Lâm Bưu cười cười đặt Thiên Châu vào trong hộp báu, hướng về phía bóng đen kia nói: “Sao người có thể khẳng định, Đường Cảnh sẽ đi Vãn Thiên lâu?”

Bóng đen phát ra một hồi tiếng cười rất nhỏ, “Ta thuận dòng đẩy thuyền xuống.”

Lâm Bưu vuốt vuốt chòm râu, đôi mắt nhỏ híp lại thành một đường, “Độc y đại hiệp từ trước đến giờ không dễ dàng cứu người, tính tình lại càng thêm cổ quái, âm tình bất định, chẳng qua cục diện hiện nay, hắn không muốn cứu cũng không được nữa rồi, đại nhân, mưu kế của ngài quả thật không tệ.”

“Hừ, đa tạ Lâm các chủ khen ngợi.”

Lâm Bưu cười to, “Ha ha! Lâm mỗ chỉ là một tiểu nhân vật thu tập tình báo mà thôi, danh xưng Các chủ thì không dám nhận đâu. Đại nhân người gọi như vậy thật làm tiểu nhân sợ hãi.”

“Sợ hãi? Không nhìn ra.”

“Ha ha, Vãn Thiên Châu này, còn phải làm phiền đại nhân giao cho chủ thượng.” Nói xong, cầm hộp báu ném vào trong góc, bóng đen giơ tay lên vũng vàng bắt lấy, “A, Vãn Thiên Châu này có thể trở về trong tay Đường Cảnh hay không đều chưa thể biết được.”

Bóng đen sững sốt, “Tại sao Lâm các chủ lại nói những lời ấy?”

Lâm Bưu dừng một chút, cầm bình trà lên tự rót một chén trà, “Lâm mỗ chẳng qua là lo tính cách quật cường của Đường Cảnh, nếu vẫn không chịu cứu, đến lúc đó, chủ thượng nhất định sẽ giận dữ đem. . . .” Vừa nói tay làm hình lưỡi dao, để ở trước cổ cắt một cái.

Thân hình bóng đen nhoáng một cái, ngay sau đó nắm chặt hộp báu trong tay, “Đường Cảnh sống hay chết, không cần ta và người phải trông nom.”

“Sao? Lâm mỗ nghe nói người và hắn có quan hệ không nhỏ đấy.”

“Quen biết mấy ngày mà thôi, chẳng qua là mặt ngoài quen biết, Lâm các chủ suy nghĩ nhiều rồi.” Giọng nói của bóng đen lạnh đậm, nghe không ra một tia tâm tình.

Lâm Bưu cười cười, “A? Là nhỏ mà nhiều người lo.”

“Là quá lo lắng, Lâm các chủ có một số việc nhỏ trước khi mở miệng hãy thận trọng chút, để tránh làm mất tính mạng.” Bóng đen lần nữa chột lóe, biến mất trong bóng đêm.

Trong đôi mắt Lâm Bưu hàm chứa ý cười, nhìn về phía cây nến bên cạnh, nghe tiếng cháy rất nhỏ “‘Xèo xèo’, “Đến lúc đó, không biết ai mới mất mạng.”

Hai ngày bốn ba, ba người Đường Thái Nhi rốt cục cũng đi tới Phần Dương gần Vãn Thiên lâu, gửi ngựa trong trại ngựa trước cửa thành, ba người lững thững mà đi.

Trên mặt Dạ ngu ngốc vẫn nở nụ cười nhàn nhạt với Đường Thái Nhi, theo sát bên cạnh nàng xuyên phố qua hẻm, đôi lúc nghỉ chân cũng có mấy người thường thức dung nhan bọn họ, tuy nhiên cũng không dám tiến lên một bước, bởi vì bọn họ cũng nhìn thấy Tịch Thanh cầm kiếm trong tay, cùng với cái vẻ mặt hung tợn, nhưng mà vẻ mặt như vậy lại đặt ở khuôn mặt tinh khiết kia thật là có chút quái dị.

Đường Thái Nhi phe phẩy quạt xấp, khóe môi nhếch lên nụ cười phóng khoáng. Vốn định quay đầu lại trao đổi cảm ngộ lúc đi vào Phần Dương cùng hai người một chút, lại nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn như tu la kia.

“Người đang làm gì? !” Khóe miệng của Đường Thái Nhi co giật, nhìn Tịch Thanh quát lớn: “Người ăn phải phân à? ! Biểu tình như vậy là sao? !”

Tịch Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

“Hắn sao vậy?” Đường Thái Nhi chuyển sang hỏi Dạ ngu ngốc.

Dạ ngu ngốc lắc đầu một cái, tiếp tục mỉm cười.

Đường Thái Nhi đau đầu ngắt mi tâm, nhìn đứng một tửu lâu, nhanh chóng rời đi. Tịch Thanh ngẩng đầu nhìn bảng hiệu của tửu lâu, quay đầu nhìn Dạ ngu ngốc, trong nháy mắt giọng nói đã ôn nhu, “Là quán thịt vịt, Dạ nhi thích ăn thịt vịt sao?”

“Con vịt! Thích!” Dạ ngu ngốc cười rục rờ.

Sắc mặt Tịch Thanh không khỏi đỏ lên, nhìn bóng lưng Dạ ngu ngốc theo sát Đường Thái Nhi tiến vào trong đầu hốt hoảng một hồi, sau đó, cúi đầu thăm mắng mình, “Người lại nghĩ bậy cái gì chứ, bình tĩnh bình tĩnh!”

Đường Thái Nhi và Dạ ngu ngốc tìm một vị trí ngồi yên ổn thưởng thức quang cảnh, một lát sau, nước trà được bưng lên, mới thấy Tịch Thanh ôm trường kiếm tự nhiên đi vào, nghiêm nhiên một bộ phong phạm giang hồ hào hiệp.

“Tịch huynh, ngắn mấy thước, nhưng đi cũng khá nhanh.” Đường Thái Nhi tà tà cười một tiếng, liếc mắt nhìn Tịch Thanh.

Tịch Thanh đặt kiếm lên bàn, cầm bình trà lên rót nước, “Tạm tạm, tại hạ trái lại rất tò mò, hai chân Đường huynh ngắn như thế, nhưng cũng có thể đi nhanh như vậy, ha ha.”

Trán Đường Thái Nhi nổi lên gân xanh, Đường Thái Nhi nàng hận nhất là bị người khác nói chân của mình ngắn!

“A, tịch Thanh vẫn đang suy nghĩ, nếu Đường huynh thay nữ trang, nhất định là phong hoa tuyết đại, không nhìn ra một tia khí khái của nam nhân.” Tịch Thanh cười biến thái, đôi mắt xé rách cực kỳ hưởng thụ thưởng thức sắc mặt của Đường Thái Nhi.

Dạ ngu ngốc khê mỉm cười, “Tiểu Tịch Tịch thay nữ trang nhất định cũng rất đẹp mắt.”

“Ha ha ha! !” Đường Thái Nhi cười to, nàng vốn là nữ nhân, bị người nói như vậy cũng không sao, nhưng Tịch Thanh là một đại nam nhân, bị nói như vậy, thật đúng là quá hỉ cảm rồi, huống chi lại bị Dạ ngu ngốc nói.

Sắc mặt Tịch Thanh quần bách, chỉnh chỉnh thân thể, “Dạ nhi đùa sao, tiểu Tịch chính là nam tử hán chính cống.”

Dạ ngu ngốc cười nhạt, nhìn Tịch Thanh không có mở miệng nói bất kỳ lời nào nữa, nhưng làm cho đối phương một hồi đỏ mặt, chợt bắt lấy cổ tay của hắn.

Đường Thái Nhi kinh hãi, cho là Tịch Thanh sẽ hạ thủ đối với Dạ ngu ngốc, nhưng không ngờ hắn nói một câu, “Dạ nhi, ta thật sự chính là nam nhân.”

“Ừ! Dạ nhi tin mà!” Dạ ngu ngốc nghiêm túc trả lời.

“Ba vị gia, thức ăn của các vị.” Tiểu nhị giơ khay lớn, để đĩa thịt vịt lên bàn.

Đường Thái Nhi cười cười, nhìn tiểu nhị, “Tiểu nhị, có biết Vân Thiên lâu đi như thế nào không?”

Hai mắt tiểu nhị căng thẳng, tay mất thăng bằng, khay rời tay rơi xuống đất, Tịch Thanh giơ mũi chân, nhẹ nhàng tiếp lấy sau đó khay lần nữa trở về trong tay tiểu nhị.

Tiểu nhị lau mồ hôi, lại nhìn trường kiếm trên bàn, hiểu được mấy vị này nhất định là người trong giang hồ, vội vàng nói: “Thành Tây ba mươi dặm trong sườn núi.”

“Đa tạ tiểu nhị.”

“Mấy vị gia nhất định là tới tham gia đại hội giám bảo đúng không? Nếu là bình thường, không có ai dám đi, cũng không có người có thể đi đến Vân Thiên lâu.”

Tịch Thanh nhíu lông mày, cùng Đường Thái Nhi liếc mắt nhìn nhau, “Đại hội giám bảo cái gì?”

“Nghe nói Vân Thiên lâu lấy được một món võ lâm chi bảo, ngày mai cử hành đại hội giám bảo, cùng giang hồ hào kiệt chiêm ngưỡng phong thái bảo vật.”

Tịch Thanh tức xanh mặt, bàn tay muốn đánh lên mặt bàn để bày tỏ tức giận, Đường Thái Nhi vội vàng vững chắc tiếp được chưởng của hắn, nói thầm trong lòng, huynh đệ, món ăn trên bàn còn chưa có ăn qua, một chưởng của ngươi xuống, cái bàn sẽ bị vỡ nha.

.....

Tiểu nhị thấy bộ mặt tức giận của Tịch Thanh, không dám nhiều lời nữa, vội vàng lui xuống.

Tịch Thanh nhìn mình bị Đường Thái Nhi cầm tay, vẻ mặt chán ghét đem hất ra, “Đường huynh tự trọng!”

“Tự trọng bà nội ngươi! Ngươi phải chú ý đến mọi người chứ? ! Ngươi tùy tiện nổi giận như vậy, gây nạn chính là đồ ăn trưa của chúng ta!”

“Hừ! Hình Dận chết tiệt đã đoạt vật gia bảo của người khác, còn dám lấy ra khoe khoang!”

“Bình tĩnh, ăn cơm đi.”

“Ăn không vào!” Tịch Thanh lạnh lùng hừ.

Đường Thái Nhi gấp lên một cái đùi vịt thả vào trong chén của Dạ ngu ngốc, cười híp mắt nhìn hắn, “Dạ nhi, ăn cơm đi.”

“Ừm!”

Tịch Thanh nhìn hai người đang ăn cơm không chịu để ý tới mình đang hung hung hổ hổ, ngực không khỏi có chút buồn bực, mắng to rằng Đường Thái Nhi lãnh huyết vô tình.

“Thích thì ăn không thì thôi, ai quản ngươi ~ Dạ nhi, ngu ngốc! Phun ra! Không được nuốt xương!”

Sau giờ Ngọ, mặt trời rực rỡ chiếu rọi từ trên cao, ba người ngồi xổm dưới chân tường (chú ý là chân tường của Vân Thiên lâu) thành một hàng, bàn bạc làm cách nào để lẩn vào trong đó.

Đường Thái Nhi nháy mắt ra dấu, ngay sau đó lấy một loại tư thế quạt cường như đà điều lén lút theo chân tường đi đến chỗ rẽ. Tịch Thanh nhìn bóng lưng Đường Thái Nhi, thật sự cảm thấy tư thế khom lưng lén lút đó quá xấu đi, vì vậy phần lưng dán chặt vào mặt tường, đi ngang về phía trước. Dạ ngu ngốc theo cuối cũng trừng lớn hai mắt, nhìn động tác xấu xí của hai người phía trước không khỏi nhíu mày, sống lưng dính chặt chậm rãi đi theo.

Đường Thái Nhi đã đi đến góc khuất, Tịch Thanh lập tức cũng theo tới sau, “Dạ ngu ngốc đâu?”

“Hả?” Tịch Thanh vội vàng quay đầu lại, phát hiện sau lưng lại không có một bóng người.

Đường Thái Nhi không chút lưu tình thô bạo đánh Tịch Thanh một cái, “Tại sao không nhìn thấy người!”

Lúc hai người đang thấp giọng tức giận cãi vã, giọng khêu gợi của Dạ ngu ngốc truyền vào trong tai.

“A a, ừm! Được! A a!” Dạ ngu ngốc nói như thế.

Đường Thái Nhi và Tịch Thanh từ trong bóng tối thò đầu ra, nhìn thấy một nam tử trung niên có bộ dạng như chủ quán đem một đồng sách giao vào tay Dạ ngu ngốc, cũng đưa tay chỉ đường, “Đem đến Tầng Thư các phía Tây là được, đây là tiền thưởng của ngươi.” Nói xong xoay người rời đi.

Hai cánh tay Dạ ngu ngốc đang ôm một chồng sách lớn, xoay người tìm kiếm hai người Đường Thái Nhi và Tịch Thanh khắp nơi

“Thả nhi? Tiểu Tịch Tịch?”

Đường Thải Nhi đứng thẳng lên, đi tới bên người Dạ ngu ngốc, mặt đầy vẻ khiếp sợ nhìn đồng sách trên tay Dạ ngu ngốc.

Dạ ngu ngốc cười cười, “Mới vừa rồi Đại bá nhờ ta đưa cái này đến Tàng Thư các, Dạ nhi muốn đi giúp hần làm xong chuyện này, Thải nhi với tiểu Tịch Tịch nghĩ xong biện pháp, nhớ phải đợi Dạ nhi trở lại nha!”

Khóe miệng Đường Thải Nhi nhếch lên, cười khan hai tiếng, “Ngu ngốc, chúng ta cùng đi vào.”

Sau một nén nhang, ba người mặc y phục màu đen nô bộc của Vân Thiên lâu đứng thành một hàng trước cửa phòng bếp.

Đường Thải Nhi liếc mắt nhìn hai tay trống rỗng của Tịch Thanh, nghi ngờ nói: “Kiếm của người đâu?”

“Giấu ở trong đồng củi.” Tịch Thanh cúi đầu liếc nhìn Đường Thải Nhi, mỉm cười nói.

Đường Thải Nhi nhíu mày, “Chính là đặt trong đồng củi ở bãi cỏ phía sau sao?”

Tịch Thanh lại gật đầu, “Đúng vậy.”

Đường Thải Nhi lạnh nhạt nói: “Ta mới nhìn thấy mấy tên nô bộc mang củi ném vào lò nướng trong nhà bếp rồi, bảo là muốn thêm lửa nướng vịt.” Dứt lời, chỉ cảm thấy luồng gió tạt qua bên tai, quay đầu nhìn đã sớm không thấy bóng dáng Tịch Thanh đâu.

Dạ ngu ngốc nhìn chung quanh một cái, “Tiểu Tịch Tịch đi đâu rồi?”

“Tiểu mệnh căn của hần bị bỏ vào lò nướng.”

“A.”

“Vậy chúng ta phải đợi hần sao?”

“Không đợi, đi, đi tìm bảo vật.” Đường Thải Nhi cười rục rờ một tiếng, lôi cánh tay Dạ ngu ngốc đi khỏi.

“Đợi đã.” Tiếng đầu bếp gọi lại phía sau, Đường Thải Nhi tiếc hận thở dài, quay lại cười tủm tỉm.

Đầu bếp vẫy tay về phía hai người, “Đưa cái này đến Dật Hương cư.”

“Vâng” Đường Thải Nhi hơi cúi đầu, hai tay nhận lấy khay, liếc nhìn cái chén bạch ngọc trên khay mới để sát lỗ mũi vào ngửi một cái, đây là.

Đầu bếp nhìn vẻ mặt Đường Thải Nhi đang tìm tòi nghiên cứu, cười sảng giọng: “Tiểu tử ngươi đừng có ăn vụng, đây cũng không phải là đồ ăn ngon gì, là thuốc cho Vân cô nương, mau đưa đi, nếu không chủ thượng nổi giận, sẽ lấy cái mạng nhỏ của ngươi!”

“Dạ dạ dạ! Tiểu nhân đi ngay.”

“Còn người nữa, đưa cái này cho Tần phu nhân.” Đầu bếp nói xong, đem một khay mút hoa quả đưa cho Dạ ngu ngốc, “Còn không mau đi!” Đầu bếp thúc giục lần nữa.

Hai người mỗi người bưng một khay đứng trong hành lang, nhìn con đường quanh co khúc khuỷu trước mặt, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

“Thải nhi, phải đi như thế nào?” Dạ ngu ngốc mang vẻ mặt mờ mịt nhìn Đường Thải Nhi.

Đường Thải Nhi hơi cúi đầu ngửi chén thuốc trên khay một lần nữa, chân mày hơi nhíu lại, “Ta nghĩ, ta biết nàng ấy đang ở đâu.”

13. Chương 13: Chỉ Vì Hồng Nhan

Chương 13 : Chỉ vì hồng nhan

Edit : kun'xih

Dật Hương cư, một địa phương đủ loại Diên Vĩ. Phóng tầm mắt nhìn lại, một mảnh tím ngắt. Bầu trời bốn phía phản phát mùi thơm nhàn nhạt.

Mà giữa khóm hoa có một giai nhân thướt tha đang đứng. Thân thể như lụa mỏng hiện ra vẻ kiêu kỳ. Tóc dài mềm mại được búi lỏng. Ông tay áo khẽ bay, kích khởi hàng ngàn cánh hoa theo tiếng đàn bay lên.

Đôi mắt giai nhân xinh đẹp, dung nhan trời sinh, sóng mắt lưu động, khẽ cười nhìn người khảy đàn. Môi anh đào mỉm cười nói một câu. Thân thể múa như không có xương, lụa mỏng màu hồng trong suốt quần quanh. Vòng eo nhỏ nhắn đeo đai ngọc sa, phảng phất giống như tiên nữ giáng trần, lưu luyến khóm hoa.

Tiếng đàn dần dần tiêu tán, Hình Dận ngẩng đầu nhìn giai nhân, nhẹ giọng quan tâm nói, “Ly nhi, đừng để bị mệt, tới đây nghỉ ngơi đi.”

Đôi mắt xinh đẹp của Tần Ly ánh vẻ xấu hổ, cười nhàn nhạt, “Dận, để cho thiếp múa một lát nữa, được không?”

Hình Dận cau mày. Thân hình chợt lóe lướt đến bên người Tần Ly. Nhìn giai nhân trong ngực thở gấp gấp, trong mắt lóe lên một tia không đành lòng, “Ly nhi không nên tùy hứng, thân thể của nàng sẽ không chịu nổi.”

Trong đôi mắt Tần Ly tràn ra ủy khuất, nhưng không có phản bác Hình Dận nữa. Môi đỏ nở ra nụ cười, nằm trong ngực hắn, “Được, Ly nhi không múa nữa.”

Hình Dận thở dài, an ủi người trong lòng: “Ly nhi, chịu đựng hai ngày nữa, độc y Đường Cảnh sẽ tới.”

“Thật sao, có trị được không?” Tần Ly cau mày, đối với thân thể của mình không có bất kỳ mong đợi gì.

Hình Dận ôm nàng không khỏi thắt chặt thêm, “Nhất định sẽ trị khỏi. Nếu như hắn không trị hết, vậy ta sẽ cho đầu và thân hắn ở hai nơi!”

Cả người Tần Ly run lên, ngẩng đầu nhìn cặp mắt đang nén giận của nam nhân trước mắt, “Dận. . . .”

Ý thức được mình đã hù sợ người trong ngực. Hình Dận vội vàng thu lại lệ khí trong mắt, cười nhạt, “Ly nhi, ta sẽ không để cho nàng rời đi.” Nói xong, cúi đầu ngậm bờ môi đỏ mọng của giai nhân.

Đường Thái Nhi dùng khứu giác đi theo mùi hoa rất nhẹ khó có thể ngửi thấy, cùng Dạ ngu ngốc đi đến Dật Hương cư. Phóng mắt nhìn đi, bên trong mảnh tím buồn, một đôi người ngọc ôm nhau đứng đó.

Đường Thái Nhi lập tức đạp một bên chân của Dạ ngu ngốc, “Phi lễ chó nhìn! Nhắm mắt!”

Dạ ngu ngốc ô hô một tiếng, xoa chân bị đạp đau, “Nương tử, tại sao ngươi lại đạp Dạ Nhi, ô ô. . . .”

Nghe đầu này có động tĩnh, Hình Dận buông lỏng khuôn mặt e lệ của Tần Ly ra, ôm vào trong ngực, nhìn hai tên nô bộc đứng cách đó không xa.

“Dận. . . .”

“Ly nhi, tới giờ uống thuốc rồi.” Hình Dận vuốt ve sống lưng của nàng, một tay ôm lấy, phi thân lướt vào trong đình.

Đường Thái Nhi ho nhẹ, bưng thuốc, men theo hành lang đi tới. Dạ ngu ngốc theo sát phía sau.

Hoa si như nàng, cho dù thấy nữ tử tuyệt sắc cũng không cho phép động tâm. Hai hàng lông mày của người nọ đẹp như hoa soi nước, thân thể tựa như liễu yếu đũa đưa theo gió. Lại nhìn khóe mắt hồng hồng cùng hai gò má đỏ bừng, liền biết là trúng độc nhiều năm, đau khổ triền thân.

Hình Dận nhìn khuôn mặt xa lạ trước mắt cùng với tuyệt sắc giai nhân theo sát phía sau người nọ. Khóe miệng lộ ra ý cười, “Để thuốc xuống, chờ ở một bên.”

Đường Thái Nhi hơi cúi đầu để chén thuốc xuống, lại đem mút hoa quả trên tay Dạ ngu ngốc đặt trên bàn đá. Sau đó lui sang một bên.

Khóe mắt liếc nhìn một mảng Diên Vĩ diên, chân mày hơi nhíu lại. Lại lần nữa ngửi thấy độc hương trên người mỹ nhân kia, không khỏi nhẹ nhàng thở dài.

Đáng tiếc thật là đáng tiếc, nhưng cũng đồng thời cảm khái. Loại độc tố này, nếu là đặt vào tay Đường Thái Nhi nàng thì hoàn toàn không muốn giải! Bởi vì, giải độc quá phiền toái, cũng quá biến thái.

Hình Dận nghe tiếng thở dài của Đường Thái Nhi. Ánh mắt nghiêm túc nhìn nàng, “Vì sao thở dài?”

Tần Ly thấy Hình Dận không ngờ lại nói chuyện cùng một tiểu bộc, cho là hắn muốn làm khó người ta, vội vàng lên tiếng nói: “Dận, chàng làm sao vậy? Tại sao đột nhiên lại tức giận? Ly nhi sẽ uống thuốc mà, thật là khổ.”

Đường Thái Nhi sững sốt, ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt của Hình Dận. Trong nháy mắt đầu óc rối loạn, có chút suy nghĩ đúng là không nắm bắt được. Cảm giác có một số chỗ không thích hợp. Thấy Hình Dận tra hỏi như vậy, cười nham nhở nói, “Bẩm chủ tử, tiểu nô không có thở dài.”

Dạ ngu ngốc mấp máy miệng, không hiểu tình huống bây giờ cho lắm, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngậm miệng. Đôi mắt tò mò nhìn trái nhìn phải.

Cặp mắt Hình Dận lóe nguy sắc, cánh tay dài vung lên. Chưởng phong mạnh như ác thần đánh úp về phía Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi kinh hãi, nắm bên hông của Dạ ngu ngốc, khinh công bay lên chạy ra xa mấy thước. Chấn động quay đầu lại, thấy phiến đá xa xa đã bị đánh nát bấy.

Tần Ly bị dọa đến vội vàng nhào vào trong ngực Hình Dận, hai vai run lấy bấy.

“Đường Cảnh.” Khóe miệng Hình Dận nhếch lên, mang trên mặt nụ cười nhạt, đúng như dự đoán.

Cười như vậy ở trong mắt Đường Thái Nhi lại có vẻ cực kỳ quỷ dị. Bảo hộ Dạ ngu ngốc ở phía sau, thật sự không hiểu người trước mắt này tại sao lại nhận ra mình.

Tròng mắt Tần Ly chuyển một cái, “A! Vị này chính là Đường thần y? !”

Đường Thái Nhi không khỏi nở nụ cười, trong lòng có chút bình tĩnh cân nhắc. Buông lỏng cảnh giác vừa rồi, cười yếu ớt biến thành cười to, “Thì ra, thì ra là!”

Hình Dận rủ mí mắt xuống, võ song lưng Tần Ly. Sau đó thản nhiên hỏi, “Nói thế là có ý gì?”

“Danh hiệu của tại hạ, dường như còn chưa tới mức để giới nữ lưu đều biết đến?” Đường Thái Nhi cười vang nói, thấy Hình Dận không trả lời, tiếp tục nói, “Xem ra, các hạ đang chờ Đường mỗ tới.”

“Sao? ! Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra vậy?” Dạ ngu ngốc tròn to hai mắt, bắt được cánh tay Đường Thái Nhi.

“Người, ngu ngốc!” Đường Thái Nhi trừng mắt nhìn Dạ ngu ngốc, “Câm miệng.”

“Không sai, tại hạ đúng là đang chờ người.” Hình Dận thản nhiên cười.

Đường Thái Nhi chuyển mắt nhìn Tần Ly, ngay sau đó thở dài, “Muốn ta giúp nàng giải độc? Thứ cho tại hạ không thể giúp.”

“Sao? ! Người không muốn Phi Sắc Lưu Ly và Văn Thiên Châu của người sao?”

“Người!”

Trong nháy mắt, Đường Thái Nhi rút cuộc hiểu rõ tất cả. Cẩn rằng nghiêng lợi, hận không thể đem kẻ phách lối đang cười trước mặt xé thành trăm mảnh, “Hừ, ta đã nói tại sao lại có nhiều sự trùng hợp như vậy nhắm vào ta, thì ra là do người giữ trò, chờ ta bước vào đây.”

“Cùng với người thông minh nói chuyện thật là thoải mái, Đường công tử đã bước vào rồi.”

“Đường huynh! Dạ nhi!” Nhưng vào lúc này, tiếng rống xé gió của Tịch Thanh truyền từ xa đến. Trong lúc đó, một bóng trắng như gió lao đến. Hai chân tiếp đất, ống tay áo phàn phật theo gió.

Bởi vì một chương vừa rồi của Hình Dận quá mức uy mãnh, làm khắp nơi trong đình đều là mảnh đá màu trắng. Lúc này, Tịch Thanh chậm rãi tiếp đất, lại hất tung một đám bụi mù lên, làm cho Đường Thái Nhi nóng nảy không thôi.

“Người không biết điểm nhẹ người sao!” Vì thế, người nào đó nóng nảy tức giận mắng.

Tịch Thanh không nhìn Đường Thái Nhi. Trường kiếm trong nháy mắt đã ra khỏi vỏ, mạnh như vũ bão chỉ hướng Hình Dận. Ngân Kiếm sáng bóng phóng khoáng, mà Đường Thái Nhi chú ý tới một điểm rất nhỏ, vỏ kiếm dường như có vết bị đốt cháy....

“Hình Dận! Tên cầu tặc kia, mau trả Phi Sắc Lưu Ly lại cho ta!”

Người kích động luôn bị như vậy, Tịch Thanh còn chưa dứt lời, liền bị Hình Dận nhấc chân đá một cước bay xa mấy thước. Sau đó trường kiếm “Keng” đâm vào mặt đất.

Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Đường Thái Nhi nhìn bộ dạng ôm ngực bị đau không cách nào hô hấp của Tịch Thanh, trong lòng âm thầm kinh hãi. Nàng từng cho là võ công của Tịch Thanh đã rất cao rồi, không nghĩ tới Hình Dận lại có thể dùng một cước nhẹ nhàng đã giải quyết được Tịch Thanh. Có thể thấy được, công lực của Hình Dận thâm hậu cỡ nào.

Dạ ngu ngốc trợn mắt há mồm, vội vàng chạy đến bên cạnh đỡ Tịch Thanh lên, “Tiểu Tịch Tịch, Dạ nhi cũng muốn chơi bay bay ~”

“Dạ nhi, khụ khụ.” Tịch Thanh quần bách, nhìn bộ mặt mong đợi của Dạ ngu ngốc, không biết làm thế nào cho phải.

Đường Thái Nhi ngắt ngắt mi tâm, sau đó dựa vào cây cột bên cạnh đó, “Ta không cứu.”

Hình Dận cười lạnh, nhẹ nhàng nâng tay. Trong nháy mắt hơn mười bóng đen thoát ra, ánh đao lờ lờ, Đường Thái Nhi kinh hãi quay đầu lại, liền nhìn thấy Dạ ngu ngốc và Tịch Thanh đã bị bắt. Trường đao kề trước cổ bọn họ.

Dạ ngu ngốc cúi đầu nhìn trường kiếm sáng choang, trong khoảnh khắc khóc rống lên, “Thải nhi! Thải nhi cứu ta! Ô ô ô.”

“Dạ nhi đừng sợ, ta bảo vệ người.” Cùng bị bắt là Tịch Thanh, không biết tự lượng sức mình còn an ủi Dạ ngu ngốc.

Đường Thái Nhi nắm quả đấm, “Lâu chủ Vân Thiên lâu thật không ngờ lại hèn hạ như vậy! Bỉ ổi!”

Tần Ly lo lắng nhìn về phía mấy người, kéo ống tay áo Hình Dận, “Dận, không nên.”

“Câm miệng!” Hình Dận cúi kính gầm nhẹ. Trong nháy mắt Tần Ly không dám nhiều lời nữa, chỉ đành dùng đôi mắt đầm lệ nhìn mấy người.

Hình Dận nhếch khóe miệng, “Y thuật của Đường công tử trên giang hồ không ai không biết. Thê tử bị mắc ít bệnh, chắc hẳn đối với Đường công tử mà nói là dễ như trở bàn tay?”

Đường Thái Nhi mở to mắt, “Ai nói dễ, mới không thoải mái đấy.”

Trên mặt Hình Dận thoáng qua vẻ vui mừng, ngay sau đó bình thản lại, “Nói như vậy, Đường công tử có biện pháp sao?”

“Hừ! Không ai có thể ép Đường Cảnh ta giải độc cứu người! Không cứu chính là không cứu!” Đường Thái Nhi cũng nổi giận. Nàng hận nhất là bị người khác ép nàng làm việc. Ngay sau đó xoay người muốn đi.

Mới bước được một bước, giọng nói khắc nghiệt của Hình Dận cũng theo đến, “Nếu Đường công tử quyết định. Vậy cũng đừng trách tại hạ.”

“Giết!” Hình Dận lạnh nhạt nói.

“Đội đã!” Đường Thái Nhi nhìn hai người bị uy hiếp, mạng treo lơ lửng, tâm không khỏi căng thẳng.

Mặc dù quen biết bọn họ mới được mấy ngày, nhưng là, mấy ngày nay cùng chung đụng, sớm đã có tình cảm. Nhìn bằng hữu, huynh đệ bởi vì mình mà chết thảm dưới đao, Đường Thái Nhi nàng làm sao nhẫn tâm như thế được!

Hình Dận cười cười, giơ tay ra hiệu lại bọn họ hộ vệ, sau đó nhìn Đường Thái Nhi từ từ xoay người lại, ánh mắt tức giận bắn về phía mình, hắn hoàn toàn không thấy tia tức giận kia, thản nhiên hỏi: “Đường công tử nguyện ý cứu?”

“Hình Dận, nếu ta chữa bệnh cho nàng, người sẽ thả bọn họ hơn nữa trả lại Phi Sắc Lưu Ly và Văn Thiên Châu đúng không? !”

Hình Dận nhướng mày, “Phi Sắc Lưu Ly không thể trả, đó là thuốc dẫn.”

“Ta giải độc cho nàng, không cần Phi Sắc Lưu Ly, thỉnh các hạ trả lại cho Tịch Gia bảo.”

Hình Dận: “Được, nếu như giải độc mà không cần vật này, vậy nó đối với ta mà nói chỉ là một tảng đá mà thôi, ta đáp ứng người.”

“Tốt! Còn có một việc.” Cặp mắt Đường Thái Nhi kiên định, có chút khí thế nhìn chằm chằm Hình Dận.

Người sau tâm thần căng thẳng, “Còn có?”

Đường Thái Nhi từ từ nhắm hai mắt lại, “Ba trăm lượng bạc.”

“.”

14. Chương 14: Giải Độc Dẫn Cổ

Chương 14 : Giải độc dẫn cổ

Edit : kun'xih

Trong người Tần Ly chính là cổ độc của Tây Vực, tên gọi là Minh Thiên cổ. Là loại sâu lấy việc hút tinh khí của ký sinh chủ làm phương pháp sinh trưởng. Đợi sâu hút hết vào, ký sinh chủ sẽ bị cạn máu mà chết.

Đường Thái Nhi vừa tiếp tục bắt mạch cho Tần Ly đang nằm ở trên giường, vừa nhìn Hình Dận đứng ở một bên tán thưởng nói: “Hình lâu chủ, mệnh của Tần phu nhân, người kéo dài vô cùng tốt.”

Mặt Hình Dận không chút thay đổi nhìn Đường Thái Nhi, giọng nói bình thản lạnh như băng, “Độc này phải giải như thế nào?”

“Hình lâu chủ lấy mùi hoa Diên Vĩ để áp chế cổ độc thường xuyên phát tác, lại lấy. Thuật âm dương để điều hòa, làm tinh khí trong cơ thể nàng lấy lại cân bằng, không tạo thành tổn thương nghiêm

trọng đối với kinh lạc của nàng, cho nên tại hạ chỉ cần dẫn cổ độc ra là được.” Đường Thái Nhi dứt lời. Khuôn mặt lộ ra biểu tình rối rắm.

Hình Dận nhăn mày kiếm lại, nghi ngờ nói: “Thuật âm dương điều hòa là như thế nào? Bồn tọa chưa từng dùng qua thuật này.”

Đường Thái Nhi nghe vậy vẻ mặt lúng túng quay đầu lại nhìn Hình Dận, “Chính là chuyện hoan ái của nam nữ.”

Lời này vừa nói ra, Hình Dận vẫn bình tĩnh như thường, nhưng khuôn mặt Tần Ly đã đỏ hồng, hận không thể lấy chăn che kín mình lại.

Đường Thái Nhi thu tay bắt mạch về, đứng lên nhìn Tần Ly cười hòa nhã, “Tần phu nhân cứ nghỉ ngơi cho tốt.”

Tần Ly đỏ mặt gật đầu. Tim Đường Thái Nhi đập thành thịch. Nhìn bộ dạng mê người kia, nước miếng suýt nữa chảy xuống.

“Đường công tử?” Hình Dận thấy Đường Thái Nhi còn chưa chịu động đậy. Cau mày không vui thúc giục.

Đường Thái Nhi phục hồi tinh thần, vội vàng thu ánh mắt đắm đuối, ho nhẹ hai tiếng, lo lắng Hình Dận vì khó chịu sẽ giết mình. Trên thực tế thì Hình Dận đã bắt đầu khó chịu.

Ra khỏi Dật Hương cư, hai người đi tới thư phòng. Hình Dận liếc nhìn hai bên hộ vệ giữ cửa, trầm giọng nói: “Không cho bất kỳ kẻ nào tiến vào, người vi phạm giết.”

“Dạ!” Hộ vệ cúi đầu ôm quyền nói.

Đường Thái Nhi tùy ý ngồi vào ghế, cầm bình trà trên bàn lên lắc lắc, “Trống không.”

“Người đâu, pha trà.” Hình Dận đứng chấp tay. Nghe Đường Thái Nhi than phiền, mở miệng phân phó nô bộc ngoài cửa.

Đường Thái Nhi cười cười, nhìn bóng lưng ngoài cửa đã rời đi, chép miệng, “Hình lâu chủ, Đường mỗ là muốn cùng người nói một chút về phương pháp giải độc dẫn cổ này.”

“Xin lắng tai nghe.”

“Giải loại độc này nói đơn giản cũng đúng, nói khó khăn cũng không sai.”

“Cứ việc nói, bồn tọa toàn bộ theo người.”

Đường Thái Nhi nhìn ánh mắt kiên định của Hình Dận, không khỏi đối với nam nhân này có một chút thưởng thức, dạo bước đi tới trước bàn đọc sách, cầm bút viết trên giấy.

Hình Dận đứng ở một bên, thấy người kia thật lâu chưa có viết xong. Nghiêng mắt nhìn lại, mới phát hiện Đường Thái Nhi đã viết được năm, sáu tờ giấy Tuyên Thành.

“Đây là?”

Đường Thái Nhi cầm bút chấm chấm mực, sau đó tiếp tục viết, “Giải độc phải dùng thuốc, được rồi, tổng cộng ba trăm ba mươi bảy loại dược liệu, cộng thêm một vị thuốc dẫn.” Viết xong, đưa mấy tờ giấy tới tay Hình Dận.

Hình Dận quét qua mấy lần, ánh mắt rơi xuống mấy thứ cuối cùng, “Cửu Châu liên hoàn, Ngự Châu Vân Hải, máu Xích Thổ?”

“Không sai, mấy thứ mà ta muốn đối với Hình lâu chủ mà nói, đều rất dễ kiếm?” Đường Thái Nhi cười he he, rất là gian trá.

Hình Dận cầm giấy, chợt cười to: “Khá lắm Đường Cảnh. Không sai, mấy thứ bảo vật này đúng là trong tay bồn tọa. Nếu người muốn dùng thì lấy hết đi.”

“Ha ha, Hình lâu chủ thật hào phóng, nhưng mà trừ những thứ này ra ta còn cần ba thứ nữa. Thứ nhất là bích ngọc để chế tạo thùng nước tắm.”

“Được, ngày mai bốn tọa sẽ giao ra.”

Đường Thái Nhi không khỏi cắn lưỡi. Không hổ là giang hồ đệ nhất tà phái, bạc đối với hắn mà nói đều là phù du, “Thứ hai là một con đĩa ở đáy biển sâu.”

Hình Dận kinh hãi, ánh mắt phần nộ nhìn Đường Thái Nhi, “Độc trùng chuyên hút máu người!”

“Đúng! Hình lâu chủ cứ làm theo. Hai vị huynh đệ của ta cũng đã bị người nhốt lại, ta sẽ không có gan để hại người.” Đường Thái Nhi lãnh đạm nói, nhìn thấy một bóng người đã đi tới trước cửa, ngay sau đó khóe miệng khẽ cong lên, “Trà của ta đã tới.”

“Chủ thượng, trà đã pha xong.”

“Mang vào đi.”

“Vâng!” Gã nô bộ đặt ấm trà xuống, sau đó cúi đầu lui ra ngoài.

Đường Thái Nhi đang cầm ấm trà nóng, ngửi mùi trà nhàn nhạt, uống rất hưởng thụ.

“Cái thứ ba là gì?” Hình Dận vì cứu thê mà sốt ruột. Nhìn bộ dạng không lo lắng của Đường Thái Nhi, chỉ hận không thể một chưởng đánh chết hắn.

Đường Thái Nhi nhíu mày một cái, “Thứ ba là muốn Hình lâu chủ cho phép để tại hạ cùng tắm với quý phu nhân.”

“Láo xược!” Quả nhiên, vừa dứt lời. Hình Dận sinh lửa giận, một chưởng đập bể cái bàn.

Đường Thái Nhi nghe tim mình đập bịch bịch, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như thường, “Hình lâu chủ, chó vội tức giận.”

“Sao? Hừ, Đường công tử còn muốn bốn tọa phải nghe điều gì nữa.”

Đường Thái Nhi nhắm mắt cắn răng, “Ta là nữ nhân.”

Lông mày Hình Dận chau lại, khi Đường Thái Nhi nói ra những lời này ngoại trừ kinh ngạc chính là không tin.

“Ta là nữ tử.” Đường Thái Nhi nói xong, rút trâm cài tóc ra, mái tóc đen như suối, “Kính xin Hình lâu chủ chờ truyền việc này ra.” Bị buộc giải độc còn chưa tính, hôm nay còn phải nói ra chuyện mình là nữ tử. Thù này không báo không phải là quân tử.

“Đường cô nương mới vừa rồi trong mắt hình như có sát ý thoáng qua?”

Khóe miệng Đường Thái Nhi khẽ cong một nụ cười hòa nhã, “Hình lâu chủ chắc là nhìn lầm rồi. Cái yêu cầu này Hình lâu chủ đã cho phép rồi. Tại hạ liền chờ thùng ngọc chế tạo xong, sẽ cùng phu nhân giải độc.”

“Vậy làm phiền Đường cô nương.”

“Hình lâu chủ, chuyện tại hạ là nữ tử.”

“Bốn tọa hiểu. Người đâu, đưa Đường công tử đến biệt viện nghỉ ngơi.” Hình lâu chủ khôi phục vẻ mặt người chết, nhìn về phía cửa phòng đóng chặt phân phó.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hướng chỉ đang ở dưới mái hiên Vân Thiên lâu?

Sự khó chịu trong lòng Đường Thái Nhi lúc này đã đến cực hạn, vào phòng liền trực tiếp cỡi tất trèo lên giường, xoa bóp huyết Thái Hướng trên chân, thông hoãn khí huyết ứ đọng của mình, không chế cơn tức giận trong lòng.

“Đường công tử đây là chủ thượng.” Một gã nô bộc bưng trà lạnh đi vào, nhìn thấy động tác móc chân của Đường Thái Nhi đang ngồi ở trên giường. Cước bộ bỗng nhiên dừng tại chỗ.

Đường Thái Nhi nghe tiếng ngẩng đầu, vẻ mặt ngang ngược, “Nhìn cái gì vậy! Lão Tử ta đang hạ hoả!”

“Ếc. Đường công tử, trà lạnh của người.” Gã nô bộc đặt ấm trà ở trên bàn, đang muốn xoay người lui ra ngoài.

“Từ từ!” Đường Thái Nhi vội vàng mang tất vào, đi giày xong hướng tới chỗ nô bộc.

“Công tử có gì phân phó?”

“Dẫn ta đi đến chỗ hai người kia xem tình hình của bọn họ như thế nào?”

“Công tử yên tâm, hai vị công tử kia hiện tại đang ở nơi an toàn.” Nô bộc đáp một câu, liền không nhiều lời nữa lui ra ngoài.

Chân Đường Thái Nhi vừa mới muốn bước theo, nhưng không ngờ hai thanh trường kiếm “Keng” để ngang trước mắt nàng.

“Xin công tử tha lỗi, chủ thượng có lệnh. Công tử không được bước ra phòng nửa bước.”

“Ta muốn đi nhà xí!” Đường Thái Nhi trừng lớn hai mắt, nhìn hai tên hô vệ đen như than trước mắt.

Người nô chỉ chỉ cái bô bên trong phòng, “Đường công tử tùy ý.”

“Ngươi!” Đường Thái Nhi tức giận cả người run run. Sau đó híp mắt cười âm ngoan, hung ác nói: “Vị đại ca xui xẻo này, sắc mặt ngươi đã biến thành màu đen, hai mắt suy nhược, không biết buổi tối có đi tiểu đêm nhiều lần hoặc là hai mắt có triệu chứng đau đớn hay không?”

“A! Công tử không hổ là thần y! Quả thật như thế, không biết có gì phương pháp cứu chữa nào không?!”

Đường Thái Nhi khê mỉm cười, ngoắc ngoắc ngón tay, ở bên tai của hắn nói ra tên mấy vị thuốc bắc, “Đi được phòng bắt mấy vị thuốc này, dùng lửa ngao thành sền sệt, sau khi ăn xong thì uống là có thể trị bệnh.”

“Đa tạ thần y!”

“Khách khí khách khí.” Đường Thái Nhi cười nhẹ, trở vào phòng, nhìn cửa phòng đóng chặt. Khóe miệng nàng cong lên nụ cười tà ác, “Hừ ~ ngươi chờ bị giày vò đi ~”

Xả giận nho nhỏ xong, Đường Thái Nhi không khỏi lo lắng đến Dạ ngu ngốc và Tịch Thanh, không biết hai đại nam nhân kia thế nào, sẽ không bị ngược đãi chứ?

“A a a! Tiểu tịch tịch! Đùi gà này là của ta, không được giành! Không được giành nữa!” Một tuyệt sắc mỹ nam nào đó, đang nắm một tay miếng thịt bò, một tay cướp đùi gà quay.

Tịch Thanh nhìn Bạch Si Dạ, miệng to trong nháy mắt mở ra, nuốt vào một nửa đùi gà.

Lại thấy Dạ ngu ngốc không chút kiêng kỵ. Trong nháy mắt ôm cổ Tịch Thanh, há mồm cắn một nửa cái đùi gà kia. Bắt đầu một cuộc chiến dã thú nguyên thủy nhất là đoạt thức ăn.

Đầu cắn bên kia vui vẻ không thôi, còn Tịch Thanh ở đầu này đã sớm hóa đá. Sau đó nóng hừng hực, cuối cùng bốc hơi.

Hắn nhìn tuyệt sắc mỹ nam đang cười trên người mình, ôm cổ mình, cùng mình cắn chung cái đùi g. Trong đầu bắt đầu hoang tưởng mờ ám.

Vì vậy, để tránh mình phạm tội trước, hắn một chưởng đẩy Bạch Si Dạ ra. Ngậm đùi gà tông cửa xông ra.

Bạch Si Dạ xoa eo bị ném đau, nhìn cửa lớn rộng mở, trong đầu đầy dấu chấm hỏi. Sau đó nhớ lại đùi gà của mình, trong nháy mắt dấu môi lên, “Tiểu tịch tịch! Ngươi trả đùi gà cho ta! Ô ô.”

Rạng sáng ngày hôm sau, Đường Thái Nhi đang mơ mơ màng màng liền bị Hình Dận lôi dậy, nhìn thần thái sáng láng của Hình lâu chủ, Đường Thái Nhi âm thầm thở dài, “Hình lâu chủ, sao người lại gấp như con khỉ vậy chứ?”

“Đường Cảnh! Người nói cái gì? !”

“Không có không có, thùng ngọc chế tạo xong chưa?”

“Đã sớm chuẩn bị tốt, đi theo bốn tọa đến đó.”

“Ha ha, lâu chủ, có thể ra ngoài chờ một lát hay không, để tại hạ rửa mặt một cái?”

Hình Dận lúc này mới chú ý đến quần áo nhàu nhó Đường Thái Nhi. Im lặng trong chốc lát, ngay sau đó buông cánh tay của nàng, phất tay áo đi ra.

Một khắc đồng hồ sau, Đường Thái Nhi đi theo Hình Dận đến một gian phòng rộng rãi. Thùng ngọc đã sớm chuẩn bị xong, mà Tần mỹ nhân ưu nhã một thân lụa trắng đang ngồi ở một bên giường chờ. Thấy Đường Thái Nhi và Hình Dận tiến vào, vội vàng cười ngọt ngào đi lên đón.

“Đường công tử buổi sáng vui vẻ.” Tần Ly cúi thấp người, làm cho Đường Thái Nhi tay chân luống cuống, vội vàng đưa tay đỡ dậy. Trong lòng cảm khái, mỹ nhân phúc lạp như thế, nàng làm sao nhận nổi đây.

Đang lúc nói chuyện, tất cả dược liệu của phu nhân đều được mang vào trong phòng, Hình Dận cầm một hộp gấm nhỏ, chau mày, nhưng vẫn là lựa chọn tin tưởng Đường Thái Nhi, giao vào tay nàng,

“Đĩa.”

Đường Thái Nhi chớp mắt cười một tiếng, “Nếu mọi thứ đã an bài thỏa đáng, xin mời Hình lâu chủ yên tâm chờ ở bên ngoài. Mới vừa rồi lúc tại hạ tới có nhìn qua, phòng này chỉ có một cửa đi? Mọi người chờ ở ngoài viện, a, dĩ nhiên, bao gồm cả người.”

“Lớn mật, ngay cả bốn tọa cũng phải chờ sao? !” Cặp mắt Hình Dận sắc bén.

Tần Ly mím môi, kéo ống tay áo Hình Dận, “Dận, chàng nghe Đường công tử đi. Ly nhi tin rằng, Đường công tử sẽ không làm ra chuyện không chính đáng.”

Đường Thái Nhi vẫn cười híp mắt nhìn Hình Dận. Người sau nặng nề thở dài, nhìn về phía Tần Ly, trong nháy mắt đôi mắt tràn đầy nhu tình, cầm tay nói: “Ly nhi, có chuyện thì kêu ta.”

“Ừ.”

Nhìn người trong sân từ từ đi hết, đợi đến không còn tiếng thở nào. Đường Thái Nhi mới duỗi thắt lưng một cái.

Tần Ly đứng đối diện cúi đầu cười yếu ớt, sau đó nhìn Đường Thái Nhi, “Đường cô nương, có thể bắt đầu chưa?”

“Có thể, xin Tần phu nhân cởi quần áo ra.”

15. Chương 15: Mượn Giải Độc Lừa Lấy Tam Bảo

Chương 15 : Mượn giải độc lừa lấy tam bảo

Edit : kun'xih

Đường Thái Nhi đợi toàn bộ cơ thể của Tần Ly ngâm vào thùng ngọc xong. Từ bên hông lấy ra một viên đan dược ném vào trong nước. Đan dược gặp nước thì tan ra, sau đó nhiệt khí bốc lên cao. Chỉ trong khoảnh khắc cả phòng đã được bao phủ bởi một tầng hơi nước.

Tần Ly ngâm mình ở trong nước, chỉ cảm thấy nước vốn yên ả bỗng nhiên xao động, “Đường cô nương, đây là?”

Đường Thái Nhi cười nhạt không nói, ngồi chồm hổm trên mặt đất chọn thảo dược. Sau đó đặt trong lòng bàn tay, dùng nội lực đem chấn thành bụi phấn rồi nghiêng tay vẩy vào trong thùng ngọc, “Tần phu nhân, đợi lát nữa trong cơ thể của ngươi sẽ có cảm giác nóng như lửa đốt, hãy cố chịu đựng.”

“Ừ.” Hai gò má của Tần Ly ửng hồng, trên trán đã sớm rịn ra vài giọt mồ hôi.

Đường Thái Nhi đưa tay vào trong nước khuấy hai cái, lại đem mười tám vị hỏa dược bỏ vào trong đó.

“Ừ. A.” Tần Ly cắn môi dưới, vẻ mặt thống khổ chịu không nổi.

Đường Thái Nhi lau mồ hôi cho nàng, “Cố chịu đựng, lát nữa sẽ có chuyển biến tốt.”

Thu tay lại, nhìn da thịt Tần Ly từ từ đỏ lên. Nàng tính toán thời gian một chút, lấy con đĩa trong hộp giấu ra, đặt trên cổ Tần Ly.

Con đĩa vốn đang cuộn cong, chạm vào da, lập tức dán vào bề mặt, cơ thể giống như một con tép từ từ phình to.

“Đau quá. Đường cô nương.” Tần Ly nước mắt lưng tròng nhìn Đường Thái Nhi, người sau chẳng qua chỉ khe khẽ thở dài, “Tần phu nhân cố nhịn một chút nữa. Nếu là bình thường, tại hạ sẽ giúp ngươi điểm huyết để khỏi bị đau đớn, nhưng hiện tại chính là phải dẫn cổ. Điểm huyết sẽ làm phong bế huyết đạo, không thể đạt được hiệu quả trị liệu.”

Tần Ly mấp máy khóe miệng. Mồ hôi trên trán càng ngày càng nhiều, dứt khoát nhắm mắt lại chịu đựng đau đớn.

Đường Thái Nhi híp mắt lại, xoay người đi về phía đồng thuốc dẫn khác. Trên mặt mang theo nụ cười mờ ám, nâng một hộp giấu lên, “Oa a! Ngươi Châu Vân Hải, lão tử muốn ngươi đã lâu.” Nàng nhỏ giọng xúc động hưng phấn, hôn hai cái bỏ vào trong túi.

Lại đem Cửu Châu Liên Hoàn lên, im lặng cười như điên, “Thánh dược chữa thương giải độc, rơi vào trong tay ta, quá tuyệt quá tuyệt.” Ý thức được sau lưng còn có Tần Ly, vội vàng ngăn động tác hưng phấn của mình lại, vô thanh vô tức nhét Cửu Châu Liên Hoàn vào trong ngực.

“Máu Xích Thố, ha ha, rất hay rất hay a.” Đường Thái Nhi lúc này đang rất hạnh phúc. Lấy được mấy thứ bảo vật này cũng coi như chuyển đi này không tệ rồi. Hít một hơi, tinh thần lại lần nữa đi đến trước mặt Tần Ly.

Về mặt của nàng thận trọng và bối rối. Liếc nhìn con Đĩa nhỏ đã trương phình như quả trứng chim, liền hiểu rằng lúc này là thời khắc tốt nhất để bức cổ vật ra, chỉ còn một việc cuối cùng phải làm, mà việc này lại phải tự mình làm.

“Đường cô nương.” Tần Ly mở mắt, khuôn mặt đã bớt đỏ một chút.

Đường Thái Nhi về mặt bỗng nhiên nghiêm túc, trầm giọng nói: “Tần phu nhân, thất lễ.”

“Cái gì? ! A! !”

Hình Dận ngồi ở trước cửa biệt viện trong Lương đình, trong tay cầm chén rượu, uống nhưng chỉ cảm thấy nhạt nhẽo.

Mặt trời đã lên cao, cũng qua ba canh giờ rồi, không biết tình hình bên trong như thế nào. Cặp mắt nhìn về chỗ sâu trong biệt viện, rượu trong chén lần nữa không thể nuốt xuống.

“Chủ thượng.” Một tên hộ vệ mặc hắc giáp nhảy xuống sau lưng Hình Dận, ôm quyền nói.

“Chuyện gì?”

“Tả hộ pháp cầu kiến.”

Hình Dận cau chân mày lại, khước miệng khê nhếch, “Trực tiếp dẫn tới đây.”

Hình Dận vừa mới nói xong, một thân ảnh màu hồng kiêu ngạo đã lướt vào trong đình, cầm y hoa quan, tóc đen như nước lộn xộn hất ở phía sau. Mà đôi mắt tà mị kia vô tình nhìn đến chén rượu trong tay Hình Dận, khước miệng khê nhếch lên, giọng nói trầm thấp khêu gợi tùy theo ra, “Lam Anh ra mắt chủ thượng.”

“Mang Vãn Thiên Châu đến?”

“Phải!”

Hình Dận cười to, “Nha đầu này thật đúng là ăn không vô, ta tạm giữ của nàng một viên Vãn Thiên Châu, nàng lại lấy đi của ta ba món võ lâm chí bảo.”

Lam Anh cười nhạt, theo tầm mắt Hình Dận nhìn về chỗ sâu trong biệt viện, “Chủ thượng không nói thêm gì đã giao cho nàng, không phải sao?”

Đối với sự vô lễ của Lam Anh, Hình Dận cũng không tức giận. Trên thực tế cả Vãn Thiên lâu cũng chỉ có Lam Anh dám nói với mình như thế, dù sao bọn họ ngoại trừ là chủ tớ còn là huynh đệ lâu năm.

Hình Dận để chén rượu xuống, cầm lấy Vãn Thiên Châu lãnh đạm nhìn một cái, “Ba bao vật kia coi như là quà mừng đại hôn của ngươi.”

Ánh mắt Lam Anh lóe lên, bàn tay trong ống tay áo khê nắm chặt. Trong lòng biết Hình Dận vẫn theo dõi không chịu buông tha ỉn, ngay cả chuyện này cũng biết. Trong đầu nghĩ như thế, lời trong miệng lại không có trì hoãn, “Cám ơn chủ thượng trước, chẳng qua là, nàng chưa chắc chịu gả cho ta.”

Hình Dận tươi thắm cười một tiếng, “Ngươi có biện pháp để nàng chịu gả, không phải sao? Lấy độc y nổi danh trên giang hồ về nhà, thực lực của ngươi có thể lớn mạnh không ít.”

Lam Anh lo sợ không yên, chau mày, “Chủ thượng cho là ta vì lợi nên mới thú nàng sao?”

Hình Dận lấy tay đỡ trán, nhìn Lam Anh cười, “Lam hộ pháp suy nghĩ nhiều rồi, bổn tọa cũng không có ý đó.” Vừa nói lại nhìn sắc trời một chút, “Đường Cảnh chắc cũng sắp ra, ngươi nên đi trước đi, tránh để cho nàng nhìn thấy, ngươi muốn giải thích cũng không được.”

Lam Anh mấp máy miệng, không hề nhiều lời nữa xoay người đi ra ngoài.

Đi không bao xa, khước miệng buông xuống dần dần nhếch lên, trong ánh mắt tà mị tràn ngập ý cười, liếc mắt nhìn bóng lưng của Hình Dận lần nữa, khê cười, lướt thân biến mất trong rừng.

Hoàng hôn buông xuống, ánh chiều tà nhuộm đỏ cả biệt viện, tất cả nô bộc, hộ vệ đã đứng ở đây một ngày, lúc này Hình Dận càng thêm đứng ngồi không yên, chấp tay dạo bước ở trước đình.

“Chủ thượng, Đường thần y đã ra.” Một tên hộ vệ vội vàng chạy đến bên cạnh Hình Dận bẩm báo.

Hình Dận xoay người nhìn, một thân ảnh màu lam đang từ từ đi tới, hần bước lên nghênh đón, “Ly Nhi thế nào rồi?”

Đường Thái Nhi một mồi thở một hơi, chỉ vào bên trong, “Tự nhìn, không có gì đáng ngại. Aizz, khoan đã!” Vừa nói vừa nín Hình Dận đang muốn bay vào, từ trước ngực lấy ra một bình sứ, “Bên trong là thuốc, mỗi ngày cho nàng dùng một viên, dùng hết mới thôi. Vãn Thiên Châu của ta đâu? Còn có.”

Hình Dận cầm lấy bình thuốc nhìn một chút, không đợi Đường Thái Nhi nói xong đã trực tiếp phân phó nói: “Đưa Đường công tử đến Đông Uyển trước.”

“Này! Này!” Đường Thái Nhi nhìn bóng lưng Hình Dận thở hổn hển kêu lên, không có kết quả đành phải thôi.

“Đường thần y, mời theo tiểu nô.”

Đường Thái Nhi túm cổ áo của hắn, trợn mắt lạnh nhạt nói: “Đưa ta đến chỗ hai người kia? !”

“Tiểu nhân chính là đang muốn đưa người đi gặp hai vị công tử kia, xin Đường thần y đi theo tiểu nhân.”

“A! Thì ra là thế, đi thôi, dẫn ta đi.”

Theo tên nô bộc thất quả bát quả, rốt cục cũng đi tới một tiểu viện nhỏ yên tĩnh, còn chưa bước vào đã nghe thấy giọng nói động lòng người của Dạ ngu ngốc, mặc dù phảng phất như âm thanh tự nhiên nhưng trong lời nói vô cùng bất nhã.....

“Không muốn, không muốn. A. A.”

Trong nháy mắt trên trán Đường Thái Nhi nổi lên gân xanh, lướt qua tên nô bộc, bay về phía cửa phòng, bàn chân vừa nhấc, đập mạnh cửa phòng ra, quả nhiên nhìn thấy hai người trên giường đang tăng tịu.

Lập tức chống nạnh rống to: “Tịch Thanh, bà nội cái bánh quai chèo nhà ngươi! Con mẹ ngươi! Ngươi ở đây làm gì!” Đường Thái Nhi xù lông, bộ dạng như sắp ăn thịt người, phần hận chính mình không nên để Dạ ngu ngốc ở cạnh con sói này.

Tịch Thanh ngẩng đầu lau mồ hôi, thấy Đường Thái Nhi phi thân bay vào, đầu tiên là cả kinh, nghe nàng chửi rủa lập tức giận dữ, “Ngươi! Ngươi thật to gan! Ngươi dám mắng mẹ ta!”

Đường Thái Nhi nắm đấm nặng trịch hướng về phía Tịch Thanh, đồng thời một phát bắt được cổ áo của Dạ ngu ngốc, kéo về phía sau, “Mặc kệ việc của ngươi, đừng trách ta mắng ngươi! Hừ! Ngươi đáng bị mắng!”

“Ô ô. Nương tử. Tiểu tịch tịch khi dễ ta, ô ô.” Dạ ngu ngốc thuận thế ôm hông của Đường Thái Nhi, dựa trên vai nàng tố cáo.

Tịch Thanh mặt liền biến sắc, bộ mặt lộ vẻ kinh hoảng, nhìn Dạ ngu ngốc phía sau, “Dạ Nhi, Tịch Thanh không có ý tổn thương ngươi a.”

“Hừ, Tiểu Tịch Tịch là người xấu!” Dạ ngu ngốc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tịch Thanh làm mặt quỷ.

Đường Thái Nhi nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tịch Thanh, “Ta tận mắt nhìn thấy, ngươi muốn chối cãi!”

“Oan uổng, lúc vừa nãy mới uống trà, Dạ Nhi không cẩn thận làm đổ nước trà lên quần áo mình, tại hạ hảo tâm giúp tắm rửa, chẳng qua là Dạ Nhi sống chết không cho, đều là nam nhân, không hiểu vì sao Dạ Nhi lại căng thẳng như thế.” Tịch Thanh cũng quay mặt đi chỗ khác, bộ dạng ủy khuất vì bị tổn thương.

Đường Thái Nhi quăng khoeo mắt đến chỗ vạt áo của Dạ ngu ngốc, quả nhiên có một mảng vết bẩn lớn.

“Tại sao không cẩn thận như vậy?” Đường Thái Nhi xoay người sang chỗ khác mặt hướng Dạ ngu ngốc, trợn mắt hỏi.

Dạ ngu ngốc cong miệng lên nói, kéo y phục, “Chén trà nóng, nóng.”

“Tịch Thanh, ngươi là người lớn nha, Tại sao không hiểu phải chiếu cố tiểu hài tử? ! Nước trà nóng ngươi cũng đưa cho hắn!” Đường Thái Nhi quay đầu lại căm tức nhìn Tịch Thanh, người sau mất ngấmáy cúi đầu, Đường Thái Nhi thấy thế nheo mắt lại, “Ta nói Tịch huynh, ngươi không phải là cố ý chứ. Vì muốn ăn đậu hủ của Dạ nhi.”

“Cái. Cái gì a! Ngươi nói cái gì vậy! Tịch Thanh ta là người như vậy sao!” Tịch Thanh đỏ mặt, hướng về phía Đường Thái Nhi la âm lên, sau đó không để ý tới hai người, lần nữa tông cửa xông ra.

“Hắn lại chạy.” Dạ ngu ngốc trừng lớn hai mắt, nhìn cửa phòng mở rộng nói.

Đường Thái Nhi nhìn gò má của hắn, “Dạ ngu ngốc, ngươi câu dẫn hắn có phải hay không?”

“Câu dẫn?”

“. Coi như ta chưa nói gì, ngồi lên giường đi, chờ ta thay quần áo cho ngươi.”

“Ừ ~ nường tử!”

Đường Thái Nhi đóng cửa phòng lại, nhớ tới Tịch Thanh mới vừa nói câu “Đều là nam nhân, không hiểu vì sao Dạ nhi lại căng thẳng như thế” không khỏi cau mày bĩu môi, Tịch Thanh, nơi nào của người giống nam nhân chứ, cắt ~

Đường Thái Nhi vừa giúp Dạ ngu ngốc thay quần áo vừa hỏi, “Hai ngày nay, những người đó không có khi dễ người chứ?”

Dạ ngu ngốc cười lắc đầu, “Không có nha ~ cho Dạ nhi rất nhiều đồ ăn ngon nữa! Ưc, chỗ đó còn có rất nhiều kẹo ngọt, Dạ nhi để giành cho nường tử!”

Đường Thái Nhi nhịn cười không được, vỗ cánh tấy Dạ ngu ngốc, “Nâng tay lên, để ta thắt đai lưng.”

Dạ ngu ngốc nghe lời nâng hai tay lên, đôi mắt yêu mị nhìn chăm chăm Đường Thái Nhi không rời.

Đường Thái Nhi cúi đầu nghiêm túc thắt đai lưng, cảm nhận được ánh mắt trên đỉnh đầu, ngẩng đầu nhìn lên, đúng lúc bốn mắt nhìn nhau.

“Người nhìn cái gì chứ?” Đường Thái Nhi không khỏi đỏ mặt, ngang ngược che dấu chính mình vừa rồi phát lên ngượng ngùng.

Dạ ngu ngốc ôn nhu cười, “Nường tử thật là đẹp.”

“Người con bà nó chứ! Ai cho người gọi ta là nường tử!” Trong lòng Đường Thái Nhi như có con nai đang nhảy, hỗn hển giẫm chân Dạ ngu ngốc.

“A! Nường tử. Ô ô. Đau!”

“Còn gọi ta là nường tử nữa, ta sẽ khâu miệng người lại!” Đường Thái Nhi hừ một tiếng, quay lưng lại đi lấy kẹo, mở vỏ kẹo ra, bỏ viên kẹo vào trong miệng, khóe miệng lại không biết tự lúc nào nở ra một nụ cười ôn nhu.

16. Chương 16: Tối Đón Dâu

Chương 16 : Tối đón dâu

Edit : kun'xih

Đường thái nhi dọn dẹp ổn thỏa, đem kẹo thả vào trong tay Dạ ngu ngốc, “Cầm, ăn dọc đường.”

“Nường tử a, khi nào thì chúng ta rời khỏi nơi này?” Dạ ngu ngốc cầm lấy túi giấy, sôi nổi đi theo phía sau Đường Thái Nhi.

“Đi tìm Tịch Thanh, người kia chạy đi đâu rồi.”

Dạ ngu ngốc vỗ vai Đường Thái Nhi, nhìn nàng cười hì hì.

“Làm gì?” Đường Thái Nhi nhìn hấn mê mẩn.

Chỉ thấy Dạ ngu ngốc mở cửa sổ ra, hướng về phía không khí kêu một câu, “Tiểu Tịch Tịch, người đang ở đâu?”

”

Lời còn chưa dứt, một bóng màu trắng bay tới, Tịch Thanh ôm trường kiếm, mặt mày nghiêm túc, “Dạ Nhi gọi ta có chuyện gì?”

Đường Thái Nhi không nhịn được vỗ tay tán dương, “Khinh công của Tịch huynh rất tốt.”

“Đường huynh quá khen.” Tịch Thanh vẻ mặt khó chịu, bởi vì hắn nhìn thấy quần áo của Dạ ngu ngốc đã sạch sẽ, “Xem ra Dạ Nhi đã thay quần áo xong.”

Dạ ngu ngốc cười he he, chạy ra khỏi phòng, “Ừ, nương tử thay mà.”

Nghe hai chữ nương tử, sắc mặt Tịch Thanh tối sầm, Đường Thái Nhi vỗ vỗ vai hắn, chỉ chỉ lên đầu, “Đừng để ý, Dạ Nhi nơi này. Ừ, người hiểu chứ.”

Tịch Thanh thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt hòa hoãn rất nhiều.

Đường Thái Nhi: “Tịch huynh mới vừa đi ra ngoài làm gì vậy?”

“Hôm nay là đại hội giám bảo, bên ngoài có rất nhiều người.”

“Oa a! Nhìn có náo nhiệt không? Không đúng, giám bảo, nhưng là giám phi sắc Lưu Ly của người?”

Tịch Thanh lắc đầu, “Không phải, là Nha Cửu kiếm.”

“Nha Cửu kiếm? Nha Cửu chi thần kiếm do kiếm sư chế tạo ra?”

“Đúng vậy, không ngờ Hình Dân cư nhiên có được thanh kiếm đó.” Tịch Thanh trầm giọng nói.

Đường Thái Nhi vuốt cằm, “Anh hùng xứng với bảo kiếm, aizz, ta cũng thiếu một thanh bảo kiếm a.”

“Người?” Khóe miệng Tịch Thanh nhếch lên, vẻ mặt châm chọc, “Vẫn nên tiếp tục dùng cây đoản kiếm kia của người đi.”

Đường Thái Nhi không đếm xỉa đến lời châm chọc của Tịch Thanh, cúi đầu mắt nhìn thanh kiếm hắn đang ôm, “Tịch huynh sử dụng kiếm gì?”

“Thắng Tà.” Tịch thanh ngửa đầu kiêu ngạo nói, bộ dạng vênh vênh vào vào.

Đường Thái Nhi đưa tay sờ sờ, “Ai nha nha, đây chính là một trong năm thanh kiếm nổi tiếng trong truyền thuyết Âu Dã Tử a. Kiếm tốt a! Quả nhiên là kiếm tốt a!”

Tịch Thanh chán ghét cách xa bàn tay thú vị của Đường Thái Nhi, dùng ống tay áo của mình lau lau vỏ kiếm, “Người muốn làm gì đây?”

“Hê hê. Trạm Lô kiếm và Thắng Tà kiếm hình như là từ trước đến nay không hề tách rời a ~ Tịch huynh có Thắng Tà kiếm, vậy cũng có Trạm Lô kiếm.”

“Cường đạo vô sỉ! Chúng ta bụng ăn không no còn nghèo rớt mùng tơi, bọn người vọng tưởng tước đoạt chí bảo nhà ta!”

Đường Thái Nhi nở nụ cười gian trá, “Ai u này, nói như vậy, là ở Tịch Gia Bảo của người sao?”

“Này, một mình người dùng một thanh là đủ rồi a, làm gì chiếm cả hai cây bảo kiếm! Rất lãng phí a!” Đường Thái Nhi vẻ mặt không đồng ý.

“Đừng mơ tưởng!” Tịch Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người không để ý tới Đường Thái Nhi.

“Ta cho người một trăm lượng, đổi lại người một thanh kiếm mẽ nhiều năm không tu sửa, đáng giá ~” Đường Thái Nhi đi tới trước mặt Tịch Thanh, hướng về phía hắn nở nụ cười vô hại.

“Chớ có vũ nhục bảo kiếm!” Tịch Thanh bực tức nói.

“Hẹp hòi!” Đường Thái Nhi liếc mắt, không hề đòi hỏi nữa.

Dạ ngu ngốc nhìn hai người một chút, sau đó cùng Đường Thái Nhi có chung ý tưởng đen tối, hướng về phía Tịch Thanh khẽ hừ, “Tiểu Tịch Tịch thật nhỏ mọn.”

“Ta.” Tịch Thanh á khẩu không trả lời được, nói lảng sang chuyện khác, “Đường huynh, độc của Tần phu nhân giải được rồi sao?”

Đường Thái Nhi sắc mặt lúng túng, gật đầu không nói.

“Vì sao sắc mặt Đường huynh lại khó coi như vậy? Chẳng lẽ Hình Dận kia không chịu trả lại phi sắc Lưu Ly? !”

“Không, hẳn sẽ trả. Ta chỉ là có chút mệt mỏi mà thôi.”

Tịch Thanh cúi đầu suy nghĩ một chút, nhìn Đường Thái Nhi định mở miệng, lại xấu hổ cắn môi dưới, quay mặt qua chỗ khác không hề nhiều lời nữa.

Đường Thái Nhi nhìn bộ dạng không được tự nhiên của hắn thật sự buồn cười, “Tịch huynh, người làm sao vậy? Chẳng lẽ là muốn đưa Trầm Lô bảo kiếm cho ta sao?”

“Đa. . . . Đa tạ.” Tịch Thanh lắp ba lắp bắp phun ra hai chữ, ngược lại làm cho Đường Thái Nhi sững sờ.

“Nếu không phải là Đường huynh giúp một tay, tại hạ tuyệt đối không thể đem phi sắc Lưu Ly trở về được.” Khóe miệng Tịch Thanh co quắp, nhìn về phía Đường Thái Nhi, đúng là quay đầu lại cười. Đôi mắt quyền rũ thẹn thùng, môi đỏ cười cười, tuyệt thế kiêu ngạo, dung mạo phục thị khuynh thành.

Làm cho Đường Thái Nhi tâm thần hoảng hốt, đành phải si ngốc nói: “Mỹ nữ. . . .”

“Vô sỉ! Người mắng ai đó!” Tịch Thanh lần nữa nổ tung, khuôn mặt dữ tợn nhìn Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi trong nháy mắt thức tỉnh, nhìn khuôn mặt bỉ ổi trước mắt, thầm mắng mình mới vừa rồi cư nhiên lại thấy hắn là mỹ nữ, lập tức phun một câu, “Lão tử ta khen người nha, thật là phụ lòng người tốt!”

“Người mới chính là nữ tử! Bỏn thiếu gia là thuần gia môn nhân! Chớ có vũ nhục!”

“He! He! He! Dạ Nhi, đừng để ý tới hắn! Ta đi ~” Đường Thái Nhi liếc mắt, túm tay Dạ ngu ngốc, sai bước đi đến cửa viện.

Lúc đi đến cửa viện, quản gia mang theo mấy nha hoàn đi tới, nhìn thấy Đường Thái Nhi kiên cung kính khom lưng nói: “Thật đúng lúc, chủ thượng sai lão hủ tới mời mấy vị đến tiền thính dùng bữa.”

Hai mắt Đường Thái Nhi sáng lên, “Làm phiền dẫn đường.”

Dạ ngu ngốc cười híp mắt đi theo, mà Tịch Thanh còn lại là muốn kiên cữ một chút, nhưng không ngờ hai người kia một chút kiên kỵ cũng không có, đã sớm vui vẻ bỏ đi thật là xa, vì vậy đành phải đi theo.

Đi tới tiền đường, trên một cái bàn lớn đã chuẩn bị đầy đủ rượu và thức ăn, Hình Dận và Tần Ly ngồi ở ghế trên trò chuyện ngẫu nhiên, thấy đám người Đường Thái Nhi đi vào, Tần Ly làm bộ muốn đứng lên, lại bị Hình Dận một kéo về chỗ ngồi.

Đường Thái Nhi cũng không để ý, cười ha ha chấp tay cúi đầu, “Hình lâu chủ, Tần phu nhân.”

Tần Ly đôi mắt long lánh nhìn Đường Thái Nhi, nhớ tới cảnh tượng dẫn cổ vừa rồi, hai gò má không khỏi có chút hồng hồng, cúi đầu ngượng ngùng không nói lời nào.

Tịch Thanh nhú mày, sau đó khinh bỉ nhìn Đường Thái Nhi một cái, trong lòng thầm nói: Hay cho Đường Cảnh người, ngay cả gia quyến của Hình đại ma đầu người cũng dám câu dẫn, háo sắc bẩm sinh.

Đường Thái Nhi kéo Dạ ngu ngốc ngồi xuống bàn, sau đó Tịch Thanh cũng chậm rãi ngồi xuống, mặt đen lại không nói được lời nào.

Hình Dận đưa chén rượu lên, “Bỏn tọa kính Đường công tử một chén, cảm ơn Đường công tử ân cứu mạng.”

Tần Ly nghe vậy cũng cầm chén rượu lên, “Ly Nhi cảm ơn Đường công tử.”

Đường Thái Nhi nâng chén đáp lễ, “Không cần đa lễ, Tần phu nhân nên lấy trà thay rượu đi, bệnh nặng mới khỏi, uống rượu vào sẽ tổn hại thân thể a.”

“Được, đại ân của Đường công tử không cách nào hồi báo, về sau nếu có chuyện muốn nhờ vả, chỉ cần nói một tiếng.” Tần Ly ôn nhu cười một tiếng.

Tịch Thanh cầm chén rượu, nhìn mấy người đang hàn huyên với nhau, oán khí trong lòng khó tiêu.

Dạ ngu ngốc gặm đùi gà, cười ha ha huých Tịch Thanh một cái, “Tiểu Tịch Tịch, ăn nha ăn nha.”

“Không đói bụng.” Tịch Thanh nói ra hai chữ, sau đó ngửa đầu uống cạn rượu trong chén.

Hình Dận dùng khoeo mắt liếc nhìn Tịch Thanh, đối với câu nói của người kia không rãnh để bụng, hướng về phía quán gia phía sau lưng ngoắc ngoắc ngón tay, người sau đem một khối lệnh bài đưa đến trên tay Đường Thái Nhi.

“Đây là?” Đường Thái Nhi cặp mắt sáng loáng, vàng nguyên chất a! !

Hình Dận lãnh đạm nói: “Đây là lệnh bài Vân Thiên kim, nếu có đại sự gì có thể tìm tới người của Vân Thiên lâu tương trợ, thấy lệnh bài như thấy bốn tọa, bọn họ sẽ gắng sức tương trợ.”

“Hào phóng như vậy sao?”

Hình Dận hừ lạnh, “Người cho rằng bốn tọa là người keo kiệt?”

“Không có, Hình lâu chủ từ trước đến giờ luôn thoải mái, vậy Đường mỗ sẽ thu nhận, ha ha.” Đường Thái Nhi hưng phấn đem bỏ vào trong túi, nghĩ trong bụng rằng, coi như lúc không có tiền ăn cơm, bán khối vàng này đi cũng có thể đủ để nàng sống hưởng thụ.

Một bàn rượu và thức ăn, ăn trong im lặng, tức giận có chút lắng xuống, nguyên nhân là, từ trường của Hình Dận quá mạnh mẽ, hẳn không nói, liền làm áy người ngồi trên bàn không dám thở mạnh.

“Hình lâu chủ, bọn ta tính tối nay sẽ lên đường rời khỏi quý phủ.” Đường Thái Nhi mỉm cười nói, chờ Hình Dận đem phi sắc Lưu Ly và Văn Thiên Châu giao ra.

Hình Dận cười nhạt, khoát tay ra hiệu cho nô bộc cầm hai món bảo vật lên, đem Văn Thiên Châu đưa cho Đường Thái Nhi, còn phi sắc Lưu Ly giao cho Tịch Thanh.

“Không biết mấy vị từ nay về sau sẽ đi đâu.” Tần Ly cười cười, nhìn về phía mấy người, “Sao không ở lại đây thêm vài ngày.”

Đường Thái Nhi: “Ha ha, đa tạ lời mời của Tần phu nhân, chỉ là chờ ta còn có những chuyện quan trọng khác, không tiện ở lâu.”

Trong mắt Tần Ly thoáng qua một tia mắt mát, “Vây. Đường công tử ngày khác nếu đi ngang qua Phần Dương, nhất định phải đến thăm Ly Nhi.”

Đường Thái Nhi dụ dằng cười một tiếng, “Đương nhiên.”

Trên mặt Hình Dận dâng lên một tia tức giận, “Đường công tử là người bận rộn, nói vậy chứ không có nhiều thời gian.”

“A, Đường công tử, có thật không?”

Đường Thái Nhi không đành lòng cự tuyệt mỹ nhân, lại nhìn thấy một bên Hình Dận đang dùng loại ánh mắt ăn thịt người nhìn mình, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, cười ngây ngô nói: “Ha ha, Tần phu nhân, người giang hồ phiêu bạc chân trời không chỗ ổn định, rất khó nói rất khó nói.”

“A, vậy Ly Nhi không làm khó Đường công tử nữa.” Tần Ly hờ hững cúi đầu.

Đường Thái Nhi liếc mắt nhìn Hình Dận, thừa dịp bất ngờ, thấp giọng nói: “Có rãnh rồi ta liền tới thăm người.” Nói xong ánh mắt phát tán, làm bộ như người không có chuyện gì.

Hình Dận trừng lớn hai mắt, đang muốn nổi giận, lại nhìn thấy mỹ nhân cười má lúm đồng tiền như hoa bên cạnh, trong lòng không nỡ làm mất hứng, hướng chỉ Đường Thái Nhi vốn là than nữ tử, cũng không ngại, vì vậy sau đó khẽ thở dài phân phó nô bộc: “Chuẩn bị ngựa.”

“Vâng!”

“Làm phiền Hình lâu chủ.” Đường Thái Nhi ôm quyền cảm tạ.

Mấy người vừa đi vừa nói, trong nháy mắt đã tới cổng chính Vân Thiên lâu, Tịch Thanh lấy lại được phi sắc Lưu Ly, sắc mặt cũng tốt lên rất nhiều, lúc này ly biệt, cũng miễn miễn cưỡng cưỡng hướng về phía Hình Dân ôm quyền.

“Chủ thượng, có ba xe ngựa chờ ở cửa, bảo là muốn tới đón Đường công tử.” Một tên hộ vệ báo lại.

Sắc mặt Hình Dân vẫn như thường, cũng không có chút gì gọi là kinh ngạc, “Đã có người đến đón Đường công tử, vậy bốn tọa và Ly Nhi cũng không tiễn nữa.”

Đường Thái Nhi trong đầu đầy dấu chấm hỏi, cười khan hai tiếng, “Vây! từ biệt.”

Dứt lời, kéo Dạ ngu ngốc đi ra ngoài.

Mới ra Vân Thiên lâu, đã nhìn thấy một đoàn xe ngựa thật dài, rất hoành tráng, người không biết còn tưởng rằng đây là tới đón dâu. Ai ngờ ý tưởng này mới vừa rơi xuống đất, trên chiếc xe ngựa đầu tiên có một người nhảy xuống, một thân cẩm bào hồng sam, đúng là Lam Anh!

“Lam đại ca? ! Người làm sao. . . .” Đường Thái Nhi trợn mắt há mồm, có chút không hiểu tình huống bây giờ là thế nào.

Tịch Thanh như có điều suy nghĩ nhìn đoàn xe ngựa thật dài, tự lẩm bẩm trong miệng, “Chẳng lẽ là tới đón dâu?”

Dạ ngu ngốc ghé sát vào Tịch Thanh, bốn mắt nhìn nhau, “Người nói cái gì?”

“Không có.” Tịch Thanh sợ hết hồn, nhìn Dạ ngu ngốc cách mình gần như thế không khỏi lui về phía sau một bước, “Ta cái gì cũng không nói a.”

Lam Anh cười ôn nhu, vuốt tóc Đường Thái Nhi, “Tới đón người, đi thôi, trở về Giang thành.”

17. Chương 17: Dạ Ngu Ngốc Bị Thương

Chương 17 : Dạ ngu ngốc bị thương

Edit : kun'xih

Nhìn Lam Anh mặt đầy nhu tình và cương chịu, Đường Thái Nhi có chút không biết làm sao.

Trước Vân Thiên lâu đều là giang hồ hào kiệt lui tới để tham gia đại hội giám bảo, nhìn thấy đoàn xe cuồn cuộn như thế cũng có chút tò mò là vị công tử bột nhà nào lại bạo tay như vậy.

Đường Thái Nhi thấy người ta vây lại xem đông đúc, vội vàng cúi đầu che mặt, “Lên xe trước rồi hẵng nói.”

Lam Anh cười cười, vừa muốn kéo Đường Thái Nhi lên chiếc xe ngựa đầu tiên, đã thấy nàng chạy tới bên cạnh Dạ ngu ngốc, cầm tay Dạ Nhi nhảy lên chiếc xe ngựa thứ hai.

Tay đưa ra cứ như vậy cứng ở không trung.

Tịch Thanh ôm kiêu đi tới bên cạnh Lam Anh, nhìn đôi mắt sắc bén của hắn hơi tức giận, khẽ mỉm cười, tính võ vai hắn an ủi, “Cố gắng lên, ta ủng hộ ngươi.”

“Đa tạ.” Lam Anh cười cười, “Tịch công tử, mời.”

Đoàn xe chia thành hai hàng đi trên đường lớn, rốt cục khi trời nhá nhem tối, sau giờ Ngọ đã trở về Giang thành, binh sĩ thủ vệ nhìn thấy cờ hiệu đoàn xe có chữ Lam cách thật xa, liền vội vàng chạy ra đứng

thành hai hàng mở cổng thành, hai bên đều nhao nhao mắt nhìn mũi lỗ mũi nhìn tim, nghênh đón thành chủ phu nhân trong tin đồn.

Đường Thái Nhi vén rèm xe nhìn cảnh tượng vô cùng náo nhiệt bên ngoài có chút phát mộng, quảng rèm xuống ở trong xe ngựa ngồi vững vàng, vẻ mặt thâm trầm.

Dạ ngu ngốc đang chơi với tượng đất nhỏ ở một bên thấy sắc mặt của Đường Thái Nhi cực kỳ khó coi, vội vàng lại gần, lấy bàn tay của mình đặt ở trên trán của nàng, nhìn chăm chăm vào mắt hỏi: “Thái Nhi là đói bụng sao? !”

Đường Thái Nhi thân thể run lên.

“Ngu ngốc, có đói bụng hay không người sờ trên trán ta là có thể biết sao.” Đường Thái Nhi liếc Dạ ngu ngốc một cái, sau đó bắt đầu tiếp tục suy nghĩ chuyện của Lam Anh.

Tặng dây chuyện đính ước đúng là phát sinh khi nàng sáu tuổi, bây giờ đã mười tám, cũng được coi là chuyện của mười hai năm trước, vì sao Lam Anh đến bây giờ vẫn còn nhớ đến nàng? Coi như vẫn còn nhớ, nhưng sau mười năm gặp lại, hẳn tại sao không chờ nữa mà muốn thành thân vậy?

Bởi vì thân phận của mình sao?

‘Đúng vậy a, Đường Thái Nhi là chi nữ của ‘Thần y’ Đường Ngân Tử biến mất đã lâu, mà Thái Nhi người lại là thân nam tử, như thế nào là một người đây?’

Lời Lam Anh đã từng nói chợt hiện lên trong đầu Đường Thái Nhi, nàng thở sâu một hơi, híp mắt, tự nhủ: “Lam đại ca, người rốt cuộc có đáng để Thái Nhi tin tưởng hay không.”

Đường thái nhi cắn cắn môi dưới của mình, ngửa đầu nhìn đỉnh xe ngựa, trong đầu suy nghĩ tùm la tùm lum.

“Thái Nhi, Dạ Nhi không muốn trở lại.”

Nghe giọng nói mất mát, ủy khuất của Dạ ngu ngốc, Đường Thái Nhi sửng sốt, quay đầu nhìn, thấy hắn đang cúi đầu hỷ hoáy nghịch tượng đất trong tay, sợi tóc rủ xuống chặn lại hơn phân nửa một bên gương mặt của hắn.

“Dạ Nhi tại sao không muốn trở lại?”

Dạ ngu ngốc mím môi, lắc đầu một cái không có mở miệng.

“Dạ Nhi.”

“Thái Nhi, đến rồi.” Lam Anh vén rèm cửa, nhìn Đường Thái Nhi ôn nhu cười nói.

Dạ ngu ngốc ngẩng đầu nhìn Lam Anh một cái, bĩu môi không để ý tới hai người, một mình dẫn đầu nhảy xuống. Tịch Thanh sớm đã chờ ở bên cạnh, nhìn thấy Dạ ngu ngốc vội vàng cong miệng ân cần mỉm cười.

Đường Thái Nhi thở dài, nhìn Lam Anh vươn ra tay cười cười, “Ta tự mình xuống là được rồi.”

“Cũng được, chúng ta vào thôi.” Lam Anh nhìn Đường Thái Nhi chậm rãi xuống xe từ phía bên kia, lại một lần nữa đem gác lại một bên, nhưng cũng không buồn bực, cười cười, chấp tay dẫn đầu đi vào cổng Giang phủ.

Tịch Thanh đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Đường Thái Nhi và Lam Anh khe khẽ khải, “Mặc dù đều là nam nhân, nhưng cũng xứng đôi.”

Dạ ngu ngốc bĩu môi liếc Tịch Thanh một cái, đem tượng đất dứt khoát cắm vào trong búi tóc của Tịch Thanh, sau đó hướng về phía hắn hừ một tiếng, xoay người đuổi theo Đường Thái Nhi.

Tịch Thanh rất thương tâm rút tượng đất ra, ủy khuất nói: “Cùng ta buồn bực cái gì.”

Đoàn người ăn cơm tối xong, đêm cũng đã khuya, Lam Anh vừa muốn mời Đường Thái Nhi cùng nhau đi Tây đình để ngắm trăng, người sau lại gấp suốt cả buổi, tuyên bố rất mệt mỏi muốn nghỉ ngơi.

Biết rõ nàng đang nói dối, nhưng Lam Anh cũng bắt đắc dĩ đành phải cười khan để cho nàng nghỉ ngơi sớm một chút. Dạ ngu ngốc đứng ở một góc trong phòng khách, nhìn Đường Thái Nhi và Lam Anh quan tâm lẫn nhau, đôi mắt sáng rõ dần dần thất thần, thân thể lại không thể khống chế tiến lên một bả nắm lấy cổ tay Đường Thái Nhi.

“Dạ Nhi?” Cổ tay Đường Thái Nhi bị tóm lấy một cách hung hăng, mơ hồ có chút đau đau, điểm đau này nàng cũng không ngại, chẳng qua là kinh ngạc tại sao Dạ Nhi lại làm vậy.

Dạ ngu ngốc hiển nhiên cũng sửng sốt, chớp chớp hai mắt, từ từ thả lỏng cổ tay của nàng đang bị mình nắm chặt ra, hơi lui về phía sau mấy bước, quay đầu đi chỗ khác, nhỏ giọng nói: “Dạ Nhi buồn ngủ.”

Trong ánh mắt Lam Anh thoáng qua một tia sắc bén, nhìn chăm chú Dạ ngu ngốc hồi lâu, sau đó giờ tay lên phân phó nô bộc, “Dọn một gian phòng khách cho Bạch công tử.”

“Dạ Nhi muốn ngủ cùng Thái Nhi! ” Lam Anh vừa dứt lời, Dạ ngu ngốc liền ngẩng đầu nhìn hắn hô lên.

Đường Thái Nhi cau mày đi tới, một tay lặng lẽ cầm tay Dạ ngu ngốc để bắt mạch, nhưng không phát hiện cái gì khác thường. Ngẩng đầu nhìn Dạ ngu ngốc, giọng nói có chút nghiêm túc, “Dạ Nhi, tối nay người ngủ một mình.”

Dạ ngu ngốc bộ dạng muốn khóc, cúi đầu nhìn Đường Thái Nhi một chút rồi lại xem xét Lam Anh, ngay sau đó xoay người chạy ra ngoài.

“Nè! Dạ Nhi!” Tịch Thanh lo lắng gọi, liếc mắt nhìn hai người Đường Thái Nhi, liền vội vàng đuổi theo.

Đường Thái Nhi bị làm ơ mơ màng màng, thật sự không hiểu tên Dạ ngu ngốc này tối nay bị làm sao, chẳng lẽ là thức ăn vừa rồi có vấn đề, nhưng mọi người cùng ăn a, tại sao chỉ có một mình hắn bị động kinh.

Nhìn hướng Dạ ngu ngốc biến mất hồi lâu, ý thức được sau lưng còn có Lam Anh, quay đầu lại lúng túng cười một tiếng, “Lam đại ca thật ngại.”

“Thái Nhi, ta hi vọng nàng cùng Đại ca ta nói thật với nhau, Dạ Nhi rốt cuộc có lai lịch ra sao.”

“Nào có lai lịch gì, chỉ là một hài tử bị bệnh mà thôi.”

“Mang một nam nhân ở bên người, cùng ăn cùng ngủ, sợ rằng.”

Đường Thái Nhi cười cười đánh gãy lời nói của Lam Anh, “Điểm này không cần Lam đại ca lo lắng, Thái Nhi tự có chừng mực.”

Lam Anh thấy Đường Thái Nhi vô ý nói ra lời này, đành phải thôi, “Được rồi, tùy nàng.”

Đường Thái Nhi nhìn phòng khách không còn người nào, ho nhẹ hai cái, “Vậy, Lam đại ca, ta trở về phòng.”

“Cái đó, Thái Nhi.” Lam Anh trong mắt đầy vẻ ôn nhu, đi tới bên cạnh Đường Thái Nhi, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, “Hôn sự của chúng ta, nói cho ta biết, nàng nghĩ như thế nào.”

“Nghĩ như thế nào?”

“Là đồng ý hay chưa có đồng ý?”

Đường Thái Nhi do dự không biết mở miệng như thế nào, đôi mắt trong veo thật sâu nhìn chăm chú vào Lam Anh, môi mỏng nhẹ nâng, “Vậy người nói cho ta biết trước, nếu như ta muốn người buông tha cho hết thấy, cùng ta quy ẩn rừng núi, người có bằng lòng hay không?”

Lam Anh mỉm cười, “Đương nhiên nguyện ý, quyền lợi phú quý đối với ta mà nói đều là phù du, Lam Anh ta chưa bao giờ để ý qua.”

Đường Thái Nhi tâm niệm vừa động, khóe miệng hàm chứa nụ cười, “Lam đại ca nói thật chứ?”

“Thật.”

Đường Thái Nhi cười, “Nếu Lam đại ca nguyện ý vứt bỏ quyền thế, cùng Thái Nhi quy ẩn. Như vậy, Thái Nhi sẽ nguyện ý gả cho Lam đại ca.”

Lam Anh đôi mắt lóe sáng, vui mừng ôm Đường Thái Nhi vào lòng, “Ta nguyện ý, ta nguyện ý, từ nay về sau ta với nàng quy ẩn rừng núi, làm một đôi thần tiên quyến lữ, mặt trời mọc thì làm việc mặt trời lặn thì về, rảnh rỗi sẽ tản bộ bên dòng suối cười nhìn mặt trời lặn, từ đó không hỏi chuyện giang hồ.”

Đường Thái Nhi quả thật không thể tin được tất cả lời nói của Lam Anh, một người đàn ông thật sự nguyện ý vì một nữ nhân mà hy sinh đến như thế sao? Cũng giống như cha ban đầu nghe theo ý mẹ đúng không? Nếu như vậy, Lam Anh thật sự là phu quân của mình sao?

“Lam đại ca.”

“Thái Nhi ba ngày sau chúng ta sẽ cử hành hôn sự, được không?”

Đường Thái Nhi nhắm hai mắt lại, mặc cho Lam Anh ôm vào trong ngực, “Ừ, nghe lời người.”

Lam Anh đưa Đường Thái Nhi về phòng, thối tắt cây đèn cầy trong phòng nàng, mới chậm rãi rời đi. Đi lối Lương đình, trước mặt xuất hiện nhân ảnh màu trắng càng ngày càng gần, Lam Anh dừng bước, nhìn Bạch Si Dạ trước mặt, khóe miệng nhếch lên, “Dạ Nhi đã muộn thế này còn chưa ngủ sao? Không phải là mệt mỗi hả?”

Bạch Si Dạ cắn môi, mặt cố chấp nhìn Lam Anh, “Người xấu.”

Lam Anh sững sốt, nhìn Bạch Si Dạ một chút, phút chốc cười to nói: “Dạ Nhi, ta biết người ở đây tức cái gì, giận ta đoạt Thái Nhi của người phải không?”

“Người là người xấu! Người giành nương tử của ta!”

Lam Anh lạnh nhạt mỉm cười, hiển nhiên không hề để ý Bạch Si Dạ gọi Đường Thái Nhi là nương tử nữa, “Dạ Nhi, về sau không được gọi Thái Nhi là nương tử nữa, nàng sắp là phu nhân của ta.”

Bạch Si Dạ ánh mắt thoáng qua một tia thị huyết, giây kế tiếp thân thể lại không thể khống chế, xuất chiêu cực nhanh, khiến cho Lam Anh gần như còn chưa thấy rõ hấn xuất chiêu thế nào, cổ của mình đã bị hấn bóp ở trong tay.

“Dạ Nhi!” Lam Anh kinh hãi, vừa cúi kính vừa quát.

Bọn hộ vệ trong Giang phủ nghe chủ tử la lên, gần như trong nháy mắt nhảy ra mấy tên, nhất tề hướng trường kiếm đến Bạch Si Dạ.

“Lớn mật! Buông thành chủ ra!”

Bạch Si Dạ lúc này cặp mắt đã trở về đơn thuần, nhìn tay mình đang để ở cổ Lam Anh, dọa cho sợ đến nổi vội vàng thu hồi, lui về phía sau mấy bước.

Nhưng không ngờ, một thanh trường kiếm sắc bén đang để phía sau hấn.

“Dạ Nhi! Đừng!” Cặp mắt Lam Anh tràn đầy kinh hoảng, muốn đưa tay tóm Bạch Si Dạ trở về, thế nhưng hấn lại cho là Lam Anh muốn bắt mình mới lui lại nhanh hơn, chỉ trong nháy mắt, một thanh trường kiếm liền xuyên thấu qua lồng ngực của mình.

Đường Thái Nhi nghe tiếng động liền mở cửa chạy tới, nhìn thấy chính là cảnh tượng Lam Anh đưa tay đem Bạch Si Dạ hướng mũi kiếm, đầu óc trong nháy mắt mất đi lý trí, “Không! ! !”

Bạch Si Dạ chỉ cảm thấy cổ họng căng thẳng, một ngụm máu tươi dâng lên, cúi đầu nhìn, mũi kiếm màu trắng từ bụng lòi ra, một ít máu nhỏ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Đường Thái Nhi, giọng nói rất nhỏ không thể nghe được, “Không muốn. Không muốn gả cho hấn.”

18. Chương 18: Đường Thái Nhi Muốn Thành Thân Hay Không (1)

Chương 18 : Đường Thái Nhi muốn thành thân hay không (1)

Edit : kun'xih

Đường Thái Nhi chạy tới tiếp được Bạch Si Dạ sắp ngã ra đất, một chưởng hất bay tên hộ vệ cầm kiếm, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về phía Lam Anh, “Ta không ngờ, người lại muốn giết hần! Lam Anh, Đường Thái Nhi ta đã nhìn lầm người rồi!”

Lam Anh đau lòng nhắm mắt lại, ổn định tâm tình của mình, “Thải Nhi, cứu hần trước, những thứ khác nói sau đi.”

Đường Thái Nhi cắn răng, nhìn Dạ ngu ngốc đang hôn mê trong ngực, một tay ôm lấy chạy về phòng.

“Các người đều lui ra đi.” Lam Anh mệt mỏi khoát tay lệnh cho tất cả hộ vệ lui xuống, “Hong quân gia.”

“Chủ tử có gì phân phó?”

“Đi xem bọn họ có cần gì không, phái mấy nha hoàn đi hỗ trợ.”

“Vâng!”

Đường Thái Nhi nhìn thấy một gian phòng đèn còn sáng liền vọt vào, đặt Dạ ngu ngốc ở trên giường, nhìn máu càng chảy càng nhiều, tâm tư nàng rối loạn.

Đã cứu vô số người, cho tới bây giờ đối với việc chữa bệnh rất bình tĩnh, thế nhưng lần đầu tiên lại phát sinh loại bất đồng này, nàng hoảng loạn.

“Dạ Nhi, không sao, không có việc gì hết.” Đường Thái Nhi cắn môi dưới, sắc mặt nghiêm túc, nhưng từng giọt nước mắt lại không ngừng nhỏ xuống, gần như làm mờ tầm mắt của nàng.

Một phen lau khô nước mắt, xé rách ngực áo của Dạ ngu ngốc ra, đưa tay dè lên vết thương, truyền nội lực của mình vào, “Dừng lại, không có việc gì.”

Đường Thái Nhi nhắm hai mắt lại, ra lệnh cho chính mình nhất định phải tỉnh táo lại.

“Đường thần y, cần cái gì.”

“Nước nóng! Mang nước nóng tới đây, lấy cho ta một miếng vải sạch, còn có ngân tuyến*! !” Đường Thái Nhi mở hai mắt ra, nhìn mấy người đang tiến vào liền ra lệnh.

(*ngân tuyến : Kim bạc và chỉ khâu vết thương)

Hong quân gia vội vàng thúc giục mọi người đi nhanh, “Theo như phân phó mà làm!”

“Thải Nhi.” Bạch Si Dạ mở hai mắt ra, nhìn Đường Thái Nhi đang ngồi ở bên cạnh ấn vào vết thương.

“Trước đừng nói gì hết, cố chịu một chút, ta muốn khâu vết thương của người lại.”

Bạch Si Dạ cười nhạt, đôi mắt mệt mỏi nhắm lại lần nữa, khuôn mặt tái nhợt không có một chút sợ hãi.

Đường Thái Nhi mím môi, lo lắng qua đi giờ đã dần tỉnh táo lại, xử lý vết thương của Bạch Si Dạ đầu vào đây, động tác ôn nhu đến cực điểm, chỉ sợ làm hần bị đau.

Lam Anh đứng ở ngưỡng cửa, nhìn nô bộc bận rộn ra ra vào vào, nội tâm có chút hỗn loạn.

Lúc này Tịch Thanh cũng nghe tiếng mà đến, Lam Anh chỉ cảm thấy một bóng trắng lướt qua bên tai, quay đầu nhìn lại, trong phòng đã sớm có nhiều hơn một người.

Tịch Thanh đứng ở một bên, nhìn Đường Thái Nhi cầm ngân châm khâu vết thương lại, mà Bạch Si Dạ sắc mặt tái nhợt đang hôn mê bất tỉnh.

Tịch Thanh vừa muốn tiến lên, trong nháy mắt cánh tay đã bị Lam Anh níu lại.

Lam Anh nhìn hấn, lắc đầu một cái, ý bảo hấn lúc này không nên quấy rầy, người sau mặc dù lo lắng sốt ruột, nhưng cũng hiểu việc nặng nhẹ, thở hỗn hển cùng Lam Anh rời khỏi phòng.

“Chuyện gì xảy ra?” Tịch Thanh mặt không chút thay đổi nhìn Lam Anh, trực giác nói cho hấn biết, Lam Anh biết đã xảy ra chuyện gì.

Lam Anh cười tà mị, biểu tình trên mặt làm cho người ta không thể đọc hiểu, là tự giấu hay là cái gì đó.

“Hộ vệ của ta tưởng hấn muốn làm tổn thương ta, cho nên động thủ với hấn.”

“Cái gì? !” Tịch Thanh có chút không dám tin, “Hấn làm sao có thể đã thương người, hộ vệ của người như thế nào lại không phân biệt được đen trắng đã đâm hấn một kiếm?”

Lam Anh bất đắc dĩ nhắm mắt lại, “Sự thật là như thế, tin hay không tùy người.”

Tịch Thanh hốt hoảng đi tới đi lui, thanh kiếm chuyển từ tay phải rồi lại sang tay trái, lại từ tay trái đổi sang tay phải. Mà Lam Anh chỉ nhắm mắt lại, không nói được lời nào.

Đêm lạnh như nước, hai người đứng bên ngoài cả đêm, Lam Anh mở hai mắt ra, nhìn bầu trời đã dần dần sáng rõ, nghiêng đầu nhìn vào trong phòng, Đường Thái Nhi đang băng bó cho Dạ ngu ngốc.

Tịch Thanh đi vào trong phòng, nhẹ nhàng hỏi, “Hấn không sao chứ.”

Đường Thái Nhi gạt đầu một cái, “Không sao.” Băng bó miệng vết thương ổn thỏa, sờ sờ cái trán hơi nóng của Dạ ngu ngốc, có chút dăm chiêu.

Lam Anh: “Người cả đêm không ngủ, nghỉ ngơi một chút đi.”

Đường Thái Nhi bỏ hai bàn tay dính đầy máu vào trong chậu, cẩn thận rửa sạch, “Người nợ ta một lời giải thích.” Giọng nói lạnh như băng, không có chút độ ấm.

Lam Anh nghe xong biết nàng đang giận, “Là thủ hạ của ta nhầm lẫn, người nếu muốn trách ta, ta không có sức giải thích.”

“Ta tận mắt nhìn thấy người đẩy hấn đến mũi kiếm.” Đường Thái Nhi nhìn về phía hấn, trong ánh mắt tràn ngập không tín nhiệm.

“Tự hấn lui về phía sau, ta là muốn cứu hấn.” Lam Anh lãnh đạm nói, rũ mí mắt xuống, đem tâm tình phức tạp che dấu trong đáy mắt, “Tin hay không tùy người.” Dứt lời, xoay người ra khỏi phòng.

Tịch Thanh nhìn bóng lưng Lam Anh, tin chắc nói: “Ta tin hấn.” Nói xong, thở phào một hơi.

Đường Thái Nhi vẩy nước dính trên tay, “Có lẽ.”

Tịch Thanh nhíu mày, “Các người sắp sửa thành thân rồi, người vẫn không tin hấn sao?”

Đường Thái Nhi khẽ thở dài, cười khổ lắc đầu, “Ta không biết.”

“Người quan tâm Dạ Nhi hơn, không phải sao?” Tịch Thanh liếc nhìn Dạ ngu ngốc đang hôn mê, mỉm cười nói.

Đường Thái Nhi liếc mắt nhìn Tịch Thanh, đem khăn lau tay nhét vào trong ngực hấn, “Người hôm nay nói rất nhiều.”

“Ê! Người bắn thối a!” Tịch Thanh kêu to, ném khăn vải ra xa.

Đường Thái Nhi hoàn toàn không để ý tới hấn, cất bước đi ra ngoài.

“Người đi đâu, để mặc Dạ Nhi sao?” Tịch Thanh đuổi theo đến cửa.

“Ta đi nấu thuốc cho hấn, người khác ta không tin được a ~” Tiếng trả lời nhàn nhạt của Đường Thái Nhi truyền đến từ xa.

Tịch Thanh nhún vai sau đó lắc đầu, “Người quả nhiên quan tâm Dạ Nhi hơn, tại sao lại không thừa nhận cho rồi, không giống nam nhân.”

Đến buổi tối, Dạ ngu ngốc mới vô tri vô giác tỉnh lại, Đường Thái Nhi đứng ở trước bàn xay bột thuốc, nghe Dạ ngu ngốc có động tĩnh, vội vàng quăng thứ đang cầm trong tay xuống, chạy đến bên giường.

“Tỉnh?” Đường Thái Nhi giúp hắn đỡ chần xuống, “Đói không?”

Dạ ngu ngốc cười hì hì nhìn nàng, “Nương tử ~”

Giống với lần đầu tiên hắn tỉnh lại, gọi nương tử vừa ngây thơ lại thú vị.

Đường Thái Nhi khẽ cười, đưa tay lau cái trán của hắn, “Bớt nóng, không tệ. Vết thương có đau không?”

Dạ ngu ngốc lắc đầu một cái, “Một chút cũng không đau, ha ha.”

“Tại sao bị thương? Không cẩn thận như vậy.”

Dạ ngu ngốc liếm liếm đôi môi khô khốc, “Ta không biết phía sau sẽ có cái gì đâm ta.”

Đường Thái Nhi không khỏi mỉm cười, gõ gõ vào mi tâm của hắn, “Người a, lần sau không cẩn thận như vậy nữa, ta sẽ ném ngươi đi.”

“Không muốn! Ô ô. Không muốn!” Dạ ngu ngốc lập tức lo lắng, muốn đứng lên ôm Đường Thái Nhi, kết quả đụng vào vết thương, “A!”

“Nè!”

Dạ ngu ngốc nhe răng nhếch miệng, lần nữa trở lại giường, “Đau quá đau.”

“Đáng đời, nằm im! Ta mang cháo nóng cho ngươi.”

“Nương tử không được xa Dạ nhi.”

“Dạ dạ dạ, không đi, nhắm mắt, nghỉ ngơi.” Đường Thái Nhi bộ dạng như dỗ tiểu hài tử, ôn nhu ra lệnh.

Dạ ngu ngốc nhắm hai mắt lại, khoe môi cong lên nụ cười, “Ừ, Dạ Nhi ngủ ngoan, Thái Nhi sẽ không bỏ lại Dạ Nhi nha.”

“Ngonan, lát nữa ngươi phải ăn cháo ~”

Sáng sớm hôm sau, bên trong thư phòng Giang phủ.

Lam Anh cầm cuốn sách, cặp mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ, thời tiết giữa hè, đâu đâu cũng thấy một màu xanh biếc, có lẽ phải nói đây là một mùa làm cho người ta tràn đầy hy vọng, ít nhất, sẽ không tuyệt vọng.

“Chủ tử.” Một tên hộ vệ đi vào thư phòng, khom người ôm quyền.

“Chuyện gì?” Lam Anh để cuốn sách đang cầm trong tay xuống, nhìn về phía hộ vệ.

“Tự ta đi vào, không cần thông báo.” Đường Thái Nhi chậm rãi đi vào, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Đợi hộ vệ lui ra, Lam Anh nhìn Đường Thái Nhi, nghiêng đầu, khoe môi nhếch lên nụ cười tà mị, “Nàng.”

“A, ta là tới xem, ngươi chuẩn bị hôn sự như thế nào.”

Lam Anh có chút kinh ngạc, “Ta cho là, cho là nàng.”

“Cho rằng cái gì?”

“Không có, đã sớm bắt tay vào làm, sau đó sẽ có người tới đo đạc người để may.”

“May đồ?”

“Ừ, thuận tiện làm cho nàng một ít nữ trang, ít nhất phải để ọi người biết thành chủ phu nhân là một nương tử xinh đẹp.” Lam Anh cười trêu ghẹo, trong lòng kích động không thôi, hẳn không chút kiêng kỵ đem sự vui sướng này bộc lộ qua lời nói.

Đường Thái Nhi nhìn trời, “Ta không phải là một thiếu nữ xinh đẹp, mà là một con Cọp mẹ.” Vừa nói vừa nhìn Lam Anh, làm bộ nâng móng vuốt Hổ lên.

“Cái đó không tệ, một lão Hổ sẽ mang Cọp mẹ quy ẩn rừng núi.” Lam Anh gạt đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Tịch Thanh trước sau như một chỉ luyện kiếm trong đình, đang luyện đột nhiên trông thấy sân viện yên tĩnh bỗng nhiên nhao nhao lên, nô bộc, nha hoàn lui tới đều là bưng, mang, nâng hỉ lễ tân hôn.

Tra kiếm vào vỏ, Tịch Thanh ôm kiếm nhìn mọi người ở khắp nơi không ngừng đi ngang qua, tự nhủ: “Xem ra chuyện vui đã sắp tới, chẳng qua là, một thành chủ, thật muốn thành thân với một nam nhân sao? !”

Hắn sờ lên cằm, đối với Lam Anh càng thêm kính nể, sau đó xoay người đi đến phòng khách mà Dạ ngu ngốc đang nghỉ ngơi.

“Ê! Tiểu Tịch Tịch, Dạ Nhi muốn uống nước ~” Dạ ngu ngốc vừa lúc khát nước, thấy Tịch Thanh đẩy cửa đi vào, không chút khách khí trực tiếp sai khiến.

Tịch Thanh cũng nguyện ý, đi tới trước bàn, rót một chén trà đưa cho Dạ ngu ngốc, “Dạ Nhi a, không bằng. Người cũng gả cho ta đi.”

Đổi lại nếu là người thường, sợ rằng nói ra một câu này sẽ làm đối phương bị sắc nước, nhưng mà Dạ ngu ngốc không phải là người bình thường nha, cho nên lúc này vừa uống nước vừa nhìn ánh mắt thâm tình khẩn thiết của Tịch Thanh, không có phản ứng.

Tịch Thanh cho rằng hẳn không nghe rõ, vì vậy càng ghé sát vào một chút, “Gả cho ta đi.”

Dạ ngu ngốc bĩu môi trợn mắt, “Không muốn, ta có nương tử rồi.”

Tịch Thanh toét miệng, “Dạ Nhi, có một số việc người hiểu lầm, Đường huynh hẳn muốn.”

“Người lại đang làm cái gì? !” Đường Thái Nhi lúc này bưng canh Nhân Sâm đi vào, ánh mắt như phòng ngừa kẻ trộm nhìn Tịch Thanh. Hiển nhiên, qua sự kiện thay quần áo lần trước, khiến cho Đường Thái Nhi cảm thấy Tịch Thanh là một con Sói đói mà Dạ ngu ngốc lại là một miếng thịt béo.

Tịch Thanh kêu oan, “Ta cái gì cũng chưa làm, người đừng đề phòng ta giống như đề phòng cướp vậy được không?”

“Không được, người nếu là dám phi lễ với Dạ Nhi, ta sẽ hạ độc người, để xem cuộc đời này của người còn có thể giao hợp hay không.” Đường Thái Nhi ngồi ở mép giường, cầm cái muỗng chuẩn bị dứt canh Nhân Sâm cho Dạ ngu ngốc.

“Người! Quá độc ác!” Tịch Thanh rống giận, sau đó phát tay áo bỏ đi.

Dạ ngu ngốc nháy mắt mấy cái, tò mò hỏi: “Nương tử, cái gì gọi là không thể giao hợp?”

Đường Thái Nhi chớp mắt cười một tiếng, thật sự không biết phải giải thích với Dạ ngu ngốc, một nam nhân thuần khiết giống như đóa hoa Sen như thế nào.

“Nương tử?”

“Ếc. Chính là tướng công cùng với nương tử luyện. Công phu!” Đường Thái Nhi suy nghĩ hồi lâu, trả lời chắc chắn.

“Nha.” Dạ ngu ngốc gật đầu một cái, há mồm uống một hớp canh Đường Thái Nhi đưa tới, sau đó ngẩng đầu, “Nương tử lúc nào thì cùng Dạ Nhi giao hợp?”

“”

19. Chương 19: Đường Thái Nhi Muốn Thành Thân Hay Không (2)

Chương 19 : Đường Thái Nhi muốn thành thân hay không (2)

Edit : kun'xih

Đường Thái Nhi lần đầu tiên có một loại cảm giác thất bại khó hiểu, ngửa mặt lên trời thở dài, “Thần, cứu cứu ta với.”

Dạ ngu ngốc dựa vào bên giường, nhìn Đường Thái Nhi cười như không cười, vẻ mặt lại tò mò, “Nương tử gọi ai vậy?”

Đường Thái Nhi đặt chén ở một bên, rất muốn nói cho hắn biết không được gọi mình là nương tử nữa, nhưng lại lo lắng thân thể của hắn, cũng coi như không có gì. Nghĩ thầm, vẫn là chờ hắn dưỡng thương xong đã, nói vậy khi đó nàng đã cùng Lam Anh thành thân, chuẩn bị quy ẩn núi rừng rồi.

“Không có ai, người cần nghỉ ngơi nhiều hơn, ngủ thêm một chút đi.” Đường Thái Nhi đỡ Dạ ngu ngốc để cho hắn nằm ngửa trên giường, “Ngoan nha.”

“Ừ, Dạ nhi ngoan nhất .” Dạ ngu ngốc cười nhắm hai mắt lại.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, Đường Thái Nhi đối mặt với cửa phòng đóng chặt có chút không hiểu tâm tình hiện tại của mình, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh bao la, thở phào một hơi, “Có lẽ ta nên thả lỏng một chút.”

“Đường thần y, thành chủ bảo nô tỳ dẫn người đến tiền đường.” Một nha hoàn hướng về phía Đường Thái Nhi lễ phép cúi đầu, sau đó cung kính nói.

Đường Thái Nhi gật đầu một cái, “Làm phiền dẫn đường.”

Vì vậy, vừa quẹo trái quẹo phải, rốt cục cũng tới tiền đường. Quả thật, sân lớn đi đã thành thói quen. Người có tiền thật đáng ghét a.

“Lam đại ca.” Đường Thái Nhi cười đi đến.

Lão may được mời tới nhìn thấy Đường Thái Nhi liền cực kỳ sợ hãi, run lấy bầy nhìn Lam Anh, “Thành chủ nghĩ lại a, sao có thể thú một nam tử làm thê a!”

Đường Thái Nhi mím môi bất đắc dĩ trợn to hai mắt, tháo búi tóc ra, tóc đen như nước xõa trên vai, “Ta là nữ tử.”

Lam Anh cười vỗ vai lão may, “Do người nàng đi.”

“A. Nha.” Lão may nháy mắt lão, đi từ từ từng bước một đến bên cạnh Đường Thái Nhi, “Thật sự là một cô nương a.”

“Không thể giả được.” Đường thái nhi cười đùa nói.

“Dáng người không tệ, đội mũ phượng, khăn quàng vai nhất định sẽ rất đẹp.” Giọng nói già nua của lão may rơi vào trong tai Đường Thái Nhi lại vô cùng êm tai.

“Đa tạ lão khích lệ.” Đường Thái Nhi nói cười híp mắt.

“Thải Nhi, để cho nha hoàn đổi y phục cho nàng đi.” Lam Anh ngồi ở trên ghế uống trà, nhìn Đường Thải Nhi một thân nam trang quả thật cảm thấy có chút không ổn.

Đường Thải Nhi nhún vai, “Tùy người.”

Dù sao thành thân xong là có thể về nhà, không có gì phải băn khoăn lo lắng.

Đo cơ thể xong, nha hoàn mang theo lão may rời khỏi tiền đường, Đường Thải Nhi túm tóc, cầm dây cột tóc chuẩn bị buộc lại.

Lam Anh đặt chén trà xuống, cầm cổ tay Đường Thải Nhi, “Đừng buộc lại.” Nói xong, cánh tay đặt ở eo nàng, nhẹ nhàng điểm một cái, hai người bay ra khỏi tiền đường, phút chốc lướt vào trong phòng Đường Thải Nhi.

“Lam đại ca.” Đường Thải Nhi có chút sợ hãi, không biết hẳn định làm cái gì.

“Người đâu.” Lam Anh buông Đường Thải Nhi ra, mở miệng gọi hạ nhân, sau đó vài nha hoàn đi vào, trong tay cầm sa y, trang sức, nữ trang, son nước các loại.

Đường Thải Nhi đi dạo hai vòng trước đám nha hoàn, đứng lại bình tĩnh quay đầu nhìn về phía Lam Anh, “Chuẩn bị rất chu toàn nha.”

Lam Anh ánh mắt hàm chứa nụ cười, nhìn về phía nhóm nha hoàn, “Hầu hạ Đường cô nương thay quần áo.” Dứt lời, đi ra khỏi cửa phòng.

“Nè! Tự ta cởi! Đừng đụng ta, a a ! !”

Nghe tiếng la hét bên trong, Lam Anh không khỏi cười lớn, chấp tay đi vào trong Lương đình cách đó không xa, nha hoàn, nô bộc ở một bên hầu hạ nước trà.

“Đường huynh! Dạ Nhi hân. A ! ! Thật xin lỗi thật xin lỗi! Tại hạ mạo muội, ***** chớ trách!” Tịch Thanh hưng hăng chạy vào phòng Đường Thải Nhi, lại thấy một nữ tử thanh tú động lòng người đang cúi đầu đeo ngọc bội, trong nháy mắt làm cho hắn kinh hãi, vội vàng nhắm mắt lui về phía sau, trong miệng không ngừng nói xin lỗi.

Mấy nha hoàn nhìn thấy là Tịch công tử, cũng không khỏi nhìn nhau cười một tiếng.

“Này, người gào cái quỷ gì a.” Đường Thải Nhi đeo ngọc bội xong, vừa sửa sang lại ống tay áo vừa trách cứ Tịch Thanh.

Lỗi tai Tịch Thanh giật giật, thân thể đưa lưng về phía Đường Thải Nhi trong nháy mắt cứng ngắc, cái cổ quay lại có chút đơ đờ, nhìn Đường Thải Nhi mấy giây, thần thờ.

Đường Thải Nhi nghiêng đầu, đúng là cười xinh đẹp, “Tịch huynh chẳng lẽ là nhìn thấy quỷ?”

“Người. Người người người người người! Người là nữ nhân? ! !”

“Như người thấy.” Đường Thải Nhi lạnh nhạt nhún vai, không có ý định chịu trách nhiệm đối với sự kinh hãi của Tịch Thanh, hất hất tay, nha hoàn cười đem vòng vàng đeo vào cổ tay nàng, “Vàng ròng, thật không tệ.”

Tịch Thanh sững sờ bất động đứng nguyên tại chỗ, nhìn vị hồng phấn giai nhân trước mắt, tay như búp măng, da trắng nõn nà, cổ cao ngó sen, răng như hạt bầu, trán ày ngài, khéo cười tươi đẹp làm sao, đôi mắt đẹp. Vị kia đúng là Đường Cảnh ngày thường phách lối, kiêu ngạo, lưu manh sao? ! Giang hồ điên cuồng? Hay là Tịch Thanh hẳn bị điên rồi? !

“Ta nói.” Đường Thải Nhi đi tới trước mặt Tịch Thanh, ngửa đầu nhìn bộ mặt rút gân của hắn, nhẹ nâng môi mỏng, “Người nếu nhìn ta như vậy nữa, ta sẽ thật sự động thủ để cho người không thể giao hợp a!”

“Người thật sự là Đường Cảnh!” Bất chợt vẻ mặt Tịch Thanh trở nên nghiêm túc, giọng điệu khẳng định nói.

Đường Thái Nhi thở dài một cái, vỗ vai Tịch Thanh, “Người hiểu ta, đều là tỷ muội nha, phải không?”

Tịch Thanh sắc mặt chợt nhẹ, tránh ma quỷ của Đường Thái Nhi, hung hăng nói: “Cảnh gia, người là nam nhân, Tiểu Tịch cáo từ!” Nói xong lần nữa phát tay áo đi.

“Này! Người tìm ta có chuyện gì a? !” Đường Thái Nhi nhìn bóng lưng của Tịch Thanh giận dữ la lên, nhưng không thấy đối phương quay đầu lại, tà tà cười một tiếng, “Các người nói dáng dấp của hần có đẹp không không?” Nàng hí hóp mắt nhìn bóng lưng Tịch Thanh đang đi, hời hợt nhả hoàn bên cạnh đang cười trộm.

Mấy người nghe vậy đều là mặt đỏ lên, một người trong đó ngượng ngập nói: “Đẹp, giống như tiên nữ.”

Đường Thái Nhi nhú mày, “Vậy còn ta?”

“Đẹp.”

Giọng nói ngọt ngào của Lam Anh truyền vào trong tai, Đường Thái Nhi nhìn về phía cửa, “Trong mắt người tình là Tây Thi, ta biết mình bao nhiêu cân lượng. Ai ~ mặc nữ trang thật là không có quen, mặc thế này đến bao lâu mới xong.”

Lam Anh cứng chùi vuốt tóc nàng, “Ta cảm thấy phải đẹp mới được, ta sắp trở thành trượng phu của nàng rồi, nàng chính là người của ta, quan tâm người khác nghĩ như thế nào chứ.”

Đường Thái Nhi cười ngọt ngào, “Lam đại ca, cẩn thận nuông chiều ta thành hư nha, không thể để thành thói quen được.”

“Làm hư cũng được, ngoài ta ra, sẽ không có người muốn nàng.” Lam Anh cười tà mị, nói cực kỳ tự nhiên.

Đường Thái Nhi nghe xong đắc ý, vỗ vỗ ngực Lam Anh, “Cao thủ, trêu ghẹo qua bao nhiêu nữ tử nhà lành a? Thành thực khai báo.”

“Chỉ một mình nàng.”

“Nói xạo, người chưa tôi luyện đã tự học thành tài rồi sao?”

“Tình cảm chân thành, không cần tôi luyện.”

“Cố chấp.”

“Đa tạ phu nhân khách lệ.” Lam Anh không chút khách khí nhận lấy tán dương của Đường Thái Nhi, “Hai ngày nay Thái Nhi sẽ phải mệt một chút.”

“Ừ?”

“Sau đó hỉ bà sẽ đến, Thái Nhi cùng bà ấy học một chút về lễ tiết ngày thành thân, làm quen với trình tự của ngày hôm đó.”

“Xem ra nhiệm vụ rất khó khăn.” Đường Thái Nhi khe khẽ thở dài, ngồi vào ghế, chống cằm, “May mắn, ta không cần mỗi ngày đều phải sống trong quy củ.”

Vừa qua bữa ăn trưa, một lão nương kiều mỵ đã đi vào tiền đường, gặp mặt tân nương tử.

Đường Thái Nhi không lên tiếng, hỉ bà nhìn nàng cười, khen không ngừng, tuyệt đối không bỏ qua cơ hội nịnh nọt lần này. Sau khi tán dương khoảng một khắc đồng hồ, Đường Thái Nhi trợn trắng mắt, bộ dạng ôm hai cánh tay, trực tiếp hướng về phía hỉ bà hô to một câu, “Người có phiền hay không a!”

Vì vậy, trong khoảnh khắc, toàn bộ hình tượng bị hủy diệt, mặt của hỉ bà trong nháy mắt trở nên đen thui, nhìn Đường Thái Nhi hoàn toàn không giống nữ nhân.

Đường Thái Nhi không thích bị gò ép, từ trước đến giờ đều là tiêu tiêu sái sái qua lại tự nhiên. Mặc dù không giống những tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa, ôn ôn nhu nhu nâng nâng dần dần, nhưng cũng có một phần mị lực đặc biệt, đủ cay, đủ hào sảng. Những thứ này nàng từ trước đến giờ đều cho là

quang vinh, mà hôm nay, mị lực hấp dẫn ấy lại bị hỉ bà không coi ra gì. Từ lời nói đến cử chỉ của nàng vẫn luôn bị hỉ bà gò ép, không được nói chuyện lớn tiếng, không được đi bộ quá nhanh, không được ôm cánh tay chống nạnh, không được gác chân lên, không được cười to mất hình tượng. Tóm lại, cái gì cũng không được, làm hại Đường Thái Nhi thiếu chút nữa vì nóng nảy mà hạ độc chết hỉ bà, trên thực tế, nàng quả thật cũng đã làm như vậy.

Vì vậy buổi chiều trước hôn lễ một ngày, cả Giang phủ xảy ra một sự kiện nhỏ, hỉ bà cười to không ngừng, nằm ở trên giường một canh giờ, tiếng cười vẫn không giảm bớt.

Lam Anh nghe thuộc hạ hồi báo, chẳng qua là lãnh đạm khoát khoát tay, “Để ý thành chủ phu nhân là được, những thứ khác không cần lo.”

Đúng là không cần phải để ý đến, ai cũng không quản được, Đường Thái Nhi nàng đã hạ độc thì trong phủ này không có ai có thể giải sao? Có ai dám giải chứ? !

Cho nên, một phòng đầy nha hoàn và nô bộc cũng chỉ có thể trở mắt nhìn hỉ bà nằm ở trên giường cười đến chết đi sống lại, nước mắt ròng ròng, tẩy đi một tầng lại một tầng phấn son, hé ra bộ mặt thật già nua, rất dữ tợn.

Đường Thái Nhi đứng ở ngưỡng cửa nhìn vào bên trong liếc mắt một cái, tâm tình rất tốt, bước đi thật nhanh về phía phòng của Dạ ngu ngốc.

Hai ngày nay bận rộn, trừ thời gian ăn cơm và tới xem hấn một chút ra, gần như không có thời gian chơi với hấn, mà được thiếu gia Tịch Thanh người ta, chăm sóc mệt nhọc.

Đẩy cửa đi vào, Tịch Thanh đang cùng Dạ ngu ngốc đang chia đôi bánh ngọt nhân hạt Thông mà hạ nhân mới đưa tới.

Dạ ngu ngốc thấy Đường Thái Nhi tới, lập tức đoạt lấy tất cả bánh hạt thông, hướng về phía nàng cười nói: “Nương tử! Ăn đi!”

Tịch Thanh nhìn Đường Thái Nhi một cái, hiển nhiên vẫn còn không chịu thừa nhận nàng là nữ tử sự thật, nói ở mức độ nào đó, chuyện này rất kích thích hấn, mấy ngày nay hấn luôn ảo tưởng, có thể một ngày nào đó Dạ ngu ngốc cũng sẽ đi tới trước mặt mình, nói một câu ‘thật ra ta là nữ tử’ hay không?

Nhưng mà chuyện thật đáng buồn, tối hôm qua lúc ngủ, Tịch Thanh đã nhìn lén thân thể của Dạ ngu ngốc, xác định, đây mới thật là một nam nhân thứ thiệt.

“Thân thể như thế nào? Có chỗ nào không thoải mái hay không?” Đường Thái Nhi nhón miếng bánh bỏ vào trong miệng, vừa ăn vừa nói.

“Không có khó chịu, ha ha.” Dạ ngu ngốc cười ngây ngô, thoát nhìn rất linh lợi, chính là sắc mặt vẫn không có chuyển biến tốt, nhìn thân thể vẫn còn có chút suy yếu.

“Ngươi bận rộn xong rồi?” Tịch Thanh nhíu mày nhìn về phía Đường Thái Nhi.

“Gần đúng, còn chờ ngày mai làm thêm ít gia vị trực tiếp để bỏ vào thức ăn ọi người.”

“Ngươi vẫn rất bình tĩnh, ta cho rằng nữ hài tử nhà nào cũng sẽ kích động khản trương không nói nên lời ~” Tịch Thanh bĩu môi một cái, vẻ mặt nhìn Đường Thái Nhi có chút hoài nghi nàng rốt cuộc có nguyện ý gả hay là không.

“Đó là người bình thường, ta là người bình thường sao? Không phải ~” Đường Thái Nhi nhún vai, cười lắc đầu.

“Hai ngày này học không có tệ nha, ánh mắt có chút mùi vị nữ nhân a.”

Dạ ngu ngốc đối với lời hai người nói có chút mơ mơ màng màng, nhìn một chút cái này lại nhìn một chút cái đó, vì thế nói chen vào: “Nương tử vốn là nữ nhân sao!”

Đường Thái Nhi vuốt ve tóc của Dạ ngu ngốc, “Ngoan, không cần để ý đến hấn, ăn bánh hạt Thông đi, há mồm ~ a

”

“A

~~”

Tịch Thanh liếc ánh mắt khinh bỉ, nhìn hai người không có nói gì, đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

20. Chương 20: Đường Thái Nhi Muốn Thành Thân Hay Không (3)

Chương 20 : Đường Thái Nhi muốn thành thân hay không (3)

Edit : kun'xih

Đường Thái Nhi vẫn ở chơi với Dạ ngu ngốc đến đêm, nhìn hắc đã đi vào giấc ngủ, mới yên tâm mà rời đi, vừa ra khỏi cửa đã bị bốn, năm nha hoàn vây lại. Mấy nha đồng loạt cúi đầu thi lễ, sau đó nâng Đường Thái Nhi, phi thân vào phòng tắm.

“Thì ra là các người cũng biết khinh công.” Đường Thái Nhi hai chân vững vàng tiếp đất, không khỏi ngạc nhiên, trong Giang phủ thật đúng là nhân tài ẩn dật, hai nha hoàn này đều không đơn giản, chẳng qua là, hết thấy như vậy, Lam Anh thật sự chịu vứt bỏ cùng nàng quý ẩn sao, vậy đối với hắc mà nói không phải có chút tàn nhẫn chứ.

Hưởng thụ mùi thơm trong thùng tắm, nhìn cánh hoa lơ lửng trên mặt nước, trong lòng nàng dâng lên phiền não khó hiểu, nâng lên cánh tay, nhiễu loạn mặt nước yên ả, lấy cánh hoa đưa đến chóp mũi, “Đây là hoa gì? Tại sao chưa từng thấy qua?”

“Bẩm phu nhân, hoa này tên là hoa Hồng, là loại hoa đặc biệt của Tây Vực, mùi hoa mê người, sắc hoa hồng diễm, thích hợp để tắm trước đại hôn, có thể mang đến may mắn nữa.” Nha hoàn vừa lau cơ thể Đường Thái Nhi vừa trả lời.

“Hoa Hồng, ừ, thật ra có nghe qua, ha ha, Lam đại ca thật đúng là có thể chuẩn bị nhiều thứ hiếm có.”

Mấy nha hoàn cười một tiếng, “Chủ tử thật ra rất thương người, những thứ này sớm đã được chuẩn bị trước mấy ngày.”

Đường Thái Nhi cười cười, xem ra Lam Anh đối với mình rất có lòng tin, nhưng mà, sự thật cũng như vậy chứ.

Sáng sớm hôm sau, Đường Thái Nhi đang ở trong trạng thái mơ màng, mắt hờn mắt vía thì bị lão nương, năm nha hoàn cộng thêm vị hỉ nương tới hôm qua cười đến đau thắt dạ dày lôi dậy.

Váy dài đỏ thẫm, áo choàng ba tầng gấm một tầng sa, eo thắt bằng dải lụa, chân mang hài Cẩm Tú hoa, đầu đội phượng quan, cài ngọc trâm.

Bận rộn trong hai canh giờ, một tân nương đỏ thẫm rốt cục cũng sống sót thoát khỏi một kiếp.

“Thật đối a. Cho ta ăn chút gì đi.” Đường Thái Nhi bị dày vò gần chết, nhìn xà nhà kêu rên.

Hỉ nương cầm bút hồng, “Nhắm mắt!”

Đường Thái Nhi nghiêng răng tròng mắt nhìn hỉ nương gần sát trước mặt mình, “Bà muốn làm gì!”

“Kẻ lòng mi tâm ẩn!”

Đường Thái Nhi khó chịu nhắm hai mắt lại, trong lòng tính toán, tối nay phải cho hỉ nương cười thêm mấy canh giờ mới được!

Ngày đại hôn, Giang phủ đặc biệt náo nhiệt, mặc dù không phát thiệp mừng khắp nơi, nhưng người nghe tiếng mà đến chúc mừng cũng ùn ùn kéo tới, hôn lễ cử hành vào giờ Thân canh ba, lúc giữa trưa hào sĩ giang hồ cũng đã đến, chiếm bốn, năm gian phòng khách, bọn hạ nhân bận việc trong ngoài gần như chân không ngừng nghỉ.

Dạ ngu ngốc nằm ở trên giường, mắt thấy đã qua buổi trưa mà Đường Thái Nhi vẫn chưa đến cho hắn ăn cơm, trong lòng phiền muộn chuẩn bị lấy khăn để chơi đùa.

Nghe tiếng náo nhiệt bên ngoài, làm hắn tò mò, ôm bụng, đặt nhẹ hai chân xuống đất, “A. Đau quá.” Bởi vì động tác hơi mạnh, không cẩn thận khê động vào vết thương hại hắn bĩu môi than đau.

Đẩy cửa phòng ra, ánh nắng chang hòa chiếu vào hai mắt, hắn dụi dụi con mắt, nhấc chân muốn đi đến phòng của Đường Thái Nhi.

Di chuyển bước chân chậm chạp, đi quá nhanh sẽ khiến cho bụng có một loại đau đón xé rách, chưa đi đến gần, đã nghe thấy giọng nói của Đường Thái Nhi, khoe miệng hắn khê cong, nở ra nụ cười thật to, “Nương tử.”

Đi nhanh mấy bước, cước bộ mất thăng bằng suýt nữa ngã nhào, tay vịn vào lan can, nhìn bên trong phòng, Đường Thái Nhi một thân hồng y đang cùng mấy nha hoàn tranh luận cái gì đó, “Nương tử.”

Dạ ngu ngốc có chút luống cuống, không rõ tại sao mình lại sợ, chỉ cảm thấy một thân hồng y như vậy thật chói mắt, so với ánh mặt trời còn làm hai mắt hắn nhức hơn.

Đường Thái Nhi cả kinh, vội vàng xoay người, nhìn Dạ ngu ngốc suy yếu nằm ở lan can trước cửa, “Dạ Nhi!”

“Phu nhân, ngâm hạt sen này vào miệng, sau đó phủ thêm khăn voan đỏ chờ giờ lành tới.” Hỉ nương hoàn toàn không có nhìn thấy người đứng ở ngoài cửa, thản nhiên cầm hạt sen từ mâm đựng trái cây lên đưa đến trước mặt Đường Thái Nhi.

“Nương tử, người làm gì ở đây?” Dạ ngu ngốc cặp mắt lo lắng, nhìn đầy phòng hạ nhân đang làm việc, khê mở miệng, nhưng có chút run rẩy.

“To gan! Người là ai, dám kêu phu nhân là nương tử, sắc hán tử từ đâu tới!” Hỉ nương nghe tiếng nương tử, mở trừng hai mắt, bưng mâm đựng trái cây xoay người nhìn Dạ ngu ngốc, mắng to một hơi.

Đường Thái Nhi nín cánh tay hỉ nương lại, “Không phải chuyện của người, đừng quản.”

“Cái này không thể được, người chuẩn bị gả cho thành chủ rồi, tại sao có thể để nam tử kêu người là nương tử, việc này không hợp lễ giáo!”

Dạ ngu ngốc thở hổn hển, cặp mắt đo đỏ nhìn về phía Đường Thái Nhi, hắn hiểu rồi, nương tử của mình đã muốn gả cho người khác, nàng không muốn mình, không muốn Dạ Nhi.

“Dạ Nhi.” Đường Thái Nhi nhìn sắc mặt Dạ ngu ngốc ngày càng khác thường, trong lòng hung hăng nhói đau, vừa muốn tiến lên khuyên giải, đã thấy Dạ ngu ngốc xoay người chạy ra ngoài, “Dạ Nhi!”

“Phu nhân, không được không được.”

Đường Thái Nhi vừa muốn đuổi theo sau, đã bị năm, sáu người vội vàng níu lại, “Phu nhân, người không thể rời đi.”

“Buông ta ra! Buông ra!”

“Phu nhân, giờ lành sắp tới, người không thể xảy ra sơ xuất, chúng nô tỳ không kham nổi a.”

Đường Thái Nhi thoát khỏi cánh tay của đám nha hoàn, nhấc chân muốn đuổi theo. Một nha hoàn thấy thế, vội vàng chạy đến trước mặt nàng, “Phu nhân, để nô tỳ đuổi theo, nhất định sẽ mang Bạch thiếu gia về.”

Đường Thái Nhi trong lòng kinh hãi, nhắm mắt hít sâu, “Được, người đi tìm, nhất định phải tìm hần trở lại.”

“Xin phu nhân yên tâm.” Nha hoàn cúi người thi lễ, sau đó đuổi theo.

Đường Thái Nhi ngã ngồi ở trên ghế, nha hoàn xung quanh lại một lần nữa vây tới, giúp nàng sửa sang lại khăn hỉ.

“Dạ nhi.”

“Chủ tử yên tâm, khách nhân đều đã an bài thỏa đáng, sẽ không xảy ra nhầm lẫn.” Trương tổng quản vừa đi vừa báo cáo lại với Lam Anh về tình hình tân khách đầu kia.

Đang nói, lại thấy nha hoàn hầu hạ Đường Thái Nhi hoang mang chạy đến, giống như đang tìm cái gì.

“Lục Nhi!” Lam Anh mở miệng gọi.

Lục Nhi nghe vậy nghiêng đầu, vội vàng đi tới, thi lễ nói: “Lục Nhi ra mắt chủ tử.”

“Người không đi hầu hạ phu nhân, tới tiền đường làm cái gì?” Trương tổng quản híp mắt trách mắng.

Lục Nhi lần nữa khẽ cúi người, “Bạch Thiếu Gia mới vừa nhìn thấy phu nhân, không biết tại sao lại chạy đi mất, nô tỳ thay phu nhân đi ra ngoài tìm Bạch Thiếu Gia.”

Lam Anh: “Dạ Nhi mất tích?”

Lục Nhi cung kính nói: “Mới vừa nghe mấy tiểu nô nói, Bạch Thiếu Gia chạy ra khỏi phủ rồi, Lục Nhi đang muốn xuất phủ đuổi theo.”

Ánh mắt Lam Anh khẽ động, nắm chặt bàn tay trong tay áo, chậm chạp không lên tiếng.

“Chủ tử?” Lục Nhi thấy hần xuất thần, lên tiếng gọi.

Lam Anh biến sắc, mặt không chút thay đổi ra lệnh: “Không cần đuổi theo, sau khi thành thân cùng phu nhân xong ta sẽ nói với nàng.”

Lục Nhi không dám hỏi nhiều, không thể làm gì khác hơn.

“Giờ lành đã đến, chủ tử, nên đi đến tiền đường.” Trương tổng quản nhìn sắc trời một chút, ở một bên nhắc nhở.

Lam Anh gật đầu một cái, cất bước đi về phía tiền đường.

Mới vừa bước vào, tiếng chúc mừng từ khắp nơi truyền đến, Lam Anh nở nụ cười, ôm quyền cảm ơn lại, lúc đang hàn huyên thì hỉ nương hô to “Tân nương tới ~”

Lam Anh lập tức tràn ra nụ cười, nhìn chân thành vào mỹ kiều nương, trong lòng vui mừng khôn siết.

Trong khoảnh khắc tiếng tán thưởng ở xung quanh ồ lên, tiếng chiêng trống, tiếng pháo cũng vang lên theo, một số hài đồng ngây ngô vừa nhảy lên vừa hô “Tân nương tử, hồng lại hồng, ba lạy hồng đường gả tình lang!”

Đường Thái Nhi cách lớp hồng sa, nhìn những bọn nhỏ thích thú kia, không khỏi cất tiếng cười. Tao nhã nhìn lướt qua, trông thấy Lục Nhi đuổi theo tới, trong nháy mắt tầm mắt của Đường Thái Nhi dừng trên người nàng, dùng ánh mắt hỏi thăm.

Lục Nhi có chút chột dạ mở to mắt, nàng còn nhỏ không biết nên dùng biểu tình gì để đáp lại Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi tâm trạng căng thẳng, cất bước muốn đi về phía nàng, Lam Anh vừa thấy nàng muốn rời xa mình, vội vàng níu cánh tay của nàng lại, thấp giọng nói: “Thải Nhi, phải bái đường.”

Đường Thái Nhi bối rối nhìn hắn, “Dạ Nhi mất tích, ta.”

“Trước bái đường đã, không nên lỡ giờ lành.” Lam Anh nhin tức giận xuống, cười thấp giọng thúc giục.

Hỉ nương đã sớm đứng ở phía trước, gào to hai lần “nhất bái thiên địa”, lại thấy tang lang và tân nương đều thờ ơ, tân khách xung quanh có chút không rõ lý do, trong lúc nhất thời đại sảnh náo nhiệt rơi vào yên lặng.

“Thành chủ, phu nhân.”

Lam Anh nắm chặt cổ tay Đường Thái Nhi, quay đầu lại mặt nhìn hỉ nương, cười nói: “Mỹ nhân của ta có chút khấn trương.” Ngay sau đó tân khách xung quanh cũng cười vui vẻ, đều nói là thiếu nữ xinh đẹp ngưỡng ngưỡng.

“Nhất bái thiên địa! !” Hỉ nương lần nữa hô to.

Lam Anh lôi cổ tay Đường Thái Nhi, chuyển sang cửa chính, khom lưng lạy một lạy, lại thấy Đường Thái Nhi bên cạnh vẫn không động đậy.

“Thải Nhi!” Lam anh cau mày, nắm tay nàng không khỏi dùng sức.

Cặp mắt Đường Thái Nhi vô thần đứng ở nơi đó, “Dạ Nhi bị thương trên người, hắn. Nếu hắn chạy, sẽ gặp nguy hiểm.” Nàng giống như tự độc thoại, đầu óc tất cả đều là Dạ ngu ngốc, từ đầu đến cuối không có lòng dạ để bái đường.

Cặp mắt Lam Anh từ từ lạnh như băng, ngồi thẳng lên nhìn Đường Thái Nhi, “Ta là phu quân của nàng, lúc này đứng ở bên cạnh nàng, mà nàng lại ở đại hôn của ta lo lắng cho nam nhân khác? !”

“Nhưng là Dạ Nhi hắn không phải là.”

“Không phải là cái gì? ! Nàng chính là không bỏ được hắn sao? Chẳng lẽ sau khi ta với nàng thành thân, nàng còn muốn mang theo hắn sao? ! Nàng muốn chiếu cố hắn cả đời sao? !” Lam Anh gầm lên, lúc nắm hai vai Đường Thái Nhi không còn ôn nhu mà siết thật chặt.

Đường Thái Nhi giữ cánh tay Lam Anh, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

“Không cần lo cho hắn, có được hay không? Sống hay chết toàn bộ đều là số mệnh, ta và nàng vốn sẽ phải vứt bỏ hết thảy, không phải sao? Nàng khiến ta bỏ xuống tất cả, vì sao nàng không chịu buông hắn ra? !” Giọng nói của Lam Anh thoáng mềm một chút, đôi mắt tà mị lúc này tràn đầy dễ vỡ và đau thương.

Tân khách xung quanh đã sớm loạn cả lên, nhìn cảnh tượng trước mắt cũng âm thầm suy đoán.

Đường Thái Nhi nhắm chặt hai mắt, trong lòng chợt hiểu rõ rất nhiều, lấy tay Lam Anh đang nắm trên vai mình xuống, “Lam đại ca.”

Hai mắt Lam Anh rét lạnh, trong nháy mắt hai tay lạnh như băng.

Đường Thái Nhi hơi cúi đầu, giơ tay lên, chậm rãi kéo hồng sa trên đầu xuống, lụa mỏng rơi xuống đất, mà tiếng lòng của Lam Anh cũng theo đó rơi xuống.

“Thật xin lỗi, Lam đại ca, ta không thể.” Đường Thái Nhi ngẩng đầu nhìn Lam Anh, nhìn ánh mắt kia dần dần lạnh như băng, trong lòng đau xót, nhưng mà ấy vậy càng nhiều hơn, “Ta không yêu người, không thể gả cho người.”

“Vậy người yêu ai? Bạch Si Dạ sao?” Giọng nói Lam Anh lạnh như băng, không có chút độ ấm nào, đôi mắt càng thêm vô tình đem Đường Thái Nhi nhốt vào hầm băng.

Đường Thái Nhi hít một hơi thật sâu, “Ta chưa xác định, nhưng ta biết, hắn có thể cho ta đáp án. Lam đại ca, Thái Nhi thật sự xin lỗi người, kiếp này Thái Nhi không thể trả nợ.” Hai mắt nàng đỏ hoe, không đành lòng lại nhìn ánh mắt bi thương tận sâu trong đáy mắt của Lam Anh, lỗi là ở nàng, là nàng cho hắn hi vọng, hôm nay lại hủy hết toàn bộ.

“Đường Thái Nhi, hôm nay nếu nàng rời đi, tình cảm giữa ta và nàng từ nay về sau sẽ không còn sót lại chút gì.” Lam Anh run rẩy nói, đấu tranh lần cuối cùng.

Đường Thái Nhi bỗng nhiên xoay người, không hề nhìn hắn nữa, muốn khinh thân bay đi.

Mấy tên hộ vệ thấy thế rồi rít tiến lên ngăn cản đường đi của nàng, “Phu nhân.”

“Để cho nàng đi! !” Lam Anh hét to, giọng nói phát ra nát vụn, thấy mấy tên hộ vệ vẫn do dự bất động như cũ, hắn thật sâu nhắm hai mắt lại, vô lực nói, “Để cho nàng đi.”

Đường Thái Nhi cắn môi dưới, nước mắt rớt xuống không ngừng, nhưng tình cảm không thể ép buộc, nàng biết mình không nên nói thêm gì nữa, khiến trong lòng Lam Anh lại có thêm nhiều vết thương, nhưng vẫn chậm chạp nói: “Người! từ nay về sau đối với Thái Nhi như thế nào, Thái Nhi sẽ không có một câu oán hận, nhưng mà Thái Nhi sẽ vẫn gọi người là đại ca, sẽ không có bất kỳ thay đổi gì.”

Dứt lời, khinh thân bay đi.

Ra khỏi Giang phủ, người đi trên đường nhìn một thân hỉ phục của Đường Thái Nhi đều là sững sờ, đối với việc này bình phẩm lung tung.

“Đường huynh!”

Tịch Thanh hô to một tiếng, Đường Thái Nhi tìm theo tiếng nhìn lại, Tịch Thanh cười bạch mã, tay dắt thêm một hắc mã chạy như bay tới, “Lên ngựa! Đồ đạc ta đã thu thập xong, Dạ Nhi chạy đi hướng Khương Biệt sơn rồi!”

Đường Thái Nhi túm váy, phi thân lên ngựa, “Người đoán được ta sẽ đào hôn.”

Tịch Thanh cười như điên, “Với tính của người muốn làm ra chuyện này, không khó hiểu, đi thôi!”

21. Chương 21: Dạ Nhi Bị Nhốt Trong Khương Biệt Trại

Chương 21 : Dạ nhi bị nhốt trong Khương Biệt trại

Edit : kun'xih

Hai người cưỡi ngựa phi nhanh, hai ngày sau đã đến chân núi Khương Biệt ở thôn Khương Biệt, mới vừa vào thôn, đã bị không ít bách tính trong thôn tiến đến vây xem, bởi vì, mọi người đoán rằng, đây là tân nương tử nhà ai bỏ trốn theo tình lang?

Đường Thái Nhi xoay người xuống ngựa, nhìn thấy ánh mắt bọn họ nhìn mình liên hồi là có ý gì, quay đầu lại nhìn Tịch Thanh như không có liên quan, hờ hững nói: “Tại sao người không nói để ta mang quần áo của ta theo.”

“Lấy bọc quần áo cho người là không tệ rồi, còn trông cậy ta tìm quần áo cho người a!” Tịch Thanh đưa tay lấy bọc quần áo ném vào ngực Đường Thái Nhi, bộ dạng khinh bỉ.

“Quần áo của người cho ta mặc.”

“Tại hạ chỉ có cái này!”

“Người thật nghèo.”

“Đường Cảnh! Người đừng khinh người quá đáng! !” Tịch Thanh nhìn bóng lưng Đường Thái Nhi đi vào khách điểm, lớn tiếng quát.

Chủ quán nhìn thấy hai vị cầm hoa y phục đi vào, vội vàng khom người đi lên đón khách, “Hai vị khách quan là ăn cơm hay là ở trọ a?”

Đường Thái Nhi sửa sang lại hỉ phục đồ thẩm của mình đang mặc, nhướn lông mày nhìn Tịch Thanh, “Lấy tiền, ta muốn một gian phòng.”

Tịch Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, lấy bạc ra đặt ở trên bàn, “Một phòng, chuẩn bị chút thức ăn, sau đó đi mua một bộ. . . .” Hắn chợt cứng họng, quay đầu nhìn về phía Đường Thái Nhi, “Nam trang hay nữ trang?”

Đường Thái Nhi vô lực khoát tay, “Nữ trang.”

“Cũng tốt, mua một bộ nữ trang nữa.” Tịch Thanh phân phó.

Theo tiểu nhị đi vào phòng trọ, Đường Thái Nhi ngồi ở trên ghế, châm trà giải khát, “Người xác định Dạ nhi thật sự tới núi Khương Biệt này? Hắn đi như thế nào được? Thân chịu trọng thương, một mình chạy xa như vậy? !”

Tịch Thanh đóng cửa phòng lại, đem kiếm đang cầm trong tay đặt ở trên bàn, lạnh nhạt nói: “Hộ vệ của Lam huynh nói cho ta biết.”

Đường Thái Nhi kinh hãi, “Người nói cái gì?”

“Đúng vậy a, lúc ta đang muốn đi đến lễ đường thì quản gia tới tìm ta, đem chuyện Dạ nhi mất tích nói cho ta biết, cũng nói ta đi thu thập một ít quần áo, mang theo hai con khoái mã, ở cửa chờ người.”

Đường Thái Nhi chậm rãi đặt chén trà đang cầm trong tay xuống, vẻ mặt phức tạp, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng thở dài, “Thì ra là hắn cũng đoán được ta sẽ rời đi.”

“A, chính là người không biết, Dạ nhi ở trong lòng người phân lượng cũng không nhẹ, phàm là suy nghĩ một chút đều có thể nhìn ra. Chính người tại sao lại không phát hiện ra được?”

“Ta biết, không cần người phải lắm mồm.” Đường Thái Nhi trừng lớn hai mắt, làm bộ muốn đâm mù hai mắt của hắn.

Hai người lại nói chuyện một lát, thừa dịp sắc trời còn sớm, quyết định đứng dậy ra ngoài tìm người.

Đường Thái Nhi mặc nữ trang, đeo túi xách, cầm trong tay bức họa Dạ nhi hỏi thăm khắp nơi. Còn Tịch Thanh thì dung ngôn ngữ miêu tả hình dạng của Dạ nhi để hỏi người ta, bởi vì hắn cảm thấy, người mà Đường Thái Nhi vẽ tuyệt đối không phải là Dạ nhi, mà là một loại sinh vật không rõ ràng.

Hỏi gần nửa ngày không có thu hoạch, Đường Thái Nhi ngồi ở quán trà bên đường uống trà lạnh, nhìn Tịch Thanh đang thất vọng, cười to rót một chén trà, “Nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ủa sao không có ai nhìn thấy chứ, Dạ nhi rõ ràng là làm người khác chú ý như vậy.” Tịch Thanh chau mày, bộ dạng uất ức thất bại.

“Có lẽ ta và người tìm nhầm địa phương.” Đường Thái Nhi nâng chén trà, nỉ non.

Tịch Thanh vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại thấy lão bản của quán trà nghe tiếng mà đến, đem hạt dưa để ở trên bàn hai người, mặt tươi cười hỏi: “Hai vị khách quan có phải đang tìm một tuyệt sắc mỹ nam hay không?”

Đường Thái Nhi sững sốt một chút, ngay sau đó xoay người một vòng, nhìn về phía hắn, “A, đúng!”

“Một mỹ nam bị thương?” Lão bản hỏi nữa.

“Người đã thấy hắn? !” Tịch Thanh vội vàng hỏi.

Lão bản cười cười, gật đầu, “Tiểu nhân có thấy. . . .”

“Người ở đâu? !” Đường Thái Nhi một phát bắt được cổ áo của lão bản, “Nói mau!”

Lão bản có chút kinh hãi nhìn Đường Thái Nhi, “Hắn hắn hắn hắn. . . . Hôm qua tiểu nhân thấy hắn bị người của Khương Biệt trại mang lên núi.”

Đường Thái Nhi: “Khương Biệt trại?”

“Đúng vậy.”

Tịch Thanh nghe thấy vậy vội vàng cầm bội kiếm lên, đứng dậy muốn đi.

“Công tử! Công tử không thể a! !” Lão bản tay run run, mở miệng kêu Tịch Thanh lại.

Đường Thái Nhi nhủ mày nhìn về phía hắn, “Có gì không thể?”

“Đại vương của Khương Biệt trại kia là tên hung ác, cũng vô cùng háo sắc, mà người hai vị công tử muốn tìm, hình như chính là muốn gả cho nhi nữ của Đại vương làm tướng công, Đại vương chắc chắn sẽ không thả người, hai vị đi lần này, nhất định là hết sức nguy hiểm, chuẩn bị không tốt sẽ hữu khứ vô hồi* a! !” Về mặt lão bản như đưa đám, muốn ngăn cản hai người.

(Hữu khứ vô hồi* : Một đi không trở lại)

Tịch Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, “Chưa từng có địa phương nào mà Tịch Thanh ta hữu khứ vô hồi cả.” Dứt lời, đã nghiêng ngang rồi đi.

Đường Thái Nhi thả lỏng cổ áo của lão bản ra, vung tay áo, cười nói: “Đa tạ lão bản, đây là tiền trà.”

Trong Khương Biệt trại.

Vương Vũ khoác da báo, cầm bầu rượu trong tay ngồi ở trên Vương ý hào sảng uống, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía mọi người đang bận rộn làm việc hô to một câu, “Làm nhanh lên một chút! Nếu làm trễ nãi hôn sự khuê nữ của lão tử, lão tử sẽ lấy đầu các người!”

Vương Mặc phe phẩy quạt hương hồ ngồi ở trên một Vương ý khác, bộ dạng xấu xí, đôi mắt nhỏ hẹp lại cùng một chỗ, nghe Vương Vũ nói xong ngược lại cười he he, “Đại ca, nữ nhi bảo bối của ta rất cục cựa cũng có thể tìm được một tướng công tốt rồi, nam nhân này thật không tệ a, mới vừa rồi tiểu đệ có tình tứ xem qua, quả thật xinh đẹp giống như hoa! Nữ nhi ta chính là vô cùng thích, bây giờ vẫn ở bên cạnh hắn chơi đùa nha! Ha ha ha ha!”

“Mặc kệ hắn đẹp hay không đẹp, chỉ cần nữ nhi ta thích, cho dù là Thiên Vương, lão tử ta đây cũng sẽ lấy cho nàng được!” Vương Vũ vừa thổi râu, hùng chưởng** vỗ Vương ý, rất dọa người.

(*Hùng chưởng : Bàn chân Gấu)

Lúc hai người đang nói chuyện, một thủ hạ sốt ruột luống cuống chạy vào, ngay sau đó ôm quyền quỳ xuống đất, “Đại vương, Nhị đại vương, con rể của người đã tỉnh.”

Vương Vũ, Vương Mặc đều đứng dậy, vừa nhìn nhau, đồng loạt nhấc chân đi ra ngoài.

Vừa mới vào phòng, đã thấy một tuyệt sắc nam tử người khoác bạch y nửa ngồi ở trên giường, mái tóc đen hỗn độn hất ra sau lưng, mày như mực vẽ, mặt như mũi đào, một đôi mắt trong veo nhưng cũng yêu mị chặt chẽ quan sát Vương Cần đang nằm ở trên giường.

“Cần nhi.” Vương Vũ hét lớn một tiếng, làm Bạch Si Dạ bị dọa khiến cả người run lên.

Vương Cần ngồi dậy, nhìn về phía Vương Vũ, ngay sau đó cười ngọt ngào, “Phụ thân, đại bá ~”

Vương Vũ cười, chạy tới ôm lấy Vương Cần, để cho người kia ngồi trên khuỷu tay của mình.

Vương Cần gần mười tuổi, vẫn còn trẻ con, ánh mắt vẫn tràn ngập ngây thơ của một hài đồng, chuyện nam nữ hoan ái, nàng cũng chưa hiểu, chỉ biết là thích người xinh đẹp mà thôi, hôm nay thấy Dạ nhi tuyệt sắc như thế, nàng lại càng thích vô cùng. Người còn chưa tỉnh, nàng cũng đã nằm ở bên giường nhìn đến mấy canh giờ rồi.

Nói là đồng ngôn*** không có ky, tính trẻ con không thể nghi ngờ, nhưng mà Vương Cần lại có một phụ thân là Đại vương của sơn trại, vì vậy chỉ cần nàng thích, cướp đoạt cũng được, cứng rắn giành lấy cũng thể, nhất định phải cướp về để cho nàng chơi.

(*Đồng ngôn : Lời nói của trẻ em)

Không từ mà biệt, sơn trại này là một ví dụ sờ sờ.

Liễu Chiêu Vân, chi nữ Dương Châu phú thương, ba ngày trước cùng với gia đình đi chơi, nhưng không ngờ cách núi Khương Biệt, cả nhà bị cướp sạch, vốn không nên lưu lại một người sống, ai ngờ khi đó Vương Cần bảy tuổi mới liếc mắt một cái đã chọn trúng nàng, muốn nàng chơi cùng với mình. Vương Vũ yêu con gái như mạng, thấy vậy, liền hào phóng tha mạng cho Liễu Chiêu Vân, lệnh cho nàng phải đặc biệt chăm sóc nữ nhi bảo bối.

Nhưng mà Vương Mặc cũng thật tò mò, Liễu Chiêu Vân là một cô nương, đối mặt với sự ra đi của cả nhà, lại thương tâm trong thời gian ngắn, chỉ có ba ngày, thần sắc lại như bình thường còn chiếu cố chi nữ của cừu gia.

“Chiêu Vân ra mắt Đại vương, nhị Đại vương.” Lập tức, một nữ tử chậm chậm đi vào, phúc thân hành lễ, chỉ thấy nàng mặc váy dài hoàng sa y, thân hình mềm mại thướt tha, da trắng như tuyết. Hai hàng lông mày thon dài như vẽ, đôi mắt sáng như sao. Môi không điểm mà hồng, khóe môi hơi cong lên, mang theo nụ cười sâu bi. Cả gò má cũng tỉ mỉ thanh lệ, thoát tục như thế, quả thật không mấy may mang theo khói lửa của nhân gian.

Wương Vũ cười hì hì cầm một bàn tay của mỹ nhân, thuận thế vuốt ve qua lại “Vân nhi tới a ~”

Đôi mắt Liễu Chiêu Vân lãnh đạm như nước, trên mặt lại càng không có một chút thay đổi, “Dạ, tới hầu hạ Cần nhi dùng bữa.”

“Vân nhi tỷ, cũng phải cho Bạch ca ca ăn cơm!” Vương Cần chỉ Dạ ngu ngốc đang ngồi trên giường, “Bạch ca ca cũng đói bụng!”

Liễu Chiêu Vân nghe vậy nhìn về phía nam tử đang ngồi trên giường, tâm không khỏi khẽ động, người này đẹp quá.

Trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, lại lần nữa rũ mí mắt xuống, che dấu mọi thứ trong đáy mắt, rút tay của mình từ chỗ Vương Vũ ra, “Cần nhi có thể cùng Bạch công tử dùng bữa.”

“Nơi này là nơi nào? !” Nửa ngày không có lên tiếng, lúc này Bạch Si Dạ mới hô to một tiếng, trong ánh mắt ẩn chứa chút ít kinh hoảng và bất an.

Wương Mặc cười to, “Nơi đây chính là Khương Biệt trại.”

Bạch Si Dạ nghiêng đầu, “Khương Biệt trại là nơi nào?”

Wương Vũ mắt hổ trừng lớn, “Người biết làm gì! Dù sao ngày mai cũng phải gả cho khuê nữ của ta! Đời này người đừng nghĩ sẽ ra khỏi Khương Biệt trại này!”

Wương Mặc dùng quạt hương bồ che nửa gương mặt, ghé sát tai Vương Vũ, “Đại ca, là thú, thú, không phải là gả.”

“Ta quản con mẹ hần!” Hai mắt Vương Vũ trừng lớn hơn, không phân tốt xấu mà mắng Vương Mặc.

“Cái gì? Ta cũng phải xuất giá sao?” Hia mắt Bạch Si Dạ trợn lên tròn xoe, nhìn về phía Liễu Chiêu Vân, “Là gả cho nàng sao?”

Khóe mắt Vương Mặc co giật, có chút hoài nghi Bạch Si Dạ có vấn đề hay không, Tại sao lại giống Vương Vũ không phân biệt được thú với gả?

Liễu Chiêu Vân thấy Bạch Si Dạ nhìn về phía mình, cười nhạt lắc đầu, “Không phải tiểu nữ, là Cần nhi.” Vừa nói vừa nhìn về phía nữ đồng trong lòng Vương Vũ.

Bạch Si Dạ ồ một tiếng, ngay sau đó lắc đầu, “Ta không lấy chồng.”

Cần nhi mở to hai mắt, “Phụ thân, tại sao lại gả Bạch ca ca cho con a? !”

“Gả cho con để có thể ngày ngày phụng bồi con chơi nữa a! Ngoan, Cần nhi ~”

Cần nhi lập tức vui mừng đập hai tay, “Được a được a! Cần nhi muốn Bạch ca ca, muốn Bạch ca ca gả cho con ~”

“Không muốn! Ta mới không muốn gả cho người! !” Bạch Si Dạ phồng má, gò má đã nhanh chóng đỏ ửng.

Vương Vũ giận dữ, dấm mạnh vào tường, “Không lấy chồng người cũng phải gả cho ta! Trói người, cũng phải vào động phòng cho ta!”

“Cái gì? Động phòng? ! Đại ca a! Khuê nữ của ta mới mười tuổi, có phải quá sớm hay không đây. . . .”

“Sớm cái gì? ! Mười tuổi coi như mẹ lão tử cũng đã gặp qua! Hừ!”

“”

Vương Cần lòi râu Vương Vũ tò mò hỏi, “Phụ thân, động phòng là cái gì a?”

“Không vội không vội, ngày mai phụ thân sẽ tìm người dạy cho con.” Vương Vũ vuốt ve mái tóc của Vương Cần.

“Cho hỏi một chút, nơi này là Khương Biệt trại?” Đường Thái Nhi cười cười hỏi hộ vệ đang đứng canh ở cửa.

Người nọ cả kinh, ánh mắt nhìn Đường Thái Nhi giống như gặp phải quỷ, “Người là người phương nào? !”

“Ta.” Đường Thái Nhi vừa muốn mở miệng, đã nhìn thấy người trước mặt trợn hai mắt rồi ngã xuống đất, mà Tịch Thanh thì đang lau vó kiếm, không khó nhìn ra, là hắn đánh người ta ngất xỉu.

“Người đánh người ta đánh ngất xỉu, ta hỏi thế nào được a!” Đường Thái Nhi lập tức nóng nảy.

Khóe miệng Tịch Thanh nhếch lên, cười như muốn ăn đòn, ngón tay chỉ chỉ lên trên, Đường Thái Nhi thuận thế nhìn lên.

Một mảnh gỗ được gắn với cây cọc gỗ, mà trên mảnh gỗ vừa vẽ viết ba chữ rất to, rồng bay phượng múa, có vài phần ý vị là ‘Khương Biệt trại’.

“Ta còn tưởng Khương Biệt trại là một nơi rất uy vũ.” Đường Thái Nhi sờ cằm, có chút thất vọng.

Tịch Thanh ôm kiếm dẫn đầu đi vào, “Trên thực tế chẳng qua là một hang ổ của tiểu tặc mà thôi, nơi nào có thể uy vũ chứ? !”

“Ít nhất phải mạnh hơn so với Tịch Gia Bảo hoang vu của người.” Đường Thái Nhi cười gian nói.

Tịch Thanh giận dữ, “Đường Cảnh, người ăn nói cẩn thận cho ta!”

Đường Thái Nhi đối với Tịch Thanh không rảnh để ý, chấp tay đi về phía trước, hai mắt nhìn ngó xung quanh, “Ồ, rốt cục lại nhìn thấy người. Ưm ưm. Ưm.”

Tịch Thanh bịt miệng Đường Thái Nhi, trốn ở trong góc khuất, nếu như không phải vừa rồi hắn kịp ôm lấy nàng nhảy vào trong góc, thì sợ rằng lúc này cả sơn trại đã biết có người bên ngoài xông vào.

Đường Thái Nhi hung hăng thúc cùi chỏ một cái, thoát ra từ trong móng vuốt của Tịch Thanh, “Người làm gì thế? !”

“Ta với người là lên vào, sao có thể lộ liễu như thế? !”

“Lên vào con bà người a, ta muốn quang minh chính đại đi vào! Nhanh chóng buộc hắn giao Dạ nhi ra cửa!” Đường Thái Nhi khinh khỉnh liếc mắt, xem thường Tịch Thanh.

Tịch Thanh bật dậy như lò xo, “Đúng nha!”

“Ngu muốn chết, buông ta ra, đi, đi ra ngoài cướp người.”

“Ừ.”

Hai người thỏa thuận xong, ngồi thẳng lên đi ra ngoài, vừa mới xuất hiện, hơn mười tên sơn tặc tay cầm búa khảm đao đã vọt lên, vừa nhìn thấy đã rất dọa người.

Đường Thái Nhi chân mày căng thẳng, hai chân lui về phía sau một bước, trầm giọng nói, “Tịch Thanh, lên!”

Tịch Thanh vẫn chưa rút Thắt Tà bảo kiếm ra, đã phi thân nhảy lên, trường kiếm trong tay tùy ý bay theo, chỉ qua ít chiêu đã đánh đám người ngã trên mặt đất, rồi rít kêu đau.

“Đánh như vậy đã không chịu được, kêu cái gì, thế mà cũng đòi làm sơn tặc.” Đường Thái Nhi lắc đầu chép miệng nói, nàng lại không có nghĩ tới, là người nhà Tịch Thanh lợi hại, nếu như đám sơn tặc và võ công kì cổ của Tịch Thanh kết hợp, vậy nói này không còn là sơn trại nữa, mà sẽ là một nơi có tiếng tăm lưng lẩy trên giang hồ. Đạo Tặc phái.

Tịch Thanh nhìn Đường Thái Nhi liếc mắt một cái, ngồi chồm hổm túm một tên sơn tặc lên, “Nói, các người dấu nam tử mà hôm qua các người cướp đi ở nơi nào? !”

“Ở đây. Ở đây. Trong phòng đại *****.”

Đường Thái Nhi nghe xong, trong lòng sinh ra một cổ tức giận, “Bà nội cái bánh quai chèo ! Hạng nữ nhân gì cư nhiên lại nôn nóng như vậy! Dám giành tướng công của ta!” Nói xong bực tức chạy vào bên trong sơn trại.

Tịch Thanh nhìn bóng lưng kích động của Đường Thái Nhi bắt đầu dĩ thử dài, dè trường kiếm của mình ở cổ sơn tặc, “Phòng ***** đi như thế nào? !”

“Bên trong. Vườn hoa phía tây.” Tiểu tặc run lẩy bẩy nói, hai chân đã sớm bị dọa đến run cầm cập.

Tịch Thanh buông tiểu tặc ra, mặc cho hắn ngã xuống đất lần nữa không thể dậy nổi, thân hình nhảy một cái, tới bên cạnh Đường Thái Nhi, “Đường huynh chớ vội.”

“Con bà nó, ta không thể không đập nữ nhân kia!”

“Nhưng là, Đường huynh hướng người đi không đúng, phòng của nàng ta ở bên đó.” Tịch Thanh nói xong, chỉ một hướng hoàn toàn ngược lại.

Đường Thái Nhi dừng bước, trợn mắt nhìn Tịch Thanh một cái, “Không nói sớm!” Dứt lời hai chân dừng lại, ngay sau đó thì triển khinh công, nhảy lên trên mái hiên, theo sát phía sau Tịch Thanh.

22. Chương 22: Ấu Nữ Sơn Trại

Chương 22 : Ấu nữ sơn trại

Edit : kun'xih

“Báo!” Một tiếng hét dài từ xa đến gần, hai người Vương Vũ, Vương Mặc nhao nhao nhìn về hướng người tới.

Một tên tiểu tặc thở không ra hơi bắt được áo Vương Mặc, lập tức bò lổm ngổm trên mặt đất, “Có. . . . Có người đột kích! !”

Nghe vậy mọi người đều cả kinh, có người đột kích? Đối với bọn họ mà nói là một câu rất xa lạ a. Bình thường đều là bọn họ đi tập kích kẻ khác, từ khi nào thì có người dám tới động đến bọn họ vậy? !

“Láo toét! Là đứa nào! Dám động thủ trên đầu thái tử ta!” Vương Vũ một tay giao Vương Cần đang ở trong ngực cho Vương Mặc, rút ra Đại Khảm đao bên hông, bộ dạng đã muốn xông ra.

“Đại vương không cần phải đi tìm, bọn ta tới đây ~” Đường Thái Nhi ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, sau đó tùy theo tiếp đất, vạt áo bay lên, tóc đen cũng bay, tiêu sái đến cực điểm.

Tịch Thanh tiếp đất theo sau, mi thanh mục tú, mặt ngọc, mặc một thân bạch y càng thêm thanh nhã thoát tục.

Wong Mặc mặt sắc, vừa nhìn thấy người tới cũng biết tuyệt đối không đơn giản, lập tức để Vương Cần xuống, sau đó tiến về phía hai người ôm quyền cúi đầu, “Tại hạ Vương Mặc, không biết hai vị là?”

Cặp mắt Đường Thái Nhi khóa trên người Liễu Chiêu Vân, lông tơ toàn thân đều dựng lên, nàng gần như nghĩ mình giống một con mèo, lúc này đang giờ móng vuốt, bảo vệ thức ăn.

Trực giác của nữ nhân rất kỳ lạ, Đường Thái Nhi rất tự nhiên bỏ qua nữ đồng đang được Vương Mặc ôm vào trong ngực, trực tiếp xếp mỹ nữ Liễu Chiêu Vân vào loại tình địch, trong nháy mắt cuống lên, “Dạ nhi! Người lần ra đây cho lão tử! !”

Liễu Chiêu Vân không khỏi cười nhạt, nâng tay lên che miệng, tư thái nhu mỹ cao nhã. Có chút hàm mộ sự tiêu sái của Đường Thái Nhi, cũng có chút thưởng thức nữ tử giang hồ thẳng thắn này.

Nhưng Đường Thái Nhi tự động quy cho tiếng cười kia vào loại đang cười nhạo, càng tức giận hơn, trực tiếp vọt vào trong phòng, một bả túm lấy Dạ ngu ngốc, “Người nằm thật thoải mái a! Xem ta phê người đi!”

Wong Vũ giận dữ, “Lão Tử phê người trước! !” Vừa nói Đại Khảm Đao vô cùng gọn gàng hướng Đường Thái Nhi chém tới, ánh mắt Tịch Thanh lạnh lẽo, thân kiếm chuyển một cái, vỏ kiếm phóng ra, trúng vào mặt bên thanh khảm đao kia, lực độ kinh người kia cũng làm cho Vương Vũ không thể đứng vững, thân thể từ từ ngã xuống, khảm đao ‘Coong ’ một tiếng chém vào một bên cây cột trong phòng.

Dạ ngu ngốc bấu môi khảy tay Đường Thái Nhi ra, “Hừ! Thái nhi thành thân, Dạ nhi cũng muốn thành thân!”

“Người người. Người tên ngu ngốc này! Gả cái gì gả! Ta không có thành thân!”

“Thái nhi gạt người!”

Tịch Thanh lấy vỏ kiếm, trả kiếm vào vỏ, “Dạ nhi không được nghi ngờ, Đường huynh. Éc. Thái nhi đúng là chưa gả.”

Dạ ngu ngốc liếc nhìn hai người, vẫn bấu môi như cũ, “Dù sao các người cũng lừa Dạ nhi, hừ!”

Wong Mặc phe phẩy quạt hương bồ, tay kia lặng lẽ không tiếng động thò vào trong ngực, ngay sau đó một cổ mùi hoa nhàn nhạt tản ra từ trong ngực hắn. Khứu giác của Đường Thái Nhi cực nhạy, ngửi thấy được mùi thơm này mặt đã biến sắc, vội vàng nhìn về phía Tịch Thanh, “Đừng hít thở, mùi thơm có độc!”

Tịch Thanh vội vàng bịt miệng bịt mũi, sau đó rút trường kiếm ra muốn đâm tới hướng Vương Mặc, nhưng không ngờ cổ tay vô lực, kiếm thế hư mà vô thực, “Chuyện gì xảy ra!”

“Mạn La Tình, loại độc này mặc dù không đả thương người, nhưng sẽ nội lực trong người hoàn toàn biến mất, nội lực càng thâm hậu, tổn thương sẽ càng lớn.” Đường Thái Nhi nhìn đôi môi Tịch Thanh dần dần trắng bệch, miễn cưỡng có chút lo lắng, mà trong tay nàng cũng không có giải được, cũng không có khả năng thu thập mười vị cỏ để giải độc, việc này làm thế nào mới tốt đây.

“Tiểu nhân dê tiên, cư nhiên dụng độc!” Thân thể Tịch Thanh phải dựa vào cột trong phòng, nhìn Vương Mặc bức tức mắng.

Đường Thái Nhi vừa nghe lời này lập tức cũng không vui trong lòng, “Chớ có vợ dũa cả năm! Ta cũng dụng độc vậy, con bà nó chứ dám mắng ta, ta sẽ làm thịt người!”

Wong Mặc phe phẩy quạt hương bồ cười gian, “Vị cô nương này lại biết được Mạn La Tình, chắc là người trong nghề a.”

“Ta là bà nội của sư tổ người, con bà nó chứ.” Đường Thái Nhi cắn răng nghiêng lợi nói.

“Các người. Các người làm cái gì? !” Sắc mặt Dạ ngu ngốc tái nhợt càng thêm lợi hại, gần như hoàn toàn không có huyết sắc, hai mắt đen láy đã sớm nhuốm đỏ, thân thể càng thêm run rẩy.

Vương Mặc có chút kinh ngạc, hẳn vốn cho rằng Bạch Si Dạ không có nội lực, nhưng hôm nay xem ra, nội lực của hắn là thâm hậu nhất, là hắn che giấu thực lực của mình hay không phát hiện mình có nội lực? Tóm lại bất kể là thế nào, lúc này bọn hắn đã mất đi móng nhọn và nanh cạy, không đủ gây nguy hiểm.

“Đại bá, người làm gì bọn họ vậy? Ô ô. Không được tổn thương Bạch ca ca của ta.” Bàn tay nhỏ bé của Vương Cần dùng sức lôi Vương Mặc, kêu khóc.

Vương Vũ rút khảm đao của mình ra, đi tới bên cạnh Tịch Thanh, hung hăng đập hắn một cước, “Xem người còn phách lối không! Dám đánh Lão Tử! Ta con mẹ nó bổ người!”

Tịch Thanh cầm kiếm ngăn lại, tuy là vô lực, nhưng cũng không thể để cho thôn phu trong sơn dã vũ nhục được.

“Phụ thân! Không được đá hắn!”

Vương Vũ còn muốn nhắc chân đá nữa, lại bị một tiếng của Vương Cần mà dừng lại, “Khuê nữ. Con. Con?”

“Ta thích hắn!” Vương Cần nhìn Tịch Thanh vừa cười he he vừa nói.

Đầu óc Đường Thái Nhi sưng sốt trong chốc lát, “Người là đại *****?”

Thân thể nho nhỏ của Vương Cần di chuyển đến gần Tịch Thanh, nghe câu hỏi của Đường Thái Nhi, quay đầu lại mỉm cười ngọt ngào nói, “Đúng nha ~”

Trong nháy mắt Đường Thái Nhi chỉ cảm thấy khí huyết không được bình thường, trừng hai mắt cúi đầu nhìn Dạ ngu ngốc, “Người ngay cả đứa con nít cũng không bỏ qua sao, người. Cầm thú!”

“Ta cứ muốn gả cho nàng đấy, người gả thì được, không cho ta sao? !” Mặc dù sắc mặt của Dạ ngu ngốc không tốt, nhưng nói chuyện nửa phần cũng không chậm trễ.

“Phụ thân, có thể để cho hắn và Bạch đại ca cùng gả cho con hay không?” Vương Cần nghiêng đầu nhỏ thử dò xét hỏi, lại giống như đang hạ một mệnh lệnh.

“Được!” Vương Vũ cười ha ha, “Song hỷ lâm môn a, khuê nữ của ta lợi hại, muốn thú hai phu quân a ~”

Vương Mặc có chút nhức đầu ngắt mi tâm, sau đó chọn không nhìn nữa, mà quay đầu lại gọi thủ hạ tới, “Mang khóa lại. Khóa Liễu cô nương vào trong phòng, ai, nơi này đã nhỏ thì chớ lại còn muốn giữ những người này nữa. Đem người nam kia đi xuống rửa mặt chải đầu, cho hắn mặc thân tân lang nữa.”

Mấy tên thủ hạ làm theo phân phó mà hành động, Đường Thái Nhi muốn kháng cự, nhưng khí lực hoàn toàn không có, không thể làm gì khác hơn là mặc cho người ta chém giết. Buồn bực nhìn Dạ ngu ngốc một cái, “Dạ nhi ~ không được gả cho nó

”

Dạ ngu ngốc có chút nóng nảy, “Không cho các người khi dễ nàng!”

Vương Vũ trợn mắt, bộ mặt hung ác: “Có khuê nữ của ta là thê tử rồi, người lại còn nghĩ tới nữ nhân khác! Muốn chết! !”

“Cha! Không được đánh hắn!”

Vương Vũ hung hăng, Vương Cần còn hung hăng hơn.

“He he, tốt tốt, cha không đánh hắn, Cần nhi, con ở nơi này chơi với hắn ha, Vân nhi, người nhìn đủ rồi.” Vương Vũ ôn nhu phân phó, sau đó cho Vương mặt một cái ánh mắt, hai người đi ra ngoài.

Giang thành.

Một cỗ xe ngựa tầm thường chậm rãi dừng ở cửa Giang phủ, một tên nam tử đội đầu lạp* từ trong xe xuống, phân phó người bên cạnh, “Đi thông báo.”

“Vâng!”

Không lâu sau, Lam Anh đã theo quần gia đi ra, người tới cũng không có ý hành lễ, chẳng qua là đứng ở nơi đó chờ Lam Anh nghênh đón.

Lam Anh cũng không để ý những thứ này, chẳng qua là cười nhạt, “Trương công tử, mời.” Nhìn thân ảnh không mời mà đến, khóe miệng Lam Anh khẽ nhếch lên, quần gia bên cạnh cũng không ưa nổi, muốn tiến lên trách tội, Lam Anh đưa tay ngăn lại, “Kệ hử, không ngại.”

Mấy người vào một phòng khách, Lam Anh phân phó tất cả hạ nhân hầu hạ bên ngoài, chỉ để lại một mình quần gia ở bên.

“Trương công tử lần này đến đây, không biết có chuyện gì?” Lam Anh ngồi ngay ngắn ở trên ghế, quần gia châm trà cho hai người.

“Nghe được thành chủ Giang thành kết thân với anh hào thiên hạ, uy danh trong giang hồ lan xa a.” Trương Hằng cười gở đầu lạp xuống, hé ra gương mặt thanh tú thư sinh.

Lam Anh hiểu ý cười một tiếng, đoán ra mục đích tới đây của người này.

Người này tên là Trương Hằng, chính là môn khách phủ Thái tử, ba năm hầu hạ bên cạnh, đã sớm trở thành trợ thủ đắc lực của Thái tử đương triều, lần này đến đây, nói vậy còn có mục đích là, chiêu hiền nạp sĩ.

“Hư danh mà thôi, Lam mỗ chỉ là một thành chủ, cũng không khác.” Lam Anh cười nhạt, nâng chung trà lên nhấp một ngụm.

Trương Hằng cười to, “Thái tử lại không cho là như thế, tại sao đến bây giờ Lam thành chủ còn chưa thấy rõ thế cục chứ, tương lai Thái tử chính là Hoàng đế, dốc sức vì Thái tử, tiền đồ sang lạng a.”

“Lam mỗ nói rồi, không quan tâm đến công danh lợi lộc. Nhưng mà nếu Thái tử có chuyện cần Lam Anh ta giúp một tay, ta đương nhiên cũng không từ chối, dù sao người là thần tử.”

“Ha ha, người vẫn còn vô cùng hiểu biết nha.” Đôi mắt Trương Hằng chuyển một cái, đồng ý với suy nghĩ của Lam Anh, sau đó lấy ra một bức họa đặt ở trên bàn.

“Đây là?” Lam Anh đặt chén trà xuống, cầm bức họa lên, từ từ mở ra, đợi khi thấy rõ người trên bức họa, tâm hần không khỏi khẽ động, đây không phải là Dạ nhi sao? !

Sự thay đổi của Lam Anh dĩ nhiên là không ai có thể thấy được, cho dù Trương Hằng có nhạy cảm thế nào đi nữa, cũng không cách nào nhìn ra một chút tin tức trong mắt Lam Anh.

“Đây là Tam hoàng tử Lăng vương, Lăng Dạ Tầm!” Trương Hằng thấp giọng nói.

Lam Anh khép bức họa lại đặt ở một bên, “Trương công tử cho hạ quan nhìn bức họa của Lăng vương làm gì?”

Trương Hằng tự nhiên cười một tiếng, “Lam thành chủ quen biết rất rộng, hi vọng mượn lực lượng của người trên giang hồ, tìm kiếm người này.”

“Hoàng gia mất hoàng tử, tại sao không dán hoàng băng treo giải thưởng? Ngược lại tìm loại bàng môn tả đạo như ta đây để tìm người.”

Trương Hằng cười khan mấy tiếng, “Lam thành chủ là hồ đồ thật hay giả bộ hồ đồ?”

“Giả bộ hồ đồ cũng không phải không tốt, không phải sao?”

Mấy tiếng vỗ tay chát chúa vang lên, Trương Hằng tán thưởng: “Không tệ không tệ, dễ hiểu, hồ đồ nhưng khó khăn. Thái tử quả nhiên không có nhìn lầm người, vậy chuyện này sẽ giao cho người, nếu như có tình báo gì, nhất định phải bẩm báo Thái tử đầu tiên.”

Lam Anh cười nhạt, giữa hai hang lông mày không nhìn ra một tia tâm tình, “Được, quân gia, tiền Trương công tử.”

Quân gia theo tiếng mà vào, “Trương công tử, mời.”

Trương Hằng đeo đầu lập lên, ý vị thâm trường nhìn Lam Anh một cái, rồi sau đó xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Trương Hằng, Lam Anh lại cảm bức họa lên, nhìn phía trên là khuôn mặt Dạ nhi, lâm vào trầm tư, “Thì ra, hắc là Lăng vương Tam hoàng tử mặt lạnh trong truyền thuyết. . . .” Nhắm mắt lại thật sau, tất cả mọi chuyện dần dần hiện lên rõ ràng trong đầu hắc.

“Thải nhi. . . .” Cặp mắt Lam Anh dần dần mất đi tiêu cự, khuôn mặt Đường Thải Nhi không ngừng thoáng qua trong đầu hắc, từ từ nắm chặt bức họa trong tay, sau đó run rẩy.

“Chủ tử, người đây là. . . .” Quân gia trở lại, nhìn thấy Lam Anh nắm bức họa, sắc mặt có chút không tốt, tiến lên quan tâm hỏi.

Lam Anh giơ tay lên, ý bảo hắc không có việc gì, mắt lại nhìn bức họa trong tay, ngay sau đó giao cho quân gia, “Hắc bá, đem nó đốt đi, không để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy.”

Hắc bá không dám hỏi nhiều, cảm bức họa lui ra ngoài.

Lam Anh ngồi lại vào ghế, nhìn cây hoa lê ngoài cửa, yếu ớt nỉ non, “Thải nhi, việc ta có thể giúp nàng, chỉ có những thứ này. . . .”

Đường Thải Nhi mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn la tướng trên đỉnh đầu, đầu óc có choáng vàng, “Đây là đâu?”

“Cô nương, người đã tỉnh?”

Một giọng nói nhu mỹ dễ nghe truyền đến, Đường Thải Nhi ngồi dậy, xoay người lại nhìn, đúng là vị tiểu mỹ nữ kia.

Liễu Chiêu Vân thấy vẻ mặt tinh khí thần của Đường Thải nhi, thoải mái cười, “Tỉnh là tốt, khát nước không?”

“Hắc. . . . Bọn họ thành thân chưa?” Đường Thải Nhi mở trừng hai mắt, khẩn trương hỏi.

Liễu Chiêu Vân lắc đầu một cái, “Chưa có, hôn đường vẫn còn phải bố trí, đại khái phải hai canh giờ sau.”

“Cái gì? !” Đường Thải Nhi kinh hãi, vội vàng đứng dậy xuống đất, nhưng không ngờ hai chân hai tay bị cái gì cho cố định rồi, mất thăng bằng, ngã nhào trên đất, “Ai u. . . . Con bà nó, cái gì a!”

“Cô nương! ! Cô không sao chứ? !” Liễu Chiêu Vân vội vàng chạy tới, đỡ Đường Thải Nhi.

Đường Thải Nhi nhìn xích sắt lớn trên tay và trên chân, trong nháy mắt đã muốn ngắt xủ, “Tại sao lại đối xử với một cô nương mảnh mai như ta a! !”

Liễu Chiêu Vân nhìn Đường Thải Nhi, không nhịn được cúi đầu cười một tiếng.

“Cô cười cái gì!”

“Ta là đang suy nghĩ, xem ra cô nương người có đứng lên cũng không mảnh mai a.”

Đường Thải Nhi bĩu môi, cảm dây xích thật dài lên, nhảy lên trên giường lại ngồi xuống, “Ta là cô nương lỗ mãng, sao có thể như cô a, tiểu thư khuê các, có tri thức hiểu lễ nghĩa.”

“Ta lại hâm mộ tính cách này của cô, tiêu sái tự nhiên.”

“Tiêu sái cái rắm, ta hiện tại không như vậy sao? ! Con bà nó, còn có hai canh giờ nữa sẽ phải thành thân, không được, ta phải thoát ra.”

“Cô không trốn được đâu, Vương Mặc, a chính là người cầm quạt hương bồ, hắc quỷ kế đa đoan, người bình thường đâu không lại hắc đâu.” Liễu Chiêu Vân khe khẽ thở dài, khóe mắt hiện lên vẻ đau thương.

“Cô không phải là. Một người trong đám bọn chúng sao?”

Liễu Chiêu Vân cười thê thảm, “Không phải, ta cũng giống cô, là bị bắt ở chỗ này, chẳng qua, ta bị bắt lâu hơn một chút thôi.”

“Bao nhiêu lâu?”

“Ba năm.” Thần sắc Liễu Chiêu Vân giống như đem chuyện mình bị nhốt ba ngày phóng đại lên.

“Cái gì?” Đường Thái Nhi có chút tức cười, “Bọn họ là cái gì mà không thả cô đi, không lẽ muốn cô làm áp trại phu nhân sao? Nhưng mà. Cũng ba năm, sống cũng đã gạo nấu thành cơm nữa à. Éc. Cô đừng để ý a, ta hay nói chuyện như vậy.”

Liễu Chiêu Vân cười lắc đầu, “Vương Vũ đang đợi ta đáp ứng hắc, hắc không muốn dùng sức mạnh với ta.”

“À há, không nhìn ra, Vương Vũ kia còn có mặt quân tử nha.”

“Hừ, hắc là sợ Cần nhi, Cần nhi không cho hắc khi dễ ta, hắc mới không dám dùng sức mạnh.”

“Cần nhi chính là tiểu nha đầu kia?”

“Phải!”

“Thật đúng là. Éc. Vậy sao cô không đáp ứng?”

Liễu Chiêu Vân cười lạnh, “Muốn ta đáp ứng gả cho kẻ sơn tặc cường đạo đã giết cả nhà ta sao?”

Đường Thái Nhi ho nhẹ mấy tiếng, nâng tay lên an ủi sống lưng của nàng, “Thật xin lỗi, ta không biết.”

“Không sao, ta không có tức.”

Đường Thái Nhi nhủ mảy mảy nhìn Liễu Chiêu Vân, “Ta tên là Đường. Đường Thái Nhi, còn cô?”

Liễu Chiêu Vân cười thản nhiên, “Liễu Chiêu Vân.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi. Còn cô?”

“Mười tám, cô lớn hơn ta, ta gọi ngươi là Vân nhi tỷ nha!”

Cặp mắt Liễu Chiêu Vân hắc là nổi lên lệ quang, Đường Thái Nhi bị dọa đến tay chân luống cuống, “Vân nhi tỷ, tỷ đây là. Tỷ sao vậy?”

“Ta đã từng có một muội muội, cũng kêu ta là Vân nhi tỷ.”

Đường Thái Nhi ho nhẹ hai tiếng, “Vây. Nàng ấy đâu?” Lại nghĩ tới mới vừa nàng nói Vương Vũ đã giết chết cả nhà của nàng, hận không thể tát mình hai bạt tai.

“Cũng đã chết.” Hai vai Liễu Chiêu Vân run rẩy, hung hăng cắn chặt hai hàm răng trắng ngà.

Đường Thái Nhi trầm giọng, “Hai người này thật đúng là làm quá nhiều việc ác a.”

23. Chương 23: Đường Thái Nhi Phách Lối Đoạt Phu

Chương 23 : Đường Thái Nhi phách lối đoạt phu

Edit : kun'xih

Đường Thái Nhi liếc nhìn xiềng xích nặng trĩu trên cổ tay và cổ chân, trong lòng đột nhiên cảm giác rất buồn cười, nàng cũng không phải là quái vật, chưa đến mức bị khóa như vậy nha.

“Vân nhi tỷ, tỷ có thể tìm chìa khóa được không?” Đường Thái Nhi vừa hỏi nhưng không ôm bất kỳ hy vọng gì.

Quả nhiên, nhìn thấy Liễu Chiêu Vân vô lực lắc đầu.

Đường Thái Nhi đứng ở trong phòng nhảy tới nhảy lui, gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, “Không được không được, muội muốn ngăn cản bọn họ thành thân.”

Liễu Chiêu Vân mấp máy miệng, đi tới bên cạnh Đường Thái Nhi dè thân thể đang nôn nóng của nàng xuống, “Thải nhi, vị Bạch công tử kia là phu quân của muội sao?”

Đường Thái Nhi nhú mày cười một tiếng, “A, không sai, phu quân của muội, như thế nào? Đủ tuyệt sắc chứ ~”

“Ừ, lần đầu tiên trong đời tỷ nhìn thấy nam tử tuyệt mỹ như vậy.” Liễu Chiêu Vân rất nghiêm túc tán thưởng.

“Vân nhi tỷ, trước không nên tán gẫu, cứu người quan trọng, muội cũng sẽ thuận tiện cứu tỷ.” Đường Thái Nhi giật giật thân thể, tay bị trói dùng sức sờ sờ trong ngực.

Liễu Chiêu Vân cười, “Thải nhi, hiện tại bộ dạng này của muội, làm sao có thể cứu người a. . . .”

“Có cách có cách rồi, ai nha, không được, sờ không tới, Vân nhi tỷ, giúp muội lấy cái túi trong ngực ra.” Đường Thái Nhi nhảy dựng lên, hướng đến Liễu Chiêu Vân, ánh mắt chăm chú.

“A nha.” Liễu Chiêu Vân đưa tay lấy túi ra, “Đây là cái gì vậy?”

“Mở ra, lấy cây ngân châm nhỏ nhất.”

Liễu Chiêu Vân làm theo, lấy ngân châm ra, “Sau đó thì sao?”

Đường Thái Nhi, hít sâu một hơi, “Vân nhi tỷ đến sau lưng muội đi, theo xương cột sống của muội, đếm xuống, khớp xương thứ tư, đứng, tay hướng tây ba phân.”

“Nơi này?”

“Không sai, tốc độ phải nhanh, Vân nhi tỷ, đem ngân châm trong tay tỷ đâm xuống nơi đó.”

Liễu Chiêu Vân kinh hãi, “Không được không được, ngộ nhờ tỷ thất thủ thì làm sao a? !”

“Ai nha, không có thời gian, tỷ cứ đâm đi, nhìn chỗ chính xác, đâm!”

Liễu Chiêu Vân do dự, nhìn thân ảnh Đường Thái Nhi đưa lưng về phía mình, trong mắt lóe lên thần thái khác thường. Cặp mắt nhú lại, ngân châm cầm trong tay, trong nháy mắt nhanh chuẩn cắm vào huyết đạo.

“Vân nhi tỷ, dừng do dự nữa, nếu không động thủ. . . . A!” Đường Thái Nhi vừa muốn khuyên nhủ, sau lưng chợt lạnh, trong nháy mắt huyết mạch cả người nổ tung.

Liễu Chiêu Vân buông tay ra, sợ hãi nhìn sự thay đổi của Đường Thái Nhi, “Chẳng lẽ là tỷ đâm lộn chỗ sao? Thải nhi, Thải nhi muội thế nào? !”

Đường Thái Nhi hô hấp dồn dập, sắc mặt càng ngày càng đỏ lên, giống như là một cỗ lực đang muốn phá cơ thể thoát ra.

Liều Chiêu Vân muốn tiến lên đỡ nàng, mới vừa đến gần đã bị một cổ nội lực đánh trúng, té lộn trên đất, vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Đường Thái Nhi dùng lực ở hai cánh tay, xích sắt cứng cáp trong nháy mắt bị chấn thành phần.

“Trời ạ.”

Đường Thái Nhi thoát khỏi xích sắt, đưa tay nhỏ ngâm châm sau lưng ra, huyết mạch sôi trào dần dần trở lại bình thường, nàng ngồi trên chiếu, vận công ổn định kinh mạch. Liều Chiêu Vân từ trên mặt đất đứng dậy, đứng ở một bên không dám quấy rầy.

Ước chừng sau một nén nhang, sắc mặt của Đường Thái Nhi khôi phục như thường, nàng đứng lên, vỗ vỗ bụi trên hông, hướng về phía Liều Chiêu Vân giống như cười một tiếng, “Vân nhi tử, đi, náo loạn hôn đường thôi!”

“Muội đã khỏe chưa? !”

“Rồi, hôm nay muội sẽ rời khỏi cái nơi quỷ quái này!” Đường Thái Nhi cười lớn, nắm tay Liều Chiêu Vân chạy ra ngoài.

Trong tiền đường Khương Biệt trại, hồng mạn la trường, khắp nơi đều là sắc đỏ, từng huynh đệ sơn tặc đều đang cầm vò rượu lớn xếp lại, Vương Vũ, Vương Mặc mặc quần áo mới, ngồi ở trên ghế trước tiền đường, tất cả đang tươi cười.

Lúc này, một lão bà bộ dạng hỉ nường đi vào, hắng giọng kêu, “Giờ lành đến!” Ngay sau đó tiếng chiêng trống, tiếng pháo đồng loạt vang lên, mỗi một tiểu tặc đều cười lớn, cả tiền đường tràn đầy hoan hỷ không khí rất náo nhiệt.

Dạ ngu ngốc và Tịch Thanh đều mặc cẩm bào màu đỏ, hai người cầm hai đầu trù hỉ, mà ở giữa Vương Cần đang ôm đóa trù hoa lớn, vừa đi vừa nhảy về phía trước.

Dạ ngu ngốc nhìn chung quanh, không nhìn thấy bóng dáng Đường Thái Nhi, lại nhìn Tịch Thanh ở bên, vẻ mặt không cam lòng và tức giận, có thể nói dữ tợn đến cực điểm.

“Các người đem Thái nhi mang đi đâu?” Dạ ngu ngốc mở miệng hỏi một tiểu nha hoàn bên cạnh.

“Thỉnh Bạch công tử bái đường.” Tiểu nha hoàn thúc giục.

Tịch Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, “Thái nhi lúc này sợ đã bị bọn cẩu tặc này bắt giam lại.”

“Để Thái nhi ra ngoài!” Dạ ngu ngốc bĩu môi, hướng về phía Vương Vũ hô.

Wương Vũ mắt hổ trừng lớn, “Đồ khốn! Nhanh chóng bái đường cho ta!”

“Ta không muốn gả! Các người khi dễ Thái nhi, là người xấu!” Dạ ngu ngốc một tay lấy hỉ trù trong tay ném trên mặt đất, “Ta muốn Thái nhi!”

“Người đâu, mời Bạch công tử quỳ xuống!” Hai con mắt nhỏ của Vương Mặc nhíu lại, trầm giọng ra lệnh với người bên cạnh.

Hai người vạm vỡ đi tới sau lưng Dạ ngu ngốc, chia ra hai bên, đập bập chân của hắn, “Quỳ!”

Tịch Thanh nóng nảy, “Không được chạm vào hắn!” Chưa nói xong đã xông lên, lấy tay đánh tới, thể nhưng cả tiền đường đều bao phủ mùi hoa Mạn La Tình, căn bản khiến cho hắn không có một tia khí lực, giấy tiếp theo liền vô lực quỳ trên mặt đất, thở hổn hển lo lắng nhìn Dạ ngu ngốc.

Wương Cần thấy mình hai tân lang đều bị khi dễ, vén hỉ khăn trên đỉnh đầu lên.

“*****, không được không được a, hỉ khăn không thể vén lên.” Hỉ nường đứng một bên vội vàng đi đến ngăn cản.

“Cha, đại bá, các người không được khi dễ tân lang của con!”

“Ừ, không có khi dễ a, mau, bái đường! Nhanh lên.” Vương Vũ cười ngây ngô, ngay sau đó cẩu kính phân phó hỉ nường.

Hỉ nương lẫn nữa hô to, “Nhất bá thiên địa! !”

“Không được lay! ! Ai dám động đến phu quân của lão nương!” Đường Thái Nhi quát to một tiếng, chạy vào tiền đường, giầy kẻ tiếp tất cả sơn tặc bên cạnh đều đứng dậy, chuẩn bị nghe lệnh tiến lên đem chém nát bấy.

“Thải nhi!” “Đường huynh!”

Dạ ngu ngốc và Tịch Thanh thấy nàng tới, cũng không khỏi phải thở phào nhẹ nhõm.

Vương Mặc phe phẩy quạt hương bồ, từ từ đứng dậy, mặt nở nụ cười như hồ ly, “Đường cô nương, trong phòng này tất cả đều là Mạn La Tình, người dùng võ tất sẽ thương tổn thân thể mà bỏ mạng.”

Đường Thái Nhi cười ha ha một tiếng, thân hình chợt lóe chạy đến bên cạnh Tịch Thanh, tốc độ tay rất nhanh, làm cho người ta gần như không thể nhận ra cảm giác. Tịch Thanh chỉ cảm thấy một cổ mùi thuốc nhàn nhạt xông vào mũi, ngay sau đó thần thanh khí sảng.

“Người cho ta gửi cái gì?” Tịch Thanh thấp giọng nói.

“Giải được.” Đường Thái Nhi hạ giọng trả lời ngắn gọn, sau đó đứng dậy, nhìn Vương Mặc cười nói: “Chút tài mọn này, cũng muốn nhốt ta sao? ! Người có biết ta là ai không?”

Vương Mặc nhíu nhíu mày, “Người thế nhưng lại chống được độc Mạn La Tình này, không thể nào, vì sao lại có người trong thời gian ngắn như vậy tìm ra giải được!”

“Người thường không nói, đối với Đường Cảnh mà nói thì có thể.”

“Người là Đường Cảnh?” Vương Mặc biến sắc, ngay sau đó cười càng thêm âm hiểm, “Độc y đại hiệp lại là nữ nhân, còn rơi xuống Khương Biệt trại của ta, Vương Mặc ta quyết không tha người.”

“Đừng vọng ngôn nữa!”

Vương Vũ ở một bên nghe thấy nóng nảy, “Con mẹ nó? ! Người đâu, đem con đàn bà này bắt lại cho ta!”

“Dạ! !” Trong nháy mắt hơn mười đại hán đồng loạt vọt lên.

Đường Thái Nhi nhếch miệng cười một tiếng, cũng không xuất thủ, chỉ thấy Tịch Thanh trong nháy mắt đứng lên, lấy tay thay dao, vài đường gọn gàng, đã đem bọn người quạt ngã trên mặt đất, rên rĩ không dậy nổi.

“Người!” Vương Mặc bị dọa đến vội vàng lui về phía sau mấy bước.

Vương Cần đã khóc hu hu, ngồi dưới đất không nhúc nhích.

Đường Thái Nhi đỡ Dạ ngu ngốc dậy, cho hắn ngồi giải được, sau đó hai tay nhéo lên gương mặt của hắn, “Ta hiện tại trình trọng tuyên bố, người là của ta, về sau không được chạy cùng người khác! Có nghe thấy không hả? !”

Dạ ngu ngốc vẽ mặt hạnh phúc như nàng dâu nhỏ, “Ừ ~ ta là của Thải nhi ~~”

Tịch Thanh ngắt mi tâm, “Đi ra ngoài mà tình chàng ý thiếp, nhìn thật là!”

“Con mẹ nó! Lão Tử giết các người!” Vương Vũ rút đại đao dắt một bên ra, hướng về phía Đường Thái Nhi chém tới.

Tịch Thanh ánh mắt lạnh lẽo, lắc mình đến trước Đường Thái Nhi và Dạ ngu ngốc, một tay túm hai người tránh qua, cùng lúc đó, một thanh trường kiếm bay ngang qua người nhắm ngay Vương Vũ, trường kiếm vô tình, thế như chẻ tre, khi mọi người phục hồi tinh thần lại, Vương Vũ đã bị trường kiếm cố định ở trên tường.

Chỉ cảm thấy tiền đường náo nhiệt như vậy trong nháy mắt đã an tĩnh, tiếp theo tiếng thét chói tai đột nhiên vang lên. Vương Mặc và Vương Cần càng thêm cả kinh hồn phi phách tán, sau đó hai người nhào tới trước người Vương Vũ, kêu gào thảm thiết.

“Chuyện gì xảy ra? !” Đường Thái Nhi ngậy ngấn cả người, nhìn về phía Tịch Thanh, “Là ai?”

Tịch Thanh trợn trợn nói: “Người đến là muốn giết người hoặc là Dạ nhi.”

Về mặt của Dạ ngu ngốc như không có chuyện gì, nhìn thi thể Vương Vũ, “Hắn đã chết, ha ha.” Lời nói vô tình đến lúc này, dĩ nhiên uy vũ.

“Mặc kệ mặc kệ, đi!” Đường Thái Nhi một tay lôi Dạ ngu ngốc một tay túm lấy Tịch Thanh, chạy ra khỏi tiền đường.

“Thải nhi!” Liễu Chiêu Vân ôm trường kiếm của Tịch Thanh chạy tới, “Xảy ra chuyện gì? Tất cả mọi người loạn làm một đoàn.”

“Đầu đàn của bọn chúng đã chết, chúng ta đi nhanh thôi.” Đường Thái Nhi vội nói.

Tịch Thanh cầm lại trường kiếm của mình, “Đa tạ Liễu cô nương.”

Ba người theo Liễu Chiêu Vân dẫn đường chạy ra khỏi sơn trại, không quá mấy thước, đã nhìn thấy năm, sáu hắc y nhân đều thoáng hiện, hướng về phía mấy người cầm kiếm mà chống đỡ.

Chuyện bất ngờ, Đường Thái Nhi và Tịch Thanh nhìn nhau liếc mắt, đều là không biết lai lịch của đám người kia. Dạ ngu ngốc trừng lớn hai mắt, có chút khiếp đảm trốn sau lưng Đường Thái Nhi.

“Các người là ai? !” Đường Thái Nhi quát một tiếng chói tai, rút đoản kiếm bên hông ra.

Đối phương vừa định tới mở miệng trình bày, một giây kế tiếp đã bị bột phấn màu tím bao phủ hai mắt.

“Một đám ngu ngốc!” Đường Thái Nhi cười to, ôm lấy Dạ ngu ngốc, vận khinh công nhảy lên bay đi, Tịch Thanh khoác Liễu Chiêu Vân ở bên hông bay đi.

Mấy người không dám có nửa khắc ngừng nghỉ, bay nhanh nửa canh giờ, rời ca Khương Biệt thôn hơn mười dặm mới thả chậm cước bộ.

Liễu Chiêu Vân nhìn phương hướng rồi đi, tâm thần hoảng hốt, có chút không tin mình lại thoát được thật, ba năm, nàng cũng được tự do.

“Vân nhi tỷ, ha ha, Thái Nhi không có nuốt lời chứ? ~” đường Thái Nhi kiêu ngạo nói xong, vỗ vỗ vai của nàng, “Về sau tỷ sẽ không phải ở nơi cướp bóc đó nữa.”

Tịch Thanh nhìn Đường Thái Nhi lại nhìn Dạ ngu ngốc, “Thải nhi, về mấy tên hắc y nhân vừa rồi.”

“Là ai vậy? Cảm giác lai lịch không tầm thường a.” Liễu Chiêu Vân nhớ lại mấy người vừa rồi, “Vải may trên người bọn họ cũng không phải đồ chợ.”

“Liễu cô nương quan sát rất tỉ mỉ, không sai, mấy người kia nhất định là theo dấu chân của chúng ta tìm đến. Thải nhi, là người đắc tội với người nào?”

“Đường Thái Nhi ta từ trước đến giờ. Thích đắc tội với người.” Đường Thái Nhi vừa muốn phản bác, đột nhiên ý thức được bản chất của mình, vì vậy ỉu xìu xuống.

24. Chương 24: Người Lương Tính

Chương 24 : Người lương tính

Edit : kun'xih

Tịch Thanh rất mệt mỗi nhìn Đường Thái Nhi liếc mắt một cái, “Thôi quên đi, tạm thời cũng chẳng để ý nữa.” Vừa nói vừa nhìn về phía Liễu Chiêu Vân, “Vị cô nương này đã rời khỏi Khương Biệt trại, sau này có tính toán gì không?”

Liễu Chiêu Vân ngẩn người, “Ta.”

Đường Thái Nhi cắn môi dưới, “Đây là một vấn đề, Vân nhi tử, tử còn có. Còn có cái gì.”

“Tỷ còn có một vị đại bá, ở Tây quận Vụ Ảnh quốc.”

“Vụ Ảnh quốc cách nơi này có một đoạn đường.” Tịch Thanh cúi đầu trầm tư, “Không bằng chúng ta đưa Liễu cô nương qua đó đi.”

Khóe miệng Đường Thái Nhi nhếch lên, cánh tay khoác lên trên vai Tịch Thanh, “Ta nói Tịch huynh a.”

Tịch Thanh nhíu mày, vẻ mặt cảnh giác, “Làm sao? !”

“Ngài cùng bọn ta không giống nhau, chúng ta là du tử giang hồ không có nhà để về, ngài đây? Bày đặt không trở về Tịch Gia Bảo của người, đi chung với bọn ta làm gì a? !”

Sắc mặt Tịch Thanh rối rắm, “Người. Người người.”

“Trở về Tịch Gia Bảo của người đi, người còn lêu lổng như vậy nữa, Tịch Gia Bảo của người sớm muộn gì cũng xong đời!”

“Đường Thái Nhi ăn nói cho cẩn thận!” Tịch Thanh nghiêng răng nghiêng lợi hất cánh tay Đường Thái Nhi ra, “Hừ! Không để cho ta đi theo thì ta đi, cho là Tịch Thanh ta thích sao! Hừ!”

Dạ ngu ngốc nắm tay Đường Thái Nhi vẫn không nói gì, nhìn thấy vẻ mặt Tịch Thanh không được tự nhiên không khỏi cười một tiếng, “Tiểu Tịch Tịch thật đáng yêu oa ~”

Tịch Thanh trong nháy mắt đỏ mặt, cặp mắt nhìn đông nhìn tây chính là ngượng ngùng nhìn Dạ ngu ngốc, “Cái. Cái gì a. Thiệt là, ha ha, ha ha.”

Đường Thái Nhi nhìn dáng vẻ Tịch Thanh, khóe miệng co giật một chút, giây kế tiếp chân to nâng lên rồi tùy theo hung hăng đạp xuống.

“A! !” Tịch Thanh chỉ cảm thấy mũi chân đau nhức, vội vàng lui về phía sau mấy bước, ôm chân của mình la lối om sòm.

“Không cho người câu dẫn tướng công của ta!” Đường Thái Nhi nhe răng uy hiếp.

Dạ ngu ngốc từ sau lưng Đường Thái Nhi ôm lấy hông của nàng, cúi đầu nhìn nàng cười híp mắt, “Nương tử, không được khi dễ Tiểu Tịch Tịch nha ~”

“Mới không có.” Đường Thái Nhi ngẩng đầu giải thích một câu, vừa nhìn về phía Tịch Thanh, “Phi sắc Lưu Ly của người vẫn là mang ở trên người không an toàn, đây chính là trấn trạch chi bảo của người, thế nào, Tịch thiếu bảo chủ người muốn vứt đi không để ý đến sao?”

Lời nói sắc bén khiến cho Tịch Thanh không còn cách nào phản bác, làm cho khuôn mặt lúc hồng lúc xanh lại nói không ra một câu.

Đường Thái Nhi ho nhẹ một tiếng rồi sau đó ôn nhu cười, “Trở về đi thôi.”

Tịch Thanh hé miệng trầm tư một lát, lần nữa ngẩng đầu lên hai mắt nhìn Đường Thái nhi lại. Nhiều hơn một tia khâm phục?

“Vậy, Tịch Thanh cáo từ!” Dứt lời, đưa ngón tay huýt một tiếng vang, một đám ngựa trắng từ xa chạy băng băng tới.

Đường Thái Nhi kinh hãi, “Làm sao thế được?! Người có mấy con ngựa này lúc nào? !”

Tịch Thanh cũng không thêm giải thích, thân thể tiêu sái nhảy một cái, nhảy lên thân ngựa, “Hôm nay từ biệt không biết ngày khác khi nào gặp lại. Ta.”

Dạ ngu ngốc chu miệng lên, ô hô nói: “Tiểu Tịch Tịch, Dạ nhi sẽ nhớ ngươi! Ủa!”

Đường Thái Nhi lần nữa bị giật mình, ngẩng đầu nhìn hướng Dạ ngu ngốc, “Làm sao thế được? ! Tại sao nước mắt ngươi chảy xuống nhanh như vậy? !”

Tịch Thanh vẻ mặt nghiêm nghị, nắm dây cương, dùng sức vừa kéo, xoay người phóng đi, cương trực lưu lại một câu “Có duyên sẽ gặp lại!” có thể nói là uy phong凛凛.

Liễu Chiêu Vân mang theo ý cười, nhìn bóng lưng Tịch Thanh, đôi mắt sáng rõ như có điều suy nghĩ.

Đường Thái Nhi đứng tại chỗ, nhìn bụi mù cuồn cuộn phía xa không khỏi cảm khái, “Tịch thanh, mười tám năm sau ngươi nhất định là một hán tử boong boong!”

Dạ ngu ngốc trừng lớn hai mắt, nước mắt mới vừa rồi đã sớm biến mất không thấy đâu nữa, nghe lời nói khó hiểu của Đường Thái Nhi thì lệch đầu ra. Rồi sau đó đứng ở sau lưng Liễu Chiêu Vân cũng không khỏi che miệng cười một tiếng, thật là cảm thấy, cô nương này người cũng thật bản thủ.

Tịch Thanh rời đi, ba người phải cước bộ mà đi, vì sao phải đi bộ nha? Nói đến vấn đề này trong lòng Đường Thái Nhi tràn đầy không cam lòng và oán hận. Sau khi đi bộ ngót một canh giờ, nằng nết cuộc nhện không được nữa,

Than vãn thật lâu, “Thằng nhãi Tịch Thanh chết bầm, ta nguyện rửa ngươi! Cự nhiên cỡi ngựa đi! Nãi nãi của ngươi bán quai chèo! !”

Liễu Chiêu Vân tiến lên vịn cánh tay Đường Thái Nhi, “Thải nhi.”

“Nương tử, đi bộ cũng rất tốt oa ~ nhìn xem! Nương tử, tặng nằng!”

Đường Thái Nhi nhìn về phía Dạ ngu ngốc, chỉ thấy hắc chằng biết từ lúc nào đã hái được một bó hoa cúc lọt màu thật to, lúc này đang hưng phấn đưa đến trước mặt của Đường Thái Nhi, “Nương tử, tặng cho nằng!”

“Hoa cúc này thật không tệ.” Đường Thái Nhi đưa tay sờ sờ, “Ta thích nhất loại hoa cúc lọt màu này, hê hê hê.”

“Nương tử cười thật tà ác a.” Dạ ngu ngốc lấy hoa cúc về, để sát vào Đường Thái Nhi, vẻ mặt nghiêm túc.

Đường Thái Nhi ho mấy tiếng, “Nói bậy!”

“Thải nhi! Có xe ngựa!” Liễu Chiêu Vân chợt thấy mấy chiếc xe ngựa từ sau chạy đến, vội vàng tiến lên quơ quơ cánh tay.

Xe ngựa dần dần đến gần, chậm rãi dừng lại, gia đình điều khiển xe ngựa nhìn về phía ba người, “Mấy vị là muốn quá giang xe sao?”

Liễu Chiêu Vân hơi khom xuống, sau đó dịu dàng nói: “Có thể làm phiền tiểu ca mang theo bọn ta đến huyện thành lân cận được không?”

Gia đình rõ ràng bị Liễu Chiêu Vân xinh đẹp mê hoặc đến thất thần, lúc phục hồi tinh thần lại vừa nhìn về phía sau lưng nằng đã thấy một mỹ nam tuyệt sắc và một cô nương khác, trong lòng hiểu rõ, mấy người này nhất định không đơn giản.

“Là người phương nào?” Bên trong xe truyền đến một giọng nam thanh nhã, dịu dàng. Đường Thái Nhi giật giật lỗ tai, trên mặt thoáng qua một tia thần sắc phức tạp.

“Bẩm chủ tử, là mấy vị giang hồ hiệp sĩ muốn quá giang xe.” Gia đình quay đầu lại cung kính trả lời.

“Để cho bọn họ lên đây đi.” Người bên trong xe người tựa hồ như đang cười, phân phó nói.

Gia đình tuân lệnh, nhảy xuống xe ngựa, “Mấy vị mời.”

“Làm phiền.” Liễu Chiêu Vân lần nữa khom người, vừa nhìn về phía Đường Thái Nhi, “Thải nhi, ha ha, chúng ta lên xe đi.”

Đường Thái Nhi gạt đầu một cái, dẫn đầu nhảy lên, xoay người kéo hai người lên.

Rèm xe được vén lên, dung mạo của người bên trong xuất hiện ở trước mặt mấy người, Liễu Chiêu Vân hướng về phía đối phương ôn nhu cười một tiếng, “Đa tạ công tử.”

“Không có gì.”

Đám người Đường Thái Nhi nhao nhao ngồi yên bên trong xe ngựa, một tiếng quát ngựa dài, xe ngựa lần nữa chậm rãi chạy đi.

Người nọ liếc nhìn mấy người, ngay sau đó nhắm chặt mắt, dựa vào tường xe, giống như đang nghỉ ngơi.

Đường Thái Nhi thấy đối phương tựa hồ như ngủ say rồi, vì vậy tỉ mỉ thăm dò, hốc mắt hõm sâu, bông mắt biến thành màu đen, sắc mặt trắng bệch, đôi môi gần như không có sắc, khiến ọi người kinh ngạc chính là mái tóc dài màu trắng.

Đường Thái Nhi nhìn ra được, nếu như không có những thứ bệnh trạng này, hẳn cũng có thể là một vị nam tử tuấn tú, chẳng qua là, hiện giờ xem ra hẳn lại khiến cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

Chỉ có điều như đã nói qua, Vân nhi tỷ không hổ là người ở trong sơn trại quá lâu rồi, cho nên nhìn thấy quái nhân như thế vậy mà trên mặt không có chút nửa phần kinh ngạc hoặc là khiếp đảm nào.

Một đường không tiếng động, yên tĩnh. Trong xe chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nho nhỏ của mấy người, Dạ ngu ngốc mệt mỏi, đã sớm gối vào đùi Đường Thái Nhi mà ngủ, Liễu Chiêu Vân ngồi đối diện vẫn cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Đường Thái Nhi nâng tay vén rèm cửa sổ lên, bóng đêm dần dần nhuộm đen, nhìn xa xa, mặt đất thật dài giống như không có điểm cuối.

“Huyện thành gần nhất cách đây khoảng sáu canh giờ nữa, cô nương sao không nghỉ ngơi một lát.”

Đường Thái Nhi hạ rèm cửa sổ xuống, nhìn người nọ cười nhạt, “Ha ha, không mệt. Tiểu nữ được đặt tên là Đường Thái Nhi, không biết quý danh của công tử?”

Khóe miệng người nọ cong lên, thấp giọng cười, “Liễu.”

Liễu Chiêu Vân ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn, “Công tử họ Liễu? Ha ha, vậy cũng là người trong họ với Vân nhi.”

“Cô nương họ Liễu? Dạ Chiêu quốc không có họ này.”

“Thế hệ phụ thân ta là thương nhân ở Đông quận Vụ Ảnh quốc.”

“Mấy vị là muốn đi phương nào?”

Đường Thái Nhi cười nói: “Đang muốn đi Tây quận Vụ Ảnh quốc.”

Người nọ giữa hai lông mày hình như thoáng qua một tia phức tạp, vẻ mặt khó dò, “Đi Tây quận?”

Liễu Chiêu Vân nói tiếp: “Là ta muốn đi đến nhờ cậy đại bá của ta ở Tây quận.”

“Cô nương tên đầy đủ là?”

“Liễu Chiêu Vân.”

Đường Thái Nhi cùng Chiêu Vân nhìn nhau mấy lần, biết rõ người này hỏi như thế tuyệt đối là có nguyên do của hă.

“Liễu công tử người. . . .” Đường Thái Nhi mở miệng.

“Tại hạ Liễu Sanh.” Liễu Sanh cười yếu ớt, trên mặt tái nhợt treo một nụ cười.

Đường Thái Nhi nhìn về phía Liễu Chiêu Vân, lại thấy nàng mặt mày vui mừng, “Vân nhi tỷ?”

“Người là Liễu Sanh đường huynh? !” Liễu Chiêu Vân mở miệng kêu lên, Đường Thái Nhi nghi hoặc khó hiểu.

Dạ ngu ngốc bị tiếng của Liễu Chiêu Vân thức tỉnh, mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ nhìn Đường Thái Nhi, gơ tay lên vuốt gương mặt của nàng, “Nương tử ~”

“ Tỉnh rồi?” Đường Thái Nhi hơi thấp đầu cười cười, vuốt ve chòm tóc trên trán Dạ ngu ngốc.

“Xảy ra chuyện gì nha?” Dạ ngu ngốc đêm ngồi dậy, nhìn Liễu Chiêu Vân và Liễu Sanh.

Đường Thái Nhi dùng ánh mắt liếc Liễu Chiêu Vân và Liễu Sanh, “Huynh muội quen biết nhau.”

Chuyện trùng hợp trên đời không nghĩ lại nhiều như vậy, ban đầu là nói muốn đi tìm đại bá để nhớ vả, nhi tử của đại bá liền xuất hiện ở trước mắt, quả nhiên là trêu ngươi a.

Chỉ có điều Liễu Sanh thật sự là một người chủ âm trầm quý dị, Đường Thái Nhi liên tục quan sát ở bên, hai mắt nhìn từ trên xuống dưới.

Dạ ngu ngốc bủ môi, chọc chọc Đường Thái Nhi, “Nương tử ~”

“Ừ, ừ? Sao?” Đường Thái Nhi quay đầu nhìn lại, đã thấy Dạ ngu ngốc vẽ mặt ủy khuất, “Người làm sao vậy?”

“Nàng cứ nhìn chăm chăm nam tử khác, Dạ nhi mất hứng.” Dạ ngu ngốc làm nũng nói.

Liễu Sanh hí mắt nhìn Đường Thái Nhi, “Đường cô nương là có chuyện muốn hỏi tại hạ sao?”

Đường Thái Nhi trừng lớn hai mắt, “Không có gì, không có gì.”

Liễu Sanh nở một nụ cười trên mặt, nhưng trong mắt lại không có chút ý cười nào, một mảnh tĩnh mịch với lạnh như băng.

“Đường huynh, Đại bá phụ, Đại bá mẫu còn có đường muội vẫn tốt chứ?” Liễu Chiêu Vân ôn uyển cười, ba năm bị giam cầm, lần này gặp được người thân, trong lòng hết sức cảm động, ngay cả trong giọng nói cũng để lộ vui mừng.

“Đều chết hết.” Giọng nói của Liễu Sanh rất nhẹ, vẻ mặt lãnh đạm không có một tia rung động, giống như đang nói chuyện của người khác.

Liễu Chiêu Vân trong lòng chấn động, “Tại sao.”

Liễu Sanh cười nhạt một tiếng, khuôn mặt bệnh trạng càng âm trầm hơn, “Tại sao?”

Đường Thái Nhi và Dạ ngu ngốc ngồi yên một bên, biết rõ đây chuyện trong nhà người khác, bọn họ không có tư cách để chen ngang.

“Là gặp biến cố gì sao?” Liễu Chiêu Vân thận trọng hỏi, có chút không tiếp thụ nỗi việc vừa mới gặp được người thân lại lần nữa biết được tin người thân đã qua đời.

“Không có, số mệnh đã đến mà thôi. Vân nhi không nên suy nghĩ nhiều, đêm đã khuya, các vị nên nghỉ ngơi một chút đi, lộ trình còn rất dài.” Liễu Sanh dứt lời liền nhắm hai mắt lại, khóe miệng vẫn như cũ treo một nụ cười khó hiểu, làm cho người ta có chút không an lòng.

Đường Thái Nhi liếc nhìn Liễu Chiêu Vân, đứng dậy ngồi ở bên cạnh nàng, “Vân nhi tỷ.”

Liễu Chiêu Vân lắc đầu một cái, “Tỷ không sao, Thái nhi, muội nghỉ ngơi đi.”

25. Chương 25: Phân Chia

Chương 25 : Phân chia

Edit : kun'xih

Đường Thái Nhi nằm ở trên đùi Dạ ngu ngốc ngủ đến chết đi sống lại, cứ mỗi lần đầu từ trên đùi lộn cộc lộc cộc muốn té xuống dưới, Dạ ngu ngốc liền đưa hai tay ôm lấy đầu của nàng xê dịch vào bên trong một chút. Vì vậy một đêm không ngủ, hai mắt khóa chặt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang ngủ của Đường Thái Nhi.

Chân trời ửng sáng, cánh rừng từ từ thức tỉnh, chim chóc vỗ cánh bay đi kiếm ăn, màn đêm yên tĩnh cũng theo đó mà dần lui tán.

Dạ ngu ngốc ngáp một hơi thật dài, vén màn xe lên liếc nhìn nơi xa, loáng thoáng có thể thấy được huyện thành, “Thật đói nha.” Hắn nhỏ giọng lầm bầm.

Gia đình nghe vậy quay đầu mỉm cười nói: “Công tử chịu khó một chút nữa, sắp vào thành rồi.”

Dạ ngu ngốc cười ngọt ngào một tiếng, buông màn xe xuống, trong lòng suy nghĩ khi vào thành phải ăn ngon một bữa.

Xe đi qua đường đất gập ghềnh, thân xe cũng theo đó mà chấn động lên xuống dữ dội.

“Bụp!” Tiếng động lớn vang lên, làm tất cả mọi người bừng tỉnh, rồi rít mở hai mắt ra nhìn về phía người gây ra chuyện này —— Đường Thái Nhi đang nằm trên sàn xe.

“A! Nương tử! !” Dạ ngu ngốc hô to.

“Ta bị sao vậy, đầu của ta a.” Đường Thái Nhi bị tai họa bất ngờ giật mình tỉnh giấc, lúc hoàn hồn lại, chỉ cảm thấy đầu mình rất đau, lồm cồm bò dậy ngồi vào chỗ.

“Thải nhi, muội không sao chứ?” Liễu Chiêu Vân ngồi vào bên cạnh Đường Thái Nhi, nhìn thấy đầu nàng toàn chỗ sưng đỏ lo lắng hỏi.

“A, không có sao, không có việc gì.” Đường Thái Nhi vội vàng khoát tay, sau đó nhìn về phía Dạ ngu ngốc, mở trừng hai mắt, “Tại sao ngươi lại đẩy ta xuống đất hả!”

Dạ ngu ngốc lập tức kêu oan, “Ồ ô. Nương tử, Dạ nhi đâu có, là tự nương tử rơi xuống mà.”

Đường Thái Nhi bị rớt xuống đầy một bụng lửa giận, không phân biệt tốt xấu đối với Dạ ngu ngốc hừ một tiếng.

Liễu Chiêu Vân lắc đầu nhìn hai người cười cười, “Được rồi được rồi, Thải nhi đừng trách Dạ nhi nữa.”

Liễu Sanh ngồi ở một bên, vẫn hai mắt yết ốt nhìn mấy người, thủy chung không nói lời nào. Trên mặt hắn không có một tia huyết sắc nào, nếu không phải có thể cảm nhận được hô hấp như có như không của hắn, như vậy, Đường Thái Nhi sẽ nghĩ ngồi ở bên cạnh chính là một người chết, cảm giác như vậy thật sự khiến nàng hết sức khó chịu.

Xe ngựa chậm rãi vào thành, chợ phiên buổi sớm vẫn là có chút yên tĩnh, chỉ có một số cửa tiệm đang thu xếp mở cửa tiệm, một tên tiểu nhị quét dọn trong trong ngoài ngoài.

“Mấy vị khách quan là muốn ở trọ sao?” Một lão bản khách điếm thấy xe ngựa chậm rãi đi trên đường, liền cho là muốn tìm khách điếm nghỉ ngơi, vội vàng đi qua.

“Đúng, làm phiền chuồng ngựa chuẩn bị ba gian phòng khách.” Gia đình của Liễu Sanh hướng chủ quán phân phó một tiếng, rồi sau đó nhấc màn xe lên, “Chủ tử, mấy vị công tử, xin mời xuống xe nghỉ ngơi một chút.”

Đợi ba người Đường Thái Nhi xuống xe ngựa, Liễu Sanh mới giương mắt nhìn gia đình một cái, ngay sau đó đứng lên, từ từ bước xuống. Thân thể gầy yếu mặc một thân áo xanh, mái tóc trắng xõa xuống hai vai, đôi mắt yếu ớt hờm sâu không nhìn ra một tia tâm tình.

Dạ ngu ngốc, “Nương tử, ta đói.”

“Ta cũng đói vậy, đi, vào đây đi.” Đường Thái Nhi lôi cổ tay Dạ ngu ngốc chạy vào bên trong khách điểm, “Chưởng quỹ, mang chút món ăn nhẹ cộng thêm năm bát cháo trắng ~”

“Được rồi, cô nương đợi một chút.” Tiểu nhị lên tiếng, xoay người đi lo liệu chuẩn bị.

Liễu Chiêu Vân nhìn gương mặt bệnh trạng của Liễu Sanh, do dự không biết mình có nên đi lên đỡ hần hay không, nhưng nghĩ lại thấy mình làm như vậy sẽ khiến Liễu Sanh cảm thấy nàng coi thường hần, vì vậy chỉ đành phải đi theo phía sau Liễu Sanh vào khách điểm.

“Vân nhi tỷ Liễu công tử, ta muốn ăn sáng, tới đây ngồi xuống đi, dùng xong bữa rồi đi nghỉ ngơi.” Đường Thái Nhi chào hỏi.

“Đa tạ cô nương, công tử nhà ta không có thói quen ăn sáng, mời mấy vị từ từ dùng bữa.” Vị gia đình kia cười cười thay Liễu Sanh cự tuyệt lời mời của Đường Thái Nhi, ngay sau đó cùng với Liễu Sanh đi theo tiểu nhị lên phòng.

Đường Thái Nhi nhìn thân ảnh của bọn họ biến mất ở khúc rẽ, bĩu môi, nhấp một ngụm trà nóng, “Thật là quái nhân.”

Dạ ngu ngốc phụ họa nói: “Ừ, quái nhân.”

Liễu Chiêu Vân mắt nhìn bóng lưng Liễu Sanh thở dài một cái, lại nghe thấy Đường Thái Nhi và Dạ ngu ngốc cảm thán không khỏi cười một tiếng, đi tới ngồi đối diện với Đường Thái Nhi, “Hần thật sự đã thay đổi rất nhiều, so với thời thơ ấu là hai người khác nhau hoàn toàn.”

“Khách quan, cháo và thức ăn đã tới ~” tiểu nhị bưng cái mâm lớn chạy chậm đến, “Mấy vị là nhóm khách đầu tiên của sáng nay, đây là bánh bao mà đầu bếp miễn phí ấy vị.”

“A, như thế rất tốt rất tốt a!” Đường Thái Nhi cười lớn, đã cầm lên một cái bánh bao, “Nói làm bầm ~ không nghĩ tới sáng sớm còn có phúc lợi này nha.”

“Mấy vị khách quan từ từ dùng.” Tiểu nhị đặt món ăn lên bàn xong, nâng cái mâm lên thối lui đến cạnh chỗ lão bản đang tính sổ sách.

Đường Thái Nhi uống một hớp cháo, tiếp tục nói về chuyện mà Liễu Chiêu Vân vừa mới đề cập, “Lần cuối cùng tỷ thấy hần là lúc nào?”

Liễu Chiêu Vân suy nghĩ một lát, “Mười hai năm trước.”

“Ừ, cơ thể này của hần chịu đau yếu mới hai năm.” Đường Thái Nhi lăm lăm lầu bầu.

Liễu Chiêu Vân biết y thuật của Đường Thái Nhi rất cao, trên giang hồ hơi có danh tiếng, nghe nàng nói lời này liền lo lắng hỏi: “Rốt cuộc là bệnh gì? Thái nhi có phương pháp trị liệu không?”

“Muội ngay cả nguyên nhân gốc bệnh cũng không biết, không có cách nào chữa trị, muội cũng lười chẳng muốn kiểm tra gốc bệnh của hần, huống chi, hần dường như cũng không thích người ngoài đến gần.” Đường Thái Nhi véo một miếng bánh bao, đang chuẩn bị bỏ vào trong miệng, khước mắt lại liếc thấy vị lão bản và tên tiểu nhị kia cầm bản tính trong tay nhưng bút không có mấy may di chuyển, mà hai mắt không biết vô tình hay cố ý nhìn đầu bên này.

“Thải nhi, tỷ chỉ còn lại một người thân này mà thôi, xin Thải nhi giúp tỷ tỷ, chữa khỏi bệnh cho hần, được không?” Liễu Chiêu Vân khẩn thiết nhìn Đường Thái Nhi.

“Được, muội sẽ cố. Muội cùng Dạ nhi sẽ giúp tỷ, chờ tỷ dần xấp thỏa đáng, chúng ta lại đi.” Đường Thái Nhi cười cười, giọng nói hạ đến mức nhỏ nhất, chỉ có hai người Liễu Chiêu Vân và Dạ ngu ngốc mới có thể nghe được.

Liễu Chiêu Vân cảm động cười, “Thải nhi muội thật tốt.”

“Muội không phải là cô nương tốt gì đâu, đừng khen muội như vậy, ha ha.” Đường Thái Nhi cười, khoe mắt không ngừng lưu ý động tác của hai người trước quầy, “Vân nhi tỷ a, mặc dù Liễu Sanh không ăn bữa sáng, nhưng tỷ là đường muội cũng nên quan tâm hần một chút. Đi xem hần một chút đi, nếu như không có việc gì, tỷ đi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Đường Thái Nhi hướng về phía Liễu Chiêu Vân nháy mắt, “Đi đi.”

Liễu Chiêu Vân mặc dù không biết tại sao Đường Thái Nhi lại nói như vậy, nhưng mà nàng không có ngốc, hiểu được ý tứ trong lời nói của Đường Thái Nhi, “Ừ, cũng tốt, hai người cứ từ từ mà ăn.”

Nhìn bóng lưng Liễu Chiêu Vân đi xa, Đường Thái Nhi như có điều suy nghĩ đem bánh bao bỏ vào trong miệng, phụt chốc mắt liền biến sắc phun ra, cùng lúc đó thấy Dạ ngu ngốc đang muốn nhét bánh bao vào miệng, vội vàng làm động tác thô bạo, đem toàn bộ đồ trong tay hần đánh rớt trên mặt đất.

“Bánh bao của ta.” Dạ ngu ngốc nhìn bánh bao trên đất, đáng thương như vậy.

Đường Thái Nhi hơi thấp giọng quát lên: “Có độc.” Vừa nói vừa liếc mắt nhìn hướng tên tiểu nhị đã mang thức ăn lên, chỉ thấy ánh mắt hần biến đổi, thân hình chợt lóe, rút ra trường kiếm giấu ở bên trong quầy, trong khoảnh khắc hơn mười người áo đen nhảy ra tới tấp, cửa tiệm lập tức bị đóng chặt.

Đường Thái Nhi uống một ngụm trà nóng, cười lạnh, “Các vị rốt cuộc có lai lịch như thế nào? Nhiều lần tập kích, chung quy lại cũng nên ột cái lý do chứ.”

“Giết!” Đối phương quát to một tiếng, không có bất kỳ câu trả lời nào, đều cầm kiếm lao lên.

“Trời ạ.” Đường Thái Nhi từng bị người khác đuổi giết qua, nhưng mà chưa từng thấy qua trận thế lớn như vậy, chừng mười người đều có thân thủ nhanh nhẹn, ngay cả động tác cầm kiếm kia cũng đều đồng loạt, lúc này một tiếng lệnh vang, mấy kiếm cùng lên, nếu như không né tất sẽ bị đâm thành vạn lỗ!

Nàng một tay nắm đoản kiếm, một tay nắm chặt Dạ ngu ngốc, đánh lui địch nhân đang tới gần. Lại chỉ có thể miễn cưỡng không để cho bọn họ thương tổn đến Dạ ngu ngốc, mà không cách nào thoát thân được.

Đường Thái Nhi chợt có chút nhớ nhung Tịch Thanh, nếu như hần ở đây, đoán chừng đã sớm có thể tiêu tiêu sái sái mà phi thân phóng đi.

“Nương tử cẩn thận! aa~~” Dạ ngu ngốc vừa nói nguy hiểm, vừa kêu thảm, cũng không phải hần bị thương, mà là cơ thể hần bị Đường Thái Nhi ném qua ném lại đến thất điên bát đảo.

“Con bà nhà nó.” Đường Thái Nhi xoay người một cái, ôm Dạ ngu ngốc, che miệng, mũi của hần, cùng lúc đó vấy dài vung lên, độc được vô hình vung ra.

Chỉ thấy thân hình mọi người dừng lại, rồi sau đó tới tấp xụi lơ trên mặt đất.

“Đi!” Đường Thái Nhi kéo Dạ ngu ngốc phi thân rời đi.

“Nương tử! Vân nhi tỷ, bọn họ làm sao bây giờ?” Dạ ngu ngốc ôm thật chặt eo của Đường Thái Nhi, bị nàng ôm nhảy lên nóc nhà rồi chạy như bay.

“Mục tiêu của bọn họ không phải là người chính là ta, Vân nhi tỷ cùng chúng ta ở chung một chỗ ngược lại rất nguy hiểm. Chúng ta trực tiếp đến Tây quận, ở nơi nào đó rồi tụ họp.” Đường Thái Nhi vừa nói, vừa chú ý xem phía sau có người đuổi theo hay không.

Thấy phía sau đã không có người truy sát, Đường Thái Nhi ôm Dạ ngu ngốc phi thân tiếp đất, “Cũng vừa vừa thôi nha, mới có một lúc, con bà nó, ta cứ nhiên lại hai lần chạy trốn chết.”

“Nương tử! Nàng bị thương! !” Dạ ngu ngốc nhìn trên tay áo của Đường Thái Nhi có vết máu đỏ thẫm liền hô to.

Đường Thái Nhi trừng lớn hai mắt, nhìn về phía vết thương của mình, không có phát hiện cũng không thấy đau, bây giờ nhìn thấy vết thương lập tức cảm giác đau đớn lâm lâm đánh tới, “Người bị thương không? Kiểm tra xem! Nhanh!”

Dạ ngu ngốc lắc đầu, “Không có.” Rồi sau đó đau lòng nhìn cánh tay của Đường Thái Nhi, vẻ mặt không nỡ, “Nương tử.”

“Không có chuyện gì.” Đường Thái Nhi lấy ra bình thuốc trị thương từ trong ngực, tùy ý rắc lên, “Vết thương nhỏ, không chết được.”

“Nương tử rất đau nha, Dạ nhi thổi cho nàng một chút.” Dạ ngu ngốc cúi đầu ghé sát vào vết thương của Đường Thái Nhi, nhẹ nhàng thổi.

Đường Thái Nhi nhìn hẩn, không khỏi mỉm cười, “Ngốc quá, người thổi rơi hết phần thuốc của ta rồi.”

“Đúng nha.” Dạ ngu ngốc ngồi thẳng lên, bĩu môi, vì mình vô dụng mà khổ não.

Đường Thái Nhi nhìn xung quanh mấy lần, nơi này là một hẻm nhỏ không biết tên, ít có người qua lại, nhìn ra xa một chút, vừa vặn có một khách điếm đập vào tầm mắt, “Đi ra đây.”

Hai người lấy một phòng, thay quần áo trên người, Đường Thái Nhi liếc nhìn Dạ ngu ngốc một thân áo đen, sờ sờ cằm của mình, “Buộc tóc người lên nha.” Nói xong người đã đi tới, túm mái tóc dài của Dạ ngu ngốc lên buộc lại.

“Ừ ~ không tệ, đủ soái!” Đường Thái Nhi tán thưởng nhìn bộ dạng của Dạ ngu ngốc sau khi đổi kiểu tóc, “Không hổ là tướng công của ta a!”

“Hê hê ~” Dạ ngu ngốc cười ôn nhu, nụ cười này mặc dù có chút không xứng với một thân trang phục lãnh khốc này của hẩn, nhưng mà Đường Thái Nhi vẫn rất hưởng thụ.

“Ta dịch dung cho người.”

“Dịch dung?”

Đường Thái Nhi cười gian một tiếng, “Đây chính Dịch Dung thuật trộm được từ chỗ của Lam Anh.” Đường Thái Nhi vừa nói vừa từ trong ngực lấy ra một quyển sách cũ, “Bụp!” một tiếng đập trên bàn.

Một lúc lâu sau.

“Nương tử, ngứa mắt quá! Ô ô.”

“Bình tĩnh bình tĩnh! Chẳng qua là. Chẳng qua là đỏ mà thôi.”

“Nương tử còn bao lâu nữa a?”

“Người đừng giục nữa! Ta đang vẽ , người. Người câm miệng!”

Hai canh giờ sau.

“Nương tử a, Dạ nhi rất già a.”

“Như vậy không tốt.”

“Vậy làm sao bây giờ a?”

“Câm miệng! Vẽ lại! !”

Ba canh giờ sau.

“. O o. O o.”

“Này này! Người lại dám ngủ? Tỉnh! Tỉnh!” Đường Thái Nhi vỗ hai bên má của Dạ ngu ngốc, “Nếu không tỉnh, ta liền vẽ trên mặt người hình con rùa!”

“Sao?” Dạ ngu ngốc dụi dụi hai mắt, “Nương tử nàng nói cái gì vậy?”

“Không có, cái gì cũng không nói, để ta nhìn xem!” Đường Thái Nhi bày khuôn mặt của hẩn ra.

“Đây là ai?” Dạ ngu ngốc đem nhìn khuôn mặt xa lạ lãnh diễm trong gương kính hải bắt cánh tay Đường Thái Nhi vội hỏi.

Đường Thái Nhi cười gian mấy tiếng, “Dịch Dung Thuật này quả thật chơi rất vui nha, Dạ nhi, về sau ta mỗi ngày đều vẽ cho người, để cho người diễn các loại vai mỹ nam tử! Oa ha ha ha ha ha! !”

Dạ ngu ngốc chẳng biết tại sao toàn thân lại toát ra mồ hôi lạnh, phát mông đứng lên, “Nương tử. . . .”

“Chẳng qua a, nương tử ta vẫn còn thương ngươi, chung quy nếu ngươi dịch dung sẽ không tốt cho da, hê hê, ta sẽ làm ít thôi, ít nha.” Nói xong lại nhìn thành quả của mình, mèo khen mèo dài đuôi, “Thật là soái, Đường Thái Nhi ta quả nhiên là một kỳ tài.”

“Nương tử, thích gương mặt này của ta sao?” Dạ ngu ngốc lệch đầu hỏi.

Đường Thái Nhi tức cười, suy nghĩ một lát, “Ta thích ngươi hơn người này.” Bởi vì ngươi căn bản rất tốt, có thể đổi vô số gương mặt, dịch dung là thú vui mà nàng mới vừa cảm nhận được, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không chán, sẽ không.

“He he! Ta biết rồi!” Dạ ngu ngốc cười ngây ngô.

“Tốt lắm, chúng ta đi ra ngoài thôi.”

“Nương tử không vẽ sao?”

“Không cần không cần, ta đổi nữ trang không có mấy người có thể nhận ra ta.” Lời nói mới vừa ra khỏi miệng, Đường Thái Nhi chợt cả kinh, “Đúng vậy! Ta là nữ trang! Tại sao lại có người nhận ra ta chứ! Biết ta là Đường Cảnh!”

“Nương tử nàng ở đây nói cái gì a?” Dạ ngu ngốc hoàn toàn không hiểu Đường Thái Nhi đang nói cái gì.

Đường Thái Nhi cúi đầu nhìn về phía Dạ ngu ngốc đang ngồi ở trên ghế, “Người bọn họ đuổi giết, rất có thể là ngươi.”

Dạ ngu ngốc trừng lớn hai mắt, hiển nhiên đối với những lời này không cảm thấy chấn động quá lớn.

Đường Thái Nhi hơi cúi đầu nghĩ ngợi, “Dù sao cũng là chuyện sớm hay muộn, ta nên sớm nghĩ tới. Ai ~ tùy tiện rồi, đi, hiện tại không có mấy người có thể nhận ra ngươi, ta dẫn ngươi ra ngoài đi dạo. Ngày mai sẽ khởi hành đi Vụ Ảnh quốc ~”

“Được, Dạ nhi thật đối a.”

“Làm sao ngươi lại đối rồi!”

“Bánh bao bị nương tử đánh rơi xuống đất nha.” Dạ ngu ngốc có chút ủy khuất nói.

Đường Thái Nhi nhớ lại, hình như cả ngày hôm nay không cho hắn ăn cái gì nha, “Khăng định là nên đối bụng.”

Hai người ra khỏi khách điểm hướng đến một tửu lâu gần đó, đi ngang qua một gian hàng bán kiếm, Đường Thái Nhi chợt dừng bước.

“Sao vậy nương tử?” Dạ ngu ngốc quay đầu lại hỏi.

Chân mày Đường Thái Nhi cau lại, từ bên hông lấy ra một đỉnh bạc, “Ta mua cái chuôi này.” Nói xong cầm lấy kiếm trở lại bên cạnh Dạ ngu ngốc.

“Có kiếm trong người, sẽ tốt hơn một chút.” Vừa nói đem bội kiếm đẩy vào trong ngực Dạ ngu ngốc, “Cầm nó.”

“Nha.” Dạ ngu ngốc theo lời ôm lấy kiếm, lập tức có mấy phần khí tức giang hồ.

“Không tệ không tệ, nhưng mà ngươi cũng đừng cầm thanh kiếm này đi liều mạng cùng người khác ha, mặc dù đẹp, nhưng nó là loại hàng hạ đẳng, không nên kết giao.”

26. Chương 26: Thiếu Nữ Rung Động

Chương 26 : Thiếu nữ rung động

Edit : kun'xih

Ăn trưa đơn giản, mua một ít lương khô đi đường cùng vài bộ quần áo mộc mạc, vốn định đi loanh quanh thêm một tí, kết quả nhìn thấy tên thủ lĩnh của đám hắc y nhân lúc này đang tìm người ở khắp nơi trên đường. Đường Thái Nhi đang đi phía trước vội vàng xoay người túm Dạ ngu ngốc lủi vào trong ngõ hẻm.

“Lại là đồ khốn kia!” Dạ ngu ngốc thò đầu ra ngoài nhìn theo ánh mắt của Đường Thái Nhi, nhìn thấy gã tiểu nhị, lập tức cười nhạt.

“Xuyt, đi, trở về khách điểm.” Đường Thái Nhi ra dấu im lặng, kéo hắn đi hướng khách điểm.

“Đám người kia tại sao phải bắt nạt ta vậy?” Dạ ngu ngốc bị Đường Thái Nhi đẩy vào trong phòng, xoay người lại nhìn bóng lưng nàng đang đóng cửa nghi vấn hỏi.

Đường Thái Nhi quay đầu lại bật cười, “Người hỏi ta, ta làm sao biết? Không chừng hồi trước ngươi là người xấu, người ta là tới trả thù.”

“Dạ nhi mới không phải người xấu đâu!” Dạ ngu ngốc bủi môi, mặt không cam lòng.

Đường Thái Nhi không có trả lời, bóp bóp vai của mình, gối đầu lên cánh tay nằm ở trên giường, trong lòng có chút loạn, đầu óc cũng rất loạn.

Nàng thích Dạ ngu ngốc, nhưng mà nàng dù sao cũng không biết hắn. Lúc trước hắn là hạng người gì, có bối cảnh như thế nào, hoặc có thể thiếp gia quyền hay không. Hết thấy mọi việc nàng đều không biết. Hiện tại hắn thuần khiết ngây thơ, cho nên có thể không sợ gì mà cao giọng nói thích mình, gọi mình là nương tử. Nhưng nếu sau này hắn bình phục lại thì sao? Nhớ tới tất cả tôn nghiêm của hắn, trong lòng để ý hết thấy, có hay không Đường Thái Nhi nàng ở trong lòng hắn sẽ không có địa vị không có cân nặng?

Nàng thích tiêu sái, thích tự do, bây giờ Dạ ngu ngốc có thể cho nàng những thứ này, cũng đều sẽ theo tính tình của nàng, cùng nàng làm ầu, nhưng về sau thì sao?

Đường Thái Nhi lặng lẽ phì cười, nàng, thậm chí có chút hi vọng Dạ ngu ngốc vĩnh viễn sẽ có bộ dạng này, nhưng mà, nàng không thể làm như vậy. Xem ra phải tính toán một chút, phải lấy được Ngũ Độc quả giải độc cho hắn.

Đi một bước tính một bước, lập kế hoạch không bằng thay đổi, bên trong xảy ra chuyện gì Đường Thái Nhi nàng cũng không thể dự liệu hoặc chi phối được, nói không chừng không đợi bắt được Ngũ Độc quả, thân thủ nàng cũng có chỗ dị thường rồi.

“Nương tử! Nàng có nghe Dạ nhi nói hay không vậy!”

Khuôn mặt khuếch đại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt Đường Thái Nhi, nàng giơ tay lên chống ở lồng ngực Dạ ngu ngốc, “Nghe nghe, không phải là người không thấy ngọc bội sao ~”

“Bị người xấu trộm đi!” Dạ ngu ngốc lặp lại.

Đường Thái Nhi lật người, cho Dạ ngu ngốc một ít chỗ, “Người rất quan tâm sao?”

“Đó là của Dạ nhi nha, nương tử biết nó ở đâu không?”

Lông mày Đường Thái Nhi cau lại, nàng đương nhiên biết, bởi vì chính là nàng lấy đi, chú ý, là lấy đi! Không phải là trộm!

“Ta làm sao biết được.” Đường Thái Nhi trợn mắt nói dối, “Như vậy đi ~”

“Sao?”

Đường Thái Nhi nâng hai tay đưa đến cổ của mình, tháo sợi dây chuyền vẫn mang theo bên người xuống, “Cái này cho người, tạm thời thay thế ngọc bội kia của người đi.”

Dạ ngu ngốc nhận lấy dây chuyền, nhìn viên đá màu nâu nho nhỏ ở phía trên tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

“Hạt giống cây hải đường, giống như viên đá, chôn xuống hơn mười năm mới có thể nảy mầm nở hoa. Rất hiếm có, nói cho người biết nha, đây là thứ mà nương tử ta từ nhỏ đã đeo trên người, người phải bảo quản thật tốt, có nghe không?” Đường Thái Nhi cầm lấy dây chuyền, túm Dạ ngu ngốc lên, vừa cầu nhàu vừa đeo vào cho hắn.

“Nương tử đối với Dạ nhi thật tốt.” Dạ ngu ngốc chớp mắt, cười ngây ngốc, sau đó ánh mắt yêu mị nhìn chằm chằm đôi môi của Đường Thái Nhi không tha.

“Hạt giống này cũng là thiên hạ vô song, nó cũng không phải là Thiên Nhai quỳ bình thường a ~ Cha ta ngâm hạt này với hơn bảy trăm loại dược liệu trong mấy tháng, ngày ta cất tiếng chào đời người mới lấy ra, cho nên mới thành màu nâu. Hãy nghe ta nói, hạt giống này có thể khiến người ta cải tử hồi sinh, mặc dù nói có chút mơ hồ, nhưng mà nó quả thật lợi hại. Nếu. Nếu người gặp nguy hiểm, chỉ cần còn có một hơi thở yếu ớt, người phải nuốt nó vào trong bụng nha!”

Hai mắt của Dạ Ngu ngốc cũng không di chuyển chút nào, nhẹ nhàng mở miệng, “Có Thái nhi ở đây, ta sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.”

“Người đang nhìn cái gì vậy? Trên mặt ta có vết bẩn sao?” Đường Thái Nhi tò mò sờ sờ khóe miệng, sau đó lắc đầu tiếp tục sửa lại tóc cho Dạ ngu ngốc, lại đem hạt giống Thiên Nhai để vào bên trong áo của hắn.

Về mặt Dạ ngu ngốc chìm trong phút chốc trở nên mơ mơ màng màng. Đường Thái Nhi có chút kinh ngạc nhìn hắn, “Dạ nhi?”

“Dạ nhi, thật muốn ăn.” Hai tay Dạ ngu ngốc phủ ở ngang hông của nàng, môi mỏng từng chút để sát vào Đường Thái Nhi.

“Người.” Đường Thái Nhi cả kinh, lui về sau né tránh, nhưng không cách nào thoát khỏi Dạ ngu ngốc đến gần. Cho đến khi hắn đem nàng hoàn toàn đặt ở dưới thân, bàn tay từ từ nâng lên, đặt tay Đường Thái Nhi ở trên đầu giường.

Đôi môi Dạ ngu ngốc lướt nhẹ qua khóe môi của Đường Thái Nhi, đầu lưỡi hơi vươn ra, lướt qua.

Đường Thái Nhi vẻ mặt khiếp sợ nằm ở đó, đôi mắt to tròn nhìn chòng chọc vào nóc nhà, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì.

Dạ ngu ngốc ở phía trên rất bình tĩnh, một tay cùng nàng quần quýt năm ngón, một tay khác thỉnh thoảng khẽ vuốt ve cổ của nàng, khi thì vuốt tóc nàng, để bản thân càng sát lại gần.

Nàng chỉ cảm giác đôi môi bị ngậm mút thỏa thích, nhịp tim của mình không ngừng tăng nhanh, giống như bị trúng độc vậy, thân thể kia lại dần dần mất đi khí lực, trở nên mơ hồ.

Đây chẳng lẽ chính là sự rung động của thiếu nữ? !

Đường Thái Nhi cực kỳ bối rối ở trong lòng, rốt cục đóa hoa nhỏ này trước khi héo tàn cũng có người hái được.

Đang muốn tập trung tinh thần, chuẩn bị hiến thân, lại cảm giác trên người trầm xuống, một khối đầu ngã xuống đầu vai của mình không động đậy nữa. Một lòng rung động đến lúc này bị gặp trở ngại, cũng không tiến triển.

Đường Thái Nhi bị đè nặng, có chút khó thở, nâng cánh tay lên, chọc chọc vào người phía trên mình, “Này, này!”

Chọc hai lần không có phản ứng nào, vì vậy Đường Thái Nhi nổi giận, một tay túm lấy Dạ ngu ngốc, đã thấy hắn ngủ rồi, sớm đã đi vào giấc mộng rất lâu sau đó.

“Dạ ngu ngốc! ! Con bà nhà người! ! ! !”

Sáng sớm hôm sau, Dạ ngu ngốc tỉnh lại từ trong mộng, chỉ cảm thấy cả người đau nhức, nhìn chung quanh một chút, phát hiện mình lại nằm trên mặt đất, ngay cả cái mền cũng không có.

Đường Thái Nhi đã sớm mặc quần áo tử tế, đang thu dọn bọc quần áo, biểu tình nhìn Dạ ngu ngốc liếc mắt một cái, sau đó hừ một tiếng xoay người tiếp tục thu dọn.

“Nương tử? Cơ thể Dạ nhi đau quá.” Dạ ngu ngốc xoa cánh tay và cổ của mình, chậm rãi từ trên đất đứng lên.

Đường Thái Nhi cười ha ha một tiếng, “Đau sao, còn biết đau sao? Ngày hôm qua ngươi làm cái gì? Ngươi biết không?”

Dạ ngu ngốc phồng phồng hai má, “Đi dạo chợ, sau đó ăn cơm, sau đó trở về khách điểm, sau đó Dạ nhi liền ngủ mất nha!”

“Ồ!” Đường Thái Nhi cầm bình trà lên lại hung hăng đập lên trên bàn, “Ngươi còn biết chính ngươi ngủ thiếp đi sao!”

“Ồ ô. Nương tử thật hung dữ, a, Dạ nhi còn nhớ rõ nương tử đem dây chuyền của mình đưa cho Dạ nhi.” Dạ ngu ngốc vừa nói vừa vội vàng lấy sợi dây chuyền trong vật áo ra, ý bảo hẳn còn nhớ rõ.

Đường Thái Nhi ngửa mặt lên trời trợn trắng hai mắt, “Mặc kệ ngươi!”

“Nương tử làm sao vậy? Dạ nhi chọc nương tử tức giận ở đâu sao?” Dạ ngu ngốc chạy đến bên người Đường Thái Nhi, vẻ mặt hốt hoảng, chỉ sợ nương tử tức giận.

“Ai. Không có sao không có sao, nhanh sửa sang thu dọn đồ của chính mình, chải tóc, người ngủ dậy giống như rơm rạ. Xong việc thì khăn trương lên đường đi tìm Vân nhi tỷ.” Đường Thái Nhi khoát tay áo, biết rõ mình không nên so đo với Dạ ngu ngốc, thiếu nữ rung động đêm qua cứ như vậy bị ép chết ở trong trứng nước, thật đáng buồn đáng tiếc.

“A ~ Dạ nhi phải nhanh chỉnh lý chính mình!”

Bắc Lục cuối cùng phân thành năm quốc, theo thứ tự là Dạ Chiêu quốc, Vũ, Vụ, Phong, Tuyết Ảnh quốc. Vụ Ảnh quốc gần với Dạ Chiêu quốc, hai người Đường Thái Nhi một đường đi về phía tây, vừa đi vừa chơi ước chừng một tháng mới tới Tây quận Vụ Ảnh quốc. Dọc theo đường đi lại không gặp qua bất luận dịch nhân nào tới hành thích, nói vậy Dịch Dung thuật này cũng có chút tác dụng, nhưng Đường Thái Nhi cũng biết rõ, dịch dung không phải là kế hoạch lâu dài. Có lẽ, hết thảy mọi việc còn cần phải đợi Dạ ngu ngốc khôi phục trí nhớ, mới có thể giải quyết hoàn toàn được. Chỉ có điều ngày nào đó, nàng hy vọng có thể tới lâu một chút.

Vụ Ảnh quốc, nước như tên, mới vừa bước vào biên giới, chưa đi sâu vào trong, bầu không khí cũng đã mơ hồ bao phủ một tầng sương mù mỏng. Đường Thái Nhi đưa tay cảm nhận bầu không khí ẩm ướt, “Thế ngoại cao nhân không phải là đều thích ẩn cư ở chỗ này.”

“Cũng không có ánh mặt trời a ~” Dạ ngu ngốc ôm eo của Đường Thái Nhi cười chung một con ngựa.

“Ngu ngốc, mặt trời không có mọc ở đây.”

“A ~” Dạ ngu ngốc gối lên bả vai Đường Thái Nhi, ít thật sâu không khí ẩm ướt.

“Dạ ngu ngốc, lấy bản đồ ra.” Đường Thái Nhi dùng cùi chỏ thụi thụi hẳn.

Dạ ngu ngốc kéo bọc quần áo trên người đến trước ngực, từ bên trong lấy ra một tấm da trâu, “Nương tử, nè.”

“Đến, cầm dây cương, ta xem bản đồ một chút.” Đường Thái Nhi vừa nói vừa túm hai tay Dạ ngu ngốc tới cầm dây cương, còn mình thì dựa vào lồng ngực của hắn mở bản đồ ra.

“Ừ. Qua cánh rừng này, đi về phía trước mười dặm chính là Tây quận.”

Dạ ngu ngốc cúi đầu liếc nhìn, “Nương tử làm sao thấy được? Dạ nhi xem không hiểu.”

“Người nếu là xem hiểu cái này thì người không phải là Dạ ngu ngốc.” Đường Thái Nhi mỉm cười, “Ôm chặt, ta chạy nhanh đó!”

Vừa nói vừa thả bản đồ vào trong ngực, cầm lấy dây cương, hung hăng kéo, khoái mã phi nhanh theo.

Tây quận cũng không phải là một huyện thành phồn hoa, chỉ là một hương trấn tự cung tự cấp, không có huyện lệnh hay thành chủ, mọi quy pháp đều dựa vào trưởng giả. Mà Liễu phủ coi như là một hộ thể gia vọng tộc của Tây quận này, phú quý đến cực điểm, rất nhiều lời đồn đãi, cột phòng ở nơi đây đều được chế tạo bằng vàng, mặc dù như thế nhưng cũng không có người dám đi vào. Lời đồn rất nhiều, có tin đồn nơi đó có ma quỷ làm loạn, cũng có nói nơi đó để dâng tặng thần linh, tóm lại nhiều cách nói rối rắm.

Hai người Đường Thái Nhi dắt ngựa vào thành, cả Tây quận bao phủ bởi sương mù nhưng lại yên tĩnh dị thường, làm cho Đường Thái Nhi và Dạ ngu ngốc cảm giác không khí cũng lạnh mấy phần.

Ho nhẹ một tiếng, Đường Thái Nhi tùy tiện tóm được một người đi đường cười hỏi: “Vị đại ca này, xin hỏi Liễu phủ đi như thế nào?”

Người nọ ngẩn người, “Cô là ai? Hỏi Liễu phủ làm chi?”

“A, ta có vị cố nhân là người của Liễu phủ, tiểu nữ tử là tới thăm người đó.”

“Đi thẳng, nhìn thấy bảng hiệu Thiên Ứng lâu thì rẽ hướng bắc, cô sẽ nhìn thấy.”

“Đa tạ đại ca.” Đường Thái Nhi ôm quyền, “Phản ứng của hần thật đúng là kỳ quái.”

Dạ ngu ngốc cười he he, “Cái đó Liễu công tử cũng rất kỳ quái a.”

“Đúng nha, không hổ là người cùng một nơi.”

Đường Thái Nhi dắt ngựa, theo hướng người đi đường kia chỉ mà đi tới, không lâu sau đã nhìn thấy Liễu phủ.

Cổng và sân quanh quẽ, cổng lớn màu đỏ đang đóng kín, trước cửa có hai tượng thạch sư đều là nhe răng dữ tợn, gió nhẹ chợt thổi qua lộ vẻ hết sức thê lương.

“Không có ai a, nương tử.” Dạ ngu ngốc và Đường Thái Nhi đứng ở trước nhìn lên cổng lớn.

Đường Thái Nhi lau lau mồ hôi lạnh, “Hay là chúng ta tới quá sớm, người ta còn chưa dậy.”

“Nha.” Dạ ngu ngốc ngáp một cái, “Vậy nương tử, muốn gõ cửa sao?”

“Éc. Hay là đi ăn sáng trước đi, sau đó ngủ một giấc, tỉnh rồi trở lại đi.” Đường Thái Nhi dứt khoát xoay người, lôi Dạ ngu ngốc cách xa tòa nhà quỷ dị này.

Hai người ngồi ở trong một lều trà húp cháo loãng, ăn bánh bao, bên cạnh bàn có mấy tên côn đồ vẫn tán gẫu về tin đồn của Liễu phủ.

Đường Thái Nhi gặm bánh bao, lỗ tai dựng lên nghiêm túc nghe, đều là những lời nói quái lạ, linh tinh, lộn xộn khó hiểu.

“Nương tử, sao nàng không ăn?”

Đường Thái Nhi lấy bánh bao ra, ghé sát vào Dạ ngu ngốc, “Có nghe không?”

“Cái gì?”

“Liễu phủ là nơi ở của quỷ a!”

“Nha.” Dạ ngu ngốc gật đầu một cái, tiếp tục húp cháo.

Đường Thái Nhi đối với phản ứng hời hợt của Dạ ngu ngốc thật sự có chút nóng máu, ngồi trở lại tiếp tục húp cháo, “Nơi này âm khí nặng nề.”

“Không phải nương tử nói khí hậu của Vụ Ảnh quốc chính là như vậy sao ~”

“Không! Không giống như vậy.” Hai mắt Đường Thái Nhi híp lại, “Trực giác của ta nói cho ta biết, nơi này có.”

Dạ ngu ngốc dừng đũa, ngẩng đầu nhìn hướng Đường Thái Nhi, “Có cái gì?”

Đường Thái Nhi thay vẻ mặt nghiêm túc, “Có mờ ám a ~”

Dạ ngu ngốc lệch đầu, “Cùng mờ ám có quan hệ sao?”

“Người không hiểu hả!”

“Phải không hiểu.”

Đường Thái Nhi mở trừng hai mắt, “Dám cùng ta lảm lời sao? !”

Ngu ngốc đem bửu môi, “Dạ nhi đâu có?”

“Ha ha! ! Trong Vụ Ảnh quốc có Tây quận, Tây quận là nơi sương mù. Ma quỷ xuất hiện lúc nửa đêm, âm khí tận trời lấy mạng đây a! ! Ha ha ha!” Một tiếng già nua nhưng lại mang lớp vỏ trêu đùa truyền đến, Đường Thái Nhi ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão ăn mày đầu đầy tóc bạc cầm một bình rượu hồ lô đặt trên bàn trước.

“Đi đi đi! Tên ăn mày thói tha trà trộn vào đây làm gì? Lăn đi!” Tiểu nhị vội vàng đuổi người đi.

“Tại sao? Ăn mày không thể ăn cơm uống rượu thưởng thức trà sao? Mắt chó của người nhìn người thế à, nhìn người bằng đĩa thức ăn hả ~” Dứt lời lão giả kia nở nụ cười, nhuộm ba phần vẻ say rượu, không tức không làm khó chỉ tiếp tục uống rượu.

Trực giác lại nói cho Đường Thái Nhi một lần nữa, gã ăn mày này không đơn giản a không đơn giản, ngay sau đó khăng khái cười một tiếng, “Tiểu nhị, tại sao người không biết kính trọng người già chứ, tiền của lão cứ tính vào ta.”

Tiểu nhị có chút khó xử nhìn nàng một cái, “Phu nhân, người đây là đang làm tiểu nhân khó xử, hẳn ngồi ở chỗ này, khách quan qua đường đều phải đi đường vòng, làm sao tiểu nhân buôn bán đây.”

“Người.” Đường Thái Nhi đang muốn cãi lại, lại nghe thấy lão giả kia cười to, “Thôi thôi, không muốn tiếp đãi lão nhân ta a.”

Hai mắt của Dạ ngu ngốc rời khỏi thức ăn của mình, nhìn về phía lão nhân kia, bốn mắt nhìn nhau, hẳn cười một tiếng, nâng tay lên hướng về phía xiêm áo đang mở ra của lão.

Lão giả mặt mày hớn hở, “Có ý tứ! Có ý tứ a!”

“Tiểu nhị, bán cho lão tiền bồi hai lượng rượu.” Đường Thái Nhi vừa nói vừa ném cho tiểu nhị một khối bạc vụn.

“Được rồi ~ Lão ăn mày này, hôm nay thật là may mắn rồi!” Tiểu nhị đi tới trước mặt lão ăn mày, nhận lấy bình rượu hồ lô trống không, xoay người đi đến trước vạc rượu rót rượu.

“Đa tạ phu nhân thưởng rượu.”

“Lão tiền bồi không cần nói cảm ơn.” Đường Thái Nhi ôn nhu cười một tiếng.

Đợi lão ăn mày kia đi xa, Đường Thái Nhi mới chắc lưỡi nói: “Ta còn tưởng rằng lão có thể đưa ta một quyển bí tịch vô lâm coi như báo đáp đây ~”

27. Chương 27: Nửa Đêm Lén Lút Tìm Nơi Quái Dị (thượng)

Chương 27 : Nửa đêm lén lút tìm nơi quái dị (thượng)

Edit : kun'xih

“Nương tử rất thích vô lâm bí tịch sao? Tại sao vị lão bá kia lại có?”

“Ngươi không hiểu đâu ~”

“Không hiểu.”

“Ngươi nha! Lắm lời thành nghiện đúng không? ! Xem ra lâu rồi ta chưa đánh ngươi ~!” Hai mắt Đường Thái Nhi lần nữa tròn tròn, ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng tay lại không nấn tâm đối với Bạch Si Dạ làm ra hành động bạo lực gì. Nhưng mà suy nghĩ cẩn thận, thật sự cũng không thể nuông chiều hẳn quá, vì vậy duỗi bàn tay ra, đoạt cái bánh bao cuối cùng mà hắn đang cầm trên tay, một phát nhét vào trong miệng.

“A! Bánh bao của ta.”

“Hừ ~” Đường Thái Nhi ra sức nhai kỹ, bưng bát cháo lên húp một hớp, ép nuốt bánh bao xuống, “Đi!”

“Đi đâu? Dạ nhi rất mệt nha!” Dạ nhi cầm kiếm của mình lên đi theo phía sau Đường Thái Nhi.

“Đi Liễu phủ. Người thiếu ngủ không chết được, ta đang vội.”

“Nương tử vội cái gì?”

“Chân tướng sự thật.” Đường Thái Nhi cười gian quay đầu lại, khiến Dạ ngu ngốc sợ đến mức dừng bước.

Đường Thái Nhi và Dạ ngu ngốc một đường vui đùa âm ỉ đi tới trước Liễu phủ. Đường Thái Nhi chọc chọc hông của Dạ ngu ngốc, “Đi, gõ cửa.”

“Nha.” Dạ ngu ngốc chạy đến trước cửa, vừa muốn giơ tay lên gõ thì cửa lớn đã mở ra, tên gia đình ngày đó lộ đầu ra.

Dạ ngu ngốc vừa nhìn đã thấy quen, khóe miệng cong lên nụ cười, gạt đầu ra hiệu.

Bởi vì hắn đã thay đổi trang phục lại thay đổi cả dung mạo, làm cho tên gia đình kia nhìn hắn sững sốt đến mấy giây, sau đó về mặt cảnh giác, “Công tử tới đây có việc gì sao?”

“A? Ta. Chúng ta.” Dạ ngu ngốc không biết trả lời thế nào, quay đầu lại nhìn Đường Thái Nhi nhờ giúp đỡ.

Đường Thái Nhi thấy có người đi ra, liền cất bước đi đến, ôm quyền nói: “Thỉnh tiểu ca thông báo một tiếng, chúng ta là tới thăm Liễu công tử.”

“Ngươi là?”

“A, là người quen cũ của Liễu công tử, chúng ta, mấy ngày trước đây còn gặp qua kia mà.” Đường Thái Nhi cười cười nhìn tên gia đình kia, thấy đối phương đang cố gắng nhớ lại, “Không nhớ sao?”

“Thì ra là cô nương, tiểu nhân đã nhớ.” Hắn vừa nói vừa mở rộng cửa, né qua một bên, “Mời vào, tiểu nhân mang hai vị đến phòng khách.”

Đường Thái Nhi trừng mắt nhìn, “Làm phiền tiểu ca ~”

Vào nhà, hai người đi theo phía sau người nọ quẹo trái quẹo phải, sương mù mịt mờ cộng thêm rừng cây um tùm, gần như không nhìn thấy điểm cuối, nếu như không có người quen dẫn dắt, chắc chắn sẽ bị lạc đường.

Đường Thái Nhi chấp tay sau lưng, cước bộ nhàn nhã, vừa đi vừa nhìn, “Nơi này rất đẹp nha.”

Dạ ngu ngốc theo ánh mắt của Đường Thái Nhi thưởng thức xung quanh, sau đó cười nắm tay của nàng, “Nương tử thích nhà lớn như vậy sao?”

“Thích nha ~ chỉ cần ộp vàng lên, ta đều thích ~ ha ha!” Đường Thái Nhi ghé sát vào Dạ ngu ngốc, bộ dạng tham tiền.

Dạ ngu ngốc nghiêm mặt, sau đó gật đầu, bộ dạng nghiêm túc nhưng rất khả ái, “Về sau ta muốn cho nương tử ở tòa nhà lớn hơn tiểu Lam Lam luôn.”

“Ừ hừ, có chí khí, rất tốt rất tốt. Ta thích.”

“Hai vị thiếu hiệp, xin chờ ở chỗ này, tiểu nhân sẽ đi gọi chủ tử.”

“Đa tạ, à, đúng rồi, tiểu ca tên là gì?” Đường Thái Nhi mỉm cười hỏi.

“Liễu Ngũ, phu nhân nếu không ngại, có thể gọi tiểu nhân là tiểu Ngũ.” Liễu Ngũ khom người cười một tiếng, sau đó lui ra ngoài.

Đường Thái Nhi thấy người đi rồi, ngồi trở lại trên ghế, cau mày suy nghĩ sâu xa. Dạ ngu ngốc cười đùa đứng ở trước mặt nàng, khom người ghé sát vào nàng, “Nương tử đang suy nghĩ gì đó?”

Đường Thái Nhi ngắc đầu, bốn mắt nhìn nhau, “Bị người ta gọi là phu nhân, có chút không quen nha. Ta rõ ràng còn rất là nhỏ tuổi, tại sao lại đột nhiên bị gọi già như vậy? !”

“Ừ?”

“Đều tại người cứ kêu nương tử nương tử, khiến người khác cho rằng chúng ta là vợ chồng.” Đường Thái Nhi chống cằm, nghiêng mặt đi không thèm nhìn hắn.

Dạ ngu ngốc trừng lớn hai mắt, bộ dạng giống kiểu chuyện đó đâu có liên quan gì tới ta.

“Thải nhi!” Giọng nói của Liễu Chiêu Vân truyền đến từ phía xa.

Đường Thái Nhi đứng dậy đi ra cửa, quả thật nhìn thấy Liễu Chiêu Vân toàn thân mặc lụa mỏng màu trắng, chạy chậm tới trước người nàng, “Thải nhi, muội đã đến rồi.”

“Vân nhi tỷ.” Đường Thái Nhi cười ngênh đón, đồng thời nhìn phía sau Liễu Chiêu Vân, “Đường huynh đâu?”

“Hắn là có việc bận, không ra được.” Liễu Chiêu Vân tùy tiện suy đoán.

Dạ ngu ngốc vẫn mỉm cười đứng ở một bên, nhìn hai người.

Liễu Chiêu Vân ngăn người, nhìn Dạ ngu ngốc đang đứng sau lưng Đường Thái Nhi, “Vị này là?”

Đường Thái Nhi vui vẻ, cười ha ha, ghé sát vào tai Liễu Chiêu Vân, “Hắn chính là Bạch Si Dạ đó ~”

“Sao!” Liễu Chiêu Vân cả kinh, sau đó ý thức được mình có chút thất lễ, vội vàng cúi đầu thi lễ, “Thì ra là Bạch công tử.”

Bạch Si Dạ phồng phồng hai má, “Vân nhi tỷ gọi ta Dạ nhi, gọi Dạ nhi đi!”

Liễu Chiêu Vân: “Ha ha, Dạ nhi.”

“Đứng mệt quá, tìm một chỗ ngồi đi.” Đường Thái Nhi thật sự cảm thấy đứng như vậy mà nói chuyện có chút không ổn.

Vì vậy Liễu Chiêu Vân mang theo hai người đi vào tiểu viện của nàng ấy, trên đường đi, nô bộc ít ỏi, chỉ có mấy lão gia đình già yếu đang quét dọn trong ngoài ngoài.

Sự giàu sang của Liễu phủ đều thể hiện rõ ở mọi nơi, quả thật ít nô bộc như vậy, làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ và bất an. Đường Thái Nhi mím môi, đối với lời đồn đãi bên ngoài cũng có chút thừa nhận.

Ba người tiến vào trong phòng nhỏ, hạ nhân bưng nước trà và điểm tâm lên liền lui ra ngoài.

Đợi Đường Thái Nhi xác nhận xung quanh không có ai mới mở miệng hỏi: “Hôm ấy những người kia có làm gì mọi người không?”

Liễu Chiêu Vân: “Hôm đó nghe lời Thái nhi muội, tỷ đi tìm đường huynh của tỷ, đường huynh thông minh, biết bên ngoài có nguy hiểm, lúc các người đang đánh nhau đã dẫn ta rời khỏi từ cửa sau của khách điểm kia. Thái nhi, may mà muội không có chuyện gì, nếu không tỷ thật sự Thật sự.”

“Đường huynh của tỷ đã làm đúng, nói như vậy hẳn cũng đoán được, sau khi chúng ta thoát khỏi nguy hiểm sẽ tới Tây quận tìm mọi người.” Đường Thái Nhi cười nhạt, cầm chén trà lên uống trà giải khát, “Dù sao, mọi người không bị dính líu là tốt rồi.”

“Đám người kia rốt cuộc có lai lịch ra sao?”

Đường Thái Nhi vô lực lắc đầu, mà Dạ ngu ngốc ở bên cạnh lại hết sức kích động cộng thêm phần hận mở miệng, “Bọn họ đều là người xấu!”

Đường Thái Nhi và Liễu Chiêu Vân nhìn bộ dạng của Dạ ngu ngốc, không khỏi nhìn nhau cười một tiếng.

“Đúng là như vậy mà.” Dạ ngu ngốc thấy hai nữ tử nhìn hẳn cười cười, thành ra mắt húng dẩu môi lên, lại tiếp tục cúi đầu im lặng ăn điểm tâm.

Liễu Chiêu Vân vừa mới thay đổi thần sắc nhẹ nhõm, chân mày hơi hơi nhíu lại.

Đường Thái Nhi chú ý tới sự thay đổi của của nàng ấy, quan tâm hỏi: “Vân nhi tỷ tỷ làm sao vậy?” Lại thấy Liễu Chiêu Vân đứng lên quỳ mạnh gối xuống đất, Dạ ngu ngốc và Đường Thái Nhi bị hành động bất thành hình của nàng ấy hù sợ.

“Tỷ. Vân nhi tỷ đang làm cái gì vậy? !” Đường Thái Nhi vội vàng cúi xuống đỡ Liễu Chiêu Vân lên.

“Thái nhi, muội hãy nghe tỷ nói, muội cứ để cho tỷ tỷ quỳ đi.” Đôi mắt Liễu Chiêu Vân đầm lệ mà nhìn nàng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tỷ cần gì phải làm như vậy?” Đường Thái Nhi lo lắng đỡ nàng ấy dậy.

Liễu Chiêu Vân cúi đầu, cầu xin, “Thái nhi, tỷ tỷ biết y thuật của muội inh, đủ loại chứng bệnh nghi nan muội đều có biện pháp.”

“Tỷ muốn muội cứu Liễu Sanh?”

“Ừm, đường huynh là thân nhân duy nhất còn trên đời của tỷ, Thái nhi, cứu hẳn.” Liễu Chiêu Vân nói xong, lệ đã sớm rơi đầy mặt.

Đường Thái Nhi khe khẽ thở dài, “Tỷ tới cầu xin muội, hẳn biết không?”

Liễu Chiêu Vân cắn môi dưới lắc đầu, “Đường huynh không cho bất kỳ đại phu nào xem bệnh cho hẳn, mà luôn trốn tránh đại phu.”

Dạ ngu ngốc nhíu mày lại, “Nếu hẳn không thích, Thái nhi làm cách nào xem bệnh cho hẳn đây.”

“Cho nên tỷ mới tới cầu xin muội, xin muội.” Liễu Chiêu Vân khóc, nàng cũng không biết nên làm thế nào cho phải, nhưng nhìn Liễu Sanh ngày càng suy yếu, mỗi ngày đều chịu nhịn đau đớn, quả thật khiến cho lòng nàng đau như dao cắt.

“Nương tử. Chúng ta giúp Vân nhi tỷ đi, chứ nàng đã ô ô rồi, thật đáng thương nha.” Dạ ngu ngốc ngồi ở bên cạnh Đường Thái Nhi, nhỏ giọng nói.

Đường Thái Nhi nhíu mày nhìn về phía hẳn, “Vẫn còn biết thương hoa tiếc ngọc sao.” Sau đó hơi thở dài, “Vân nhi tỷ mau đứng dậy đi, Thái nhi đáp ứng tỷ, nói đi, muội đối với bệnh của người này có cảm giác rất hứng thú nha ~ đừng nói cái gì cầu cái gì xin nữa, ha ha.”

Liễu Chiêu Vân thoải mái cười một tiếng, được Đường Thái Nhi đỡ đứng dậy, “Thái nhi, đại ân như thế, tỷ tỷ nợ muội, sau này nhất định sẽ đền đáp.”

“Cái đó...Không quan trọng, ha ha.” Đường Thái Nhi đuổi thắt lưng lười biếng, “A, xem ra chúng ta phải ở nhà của tỷ tỷ mấy ngày ~”

Dạ ngu ngốc thuận thế ôm lấy eo của Đường Thái Nhi, “Nương tử, mệt không, chúng ta đi ngủ đi ~”

Nhìn hai người thân mật như thế, Liễu Chiêu Vân không khỏi đỏ mặt, vội vàng xoay người sang chỗ khác, “Ta. Ta mang hai người đến phòng khách.”

Đường Thái Nhi trợn mắt, chặn móng vuốt của Dạ ngu ngốc, làm bộ dạng hung ác, sau đó theo Liễu Chiêu Vân đi ra ngoài. Dạ ngu ngốc cười ôn nhu, đổi tay cầm kiếm, cất bước đi theo.

Giữa trưa, mặt trời rực rỡ chiếu từ trên cao xuống, sương mù bao phủ Tây quận dần dần lui tán, không khí trở nên trong lành chút ít, nhưng vẫn yên tĩnh làm cho người ta không dám lớn tiếng.

Cơm trưa đã chuẩn bị xong xuôi, Liễu Chiêu Vân gọi hai người cùng đến hậu đường dùng bữa.

Đường Thái Nhi lúc này mới nhìn thấy Liễu Sanh, vẫn một đầu tóc bạc trắng và khuôn mặt nhợt nhạt, khác biệt chính là tinh thần của hắn dường như càng uể oải, ủ rũ hơn, làm cho người ta lo lắng giây kế tiếp hắn sẽ ngã xuống đất bất tỉnh.

“Đường cô nương, Bạch công tử.” Khóe miệng của Liễu Sanh mang theo ý cười, chấp tay với hai người.

Đường Thái Nhi nhướn mày, hắn không gọi phu nhân nha, “Ta và Dạ nhi muốn ở quý phủ quấy rầy mấy ngày, Liễu công tử.”

“Tùy ý.” Liễu Sanh cười, “Nơi này của ta không có mấy người, có những chỗ phục vụ không tới, mong thứ lỗi.”

Mấy người ngồi vào bàn, im lặng dùng bữa, ngày đó Liễu Sanh gặp nguy hiểm, theo lẽ thường mà nói, một người bình thường hẳn là phải có chút nghi vấn hoặc là lo lắng, nhưng hắn cứ như vậy chẳng hỏi han gì, đã đồng ý cho hai người bọn họ ở lại nơi này, làm người khác không rõ rốt cục hắn suy nghĩ cái gì.

Đường Thái Nhi vừa cúi đầu ăn cơm vừa dùng dư quang quan sát Liễu Sanh. Chẳng qua chỉ nhìn thôi vẫn chưa đủ, còn phải xem mạch mới có thể biết được, cũng không thể để cho hắn phát hiện mình đang xem bệnh cho hắn, thật đúng là một vấn đề nan giải.

Ăn cơm xong, Đường Thái Nhi mang theo Dạ ngu ngốc ra khỏi Liễu phủ, Liễu Chiêu Vân nói muốn đi cùng, bị Đường Thái Nhi cự tuyệt, “Nếu Vân nhi tỷ đi cùng, vậy một chút tin tức về Liễu phủ, muối sợ muốn hỏi cũng hỏi không ra.”

Liễu Chiêu Vân hiểu, gật đầu một cái, “VẬY, làm phiền Thái nhi rồi.”

“Ừầy ừầy ừầy, lại khách khí rồi, trở vào đi, bọn muội sẽ về trước khi trời tối.” Đường Thái Nhi khoát tay áo, kéo Dạ ngu ngốc đi càng lúc càng xa.

Trong mật thất Liễu phủ.

Liễu Sanh yếu ớt ngồi ở trên ghế, hai mắt hờn sâu nhìn ngọn nến trên bàn, dưới ánh nến, thỉnh thoảng phát ra tiếng xèo xèo.

Một tên nam tử mặc quần áo bằng vải bố đi vào, ngồi đối diện với Liễu Sanh.

“Ta nghĩ đám các ngươi lúc ở Hoài Châu, đã giải quyết bọn chúng.” Liễu Sanh cười mấy tiếng, khuôn mặt nhợt nhạt mang theo vẻ khinh miệt.

“Cô nương kia không đơn giản.”

“Không đơn giản nhưng cũng chỉ là một nữ tử.” Liễu Sanh không chờ đối phương nói xong, đã mở miệng nói, vừa nói vừa nhìn về phía người mới đến, “Trương công tử, hôm nay người này đã tới Liễu phủ của ta, hi vọng các ngươi sớm động thủ.”

Người nọ hí hóp mắt, “Thế nào? Ngươi sợ bọn họ phát hiện ra cái gì sao? Phát hiện người thật ra là một quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ?”

Hai mắt Liễu Sanh rét lạnh, ngay sau đó vung ống tay áo lên, chén trà và cây nến trên bàn rơi mạnh xuống đất, rơi “đôm đốp” nát bấy, “Trương Hằng! ! Đừng tưởng rằng ngươi là thái tử, Liễu Sanh ta phải nhin ngươi!”

Trương Hằng ngửa đầu cười to, đi đến nắm cằm của Liễu Sanh, “Chắc chắc, nhìn gương mặt tiêu tụy của ngươi này, nếu không phải vì bị trúng cổ độc, ngươi có lẽ sẽ là một mỹ nam của Vụ Ảnh quốc đó nha.”

Bả vai Liễu Sanh run rẩy, sắc mặt càng thêm trắng bệch, đôi môi đã sớm vì tức giận mà tím bầm, “Cút, cút cho ta!”

Ánh mắt của Trương Hằng trở nên sắc bén, ngón tay nắm cằm càng dùng sức thêm, “Thái tử không giết ngươi, tuyệt đối là bởi vì ngươi còn hữu dụng, đừng coi trọng bản thân quá chứ, ngươi cho rằng ngươi còn có cái gì sao? Ha ha! Làm một thứ công cụ đi, như vậy ngươi còn có thể sống lâu hơn một tí.” Vừa nói vừa hung hăng hất cằm của hắn ra, sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Liễu Sanh nắm chặt quả đấm, bởi vì tức giận đánh thẳng vào khiến trong cơ thể lại đau đớn hơn, làm cho hắn gần như không thể hô hấp, vùng vẫy té ngã trên đất, “Ngũ. Tiểu Ngũ.”

Đường Thái Nhi và Dạ ngu ngốc đi một vòng lớn khắp Tây quận, cho đến mặt trời lặn xuống, cả vùng đất được phủ một tầng ánh sáng vàng óng ánh, hai người mới dừng bước ở bên hồ, nghỉ ngơi một chút.

“Cái nơi này thật đúng là khác người nha, đi hơn nửa ngày mà trên đường lớn cũng chỉ có mấy người.”

Dạ ngu ngốc lững thững đi tới bên cầu, nhìn cảnh hồ phía xa, “Đúng nha, rõ ràng là cảnh sắc đẹp như vậy, không ngờ chỉ có ta và nương tử ở chỗ này thưởng thức.”

“Ngươi lên cầu lúc nào vậy.” Đường Thái Nhi vốn tưởng rằng Dạ ngu ngốc đi phía sau mình, nhưng không ngờ vừa ngẩng đầu đã thấy hắn đứng ở trên cầu, giang hai tay đón gió, hưởng thụ ánh tà dương.

“Nương tử ~ mau đến đây đi, nhìn kia! Mặt trời lặn đẹp quá đi!” Dạ ngu ngốc vẫy tay, gọi Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi cười một tiếng, khinh thân nhảy một cái, váy dài tung bay, một chân vững vàng rơi trên cầu, nhìn Dạ ngu ngốc, “Nương tử của ngươi không đẹp sao?”

Dạ ngu ngốc nghiêng đầu nhìn Đường Thái Nhi, cả người nàng gần như dung nhập vào vàng sáng này, gió nhẹ thổi qua, nhìn quần áo nàng bay lên, tóc đen lộn xộn trước ngực, nụ cười của hắn càng trở nên nhu hòa đến cực điểm, giọng nói dịu dàng, “Đẹp.”

Đường Thái Nhi không ngờ Dạ ngu ngốc lại trả lời một cách nghiêm túc như vậy, giống như si mê, hai gò má không khỏi đỏ ửng, bám lan can cầu, nhảy lên, thanh thoi ngồi ở phía trên, “Lời ngon tiếng ngọt, Dạ nhi học cái xấu không tốt đâu.”

Dạ ngu ngốc nghiêng đầu cười, đứng sau lưng vuốt mấy sợi tóc rối bên tai Đường Thái Nhi, “Nương tử của ta, đẹp nhất thế gian.”

“Này này này, đừng câu dẫn ta à nha, ngươi có biết, định lực của ta rất yếu không!” Đường Thái Nhi né tránh bàn tay của Dạ ngu ngốc, chỉ vào hắn cảnh cáo.

Dạ ngu ngốc cười một tiếng, đôi mắt yêu mị đón ánh tà dương, càng thêm vạn phần mê người.

“Con bà nó! !” Đường Thái Nhi hô to một tiếng, sau đó chột sột qua hai má của Dạ ngu ngốc, ôm cổ của hắn, hung hăng kéo hắn đến gần mình mình, “Là ngươi ép ta a!”

“Sao?” Dạ ngu ngốc cười, nhúu mày hỏi nàng có ý gì.

Đường Thái Nhi cắn răng, khinh thân nhảy xuống, môi mình cùng môi hắn dán chặt ở một chỗ, hôn phớt lên đôi môi đỏ mọng. Ánh mắt Dạ ngu ngốc khẽ động, sau đó nhắm hai mắt lại, cùng Đường Thái Nhi dây dưa.

“Thải nhi.” Dạ ngu ngốc khẽ cười, cầm cánh tay mà Đường Thái Nhi đang ôm hắn, “Ta dạy cho nàng.” Giọng nói nhẹ nhàng, như gió thoảng qua.

Đường Thái Nhi có chút hoảng hốt, không rõ lý do, chỉ cảm thấy đôi môi của Dạ ngu ngốc bắt đầu hôn trả nàng.

28. Chương 28: Nửa Đêm Lén Lút Tìm Nơi Quái Dị (hạ)

Chương 28 : Nửa đêm lén lút tìm nơi quái dị (hạ)

Edit : kun'xih

Trước khi trời tối hai người đã trở lại Liễu phủ, về phòng uống trà nghỉ ngơi. Đầu của Đường Thái Nhi vẫn còn choáng váng, lúc này đối mặt với Dạ ngu ngốc có chút mất tự nhiên cộng thêm tim đập mạnh, liếc mắt nhìn hắn, lại thấy đối phương vẫn cười không buồn không lo, khiến cho Đường Thái Nhi hoài nghi nam nhân mới hôn mình đến thất điên bát đảo có phải là nam nhân ngu ngốc trước mặt hay không.

“Dạ ngu ngốc này.” Đường Thái Nhi suy nghĩ một lát rồi nằm trên bàn ghế sát vào Dạ ngu ngốc, do dự mở miệng, “Người.”

Dạ ngu ngốc ngậm chén trà lên miệng, uống trà lạnh bên trong, thấy Đường Thái Nhi nhìn về phía hắn, lại mỉm cười ngọt ngào, “Ừ?”

“À.”

Dạ ngu ngốc trợn tròn hai mắt, để chén trà xuống, “Nương tử muốn nói gì sao?”

Đường Thái Nhi mấp máy miệng, gãi gãi đầu, sau đó thở một hơi thật dài, túm cổ áo của Dạ ngu ngốc, “Người đã từng hôn ai sao? ! Tại sao lại điều luyện như vậy? !”

“Nương tử đang nói cái gì vậy?”

“Người ít lừa lão nương đi! Nói, người có phải đã nhớ ra cái gì không? Không đúng. Không thể nào đâu, người trùng loại độc này sao có thể khôi phục trí nhớ chứ.”

“Nương tử. Nàng rốt cuộc định nói gì?” Dạ ngu ngốc bĩu môi, vẻ mặt lo lắng, vừa nói vừa đưa tay sờ trán Đường Thái Nhi, “Ngã bệnh sao?”

Đường Thái Nhi mệt mỏi buông tay ra, ngồi lại vào ghế, ngắt mi tâm của mình, “Thôi quên đi, dù sao sớm muộn gì người cũng phải khôi phục trí nhớ.”

“Trong trí nhớ của Dạ nhi chỉ có nương tử! Hi hi ~”

“Ồ ồ, nghe mà buồn nôn. Chờ người nhớ lại mọi việc, người đã không thể là của một mình ta rồi, cho đến lúc này, trong tim của người có chỗ của ta hay không chứ.” Đường Thái Nhi buồn cười nói.

Lại thấy Dạ ngu ngốc nghiêm túc, đứng dậy đến bên cạnh Đường Thái Nhi, ôm chặt nàng từ phía sau, tóc dài thuận thế trượt xuống, mang theo mùi thơm đặc biệt của riêng Dạ nhi.

“Dạ nhi vĩnh viễn sẽ không rời bỏ nương tử, trong lòng cũng chỉ có nương tử, ai cũng không cần.”

“Thật sao?”

“Ừ! Dạ nhi thích nương tử nhất!”

Đường Thái Nhi ngửa đầu, nhìn thẳng Dạ ngu ngốc: “Phải nhớ kỹ lời người nói nha.” Vừa nói ngón tay khẽ nhéo chóp mũi của hắn: “Cả đời này người sẽ là nam nhân của Đường Thái Nhi ta.”

“Ừ. Nương tử, vậy muốn ta nói thế nào đây?”

“Nói cái gì?”

Đôi mắt Dạ ngu ngốc chuyển một cái, sau đó cười ngây ngốc: “Nàng là nữ nhân kiếp này của Lăng Dạ Tầm ta.”

Một câu nói, khiến cho trái tim Đường Thái Nhi khê động, cũng không rõ là cảm động hay là nhịp tim, có lẽ hai người đều có: “Ngu ngốc, không phải đã nói với ngươi sao. . . . Tên của ngươi, không được tùy tiện nhắc tới.” Giọng nói của nàng rất nhỏ, trong lời nói không che dấu sự vui vẻ và ngọt ngào.

“Thải nhi, hỏi được gì không? A!” Liễu Chiêu Vân lo lắng đi đến, vừa mới vào phòng đã thấy tư thế mập mờ của hai người, cả kinh dừng bước sau đó xoay người, “Ta. . . . Ta cái gì cũng chưa thấy.”

Đường Thái Nhi ho nhẹ một tiếng, thân thể giật giật, đẩy Dạ ngu ngốc ra, nhỏ giọng ra lệnh: “Ngồi về chỗ đi.”

“Hừ ~” Dạ ngu ngốc bĩu môi, rất không muốn trở về ghế của mình, thật thà tiếp tục uống trà lạnh.

Đường Thái Nhi thở một hơi, cười nói: “Vân nhi tỷ vào đây ngồi đi.”

Liễu Chiêu Vân vỗ vỗ gương mặt ửng đỏ của mình, xoay người sang chỗ khác, cười nhạt ngồi vào bên cạnh Đường Thái Nhi, “Thải nhi, ra ngoài điều tra thế nào rồi?”

“Ít nhiều cũng biết chút ít, gốc bệnh gần giống với những gì muội đoán.”

“Ừ?”

“Trước tiên nói về những chuyện Vân nhi tỷ biết đi? Muội phải xác nhận lại.” Đường Thái Nhi cau chân mày lại, mỉm cười hỏi.

Liễu Chiêu Vân ngẫm nghĩ một lát, chậm rãi nói: “Tỷ còn nhớ lúc tỷ còn nhỏ, khi tới nhà đường huynh ở Tây quận chơi, hẳn không có bộ dạng này, khi đó nhà Nhị bá có một mối làm ăn thất bại, tiền bạc gần như mất hết. Nhị bá, Nhị bá mẫu hầu như mấy tháng liên tục không ở nhà, bận bịu buôn bán bên ngoài. Vì vậy mẹ tỷ để cho tỷ đến chơi với đường huynh.”

“Sau đó lại không biết bọn họ dùng cách gì, đột nhiên lấy lại toàn bộ tiền, mà việc buôn bán càng làm càng lớn đúng không?” Đường Thái Nhi sắc bén hỏi.

Liễu Chiêu Vân gật đầu: “Ừ, thật sự chỉ trong mấy ngày. Nhà bọn họ còn giàu có hơn so với trước đây. Cha tỷ là thủ phủ ở Đông quận, sau mấy ngày kia, Nhị bá vốn là buôn bán nhỏ đã trở thành thủ phủ của tây quận.”

“Thật là lợi hại nha.” Dạ ngu ngốc chống cằm cảm khái, “Không ngờ chỉ mấy ngày đã thành thủ phủ.”

Đường Thái Nhi tùy ý vuốt vuốt sợi tóc của mình, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì muội cũng biết rồi, mấy ngày trước đây tỷ gặp lại đường huynh, trong nhà chỉ còn lại một mình hắn, tất cả thân thích, gia quyến đã chết hết.”

“Chết thế nào tỷ biết không?”

Liễu Chiêu Vân lắc đầu, thần sắc có chút đau thương, “Tỷ không biết, gia đình không đề cập tới, đường huynh cũng không nói, tỷ không thể nào biết được.”

“Muội nghĩ muội đã đoán ra tám, chín phần.” Đường Thái Nhi hí mắt, đáng vẻ thật sự có chút cao thâm.

Chiêu Vân: “Bệnh gì?”

Đường Thái Nhi đưa ngón tay để ở môi, “Suyt. Tối nay muội sẽ nói đáp án.”

Dạ ngu ngốc tròn tròn hai mắt nhìn Đường Thái Nhi, “Nương tử muốn làm gì?”

Đường Thái Nhi cười gian , “Nửa đêm thám thính Liễu phủ.”

Ban đêm.

Đường Thái Nhi nằm ở trên bệ cửa sổ nhìn trăng sáng bên ngoài, ngón tay gõ lan can cửa sổ theo tiết tấu. Dạ ngu ngốc ở phía sau lật người, hai mắt lim dim, “Nương tử. . . .” Vừa nói vừa ngáp một cái, “Nương tử khi nào thì đi thám thính Liễu phủ vậy?”

Ngón tay đang gõ lan can cửa sổ của Đường Thái Nhi dừng một chút, “Chờ chút nữa, người yên tâm ngủ đi.”

“Nương tử, Dạ nhi muốn đi với nàng.”

“Không được, mang người theo rất phiền phức, đừng thêm gánh nặng cho ta, ngoan, người tiếp tục ngủ đi.” Đường Thái Nhi tiếp tục nhìn trăng sáng trên trời, nhỏ giọng bác bỏ đề nghị của Dạ ngu ngốc.

“Hừ, Dạ nhi mới không thêm làm phiền nương tử á.” Dạ ngu ngốc nhỏ giọng lẩm bẩm.

Đường Thái Nhi quay đầu lại trừng hai mắt, “Sao? !”

Dạ ngu ngốc lè lưỡi, lật người lại, mặt hướng bức tường trắng, “Dạ nhi ngủ đây!”

“Ừ. Ngoan lắm.” Nàng vừa nói vừa ngửa đầu nhìn trời, “Đã đến lúc.” Dứt lời, chống tay, lật người nhảy ra từ cửa sổ, sau đó khoát tay áo với Dạ ngu ngốc bên trong phòng: “Không được ra khỏi phòng, nhắm mắt ngủ ngoan, ta sẽ về ngay.”

Dạ ngu ngốc ngồi dậy, nhỏ giọng dặn dò: “Nương tử phải cẩn thận á ~”

“Ừ, nằm xuống đi.” Đường Thái Nhi vừa nói vừa đưa tay đóng cửa sổ lại, cẩn tâm mắt của Dạ ngu ngốc.

Nàng nhìn xung quanh, sau đó cúi đầu lấy bình sứ từ trong ngực ra, vẩy bột phấn ở trong bình vào cửa phòng, sau đó dùng chướng phong, bột phấn theo đó tản ra khắp nơi, hầu như rải rộng khắp, “He he, như vậy ai cũng không đến gần được.”

Chặt đứt được nỗi lo, Đường Thái Nhi phúi phúi ống tay áo, khinh thân nhảy một cái, phi thân bay lên nóc nhà, bắt đầu tìm tòi nghiên cứu khắp nơi.

“Kỳ lạ thật kỳ lạ nha, Vụ Ảnh quốc này thật xứng với tên nha, ban đêm còn nhiều sương mù như vậy.” Đường Thái Nhi nhảy xuống một viện có sân, nhìn đám sương quanh thân không khỏi cảm khái.

Theo hiểu biết của nàng, Liễu Sanh không bị trúng độc, mà là nuôi con trùng(sâu) độc.

Dưỡng Cổ thuật rất ít người biết, chỉ lưu truyền ở Phong Ảnh quốc. Có rất nhiều người bởi vì trúng cổ độc mà chết thảm, đến nỗi cho tới bây giờ, người nào nghe thấy từ “Con trùng độc ” mà không biến sắc, thậm chí có không ít người lầm tưởng mục đích nuôi con trùng độc là để hại người hoặc trả thù, nhưng không phải vậy. Có rất nhiều con trùng độc có thể giúp người ta chiêu tài cầu phúc, chẳng qua là muốn nuôi loại con trùng độc này phải trả cái giá rất lớn, nếu như không may, con trùng độc trên người kí chủ sẽ đòi gấp đôi, cho đến khi nó giết chết kí chủ.

Con trùng độc mà Liễu gia nuôi lúc đầu hẳn là Kim Chung cổ dùng để chiêu tài, dùng mười hai loại trùng chôn ở mười giao lộ, qua mấy ngày, lấy ra phụng trong lư hương, trải qua quá trình chúng nó tự giết lẫn nhau, cuối cùng chỉ có một con sống sót, được đặt tên là Kim Tầm, tầm này có thể chiêu tài vào bảo khố, nhưng cần máu tươi để nuôi. Một khi bắt đầu nuôi sẽ không thể dừng lại, nếu không nó sẽ lấy mạng kí chủ.

Kim Chung cổ thích âm, vào ban đêm, không khí toàn thân sẽ trở nên rét lạnh.

Cho nên, lúc này là thời khắc tốt nhất để tìm được chỗ của Kim Tầm.

“Ai, sớm biết thế này thì hồi Vân nhi tỷ nơi nào lạnh nhất là được rồi.” Đường Thái Nhi có chút hối hận, chân mày nhăn lại, không thể làm gì khác hơn là tìm từng phòng từng phòng một, hết đông sang tây.

Người trong Liễu phủ ít ỏi, dọc theo đường đi rất ít khi gặp hạ nhân, nhiều đại viện còn không có người ở. Ban đêm tĩnh mịch, thỉnh thoảng có tiếng điểm canh vang lên, khiến người nghe rợn tóc gáy.

Xem xét khoảng một canh giờ, nàng đi vào một khu viện hoang vu, trong góc chông chất ghế gãy vứt đi, trên đất đầy cành cây khô và lá rụng, không khí xung quanh lạnh lẽo và ẩm ướt. Vốn là giữa hè, mọi thứ ở đây đều không thích hợp, nguyên nhân xem ra chỉ có một, Kim Tầm.

“Rốt cuộc cũng tìm được nó.” Đường Thái Nhi vui vẻ nói.

“Người muốn làm gì?”

Đường Thái Nhi giơ chân lên định bước vào bên trong, giọng nói bất thành linh vang lên, khiến nàng sợ đến xoay người thật mạnh.

Xuất hiện trước mặt mình là khuôn mặt trắng bệch, là Liễu Sanh.

Đường Thái Nhi cười gượng mấy tiếng, vỗ vỗ ngực của mình, “Liễu công tử, người thật là làm ta sợ muốn chết.”

“Cô nương cũng hù tại hạ.” Về mặt Liễu Sanh không chút thay đổi nói, đôi mắt tĩnh mịch đến kỳ lạ nhìn chằm chằm vào Đường Thái Nhi.

“Éc.” Đường Thái Nhi thấy phía sau tê dại, mở to đôi mắt, trong đầu lướt qua những suy nghĩ, phải giải thích nguyên nhân mình ở đây như thế nào ta, “Cái đó. Nửa đêm ta không ngủ được, ra. Ra ngoài đi bộ đi dạo. Ha ha, đi bộ đi dạo.”

“Tại hạ nhớ là phòng của cô nương ở viện phía đông mà? Đây là viện phía tây.”

“Sao! Phải không? Ha ha! Ai da da, thiệt là, ta đi dạo xa như vậy sao, ha ha ha. Lại có chút mệt nha.” Đường Thái Nhi cố ý ngáp một cái, khéo mắt chú ý đến vẻ mặt của Liễu Sanh, từ đầu tới cuối đều là vẻ mặt của người chết.

“Cô nương nếu mệt rồi, nên về phòng nghỉ ngơi đi. Nửa đêm ra ngoài rất nguy hiểm.” Liễu Sanh cười yếu ớt, giọng nói rất nhẹ, nhưng làm cho người ta hết sức khó chịu.

Đường Thái Nhi nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu: “Được, vậy. Ta đi nha.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà theo lối cũ quay về.

“Xem ra tối mai mới có thể trở lại.” Đường Thái Nhi bất đắc dĩ nói thầm trong lòng.

Sáng sớm hôm sau, Đường Thái Nhi nằm ở trên giường không muốn dậy, ngáp một cái, giương mắt nhìn phía ngoài cửa sổ lần nữa, “Dạ nhi, ta rất đói á.”

“Cô nương kia cũng sắp dậy rồi.” Dạ ngu ngốc ngồi ở trước bàn, đang đưa sợi dây chuyền Đường Thái Nhi cho hẳn.

“Nhưng ta muốn ngủ hơn.”

“Vậy thì ngủ chứ sao.”

Hai mắt Đường Thái Nhi dời về phía Dạ ngu ngốc, “Người không nói thoải mái với ta được sao?”

Dạ ngu ngốc ngẩng đầu lên, “Dạ nhi bụng đồ ăn đến để nương tử ăn ở trên giường được không?”

Đường Thái Nhi cười ha ha, “Được á.”

Dạ ngu ngốc gật đầu, vừa muốn đứng dậy đi ra ngoài, đã thấy Liễu Chiêu Vân vô cùng sốt ruột chạy vào, “Thái nhi, Tây quận xảy ra việc lớn rồi.”

Đường Thái Nhi nhíu mày, “Việc lớn gì?”

“Sáng nay ở trên hồ, phát hiện ba thi thể.”

Đường Thái Nhi ngáp một cái, “Đây gọi là việc lớn gì chứ, người chết trên giang hồ rất bình thường mà.”

Liễu Chiêu Vân lắc đầu, “Mấy người kia đều bị hút cạn hết máu.”

Đường Thái Nhi run lên, tự nhiên nảy sinh dự cảm xấu, “Mất máu mà chết.”

“Thật là ghê quá đi, nương tử.” Dạ ngu ngốc cắn môi, vẻ mặt hưng phấn. Khóe mắt Đường Thái Nhi giật giật hai cái, có phải nàng nhìn nhầm không, tại sao trên mặt Dạ ngu ngốc lại có nét hưng phấn.

“Thải nhi, hôm nay tỷ còn nghe nói, tình trạng trước khi chết của đại bá và người nhà rất giống nhau.” Hai vai Liễu Chiêu Vân có chút run rẩy, hơi hoang mang hơi lo sợ, “Việc này. Đây chẳng lẽ là bị nguyên rửa sao?”

“Vân nhi tỷ không cần phải sợ, Thải nhi sẽ mau chóng giải quyết chuyện này.” Đường Thái Nhi đứng dậy ôm lấy Liễu Chiêu Vân, khẽ vuốt sống lưng của nàng ấy, “Tối nay muội lại đi thám thính lần nữa.”

Trong thư phòng Liễu phủ.

Liễu Sanh chấp bút ở trên giấy tuyên thành viết cái gì đó, Trương Hằng ngồi ở ghế đối diện uống trà nóng.

“Muốn loại bỏ Bạch công tử, sẽ phải loại bỏ Đường Thái Nhi.” Trương Hằng bưng chén trà, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve miệng chén trà.

“Đêm qua bên trong phòng chỉ có một mình Bạch công tử, tại sao các ngươi không động thủ?” Liễu Sanh phát tay áo nâng bút, để bút ráo mực.

Cặp mắt Trương Hằng sắc bén nhìn Liễu Sanh, lại đặt chén trà lên bàn, “Đường Thái Nhi hạ độc ở cửa, một thủ hạ của ta vừa mới đến gần đã hôn mê bất tỉnh.”

Liễu Sanh cười khê, “Độc của nàng thật đúng là lợi hại nha.”

“Đường Thái Nhi chính là độc y Đường Cảnh trong truyền thuyết.”

Liễu Sanh lại để bút ráo mực, sau đó dừng bút ngẩng đầu nhìn hướng Trương Hằng, “Người nói, nàng chính là Đường Cảnh có y thuật rất ỉnh?”

“Không sai, hơn nữa gần đây còn có tin đồn, nàng là nữ nhi của thần y Đường Ngân Tử.”

Liễu Sanh cười lạnh, “Hừ, Đường Thái Nhi.” Nói xong, phóng bút viết , ba chữ Đường Thái Nhi to đùng hiện lên trên giấy.

“Cần nghĩ biện pháp loại bỏ Đường Thái Nhi.”

Liễu Sanh đặt bút xuống, ngồi vào ghế, “Giao cho ta.”

“Ngươi có biện pháp sao?”

“Lòng hiếu kỳ, đủ để giết người.”

Ngay đêm đó, Đường Thái Nhi cẩn thận đi về phía trước, dựa theo trí nhớ mà tìm được khu viện u ám kia. Mới vừa vào phòng khách trong viện, một mùi máu tanh làm người ta muốn nôn mửa ập đến.

Từ trong ngực lấy ra hộp diêm, mượn ánh lửa yếu ớt tìm cửa mật thất.

Loại Kim Chung cổ không thích nơi có ánh sáng, cho nên đại đa số mọi người đều chọn mật thất trong lòng đất để nuôi chúng. Đường Thái Nhi dựa vào kinh nghiệm của mình, giẫm nhẹ lên từng viên gạch trên đất, hi vọng có thể phát hiện chút dấu vết.

“Ha ha, tìm được rồi.” Đường Thái Nhi vui vẻ, ngồi chồm hổ xuống, gõ một viên gạch dưới chân, quả nhiên khác với những viên khác. Thối tất que diêm thả vào trong ngực, hai tay hợp lại, nhấc viên gạch lên, một cái hố xuất hiện trước mắt, bên trong vừa vặn đặt một cái hũ, “Quả nhiên ở chỗ này.”

Vừa muốn lấy Kim Tầm cổ ra, một lực mạnh đánh tới, chỉ cảm thấy cổ hơi trầm xuống, ánh mắt mơ hồ, “Ngươi.”

Liễu Sanh khê cười, đâm một cây ngân châm vào cơ thể Đường Thái Nhi, sau đó nhẹ nhàng rút tay ra, hít mắt nhìn Đường Thái Nhi đang hôn mê bất tỉnh nằm trên mặt đất, “Lòng hiếu kỳ, đủ để giết người.”

Những lời này không ngừng lượn qua lượn lại trong đầu Đường Thái Nhi, sau đó mất đi tất cả tri giác.

29. Chương 29: Sập Bẫy Bị Hỏa Thiêu

Chương 29 : Sập bẫy bị hỏa thiêu

Edit : kun'xih

Tây quận của hôm nay không giống hôm qua, trên phố lớn, ngõ nhỏ đông nghẹt người, dòng người tấp nập đổ xô đến trường phạt (nơi chuẩn bị trừng trị kẻ có tội).

“Đã bắt được hung thủ giết người hút màu rồi! !”

“Nghe nói là một phù thủy chuyên đi hút máu người! Chẳng trách sao lúc nữ nhân kia tới đây, Tây quận của chúng ta lại xảy ra án mạng.”

“Thật là đáng sợ, may mà bắt được, nếu không sẽ có nhiều người chết hơn.”

Đám người huyền náo, mỗi một câu của mọi người đều là kêu la, trên mặt đều là biểu tình căm phẫn.

Âm thanh ồn ào kéo Đường Thái Nhi tỉnh dậy, giật giật ngón tay đã tê dại từ lâu, nàng dùng hết khí lực của toàn thân để mở mắt, nhưng giây tiếp theo lại hết sức kinh hãi.

Nhìn dưới đài có mấy trăm người chỉ chỉ trỏ trỏ nàng, đầu óc của nàng không phản ứng kịp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“A.” Muốn mở miệng nói, lại phát hiện không thể phát ra một chữ, nàng bị người ta điểm á huyết : huyết cam!

Chuyện gì xảy ra? ! Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? !

Tại sao nàng lại bị trói ở chỗ này, đóng cũi bên cạnh dùng để làm gì? Bọn họ điên rồi! ! Bọn họ muốn nàng chết cháy hay sao? !

“A! A.” Đường Thái Nhi mở miệng, phát ra tiếng a ô, lo lắng nhìn xuống dân chúng dưới đài, nhờ bọn hần giúp đỡ.

Lại thấy những người đó hoảng sợ lui về phía sau mấy bước, “Nàng ta thật đáng sợ! Muốn ăn thịt người sao? !”

“Đúng đó! Thiêu chết nàng ta đi! Thiêu chết đi!”

Ngay sau đó, tiếng tức giận kéo tới như mưa, Đường Thái Nhi cắn môi dưới, thân thể run rẩy, không ai sẵn lòng giúp nàng, không có ai đứng ra giúp nàng.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, đêm qua. Đêm qua xảy ra chuyện gì.

Trong đầu chợt thoáng qua khuôn mặt của Liễu Sanh, Đường Thái Nhi chợt hiểu tất cả mọi việc đều là do hần sắp đặt! Nàng kinh hoàng tìm kiếm Liễu Sanh khắp nơi, tầm mắt dừng ở một chỗ, Liễu Sanh đang đứng ở cửa sổ trên tầng hai của lầu, cặp mắt vô tình nhìn nàng chăm chú.

Hai mắt Đường Thái Nhi đầy lửa giận, nhìn hần gắt gao.

“Mọi người hãy im lặng, im lặng.” Một lão già bước từng bước tập tễnh từ từ đi lên đài cao, đứng ở trước mặt của Đường Thái Nhi, mặt nhìn xuống hàng trăm dân chúng dưới đài.

Đường Thái Nhi chóng mặt, tay chân gần như không còn chút sức lực, lộ vẻ yếu ớt, lại cắn chặt hàm răng, không dám bất tỉnh nữa.

“Gần đây, Tây quận chúng ta xảy ra án mạng, hung thủ rất tàn nhẫn, khiến lòng người hoang mang. Rốt cuộc, Ông trời có mắt, để cho chúng ta bắt được phù thủy này!” Vừa nói vừa chỉ Đường Thái Nhi, “Nàng chính là kẻ cầm đầu đã giết chết người nhà của chúng ta!”

Đường Thái Nhi giãy giụa, nếu như nàng có thể mở miệng nói chuyện, nàng nhất định sẽ mắng to “Thúi lắm “!

“Thiêu chết nàng ta! Thiêu chết nàng ta!”

Lão già vừa mới nói xong, vô số tiếng hô theo đàn nổi lên.

“Thả nường tử ta ra! !”

Một tiếng hô hòa lẫn trong đó, Đường Thái Nhi nghe được, đó là tiếng của Dạ ngu ngốc, nàng đang tuyệt vọng trong nháy mắt lại thấy được hi vọng, theo tiếng nhìn xuống, đã thấy một nam tử áo đen từ trong đám người chen ra ngoài, trong chớp mắt đã có hai cánh tay chắn ở dưới đài, “Ai cũng không được động vào nàng!”

“Người tới là ai? ! !” Lão già hai tay run run chỉ vào bóng lưng Dạ ngu ngốc hỏi.

Dạ ngu ngốc vẻ mặt tức giận quay đầu lại, cao giọng nói họ tên, “Bạch Si Dạ! Phu quân của nàng!”

Đám người lại im lặng, sau đó càng ồn ào hơn.

“Nam tử này nhất định đã bị phù thủy kia lừa!”

“Bọn họ là một nhóm sao.”

“Nam tử đẹp như vậy không giống người xấu, nhất định là bị hồ ly tinh kia mê hoặc! Hỏa thiêu hồ ly tinh đi! !”

Dạ ngu ngốc nghe tất cả mọi người nói muốn hỏa thiêu Đường Thái Nhi thì càng sốt ruột hơn, “Không cho! Nàng là nường tử của ta, không cho bất luận kẻ nào trong các người khi dễ nàng!”

Lão già trừng hai mắt, nhìn về phía tráng hán (nam tử hán cường tráng) đứng hai bên ra lệnh: “Người đâu, kéo hán xuống! Không thể quấy rối ở đây!”

“Không được đụng vào ta, thả nường tử ta ra!”

Hai, ba tên tráng hán bắt Dạ ngu ngốc, hung ác kéo hán lui về phía sau.

“Thả ta ra!” Dạ ngu ngốc giãy giụa, lại cảm giác tóc bị người ta hung hăng kéo, cầm lấy hai bàn tay mình lại hận không thể cắm sâu vào trong thịt hán, “Đau quá, các người thả ta ra.”

Đường Thái Nhi nhìn Dạ ngu ngốc, hai mắt không nhịn được ươn ướt, hướng về phía hán lắc đầu, ý bảo hán không được giãy giụa, nếu không sẽ bị thương.

Mà Dạ ngu ngốc lại không muốn, rống to, đòi thả Đường Thái Nhi.

Lão già nhìn thấy đám người sắp hỗn loạn, quát to một tiếng, “Đánh cho ta! Không đi thì đánh đến chết cho ta!”

Đường Thái Nhi a ô, dùng sức lắc đầu, không được! Không được đánh hán! Cầu xin người! Không được đánh hán!

Mà nàng trước sau đều không nói được một chữ, chỉ có thể dùng hết khí lực toàn thân để giậm chân.

Từng cú đấm của tráng hán đều đánh vào bụng, mặt, lưng của Dạ ngu ngốc, hết sức tàn nhẫn, làm người xem đứng xung quanh cũng không đành lòng nhìn nữa.

“Không. Không cho. Đụng đến nường tử của ta. A!” Một cú lại đánh vào ngực hán, làm cho hán thật sự khó thở, trong nháy mắt ngã xuống đất, co quắp, “Thả nường tử ta ra.”

“Không được đánh hấn! ! Van cầu các người! ! Không được đánh hấn! !” Hai gò má của Đường Thái Nhi đã đầy nước mắt từ lâu, ra sức la lên, lại như đang gào khóc, “Không được đánh hấn.”

Lão già liếc mắt nhìn Dạ ngu ngốc nằm dưới đất, “Kéo xuống.”

“Dạ!” Mấy tên tráng hán lĩnh mệnh, túm lấy tóc của Dạ ngu ngốc, kéo hẳn lên.

Dạ ngu ngốc đấy mấy gã trắng hán đang kéo hần, thân hình lảo đảo muốn ngã, “Ta. Ta không đi! Thả nường tử ta ra. Ta là phu quân của nàng, ta phải bảo vệ nàng!”

“Dạ nhi. . . .” Đường Thái Nhi nhìn hình bóng của Dạ ngu ngốc, Hai mắt khóc đến sưng đỏ khiến cho tầm mắt bắt đầu nhòe đi, “Ngốc tử ngươi, đi đi, đi!”

Dạ ngu ngốc quật cường đứng ở nơi đó, hơi thở mong manh, “Thả. Thả nàng.”

“Người đâu ! Đem hỏa thiêu!” Lão già không để ý tới Dạ ngu ngốc dưới đài nữa, ra lệnh bắt đầu châm lửa. Lúc này, tiếng hô của dân chúng dưới đài lại vang lên, “Thiêu chết nàng! Thiêu chết nàng!”

Chung quanh huyện náo, Đường Thái Nhi và Dạ ngu ngốc nhìn nhau, khói lửa tỏa ra không ngăn được tầm mắt của hắn.

Hai chân của Dạ ngu ngốc mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, nhìn Đường Thái Nhi bị người ta trói trong biển lửa, thế nhưng hắn lại không còn khí lực để gào thét một câu, hai mắt đỏ lên nhìn Đường Thái Nhi, “Nương tử.”

Đường Thái Nhi bật cười, nàng nghĩ đến mình sẽ chết đi thế nào, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến, mình lại bị người ta thiêu cháy. Cười thê thảm, nhìn Dạ ngu ngốc, “Dạ nhi, đi tìm Tịch Thanh. . . . Khụ khụ. . . . Khụ khụ! !”Giọng nói của Đường Thái Nhi yếu ớt, khói đặc tấp trong cổ họng, nàng khó chịu không thể hô hấp.

Cách đó không xa, một lão ăn mày toàn thân rách rưới khế vuốt tuấn mã màu nâu, “Ngoan ngoan nha, lão hủ ta đã cho ngươi không ít lương thảo, hiện tại chính là lúc ta cần dùng ngươi đó, cho ta chút mặt mũi, có nghe không? !” Hắc cười đùa nói, nâng tay lên uống một hớp lớn trong hồ lô, sau đó hung hăng vỗ hông ngựa, “Đi thôi!”

Một tiếng rống dài, tuàn mã vọt tới trường phạt, sau lưng còn kéo theo một đồng pháo lớn. Đột nhiên, mọi người lại hỗn loạn, rối rít chạy tứ tán, con ngựa như bị điên phi nhanh trong đám người, sau lưng pháo nổ ùng ùng. Phần lớn dân chúng bởi vì không kịp chạy trốn mà ngã xuống đất, còn có người thì đụng vào gian hàng bên đường, sào tre, ván gỗ rơi xuống rầm rầm.

“Chuyện gì xảy ra! Ngựa hoang từ đâu tới! Người đâu! Đem nó. Đem nó. a a!” Lão già vừa muốn kêu người, đã thấy thân ngựa mạnh mẽ đâm tới, khung gỗ dưới đài rung rung lắc lắc, lão già suýt nữa thì té từ trên cao xuống.

Lão ăn mày ở nơi xa không còn lo lắng, vừa uống rượu trong hồ lô, vừa nghênh ngang đi về hướng này.

Dạ ngu ngốc cắn răng chống thân thể đứng lên, chạy đến gần Đường Thái Nhi. Toàn thân Đường Thái Nhi đã bị ngọn lửa bao vây: Lửa lớn, căn bản không cách nào để đến gần. Dạ ngu ngốc ho sặc sụa, nâng lên tay áo đem xua khói đặc trước mắt, “Nương tử! Nương tử!”

Ý thức của Đường Thái Nhi dần dần mất đi, nhìn Dạ ngu ngốc muốn lao thân vào đồng lửa, thống khổ lắc đầu, “Đa nhi.” Dứt lời, toàn bộ tri giác tê liệt, hai mắt lờn nữa tối sầm.

“Người trẻ tuổi, không nên xúc động như vậy ~” Một tiếng già nua không lo lắng vang lên ở bên tai, Da ngu ngốc kinh hãi quay đầu lại, thấy xuất hiện trước mắt là lão ăn mày đã gặp ngày hôm trước.

Trong khoảnh khắc, chỉ cảm thấy một trận gió lớn nổi lên, lượn quanh thân Đường Thái Nhi, đồng củi bị hất tung tạo ra một khe hở, thân hình của lão ăn mày lướt đi, hai tay túm hai người, “Ha ha, các người cũng đừng lộn xộn nữa, xương cốt của lão hủ không còn cứng cáp đâu.” Vừa nói, hai chân đạp một cái, thi triển khinh công trong nháy mắt đã bay xa khỏi trường phát.

Bên trong sơn động ở ngoài Tây quận.

Dạ ngu ngốc ngồi ở bên cạnh đồng lửa hong khô thân thể, cho dù bùn đất trên người đã được rửa sạch sẽ, nhưng trên mặt vẫn còn ứ đọng không ít máu.

Lão nhân quái dị ngồi đối diện với hắn, đem một con gà rừng đã nhổ sạch lông, cắm lên nhánh cây chuẩn bị gác trên đồng lửa nướng ăn. Ngẩng đầu nhìn vết thương trên mặt của Bạch Si Dạ, không khỏi cười một tiếng cộc lốc, “Công tử này, người tẩy sạch dịch dung trên mặt đi, nếu không những thuốc kia sẽ ngấm vào vết thương của người, ta sợ là nó sẽ hủy mặt mũi của người đó.”

Dạ ngu ngốc xoa xoa mặt, nhìn lão, “Dạ nhi không biết rửa thế nào đâu, là nương tử vẽ cho đấy.”

Lão nhân quái dị vuốt vuốt chòm râu hoa râm, gác gà rừng lên đồng lửa, phỉu lông gà trên tay, “Vì sao nương tử nhà người phải dịch dung cho người vậy?”

Dạ ngu ngốc lắc đầu, “Không thể nói.”

“Ha ha ha! ! Được, không nói cũng được.” Lão nhân quái dị cười to mấy tiếng, không hỏi tới nữa, cặp mắt dời về phía Đường Thái Nhi đang nằm trên đồng rơm, “Xem ra có người mất hứng vì nàng muốn điều tra Liễu phủ.”

Dạ ngu ngốc bĩu môi, tròng lớn hai mắt, “Lão bá bá, Khi nào nương tử nhà ta mới tỉnh lại?”

“Nàng trúng Nhuyễn Cốt Tán, coi như đã giải được nhưng muốn tỉnh lại cũng phải cần nửa ngày nữa.”

Dạ ngu ngốc ngồi dưới đất, ôm đầu gối không nói thêm gì nữa, dời mắt nhìn Đường Thái Nhi đang ngủ ở xa.

Lão nhân quái dị lật lật con gà, nhìn đôi mắt nhỏ si tình của Dạ ngu ngốc, không khỏi có chút ngạc nhiên, “Ta nói người trẻ tuổi này, người có biết không, hôm nay người thiếu chút nữa đã bị đánh chết.”

Dạ ngu ngốc sững sờ gật đầu một cái, “Biết.”

“Không biết nên nói người ngu dốt hay là quá cố chấp đây.”

Dạ ngu ngốc nhìn Đường Thái Nhi cười ha ha, “Dạ nhi biết, nương tử nói Dạ nhi là một kẻ ngốc.”

Lão nhân quái dị cười sáng lãng, “Đôi vợ chồng nhỏ các người thật là thú vị nha.”

“Sao?”

“Người tên gì?”

Dạ ngu ngốc tròn tròn hai mắt nhìn về phía lão nhân quái dị, “Bạch Si Dạ, lão bá tên gì?”

“A, Bạch công tử. Tên của lão hủ ta là.” Lão nhân quái dị dường như suy nghĩ sâu xa trong chốc lát, sau đó cau mày có chút tức cười lắc đầu khóc thán, “Lâu lắm rồi, đến tên của mình mà ta cũng quên nữa. Chẳng qua, có rất nhiều người gọi ta là điên tiên nhân, ha ha! !”

“Điên tiên nhân, lão bá rất điên sao?” Dạ ngu ngốc lệch đầu tò mò hỏi.

Lão nhân quái dị cười ha ha, “Điên có gì không tốt chứ? Con người ấy mà. Không cần quá minh mẫn, lâu lâu điên điên một chút không tốt sao? Đó gọi là không điên không thể sống được! Ha ha!”

Dạ ngu ngốc cắn môi dưới, cau mày nhìn lão nhân quái dị, tất nhiên, hắn hoàn toàn không hiểu lão nhân quái dị đang nói cái gì, nhưng cũng không hỏi nữa, chẳng qua là lạnh nhạt nhìn lão một cái, ồ một tiếng.

Lão nhân quái dị sững sốt, ngay sau đó chép miệng, “Trẻ tuổi như người tại sao không có chút thú vị vậy.”

Dạ ngu ngốc ôm chặt đầu gối, gác đầu lên cánh tay mình, ánh mắt vẫn nhìn Đường Thái Nhi, “Lão bá rất thú vị.”

“A sao? Ha ha! Ta thích nghe câu này, ta nói người trẻ tuổi. Ha, ha, người đừng nhìn chăm chăm nàng như vậy được không? Nếu người là không liếc nhìn nàng một cái sẽ chết, thì đến bên cạnh nàng

đi, ngồi ở đây xa như vậy, người không mệt mỏi sao?” Lão nhân quái dị có chút khó chịu vì người nói chuyện với mình lại không nhìn mình, mở miệng nói.

Dạ ngu ngốc quay đầu nhìn lão nhân quái dị, trong ánh mắt kia rõ ràng là “Lão bị ngu sao”

“Ánh mắt của người là sao?” Lão nhân quái dị cau mày hỏi.

Dạ ngu ngốc: “Nếu ta lại đó sẽ quấy rầy nương tử ngủ nha, nương tử sẽ tức giận, lão bị ngu sao!”

“” Lão nhân quái dị lập tức cứng họng, vuốt ria mép của mình bất đắc dĩ trợn mắt nhìn Dạ ngu ngốc, “Người xem đi, lão đầu tử ta thật không hiểu nổi người trẻ tuổi các người.”

Dạ ngu ngốc hướng về phía lão nhân quái dị làm mặt quỷ, “Nữa nữa nữa ~”

Lão nhân quái dị sững sờ trong chốc lát, sau đó chỉ vào Dạ ngu ngốc cười ha hả, “Thú vị nha, thú vị! ! Ha ha! !”

Dạ ngu ngốc nghiêm túc gật đầu một cái, “Lão bá quả nhiên bị điên nha.”

Hai mắt của lão nhân quái dị chuyển một cái, đứng dậy còng lưng đi tới bên cạnh Dạ ngu ngốc, “Dạ nhi, người biết vì sao hôm nay người lại bị ức hiếp không?”

Dạ ngu ngốc: “Ta.”

“Bởi vì người không đủ mạnh mẽ!” Lão nhân quái dị vừa nói vừa hung hăng đập hai cái vào lưng Dạ ngu ngốc.

“Khụ khụ!” Thân thể của Dạ ngu ngốc đang bị thương, bị lão đập như vậy thiếu chút nữa ngã xuống đất không dậy nổi.

Lão nhân quái dị không nhìn đến ánh mắt ai oán của hắn, tiếp tục nói: “Người suy nghĩ đi, lấy bộ dạng này của người, về sau làm sao bảo vệ nương tử của người được? Nếu gặp phải nguy hiểm thì phải làm sao đây.”

Dạ ngu ngốc cắn môi, cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ.

“Cho nên mới nói, Dạ nhi này, học võ đi.” Lão nhân quái dị mở to mắt nhìn hắn, “Như thế nào? Ta sẽ dạy cho người ~”

Dạ ngu ngốc ngẩng đầu nhìn lão, “Tại sao lão bá muốn dạy võ công cho ta vậy?”

“Bởi vì ta thích thu người làm đồ đệ nha.”

“Nhưng Dạ nhi rất ngốc, học không được thì phải làm sao nha?”

Lão nhân quái dị khoát tay ngăn lại, “Ai? Không sao, yên tâm, không thành vấn đề. Như thế nào? Muốn bá ta làm thầy không? Hử?”

Dạ ngu ngốc gãi gãi đầu, “Bá như thế nào? Giống Giống như bá thiên địa sao?”

Lão nhân quái dị nghịch nghịch râu của mình, hắng giọng, “Không khác lắm. Người quyết định chưa?”

Dạ ngu ngốc chép miệng, “Chưa quyết định.”

30. Chương 30: Lão Nhân Quái Dị Là Sư Phụ

Chương 30 : Lão nhân quái dị là sư phụ

Edit : kun'xih

“Ồ kìa, còn do dự cái gì. Người bái ta làm sư phụ không được sao?” Lão nhân quái dị dẫu môi, vẻ mặt không vui. Còn nhớ năm đó lão từng là bậc tiền bối có tiếng tăm lẫy lừng trên giang hồ nha, võ công có thể nói là thiên hạ đệ nhị, có bao nhiêu người cầu xin được đi theo để làm đệ tử của lão.

Dạ ngu ngốc: “Sư phụ không thể nhận bừa được, ta muốn suy nghĩ thật kỹ, chờ nương tử tỉnh lại, nàng đồng ý rồi hãy nói tiếp.”

“Người!” Lão nhân quái dị chỉ chỉ Dạ ngu ngốc, sau đó khóc than, hết lắc đầu rồi lại giậm chân, “Đồ sợ vợ ơi là đồ sợ vợ, tại sao cái gì người cũng nghe nàng vậy!”

“Nàng là nương tử của ta nha ~” Dạ ngu ngốc thấy hạnh phúc lại cười thỏa mãn.

Lão nhân quái dị hừ một tiếng, ngồi lại trên đất, “Tùy người, tùy người, chờ nương tử của người tỉnh lại. A

hí hí.Thật không tệ, gà quay ngon lắm.”

Dạ ngu ngốc sờ sờ cái bụng xẹp lép của mình, buồn buồn nhìn lão nhân quái dị.

“Ha ha, đói bụng không ~ cho người nè.” Lão nhân quái dị vừa nói vừa bẻ một cái đùi gà xuống đưa tới tay Dạ ngu ngốc.

Dạ ngu ngốc cầm đùi gà, hai mắt vẫn nhìn lão nhân quái dị.

Người kia sững sốt, “Sao người không ăn đi?”

“Muốn cái nữa.”

“Ăn hết cái trong tay người đi rồi hãy nói.”

“Một đùi gà nữa.” Dạ ngu ngốc mím môi, hai mắt nhìn chăm chăm vào một cái đùi gà khác của lão nhân quái dị.

Lão nhân quái dị nhe răng trợn mắt, “Trong tay người có một cái đùi rồi, còn muốn một cái khác sao.”

“Đùi gà ~” Dạ ngu ngốc làm một bộ dạng đáng thương, thật làm cho người ta thấy đau lòng, cho dù lão nhân quái dị đã hơn sáu mươi tuổi cũng không thể chịu được, vô thức đưa đùi gà trong tay tới trước mặt hẳn.

Dạ ngu ngốc vui vẻ cười một tiếng, nhận lấy đùi gà, “Ha ha ~ đùi này của Dạ nhi, đùi này giữ lại cho nương tử ~”

Lão nhân quái dị quay lại, lập tức dựng râu trợn mắt, “Khá lắm! Người thiên vị nương tử của người đi! Để sư phụ người đói chết cũng được!”

“Lão còn chưa phải là sư phụ của ta đâu, hơn nữa chỗ lão cầm còn nhiều như vậy, ta chỉ lấy có hai cái đùi gà mà thôi nha.” Dạ ngu ngốc cười híp mắt, đáng vẻ rất xảo quyết.

Ăn cơm trưa xong, Đường Thái Nhi vẫn chưa tỉnh lại, Dạ ngu ngốc liếm liếm ngón tay, nhìn một cái đùi gà khác trong tay, trợn trừng hai mắt.

Vì vậy, trong đầu của hắn không có ý nghĩ gì khác ngoài há mồm không chút khách khí mà cắn cái đùi gà, ăn lần nữa.

Lão nhân quái dị vào rừng hái được ít quả dại đã trở lại, vừa vận nhìn thấy một màn Dạ ngu ngốc đang gặm xương gà, chẳng biết tại sao, ngực lại có chút khó chịu, “Không phải, người nói muốn để giành cho nương tử người sao? !”

“Chờ nương tử tỉnh, đùi gà sẽ lạnh, ăn không ngon.” Dạ ngu ngốc liếm liếm ngón tay, lại liếm môi một cái, hướng về phía lão nhân quái dị cười ha ha hai tiếng.

Đường Thái Nhi mơ mơ màng màng, cảm giác lưng mình có chút đau nhưng không dám mở mắt. Trong đầu toàn là suy nghĩ “Ta chết rồi sao? Tại sao chết còn cảm giác được đau đớn vậy? ?”

Tiếng động bên tai ngày càng rõ ràng, khi Đường Thái Nhi nghe được giọng nói vui vẻ của Dạ ngu ngốc, giây tiếp theo liền lập tức mở hai mắt ra, nhìn nhăm thạch màu xám tro trên đỉnh đầu, “Đây là đâu?” Nói xong tự mình ngồi dậy, nhìn hai người ngồi khoanh chân cách đó không xa, nàng cười một tiếng, “Ta chưa chết nha ~”

“Nương tử! !” Dạ ngu ngốc thấy Đường Thái Nhi tỉnh lại, hưng phấn để quả đại xuống chạy tới ôm chặt lấy nàng, “Nương tử rốt cuộc đã tỉnh ~”

Đường Thái Nhi vỗ vỗ lưng của Dạ ngu ngốc, “Tỉnh rồi, mau cho ta nhìn mặt của người.”

Dạ ngu ngốc cười khúc khích ngồi thẳng lưng lên, quay mặt về phía Đường Thái Nhi, “Nè! Nương tử nhìn đi ~”

Đường Thái Nhi nhìn vết máu đã đông lại trên mặt hắn, giơ tay lên vuốt ve gương mặt này, “Ngốc lắm, còn đau không?”

Dạ ngu ngốc lắc đầu một cái, “Một tí cũng không đau, nương tử đói không? Dạ nhi đi bắt gà rừng cho nàng ăn!”

Đường Thái Nhi bật cười, “Người thật đúng là có tinh thần, a, vị kia là. . . .” Nàng nhìn Lão nhân quái dị đang ngồi ở xa, ngẫm nghĩ chốc lát, mới chợt nhớ lại, “Là lão tiền bối mà chúng ta gặp hôm trước.”

Dạ ngu ngốc gật đầu một cái, “Đúng nha, lão nói lão gọi là cái gì. . . .Điên tiên nhân, là lão đã cứu nương tử với ta á ~”

“Người nói lão là điên tiên nhân? Tốt lắm, đây chính là đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ!” Hai mắt Đường Thái Nhi phát ra tinh quang, hận không được đập bàn tán thưởng, ngày đó mình thật là con mẹ nó sáng suốt, nàng cũng biết, người ăn mặc như vậy tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản.

Dạ ngu ngốc tròn tròn hai mắt, quay đầu lại ngoắc điên tiên nhân. Điên tiên nhân cầm bầu rượu hồ lô cười đến khoa trương, đi tới.

“Tiểu nương tử của Dạ nhi tỉnh rồi sao? ~” Điên tiên nhân trêu chọc hỏi.

Đường Thái Nhi: “Lão tiền bối đừng gọi ta như vậy, gọi là Thái nhi thì được rồi. Thái nhi lần nữa đa tạ ơn cứu mạng của lão tiền bối.”

“Ai ~ Ta đây không phải cứu người, mà đang trả lại cái ơn mà ngày đó người đã thưởng rượu cho ta, không cần để ở trong lòng, ha ha! Ta với người huề nhau rồi!” Lão nhân quái dị cười sảng lãng.

Đường Thái Nhi mỉm cười, trong lòng cảm khái, thì ra tác phong của đại nhân vật đều hào sảng như vậy.

Lão nhân quái dị vuốt vuốt râu, đôi mắt nhỏ nhìn Dạ ngu ngốc đứng sau lưng Đường Thái Nhi, “Ta nói Thái nhi này.”

“Tiền bối có gì chỉ giáo ạ?”

“Ta muốn thu tướng công nhà người làm đồ đệ ah ~” Lão nhân quái dị làm bộ bí hiểm, ánh mắt nhìn Đường Thái Nhi và Dạ ngu ngốc không rời.

Hai mắt Đường Thái Nhi sáng lên, “Được ạ được ạ!” Vừa nói ánh mắt cũng không chuyển vị trí, trực tiếp đưa tay kéo Dạ ngu ngốc đến trước mặt lão nhân quái dị, “Này, của lão!”

Dạ ngu ngốc ngăn người, cặp mắt ngây ngốc cùng nhìn lão nhân quái dị.

“Ha ha ha ~ Thái nhi thẳng thắn như vậy, thật làm cho lão nhân ta cảm thấy vui vẻ nha. Dạ nhi ngoan, bái ta làm thầy đi.” Lão nhân quái dị cười híp mắt, lão giống như một đứa trẻ bướng bỉnh.

Trải qua trắc trở, Dạ ngu ngốc vẫn quay về với số mệnh, bái điên tiên nhân làm sư, giống như lúc bái đường, cũng lạy ba lạy. Vốn bái sư phải dâng trà, nhưng bởi vì ba người đang ở trong rừng hoang núi sâu, hai cái ly cũng không có chớ đừng nói là có trà, vì vậy dâng trà đổi thành dâng quả.

Dạ ngu ngốc quỳ trên mặt đất, cầm quả đại cầm trong tay dâng lên trước mặt diên tiên nhân, “Mời sư phụ ăn quả ~”

Diên tiên nhân vui vẻ nhận quả đại, cắn một miếng, “Đồ đệ ngoan, ha ha ha ha!”

Đường Thái Nhi vỗ tay, cảnh thầy trò yêu nhau thật là quá cảm động, “Thật tốt, thật quá tốt.”

Diên tiên nhân vui vẻ vuốt ria mép của mình, “Lão hủ rốt cuộc cũng có một đồ đệ ~”

Đường Thái Nhi hoạt bát đi tới bên cạnh hai người, “Lão tiên bối, nhanh dạy Dạ nhi chút gì đi.” Miệng thì nói vui sướng, mong đợi, nhưng trong lòng lại có suy nghĩ khác. Đó chính là học lén.

Diên tiên nhân nhìn Đường Thái Nhi khẽ mỉm cười, “Đừng nóng vội, lão hủ muốn dạy ái đồ duy nhất của ta cẩn thận.” Vừa nói vừa bắt cổ tay Dạ ngu ngốc đi sâu vào trong cánh rừng.

Đường Thái Nhi nóng nảy, nín diên tiên nhân lại, “Lão. Lão muốn làm gì?”

“Truyền giáo nha!”

“Không được! Lão không thể cùng Dạ nhi ngây ngô ở với nhau!” Đường Thái Nhi nóng nảy, liều chết túm vạt áo của diên tiên nhân không thả.

Diên tiên nhân thối rìa, trừng hai mắt, “Nha đầu này, gấp cái gì, ta có thể ăn thịt tướng công nhà ngươi hay sao? !”

“Nói không chừng, dáng dấp của Dạ nhi nhà chúng ta nhìn ngon miệng như vậy, lão nổi lên ác ý thì biết làm sao!” Đường Thái Nhi trừng lại, hoàn toàn không có bộ dạng tôn sư trọng đạo như vừa rồi.

Dạ ngu ngốc ăn quả đại trong tay, liếc nhìn hai người, quyết định không tham dự vào trận cãi cọ này.

“Nha đầu này, ngươi. Ta từng này tuổi rồi, còn có thể nổi ác ý nữa sao!” Diên tiên nhân gắt gỏng, sau đó tay giơ lên, nhanh như chớp điểm vào huyệt đạo của Đường Thái Nhi.

Dạ ngu ngốc nhìn Đường Thái Nhi không động đậy được, cũng không nói chuyện được nữa, không khỏi lèch đầu ra, sau đó nhìn một nửa quả đại trong tay mình, vẻ mặt luyến tiếc đặt vào tay Đường Thái Nhi, “Nương tử, cho nàng ăn nè.”

Diên tiên nhân cười ha ha, lôi cánh tay Dạ ngu ngốc, “Đi, Dạ nhi, sư phụ dạy tuyệt thế võ công cho ngươi ~” dứt lời, mang theo Dạ ngu ngốc biến mất trong tầm mắt của Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi không nhúc nhích được đành nhìn ra xa, gào thét trong lòng, con bà nhà lão, giải huyệt đạo cho ta! !

Mặt trời lặn đằng tây, lại nhớ, bên tai truyền đến tiếng nước chảy, Đường Thái Nhi giữ nguyên động tác đã gần ba canh giờ, lại vẫn không có chút dấu hiệu huyệt đạo được khai giải, nàng khóc thét trong lòng, huyệt bị điểm thế nào vậy, không ngờ có thể khiến nàng đứng lâu như vậy.

Đôi mắt vừa chuyển, nhìn chăm chăm vào nửa quả đại vẫn mắc kẹt trong tay mình, đáy lòng phức tạp.

Trong đầu toàn là cảnh đầm máu, diên tiên nhân bị xé nát, sau những suy nghĩ tàn nhẫn, Đường Thái Nhi lại khóc than, các người nhanh trở lại đi

Trước khi trời tối, rốt cuộc cũng nhìn thấy diên tiên nhân vừa đi chậm chậm vừa nói cái gì đó với Dạ ngu ngốc.

“Nương tử đang chờ Dạ nhi sao?” Dạ ngu ngốc bỏ lại diên tiên nhân, vừa chạy vừa nhảy tới trước mặt Đường Thái Nhi, lại nhìn thấy quả đại trong tay nàng, “Ủa? Sao nương tử không ăn đi?”

Hai mắt Đường Thái Nhi dời về phía Dạ ngu ngốc, nháy mắt nháy mắt nháy mắt.

Diên tiên nhân cười ha ha, giơ tay lên giải khai huyệt đạo cho Đường Thái Nhi.

Máu trong người Đường Thái Nhi chợt lưu chuyển, thân thể tê dại, xoay người nhìn diên tiên nhân, tính khí nóng nảy không thể kiềm chế tiếp, nâng quả đầm lên vừa muốn hung hăng đánh xuống, thân thể lại một lần nữa bị cố định.

Điên tiên nhân uống một hớp rượu, cười cười nhìn Dạ ngu ngốc, “Dạ nhi này, đi, sư phụ dẫn ngươi đi bắt mấy con gà rừng về.”

Dạ ngu ngốc vui vẻ gật đầu, “Ừ, Được á!” Thấy điên tiên nhân xoay người đi trước, Dạ ngu ngốc cười thầm, ghé sát mặt Đường Thái Nhi, “Nương tử, Dạ nhi muốn hôn, hôn ~”

Hôn con bà nhà ngươi!

Về mặt Đường Thái Nhi vẫn duy trì dửng dưng, ánh mắt phần nộ nhìn Dạ ngu ngốc. Người kia lại hoàn toàn không biết gì, chu miệng ra, hôn đánh chụt trên má Đường Thái Nhi một cái, sau đó mới xoay người vui vẻ rời đi.

Đường Thái Nhi gào thét trong lòng, a a a giết ta đi. Giết ta đi.

Một lúc lâu sau.

Dạ ngu ngốc và điên tiên nhân rút cuộc cũng trở lại, thầy trò hai người vừa nói vừa cười, vui vẻ hòa thuận. Người một tay cầm một con gà, ta một tay cầm một con thỏ, vui vui mừng mừng quay về nhà.

“Sư phụ, nương tử đang đợi chúng ta trở lại, ha ha, nhất định là đói bụng lắm rồi, nương tử.” Dạ ngu ngốc cười nói.

Điên tiên nhân đưa con gà đang cầm trên tay cho Dạ ngu ngốc, “Dạ nhi, mang vào động nhóm lửa trước đi.”

“A ~”

Thấy Dạ ngu ngốc đã vào sơn động, điên tiên nhân mới cười cười đi tới bên cạnh Đường Thái Nhi, hẳn thật sự cảm thấy khi dễ tiểu nha đầu này rất thú vị, “Ta nói, nha đầu này, đã biết lỗi chưa?”

Hai mắt Đường Thái Nhi chuyển qua nhìn điên tiên nhân, hung hăng nháy mắt hai cái, sau đó ánh mắt đầy cầu khẩn.

“Ta sẽ giải huyệt cho ngươi, ngươi cũng không nên làm loạn nữa ~”

Lại nháy mắt.

Điên tiên nhân hài lòng gật đầu một cái, giơ tay lên nhanh chóng giải huyệt.

Đường Thái Nhi im lặng vận động cơ thể, sau đó thì dửng dưng giống như con cọp mẹ, “Lão nha! Lão nhân chết tiệt này! ! Dám khi dễ ta! Ta phải nhổ hết râu của lão! !”

31. Chương 31: Người Đuổi Ta Cản

Chương 31 : Người đuổi ta cản

Edit : kun'xih

Bên trong Liễu phủ.

Liễu Sanh ngồi trong phòng tối, thân thể xiêu vẹo, nằm trên bàn đá, cặp mắt vô thần.

“Rầm” Một tiếng, một ống tay áo đánh rớt cây nến trên bàn đá, cả căn phòng tối đi vài phần, khiến cho cặp mắt vô thần của Liễu Sanh thu hồi chút thần sắc.

Hắn không nhanh không chậm ngẩng đầu lên, đứng dậy, nhìn bộ mặt tức giận của Trương Hằng, lại đưa mắt nhìn cây nến vô tội, khóe miệng không khỏi cong lên, lạnh lùng nở nụ cười, “Trương công tử đang tức giận.”

Trương Hằng nắm chặt quả đấm, “Liễu Sanh, ngươi lại muốn giở trò gì! Nếu đã có bản lĩnh làm Đường Thái Nhi hôn mê, tại sao không trực tiếp giết nàng đi!”

Khóe miệng Liễu Sanh nở nụ cười nhàn nhạt, giờ tay cầm ấm trà lên, tự rót ỉnh một chén trà lạnh, lặng lẽ uống, làm cho người ta hoàn toàn không đoán ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Trương Hằng đã hơi tỉnh táo, ngồi xuống một bên, “Thế nào? Ngươi không muốn giết nàng? Ngươi hy vọng nàng có biện pháp chữa bệnh của ngươi sao?”

Bàn tay đang cầm chén trà của Liễu Sanh đột nhiên cứng ngắc, cặp mắt mang theo một tia sắc bén nhìn Trương Hằng, “Trương công tử suy nghĩ quá nhiều rồi.”

“Là ngươi làm quá nhiều chứ!” Trương Hằng không chờ hắn nói xong, lại tức giận, túm tóc Liễu Sanh, quay khuôn mặt kia về phía mình, “Ngươi đã nói ngươi sẽ giải quyết nàng, nhưng hôm nay, ngươi không những không giải quyết được, còn để hai bọn họ chạy thoát, ngươi cứ chờ chết đi!”

“Trương công tử cần gì phải sốt ruột như vậy, bọn họ sẽ trở lại.” Hai tay Liễu Sanh run rẩy nắm chặt quả đấm, nở một nụ cười nói.

“Tốt nhất nên như thế, nếu không, mạng của ngươi sẽ kết thúc.” Trương Hằng khẽ cười, buông lỏng tóc Liễu Sanh ra, xoay người bước ra ngoài.

Liễu Sanh cắn răng, cặp mắt nhìn Trương Hằng đầy sát ý, mạnh mẽ áp chế ánh mắt khát máu xuống, hắn sửa quần áo bị xộc xệch, chân mày cau lại, “Đường Thái Nhi. . . .”

Trong rừng cây ở ngoại thành phía đông Tây quận, có một nữ tử mặc quần áo màu trắng đang hành hung một lão già gầy yếu, sau đó còn hai tay chống nạnh ngửa mặt lên trời huyết sáo, nàng, tên là Đường Thái Nhi.

Sau một khắc, diên tiên nhân ngồi xếp bằng trên tảng đá ở cửa sơn động, đầu môi trường mắt còn thổi râu, “Không ngờ dám dùng Nhuyễn Căn Tán với lão nhân ta, ngươi quả thật có đức hạnh giống cha ngươi! Hừ!”

Đường Thái Nhi đang nướng gà, nghe vậy thì sững sốt, cầm con gà chạy đến bên cạnh lão nhân quái dị, “Lão biết cha ta hả?”

“Hừ.” Lão nhân quái dị tính tình trẻ con hừ một tiếng, ngó lơ Đường Thái Nhi không thèm để ý.

Đường Thái Nhi nhướn chân mày, đưa một tay không cầm gì nhổ một sợi râu của lão nhân quái dị, “Này!”

Lão nhân quái dị lập tức nhe răng trợn mắt, “Nha đầu nhà ngươi tại sao một chút ôn nhu cũng không có vậy, giống y hệt con cọp mẹ!”

Đường Thái Nhi nhổ, con gà mất đi một nhúm lông, nàng đưa lên miệng thổi bay, cười ha ha, “Đa tạ lão tiên bối đã khích lệ, Dạ nhi, nướng!” Vừa nói vừa đuổi cánh tay ra, đưa con gà về phía Dạ ngu ngốc, người kia cười hì hì, lại quay về đồng lửa bắt đầu nướng gà.

Lão nhân quái dị lắc lắc cơ thể, “Ta và cha ngươi là huynh đệ kết nghĩa, lúc ngươi còn nhỏ ta đã từng bế ngươi ~”

“Có chuyện như vậy sao?” Đường Thái Nhi theo phản xạ nghi hoặc.

“Dĩ nhiên, từ biệt hơn mười năm, hồi đó là một đứa nhóc đáng yêu không ngờ lớn lên lại thành. . . .”

Đường Thái Nhi tròn tròn hai mắt.

Lão nhân quái dị dừng lại một chút, sau đó lỗ mũi căng lớn, không chút khách khí nói: “Nữ tử vạm vỡ!”

“Ai, người ta rất thô, đứa bé hoang dã lớn lên trong rừng, cứ như vậy ~” Đường Thái Nhi cười hề hề nhún mày trả lời.

Lão nhân quái dị cười ha ha một tiếng, “Tính tình của nha đầu người, thật giống với cha người! Ha ha! !”

Đường Thái Nhi thở dài, chuẩn bị nghịch tóc của mình, “Cái này thật sự là duyên phận nha, nếu lão tiên bối không tới cứu ta, đoán chừng, Đường Thái Nhi ta đã sớm bỏ mạng.”

Lão nhân quái dị làm bộ bí hiểm, cười ha ha một tiếng, “Như thế nào, người tìm tòi nghiên cứu quá nhiều, bị người ta coi là cái đinh trong mắt đi.”

Đường Thái Nhi há to miệng, chớp mắt điên cuồng, sau đó ghé sát vào lão nhân quái dị, “Lão nhân, lão biết cái gì sao?”

“Người cảm thấy ta biết cái gì sao?”

Hai mắt Đường Thái Nhi híp lại, “Lão.”

Lão nhân quái dị khoát tay áo, “Thật ra thì mọi việc đều không khó suy đoán. Không khó đoán! Ha ha ~”

“Này! Lão ngã xuống đất biết cái gì sao?”

Lão nhân quái dị làm bộ say rượu, híp mắt, chỉ chỉ Đường Thái Nhi, “Người, không đơn giản, hửn, cũng không đơn giản ~”

Sắc mặt Đường Thái Nhi càng thay đổi, ngũ quan co quắp, nhìn lão nhân quái dị không nói lời nào.

“Nhưng mà, ta biết người là ai, nhưng vẫn không biết, hửn rốt cuộc là ai ~” lão nhân quái dị vuốt vuốt chòm râu, cười giống như lão hồ ly.

“Hửn không phải là trọng điểm.”

“Ha ha, cho là như vậy đi. Nhưng mà lão hử ta biết nha, người nhất định là phát hiện ra bí mật của Liễu Sanh, tám, chín phần, người là bị hửn làm cho hôn mê.”

Đường Thái Nhi làm vẻ mặt kính nể vươn ngón tay cái, “Cao nhân nha, cao nhân.”

Dạ ngu ngốc vừa nướng gà rừng, vừa nhìn về phía Đường Thái Nhi và tiên nhân, rất tò mò về hai người, không biết đang nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy, “Nương tử ~ mọi người đang nói gì vậy?”

Đường Thái Nhi chỉ chỉ con gà trong tay Dạ ngu ngốc, “Chú ý không được nướng cháy.”

“Oh oh!” Hai mắt Dạ ngu ngốc tiếp tục trở lại trên con gà, nướng rất nghiêm túc.

Lão nhân quái dị cười ha ha một tiếng, “Nha đầu kia, người có biết gốc bệnh của Liễu Sanh không?”

“Thì ra là lão nhân đã biết được.”

“Đúng vậy đó, Kim Chung cổ.”

“Không sai.”

“Chẳng qua lão hử không am hiểu về loại cổ độc này, nha đầu, người cũng đã biết cách giải.”

Đường Thái Nhi trầm mặc một hồi, sau đó mở miệng, “Biết.”

Đêm khuya, Đường Thái Nhi nằm ở cửa sơn động, gối lên cánh tay Dạ ngu ngốc nhìn lên bầu trời đêm. Gác hai chân, chân nhỏ thoáng một cái, trong miệng đã ngậm một cọng rơm, thỉnh thoảng cười nhỏ, thỉnh thoảng đến khó hiểu.

Dạ ngu ngốc mở rộng hai cánh tay, thành chữ Đại nằm ở bên cạnh nàng, cùng ngắm bầu trời đầy sao, “Nương tử, một mảnh bụi mù mịn, nàng đang nhìn cái gì vậy?”

“Ngôi sao.”

Dạ ngu ngốc tròn tròn hai mắt, ra sức nhìn chăm chăm bầu trời đêm trên đầy sương mù trên đỉnh đầu, vất vả nặn ra một câu, “Nương tử, ta không nhìn thấy gì hết nha.”

Đường Thái Nhi thổi bay cọng rơm trong miệng, “Đồ ngốc, nói gì người cũng tin sao. Đây, nói cho ta biết, hôm nay lão nhân kia dạy người cái gì?”

“Nha. Sư phụ dạy ta bay.”

“Bay?” Đường Thái Nhi nghiêng đầu nhìn Dạ ngu ngốc, phát hiện đôi mắt sáng ngời của hắn nhìn mình ẩn chứa nụ cười, “Ánh mắt của người là sao đây?”

“Dạ nhi rất yêu nương tử nha.” Dạ ngu ngốc cười hi hi một tiếng.

Đường Thái Nhi tròn mắt liếc hắn một cái, “Nói bậy bạ gì đấy, hắn dạy người bay sao? Là khinh công hả? Cái đó ta cũng biết ~”

Dạ ngu ngốc giật giật cánh tay bị Đường Thái Nhi gối lên, giơ tay lên vuốt ve tai của nàng, nhẹ nhàng lướt qua, “Ta biết mà, sư phụ nói, học xong công phu, về sau có thể bảo vệ nương tử.”

Đường Thái Nhi nói xong xoay người một cái, chống cằm nằm bên cạnh Dạ ngu ngốc, cúi đầu nhìn xuống mắt hắn, “Dạ nhi vốn vẫn có thể bảo vệ ta mà! Ha ha ~”

Nói đến đây, nàng quả thật đã chịu khổ không ít, đầu tiên là bị thiêu, bị người chửi là phù thủy, lại bị diên tiên nhân điểm huyết đứng một ngày, mặc dù lúc sau đã nhờ râu của lão để bớt tức, nhưng mà nhớ lại toàn bộ, hôm nay là ngày xui nhất.

Dạ ngu ngốc giơ tay lên ôm khuôn mặt của Đường Thái Nhi, khẽ lắc đầu, “Dạ nhi đã không bảo vệ nương tử thật tốt, thân là tướng công không thể để cho nương tử chịu tí ủy khuất nào.”

Trong lòng Đường Thái Nhi thấy ấm áp, sau đó gãi gãi hai má, “Ai dạy người nói lời này?”

“A! Cần nhi!”

Chân mày Đường Thái Nhi cau lại, “Cần nhi? ! Nữ nhân từ đâu tới? !”

“Chính là nữ nhân xấu nha! Ép ta và tiểu Tịch Tịch thành thân chính là người xấu!”

Hai mắt Đường Thái Nhi đảo quanh một vòng, nhớ lại vị đại tiểu thư ở Khương Biệt trại, “Thì ra là. Nàng thật sự dạy người. Rất tốt. A, đúng rồi, sư phụ giao cho người, người đã học xong chưa?”

Chân mày của Dạ ngu ngốc nhảy dựng, bộ dạng thoát nhìn có chút giống công tử phong lưu, “Nương tử có muốn thử một chút không?”

“. Cái gì. Thử một chút?”

Dạ ngu ngốc lật người, ôm Đường Thái Nhi đặt ở phía dưới, “Đương nhiên là bay rồi!”

Dứt lời, Đường Thái Nhi chỉ cảm thấy gió đêm thổi qua tai, trong nháy mắt, đã cùng Dạ ngu ngốc bay vọt đến giữa rừng. Màn đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng lá cây xào xác, tiếng quần áo tung bay, tiếng thở gấp của Dạ nhi cùng với tiếng lòng ngày càng mãnh liệt của mình.

“Nương tử, nhìn xem ~ Dạ nhi rất thông minh nha! Sư phụ dạy Dạ nhi, Dạ nhi đã học được nha!”

Đường Thái Nhi cười, ôm cổ Dạ ngu ngốc, “Đúng nha! Dạ nhi thông minh nhất.”

“Oa a ~” Dạ ngu ngốc ôm Đường Thái Nhi, ngồi trên nhánh cây, vẻ mặt thuần túy, vui sướng.

Hai mắt Đường Thái Nhi chuyển một cái, buông lỏng cánh tay đang ôm Dạ ngu ngốc “Đến đây, ta với người tỷ thí một chút, xem xem người có thể đuổi kịp ta hay không!” Dứt lời, xoay người bay vọt đi.

Dạ ngu ngốc có chút hoảng hốt, lập tức kêu to, “Nương tử đừng chạy! !”

Cửa sơn động.

Diên tiên nhân mang theo bình rượu hồ lô, nhìn hai người khoa chân múa tay trong đêm, không khỏi thở dài, “Người trẻ tuổi a, luôn có sức sống ~”

Tiếp theo xoay người đi vào trong động, bước đi loạng choạng.

Trong đầu thoáng qua phương pháp giải cổ mà Đường Thái Nhi nói lúc chập tối, vuốt vuốt chòm râu, “Chỉ mong không phát sinh chuyện gì nữa.”

32. Chương 32: Liễu Phủ Nhiều Thay Đổi

Chương 32 : Liễu phủ nhiều thay đổi

Edit : kun'xih

Hôm sau, Đường Thái Nhi hái vài quả dại, lại gói gà nướng còn dư của tối hôm qua bằng giấy dầu, kéo Dạ ngu ngốc chuẩn bị lên đường.

Diên tiên nhân nhảy tới trước mặt hai người chặn đường đi lại, lo lắng khuyên nhủ: “Nha đầu, người thật sự buông tay mặc kệ sao? !”

Đường Thái Nhi vung ống tay áo lên, ngữ khí dứt khoát, “Mặc kệ, vốn không liên quan đến ta, còn khiến ta thiếu chút nữa bị chết cháy, ta cứ mặc kệ đấy!”

Dạ ngu ngốc đêm mở miệng, bắt được ống tay áo của Đường Thái Nhi, “Nương tử, mặc kệ Vân nhi tỷ sao?”

Đường Thái Nhi nghe vậy dừng lại một chút, vẻ mặt do dự.

Diên tiên nhân thấy thế cười hì hì nói: “Theo ta được biết, nha đầu người đã đồng ý với Liễu Chiêu Vân sẽ cứu Liễu Sanh như?”

“A! ! !” Đường Thái Nhi tuyệt vọng hét to, ngồi xuống bên cạnh bàn đá, “Vậy lão nói phải làm sao bây giờ? !”

Diên tiên nhân thấy Đường Thái Nhi đã thỏa hiệp, hai mắt nhìn chăm chăm vào mình, không khỏi cười ha ha, “Ẩn vào Liễu phủ, giải cổ độc cho Liễu Sanh.”

“Lão có biện pháp để hẩn phối hợp sao?” Đường Thái Nhi nhíu mày hỏi, giải cổ này không phải chỉ tìm được nơi ở của cổ là có thể dễ dàng giải được, mà còn cần lập tức nuôi kí chủ của cổ, hai bên đều không thể hơn kém nhau, nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Diên tiên nhân vuốt vuốt chòm râu, cũng có chút nhứt đầu, “. Cứ lên đem Kim Chung cổ đến đây đã.”

Đường Thái Nhi trừng hai mắt, “Ta không đi.”

“Lão hủ ta sẽ đi, người nói cho ta biết ở đâu là được.” Diên tiên nhân cười ha ha hỏi.

Dạ ngu ngốc bắt được cánh tay của diên tiên nhân, “Sư phụ! Rất nguy hiểm, phải cẩn thận nha!”

“Đồ đệ ngoan.Vi sư rất cảm động nha.”

Đường Thái Nhi liếc mắt, dựa vào vai Dạ ngu ngốc, thanh thoi bắt chéo hai chân, “Ta nói lão nhân quái dị này, tại sao lão lại để ý đến chuyện của Liễu gia như vậy chứ?”

Mí mắt của diên tiên giật giật với tốc độ rất nhanh, hốt hoảng động trái động phải, “Đâu có. Lão nhân ta hay thích lo chuyện bao đồng mà thôi.”

“Có ẩn tình, không nói ta sẽ không giúp giải cổ đầu!”

“Nha đầu chết tiệt kia!” Diên tiên nhân lập tức dựng râu trợn mắt.

Dạ ngu ngốc cũng tò mò nhìn diên tiên nhân, “Sư phụ, có bí mật gì sao? Hả?”

Diên tiên nhân lắc đầu một cái, vẻ mặt tái nhợt vuốt vuốt mấy sợi tóc rối tung, ngồi vào phía bên kia của bàn đá, “Ai. Liễu Sanh.”

“Là nhi tử của lão? !” Đường Thái Nhi không đợi diên tiên nhân nói xong đã mở miệng giành trả lời.

Diên tiên nhân nóng nảy quay đầu lại hung hăng định đánh Đường Thái Nhi, “Nhi tử của ngươi thì có!”

“Ta trốn ~” Đường Thái Nhi linh hoạt trốn được ở phía sau lưng Dạ ngu ngốc, tiếp tục hỏi, “Vậy là ai hả?”

“Là đồ đệ của ta.” Diên tiên nhân có vẻ cô đơn, trên gương mặt già nua lộ ra tia mệt mỏi, có thể nhìn ra được, lão rất để ý đến người đồ đệ này.

Đường Thái Nhi sờ sờ cằm, híp mắt nhìn về phía diên tiên nhân, “Đồ đệ của lão muốn thiêu chết ta.”

“Sao ngươi thù dai như vậy, ta không phải đã cứu ngươi thoát ra sao!”

“Hừ ~ Thù dai chính là bản tính của Đường Thái Nhi ta ~ Hiện tại sao có nhiều kẻ tùy tiện ám toán ta như thế chứ, đầu tiên là Tịch Thanh, hiện tại là Liễu Sanh, cả hai lần ta đều thiếu chút nữa mất mạng! Mạng của ta sao cứ lặn dạn như vậy.”

“Sanh nhi có tư chất tự nhiên rất cao, căn cốt rất tốt, là một nhân tài tốt để luyện võ, nhưng Kim Chung cổ thực sự đã hủy hoại hắn!” Diên tiên nhân tức giận, khuôn mặt đỏ lên, trong nháy mắt tản mát ra khí chất của cao thủ, khiến Đường Thái Nhi ngồi ở bên cạnh không khỏi nhích qua bên cạnh.

Dạ ngu ngốc cắn móng tay, suy nghĩ một chặp, “Vậy. Liễu công tử chính là sư huynh của ta nha.”

Diên tiên nhân gãi gãi đầu, quay lại nhìn hai người, “Các ngươi đừng hỏi nữa, ta đi trộm Kim Chung cổ, nha đầu, về bản đồ cho ta.”

Bên trong khách điểm phố Đông quận Tây.

“Cốc cốc” Hai tiếng tiếng gõ cửa vang lên, nam tử mặc áo đơn (áo lót) màu xanh ngồi ở bàn uống trà, đuôi lông mày nhướng lên, nhìn về phía cửa phòng, “Vào đi.”

Hai thủ hạ mặc áo vải nghe tiếng đi vào, sau đó xoay người đóng chặt cửa phòng lại, tiếp đó khom lưng chấp tay nói: “Lâm đại nhân, bọn thuộc hạ không tra ra được.”

Nam tử mặc áo đơn màu xanh nghe vậy đặt chén trà xuống, hàng lông mày đẹp mắt nhăn lại cùng một chỗ, đôi mắt thanh tú nhìn ngoài cửa sổ.

“Lâm đại nhân.” Hai tên thủ hạ nhìn nhau, sau đó vâng dạ mở miệng.

Lâm Mục nghiêng đầu nhìn phía hai người, giọng nói êm ái nhưng đầy nôn nóng, “Một chút tin tức cũng không có sao?”

“Mấy ngày nay người cầm đầu vây cánh của thái tử liên tục tìm một nữ tử.”

“Chúng tìm nữ nhân làm cái gì?” Lâm Mục khó hiểu mở miệng.

“Thuộc hạ cũng không hiểu, chẳng qua chỉ sợ nữ tử này có thể có liên quan đến chủ tử hay không?”

Lâm Mục cau chân mày lại, “Nữ nhân. . . .” Suy nghĩ một chập, “Tóm lại các người phải quan sát cẩn thận vây cánh của thái tử, bất kỳ tình huống gì đều phải kịp thời báo cáo với ta.”

“Vâng!”

Thấy người đã rời khỏi phòng, Lâm Mục đứng lên đi tới bên cửa sổ, nhìn dòng người đi lại trên đường phố có chút đăm chiêu.

Quạt xếp trong tay khẽ phát ra, chữ “Lâm” trên quạt cũng theo đó mà hiện ra.

“Tam điện hạ, nhất định không được xảy ra chuyện gì.”

Điền tiên nhân dễ dàng lẻn vào Liễu phủ, theo bản đồ mà Đường Thái Nhi vẽ tìm được chỗ của Kim Chung cổ, nhắc viên gạch lên, nhìn cái hũ trước mặt, lão không khỏi cau mày, “Ngươi là ma vật hại người, ở trong này nghỉ ngơi rất thoải mái phải không? Hừ, đợi lát nữa có người sẽ thu thập ngươi!”

Vừa lải nhải vừa cất cái hũ vào trong túi vải, sau đó đứng dậy quan sát xung quanh, thân thể vừa muốn rời đi lại ngừng một lát, vuốt vuốt chòm râu, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Đã nhìn thấy, vì sao không xuất hiện đi?” Điền tiên nhân cười đùa hỏi.

Một đôi chân thon thả từ trong góc phòng bước ra, gương mặt tái nhợt của Liễu Sanh xuất hiện trước mặt điền tiên nhân, “Quả nhiên không gạt được mắt thần của sư phụ.”

“Chỉ sợ là ngươi cố ý để cho ta phát hiện.”

“Ha ha.” Liễu Sanh cười, “Sư phụ chính là sư phụ.”

“Sanh nhi.”

Liễu Sanh chân thành cất bước đến cạnh ghế ngồi, suy yếu ho hai tiếng, sau đó từ từ ngồi xuống. Vẻ mặt tươi cười nhưng lộ ra một nỗi buồn nhìn điền tiên nhân, sợi tóc màu trắng xóa trên vai, để lộ hai mắt hõm sâu tối đen nhưng vô thần.

“Sư phụ cũng biết, thứ người đang ôm trong ngực lúc này, là mạch sống của đồ nhi.”

“Biết, vì sư có biết, đây cũng là thứ ma quỷ đã gặm nuốt linh hồn ngươi !”

Liễu Sanh ngã người dựa vào trên ghế, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, “Sư phụ, người muốn cứu con?”

“Đúng vậy.”

“Đường Thái Nhi là được người cứu đi à.”

“Nha đầu đó là người duy nhất có thể cứu được con!”

“Con biết.Nếu như sư phụ không ra tay, nàng cũng không chết được.” Liễu Sanh lấy khăn lụa trong tay áo ra, lau vết máu bên mép.

Điền tiên nhân nghe vậy yên lặng hồi lâu, sau đó híp mắt hỏi: “Sanh nhi, ý của con là gì?”

“Trên pháp trường kia có ngăn chứa ngầm, sau khi lửa che mắt người, sẽ có người di hoa tiếp mộc*, cứu Đường Thái Nhi đi.”

(*Di hoa tiếp mộc (dời hoa nối cây) nguyên là tên một trong 36 kế mà người Trung Quốc thường đề cập đến. Di hoa tiếp mộc là thủ đoạn vu oan giá họa, đẩy tội lỗi của người này sang cho người khác bằng cách dựng những chứng cứ giả tạo, đánh lừa cơ quan pháp luật.)

“Chẳng lẽ vây cánh của thái tử muốn đối phó với nha đầu đó? Con muốn dùng cách này âm thầm cứu nha đầu đó sao? Nhưng mà, Sanh nhi, lúc nha đầu đó phát hiện ra nơi này, tại sao con không trực tiếp. . . .” Điền tiên nhân có chút khó hiểu hành động lần này của Liễu Sanh.

Liễu Sanh cau mày, cổ nhện buốt nhưt đang xé rách cổ họng cùng với đau đớn như có ngàn côn trùng đang gặm nuốt trong cơ thể, ngược mắt nhìn diên tiên nhân, “Bởi vì có người theo dõi, con không thể. . . . Hơn nữa. . . . Con không xác định, rốt cuộc nàng có mấy phần nắm chắc, nếu như thất bại, con sẽ bị mất mạng. . . .”

“Đồ nhi ngoan, đi cùng vi sư, mạng của con tuyệt đối giữ được!” Diên tiên nhân bước lên, nắm tay Liễu Sanh dẫn hắn đi.

Liễu Sanh không còn chút sức lực, ho sặc sụa, không ngừng khua tay, “Khụ khụ. . . . Không. . . . Khụ khụ. . . . Không thể. . . .”

“Ồ kìa! ! Tại sao vậy! !”

“Nếu con đi, Vân nhi sẽ gặp nguy hiểm.”

“Vậy. . . . Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Sư phụ trở về trước đi, giờ tỳ tôi nay, xin sư phụ dẫn Đường cô nương vào phòng con, tiến hành giải cổ.” Đôi môi tái nhợt của Liễu Sanh nhuộm màu máu, hai tay chống đầu gối đứng lên, rốt cuộc cơ thể này phải chịu giày vò đến khi nào đây. . . .

Về mặt của diên tiên nhân vừa chuyển, “Được! Sanh nhi cố gắng bảo trọng.” Dứt lời phi thân bay đi.

Cơ thể Liễu Sanh lão đảo muốn ngã, cước bộ tập tễnh đi về trước, “Có thể. . . . Liễu Sanh ta nhất định có thể sống tiếp.”

Phòng tối.

Một tên thuộc hạ ghé vào bên tai Trương Hằng nói cái gì đó, người sau giận dữ, “Tiện nhân kia!”

“Chủ tử có gì phân phó?”

Khóe miệng Trương Hằng co quắp, giật giật mấy cái, ánh mắt dần dần sắc bén, sau đó cười lạnh, “Chuẩn bị đi, tối nay bắt ba ba trong rọ.”

“Vâng! Liễu công tử kia chủ tử định xử lý thế nào?”

Trương Hằng giật giật bàn tay, năm ngón tay vừa thả lỏng lại nắm chặt, “Ta sẽ tự xử lý. . . .”

Sau khi Đường Thái Nhi và Dạ ngu ngốc giải quyết xong bữa trưa ngon lành, rốt cuộc cũng thấy diên tiên nhân thanh thoi trở về, đồng thời còn đang ôm một túi vải trong ngực, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết đây là cái gì.

“Lão nhân quái dị đã thắng lợi trở về nha ~” Đường Thái Nhi há miệng cắn quả đại, cười cười nhìn diên tiên nhân đang đến gần.

“Cạch!” Diên tiên nhân đặt Kim Chung cổ ở trước mặt Đường Thái Nhi, “Kim Chung cổ.”

“Mượn được một cách suôn sẻ như vậy sao? Không ai theo dõi lão chứ?” Đường Thái Nhi vừa nói vừa nướng cổ dùng sức nhìn phía sau diên tiên nhân.

Diên tiên nhân nghe vậy không khỏi càng thêm kiêu căng tự kỷ cười to hai tiếng, “Trên giang hồ chưa có một ai có thể theo dõi lão hủ ta! Ha ha ha! !”

“Vậy ra, lão cũng là cao nhân nha ~” Đường Thái Nhi cười vỗ vỗ vai lão.

Diên tiên nhân vuốt vuốt chòm râu, cầm bầu rượu bên hông lên vui vẻ uống hai hớp, đợi sinh lực trở lại, liền nói hết mọi chuyện của Liễu Sanh cho Đường Thái Nhi.

“Lão nói. . . .Ta bị hỏa thiêu, là vì hắn muốn cứu ta sao?”

“Ừ, hắn muốn di hoa tiếp mộc.”

Đường Thái Nhi trợn tròn hai mắt, đầu óc chuyển động rất nhanh, “Từ từ, đợi một chút. Hắn cứu ta? Có ai muốn hại ta sao?”

“Cái này.”

“Chẳng lẽ. Là đồng bọn với mấy kẻ đã ám sát ta và Dạ nhi gần đây, vậy tại sao Liễu Sanh có qua lại với đám sát thủ này. Chẳng lẽ hẳn với bọn chúng vốn là cùng một nhóm? !” Đường Thái Nhi trừng mắt nói to.

Điền tiên nhân áp a áp ứng không biết nên trả lời thế nào, “Tiểu nha đầu nguoi sao nhạy cảm như vậy chứ.”

“Lão nói phải hay không phải!”

“Phải.”

“Hừ! Thì ra từ đầu đã là âm mưu. Vậy. Lúc chúng ta gặp hắn chỉ sợ cũng nằm trong kế hoạch của đám người kia, trước khi để chúng ta rời đi đã làm tốt việc mai phục trong khách điếm.”

“Đường nha đầu thông minh, cái gì cũng đã nghĩ tới.”

“Vậy ta hỏi lão, rốt cuộc người gây bất lợi cho ta và Dạ nhi là ai?”

Điền tiên nhân bắt đầu dè dặt, “Việc này lão hủ ta cũng không biết, nguoi phải hỏi Sanh nhi, chắc nó biết.”

Ánh mắt Dạ ngu ngốc ngốc trệ nhìn Đường Thái Nhi, hiển nhiên trong đầu hắn là một mớ hỗn độn, căn bản không cách nào nghĩ ra, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy. Nương tử.”

Đường Thái Nhi lắc đầu một cái không trả lời Dạ ngu ngốc, quay đầu nhìn điền tiên nhân, “Tiền bối tự nhận là công lực mạnh bao nhiêu?”

“Sao?”

“Tối nay chúng ta vào Liễu phủ, tiền bối có thể bảo vệ an toàn cho hai người chúng ta không?” Đường Thái Nhi nghiêm túc hỏi, trên mặt không còn vẻ nghịch ngợm như thường ngày.

Điền tiên nhân cười cười, “Có lão hủ ở đây, tuyệt đối sẽ không để một ai làm hai nguoi bị thương.”

“Được, tối nay Thái Nhi sẽ đi cùng tiền bối vào Liễu phủ cứu Liễu Sanh.”

Rừng cây bên hồ, Đường Thái Nhi ngồi trên tảng đá bên bờ nhìn mặt nước đến gần người.

Dạ ngu ngốc đi nhẹ chân, len lén chạy tới sau lưng Đường Thái Nhi, đang muốn che hai mắt nàng, lại nghe thấy nàng dịu dàng nói, “Luyện võ với sư phụ xong rồi sao?”

“Sao nương tử biết ta ở phía sau?” Dạ ngu ngốc vừa nói vừa từ sau lưng nàng ôm nàng vào trong ngực, “Ha ha, nương tử thật là lợi hại nha.”

“Ngu ngốc, ta thấy bóng của nguoi!” Đường Thái Nhi vừa nói vừa chỉ chỉ cái bóng đang phủ lấy mình.

“A. Thì ra là vậy.” Dạ ngu ngốc nhìn cái bóng của mình, “Nhìn kìa, bóng của nương tử ở trong bóng của Dạ nhi!”

“Ừ hừ ~” Đường Thái Nhi để mặc cho Dạ ngu ngốc ôm, “Dạ nhi, nguoi muốn nhớ lại quá khứ không?”

“Ừ? Nương tử có trong quá khứ của Dạ nhi không?”

Đường Thái Nhi bật cười: “Dĩ nhiên không có.”

“Vậy không cần nhớ lại, hiện tại đang rất tốt mà, Dạ nhi nhớ nương tử, nhớ tiểu Tịch Tịch, còn có. Còn có.”

“Sao?” Đường Thái Nhi ngửa đầu nhìn hắn.

“Còn có tiểu Lam Lam, hừ!” Dạ ngu ngốc bữu môi nói.

Đường Thái Nhi nhìn bộ dạng dễ thương của hắn không khỏi vui vẻ mà cười to, “Ha ha! Dạ nhi thấy ăn dấm có ngon không! Ha ha! !”

“Hắn giành nường tử của ta, là người xấu!”

“Dạ nhi ngoan, không được ghét Lam đại ca nha, nếu không có hắn, chúng ta sẽ không thể ở chung một chỗ như bây giờ đâu ~”

Dạ ngu ngốc nhoẻn miệng cười, “Nghe nường tử!”

Trong khoảnh khắc hai mắt Đường Thái Nhi bịt kín một tầng si mê, “Tiểu Dạ nhi, nụ cười ngon miệng như vậy nhưng có thể giết người nha ~”

“Nường tử đang nói cái gì vậy?”

“Đến đây! Để nường tử ta ném đôi môi đỏ mọng ngon miệng của ngươi đi!”

“A! !”

33. Chương 33: Nửa Đêm Tính Nhầm Gặp Mai Phục

Chương 33 : Nửa đêm tính nhầm gặp mai phục

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Đêm đến.

Ba người vượt nóc bằng tường bên trong thành Tây quận, cuối cùng cũng đặt chân vào bên trong Tây viện của Liễu phủ.

Đường Thái Nhi quay đầu nhìn Dạ ngu ngốc rồi giơ ngón tay cái lên, dùng khẩu hình miệng nói “Khinh công không tệ!”

Dạ ngu ngốc hí mắt cười ngọt ngào, mân mê môi của Đường Thái Nhi muốn ấn lên một nụ hôn. Đường Thái Nhi cười trộm, nhìn bàn tay của Dạ ngu ngốc, “Làm gì vậy, ha ha ha. . . .”

Tiên nhân điện nghe tiếng quay đầu lại, thì đúng lúc nhìn thấy hai người tình chàng ý thiếp, không khỏi giận dữ, “Lúc nào rồi! Còn chơi nữa!”

Dạ ngu ngốc le lưỡi, còn Đường Thái Nhi thì làm bộ dạng con cọp mẹ, “Đi nhanh đi!”

Tiên nhân điện không khỏi liếc mắt khinh bỉ, nhưng không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đi về phía trước.

Ba người đứng trên nóc nhà, tiên nhân điện chỉ vào phòng phía đối diện nói: “Đó chính là phòng của Sanh nhi.”

Đường Thái Nhi ồ một tiếng, chuẩn bị đi vào lại bị tiên nhân điện kéo lại.

“Làm sao vậy?”

“Chưa đến lúc.” Tiên nhân điện cau mày nói.

Đường Thái Nhi quay đầu nhìn căn phòng tối đen như mực phía đối diện, “Hắn không thấp nển nhất định là vì không muốn người khác chú ý, khiến người theo dõi hắn cho là hắn đã ngủ rồi!”

“Aizz.” Tiên nhân thở dài, “Có lẽ vậy, chúng ta xuống thôi.”

Đường Thái Nhi đập đập Dạ ngu ngốc mấy cái, “Cầm đoản đao này đi, tí nữa phải chú ý theo sát ta!”

“Ừ.”

Ba người lần lượt nhảy từ trên nóc nhà xuống, đi vào trong phòng, Đường Thái Nhi đi sau cùng, đưa tay đóng kín cửa phòng, mượn hơi ánh trăng mờ mờ, miễn cưỡng có thể thấy cách bài trí trong phòng.

“Liều công tử?”

“Sanh nhi?”

Tiên nhân diên rón rén đi đến giường, híp mắt muốn thấy rõ người nằm trên giường, khi nhìn thấy mái tóc bạc trắng mới xác nhận, “Sanh nhi, dậy đi, chúng ta tới rồi.”

Lắc lư mấy cái, Liều Sanh vẫn nằm ở đó không chút phản ứng.

Đường Thái Nhi nhìn quanh bốn phía, thấy tiên nhân diên đột nhiên không lên tiếng, lòng đầy nghi vấn, “Lão nhân, lão.”

Tiên nhân diên nắm cổ tay Liều Sanh, nhờ ánh trăng có thể thấy vẻ mặt lão đã tái nhợt, không nói được lời nào.

“Sư phụ, người làm sao vậy?” Dạ ngu ngốc cũng lo lắng nhìn sang.

Đường Thái Nhi kinh hãi, vội vàng bước dài tới, vừa mới đụng vào cơ thể tiên nhân diên, đã thấy lão nâng cặp mắt xa xôi lên, “Chết.Sanh nhi của ta. Chết.”

“Tại sao có thể như vậy!” Đường Thái Nhi vội vàng bắt lấy cổ tay Liều Sanh để bắt mạch, lại không tìm ra mạch đập nào.

“Chúng ta đã tới chậm một bước, vẫn không thể cứu sống hắn.” Tiên nhân diên cũng nhịn không được nữa mà khóc to, những nếp nhăn trên mặt bám đầy nước mắt, lúc này tiếng khóc già nua khiến cho người nghe cảm thấy chua xót vô cùng.

“Nương tử!” Dạ ngu ngốc kêu lên chỉ vào ánh sáng từ ngoài cửa hắt vào phòng.

Đường Thái Nhi cau mày nhìn ra ngoài cửa, tức giận mắng, “Con bà nó! Trúng bẫy rồi!”

Lời còn chưa dứt, cửa phòng đã bị người ta đá văng, một nhóm người vọt vào, tay lăm lăm cây kiếm, căn phòng vốn đang tối thui được vô số bó đuốc chiếu sáng trưng.

Đường Thái Nhi kéo Dạ ngu ngốc bảo hộ ở phía sau, dùng dư quang nhìn về phía tiên nhân diên, “Lão tiền bối, Thái nhi biết người mất đi áy đồ, lòng đau như cắt, nhưng thời khắc nguy hiểm, xin tiền bối tính lại!”

Tiên nhân diên lại giống như không nghe thấy cái gì, vẫn nắm tay Liều Sanh mà khóc. Cứ khom lưng đứng một chỗ, mặc thời gian trôi qua vô ích, không chịu quay đầu nhìn bên này một cái.

Đường Thái Nhi cắn răng, cảm thấy bất ổn. Nhiều người như vậy, bảo nàng làm sao có thể mang hai người không bình thường này thoát đi!

“Giết.”

Ra lệnh một tiếng, bảy, tám tên cao thủ cùng lên. Đường Thái Nhi vung đoản đao liều mạng đánh tới, bình thường nàng không muốn đả thương người khác, nhưng hôm nay vung đao đều đâm vào chỗ hiểm. Đao đã tẩm độc, chỉ cần bị nàng rạch trúng người chắc chắn sẽ chết. Vốn có thể khả năng biết được điểm trí mạng, nhưng lúc này nàng phải đối mặt với những cao thủ số một, nên chỉ có thể miễn cưỡng tự thủ.

Nhưng sức lực cũng dần dần yếu đi, một lần phân tâm, trường kiếm của đối phương đâm thẳng vào thân thể của nàng. Trong đầu Đường Thái Nhi đã bắt đầu hiện lên cảnh máu thịt văng tung tóe.

Rốt cuộc không thể chịu nổi đối đầu như vậy nữa, Đường Thái Nhi hắng giọng rống to: “Tiên nhân điên! ! Lão quên lão đã nói cái gì sao! Lão phải bảo vệ an toàn cho hai người chúng ta, hôm nay lão muốn nuốt lời sao? ! !A? ! ! ! Con bà nó, ta sắp chết! !”

Theo tiếng rống to của Đường Thái Nhi, một bóng trắng theo vào. Kiếm quang chọt lóe, một chiêu đã áp chế vô số trường kiếm trên đoàn đao của Đường Thái Nhi, đám cao thủ đều là lui về phía sau mấy bước.

Đường Thái Nhi sửng sốt, khi thấy rõ bóng lưng cao to trước mặt thì thiếu chút nữa chảy cả nước mắt. Trong khoảnh khắc một dòng nước mũi, một dòng nước mắt dính vào quần áo sau lưng của đối phương, “Ô ô ô. Người tốt! Ô ô ô. Người xuất hiện.”

“Này! Nữ nhân ngươi hẳn không chịu được! Đừng lau nước mũi lên người tại!”

“Tiểu Tịch Tịch! !” Ánh mắt Dạ ngu ngốc lóe lên nhìn Tịch Thanh, “Người tới cứu chúng tại!”

“Đường huynh! Cho người!” Tịch Thanh duỗi một cánh tay, đưa một thanh bảo kiếm bạch ngọc trong suốt tới trước mặt Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi lau khô nước mắt, nhìn bảo kiếm trong tay nghi ngờ nói: “Đây là?”

“Trạm Lô kiếm!” Tịch Thanh đáp lại, đồng thời xông lên lần nữa, “Bảo vệ Dạ nhi!” Dứt lời, cầm kiếm chống lại đám sát thủ, hoàn toàn tháo bỏ nguy hiểm cho hai người Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi sửng sờ tại chỗ, nhìn Trạm Lô kiếm trong tay, “Tịch huynh.” Cảm động mãnh liệt xông lên trái tim Đường Thái Nhi.

Không ngờ Tịch Thanh lại đưa bảo kiếm cùng một cặp với Thắng Tà kiếm là Trạm Lô kiếm đưa ình, bao nhiêu ân huệ đây! Nhà Tịch Thanh nghèo và loạn như vậy lại có thể tặng thứ quý báu như thế này! Làm sao Đường Thái Nhi nằng không cảm động cho được.

“Nương tử cẩn thận!” Dạ ngu ngốc túm lấy Đường Thái Nhi, một đao đâm vào lồng ngực của tên thích khách kia, sau đó gọn gàng rút ra đoản đao ra, “Nương tử không bị thương chứ?”

Đường Thái Nhi phục hồi tinh thần lại, trong nháy mắt thần thái sáng láng, rút Trạm Lô kiếm ra, “Không có chuyện gì! Ta giết giết giết giết giết chúng! !” Dứt lời, vung trường kiếm lên, vừa vụn ngấn lại công kích của một tên thích khách, mở ra trận đánh oanh oanh liệt liệt.

Tịch Thanh rất nhanh đã giải quyết hết một nửa đám thích khách. Số còn lại một mình hắn ta cũng dư sức đối phó. Đường Thái Nhi lúi lúi Dạ ngu ngốc đến bên cạnh tiên nhân điên, nằng túm chòm râu của tiên nhân điên, cảm tức nhìn lão, “Lão nhân quái dị tính lại cho ta! ! Đồ đệ này của lão đã chết, nhưng Dạ nhi còn sống! ! Lão không thể chỉ lo người chết mà không quan tâm người sống! Lão tỉnh táo lại cho tại!”

Hai mắt đục ngầu của tiên nhân điên dần dần khôi phục tiêu cự, nhìn Dạ ngu ngốc, “Dạ nhi.”

“Lão nhân à, lão phải có chút bộ dạng của vĩ nhân chứ, hoặc là báo thù cho Liễu Sanh cũng được! Lão ở đây thương tâm thì có ích lợi gì chứ!”

“Là ai. Là ai! ! ? Là ai đã giết nó!” Tâm tình của tiên nhân điên lập tức không ổn định, một chưởng đẩy Đường Thái Nhi ra.

“A!” Đường Thái Nhi bị chưởng phong mạnh mẽ đánh ngã vào vách tường, trong nháy mắt một ngụm máu tươi theo miệng trào ra.

“Nương tử! Nàng có sao không!” Dạ ngu ngốc kinh hoảng nhìn Đường Thái Nhi bị hộc máu, không ngừng cầm tay áo của mình lau máu trên khóe miệng nàng.

Đường Thái Nhi ôm vai phải bị đánh, nhìn về phía tiên nhân, ngón tay chỉ vào Trương Hằng, kẻ đứng sau lưng đám sát thủ, “Đồ đệ của lão chính là bị hắn giết.”

Trương Hằng căng thẳng, sau đó hừ lạnh. Đường Thái Nhi thật sự chỉ đứng người rồi, không ngờ lại đoán được, Liễu Sanh đúng là. Là bị Trương Hằng hành hạ tới chết.

Điên tiên nhân tức giận, liếc thấy Trương Hằng, bàn tay gầy guộc nắm chặt thành quyền, “Trương Hằng, bè lũ của Thái Tử. Sanh nhi khi còn sống bị người ức hiếp, hôm nay ngay cả tính mạng của nó người cũng không bỏ qua cho!”

Trương Hằng không sợ chết, cười, “Chớ ngoan ta sẽ giữ nó lại, không nghe lời, đương nhiên phải giết chết ~”

“Bè lũ của Thái Tử. . . .” Đường Thái Nhi lia ánh mắt sắc bén nhìn Trương Hằng, lại nhìn Dạ ngu ngốc bên cạnh, trong lòng thầm nói, tại sao người của Thái Tử lại muốn giết Dạ nhi? !

Thắng Tà kiểm soát một nhát phóng khoáng, tên thích khách cuối cùng cũng theo đó ngã xuống đất. Tịch Thanh vùng kiểm, dòng máu đỏ tươi theo thân kiểm không ngừng nhỏ xuống đất. Hắn nhìn về phía Trương Hằng, lại liếc mắt nhìn tiên nhân điên, biết rõ người này không cần mình phải động thủ.

“Người không sao chứ?” Tịch Thanh đi tới bên cạnh Đường Thái Nhi, ngồi chồm hổm xem xét vết thương của nàng.

Đường Thái Nhi khoát tay, “Không có gì đáng ngại, chỉ là vết thương nhỏ. Tịch Thanh, người đi cứu Vân nhi tỷ đi, chắc tỷ ấy đang bị nhốt ở đâu đó.”

Tịch Thanh gật đầu, nắm trường kiếm, thân hình chợt lóe, biến khỏi phòng.

Vô số cây đuốc rơi xuống, sau đó dần dần tắt ngúm. Cả căn phòng lại chìm trong bóng tối, hơn mười xác chết nằm trên mặt đất khiến cho căn phòng có vẻ lạnh lẽo khác thường.

Sau một khắc, chỉ cảm thấy ánh sáng trắng chợt lóe trước mắt, song chưởng của tiên nhân điên nhanh như tia chớp đánh tới Trương Hằng.

Trương Hằng phi thân vọt về sau, tránh khỏi công kích của tiên nhân điên. Ông tay áo tung bay, lại lật người nhảy một cái, bay lên nóc nhà, “Vãn bối biết không đánh lại tiên nhân, hôm nay cũng không nghĩ sẽ so chiêu.”

Mà tiên nhân điên đời nào chịu bỏ qua cho hắn, thân hình cực nhanh. Trương Hằng chưa nói xong đã bị vỗ một chưởng trúng vào trán hắn.

Trong con mắt, miệng của Trương Hằng, máu tươi trào ra như suối, thân thể bất động một giây, rồi hai đầu gối chợt khụy xuống đất.

“Ta muốn người đền mạng cho Sanh nhi! ı Tiên nhân điên rống một tiếng, cầm đầu Trương Hằng, bỗng nhiên dùng lực.

Đường Thái Nhi bị mọi việc trước mắt dọa sợ đến mức nói không nên lời. Xác chết đáng sợ, mùi máu tanh trong phòng cũng đáng sợ. Nhưng mà, nhìn đầu người bị rút xuống đất, cũng khiến người ta sợ hãi muốn nôn mửa.

Đường Thái Nhi chỉ cảm thấy thân thể trong nháy mắt lạnh như băng, nắm thật chặt bàn tay của Dạ ngu ngốc, “Dạ nhi. Chúng ta đi.”

Dạ ngu ngốc chớp mắt, trên mặt không có chút vẻ sợ hãi nào, nghe Đường Thái Nhi mở miệng, liền cười ha ha một tiếng, “Ừ, ta đỡ nương tử.”

Đường Thái Nhi vuốt vuốt vai phải, kéo tay Dạ ngu ngốc, “Đừng lên tiếng, chúng ta đi tìm Tịch Thanh.”

“Ừm.” Dạ ngu ngốc gật đầu một cái.

Mới vừa bước đến cửa phòng, xác chết không đầu kia bất chợt rơi xuống trước mặt Đường Thái Nhi. Nàng sợ tới mức nhảy dựng lên, nhìn tiên nhân điên bay xuống, Đường Thái Nhi có chút hoảng hốt. Nàng không xác định được, lúc này tiên nhân điên có còn tồn tại lý trí hay không. Lão vừa mới đánh mình một chưởng, lúc này có thể vì chưa hả cơn giận, mà muốn bẻ đầu nàng xuống không?

Lại thấy tiên nhân điên lướt qua hai người Đường Thái Nhi, bước vào trong phòng, bế Liễu Sanh từ trên giường lên, tóc trắng theo đó xòa xuống. Dưới ánh trăng thật sự mê người, chẳng qua là, người này lại vĩnh viễn không cách nào mở mắt ra được.

“Sư phụ.” Dạ ngu ngốc nhìn đống lưng dần xa của tiên nhân điên, đưa tay muốn ngăn lại.

“Dạ nhi, dừng.” Đường Thái Nhi lắc đầu một cái, bất đắc dĩ thở dài, “Chúng ta không nên quấy rầy lão tiên bối, khụ khụ. Khụ khụ!”

“Nương tử, vết thương thể của nàng rất đau phải không?” Dạ ngu ngốc lập tức dời tất cả sự chú ý lên người Đường Thái Nhi, dù thể nào đi nữa, nương tử vẫn quan trọng nhất.

“Không sao, qua hai ngày sẽ tốt thôi, chúng ta đi tìm Tịch Thanh.”

“Ừ!”

Vừa mới nói xong, đã nghe tiếng thét chói tai của Liễu Chiêu Vân, Đường Thái Nhi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nàng ôm miệng nhìn xác chết đầy đất, mà cạnh chân nàng ấy lúc này là cái xác chết không đầu.

Đường Thái Nhi vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại thấy Liễu Chiêu Vân trợn trắng mắt, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Tịch Thanh đứng gần nàng, thuận tay ôm chặt nàng, “A. Nàng ngất rồi.”

Đường Thái Nhi bất đắc dĩ khoát tay, “Bình thường, không có mấy người chịu được cảnh tượng này, bây giờ chúng ta nhanh chóng rời đi thôi.”

“Ừ.”

“A, còn nữa.” Đường Thái Nhi giơ tay lên ngăn mấy người lại, nhìn Liễu Chiêu Vân đang trong ngực Tịch Thanh, “Kim Chung cổ còn chưa có giải quyết xong.”

Tịch Thanh hiển nhiên không hiểu Đường Thái Nhi đang nói cái gì, đuôi lông mày nâng lên, “Kim Chung cổ là cái gì?”

Đường Thái Nhi nhìn sắc trời một chút, “Dạ nhi, dẫn Tịch Thanh về sơn động trước. Tịch Thanh, chú ý đừng để bị người khác theo dõi, các người đi trước, ta sẽ tìm mọi người sau.”

Dạ ngu ngốc cười kéo tay Đường Thái Nhi, “Ta muốn đi cùng nương tử nữa ~”

“Ngoan, nghe lời ta, nơi đây không nên ở lâu, người cùng Tịch Thanh đi trước đi.” Đường Thái Nhi thoát khỏi tay Dạ ngu ngốc, “Nhanh đi!”

34. Chương 34: Uống Nhầm Giải Dược

Chương 34 : Uống nhầm giải dược

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Bên trong sơn động.

Tịch Thanh đặt Liễu Chiêu Vân đang hôn mê bất tỉnh lên đống rơm, đắp kín chắn cho nàng.

Dạ ngu ngốc đứng ở một bên, dùng khăn màu trắng lau vết máu trên đoạn đao, thỉnh thoảng nâng mắt nhìn bóng của lưng Tịch Thanh.

“Dạ nhi, ai giúp người dịch dung vậy?” Tịch Thanh xoay người lại, đi đến chỗ Dạ ngu ngốc, nhìn khuôn mặt xa lạ của hắn tò mò hỏi.

Chẳng lẽ là Đường Thái Nhi? Không thể nào. Nữ nhân kia còn có bản lĩnh này sao?

Dạ ngu ngốc tra đoản đao vô đao, gãi gãi hai má cười ha ha, “Là nương tử làm cho, nói là làm như vậy Dạ nhi sẽ an toàn nha ~” vừa nói đôi mắt tròn chuyển một vòng, về mặt hưng phấn túm ống tay áo của Tịch Thanh, “Làm sao tiểu Tịch Tịch biết là Dạ nhi vậy? !”

Khỏe mắt Tịch Thanh giật giật, giơ tay lên vỗ vỗ bả vai của Dạ ngu ngốc, “Cái này. . . . Trong thiên hạ ngoại trừ Dạ nhi người, không có ai gọi ta là tiểu Tịch Tịch”

“A ~ thì ra là vậy.” Dạ ngu ngốc bĩu môi gật đầu, lại cấn cấn môi dưới hình như đang nghĩ tới cái gì, nheo mắt lại nhìn về phía Tịch Thanh, “Tiểu Tịch Tịch có phải đang đói bụng hay không? Ta đi bắt gà rừng cho người nha!”

“Này, bên ngoài trời tối lắm, chờ trời sáng đi.”

Dạ ngu ngốc hoàn toàn không nghe Tịch Thanh khuyên bảo, lắc mình một cái biến mất trong màn đêm.

Tịch Thanh sững sờ tại chỗ, lắp bắp nói, “Hắn. . . . Hắn học khinh công lúc nào vậy? !”

Đêm khuya, sương trắng bao phủ cả khu rừng, quần áo trên người cũng bị ngấm hơi nước. Đường Thái Nhi khiêng cái hũ lớn đi vào trong rừng, thỉnh thoảng giẫm lên nhánh cây, truyền đến tiếng cọt kẹt.

“Đi một mình thật đúng là có chút nguy hiểm nha.” Nàng đặt cái hũ trong ngực lên phiến đá, chống nạnh thở hổn hển, ngửa đầu nhìn xung quanh một vòng, “Nơi này chắc là không có vấn đề gì.”

Phương pháp giải quyết Kim Chung cổ chỉ có một, ít người biết đến, đó chính là huyết tẩy! Dùng cáo trắng hiếm hoặc là máu độc của người để làm thức ăn cho cổ độc, kết hợp song song với nhiều loại thảo dược làm thức ăn. Phương pháp ngược, Kim Chung cổ không thể chịu đựng lượng máu lạ lớn, do đó tất cả tinh khí sẽ bị tiêu hao hết, bỏ lớp vỏ thành kim thiên (con ve sần màu vàng).

Đường Thái Nhi cẩn thận mở nắp hũ, trong nháy mắt khí lạnh tràn ra, mặt cổ dính sương sớm ở xung quanh trong phút chốc bị bao phủ bởi một tầng sương trắng. Nhờ ánh trăng mờ mờ có thể thấy được một đàn kim thiên lóe hàn quang đang bò lúc nhúc.

“Khá lắm, bọn này thật mập nha.” Đường Thái Nhi lẩm bẩm, lấy từ trong tay áo ra bốn, năm cái bình sứ, đặt trên phiến đá, “Để ta cho các người ăn nha, ha ha ~”

Dứt lời, vén tay áo lên, cầm đoản đao, thở một hơi thật dài. Giơ tay cửa xuống, một vết máu xuất hiện trên cánh tay trắng nõn của Đường Thái Nhi. Máu tươi chảy xuống cánh tay, nhỏ mấy giọt vào trong đàn kim thiên.

“Cho bọn này uống máu của ta, tiện nghi cho bọn bay rồi.”

Để giải cổ, tối nay trước khi ra ngoài Đường Thái Nhi đã bắt đầu uống thuốc độc thời hạn ba canh giờ. Cơ thể của người trúng độc không có gì khác thường, giống như những người bình thường khác. Nhưng ba canh giờ sau, tóc của người bị trúng độc sẽ dần dần chuyển thành trắng, lòng bàn tay và ngực sẽ xuất hiện dấu đỏ, giống như thiếu máu rồi một hồi không còn sức lực. Nếu hai mươi bốn canh giờ không có giải dược, sẽ nhanh chóng biến thành một xác chết khô, mất máu mà chết.

Độc tính của loại độc này cực cao, sau khi uống thuốc độc được nửa canh giờ, độc tố sẽ khuếch tán ra toàn thân. Hiện giờ đã qua ba canh giờ, cho nên khẳng định có thể gọi Đường Thái Nhi là người độc.

Máu rơi vào thân kim thiên, giây kế tiếp liền thấm vào trong cơ thể, khí lạnh tràn vào trong máu giống như hô hấp của con người vào mùa đông, có chút khó thở.

Đường Thái Nhi cấn chặt môi dưới, chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh, không khỏi chép miệng mắng: “Bà nội cái bánh quai chèo.”

Vết thương trên cánh tay không ngừng chảy máu, Đường Thái Nhi nhìn máu của cứ chảy ra, trong lòng có chút cảm giác không đúng, hay là nói, trong lòng có chút phức tạp.

Cầm mấy bình sứ lên, há miệng cấn nắp bình sứ ra, lấy bột thuốc bên trong rắc vào trong hũ.

Cơ thể kim thiên trong hũ càng ngày càng trưởng lớn, màu sắc cũng dần dần đục theo. Đường Thái Nhi thấy thời cơ đã đến, vội vàng kéo dài lụa băng vết thương lại, “Máu của ta. Lãng phí, lãng phí, quá lãng phí.”

Cân nhắc lại cân nhắc, cảm giác đã đến lúc, chỉ thấy Đường Thái Nhi nhảy vèo một cái cách xa một trượng, cùng lúc đó, một tiếng nổ đùng vang lên, giương mắt nhìn lên, cái hũ sớm đã vỡ tan tành, rất nhiều máu vẩy lên những mảnh vỡ của cái hũ, kim thiên bị nổ chết từ lâu.

Đường Thái Nhi bình tĩnh nhìn mọi việc trước mắt, không chút hoang mang, lấy giải dược từ trong ngực nuốt vào, “Cổ độc này thật sự khiến người ta bực mình.”

“A! Nữ quỷ a!”

Chính xác, vừa mới tự ngược đãi mình xong, không cẩn thận đã làm máu loãng dính lên trên người, cũng chính xác, tối nay nàng lại trùng hợp mặc quần áo màu trắng.

Nhưng mà! Tại sao lại gọi nàng là nữ quỷ! Cái này quá tổn thương người rồi!

Đường Thái Nhi tức giận xoay người nhìn sang, thấy vẻ mặt hốt hoảng của mấy người đi đường, “Người nói ai đó, rảnh rồi không có chuyện gì làm hay sao mà ra đường vào ban đêm làm cái gì!”

“Huynh đệ, không phải là quỷ sao.” Một người trong đó nắm trường đao, híp mắt nhìn Đường Thái Nhi.

“Cô nương à, người nửa đêm một thân một mình ra đường, rất nguy hiểm nha.”

Đường Thái Nhi lạnh mặt nhìn mấy người trước mặt dần trở nên bối rối, hừ lạnh một tiếng, “Một mình thì sao?” Vừa nói vừa giơ tay lên xoa xoa trán của mình, trong lòng thầm nói, tại sao cơ thể càng ngày càng mềm nhũn vậy.

“Ha ha, đại ca, mấy huynh đệ chúng ta đã đói khát rất lâu rồi, không bằng.”

“Không sai không sai, đại ca, khó được gặp mỹ nhân đi một mình nha ~”

Đường Thái Nhi rút đoản đao ra, bực bội nhìn đám người, “Lũ khốn kiếp, muốn ăn đậu hủ của lão nương, muốn.” Lời còn chưa dứt, thân thể mềm nhũn liền ngã vào bụi cỏ, nghiêng đầu nhìn lòng bàn tay, có thể thấy rõ những dấu đỏ, “Bà nội nó. Ăn nhằm giải dược.”

Thân thể vô lực, đầu óc lại vô cùng tỉnh táo.

Nhìn mấy tên ác đồ dần dần đến gần, nàng tức giận đến cả người phát run, “Các người dám đụng đến lão nương ta. Ta sẽ khiến các người hối hận cả đời!”

Lời nói vốn mang mười phần tức giận, nhưng đến khóe miệng lại trở thành tiếng “ưm” yếu điệu.

“Khốn kiếp.”

“Ai u, làn da này rất mịn nha ~” một tên vén váy Đường Thái Nhi lên, đưa tay tùy tiện vuốt ve da thịt trên chân nàng, đến mức làm Đường Thái Nhi sinh ra cảm giác lạnh lẽo, hung ác nhất.

“Không được chạm vào ta! Con bà người, ta phải khiến các người chết không được tử tế. A. . . .” Một mùi hôi thối tràn vào khoang miệng, chòm râu ghê tởm ghim bên môi nàng. Nàng giận đến nổi máu trong cơ thể gần như chảy ngược.

Bị đối phương ngăn miệng lại, mắng không ra tiếng, chỉ có “Ừ” Bằng giọng mũi, lại có vẻ khó nghe.

Toàn thân Đường Thái Nhi không còn một chút sức lực, trong lòng mắng chửi ngàn vạn lần mấy tên đang khinh bạc mình.

Giơ tay lên muốn đẩy kẻ đè trên người mình ra, nhưng bởi vì dùng sức mà khiến vết thương trên cánh tay nứt toác ra, tay áo trong nháy mắt nhuộm màu đỏ thẫm.

“Ha ha! Nữ nhân này thật đúng là báu vật nha! Đại ca, chiếm nàng đi! Đại ca hưởng trước đi, ha ha. A!” Tiếng cười của kẻ nọ dừng lại, thay vào là một tiếng thét thê thảm.

Đường Thái Nhi thở hổn hển, cảm nhận được kẻ trên người mình đã bị lòi dây, giương mắt nhìn, chỉ thấy một thân ảnh màu đen cầm đoản đao trong tay cửa đứt cổ của đối phương.

“A! !” Mấy tên tiểu đệ nhìn thấy lão Đại bị cắt đứt cổ, cũng rối rít kéo quần lên muốn chạy trốn.

Lại thấy thân ảnh màu đen lác mình, mấy tên đang muốn chạy trốn trong nháy mắt ngưng động tác, sau đó máu tươi từ miệng phun ra.

Đường Thái Nhi nằm trên mặt đất, nhìn đám người từ từ ngã xuống, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhìn bóng lưng quen thuộc kia khẽ mở miệng, “Dạ nhi?”

Dạ ngu ngốc lạnh mặt, nắm đoản đao trong tay nhìn những xác chết trên đất, đôi mắt lạnh lẽo bao hàm cả tức giận.

Hai tay run run lại ngồi chồm hồm xuống, hạ đoản đao xuống, điên cuồng đâm vào xác của tên đã cưỡi hôn Đường Thái Nhi. Cái xác kia trong khoảnh khắc trở nên máu thịt lẫn lộn.

“Dạ nhi. Dạ nhi.” Đường Thái Nhi nhìn bóng lưng Dạ ngu ngốc, không thể tin vào mắt mình, người trước mắt chính là Lăng Dạ Tầm dễ thương, thuần khiết sao.

Hai vai Dạ ngu ngốc run rẩy, thở hổn hển, cặp mắt lạnh như băng dần dần trở lại sắc ôn hòa, cúi đầu nhìn máu tươi dính đầy hai tay mình, nghiêng đầu một cái, “Ai bảo người khi dễ nương tử, đáng đời.”

Dạ ngu ngốc vút đoản đao xuống một bên, xoay người đi tới bên cạnh Đường Thái Nhi, quỳ gối trên cỏ nhìn nàng cánh tay đầy máu của nàng, “Nương tử. Nàng bị thương.” Trong giọng nói là đau lòng và tức giận xen lẫn.

Dạ ngu ngốc cởi áo khoác ngoài của mình xuống, che kín thân thể của nàng, nâng tay áo lên dùng sức lau đôi môi đỏ mọng của Đường Thái Nhi.

Đôi mắt cổ chấp nhìn chăm chăm vào môi nàng, hai tay run rẩy không ngừng lau đi.

Đường Thái Nhi chỉ cảm thấy đôi môi nóng như lửa, muốn ngăn Dạ ngu ngốc lại, không muốn hấn tiếp tục lau nữa.

Dạ ngu ngốc thở hổn hển, hai mắt rời rạc không có tiêu cự, giống như người đang mộng du, hấn thôi không lau nữa, lạnh lẽo, lẩm bẩm nói: “Người của ta. Không thể bị người khác đụng vào. Không thể.”

Đường Thái Nhi sững sờ, há miệng, nhìn Dạ ngu ngốc trước mắt, “Dạ nhi, làm sao người.”

Dạ ngu ngốc mở trừng hai mắt, ánh mắt lạnh như bắn trở nên nhu hòa, đôi mắt rời rạc khôi phục tiêu cự, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi nóng rực của Đường Thái Nhi, “Nương tử, thật xin lỗi, Dạ nhi không nên để nương tử một mình.”

“Không sao, Dạ nhi không nên tự trách bản thân.” Đường Thái Nhi nhắm hai mắt lại, cảm thụ đôi môi lạnh như băng của Dạ ngu ngốc đang chạy trên môi mình.

Thân thể chợt nhẹ bẫng, mở mắt ra, đã thấy Dạ ngu ngốc ôm mình lên.

Đường Thái Nhi áp mặt vào sát lồng ngực của Dạ ngu ngốc, ánh mắt mê mang, “Dạ nhi, người sẽ biến mất sao?”

“Hừ.Nương tử đừng nói nữa, nương tử đang bị thương, an tâm nghỉ ngơi đi, có Dạ nhi ở đây mà.” Dạ ngu ngốc khẽ hôn trên trán Đường Thái Nhi, sau đó điểm nhẹ mũi chân, bay lên.

Cho dù thay đổi, ta có thể làm gì chứ?

Không phải đã yêu tên ngốc này rồi sao? Không phải đã rơi vào lồng ngực của hắn rồi sao?

Là nên kiên trì, hay là lựa chọn rời đi?

Sau khi hấn bình phục, rốt cuộc trong lòng có còn vị trí của ta hay không?

Đường Thái Nhi khẽ nhắm mắt lại, ngăn không ình suy nghĩ tiếp về vấn đề này nữa, khước miệng khẽ cong lên, lại mở mắt ra, “Không có chuyện gì, nếu như ngươi muốn rời đi, ta đây sẽ tóm ngươi trở về bên cạnh ta.”

“Sao? Nương tử?” Dạ ngu ngốc đang bay về phía trước, nghe nương tử phát ra một câu tuyên thệ trong ngực, không khỏi tò mò cúi đầu nhìn, “Nương tử nói gì?”

“Ta nói, ngươi đời này đều là người của Đường Thái Nhi ta, đừng mơ tưởng chạy thoát!”

Dạ ngu ngốc cười hì hì một tiếng, hai mắt trong veo làm người ta nhói lòng, “Ừ! Nếu như Dạ nhi đi, nương tử cũng nhất định phải tìm Dạ nhi về nha!”

35. Chương 35: Nam Hồ Ly

Chương 35 : Nam hồ ly

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Tịch Thanh đứng ở cửa động có phần lo lắng nhìn khu rừng phía xa, không biết Dạ ngu ngốc rốt cuộc đã đi đâu. Mắt thấy trời đã sáng, tại sao vẫn chưa về chứ?

Đang bất an đi qua đi lại, đã thấy Dạ ngu ngốc ôm Đường Thái Nhi nhẹ nhàng tiếp đất.

“Sao lại thế này?” Tịch Thanh nhìn ống tay áo loang lổ vết máu của Đường Thái Nhi, không khỏi căng thẳng, “Nữ nhân ngươi sao lại dễ bị thương đến thế này?”

Đường Thái Nhi vừa muốn cảm động, nhưng sau khi nghe xong câu kia, ý cảm động lập tức bị đập tan thành mây khói. Bởi vì thân thể không còn chút sức lực nào, vốn định nổi giận nhưng cũng đành lực bất tòng tâm. Cánh tay run run muốn chỉ hướng Tịch Thanh, cuối cùng vẫn vô lực buông thông, “Tịch Thanh.”

Dạ ngu ngốc đặt Đường Thái Nhi lên đồng rơm, ngẩng đầu lo lắng nhìn Tịch Thanh, “Tiểu Tịch Tịch, làm sao bây giờ đây? Nương tử nàng bị sao.”

Tịch Thanh vung vạt áo lên, ngồi chồm hồm ở bên Đường Thái Nhi, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng không khỏi cau mày, “Chẳng lẽ vì mất máu quá nhiều sao?”

Đường Thái Nhi yếu ớt lắc đầu, “Ta trúng độc.”

“Là ai hạ độc? !”

“A! Ai muốn hại nương tử! Dạ nhi sẽ giết hắn!”

Đường Thái Nhi trợn trắng mắt, nhìn hai nam nhân đang kích động trước mặt, thở một hơi thật dài, “Là tự ta hạ độc!”

“.”

“Nương tử.”

Đường Thái Nhi thở hổn hển, nhú nhú mắt, “Giải được, ở trong người ta.”

“A a!” Dạ ngu ngốc vội vàng thò tay vào trong vạt áo của Đường Thái Nhi, một phát bắt được cục thịt nào đó, trong nháy mắt kinh hãi, “Đây là cái gì? !”

Gương mặt Tịch thanh đỏ ửng, vội vàng đứng dậy quay đầu lại, ho nhẹ mấy tiếng, thầm nghĩ trong lòng phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn.

Đường Thái Nhi bị tức đến cả người run rẩy, sau đó khóc không ra nước mắt, “Tìm thuốc giải.”

Hai mắt Dạ ngu ngốc lóe ra ánh sáng thuần khiết, sờ loạn trong vạt áo của Đường Thái Nhi một lúc, rốt cuộc cũng lấy ra một cái bình sứ nhỏ, “Nương tử, là cái này sao?”

Đường Thái Nhi cố gắng mở miệng, “Phải”

Dạ ngu ngốc ôm lấy Đường Thái Nhi, để nàng dựa trên cánh tay mình, đổ nước thuốc bên trong bình sứ vào miệng nàng.

Tịch Thanh đưa lưng về phía hai người, “Người tự hạ độc mình làm gì?”

Đường Thái Nhi uống giải được xong, tứ chi tê tê dần dần hồi phục, ngón tay miễn cưỡng có thể động nhẹ, “Giải cổ.”

Tịch Thanh nghe vậy xoay người lại, nhìn thấy sự yếu ớt không giống Đường Thái Nhi nàng, không khỏi hừ lạnh, “Giúp người khác cũng không cần đối xử với bản thân như vậy đâu.” Vừa nói vừa đi tới, vén ống tay áo Đường Thái Nhi lên. Vết thương được quấn bằng mảnh vải lụa đã nhuộm đầy máu.

Dạ ngu ngốc: “Tiểu Tịch Tịch, vết thương, cầm máu thế nào đây?”

“Ta có kim sang được.” Tịch Thanh vừa nói vừa xé mảnh vải ra, nhìn thấy miệng vết thương ghê người kia, không nhìn được muốn mắng nữ nhân ngu ngốc trước mặt này, “Vết thương này cũng là người tự cắt sao?”

Đường Thái Nhi đã hồi phục một chút, nhú mày cười một tiếng, “Đúng vậy, tự ta làm bị thương.”

“Người thật đúng là dám xuống tay với chính mình.” Tịch Thanh xấu hổ, lấy kim sang được ra xúc lên miệng vết thương của nàng.

Đường Thái Nhi cau mày nhìn đau đớn cào xé xuống, giơ tay lên xoa xoa lồng ngực Dạ ngu ngốc, “Dạ nhi ngoan, không phải bảo người và tịch thanh đợi ta ở đây sao? Tại sao người lại xuất hiện trong rừng.”

“Hừ! May nhờ có ta ở đó, nếu không nương tử sẽ bị người xấu khi dễ!”

Tịch Thanh nghe vậy ngẩng đầu lên, “Dạ nhi học khinh công lúc nào vậy?”

“Ha ha ~ sư phụ dạy ta.”

Tịch Thanh không hiểu nhìn về phía Đường Thái Nhi, sau đó thở dài, “Chính là lão tiền bối ban này, lão nhận Dạ nhi làm đồ đệ.”

“Thì ra là như vậy.” Tịch Thanh gật đầu một cái, cúi đầu quấn băng lên miệng vết thương của Đường Thái Nhi.

“Không phải người đã trở về Tịch Gia Bảo sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây?” Đường Thái Nhi vừa nói vừa rút cánh tay đã băng bó cẩn thận, an an ổn ổn nằm trong lồng ngực của Dạ ngu ngốc.

“Tịch Gia Bảo được mời tới Hồn thành tham gia đại hội võ lâm.”

Hai mắt Đường Thái lập tức sáng như sao, “Đại hội võ lâm? Muốn cử hành đại hội võ lâm sao? Mười năm một lần, ta rốt cuộc cũng gặp được một lần nha!”

Dạ ngu ngốc: “Sao? Nương tử, đại hội võ lâm chơi rất vui sao?”

“Dĩ nhiên, có thể nhìn thấy rất nhiều mỹ nam nha! !” Đường Thái Nhi không chút cố kỵ mà cười lớn.

Nghe vậy, trên trán Tịch Thanh lập tức lăn xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Dạ ngu ngốc thì bĩu môi, “Ta với tiểu Tịch Tịch cũng là mỹ nam nha, lại còn muốn đi nhìn người khác nữa.”

Một giọt mồ hôi nữa từ thái dương của Tịch Thanh chảy xuống.

“Không đúng, vậy người phải đang ở Hồn thành chứ, tại sao lại xuất hiện ở Tây quận này?” Đường Thái Nhi khó hiểu hỏi.

Tịch Thanh ngồi bên cạnh hai người, nghiêm túc nói: “Hồn châu rất gần Tây quận, ta muốn thuận đường đem Trạm Lô kiểm tặng cho Đường huynh người, ai ngờ.”

“Sao?” Đường Thái Nhi nghe vậy hai tay vội vàng ôm lấy bảo kiếm thất ở bên hông của mình, “Không ngờ người lại thấu tình đạt lý như vậy nha ~”

“Trên đường tới Tây quận, ngang qua Mi châu. Ta ở trong khách điểm nghe người của Thái Tử nói chuyện.”

Đường Thái Nhi nghe vậy thu hồi biểu tình cợt đùa, dè dặt nhìn Tịch Thanh, “Người gây bất lợi cho ta và Dạ nhi chính là bè lũ của Thái Tử.”

“Bọn chúng đang bàn bạc cách thủ tiêu hai người. Ta vốn không có ý định can thiệp vào những chuyện báo thù trên giang hồ, nhưng lại nghe thấy bọn chúng nhắc đến cái tên Đường Cảnh.”

“Ta hiện tại đang mặc nữ trang, làm sao có thể bị người khác nhận ra.”

Tịch Thanh nghe vậy liếc mắt nhìn Đường Thái Nhi mặc một bộ lụa gấm mỏng, mắt tự nhiên ho khan một tiếng, “Bây giờ có người buôn tình báo gì gì đó, tin tức rất linh hoạt, cho dù người có dịch dung cho Dạ nhi.”

Đường Thái Nhi liếc nhìn Dạ ngu ngốc trước mặt, đưa tay vuốt hai cái, “Dạ nhi, mặt của người, có cảm thấy khó chịu không?”

Dạ ngu ngốc lắc đầu một cái, sau đó lại gật đầu một cái, “Cũng có chút ngứa ngứa.”

“Đồ ngốc! Tại sao người không nói sớm!” Đường Thái Nhi liền giơ tay hung hăng đánh một cái lên đầu Dạ ngu ngốc, ngay sau đó túm lấy cánh tay của hắn, “Ta tháo cho người.”

Thịt trên mặt Tịch Thanh co rút mạnh, nhìn hai người chạy đến bờ sông nhỏ, buồn bực gọi, “Này. . . .
. . Ta đang nói chính sự mà!”

Giữa trưa.

Trong khách điểm tại Tây quận.

Lâm Mục khoát tay áo tên thuộc hạ đi nghỉ, ngồi uống trà ở bên cạnh bàn như có điều suy nghĩ.

Đang xuất thần, “Ầm” một tiếng, thiếu chút nữa khiến chén trà trong tay hắn rơi xuống đất. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên áo đen đang dựa vào lan can cửa sổ, tiện tay đùa bốn Thập Tự đao.

Đôi ánh mắt đen láy nghiền ngẫm nhìn về phía Lâm Mục, “Lão Lâm đầu, đã lâu không gặp ~”

Lâm Mục bật cười, “Thượng Quan Linh? Sao người lại xuất hiện ở đây?”

Thượng Quan Linh nháy một cái, vũng vàng ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Lâm Mục, ngồi chồm hổm, nhúu mày cầm bình trà lên tự rót một chén, “Nghe nói người nọ gặp nạn, lưu lạc tới đây?”

Lâm Mục cau mày, “Không được vô lễ với Tam hoàng tử.”

Thượng Quan Linh vẽ mặt giả hoạt, mắt chuyển vòng tròn ngó lên trên trần, thanh thoi uống trà, “Aizzz ~ người là thuộc hạ của hắn, nhưng ta không phải ~”

Lâm Mục bắt đắc dĩ thở dài, “Tại sao người tới đây?”

Thượng Quan Linh cười to, thân thể nhảy một cái, phóng khoáng ngồi vào ghế, “Người không biết sao?”

“Không biết.”

Thượng Quan Linh nheo mắt lại, khước miệng mang vẻ khoa trương, đứng lên ghé sát vào gò má của Lâm Mục, “Xem nào nhiệt.”

Lâm Mục cau mày, “Làm gì có não nhiệt để xem chứ, càn quấy.”

“Tại sao không có, Tam hoàng tử gặp nạn chạy đến đây, hơn nữa ta nghe nói còn bị mất trí nhớ? Ha ha! Đây không phải là não nhiệt sao? Ta ấy à, là cố ý đến đây nhìn chút cho hả hê ~” Thượng Quan Linh cười đùa nói.

Lâm Mục đứng dậy đang muốn nổi giận, đã thấy thân ảnh trước mắt chợt biến mất. Lúc phục hồi lại tinh thần, Thượng Quan Linh đã sớm đứng ở trên lan can cửa sổ hướng về phía hắc khoát tay áo, “Ta đi xem não nhiệt đây ~”

Dứt lời, tung người nhảy xuống.

Lâm Mục ngẩn người, “Người biết Tam điện hạ ở đâu sao? !” Chạy đến bên cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống dưới, đã sớm không có bóng dáng của Thượng Quan Linh. Không có kết quả, phần hận đập bể lan can cửa sổ, “Chạy rất nhanh!”

“Người đâu !” Lâm Mục quát to một tiếng.

Mấy tên thủ hạ mở cửa vào, chờ lệnh.

“Truy tìm Thượng Quan Linh, hắc biết Tam hoàng tử ở nơi nào.”

“Vâng!”

Trước sơn động, ba người Đường Thái Nhi ngồi ngay ngắn vây quanh đồng lửa, chờ gà nướng ra lò.

Dạ ngu ngốc khôi phục gương mặt vốn là tuyệt sắc, làm hại Đường Thái Nhi thỉnh thoảng thất thần, Tịch Thanh cũng giống nàng thỉnh thoảng nhìn hắc.

Dạ ngu ngốc vuốt vuốt tóc mái trên trán, nhìn Đường Thái Nhi, “Nương tử? Trên mặt Dạ nhi có dính bẩn sao?”

Đường Thái Nhi cười ha ha, “Không có nha, đã lâu không nhìn thấy người, muốn nhìn lâu một chút.”

Dạ ngu ngốc tròn tròn mắt, “Dạ nhi mỗi ngày đều ở cùng nương tử mà.”

Đường Thái Nhi ngượng ngùng khoát tay chặn lại, “Ai nha, ta tùy tiện nói thôi, ha ha, ha ha, ăn gà, ăn gà đi.”

“Gà chưa chín đâu.” Vẻ mặt Tịch Thanh không chút thay đổi, chen miệng nói.

Đuôi lông mày Đường Thái Nhi nhếch lên, không nhìn Tịch Thanh, nghiêng đầu nhìn vào trong động, “Vân tỷ ngủ mê man cả đêm, tại sao còn chưa tỉnh vậy?”

“Đúng vậy nha, nhưng mà nương tử, đừng nên quấy nhiễu Vân nhi tỷ ngủ.” Dạ ngu ngốc cười, “Nếu không thịt gà không đủ chia đâu ~”

Đường Thái Nhi tán đồng gật đầu một cái, “Đúng vậy.”

Tịch Thanh tức cười, “Các người. . . .”

“A! Lúc này được rồi được rồi! Dạ nhi, cánh! Hai cái đùi gà thuộc về ta!” Đường Thái Nhi cao giọng phân phó nói.

Tịch Thanh mang vẻ mặt khinh bỉ nhìn về phía Đường Thái Nhi, “Khỏi phải tranh, Tịch mỗ không ăn đùi gà!”

“Oa oa oa ~ Được oa!” Đường Thái Nhi trực tiếp bỏ qua ánh mắt khinh bỉ của Tịch Thanh, khoát trá gặm đùi gà.

Tịch Thanh cảm thấy có chút mệt mỏi, cầm dao lên cắt thịt trên ức gà, ăn trong im lặng.

Dạ ngu ngốc giải quyết hết thức ăn trong tay, liếc nhìn hai người, cười ha hả nói, “Ta đi ra bờ sông lấy ít nước.”

Đường Thái Nhi gặm thịt gà, hướng về phía hắc khoát tay áo, “Đi đi, thuận tiện hái ít quả dại làm điểm tâm.”

Dạ ngu ngốc được lệnh của nương tử, vì vậy nhảy lên bay đến bờ sông.

Đi tới bờ sông, theo phương pháp của sư phụ dạy, gom mấy lá cây thật lớn, uốn thành một cái phễu (vốn là cuốn/ gói/ quyển nhưng kun’ để phễu cho dễ hình dung) nắm trong tay, ngồi xổm mức nước dưới sông.

Tiếng quần áo bị gió thổi vang lên bên tai, Dạ ngu ngốc tò mò nghiêng đầu nhìn, đôi mắt đen láy xuất hiện trước mặt, làm hắc sợ hết hồn.

Có chút hốt hoảng nhìn nam tử áo đen đứng ở trước mặt mình, “Người. . . . Người là ai?”

Thượng Quan Linh nhìn Dạ ngu ngốc từ đầu đến chân mấy lần, nhẹ giọng hỏi, “Người đoán xem?”

Dạ ngu ngốc nắm chiếc lá lớn, đứng dậy, bĩu môi nhìn người quái dị trước mặt kia, “Ta không biết người, nếu người là người xấu, ta sẽ đánh người!”

Thượng Quan Linh sửng sốt, hai mắt nhìn theo thân thể Dạ ngu ngốc dần xa.

Trầm mặc chốc lát, một tiếng cười vang phá vỡ sự yên tĩnh xung quanh. Thượng Quan Linh ngã ngửa, té xuống đất cười đến chết đi sống lại, “Ha ha! ! Ha ha! ! Không những bị mất trí nhớ! Còn ngu nữa ~ ha ha ha. . . .”

36. Chương 36: Lên Đường

Chương 36 : Lên đường

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun’xih

Nghe tiếng cười của Thượng Quan Linh phía sau, Dạ ngu ngốc nổi giận dửng dưng dửng dưng bước, xoay người nhìn Thượng Quan Linh đang lăn lộn trên mặt đất, “Người mới là đồ ngu!”

Thượng Quan Linh ngưng cười, nhảy một cái, lại ngồi chồm hổm trên đất. Hai cánh tay khoát lên đầu gối, ngón tay khẽ động, một thanh Thập Tự kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, có ý định chơi đùa, “Người là giả bộ sao?”

Dạ ngu ngốc cau mày nhìn người siêu cấp quái dị trước mắt này, không khỏi lui về phía sau mấy bước. Chỉ thấy người trước mặt vụt qua, một cái chớp mắt, Thượng Quan Linh đã đến trước mắt, mà thanh Thập Tự kiếm kia đã sớm đặt tại cổ họng của mình.

Thượng Quan Linh làm vẻ thốn thức, ngữ khí thoải mái lại làm cho người ta cảm thấy rùng mình khó hiểu, “Lăng Dạ Tầm, người thật sự đã quên mình là ai sao?”

Dạ ngu ngốc sửng sốt, khó hiểu tại sao người trước mặt lại biết mình tên gì, “Làm sao người biết ta tên là Lăng Dạ Tầm vậy?”

Thượng Quan Linh chỉ biết khinh bỉ một phen, hai tay nhanh chóng cách xa Dạ ngu ngốc, làm bộ dạng đầu hàng.

“Xem ra là mất trí nhớ thật nha.” Thượng Quan Linh lui về phía sau mấy bước, cười đùa nói, “Ha ha, chuyện đi này không tệ.”

“Đồ quái dị kia, rốt cuộc muốn làm gì!” Dạ ngu ngốc nhìn người trước mặt đang lăm lăm, trong lòng rất nóng nảy.

Nếu là Lăng Dạ Tầm ngày trước, đã sớm một chưởng đánh bay hồ ly trước mắt này rồi, làm sao còn có thể để cho hắn cười trên đầu mình.

Đương nhiên, hồ ly cũng là tự biết mình, bình thường không dám ức hiếp lão hổ Lăng Dạ Tầm này, hiện tại lão hổ bị ngớ ngẩn, dĩ nhiên phải chơi cho đã ghiền rồi.

Vì vậy hai mắt của hồ ly chuyển một cái, híp mắt lại, vuốt vuốt cằm mình, đi qua đi lại trước Dạ ngu ngốc.

Dạ ngu ngốc cúi đầu liếc nhìn chiếc lá trong tay. Nước bên trong đã chảy hết từ lâu, giận đến mức giậm chân một cái, “Đều tại ngươi!” Nói xong, xoay người lại đi tới bờ sông.

“Ngươi có biết hiện tại rất nguy hiểm với ngươi không?” Thượng Quan Linh nâng hai cánh tay lên, thanh thoi gối sau đầu, vừa nói vừa nện từng bước nhỏ, phóng khoáng làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

“Không biết.” Dạ ngu ngốc lấy đầy nước, đứng lên không thèm để ý tới cái tên vô lại này nữa.

Thượng Quan Linh bước đi nhẹ nhàng, thân hình thanh thoi tới tới lui lui xung quanh Dạ ngu ngốc, mà người kia hoàn toàn không thèm đếm xỉa, nắm chiếc lá trong tay cứng nhắc đi về phía trước.

“Wow, có vẻ như ngươi không phải ở đây một mình ~ nói với ta đi, nương tử của ngươi đâu?”

“Này, tại sao không để ý đến ta chứ? Tiểu Tầm Tầm này, không phải ngươi đối với nữ nhân rất lạnh lùng sao? Tại sao bây giờ lại hoàn toàn đổi tính vậy?”

“Ha, ngươi có biết không, bây giờ mà ta ra ngoài hô một tiếng, sẽ có rất nhiều người xấu tới giết ngươi đó ~”

“Ngươi xem! Có con chim lớn kia!” Thượng Quan Linh đột nhiên đứng lại chỉ lên trời.

Dạ ngu ngốc run lên, đầu liền hướng theo ngón tay Thượng Quan linh, nhưng chẳng nhìn thấy chim lớn đâu, chỉ có mấy con chim nhỏ vỗ cánh bay chậm rì.

“Ha ha ha ha!” Mà kẻ đầu xỏ đã ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Khốn kiếp! Người xấu! Khốn kiếp!” Dạ ngu ngốc cảm giác mình bị trêu đùa, hai vai run run mắng Thượng Quan linh, cuối cùng không nghĩ được câu gì nữa, trực tiếp đỏ mặt rống lên một câu, “Bà nội ngươi cái bánh quai chèo!”

Thượng Quan linh sững sốt, ngay sau đó cười thật to, “A ha ha! ! Tiểu Tầm Tầm, thật là trăm năm khó gặp, ngươi. Ha ha ha. Ngươi cũng có lúc như vậy. Ha ha! Ha ha! ! ! Ngươi bậm môi nhìn rất ngốc, thật đúng là. Đáng yêu nha!”

“Ngươi mới ngốc á!” Dạ ngu ngốc tức quá, nhắc chân hung hăng đạp Thượng Quan Linh một cước. Sau đó, thi triển khinh công, hằm hằm bay đi.

Thượng Quan Linh ngã trên mặt đất, nhìn theo người đang tức giận kia, “Cười chết ta, ai u, còn nhớ khinh công nữa.” Lời vừa nói ra khỏi miệng, hắn không khỏi cả kinh, “Vẫn còn nhớ võ công à, chọc giận hắn, hắn sẽ chinh ta, không thể chơi đùa nữa ~ hí.”

Đứng lên, phỉ phỉ cái mũi, lấy từ trong túi thắt ở bên hông ra hai hạt dẻ, sung sướng hưởng thụ, “Ai ~ cho nên nói nha, ta ghét tiểu Tầm Tầm nhất.”

Đường Thái Nhi ngồi trước đồng lửa, suy nghĩ rất nghiêm túc.

Tịch Thanh ăn hết thịt gà, lấy khăn tay từ trong tay áo ra để lau miệng, theo dự đoán, sẽ nhận được sự khinh bỉ của Đường Thái Nhi.

Chân mày của hắn khẽ giãn ra, không nhìn ánh mắt của Đường Thái Nhi, “Ngươi đang nghĩ gì thế?”

“Đang suy nghĩ, tại sao bè lũ của Thái Tử lại muốn đối phó ta với Dạ nhi.”

Tịch Thanh liếc mắt nhìn Đường Thái Nhi, “Có phải ngươi đã từng kết thù với thái tử không?”

“Ngươi mơ đi, ta thân là một nữ tử giang hồ, làm sao biết thái tử được.” Lời nói của Đường Thái Nhi dừng ở khóe miệng, “Có vẻ. Ta hình như thật sự đã từng chọc hấn.”

Tịch Thanh mang vẻ mặt tò mò, “Sao?”

Đường Thái Nhi khom lưng, cúi đầu gặm ngón tay của mình, “Ta đã từng cố gắng. Hái hấn.”

Tịch Thanh không hiểu cái gì, biểu tình trên mặt có chút co quắp dữ tợn, “Hả?”

“Nhưng không phải ta còn chưa hái thành sao! Bây giờ hấn còn muốn tìm ta để tính sổ nữa chứ?!” Đường Thái Nhi cắn răng, có vẻ rất không an phận.

“Khoan. Ngươi nói là, ngươi từng làm hái hoa tặc hả! Hơn nữa, đối tượng ngươi muốn khinh bạc còn là thái tử điện hạ của Dạ Chiêu quốc sao? !”

Đường Thái Nhi giơ tay lên bịt miệng Tịch Thanh, “Dùng từ cẩn thận, ta không muốn khinh bạc hấn, chẳng qua là nhìn dáng dấp của hấn khá tốt, muốn túm hấn về nhà làm tướng công mà thôi.”

Tịch Thanh chấn động, khiếp sợ đến suýt nữa thì phun ra mấy ngụm máu tươi, “Nữ nhân ngươi! Rốt cuộc có biết liêm sỉ hay không đây! Hả? !”

Đường Thái Nhi nhún mày cười gian, “Thế nào, ngươi có muốn được ta hái một lần không? Ta không ngại đâu ~”

Một mảnh đỏ ửng, trong nháy mắt lan từ cổ lên đến gương mặt trắng mịn, non mềm của Tịch Thanh, “Ngươi. Ngươi. Hừ! Ngươi rất đáng bị đuổi giết!”

“Aizz~ Thái tử này thật đúng là một người khó tính, sớm biết vậy, ban đầu ta nên trực tiếp hạ độc rồi cướp hấn đi là tốt rồi.”

Tịch Thanh rơi lệ, “Ngươi thật là không biết hối cải sao.”

“Thả nhi?” Giọng nói yếu ớt vang lên, làm Đường Thái Nhi và Tịch Thanh quay đầu nhìn lại.

Sắc mặt Liễu Chiêu Vân trắng bệch, ngồi dậy.

Đường Thái Nhi vội vàng chạy tới đỡ Liễu Chiêu Vân dậy, sửa lại mấy sợi tóc rối của nàng ấy, “Vân tỷ, thấy thế nào?”

Liễu Chiêu Vân lắc đầu một cái, ý bảo mình không sao, ngược mắt nhìn sơn động, “Thả nhi, nơi này là?”

“Trong rừng cây ngoài thành Tây quận.”

“Tại sao chúng ta lại ở chỗ này. Còn có. Đường huynh hấn.”

Đường Thái Nhi nhất thời cứng họng, không biết nên giải thích thế nào về cái chết của Liễu Sanh, “Vân tỷ. Cái đó.”

Liễu Chiêu Vân rũ mắt xuống, “Chết, đúng không? Đêm qua. Nhiều người chết như vậy. Đường huynh hấn cũng không thể tránh được, đúng không?”

Đường Thái Nhi: “Éc. Ủ. Vân tỷ, người chết không thể sống lại, tỷ. Nén bi thương.”

Liễu Chiêu Vân cúi đầu, thật lâu không nói gì, Đường Thái Nhi ôm nàng, có chút không biết như thế nào cho phải, “Vân tỷ, nếu trong lòng khó chịu, hãy khóc ra đi.”

“Người thân cuối cùng, cũng bỏ ta đi.” Liễu Chiêu Vân nghẹn ngào, từng giọt từng giọt nước mắt nhỏ lên mu bàn tay Đường Thái Nhi.

“Nương tử, ta đã về!” Dạ ngu ngốc bay đến cửa động, giơ chiếc lá lên hô.

Tịch Thanh vẫn đứng ở cửa động ngăn Dạ ngu ngốc lại, “Dạ nhi, đừng qua đó.”

Dạ ngu ngốc trừng hai mắt, nhìn Liễu Chiêu Vân đang dựa vào trong ngực Đường Thái Nhi, hình như hai người muốn nói gì đó. Hắn mím môi gật đầu một cái, theo Tịch Thanh đi tới bàn đá trước cửa động ngồi xuống.

“Tiểu Tịch Tịch, nước, uống đi.” Dạ ngu ngốc đưa chiếc lá tới trước mặt Tịch Thanh.

Tịch Thanh nhận lấy lá cây, cười cười, “Đa tạ.”

Dạ ngu ngốc chép miệng, ghé sát vào Tịch Thanh, “Tiểu Tịch Tịch, ngươi biết không, Dạ nhi vừa rồi mới gặp một người cực kỳ đáng ghét!”

“Cái gì? Người vừa mới gặp ai sao?”

“Ừ, một người siêu quái dị.” Dạ ngu ngốc hướng về phía không khí hừ một tiếng, bộ dạng vô cùng tức giận.

Tịch Thanh cúi đầu trầm tư chốc lát, nắm chặt Thắt Tà kiếm trong tay, “Dạ nhi, hắn và ngươi đã nói cái gì?”

Dạ ngu ngốc lắc đầu một cái, “Nói một tràng không giải thích được, hắn nha.” Dạ ngu ngốc chớp mắt một cái, nhìn Tịch Thanh rồi chỉ chỉ đầu của mình, “Nơi này của hắn nhất định có vấn đề ~”

Tịch Thanh có chút bất an nhưng chỉ ho nhẹ hai tiếng, ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía, “Nơi này xem ra không nên ở lâu.”

Dạ ngu ngốc thu tay đang chỉ lại, ngậm vào trong miệng, “Ta quên hái quả đại cho nương tử.”

Tịch Thanh không nghe thấy Dạ ngu ngốc lầm bầm, đứng lên đi vào sơn động, đi tới bên cạnh Đường Thái Nhi, cúi đầu nhìn Liễu Chiêu Vân, ôn nhu hỏi: “Liễu cô nương thân thể có còn khó chịu không?”

Liễu Chiêu Vân khẽ mỉm cười, “Đa tạ Tịch công tử quan tâm, Chiêu Vân đã không có gì đáng ngại.”

Tịch Thanh ngồi xuống, cầm chiếc lá đựng nước trong tay đưa tới trước mặt Liễu Chiêu Vân, “Uống chút đi, hôn mê lâu như vậy rồi.”

“Đa tạ Tịch công tử.”

Đường Thái Nhi nhíu mày nhìn bộ dạng dịu dàng như ngọc của Tịch Thanh, “Cũng biết thương hoa tiếc ngọc sao ~”

Tịch Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, “Không sánh bằng Đường huynh.”

Đường Thái Nhi: “Mới vừa rồi Dạ nhi nói gì với ngươi?”

“Có khả năng nơi này đã bị phát hiện, chúng ta nên nhanh chóng rời đi.”

Đường Thái Nhi có chút do dự nhìn Liễu Chiêu Vân, “Thân thể Vân tỷ, có thể đi được đường xa sao?”

Liễu Chiêu Vân ngẩng đầu nhìn hai người, “Ta. Ta không sao, không cần cố kị ta.”

Tịch Thanh: “Ê? Tại sao không thấy Dạ nhi nữa?”

Tìm Dạ ngu ngốc đi hái quả về, mấy người bàn bạc xong, quyết định cùng nhau đi tới Hồn châu tham dự đại hội võ lâm.

Tất nhiên, chỉ có Tịch Thanh có thiệp mời, còn lại đều là tham gia náo nhiệt. Nhưng mà, Đường mẫu cũng không phải đơn thuần đến tham gia náo nhiệt, còn ôm mục đích không muốn mọi người biết.

Mục đích gì?

Chuyện kể rằng, đại hội võ lâm được tổ chức trong viện của nhà minh chủ võ lâm.

Lại kể rằng, nhà của mình chủ võ lâm cất giữ thánh quả hiếm có trên thế gian, Ngũ Độc quả!

Lại tiếp tục kể rằng, Thứ có thể trị chứng bệnh ngớ ngẩn của Dạ ngu ngốc là gì? Đó là: Ngũ Độc quả.

Đường Thái Nhi thích thú cười chung ngựa với Dạ ngu ngốc, “Aizzz ~ đại hội võ lâm nha ~ là giấc mộng lúc còn trẻ của ta ~”

Liễu Chiêu Vân che miệng cười một tiếng, “Thải nhi thật sự rất thích giang hồ hử.”

“Dĩ nhiên ~ ha ha!”

Khóe miệng Tịch Thanh nhếch lên, “Người không có thiệp mời, không vào được.”

Đường Thái Nhi mỉm cười nhìn về phía Tịch Thanh, “Ta tự có biện pháp ~”

37. Chương 37: Hồ Ly Chọn Dạ Ngu Ngốc

Chương 37 : Hồ ly chọn Dạ ngu ngốc

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Vừa đi vừa nói, Sau một ngày đường, bốn người đã vào Hồn thành.

Đại hội võ lâm sắp tới nên thu hút rất nhiều giang hồ hào kiệt đến Hồn thành. Quét mắt nhìn khắp nơi đều là đại hiệp! Tuy nói Tịch Thanh là vị tiểu thí (cái rắm nhỏ) bảo chủ còn nhỏ không hiểu chuyện, đương nhiên đây là do Đường Thái Nhi đánh giá hắt. Nhưng quan trọng là, vào cửa thành, không ai không nhân ra hắt, gặp mặt đều là “Ơ ~ Tịch thiếu hiệp!” “Đã lâu không gặp, Tịch huynh!” “Đây không phải là Tịch Thiếu bảo chủ sao ~”

Dạ ngu ngốc nhìn đám người lui tới xung quanh, sau đó vui vẻ túm cánh tay Đường Thái Nhi lại, “Nương tử nương tử, thật nhiều người đến chào hỏi tiểu Tịch Tịch nha ~”

Đường Thái Nhi hừ lạnh một tiếng, bĩu môi nói: “Có gì chứ, bởi vì ta mặc nữ trang nên không ai nhận ra thôi. Nếu ta mặc nam trang, sẽ được hoan nghênh hơn hắt!”

Liễu Chiêu Vân kéo Đường Thái Nhi, cười nói: “Nơi này thật thật náo nhiệt nha, Thải nhi.”

“Ngày mai đã là đại hội võ lâm rồi, dĩ nhiên là rất náo nhiệt, tất cả nhân vật võ lâm có máu mặt đều tới.” Lông mày Đường Thái Nhi nhếch lên, “Aizzz, cảnh tượng thật hoành tráng nha.”

Tịch Thanh cười đúng mực với mấy vị hiệp sĩ gặp thoáng qua đến chào hỏi, quay đầu lại nhìn về phía Đường Thái Nhi, “Đường huynh không bằng đi thay trang phục và đạo cụ thường ngày đi, cùng mọi người ôn chuyện?”

“Không cần, ta thích thanh tĩnh. Dạ nhi, Vân tỷ, đi, chúng ta đến từ lâu đi.” Đường Thái Nhi khe khẽ thở dài, mỗi tay lôi một người, tiến vào một từ lâu gần đây.

Tịch Thanh cười cười, chân mày khẽ nhíu, “Đúng lúc đói bụng, không tệ.” Vừa nói vừa theo sát mấy người.

Ngồi xuống bên cạnh cửa sổ, Liễu Chiêu Vân rót trà ọi người. Hai mắt tùy ý nhìn mọi thứ chung quanh, cả người đều tản ra lý tưởng hào hùng.

“Đại hội võ lâm sẽ làm những việc gì?” Liễu Chiêu Vân đặt bình trà xuống, hỏi Đường Thái Nhi.

Tịch Thanh cười híp mắt tranh nói, “Chọn mình chủ võ lâm kế nhiệm.”

“A? Tiểu Tịch Tịch cũng sẽ tham gia sao?”

Đường Thái Nhi nhú mày nhìn về phía Tịch Thanh, “Chọn sao?”

Tịch Thanh có chút xấu hổ gãi gãi đầu, “Có rất nhiều tiền bối lợi hại, đâu đến phiên ta chứ.”

Đường Thái Nhi bưng chén trà lên, híp mắt suy đoán, “Ta nghĩ mình chủ kế nhiệm tám, chín phần sẽ là Hình Dận.”

“Hình Dận?” Dạ ngu ngốc nghiêng đầu, “Là ai vậy?”

Trên trán Tịch Thanh nổi đầy gân xanh, hấn đối với Hình Dận có oán hận rất sâu, trong thời gian ngắn không thể tiêu trừ, vì vậy lúc này âm trầm trả lời: “Chính là cái tên khốn kiếp lừa gạt phi sắc Lưu Ly của ta.”

Hai mắt Dạ ngu ngốc xoay động, nghĩ tới, “Là người rất hung ác nha.”

“Còn chưa vào khách điểm đã nghe thấy có người hình dung bốn tọa như vậy, thật đúng là ngoài ý muốn.” Giọng nói lạnh thấu xương truyền từ ngoài cửa vào. Người chưa vào, tiếng nói mười phần uy lực đã truyền vào trong tai mỗi người.

Đường Thái Nhi ngẩng đầu nhìn ra cửa, vừa vặn một đôi giày màu đen bước vào, lập tức áo lam bay vào theo. Tầm mắt dời lên, nhìn thấy khuôn mặt mười phần không đứng đắn của Hình Dận xuất hiện ở trước mắt mọi người.

“Đã lâu không gặp nha, Hình lâu chủ.” Đường Thái Nhi vẫy vẫy tay cười tủm tỉm.

Hình Dận hơi sững sờ, nhìn Đường Thái Nhi một thân nữ trang hồi lâu, sau đó cong lên một nụ cười, “Đường thân y.”

Tịch Thanh liếc nhìn Hình Dận, vẻ mặt nín thở quay đầu đi chỗ khác, rất khó chịu.

Mấy thủ hạ đi theo sau Hình Dận vừa nhìn đã biết là cao thủ, mặt mũi ước chừng đều là khí tràng phô trương.

Ổng tay áo vung lên, hấn chân thành đi đến, ngồi ngay ngắn phía đối diện Đường Thái Nhi, “Đại hội võ lâm, có muốn đi cùng không?”

“Sao? Trong chúng ta chỉ có người này được mời.” Đường Thái Nhi vừa nói vừa liếc nhìn Tịch Thanh.

Hình Dận cười lãnh đạm, “Bốn tọa mang bọn người vào.”

Vừa mới nói xong, Đường Thái Nhi liền kích động đứng lên, hai tay chống bàn, “Thật sao?”

“Bốn tọa không nói đùa.”

Bất kể có mục đích hay không, Đường Thái Nhi vẫn nhận lời mời của Hình Dận. Xế chiều hôm đó đã vào Hồn Nghênh cung của mình chủ võ lâm đang sống.

Đường Thái Nhi tuyệt đối không tin, đường đường là lâu chủ của Vân Thiên lâu lại đặc biệt mời mình tham gia đại hội võ lâm, trong đó nhất định có âm mưu hoặc là dụng ý gì đó. Nhưng hiện tại nàng không quản được nhiều như vậy, coi như Hình Dận không mời, nàng cũng sẽ nghĩ cách vào Hồn Nghênh cung.

Dùng qua cơm trưa, đám người Đường Thái Nhi được an bài ở gian phòng trống bên trong Tây viện.

Từ sau cơm trưa thì không thấy Hình Dận nữa. Tịch Thanh cũng bận rộn gặp mặt các hiệp khách. Kết quả là, sau giờ Ngọ, cái viện âm áp thoải mái này chỉ có ba người Đường Thái Nhi, Dạ ngu ngốc và Chiêu Vân hưởng thụ.

Pha bình trà nóng, nhắm nháp hạt dẻ rang đường, ba người ngồi thanh thoi trên ghế tựa nhỏ dưới tàng cây.

“Nương tử, lá cây rơi xuống kia.” Dạ ngu ngốc ngửa đầu nhìn một chiếc lá lìa khỏi cành, từ từ rơi xuống.

Đường Thái Nhi nhìn chăm chăm chén trà đến ngáy người, trong lòng đang tính toán buổi tối sẽ đi trộm ngũ độc quả như thế nào. Theo nàng biết, Ngũ Độc quả trời sinh tính cực âm, cần giữ ở nơi thuần dương cực nóng. Nếu như tách khỏi nơi nhiệt độ cao, trong một khắc đồng hồ sẽ thối nát. Nhưng mà trước mắt, ngoại trừ nơi núi lửa thuần dương cực nóng ra, mình chủ vô lâm sẽ làm cách nào để giữ Ngũ Độc quả đây?

“Nương tử, mùa thu đến rồi có phải không?”

“Nương tử?”

“Nương tử? Có cái lá rơi vào chén trà của nàng nha! !” Dạ ngu ngốc ghé sát vào Đường Thái Nhi la lớn, dọa cho Đường Thái Nhi sợ đến mức tay không khỏi run lên.

Liễu Chiêu Vân cười trộm, không hề nhìn hai người, tiếp tục nhìn bầu trời trong lành phía xa xa.

“Người muốn làm gì? !” Đường Thái Nhi giữ vững chén trà trong tay, trừng mắt nhìn Dạ ngu ngốc.

Dạ ngu ngốc dẩu môi lên, “Nương tử không để ý tới Dạ nhi.”

Đường Thái Nhi thở dài một hơi, nắm tay Dạ ngu ngốc, đặt chén trà vào trong lòng bàn tay hẩn, “Cầm đi.”

“Ừ?”

Đường Thái Nhi đứng lên, phát áo, “Vân nhi tử, giúp muội chăm sóc Dạ nhi, muội đi ra ngoài một lát.”

Liễu Chiêu Vân liền giật mình, “Thải nhi muốn đi đâu?”

“Nương tử muốn làm gì? Dạ nhi cũng muốn đi!”

Đường Thái Nhi giơ tay lên ngăn hai người lại, “Ta đi xem náo nhiệt một chút, bên ngoài nguy hiểm, hai người ở lại chỗ này đừng tùy ý đi đâu nha ~”

“Thải nhi, muội. Vậy muội chú ý an toàn.”

“Ừ, đi đây.”

“Nương.”

“Đây. Đồ ngốc, ra khỏi vòng này, ta không cho người ăn cơm tối nữa.” Đường thái nhi nói xong chỉ thành một vòng trên nền đất mềm.

Dạ ngu ngốc hừ một tiếng, thành thật ngồi lại trên ghế, cầm chén trà, “Dạ nhi nghe lời nương tử.”

Đường Thái Nhi nhìn đôi mắt trong veo của Dạ ngu ngốc. Trong đôi mắt kia chỉ thấy thân ảnh của nàng, khiến cho nàng sững sờ tại chỗ.

Nếu như. Hẩn khôi phục. Ánh mắt như thế còn có thể tồn tại sao?

Còn có thể chỉ nhìn mình nàng không.

Đường Thái Nhi dời mắt đi, cước bộ không hề ngưng lại, xoay người đi ra ngoài viện.

Thân hình nhảy một cái, gió thoảng bên tai, mấy sợi tóc trên trán bị thổi qua sau tai, hơi xướt qua da, êm ái mà lại mập mờ, khiến cho tâm tình không ổn định của Đường Thái Nhi càng thêm hỗn loạn.

Không được suy nghĩ nhiều, vận nội lực, càng bay thật nhanh trên nóc nhà.

“Tại sao cô nương lại ở đây?”

Đường Thái Nhi vừa dừng lại bên trong một cánh rừng hoa, thì một giọng nói già nua vang lên ở phía sau, xoay người nhìn lại, là một vị lão giả mặc quần áo màu trắng đang cầm cái cuốc đào bụi hoa bên cạnh.

Tóc trắng xoá, xương cốt lại cứng rắn.

Đường Thái Nhi cười yếu ớt, Hồn Nghênh cung quả nhiên là một nơi không đơn giản, thậm chí ngay cả gia đình chăm vườn hoa cũng khác thường như vậy.

“Ta đi dạo xung quanh.” Đường Thái Nhi hé miệng cười một tiếng, “Lão bá không cần để ý ta, tiếp tục trồng hoa đi.”

“Nơi này là chỗ ở của mình chủ.”

“Ta biết.” Đường Thái Nhi nhìn chung quanh không thèm để ý chút nào.

Lão giả giật mình, ngay sau đó vui vẻ cười một tiếng, “Làm sao cô nương biết? Người của Hồn Nghênh cung này sẽ không nói cho cô biết đường tới nơi ở của mình chủ đâu.”

Đường Thái Nhi chấp tay bước đi thong thả, “Không khó đoán, Hồn Nghênh cung rất lớn, nhưng nơi nào rộng lớn lại được bày trí đơn giản, nơi nào thanh tịnh mà lại phong nhã, vừa nhìn liền biết.”

Lão giả ngồi chồm hổm xuống, cầm cái cuốc đào đất, “Cô nương lại rất hiểu mình chủ, chẳng lẽ quen biết với mình chủ sao?”

“Ta không biết, chỉ nghe nói mà thôi.” Đường Thái Nhi cười híp mắt trả lời, bước nhỏ đi tới bên cạnh lão giả ngồi xổm xuống, “Lão bá ở trồng hoa gì vậy? Bây giờ trời đã vào thu rồi, là trồng hoa theo mùa sao?”

“Ha ha, hoa khác nhau sẽ có loại tiêu chuẩn khác nhau, giống như con người vậy, người khác nhau thì có tiêu chuẩn sống khác nhau.”

Đường Thái Nhi cười nhạt, “Cũng đúng, vậy không quấy rầy lão bá trồng hoa nữa.” Đứng dậy, nhìn chung quanh một chút, “Phong cảnh nơi đây thật đúng là không tệ.”

“Ha ha.” Lão bá cười âm trầm, “Cô nương có muốn theo lão hủ uống chén trà không?”

Đường Thái Nhi ôm cánh tay quay đầu lại nhìn về phía lão giả, “Đa tạ ý tốt của lão bá, ta phải trở về rồi, có duyên sẽ gặp lại.”

“Cũng tốt.”

Lão giả cười diêm dâm, nhìn thân ảnh của Đường Thái Nhi biến mất trước mắt, đuôi lông mày lập tức khẽ động, ngẩng đầu nhìn cánh rừng, “Ai cũng biết ta thích trang nhã sao?”

“Này này ~ ta tới đây ~” Thượng Quan Linh ngửa đầu nhìn đỉnh đầu Dạ ngu ngốc, phá lên cười ha ha.

Dạ ngu ngốc và Liễu Chiêu Vân đang uống trà, đột nhiên có giọng nói truyền từ đỉnh đầu xuống khiến hai người cả kinh, đều nhảy xa khỏi ghế mây thướt.

Thượng Quan Linh ngồi trên cành cây, nhìn hai người cười, “Phản ứng thật thú vị nha ~”

“Người. Đồ quái dị nhà người tại sao lại xuất hiện nữa!” Dạ ngu ngốc cảm tức nhìn thiếu niên mặc áo gấm trước mắt chất vấn nói.

Thượng Quan Linh vô tội bĩu môi, “rất tổn thương người ta nha.” Nói xong, lật người từ trên cây nhảy xuống, hai chân vững vàng tiếp đất, sau đó vẻ mặt tươi cười, “Ta đương nhiên là đến gặp tiểu Tầm Tầm nha ~”

Liễu Chiêu Vân có chút sợ hãi núp ở sau lưng Dạ ngu ngốc, “Dạ nhi, hắn là người phương nào?”

“Không biết, một người quái dị!” Dạ ngu ngốc liếc mắt hừ lạnh.

“Này, tại sao lại giới thiệu bạn tốt với mỹ nhân như vậy chứ?” Thượng Quan Linh xòe hai tay ra tỏ vẻ rất bất đắc dĩ, “Thiệt là, rất tổn thương người ta nha ~”

“Người biết hắn?” Liễu Chiêu Vân nhỏ giọng hỏi.

Dạ ngu ngốc ra sức lắc đầu, “Ta mới không biết người quái dị như vậy đâu, Vân nhi tỷ, chúng ta đi.”

“Đi Đi đâu vậy.” Liễu Chiêu Vân do dự hỏi.

Thượng Quan Linh bĩu môi, giơ tay lên sờ sờ cái ót của mình, “Ta như vậy làm ọi người chán ghét sao?”

Dạ ngu ngốc dừng bước, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thượng Quan Linh đang cúi đầu, mũi chân tùy ý di trên đất, bộ dạng rất buồn bã.

Thượng Quan Linh mang vẻ mặt ưu thương, ngẩng đầu lên, nhìn lá cây um tùm trên đỉnh đầu, “Ta hiểu, tiểu Tầm Tầm không nhớ ta, rõ ràng chúng ta. Chúng ta.”

Liễu Chiêu Vân căng thẳng nắm chặt quần áo của mình, “Các người. Các người như thế nào?”

Dạ ngu ngốc, “Người không được nói lung tung, ta căn bản không. Không.” Nhìn khóe mắt Thượng Quan Linh chảy ra nước mắt, lời nói của Dạ ngu ngốc vừa ra đến miệng lại bị nuốt vào.

Thượng Quan Linh buồn bã nhìn Dạ ngu ngốc, “Chúng ta rõ ràng tương thân tương ái như vậy.”

Liễu Chiêu Vân kinh hãi, đúng lúc Đường Thái Nhi trở về cũng hóa đá ngay tại chỗ, còn khuôn mặt của Dạ ngu ngốc thì hết xanh lại đỏ.

Thượng Quan Linh giơ tay lên lau một giọt nước mắt, thở dài, ngẩng đầu nhìn thấy Đường Thái Nhi, ánh mắt mang theo ý dò xét.

“Người. Người.” Tay Đường Thái Nhi run run chỉ Thượng Quan Linh, “Người là ai? !”

“Là ai?” Trong nháy mắt Thượng Quan Linh không còn vẻ mặt buồn bã như vừa nãy, nháy đôi mắt cười, “Tình địch của người.”

Dạ ngu ngốc lắc mình một cái đi tới bên cạnh Đường Thái Nhi, mở rộng hai tay che chỗ nàng ở phía sau, “Không cho người khi dễ nương tử của ta.”

Thượng Quan Linh cười ha ha một tiếng, chớp chớp mắt, “Nương tử của người sao ~ ây da, tiểu Tầm Tầm thiệt là, có hứng thú với nữ nhân từ lúc nào vậy?”

Đường Thái Nhi sững sốt, sau đó kinh hãi, đôi môi run rẩy, hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm khuôn mặt ngay thơ của Thượng Quan Linh, “Rốt cuộc người là ai, người biết chuyện gì của Dạ nhi?”

Thượng Quan Linh khom người nhìn thẳng Đường Thái Nhi, nghiêng nghiêng cái đầu, “Ta cái gì cũng biết, nếu so với người còn biết nhiều hơn.”

Đường Thái Nhi cười nhạt, vòng qua Dạ ngu ngốc đi tới trước mặt Thượng Quan Linh. Người kia rụt đầu lại, cau mày nhìn nữ nhân trước mắt này.

“Người biết rất nhiều?” Đường Thái Nhi cười cực kỳ dịu dàng, ngọt ngào, giống như gió xuân thoảng qua.

Thượng Quan Linh không biết tại sao khi nhìn thấy nụ cười này của Đường Thái Nhi trong lòng thậm chí có chút phát run, lui về phía sau mấy bước, nhưng không ngờ Đường Thái Nhi đã tới gần rất nhanh.

“Nữ nhân kia, người muốn làm cái gì?” Thượng Quan Linh cảnh giác hỏi.

Đường Thái Nhi mỉm cười giơ tay lên khẽ xoa gò má của Thượng Quan Linh, giữa hai lông mày lộ ra tư thái nũng nịu, “Không có gì, không phải người nói, người và Dạ nhi tương thân tương ái ư, nếu là phụ quân của Dạ nhi, cũng chính là phụ quân ta nha.”

Thượng Quan Linh đẩy tay Đường Thái Nhi, “Này, cách ta xa một chút.”

“Không phải người rất thích chơi đùa như vậy sao?”

Thượng Quan Linh vừa định mở miệng nói chuyện, thân thể lại ngửa , “Ai?”

Đường Thái Nhi buông tay, “Thật là cho người ta không biết làm sao nha, người muốn ta cách xa người một chút, vậy thì xa một chút ~” vừa nói vừa ngoắc ngoắc ngón tay với Liễu Chiêu Vân, người kia chạy chậm đến bên người nàng, “Vân tỷ, Dạ nhi, chúng ta đi thôi.”

“Này! Người làm gì ta? !” Thượng Quan Linh gãi người, không nhịn được ngửa khiên hấn gần như muốn gãi rách chính mình, “Nữ nhân kia, người dám hạ độc!”

Đường Thái Nhi phát phát tay, “Để cho người cảm nhận kích thích trước nay chưa có, từ từ hưởng thụ đi ~ A ha ha ha! !”

Dạ ngu ngốc vừa đi vừa quay đầu lại, “Nương tử, hắn vừa mới khóc.”

Đường Thái Nhi: “Nếu người dùng chút ót, người cũng có thể khóc.”

Dạ ngu ngốc sững sốt, “Nương tử nói là cái tên xấu xa kia đang gạt ta? !”

“Ngốc.”

“Hừ, ta biết ngay mà, hắn không phải là người tốt.”

Đường Thái Nhi lắc đầu cười khở, “Không thể khẳng định, chắc là hắn nhận ra người.”

“A?”

“Nhưng ta sẽ không cho phép hắn mang người đi khỏi ta.” Đường Thái Nhi hơi cúi đầu tự nói.

38. Chương 38: Ngũ Độc Quả

Chương 38 : Ngũ độc quả

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Hình Dận ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, nhìn bàn cờ trước mặt, cầm quân cờ màu đen trong tay, suy nghĩ bước kế tiếp phải đi thế nào. Hộ vệ đứng ở bên cạnh đưa hắn một chén trà nóng, sau đó lui sang một bên, im lặng đứng thẳng.

Cửa phòng bị đẩy nhẹ ra, Lam Anh bước vào, liếc nhìn Hình Dận, vẫn chưa mở miệng chỉ cười.

Hình Dận giương mắt nhìn về phía Lam Anh lại cúi đầu. Đặt quân cờ đen trong tay lên bàn cờ, “Đứng đó làm gì, sao không ngồi xuống đây?”

Lam Anh ngồi đối diện với Hình Dận, nhìn bàn cờ cười nhạt. Khóe miệng khẽ cong lên, giọng nói trầm thấp, khêu gợi cũng theo đó phát ra, “Đa tạ.” Không nhiều lời hoa lệ, nhưng xem ra lời nói của hắn diễn ý rất tốt.

“Chuyện nhỏ như thế, bổn tọa có thể làm được. Nói đi, tại sao khẳng khẳng muốn đưa Đường Cảnh vào Hồn ghênh cung?” Hình Dận liếc nhìn hộ vệ bên cạnh, người kia hiểu ý đi đến rót trà cho Lam Anh.

Lam Anh trầm tĩnh cầm quân cờ màu trắng, đặt quân cờ trắng sắp bị đánh hạ tại nơi sống lại sau khi bị uy hiếp, “Nơi này có thứ nàng muốn.”

“Thật đúng là si tình.”

“Chủ thượng nghĩ vậy sao?”

Hình Dận vừa mới nói xong, Lam Anh liền thản nhiên hỏi vặn lại.

Hình Dận không giận cũng không ầm ĩ, “Nơi này có thứ gì nàng muốn sao? Người đưa cho nàng cũng được, còn có thể khiến nàng cảm tạ người, hà tất phải làm điều thừa chứ?”

Lam Anh cười nhạt, không trả lời câu hỏi của Hình Dận.

Thật ra thì Hình Dận hiểu, hắn làm như vậy là không muốn để Đường Thái Nhi cảm thấy mình thiếu nợ hắn, chỉ vậy mà thôi. Nam nhân một khi yêu, làm một số chuyện, lý do có thể rất phức tạp thì phức tạp khiến cho người ta không thể suy đoán. Cũng có thể rất đơn giản, đơn giản đến làm cho người ta vừa thấy đã hiểu ngay.

“Là si tình, hay là vì lời hứa hai năm trước?”

Bàn tay cầm quân cờ trắng của Lam Anh dừng một chút, hai mắt mơ mơ màng màng, nhưng một khắc sau liền trấn tĩnh.

Hình Dận thấy vậy, khoe miệng không khỏi nhếch lên: “Nếu không có tình, thì không có hứa hẹn kia. Xem ra, chung quy là số phận làm hại người.”

“Đại hội võ lâm lần này, chắc chắn sẽ rất đặc sắc.” Lam Anh cúi đầu nhìn lá trà xoay tròn trong chén trà, đổi đề tài. Chuyện hai năm trước, không nên đề cập tới thì tốt hơn. Lòng mảy của hắn khẽ động, trong giọng nói lộ ra chút mong đợi, “Vị trí minh chủ, tình thế bắt buộc chủ thượng.”

Hình Dận: “Biết đâu sẽ đặc sắc khiến người không thể ngờ. . . . Nơi này có rất nhiều người của Thái tử Dạ Chiêu quốc và Tam gia.”

“Người trong cung chẳng lẽ cũng muốn dính vào chuyện giang hồ?” Lam Anh bình tĩnh hỏi. Hắn đã sớm biết đám người kia tới đây, bọn họ có người vì muốn giết Lăng Dạ Tầm, có người vì cứu Lăng Dạ Tầm.

“Hừ ~” Hình Dận buồn bực, cười ra tiếng, “Nói cứ như người không biết gì ấy, không phải đã gia nhập phe Thái Tử sao?”

“Bộp” Một tiếng, quân cờ đen rơi xuống bàn cờ, ngón tay chạm nhẹ, lại nâng lên, quân cờ đã sớm bị tán thành bột.

“Chủ thượng lúc nào cũng thích nghĩ quá nhiều.” Lam Anh buông quân cờ trắng trong tay ra, khẽ cau mày, “Cờ trắng thua.”

“Một khắc người cầm quân cờ kia lên, cũng đã biết trước tàn cuộc.”

“Nhưng vẫn muốn giãy chết.”

Hình Dận cầm chén trà lên, nước trà trong chén đã lạnh, đặt chén trà xuống, hắn chuyển đề tài, “Không muốn gặp Đường Cảnh một lần sao?”

Lam Anh dừng một chút, “Nói sau đi.”

“Nếu một nữ nhân không thuộc về người, chính là người thật sự không đủ mạnh, hoặc trong lòng nàng có người khác quan trọng hơn người. Rất rõ ràng, người thuộc loại thứ hai, cũng là loại bi ai nhất.” Hình Dận nói xong, lời nói không chút kiêng kỵ của mình ít nhiều sẽ kích thích Lam Anh.

Như dự đoán, hai tay Lam Anh run rẩy, nắm chặt thành quyền bên trong tay áo. Hắn đang cố áp chế cơn giận của mình.

“Nếu như ta là người.”

Lam Anh giương mắt lên nhìn Hình Dận, chờ hắn nói tiếp.

“Ta. Sẽ giết Bạch Si Dạ cũng chính là Tam hoàng tử, Lăng Dạ Tầm.” Hình Dận thản nhiên nói việc không liên quan đến mình. Từng câu, từng chữ đánh thép cắm vào lòng Lam Anh.

Lam Anh đứng dậy, “Rất tiếc, ta không phải là người.” Dứt lời, phất tay áo bỏ đi.

Hình Dận nhìn bóng lưng Lam Anh, nhẹ giọng cười một tiếng, “Đi, đi gặp lão Minh Chủ.”

Hộ vệ phía sau cung kính cúi người, “Vâng chủ thượng.”

Ban đêm, Đường Thái Nhi đổi một bộ quần áo đi đêm, cầm Trạm Lô kiếm trong tay, che miêng vải đen đã chuẩn bị lên mặt, lách mình một cái bay ra khỏi phòng.

Ẩn nấp sau cây cột nhà, đội tuần tra đi ngang qua, Đường Thái Nhi thò tay cản lại. Trạm Lô kiểm kê vào sổ của một tên hộ vệ đi cuối cùng, nháy mắt đã túm vào trong góc khuất.

Kiểm quang chợt lóe, thân kiếm lạnh như băng kề sát cổ họng của hắn. Hai mắt Đường Thái Nhi toàn là sát ý, hung tợn tra hỏi: “Tin ta đi, người mà hô lên ta liền cắt đứt cổ họng của người ! Nói! Ngủ Độc quả được giấu ở đâu? !”

Tên hộ vệ bị bắt run rẩy hai chân, thân kiếm phát ra khí lạnh khiến cả người hắn run lẩy bẩy, đưa tay chỉ hướng tòa tháp cao phía xa, “Ồ đó. Ở đỉnh tháp. Ếc.”

Đường Thái Nhi đánh một kích khiến hắn ngã đi, sau đó kéo hắn đến bụi cỏ, ném vào trong, rắc phấn độc, sẽ khiến hắn không tỉnh lại trước khi trời sáng.

Cẩn cẩn thận thận tránh hộ vệ tuần tra qua lại, mất rất nhiều sức, rốt cuộc cũng tới được rừng hoa mới phát hiện lúc sáng.

Thân thể dán chặt vào một thân cây lớn, điều tức.

Ngửa đầu nhìn tòa tháp cao, nàng thở một hơi thật dài, sau đó khẽ nhún mũi chân, chạy như bay về hướng tháp cao.

Đi tới tháp, vừa muốn tiến vào, không ngờ lại bị một lực mạnh níu lại, còn chưa kịp phản ứng đã bị đối phương đẩy ra. Cả người hắn gắt gao vẩy chặt nàng trên bức tường lạnh lẽo, miếng vải đen trên mặt cũng bị đối phương kéo xuống. Đối phương nhẹ nhàng nghiêng đầu, che ánh trắng lại. Tầm mắt rơi vào bóng tối, chỉ có một đôi mắt chớp động.

“Người.”

“Xuyt.”

Đường Thái Nhi đang muốn giãy giụa, liền thấy một hộ vệ đang chậm rãi đến từ phía xa, nàng gắt gao cắn môi dưới, “Người đến cứu ta sao?”

“Ừ.”

“Được, ta tin người.” Đường Thái Nhi thở hổn hển, trong lòng thấp thỏm bất an, nhưng vẫn tựa đầu vào lồng ngực đối phương, để hắn hoàn toàn bọc mình lại. Người ngoài nhìn vào, giống như hai người yêu nhau đang dây dưa không thể tách rời.

“Là ai?” Người đến vừa hỏi vừa hướng trường thương trong tay về phía bọn họ.

Đặt Đường Thái Nhi trên người, nâng tay chống lên vách tường gần tai nàng. Ống tay áo thật dài che kín bộ quần áo đen của nàng, chỉ lộ ra nửa gò má.

Người nọ ngẩng đầu nhìn hướng hộ vệ, đôi mắt nhuộm màu dục vọng làm tâm niệm người ta run lên.

Trong mắt hắn toàn là tức giận vì chuyện tốt bị quấy rầy. Người trong ngực liếc nhìn hộ vệ rồi quay đầu đi chỗ khác, giống như đang thẹn thùng.

“Thì ra là Lam hộ pháp, tiểu nhân thất lễ, thất lễ.” Đầu lĩnh hộ vệ vội vàng thu hồi trường thương, đem e ngại trong lòng chuyển hóa thành giận dữ đối với thuộc hạ, “Đừng nhìn nữa, đi chỗ khác cho ta, qua bên kia tuần tra đi!”

“Lam hộ pháp, tiểu nhân không quấy rầy nữa, người. Người cứ tiếp tục.” Nói xong, dẫn đoàn người vội vã rời đi.

Lam Anh che giấu cảm xúc giả dối vào đáy mắt, rút hai cánh tay đặt bên hông Đường Thái Nhi về, đứng thẳng lên, “Không sao chứ.”

“Lam đại ca? !” Nhờ ánh trăng, Đường Thái Nhi rốt cuộc cũng thấy rõ người trước mắt, lại là Lam Anh.

Tiếng “Lam đại ca” Ồ trong tai Lam Anh có chút chói tai. Hắn cười nhạt, cúi đầu liếc nhìn miếng vải đen trong tay, khoe miệng nhếch lên, đưa tới trước mặt của Đường Thái Nhi, “Cho nàng, cẩn thận chút, ta đi đây.” Nói xong liền xoay người muốn rời đi.

“Khoan đã!” Đường Thái Nhi cầm miếng vải, gọi Lam Anh lại, “Lam đại ca cũng tới tham gia đại hội võ lâm hử.”

Đường Thái Nhi cúi đầu, có chút ghét bản thân, lúc này lại hỏi một câu ngu ngốc như vậy.

Lam Anh cười tự nhiên, “Ừ, nhận lời mời của mình chủ, giúp xử lý một số việc, ta cáo từ trước.”

Nhìn bóng Lam Anh đi xa, nàng thấp giọng nói: “Đa tạ.”

Lấy miếng vải đen trong tay che mặt lần nữa, Đường Thái Nhi xoay người lách mình tiến vào trong tháp.

Cảnh vệ xung quanh cũng không nghiêm ngặt như tưởng tượng, dễ dàng làm mấy tên giữ cửa ngắt đi.

Nhìn bậc thang quanh co, u ám. Đường Thái Nhi lấy hỏa chiết tử (là cái tròn tròn hình trụ dùng giữ lửa) từ trong ngực ra, mượn ánh lửa yếu ớt đi về phía trước.

Một lát sau, đã đến đỉnh tháp, hao tổn nội lực. Đẩy cửa đá vừa dầy vừa nặng ra, ánh lửa chói mắt nóng rực khiến Đường Thái Nhi cả kinh, vội vàng lui về phía sau mấy bước. Lúc phục hồi tinh thần lại mới phát hiện không phải tia lửa bay ra, chỉ đơn thuần là nhiệt độ à thôi.

“Thì ra là hẳn dùng đá lửa ngàn năm để giữ Ngũ Độc quả được tươi.” Đường Thái Nhi đứng ở ngưỡng cửa, trong lòng vô cùng phức tạp.

Ngũ Độc quả ngay trước mặt, có muốn chữa bệnh cho Dạ nhi không.

Bước chân của Đường Thái Nhi không khỏi chậm lại, đi về phía Ngũ Độc quả đang nổi giữa phiến đá.

“Sau này sẽ thế nào đây?”

Khóe mắt nàng không cẩn thận rịn ra một chút mồ hôi. Đúng vậy, nơi này quá nóng đi, khó tránh khỏi lại toát mồ hôi.

Đưa tay chạm vào Ngũ Độc quả, cảm giác lạnh lẽo từ đầu ngón tay truyền đến, “Rời khỏi đây, chỉ có một giờ để giữ nó được tươi.”

Mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra. Nàng nhắm chặt hai mắt, ý đã quyết. Nàng cầm Ngũ Độc quả bỏ vào trong túi vải, xoay người bay đi.

Đá lửa sau lưng lập tức mất đi tia lửa đỏ, giống như mất đi sức mạnh, từ từ lạnh hóa thành màu xám tro. Sau đó trên tảng đá trơn nhẵn “rắc rắc rắc rắc” Toàn vết nứt.

Khinh công của Đường Thái Nhi mặc dù không phải thượng thừa, nhưng không khó khăn để tránh được tầm mắt của hộ vệ. Vừa lóe, người khác gần như không thấy rõ chuyển động, nàng đã đi xa vài dặm.

Lách mình vào phòng, dựa lưng vào cửa, gắt gao đóng kín. Hai tay ôm Ngũ Độc quả của Đường Thái Nhi đã lạnh đến tím bầm.

Liếc mắt nhìn Dạ nhi đang nằm trên giường, Đường Thái Nhi an tâm thở ra một hơi.

Đi tới trước bàn, mở túi vải ra, tia sáng lạnh mỏng manh xuyên thấu ra ngoài.

“Nương tử.” Dạ ngu ngốc nghe thấy tiếng động, mở mắt, nhìn thân ảnh của Đường Thái Nhi mới chậm rãi ngồi dậy.

Đường Thái Nhi tháo miếng vải xuống ra, làm động tác im lặng với Dạ ngu ngốc. Sau đó xoay người đi về phía bọc quần áo, từ bên trong lấy ra vài chai lọ và dụng cụ.

“Nương tử đang làm gì á?”

“Thuốc giải, Dạ nhi ngoan, yên lặng một lát, không được quấy rầy ta.”

“Ừm. . . .” Dạ ngu ngốc mặc dù không hiểu nương tử đang làm những gì, nhưng vẫn ngồi ngay ngắn trên giường. Ôm hai chân, gối cằm lên đầu gối, đôi mắt sáng ngời ngơ ngác nhìn Đường Thái Nhi lấy bên trái rồi lấy bên phải.

Đường Thái Nhi dùng dao cắt Ngũ Độc quả, nhỏ thứ nước đặc dính vào trong chén, đổ phổi được đã điều chế trước đó vào trong chén nước quả. Trong nháy mắt, khí lạnh tiêu tán, chất lỏng lạnh màu lam lay động trong chén thật lâu không chịu lắng lại.

Dội chất lỏng không dao động nữa, Đường Thái Nhi mới rắc bột thuốc còn lại vào, khẽ lắc, trộn đều.

Để cái chén xuống, nàng hướng Dạ ngu ngốc đang ngồi trên giường nhìn mình gọi, “Dạ nhi.”

Dạ ngu ngốc hí mắt cười một tiếng, trong phòng tối om chỉ có thể nhìn thấy vị trí của nương tử, nhưng không nhìn thấy biểu tình trên mặt nàng. Dịch qua một bên, đập đập giường, “Nương tử đến đây, ngồi bên cạnh Dạ nhi đi.”

Đường Thái Nhi bưng chén thuốc đi đến, ngồi xuống bên cạnh Dạ ngu ngốc, “Uống đi.”

Dạ ngu ngốc ghé đầu nhìn một chút, chất lỏng lạnh màu lam dưới ánh trăng có vẻ tê buốt, “Đây là cái gì?”

“Thuốc giải, uống nó, ngươi có thể khôi phục.” Đường Thái Nhi không dám nhìn ánh mắt của Dạ ngu ngốc, trầm giọng nói.

Dạ ngu ngốc im lặng hồi lâu không mở miệng, Đường Thái Nhi cũng lẳng lặng bưng chén thuốc không lên tiếng.

“Nương tử, muốn Dạ nhi khôi phục thành bộ dạng gì nữa. . . .” Dạ ngu ngốc cúi đầu, sợi tóc rũ xuống, che nửa khuôn mặt của hắn.

Đường Thái Nhi cười cười, “Đương nhiên là dáng vẻ trước kia của ngươi.”

“Nhưng trong lòng Dạ nhi không có trước kia, cũng không muốn quay lại.”

Đường Thái Nhi hai mắt nhắm lại, “Ngoan Dạ nhi, không nên tùy hứng, uống nó đi.”

“Nương tử nghe người khác nói như vậy nên ghét Dạ nhi ngốc sao?”

“Dạ nhi, quá khứ của một người, không thể nói buông là có thể buông, cũng không thể nói không thèm nghĩ nữa là không nhớ tới.”

Ngực Dạ ngu ngốc thấp thỏm dữ dội, hô hấp nặng nề biểu thị hắn sắp bộc phát.

“Choang!” Chỉ thấy tay áo Dạ ngu ngốc vung lên, ngay sau đó tiếng vỡ chối tai cũng theo đến.

Đường Thái Nhi sững sờ nhìn một màn kết thúc, miệng há hốc, nước từ khóe mắt không ngừng rơi xuống. Từ từ đứng lên, nhìn chén thuốc vỡ tan trên đất, cùng thứ chất lỏng màu lam vung vãi trên mặt đất, không ngừng run rẩy.

39. Chương 39: Tình Đoạn Nghĩa Tuyệt

Chương 39 : Tình đoạn nghĩa tuyệt

Edit : Diễm Mồ

Beta : kun'xih

“Ta không muốn uống thuốc giải! ! Dạ nhi sẽ mang bộ dạng hiện tại này! Dạ nhi chính là kẻ ngốc! Chính là kẻ ngốc! Không muốn bình phục! Ta không muốn nhớ về quá khứ! Ta chỉ muốn nương tử! Tại sao nương tử lại ghét kẻ ngốc là ta!”

Hai vai Đường Thái Nhi run rẩy, cổ nuốt nước mắt. Vung tay tát một cái, khiến khóe miệng Dạ ngu ngốc ứa máu.

“Người có biết ta rất khó khăn mới làm ra thuốc giải này hay không! Người nói đồ liên đồ! Người có nghĩ tới ta hay không!” Đường Thái Nhi rống to, hai mắt đỏ hoe không ngừng rơi nước mắt, “Ta không bao giờ quên người nữa, người tốt hay xấu, sống hay chết, cũng đừng tới tìm ta! !”

Tuyên bố rạn nứt, ra sức hét to.

Đường Thái Nhi xoay người đẩy cửa ra, không hề ngoảnh đầu nhìn lại.

Dạ ngu ngốc khóc lóc, nhìn bóng lưng Đường Thái Nhi rời đi, nắm chặt quả đấm trong tay áo, cắn môi dưới nghẹn ngào tự nói, “Dạ nhi ngốc, có cái gì không tốt, tại sao không thích Dạ nhi ngốc chứ? Tại sao muốn ta bình phục. Ta không muốn nhớ về chuyện trước kia, ta biết, trước kia ta nhất định sẽ không vui vẻ như thế này, nhất định không.”

Dạ ngu ngốc nhặt những mảnh vỡ lên, nhìn thứ chất lỏng màu lam còn trên mặt đất. Dùng tay áo lau nước mắt trên má, hé miệng, nuốt chất lỏng lạnh thấu xương kia vào trong bụng.

Tim đập mạnh, hoảng sợ khiến toàn thân hấn co giật, cuộn người ngã trên mặt đất, “Nương tử. Nương tử. rất. Khó chịu.”

Hắn ôm ngực, gần như thở gấp. Hai mắt dần dần mất đi tiêu điểm, quả thật giống như người rơi vào vách núi, không ngừng mê muội, chóng mặt. Cơ thể không khống chế được, cuối cùng tất cả ý thức tan biến.

Cánh tay rũ xuống mặt đất, Dạ ngu ngốc nhắm hai mắt lại, mất đi toàn bộ tri giác.

Đường Thái Nhi đau lòng, Trầm Lô kiểm trong tay hận không thể lập tức ra khỏi vỏ đảm chết vài người.

Khóe mắt nhìn thấy vài bóng đen, Đường Thái Nhi cảnh giác, lắc mình một cái trốn vào góc phòng. Nhìn thấy hơn mười tên mặc đồ đen đang lên vào phòng nàng.

“Bọn chúng. Muốn giết Dạ nhi!” Đường Thái Nhi thầm kêu không ổn, khe điểm mũi chân, lắc mình trở về phòng, lòng bàn tay đã sớm đầy mồ hôi.

Vọt vào phòng, liền nhìn thấy Dạ ngu ngốc té xỉu trên đất, giống như một kiếm xuyên qua trái tim của nàng, “Chuyện gì xảy ra. Đây.” Nàng chạy tới ôm lấy Dạ ngu ngốc, “Dạ nhi! Dạ nhi! Người sao rồi? !”

Lắc không ngừng, nhưng đối phương không có chút phản ứng nào.

Đường Thái Nhi cắn chặt môi dưới, lỗ tai giật giật, đám người áo đen kia sắp tới đây, nhưng phòng của Tịch Thanh lại cách nơi này quá xa, căn bản không thể nhờ hắn trợ giúp.

Đường Thái Nhi hốt hoảng, đầu óc hỗn loạn không tìm ra cách gì, ôm chặt Dạ ngu ngốc, nàng khóc, chôn đầu vào vai Dạ ngu ngốc, “Đừng chết, đừng rời đi, đừng rời xa ta. Ta sai rồi. Người có thể không bình phục, ta bằng lòng để người ngốc nghếch cả đời. Dạ nhi.”

Đường Thái Nhi ngẩng đầu lên, lau khô nước mắt, “Ta sẽ cứu ngươi, có thể.” Dứt lời, ôm hông của Dạ ngu ngốc, bế ngang, dùng hết toàn bộ nội lực, bay hướng Hồn nghênh cung.

Cùng lúc đó dưới tháp cao của Hồn nghênh cung, đèn đuốc sáng rỡ. Rất nhiều đội tinh vệ đang tìm kiếm kẻ ăn trộm Ngũ Độc quả.

Minh chủ võ lâm là Tiêu Duệ đang phẫn hận vung ống tay áo, “Nhất định phải bắt được kẻ trộm cho ta!”

Lam Anh lạnh lùng đứng ở một bên, hắn đã sớm dàn xếp mọi thứ cho Đường Thái Nhi, sẽ không có ai nghi ngờ nàng.

Nói vậy, lúc này Lăng Dạ Tầm cũng đã khôi phục trí nhớ và võ công của hắn.

“Thái nhi, mong rằng hắn sẽ xứng với nàng.”

Mặc dù nội lực của Đường Thái Nhi rất lớn, nhưng cũng không cách nào chịu được việc ôm một nam nhân dùng khinh công bay xa mấy trăm dặm.

Nội lực không ổn định, hai chân mềm nhũn, hai người rơi từ ngọn cây xuống bãi cỏ.

Vừa vàng ôm lấy Dạ ngu ngốc, để tránh cho hắn bị thương. Chỉ cảm thấy phần lưng bị chấn động mạnh, một ngụm máu phun ra từ trong miệng, lập tức theo má chảy đến tai.

Đường Thái Nhi nằm trên mặt đất, tảng đá dưới lưng gần như đâm vào trong thịt nàng. Dạ ngu ngốc phía trên vẫn hôn mê bất tỉnh, hô hấp yếu ớt.

Nàng ôm chặt hắn, “Không có chuyện gì, sẽ không có chuyện gì.”

Đẩy nhẹ Dạ ngu ngốc trên người sang một bên, nàng lau vết máu ở khóe miệng, ngồi dậy. Sự đau đớn ở lưng khiến nàng có chút khó thở, nhưng lúc này không cho phép nàng có nửa phần trì hoãn. Đứng thẳng, kéo Dạ ngu ngốc lên, ôm hông hắn, khoát một cánh tay của hắn lên vai mình, xem kiểm trong tay như cây gậy, nàng gắng sức đi về phía trước.

Bốn phía hơn mười bóng đen tới tấp nhảy xuống, “Leng keng!” Mấy tiếng, vô số thanh trường kiếm ở dưới ánh trăng mang vẻ lạnh lẽo đến cực điểm.

Đường Thái Nhi dừng bước, nắm chặt bàn tay lạnh như băng của Dạ ngu ngốc. Nàng cảm thấy bất lực, thật sự muốn buông tay, nhưng nữ nhân như vậy, không phải là nàng, cho nên, nàng chọn mạnh mẽ. Một tay ôm hông Dạ ngu ngốc, một tay rút Trảm Lô bảo kiếm ra, “Có Đường Thái Nhi ta ở đây, các người đừng hòng động đến một sợi tóc của hắn.” Nàng bình tĩnh hô, thuốc độc trong tay áo cũng rục rịch.

Đám người mặc đồ đen không nói lời nào, đều vung trường kiếm lên, đánh tới nàng như mưa.

Đường Thái Nhi vừa vung kiếm, phần độc trong tay áo cũng theo đó hất ra, chỉ nghe vô số tiếng kêu thảm nối nhau truyền đến, cơ thể mấy tên mặc đồ đen vụn vụn rồi từ từ ngã xuống đất.

Nhưng không ngờ, một lớp ngã xuống lại có một lớp tiến lên, đúng là giết không hết.

Lâm Mục dẫn đầu mười tên thủ hạ chạy ra khỏi khách điểm, cảm tức nhìn Thượng Quan Linh bên cạnh, “Người nên sớm nói cho ta biết tin tức của Tam hoàng tử!”

Thượng Quan Linh nhún nhún vai, “Chớ vội nói ta, vẫn nên tranh thủ thời gian cứu hắn đi.” Nói xong xoay người rời đi.

“Người định làm gì?” Lâm Mục gọi Thượng Quan linh lại.

Thượng Quan Linh gãi gãi đầu, “Mắc cười, ta xem đến đây là đủ rồi, dù sao, ta biết các người sẽ không để cho chủ tử của các người xảy ra chuyện gì không phải sao? Tạm biệt nhé!” Dứt lời, lắc mình một cái biến mất trong màn đêm.

“Đại nhân!” Một tên thuộc hạ cầm kiếm cung kính hầu ở một bên.

“Đi!” Lâm Mục cau mày, hất ống tay áo lên, cười trên khoái mã, chạy theo mọi người hướng tới rừng cây ở ngoại thành phía tây.

Toàn bộ thuốc độc trên người Đường Thái Nhi đã dùng hết, cơ thể gần như bị xé rách. Vết thương sau lưng không ngừng chảy máu, nàng có thể tưởng tượng ra khuôn mặt của mình bây giờ tái nhợt như thế nào, vạt áo sau lưng loang lổ vết máu như thế nào.

Lúc huy kiếm rơi vào công kích của địch nhân, hai mắt của nàng bắt đầu dần dần mờ đi, trên cánh tay cũng bị chém bốn, năm vết.

Đứng tại chỗ, cánh tay ôm Dạ ngu ngốc cứng ngắc, gắt gao nắm chặt không chịu buông ra. Kiếm trong tay nàng hạ xuống, mũi kiếm chổng trên đất.

Đám người mặc đồ đen bao vây xung quanh nàng, cầm kiếm bắt đầu tấn công từ bốn phía.

Một người trong đó cặp mắt lóe lên, trường kiếm trong tay cắt ngang, thế như chẻ tre đâm hướng Dạ ngu ngốc. Đường Thái Nhi kinh hãi, ôm lấy hán muốn đẩy hán ra, nhưng không ngờ cơ thể nặng nề đẩy Dạ nhi ra rồi lại không cách nào tự thoát được.

Bên tai truyền đến tiếng trường kiếm đâm vào cơ thể, rõ ràng như vậy. Đường Thái Nhi híp mắt lại, cơ thể mệt mỏi gần như không cảm giác được đau đớn, trong miệng không ngừng phun ra máu tươi. Cúi đầu nhìn thân kiếm sáng choang xuyên qua bụng mình.

Nàng, phải lấy biểu tình gì để đối mặt với đại nạn lần này đây?

Dạ nhi. Thật xin lỗi.

Tầm mắt dần dần mờ đi, hai mắt mơ hồ nhìn Dạ ngu ngốc ngã xuống đất, “Dạ nhi.”

Bỗng nhiên cánh tay giữa không trung không thể đè nén sự run rẩy, nhẹ buông tay, Trạm Lô kiếm rơi tự do xuống đất.

Coong, coong, coong.

Từng tiếng, gõ vào đáy lòng Đường Thái Nhi, khiến thân thể nàng đang chết lặng có một chút cảm giác.

Ngay sau đó thân thể càng ngày càng nhẹ, giống như lơ lửng ở không trung. Đường Thái Nhi biết, mình phải đi, phải đi rồi.

Cơ thể không còn ý thức ngã trên đất, trong tầm mắt hẹp nhìn thấy rất nhiều con ngựa xông vào rừng cây. Vô số mũi tên đâm xuyên qua cơ thể của đám người mặc đồ đen xung quanh.

Ngón tay khẽ giật giật, nhưng nàng không sờ tới tay của Lăng Dạ Tầm, bọn họ đã rời đi, đi xa.

Rất xa sao?

Chẳng qua là. Nàng không còn sức lực để đuổi theo hán mà thôi.

Một đôi giày đen dừng lại trước mắt nàng, người đến ngồi chồm hổm, ôm lấy cơ thể Lăng Dạ Tầm, hình như đang gào thét cái gì đó. Chẳng qua là, Đường Thái Nhi không nghe được gì nữa.

Tất cả ý thức.

Toàn bộ. Biến mất.

Sáng tinh mơ, nước mưa lạnh buốt không ngừng rơi xuống, giống như cố ý tới cọ rửa máu tươi trong cánh rừng này. Xác chết ngổn ngang, da dẻ của bọn chúng bị nước mưa xối rửa đến xanh đen, trắng bệch.

Tịch Thanh cúi đầu đi giữa rất nhiều xác chết, bước chân chậm chạp, cẩn thận đột nhiên dừng lại, sau đó chạy như bay.

“Thải nhi!” Hán ngồi xổm bên cạnh Đường Thái Nhi, nhìn nàng giống như ngã vào vũng máu, “Tại sao có thể như vậy.”

Hán hốt hoảng ôm lấy Đường Thái Nhi, bấm tay xem xét hơi thở của nàng, chỉ cảm thấy hơi thở của nàng rất mong manh, “Kiên trì chút, nhịn được!” Tịch Thanh hô to, bế nàng lên.

“Dạ. Nhi.” Đường Thái Nhi hé miệng, yếu ớt nói ra hai chữ.

Tịch Thanh ôm chặt lấy nàng, sau đó bay vọt lên ngựa, để trong lòng mình, “Thải nhi, có nghe ta nói gì không? Giá!” Quát to một tiếng, điều khiển khoái mã chạy nhanh vào thành.

Đường Thái Nhi nhắm mắt lại gần như không còn ý thức, thấp giọng thì thào, “Ta cứu. Không cứu được Dạ. Nhi.”

“Ngoan, tiếp tục nói chuyện, đừng ngủ, kiên trì, ta dẫn người tìm đại phu.” Tịch Thanh ôm eo Đường Thái Nhi, cảm nhận vết thương lại nứt toát ra, máu tươi dần dần nhuộm đỏ bàn tay.

Môi hần run run, “Kiên trì! Đường Thái Nhi! Người không phải lợi hại nhất sao! Không thể. Không thể chỉ vì mấy vết thương nhỏ mà chết! Có nghe thấy không!”

“Ta.”

“Không thể chết! Nghe không thấy! Người mà chết Tịch Thanh ta cả đời sẽ coi thường người!”

“Tịch. Thanh. Ta, rất buồn ngủ.”

“Đừng ngủ! Nữ nhân ngu ngốc, không được ngủ!”

Tịch Thanh cảm nhận được người trong ngực dần dần mất đi hơi thở, tâm không khỏi đau đớn, “Cầu xin người. Hãy kiên trì.”

Y quán trong Phong thành.

Tịch Thanh ôm Đường Thái Nhi vọt vào y quán, “Đại phu! Cứu nàng! Cứu nàng!”

Đại phu đang bắt mạch đột nhiên có người xông vào liền sợ hết hồn, run rẩy, tầm mắt lại rơi trên người nữ tử mặc quần áo màu đen trong lòng hần, “Nàng. Nàng.”

Cả người Tịch Thanh toàn nước mưa, ôm Đường Thái Nhi cũng ướt nhẹp vọt đến giường, đặt xuống, kéo cổ áo của đại phu, “Cứu nàng, nếu như nàng chết, ta sẽ cho người chết theo!”

“Được, được, được, đại gia ngài bớt giận bớt giận, tiểu nhân tới chẩn bệnh cho nàng.”

40. Chương 40: Tịch Thanh Khuynh Tình

Chương 40 : Tịch Thanh khuynh tình

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Kinh thành, Lãm vương phủ.

Bên trong phòng ngủ lớn, mười mấy nha đầu bận ra bận vào. Nước nóng, khăn, tập y (áo lót mặc bên trong), trà nóng và chén thuốc từng tốp từng tốp bưng vào bưng ra. Lâm Mục đứng ở cửa phòng, nhắm hai mắt dằn dò kẻ dưới.

Mùi hương đặc biệt bay tới, Lâm Mục mở mắt nhìn người đến, cung kính khom người, “Vân Thường công chúa.”

Nữ tử được gọi là Vân Thường công chúa mặc một thân cẩm y hoa lệ, rườm rà. Lụa mỏng như nước làm nổi thân thể kiều kỳ, làn da trắng nõn như trứng gà bóc, tóc dài mềm mại búi thành búi lỏng. Trâm

cài bằng ngọc trữu xuống, làm tôn lên khuôn mặt tuyệt mỹ kia. Váy dài phất pha phất phới, hương thơm thấm vào lòng người. Đôi mắt như nước nhìn phía trước lại không có tiêu cự, bên cạnh, nha hoàn mặc lục y cẩn thận đỡ nàng, chỉ sợ có gì sơ xuất.

Người này là Ngũ công chúa Lăng Tiêu Doanh, cùng một mẹ sinh ra với Lãm vương gia.

“Đứng dậy đi, Lãm đại ca.” Lăng Tiêu Doanh hướng về phía giọng nói, cười hòa nhã. Vươn tay, vừa vịn chạm phải ống tay áo Lãm Mục.

Lãm Mục có chút xấu hổ trả lời: “Công chúa, tại hạ tên Lãm Mục, còn gọi là Lãm tổng quản.”

Lăng Tiêu doanh cười nhạt, đổi đề tài, “Hắn chưa tỉnh sao, các người tìm thấy Vương huynh ở đâu vậy?”

“Ở Hồn thành.”

“Mặc kệ thế nào, trở về thì tốt, làm phiền người rồi.” Lăng Tiêu Doanh cười điềm đạm. Đôi mắt động lòng người nhưng không có thần sắc thật sự làm người ta muốn thử dài. Lãm Mục nhìn khuôn mặt nghiêng của Lăng Tiêu Doanh, mặc dù không khuynh thành tuyệt sắc nhưng cũng khiến lòng người rung động.

“Công chúa nghiêm trọng rồi, bảo vệ Lãm vương vốn là bổn phận của vi thần.” Lãm Mục khom người chấp tay nói.

“Công chúa! Công chúa! Vương gia tỉnh rồi!” Một nha hoàn nhấc váy chạy vọt ra, nồn nóng hô.

Lăng Tiêu Doanh vui mừng, rất nhanh lắc lắc bàn tay đang đặt lên cánh tay của nha hoàn, “Thanh Lục! Mau, đỡ ta vào trong!”

“Vâng.”

Lăng Dạ Tầm mở hai mắt khô khốc ra, nhìn mọi thứ quen thuộc xung quanh, không khỏi buồn bực, ho nhẹ hai tiếng, phiền muộn trong ngực từ từ lan ra.

“Ca ca!” Thanh Lục đỡ Lăng Tiêu Doanh đi tới bên giường, “Ca ca, ca đã tỉnh chưa?”

Tiêu Doanh lần tìm, cảm nhận được một bàn tay ấm áp nắm bàn tay mình, không khỏi hài lòng cười một tiếng, chậm rãi ngồi xuống giường.

Lăng Dạ Tầm nhìn Tiêu Doanh không mở miệng nói gì, chỉ từ từ đứng lên, ngồi ở trên giường nhìn tập y sạch sẽ trên người mình, cau mày hướng Lãm Mục hỏi: “Bổn vương ngủ bao lâu rồi?”

Lãm Mục chấp tay khom người, “Bẩm vương gia, một ngày một đêm rồi.”

“Ca ca.”

“Ta không sao, Doanh nhi đừng lo lắng.”

Tiêu Doanh ngây ngốc cười, “Ca ca còn nói không sao nữa, giọng nói đã khàn rồi kìa.”

Lăng Dạ Tầm vỗ vỗ mu bàn tay Tiêu Doanh, tùy tâm mà nở nụ cười dịu dàng, “Ừ, vậy Doanh nhi đi nấu cho ca ca một chén canh Băng Liên, sở trường của muội đi?”

“Vâng! Được ạ! Doanh nhi sẽ đi ngay, ca ca đừng vội.” Tiêu Doanh vui mừng mò tìm cánh tay Thanh Lục. Thanh Lục vội vàng đi đến đỡ lấy nàng, “Thanh Lục, đưa ta tới phòng bếp.”

Lăng Dạ Tầm nhìn bóng lưng Tiêu Doanh biến mất trước mắt, mới nhắm mắt điều chỉnh hô hấp, xoa cái trán đau, lại mở mắt ra. Ánh mắt sắc bén nhìn Lãm Mục, “Thượng Quan Linh đâu?”

“Hắn?” Lãm Mục có chút không hiểu tại sao Lăng Dạ Tầm đột nhiên hỏi vậy, nhưng cũng không dám nhiều lời, cúi đầu trả lời, “Vi thần không biết, tách ra ở Hồn châu.”

“Vương gia, mấy ngày nay, người đã đi đâu?”

Lăng Dạ Tầm nắm chặt chần, thổn thức, “Bổn vương không nhớ rõ, giúp Bổn vương thay quần áo.”

Lãm Mục có chút kinh ngạc hỏi: “Vương gia, thân thể người vừa mới bình phục, muốn đi đâu sao?”

“Vào cung.” Lăng Dạ Tầm xốc chân lên, thân hình cường tráng đứng trên mặt đất. Hai cánh tay giơ lên đợi nô bộc hầu hạ.

Bọn nha hoàn đã cầm quần áo và trang sức phù hợp, đứng ở một bên. Nha hoàn bên người Lăng Dạ Tầm là Trụy Nhi, cầm quần áo lên, mặc vào cho hắn.

“A?” Trụy Nhi sửa sang lại quần áo của Lăng Dạ Tầm, đúng lúc nhìn thấy dây chuyền trên cổ hắn, “Vương gia, đây là?”

Lăng Dạ Tầm cúi đầu liếc mắt nhìn, giơ tay lên sờ sờ sợi dây chuyền, khẽ nhíu mày, “Tiếp tục đi.”

Trụy Nhi cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ đành phải đồng ý nói: “Vâng.”

Khách điểm trong Phong thành.

Tịch Thanh ngồi xổm trước bếp, lau bụi than vì không cẩn thận mà dính trên mặt, tiếp tục cầm Bồ Diệp phiến quạt lửa. Đoán chừng đã được rồi, mới cầm miếng vải bố quần lấy quai ấm, đổ nước thuốc ra chén.

“Công tử, chuyện nhỏ như vậy cứ để tiểu nhân.” Một tiểu nhị đi ngang qua, nhìn thấy khách quan đang đun thuốc, không khỏi nhiều lời nói một câu.

Tịch Thanh khoát khoát tay, bưng chén thuốc lên, “Khỏi phiền.” Dứt lời, xoay người đi về phía phòng khách.

Tiểu nhị vắt khăn vải trong tay lên vai, bắt đầu đi lác đác, “Vị cô nương kia chính là nương tử của hắn sao, liệu mạng chăm sóc như vậy.”

Tịch Thanh đẩy cửa phòng ra, nhìn Đường Thái Nhi hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường, nhướn mày, đóng cửa phòng lại, đi tới ngồi xuống bên giường.

Nhìn Đường Thái Nhi mấy lần, liền ghé sát vào nàng, ôm vào trong lòng mình, nâng cằm của nàng bắt đầu mớm thuốc.

Một ngụm nước thuốc, nàng chỉ nuốt vào một ít, còn lại thì theo khóe miệng chảy xuống.

Một tay Tịch Thanh cầm khăn không ngừng lau cằm cho nàng, một tay cầm thìa sứ dứt từng chút một.

Uống xong thuốc rồi, sẽ uống nước quả, sau đó là nước lọc.

“Người rốt cuộc tới lúc nào mới tỉnh lại đây.” Tịch Thanh ôm Đường Thái Nhi tựa vào thành giường thấp giọng lầm bầm.

Mấy ngày nay, gương mặt hắn đã sớm tiều tụy. Mắt đầy tơ máu, nhưng Đường Thái Nhi vẫn chưa tỉnh, cứ im lặng mà ngủ.

Tịch Thanh đặt chén sứ lên một chiếc bàn con, giọng trách cứ, “Người không tỉnh. Ta thật mệt chết đi được.”

“Mau tỉnh dậy đi, người cứ im lặng như vậy, ta không quen chút nào. Ta muốn nghe người gọi ta là Tịch huynh, muốn nghe người mắng ta ngu ngốc, muốn cãi nhau với người. Người rõ ràng đã đồng ý với ta, sẽ kiên trì, không buông xuôi. Cho nên, Thái nhi, tỉnh lại đi.” Hai mắt Tịch Thanh đỏ quạch, nhưng không dám dùng sức lay người trong ngực, sợ sẽ khiến nàng đau. Nàng lúc này, một chút kiên cường cũng không có, giống như một thứ đồ sứ dễ vỡ, có vỡ cũng không gắn lại được.

Tịch Thanh từ giữa cổ của Đường Thái Nhi ngẩng đầu lên, nhìn Thắc Tà kiếm và Trảm Lô kiếm để ở một bên, ánh mắt toát ra vẻ phức tạp. Hai mắt không có tiêu cự, không biết đang suy nghĩ gì.

Ngón tay cứng ngắc khẽ động, Tịch Thanh nhạy cảm nhận thấy động tác của Đường Thái Nhi, vội vàng ngồi thẳng lên, vỗ vỗ gương mặt của nàng, “Thái nhi? Thái nhi? !”

Phảng phất như có giọng nói từ nơi xa xôi truyền đến, rất xa, hư ảo như thế.

Đường Thái Nhi khẽ cau mày, muốn nắm lấy cái gì đó, nhưng tất cả mọi thứ đều có vẻ hư vô.

Cố gắng giãy giụa, nhưng dù thế nào cũng không thể nhúc nhích. Nàng nghe thấy tiếng của Tịch Thanh, thấy được ánh mắt lo lắng của Tịch Thanh, nhưng nàng lại không cử động được, không mở miệng được.

Tịch Thanh nhìn Đường Thái Nhi khẽ động hai mắt, không khỏi mừng rỡ, “Người đã tỉnh, người đã tỉnh rồi phải không?”

Miệng giật giật, nàng phát ra âm tiết đơn giản, giọng khàn đến cực điểm, “Tịch.”

“Thải nhi! Khát không? Ta. Ta. Ta lấy nước cho người này!” Tịch Thanh hoảng loạn, chậm chạp bưng chén nước bên cạnh, run run đưa nước đến miệng nàng, “Uống chút nước trước đi, đừng vội mở miệng nói chuyện.”

Khóe miệng Đường Thái Nhi hé mở, nuốt nước xuống.

“Cám ơn người.” Đường Thái Nhi nằm trên đầu vai Tịch Thanh, ngửa đầu nhìn cằm hắn, giọng nói không được vui vẻ như trước.

Tịch Thanh bưng chén, ý thức được mình đang ôm nàng, gương mặt không khỏi đỏ lên, giọng nói có chút lắp bắp, “Cái đó. Đường. Đường huynh, ta.”

Đường Thái Nhi nhìn bộ dáng của hắn liền muốn cười phá lên, nhưng không ngờ động tới miệng vết thương, đau đớn tê tâm liệt phế khiến cho nàng kêu rên một tiếng.

“Làm sao vậy?” Tịch Thanh đưa tay nắm mu bàn tay Đường Thái Nhi, khẩn trương hỏi.

Đường Thái Nhi cắn môi dưới, hít sâu mấy lần, “Không sao.” Nói xong, hai mắt có chút hoảng hốt tìm kiếm khắp phòng, khóe mắt run rẩy.

Tịch Thanh biết nàng đang tìm cái gì, mấp máy miệng không biết giải thích thế nào.

Đường Thái Nhi nhắm hai mắt lại, tay ở trên giường không khỏi từ từ nắm chặt, “Chúng ta đang ở đâu? Hồn châu sao?”

“Ở Phong thành.”

“Làm sao cứu ta?”

“Sao?” Tịch Thanh có chút lo lắng không yên, nhìn Đường Thái Nhi trong ngực, cúi đầu không biết trả lời thế nào. Nàng đang hỏi mình vì sao phải cứu nàng hay là cứu nàng như thế nào.

“Làm sao người biết ta ở chỗ nào?” Đường Thái Nhi ngẩng đầu lên, nhìn Tịch Thanh.

“A. Là, là một thiếu niên nói cho ta biết.”

Đường Thái Nhi có chút không hiểu, “Một thiếu niên? Tên gì?”

“Ta không biết tên của hắn, hắn chỉ tới tìm ta, bảo ta tới rừng cây phía tây Hồn châu mà thôi. Lúc ấy ta cũng không biết hắn có mục đích gì, nhưng vẫn đi.”

Đường Thái Nhi cau mày suy nghĩ một lát, “Chắc là hắn.”

Nam tử đó tự nói biết Dạ nhi.

Nói cách khác, Dạ nhi, thật sự bị bọn họ mang đi.

Hắn tới nói cho Tịch Thanh, là thương hại cho tính mạng của nàng hay là ý của Dạ nhi?

Nhúc đầu ôm trán, trong đầu Đường Thái Nhi là một đống hỗn độn, cảm giác choáng váng lại ập tới. Tiếng gọi của Tịch Thanh ở bên tai càng ngày càng xa xôi, nàng híp mắt dựa vào vai Tịch Thanh, cố gắng ổn định tâm tư của mình, “Tịch Thanh, ta muốn nằm một lát.”

“Ừ.” Tịch Thanh ôm Đường Thái Nhi, nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường. Động tác dịu dàng nhưng cũng có chút lúng túng, “Cái đó. Vậy người nghỉ ngơi một chút, ta đi nấu cho người chút cháo, người nhất định đói bụng rồi?”

Đường Thái Nhi nhắm mắt lại, ngấn gợn ừ một tiếng.

Trong phủ Thái tử.

Lăng Thiên Mịch ngồi trong vườn uống trà, mi mắt rũ xuống, cầm chén trà lên, nghiêng ầm trà. Nước trà chậm rãi đổ vào trong chén, miệng chén từ từ bốc lên hơi nóng.

“Đại ca biết Minh nhi tới?” Lăng Phong Minh cười sang sảng, bước thật nhanh vào trong đình, bộ dạng phong trần mệt mỏi.

“Người quá ồn ào, không cần hạ nhân thông báo đã có thể biết người đến rồi.” Lăng Thiên Mịch cười nhạt.

“Đại ca tốt, tại sao còn ngồi ở đây? Tam ca đã trở lại rồi! !”

“Lăng Dạ Tầm đã trở lại?” Lăng Thiên Mịch cười thong thả, trên mặt không có bất kỳ vẻ tức giận hoặc bất an nào.

Lăng Phong Minh nhìn bộ dáng tỉnh táo của Lăng Thiên Mịch không khỏi càng nóng nảy hơn, “Thái tử gia! !”

“Vội cái gì, nếu hấn trở lại, chúng ta còn có thể lập tức đi giết hấn sao.”

“Nhưng mà nhưng mà.”

Lăng Thiên Mịch giương mắt lên, ánh mắt có chút lạnh thấu xương, “Chẳng qua là. Muốn đổi phó thì có chút khó khăn.”

“Ta nói chính là cái này! Sao mệnh của Tam ca lại lớn như vậy, không ngờ có thể hoàn hảo vô khuyết quay về.” Lăng Phong Minh phẫn hận cảm khái.

“Nghe nói Liễu Sanh đã chết?” Lăng Thiên Mịch nhíu mày nhìn về phía Lăng Phong Minh.

“Ừ, người ở Tây quận hồi báo, Trương Hằng cũng đã chết. Lần này chúng ta tổn thất nghiêm trọng.”

Ánh mắt Lăng Thiên Mịch ảm đạm, không nói gì nữa, mà cầm bình trà lên tiếp tục rót ỉnh một chén trà thơm.

“Bệnh của Tam ca là do một người tên Đường Cảnh trị khỏi.”

“Thiên hạ đệ nhất độc y?”

“Ừ, sợ rằng, bọn họ đã kéo nhân tài này về phía mình.”

“Có lẽ, hấn không phải đã từng phái người đi tìm Đường Cảnh sao, vì đôi mắt của Vân Thường công chúa.”

“Tại sao ta không biết chuyện này?”

“Hừ ~” Lăng Thiên Mịch cười nhạt vẫn chưa trả lời. Thái tử không giải thích, Lăng Phong Minh cũng không tiện nói gì, chẳng qua là buồn bực ngồi ở một bên, cùng uống trà thơm, nhưng không có mùi vị.

41. Chương 41: Lại Gặp Nhau

Chương 41 : Lại gặp nhau

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Mùa đông lạnh lẽo kéo đến, toàn bộ cỏ cây trong sân đã khô héo, lá rụng phủ kín mặt đất hoặc mỏng hoặc dày. Đường Thái Nhi đứng ở cửa dưới mái hiên, nhìn bầu trời u ám, siết thật chặt trong tay áo, ngọc bội trong tay truyền đến một chút ấm áp. Cúi đầu chậm rãi mở bàn tay ra, chữ “Tầm” khắc trên ngọc bội dưới ánh mặt trời có vẻ óng ánh trong suốt.

Đây là thứ nàng lấy từ trên người Lăng Dạ Tầm lúc trước, mặc dù kẻ ngốc kia không biết, nghĩ rằng ngọc bội bị mất.

Có lẽ, lúc ấy, bản thân đã biết trước sẽ có một ngày hắt rời khỏi mình, cho nên, giữ lại ngọc bội, coi như để tưởng niệm sao?

A.

Nàng vỗ tay, buông thông tay xuống, thở dài thườn thượt, khẽ mở miệng, “Đây có phải là trận mưa cuối cùng của năm nay không!”

“Gần giống, đã qua Tiết sương Giáng (vào ngày 23 hoặc 24 tháng 10), qua trận mưa, lại đến Tiểu Tuyết (vào ngày 22, 23 tháng 11).”

Tịch Thanh đứng lúc từ ngoài về, nhìn thấy Đường Thái Nhi chỉ mặc tập y mỏng đứng ở đó lăm bằm lầu bầu, bất đắc dĩ tiếp lời. Đồng thời đi tới bên cạnh nàng, cởi áo ngoài của mình xuống, khoác lên vai Đường Thái Nhi, “May mà ngươi còn là một thân y, biết cách quý trọng thân thể của mình.”

Đường Thái Nhi khịt khịt mũi, đôi mắt linh động nhìn chằm chằm thứ trên tay Tịch Thanh, “Bánh rán hành!”

Nghe giọng nói vui vẻ của Đường Thái Nhi, Tịch Thanh bất đắc dĩ thở dài, đưa thứ cầm trong tay tới trước mặt nàng, “Mua cho ngươi ăn trưa, ăn đi.”

Đường Thái Nhi cười hì hì, cầm bánh rán hành, trở vào phòng ngồi xuống ăn, đồng thời trừng mắt với Tịch Thanh: “Ngày mai chúng ta xuất phát đến kinh thành đi.”

Tịch Thanh không vui cau mày, “Thân thể ngươi còn chưa bình phục.”

“Không có việc gì, miệng vết thương đã bắt đầu khép lại, chỉ cần chúng ta ngồi xe ngựa thì không sao.”

“Ngươi quả nhiên nôn nóng như thế.”

Đường Thái Nhi ngừng nhai, rót chén trà, uống mạnh một hớp, “Có thể nào không vội chứ, đó là tướng công của ta.” Dứt lời, hướng về phía Tịch Thanh cười gian.

Tịch Thanh thở nhẹ, trong lòng có loại tư vị không nói nên lời. Đáy lòng hắn cũng lo lắng cho tình trạng của Dạ nhi, chẳng qua là, đem so sánh với thân thể Đường Thái Nhi, thì người sau hơn.

Nhưng hắn biết rõ Đường Thái Nhi luôn bướng bỉnh, chuyện đã quyết định, có muốn khuyên cũng không khuyên được.

Đến đây, hắn chỉ đành phải thở dài, không hề nhiều lời nữa.

Đường Thái Nhi trừng mắt, thấy Tịch Thanh đang nhìn sang nơi khác, im lặng không nói gì, trong lòng không khỏi nghi ngờ, thiếu niên này gần đây có tâm sự sao, lúc nào cũng thấy ngẩn người vậy?

Bốn ngày sau, Đường Thái Nhi và Tịch Thanh dùng roi thúc ngựa đi tới kinh thành dưới chân thiên tử, là thành thị phồn hoa nhất Dạ Chiêu quốc. Mặc dù kinh thành đã vào đêm nhưng vẫn nhộn nhịp, tấp nập.

Người đi trên đường như sóng triều. Sạp, quán trà bên đường đều là khách đến như mây.

Rất nhiều cảm y hoa phục, quần áo lụa là đi lại, tùm lại thành đám đông, bước chân phóng khoáng đi đến những tửu lâu xa xỉ hoặc phong lưu viện xa hoa trụy lạc.

Đường Thái Nhi mặc một thân lụa mỏng trang nhã, búi tóc đơn giản được cuộn bởi một cây trâm gỗ rất khác biệt. Kéo trâm gỗ ra, tóc đen như nước xõa xuống.

Tịch Thanh đứng bên cạnh Đường Thái Nhi, bảo vệ nàng ở bên cạnh trong đám người đông nghịt.

Hai người, một thì cầm Trạm Lô kiếm, một thì ôm Thăng Tà kiếm, khiến mọi người chú ý nhìn vào, cho dù là ai trong kinh thành cũng sẽ phát ra một tia cảm khái.

Duyên trời tác hợp, thật có thể nói là thần tiên quyển lữ trên giang hồ.

Đường Thái Nhi: “Người biết đến Lãm vương phủ phải đi như thế nào không?”

“Không biết.”

“Vậy người đi hỏi đi.”

“Sao.” Tịch Thanh gãi gãi đầu, xoay người bắt đầu hỏi đường.

Đường Thái Nhi cười vui vẻ, nhìn những thứ mới mẻ trên sạp hàng, bắt được một cái liềm khoa chân múa tay hỏi, “Cho hỏi? Đây là cái gì?”

“Cô nương, đó là ngọc dùng để mài mực, chĩnh là ta, người giàu kinh nghiệm nhất kinh thành này làm ra, thế gian này cũng chỉ có một cái.” Người bán hàng cười, chào hàng bảo vật nhà mình.

Đường Thái Nhi bĩu môi, híp mắt cầm ngọc nhìn trái nhìn phải, “Bao nhiêu bạc?”

“Một lượng bạc, cô nương, đây chính là giá gốc đó, mua đi.”

“Đắt vậy sao? !”

“Không đắt không đắt.”

Đường Thái Nhi nghiêm mặt vuốt ve ngọc trong tay, ngược đầu nhìn trời, “Hắn sẽ là một người thích viết chữ chứ? Ai. Chẳng phải là việc đó rất không thú vị sao? A. Rốt cuộc sẽ có bộ dạng gì đây?”

“Cô nương, rốt cuộc cô có mua hay không đây? !” Người bán thấy Đường Thái Nhi nắm ngọc không buông, cũng không có ý trả bạc, không khỏi nóng nảy.

“Lão bản, đây là một lượng bạc.”

Bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc, khiến Đường Thái Nhi không khỏi cả kinh, quay đầu nhìn lại, đúng lúc bắt gặp ánh mắt tà mị của Lam Anh.

“Lam đại ca? Sao lại là huynh?”

Lam Anh cười hòa nhã, giơ tay lên vuốt ve lọn tóc của Đường Thái Nhi, “Nơi này là kinh thành, ta làm quan đương triều tự nhiên có thể ở chỗ này.”

“Nhưng mà.”

“Đừng nói ở đây, chỉ có mình muội sao?” Hai mắt Lam Anh ánh lên một tia tức giận, ép cảm xúc không muốn người khác biết vào đáy mắt.

Đường Thái Nhi tròn to hai mắt, “Không! Tịch thanh! A! Tịch thanh đâu rồi? Mới vừa rồi còn ở bên cạnh muội mà.”

Lam Anh nhìn Đường Thái Nhi, bắt đắc dĩ thở dài, sau đó trên mặt hiện lên nụ cười, “Muội nha, thật không biết là muội vứt bỏ người khác hay người khác vứt bỏ muội.”

“Đương nhiên là tên gốc kia tự mình đi lạc rồi, giống như con nít ấy.”

Lam Anh chê cười, “Muội mới trẻ con.”

Đúng lúc này, Tịch Thanh giống như trào núi vượt biển, cuối cùng từ đám người đông đúc đến bên cạnh hai người, “Này. Sao người chạy nhanh như vậy, người. A? Giang thành chủ?”

Lam Anh điềm đạm nhìn Tịch Thanh, “Bây giờ tại hạ đã không còn là thành chủ.”

“Cái gì? Huynh sẽ không bị. Bị người kia... Thái tử cách chức chứ?” Cơn tức giận của Đường Thái Nhi xông thẳng lên đại não, phần nộ hô.

Tịch Thanh kinh sợ vội vàng che miệng Đường Thái Nhi, “Này. Nơi này dưới chân thiên tử, sao người dám tùy tiện liên mắng thái tử, người không muốn sống nữa hả.”

“Đừng. Đừng. ! #. ! #&”

“Người nói cái gì?”

Đường Thái Nhi trợn trắng mắt, suýt nữa tức đến ngất đi.

Lam Anh kéo tay Tịch Thanh xuống, “Người muốn giết nàng sao.”

Đường Thái Nhi thở gấp hít không khí, hung hăng trợn mắt nhìn Tịch Thanh.

Lam Anh: “Ta tới kinh thành nhậm chức, Lễ bộ Thượng thư.”

“Lên chức sao, nhanh nha! Lam đại ca phải mời khách!” Đường Thái Nhi vui vẻ nói.

Tịch Thanh khinh bỉ nhìn Đường Thái Nhi, “Cũng biết chiếm tiện nghi. A! !”

Đường Thái Nhi không cẩn thận chân vấp vàng dẫm lên chân Tịch Thanh, rồi không thềm để ý tiếng kêu thảm của đối phương, cười híp mắt nhìn Lam Anh, “Lam đại ca, bọn muội đói bụng quá ~”

Lam Anh buồn cười nhìn hai người, “Đi thôi, cùng ta trở về phủ, ta mời các người ăn thức ăn ngon.”

“Vẫn là Lam đại ca tốt nhất, này, người bùm chân kêu đau gì chứ, can đảm lên, đi ~” Đường Thái Nhi quay đầu lại nhìn Tịch Thanh, sau đó tiêu tiêu sải sải đi theo Lam Anh.

Tịch Thanh ngồi thẳng lên, ôm kiếm, nhìn bóng lưng Đường Thái Nhi trong lòng một hồi tiểu nhân, “Nữ nhân này, khỏi bệnh liền lộ nguyên hình! Hừ!”

Hai người theo Lam Anh đi tới phủ Thượng Thư, nhìn gia đình, lính gác cửa đều hết sức quen mặt. Phủ Thượng Thư gần như được bố trí giống phủ Giang thành.

Đường Thái Nhi ngược đầu, nuốt một ngụm nước bọt, “Quả nhiên là. Lam đại ca rất có tiền.”

Tịch Thanh nhìn phủ đệ xa hoa, trong lòng có chút ê ẩm, “Tịch gia bảo của ta.”

Đường Thái Nhi cười đùa nhìn vẻ mặt u ám của Tịch Thanh, “Ô, Tịch Thanh tiểu huynh đệ, có chuyện gì sao? Nói ra để ọi người vui vui về về.”

“Đường Thái Nhi người khinh người quá đáng!”

Đường Thái Nhi đối mặt với cơn giận giữ của Tịch Thanh, kéo da ở mi mắt, lè lưỡi, bộ dạng như đang tức giận.

Tịch Thanh suýt nữa thì hộc máu, cứ như vậy mà rời xa nhân thế.

Lam Anh lui về phía sau mấy bước, đứng ở giữa hai người, giang tay nắm vai hai người, “Đừng làm rộn, ăn cơm không phải là chuyện quan trọng nhất sao?”

Tịch Thanh kinh ngạc nhìn Lam Anh, “Giang. Không không, Lam thượng thư, sao người lại cùng phe với nữ nhân này chứ?”

Lam Anh cười hòa nhã, “Đi thôi.” Vừa nói vừa đẩy hai người về trước, “Thức ăn ngon lạnh sẽ không ăn ngon.”

Đi vào phòng ăn, đám nha hoàn đã chuẩn bị thức ăn trên bàn, tinh tế nhìn, đều là đồ ăn chính gốc của Giang Bắc, rất đặc sắc. Đường Thái Nhi thêm thường, bụng lại kêu ột ột.

“Ngồi đi, Hương nhi, mang rượu ngon của Thanh châu lên đây.” Lam Anh giơ tay lên gọi hạ nhân.

Tịch Thanh mím môi, đợi Lam Anh ngồi xuống mới dám ngồi.

Đường Thái Nhi gấp thịt, nhét vào miệng, ăn cực kỳ vui vẻ.

Tịch Thanh bĩu môi, nhìn Đường Thái Nhi mặc nữ trang không tán thành lắm, “Nữ tử sao có thể thả sức ăn như thế!”

Đường Thái Nhi liếc Tịch Thanh một cái, cầm đùi gà lên không chút lưu tình nhét vào trong miệng hẳn, khiến cho Tịch Thanh cả kinh. Khóe miệng dính đầy dầu mỡ, vôi vàng đứng lên lui về phía sau mấy bước, chỉ vào Đường Thái Nhi tức giận nói không ra lời.

Đường Thái Nhi ngửa đầu cười lớn, “Phần thưởng của người đó, người trốn cái gì a ~”

Nha hoàn đứng một bên thức thời cầm khăn lụa đưa cho Tịch Thanh, người sau giựt lấy, dánh vể dừ tợn lau dầu mỡ ở khóe miệng.

Lam Anh bắt đắc dĩ lắc đầu, trên mặt đầy vẻ cứng chiều nhìn Đường Thái Nhi, “Tính của muội ham chơi, sao có thể sửa ngay được.”

“Lầm vương, Lâm Hàn Viện đến!” Lúc này một thị vệ chạy đến cửa hô to.

Tay Đường Thái Nhi run lên, đôi đũa “Đồm độp” rơi xuống đất. Tịch Thanh nắm chặt khăn lụa trong tay, cẩn thận quan sát thần sắc của Đường Thái Nhi.

“Lấy một đôi đũa tre nữa.” Ngữ khí của Lam Anh không hề gợn sóng, giống như Lâm vương đến đây đều trong dự đoán của hắn.

Thị vệ vừa nói xong, đầu kia, một thân ảnh màu đen nhẹ nhàng bước vào, quanh thân tản ra hơi thở lạnh thấu xương, đi theo sau hắn là một thanh y nam tử, Tịch Thanh có mấy phần nhìn quen mắt, nhưng không nhớ nổi đã gặp ở đâu.

Đường Thái Nhi nhìn Lăng Dạ Tầm, muốn mở miệng nói, lại phát hiện lời muốn nói rất nhiều. Biểu tình trên mặt phức tạp đến bản thân cũng không cách nào hiểu nổi, là mừng hay là chua xót?

Hắn, không có nguy hiểm đến tính mạng, hắn đã bình phục.

Nhưng mà, tại sao ánh mắt lại xa lạ như vậy?

Tại sao không có một tia nhu tình, mà toàn là lạnh lẽo.

Lam Anh thông thả đứng dậy, hướng về phía Lăng Dạ Tầm khom người cúi lạy, “Vi thần cung nghênh Vương gia.”

Lăng Dạ Tầm mặt không chút thay đổi, tiếp nhận lấy lễ bái của Lam Anh, chú ý tới tầm mắt của Đường Thái Nhi đang rơi trên người mình, có chút không hồn giận nhìn nàng, nhưng cũng không dừng lại lâu. Ông tay áo phất một cái, mở miệng nói: “Miễn lễ, còn đây là gia yến (bữa tiệc gia đình), không cần khách khí như thế.” Tiện đà nhìn về phía hai người Đường Thái Nhi và Tịch Thanh, hỏi Lam Anh, “Hai vị này là?”

Lam Anh cười nhạt: “Đây là xá muội cùng bạn thân vi thần.”

“Thì ra là vậy, nhưng chưa nghe qua Lam thượng thư có gia đình khác.”

“Thảo dân Tịch Thanh bái kiến Vương gia.” Tịch Thanh chấp tay mở miệng, nhích qua một chút, để Lăng Dạ Tầm và Đường Thái Nhi có thể nhìn rõ nhau.

Đường Thái Nhi mím môi, lúng túng, hướng về phía Lăng Dạ Tầm khom người làm lễ, “Dân nữ Đường Thái Nhi bái kiến Vương gia.” Dứt lời liền ngước hai mắt lên, tâm không ngừng rung động. Hắn không nhớ, hắn thật sự đã quên mình rồi. Quên không còn chút gì.

42. Chương 42: Quyết Tâm

Chương 42 : Quyết tâm

Edit : Diễm Mỗ

Beta : kun'xih

Lăng Dạ Tầm nhìn thân thể Đường Thái Nhi hơi cúi xuống, trong mắt lóe lên một tia khác thường, khóe miệng lạnh lùng nở nụ cười, “Tịch Thanh, chẳng lẽ chính là Thiếu bảo chủ ở Lương thành, Tịch Gia Bảo sao?” Vừa nói, đã ngồi xuống ghế.

Tịch Thanh nhìn khuôn mặt tuấn dật của Lăng Dạ Tầm, không thể nào tin nổi đây chính là Bạch Si Dạ vẫn quen biết. Mặc dù hai người có khuôn mặt giống nhau, nhưng tính cách thật sự khác nhau quá xa. Trong đầu suy nghĩ kỹ, mắt cũng không dám lộ ra một tia dò xét, hắn cẩn thận thu lại thần sắc, mở miệng nói: “Chính là tại hạ, hôm nay nhìn thấy Vương gia, là vinh hạnh của tại hạ.”

Trên mặt Lam Anh nở nụ cười điềm đạm, nụ cười này làm cho người ta không thể dò xem rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì. Cho dù Đường Thái Nhi đứng đối diện với hắn, cũng không thể nhìn ra.

Rất hiển nhiên, hôm nay Lăng Dạ Tầm đến đây, Lam Anh đã sớm biết. Nhưng hắn lại kéo mình chưa hề chuẩn bị đến đây, đột ngột gặp mặt như thế, khiến nàng căn bản không cách nào điều chỉnh tâm tình của mình, hơn nữa. Đối mặt với ánh mắt xa lạ của Lăng Dạ Tầm.

Mọi người an vị ngồi vào bàn, không khí có chút áp lực và kỳ lạ.

Nha hoàn rót rượu ọi người, Lăng Dạ Tầm nâng ly rượu lên, để sát vào chóp mũi, mỉm cười nói, “Rượu ngon của Thanh châu.”

“Không biết Vương gia có vừa ý hay không?”

Thanh y nam tử ngồi bên cạnh Lăng Dạ Tầm lập tức cười nhạt, “Đây là rượu Vương gia thích nhất.” Người này không phải ai khác, chính là tâm phúc của Lăng Dạ Tầm, cũng là Đại tổng quản của Hàn Lâm viện Lâm Mục.

Khóe miệng của Lăng Dạ Tầm nhếch lên nụ cười lạnh, nhưng cũng là hiếm thấy. Chứng tỏ, lúc này tâm tình của hắn không tệ, uống một chén, “Lam Thượng Thư thật có lòng.”

Lam Anh cười nhạt: “Chức vị Thượng Thư này, phải tạ ơn Vương gia đã cất nhắc.”

“Hừ. Phụ hoàng muốn cất nhắc người nào, không phải hoàng tử chúng ta có thể chi phối, không cần cảm ơn ta.”

Đường Thái Nhi nắm chặt đôi đũa, nhìn hai người đang nói chính sự trong cung.

Hắn, không phải là một hoàng tử đơn giản, hoặc nói hắn là hoàng tử, thì nhất định sẽ không tầm thường như vậy.

Dã tâm, dục vọng, quyền lợi, thiên hạ.

Những thứ này, Đường Thái Nhi cũng nghĩ ra được, cho dù chỉ mới gặp thân phận này của hắn, nàng cũng hiểu, bên cạnh hắn không cần loại nữ tử giang hồ không có quy củ, không mưu trí như nàng, hoặc là nói. Minh căn bản không có tư cách đứng bên cạnh hắn. Hơn nữa, hiện tại đối với Lâm vương mà nói, cuộc sống giang hồ bình thường, theo tính chất cuộc sống dân gian, có lẽ quá xa vời so với sức cảm dỗ của vương quyền.

Đường Thái Nhi không khỏi cười lạnh, tất cả mọi việc đều nằm trong kế hoạch của Lam Anh.

Hắn biết hôm nay nàng trở lại kinh thành, cũng theo đó mà bố trí bàn cờ rượu này, để cho nàng gặp Lâm vương. Người này đã không còn là Tiểu Bạch trong mắt chỉ có mình, không còn là nam tử đơn thuần như tờ giấy nữa.

Là vì để mình thấy rõ vị trí của mình sao?

Nhưng mà, cần gì phải như vậy chứ.

Nóng lòng muốn làm sụp đổ tất cả kỳ vọng của nàng như vậy, khiến mọi kỷ niệm trong nàng biến mất không còn sót lại chút gì.

Giọng nói của Lăng Dạ Tầm và Lam Anh văng vẳng bên tai thật lâu, bọn họ đang nói cái gì, có liên quan hoặc không liên quan đến nàng, rốt cuộc nàng cũng không nghe vào nữa.

Để đưa xuống, cầm một chén rượu lên, nha hoàn thức thời tiến đến rót đầy ly.

Về mặt nàng thông dong, dời cặp mắt khỏi người Lăng Dạ Tầm, chuyên chú uống rượu trong ly, tựa uống từng chút một.

Tiệc rượu không biết đã qua bao lâu, nàng say đến nỗi không ý thức được mình đã cung tiễn Lãm Vương và Lâm Mục rời đi như thế nào.

Đứng ở cửa phủ đệ, nhìn cỗ kiệu dần dần đi xa, gió đêm lạnh thổi qua, cuốn đi một chút men say của nàng.

Lam Anh chấp tay đứng bên cạnh, nhìn nàng. Trong đôi mắt nhìn nàng toàn là cảm xúc khó hiểu.

“Đêm lạnh như nước, đừng đứng ở ngoài quá lâu. Hách bá?” Lam Anh quay đầu lại hô.

Một lão giả cao tuổi cũng rất khỏe mạnh vội vàng đi tới, “Chủ tử có gì phân phó?”

“Phòng khách đã dọn xong chưa?? Đưa Đường cô nương và Tịch Thiếu bảo chủ đến đó.”

“Vâng.”

Tịch Thanh hướng về phía Lam Anh gật đầu cảm tạ, thấy Đường Thái Nhi có chút lảo đảo muốn ngã, vội vàng đỡ nàng, “Thải nhi, người say rồi.”

Đường Thái Nhi thoát khỏi cái đỡ của Tịch Thanh, cười nói: “Thân thể say mà thôi, đầu óc ta rất thanh tỉnh.”

Lam Anh lắc đầu một cái, nhìn về phía Tịch Thanh, “Cùng nàng trở về phòng đi.”

“Ừ.”

Tịch Thanh vừa muốn đỡ Đường Thái Nhi, nàng lại bắt lấy cánh tay Lam Anh, “Có mấy lời, muốn nói với người.”

“Thải nhi, có chuyện ngày mai nói.”

Tịch Thanh mở miệng khuyên can, Lam Anh giơ tay lên ngăn lời của hắn lại. Ánh mắt ôn nhu nhìn Đường Thái Nhi, “Được, đi theo ta. Tịch bảo chủ, người về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

“Vậy.” Tịch Thanh nhìn bóng lưng hai người rời đi, có chút vô lực, “. Được.”

Hắn nhắm mắt lại, điều chỉnh tâm tình của mình, nhìn về phía Hách bá, “Làm phiền dẫn đường.”

Hách bá mỉm cười, “Tịch công tử mời sang bên này.”

Bầu trời kinh thành so với những nơi khác không có gì khác biệt. Vầng trăng vẫn cong cong, bầu trời sao vẫn lộng lẫy như vậy. Đường Thái Nhi ngồi ở trong đình, ghé vào lan can nhìn bầu trời đến xuất thần.

Lam Anh ngồi trước bàn đá, nhìn bóng lưng của nàng, lời nàng muốn nói với mình đã đoán được tám, chín phần.

“Huynh biết thân phận của hắn khi nào?” Đường Thái Nhi gối cầm lên cánh tay của mình, giống như uống say hỏi.

Lam Anh rót một chén trà nóng, tiếng nước rót vào chén trong màn đêm yên tĩnh có vẻ chói tai.

“Bọn muội rời Giang thành không lâu, ta đã biết.”

“Hắn, là một người như thế nào?” Đường Thái Nhi từ từ nhắm hai mắt lại, có mấy lời thật ra nếu không hỏi, nàng cũng đoán được.

Lam Anh cười yếu ớt, tiếng cười rất nhẹ, “Hôm nay muội xem không đủ rõ sao?”

“Huynh cố ý cho ta xem, phải không?”

“Không sai, nhưng tiệc rượu này cũng không phải là vì mình muội. Ta cũng cần tiệc này, chẳng qua là, mọi thứ xảy ra rất trùng hợp mà thôi.”

Khóe miệng Đường Thái Nhi nhếch lên, nhắm mắt lại mỉm cười, “Này. Lam đại ca, cảm giác như tất cả mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay huynh.”

Bàn tay cầm chén trà của Lam Anh dừng một chút, sau đó bật cười, “Thái nhi đề cao ta rồi, chẳng qua đoán được mà thôi, cũng không thay đổi được cái gì.”

Đường Thái Nhi ngẩng đầu lên, xoay người lại nhìn về phía Lam Anh, “VẬY chẳng phải rất đau sao?”

“Ừ, nhưng ta thà nhấn chìm mọi thứ ta đoán được xuống, tương lai không biết trước đối với ta mà nói, mới đáng sợ nhất.” Đáy mắt Lam Anh thổn thức, giống như đang nhớ lại quá khứ.

Đường Thái Nhi thu lại nụ cười trên mặt, “Tại sao phải cho ta xem rõ? Để ta biết khó mà lui, hoàn toàn quên hẳn sao?”

Hai mắt Lam Anh lần nữa thu tiêu cự, tầm mắt rơi vào trên người Đường Thái Nhi. Hắn không thể không cảm thấy, nói chuyện với nàng là một loại hưởng thụ, “Sớm muộn gì muội cũng phải thấy rõ, không phải sao? Chẳng qua là, ta thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Hơn nữa, có một chút, muội nói sai rồi.”

“Sao?”

“Ta không phải muốn muội tuyệt vọng, cũng không phải muốn muội hoàn toàn quên hẳn. Chẳng qua là, muốn muội thấy rõ ràng mọi việc, có thể làm một quyết định, sẽ không khiến chính muội hối hận. Truy đuổi. Hoặc là giải thoát.”

“Hắn muốn vương quyền, nhưng ta không cho hắn được. Hắn thận trọng, cũng không phải.”

“Sinh ra trong nhà đế vương, có rất nhiều việc không biết làm thế nào. Vì sinh tồn, những việc này đều không thể tránh được. Thay vì nói đây là bụng dạ, là tâm cơ, chẳng bằng nói, đây là một loại khả năng sinh tồn.” Lam Anh mở miệng cắt đứt câu tiếp theo của Đường Thái Nhi, “Trong tương lai, hắn nhất định sẽ thành đế vương của Dạ Chiêu quốc. Nếu muội không chịu tính ngộ, vậy bây giờ muội nên rời khỏi đây.”

Đường Thái Nhi hơi cúi đầu, “Lam đại ca.”

“Ta chỉ không muốn muội hối hận vì quyết định của mình, một khi đã quyết định thì nên kiên trì tới cùng. Cho dù có nhiều khó khăn, muội đều phải bước qua, bởi vì. Đó là con đường muội đã chọn.”

Đường Thái Nhi bật cười, “Lam đại ca rất biết cách giảng dạy.”

Lam Anh đặt chén trà xuống, đứng lên đi tới trước mặt Đường Thái Nhi, giơ tay lên vuốt tóc nàng, “Ta chỉ là hy vọng muội có thể cảm thấy việc mình làm là đáng. Cho dù cả quá trình sẽ gian khổ, ta cũng sẽ ở bên muội. Cho đến có một ngày, người kia không chấp nhận muội, hoặc là muội mệt mỏi. Muội mệt mỏi rồi, quay đầu lại còn có ta.”

Đường Thái Nhi nhìn mắt hắn, có chút không hiểu người nam nhân trước mắt này. Lại đồng thời cảm giác có lẽ trước kia mình đã biết hắn, chẳng qua là, mình quên mất mà thôi. Nhưng, sao lại có thể như vậy, nếu như biết hắn, làm sao quên hắn. Một nam nhân làm người ta không thể quên được chứ.

“Sẽ. Rất khó sao?” Đường Thái Nhi hơi cúi đầu chê cười.

Lam Anh dừng một chút, cười an ủi, “Thái nhi, thật ra thì, cuộc sống tựa như một chén trà, khổ. Cũng chỉ có một chút, sẽ không khổ cả đời.”

Khổ, cũng không khổ cả đời.

Lam Anh rũ mi mắt xuống, “Nói cho ta biết, quyết định của muội.”

“Ta sẽ không rời đi.” Đường Thái Nhi cúi đầu xuống, nắm bàn tay thành quyền trong ống tay áo.

Đường Thái Nhi đêm đó ngủ rất say, có lẽ uống rượu nên mệt mỏi, cũng có lẽ bởi vì những lời đó của Lam Anh, khiến tất cả do dự biến mất. Tóm lại, đến thời điểm giữa trưa ngày thứ hai, Tịch Thanh tới đập cửa phòng, Đường Thái Nhi mới tức giận tỉnh dậy.

Nàng vén chăn lên, giật tung cửa ra, không đợi Tịch Thanh nói liền mở miệng quát: “Tịch Thanh, ta chính là đánh không lại ngươi, nếu không, ta đã sớm trở mặt với ngươi, đã cho ngươi đi đời rồi!”

Mặt Tịch Thanh đỏ lên, nín thở, lắp bắp chỉ vào: “Ngươi ngươi ngươi, còn ra thể thống gì! Sao có thể ăn mặc không chỉnh tề đã ra mở cửa!”

Đường Thái Nhi bĩu môi, kéo đai lưng trong tay hung hăng buộc lại, “Ta muốn hỏi ngươi, sáng sớm đã đến đập cửa phòng ta rút cuộc ngươi muốn thế nào đây?”

Tịch Thanh hất đầu, hừ lạnh nói: “Đường huynh không biết, lúc này đã quá trưa sao?”

Đường Thái Nhi nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn sắc trời, vẻ mặt không thay đổi, “A, cái kia, Tịch huynh có chuyện gì sao?”

“Ta đến thông báo cho ngươi một tiếng, đến giờ Mùi, ta và Lam Thượng Thư sẽ vào cung dự tiệc.” Tịch Thanh ôm bảo bối của hắn là Thăng Tà kiếm, sống lưng thẳng băng đứng đó.

Đường Thái Nhi nghe hai chữ vào cung, hai mắt lóe lên tinh quang, khiến Tịch Thanh lung ta lung túng buống thông hai tay, lui về phía sau hai bước.

Tịch Thanh: “Ngươi, ngươi đừng quá đáng? !”

“Ta cũng muốn đi!”

“Không thể! Cung đình là nơi nào mà ngươi nói đi liền đi chứ? !”

Đường Thái Nhi nhe răng cắn tức nhìn Tịch Thanh, “Vậy sao ngươi có thể đi?”

Tịch Thanh ho nhẹ, “Lã vương đưa tới thiệp mời, viết tên tại hạ.”

Đường Thái Nhi cúi đầu, vô cùng hiểu, Tiểu Bạch làm như vậy, là vì chiêu hiền nạp sĩ, có lòng thu Tịch Thanh làm môn khách. Tịch Thanh không ngốc, có lẽ cũng hiểu, lần này hắn nhận lời mời của Lã vương, chắc cũng để đền đáp triều đình?

Nghĩ đến đây, nàng ngẩng đầu tò mò hỏi: “Tịch huynh, không phải từ trước đến giờ ngươi đều khinh thường làm bạn với triều đình sao?”

Sắc mặt Tịch Thanh quẫn bách, há mồm cãi, “Tại hạ chưa bao giờ nói thế.”

“Được rồi được rồi, vậy, hiện tại đã là giờ Mùi một khắc rồi, Tịch huynh mau mau lên đường đi.” Đường Thái Nhi cười đùa hướng về phía Tịch Thanh phất tay.

Tịch Thanh nắm chặt Thăng Tà kiếm, bộ dáng muốn nói lại thôi. Đường Thái Nhi nghi hoặc nháy mắt mấy cái, lại chờ tới là bóng lưng yên lặng xoay người của Tịch Thanh.

Đường Thái Nhi không biết làm sao chỉ gãi gãi mặt, đột nhiên nhớ tới quý khách của mình, không khỏi cười lưu manh, lú lú, “Không mang ta theo, ta sẽ không đi sao? Mắc cười!”

43. Chương 43: Nhập Bậy Vào Cung

Chương 43 : Nhập bậy vào cung

Edit : Diễm Mỗ

Beta : kun'xih

Tuy rằng ngoài miệng Đường Thái Nhi nói như vậy, nhưng khi hành động vẫn có chút khó khăn. Nói thế nào thì đó cũng là Hoàng cung, không phải nói vào là vào được. Nàng đi lại trong phòng, gọi nô bộc tới, quyết định ăn cơm lấp đầy cái bụng trước, rồi mới tính toán làm cách nào lén vào Hoàng cung.

Đang mải mê ăn gà, Đường Thái Nhi nhìn thấy một vị nam tử mặc áo đen đang vội vã đi qua. Nàng nhớ ra người đó, trước kia luôn đứng ở bên cạnh Lam Anh, hình như là hộ vệ của hắn.

“Ha! Tiểu ca này!” Đường Thái Nhi bỏ đùi gà xuống, chạy ra khỏi cửa, nhảy đến trước mặt hắn.

Tây Chiêu lui về phía sau một bước, kéo dài khoảng cách với Đường Thái Nhi, ôm quyền nói: “Đường cô nương, có gì phân phó?”

Đường Thái Nhi cười ha ha, “Không biết tiểu ca người đang vội làm gì thế?”

“Thuộc hạ gọi là Tây Chiêu, vẫn xin Đường cô nương gọi tên đi.”

“Tây chiêu? Không tệ, tên rất dễ nghe nha.” Đường Thái Nhi quan sát hắn. Da dẻ ngăm đen, ngũ quan tinh xảo nhưng hiện rõ vẻ thô kệch của nam nhi, vừa nhìn là biết người có biệt tài, “Tây chiêu người đang vội làm gì thế? Chủ tử người vào cung rồi, sao người không đi theo vậy?”

“Thuộc hạ đi sau, mang theo đoàn ca múa mà chủ tử muốn trình diễn cho hoàng thượng xem vào cung.”

“Ca múa sao ~ bọn họ đang ở đâu?” Hai mắt Đường Thái Nhi sáng ngời, trong đầu xuất hiện một điểm quan trọng.

Sắc mặt Tây Chiêu quẫn bách, chẳng biết tại sao vừa rồi trong ngực lại có cảm giác sợ hãi, mím môi trả lời: “Đang đợi ở Tây Uyển.”

“Đã quá giờ rồi, Tây hộ vệ mau đi nhanh đi, ta trở về tiếp tục ăn cơm đây.” Đường Thái Nhi phát phát tay, trở lại ghế, tiếp tục ăn gà.

Tây Chiêu nhìn nàng một cái, cúi đầu, “Thuộc hạ xin cáo lui trước.”

Đêm đến, cung đình đèn đuốc sáng trưng, ca múa mừng cảnh thái bình, Cảnh Đức cung to như vậy, tiếng kèn tiếng tiêu êm tai, quân thần đều vui vẻ.

Tuyên Tông hoàng ngồi thẳng trên ghế rồng, tay cầm ly rượu bằng vàng, cười mời quần thần, “Tối nay chúng ái khanh đều không cần phải câu nệ, vui vẻ uống rượu là chính.”

“Tạ ơn hoàng thượng!” Quần thần nâng chén cúi người, khấu tạ hoàng ân.

Hai bên Tuyên Tông hoàng, là chỗ hoàng tử, công chúa ngồi, ngay sau đó là thần tử quyền cao chức trọng trong triều. Lãm vương Lăng Dạ Tầm và Thái tử chia ra ngồi ở hai bên vị trí đầu não, trong triều cũng tự động chia làm hai phái, ngồi theo chủ tử của mình.

Thái tử Lăng Thiên Mịch cười nâng ly rượu bằng vàng, nhìn thẳng Lăng Dạ Tầm nói: “Nghe nói vài ngày trước thân thể Tam đệ có bệnh, không biết bây giờ sao rồi?”

Tuyên Tông hoàng nghe vậy sững sốt, cũng nhìn về phía Lăng Dạ Tầm, “Lão Tam, con bị bệnh sao?”

Lăng Dạ Tầm cười nhạt, hướng về phía Tuyên Tông hoàng cúi đầu trả lời: “Nhi tử chỉ là cảm phong hàn mà thôi, lại khiến Thái tử lo lắng rồi.” Dứt lời hắn liếc mắt nhìn thái tử.

“Đều là huynh đệ một nhà, cần phải lo lắng như vậy.” Thái tử tình chân ý thiết nói.

Lam Anh cười nhìn hai người, yên lặng cười yếu ớt, khẽ uống rượu trong chén.

Thái tử gơ tay đưa hướng Thường Tấn, hộ vệ đứng sau mình.

“Thái tử gia.”

“Lão Tứ đâu?” Thái tử cau mày hỏi.

Thường Tấn liếc nhìn chỗ ngồi trống không, trả lời: “Thuộc hạ không biết.”

“Đi tìm đi, tìm được thì lôi hắn về.”

“Vâng!”

“Tứ Vương Gia, thiếp rất nhớ người đó ~”

Trong bụi cỏ truyền đến giọng nói nũng nịu đến cực điểm, khiến người nghe lạnh cả sống lưng. Đường Thái Nhi đang bưng vệt quay đi tới vừa nghe được tiếng này, cột sống không khỏi cứng đờ. Ngồi chồm hổm, vạch bụi cỏ ra, quả nhiên nhìn thấy một đôi nam nữ, Này. Làm việc trẻ em không nên làm.

Đạo đức thoái hóa a! Bại hoại phong tục a!

Đường Thái Nhi chép miệng lắc đầu, không nghĩ tới trong cung cũng có loại tư tưởng này. Thật không biết đây là những người đầu tiên hay cung đình này vốn phóng túng giống thiên hạ.

Đường Thái Nhi quay mặt đi, cúi người, muốn nhanh chóng rời đi.

“Người nào? !”

Một tiếng gầm lên, suýt nữa thì hù Đường Thái Nhi làm rớt vệt quay trong tay. Nàng vội vàng nâng tay áo lên, che kín mặt, bắt chước tiếng mèo kêu.

Muội Cơ ôm cổ Tứ hoàng tử Lăng Phong Minh, làm nũng: “Gia, là mèo mà thôi ~”

Lăng Phong Minh nhú nhú mày, đẩy Muội Cơ ra.

“A!” Muội Cơ ngã trên mặt đất, không khỏi kêu đau một tiếng.

Trán Đường Thái Nhi toàn mồ hôi lạnh, nhìn Lăng Phong Minh khoác cẩm bào. Trong đầu đang suy nghĩ nên làm cách nào, trốn cũng không được, không trốn cũng không xong. Nếu chạy, chẳng phải sẽ thành thích khách sao? ! Không trốn.

Lăng Phong Minh, đưa tay kéo, lôi cả người Đường Thái Nhi ra ngoài, vệt quay cuối cùng cũng rơi xuống đất.

“Vệt của ta!” Đường Thái Nhi nhìn vệt quay trên mặt đất, trong lòng gào thét tiếc thật.

Lăng Phong Minh nhìn nữ tử mặc y phục vũ cơ trước mắt, chau mày, “Vũ cơ lớn mật! Lại dám tự tiện tới đây!”

Đường Thái Nhi nhìn Lăng Phong Minh, kinh ngạc phát hiện, dáng dấp của hắn có mấy phần tương tự với Lăng Dạ Tầm, chẳng lẽ hắn là Hoàng tử? ! Đây chẳng phải là một người không tầm thường sao, mình sẽ bị chém đầu.

Vì vậy nàng không khỏi mở miệng ngụy biện, cảm hất về phía Muội Cơ đã đứng lên từ lâu, “Trên người nàng mặc y phục giống ta! Tại sao người không hỏi nàng? !”

Ông trời, thần linh biết lúc này Đường Thái Nhi đang nói cái gì!

Lăng Phong Minh cười to, nắm cánh tay Đường Thái Nhi thật chặt, “Người nói, người giống nàng?”

Đường Thái Nhi cắn môi dưới, nặn ra một chữ, “Phải”

Tiếng cười của Lăng Phong Minh dần dần chìm xuống, chỉ còn lại khuôn mặt ngây thơ, nhưng nụ cười xấu xa như có như không đã bán đứng hắn.

Đường Thái Nhi rút cổ một cái, “Người, người muốn làm gì?”

Tay Lăng Phong Minh vừa dùng lực, kéo Đường Thái Nhi vào trong ngực của mình, nhắm mắt ngửi mùi thơm trên cơ thể nàng, râm rì nói: “Không ngờ là mùi hoa gừng, ta thích.”

Muội Cơ nhìn vị hoàng tử mình đang cố sức nịnh nọt lại có thể trêu ghẹo nữ tử khác trước mặt mình. Hai mắt nàng ta tóe ra lửa giận, nũng nịu gọi: “Vương gia ~ người không để ý tới Muội Cơ nữa sao?”

“Đúng vậy! Đúng vậy nha, Vương gia, người, người trở về, cùng nàng tiếp tục, thả ta đi đi.” Đường Thái Nhi cười khúc khích, không dám tùy tiện dùng võ lực với nam nhân trước mặt.

Lăng Phong Minh cũng không quay đầu lại, nói với Muội Cơ: “Người về trước đi, lần sau ta sẽ tìm người.”

Muội Cơ cắn răng, nàng cùng Lăng Phong Minh hoan hảo mấy lần, tính khí của người này âm tình bất định. Nếu là mình không trở về như hắn nói, chắc chắn sẽ chọc giận hắn. Hôm nay chỉ có thể tức giận tròn mắt nhìn Đường Thái Nhi một cái, rồi xoay người rời đi.

Đường Thái Nhi đưa cổ hướng về phía bóng lưng Muội Cơ kêu lên: “Này này! Này! Người đừng đi a! Này!”

Lăng Phong Minh kẹp chặt cằm Đường Thái Nhi, kéo mặt nàng về phía mình, nghiêng đầu cảm thán: “Nữ nhân này, người thật là hăng hái.”

“Cũng thường, cũng thường, gia, nếu không người thả ta đi.” Phần độc trong ống tay áo của Đường Thái Nhi đã sớm chuẩn bị từ lâu, định bụng nếu thuyết phục không được, sẽ trực tiếp vẩy lên mặt hắn.

Ngón tay Lăng Phong Minh khẽ chạm mấy cái vào đôi môi nàng, cười vui vẻ: “Vây cũng không được, thả người, ai chơi với ta đây?”

“Tứ đệ đang làm gì vậy?” Một giọng trầm thấp truyền đến cách đó không xa, trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo vài tia chế nhạo.

Đường Thái Nhi vội vàng hung hăng giẫm lên chân Lăng Phong Minh, thoát khỏi sự kiềm kẹp của hắn, vội vàng nhảy ra xa. Liếc mắt nhìn Lăng Dạ Tầm sắp đi đến, lo nghĩ sẽ khiến hắn thêm phiền phức, vội vàng rút ra chân chạy đi.

Lăng Phong Minh căng thẳng, muốn nhắc chân đuổi theo, thì giọng nói của Lăng Dạ Tầm lại vang lên.

“Tiệc rượu đang náo nhiệt, Tứ đệ tới nơi không người, có việc gì muốn làm sao?”

Lăng Phong Minh thu chân lại, cười sang sảng: “Tam ca nói đùa, Phong Minh chẳng qua uống nhiều quá, nên tùy ý ra ngoài đi dạo mà thôi. Bây giờ cơn say đã qua, sẽ trở lại, Tam ca có muốn đi cùng không?”

Lăng Dạ Tầm cười nhạt: “Không được, Tam ca thích yên tĩnh, cũng muốn tùy ý đi dạo một chút.”

“Vây, Phong Minh về trước.” Lăng Phong Minh cười bái biệt hắn, đi hướng Cảnh Đức cung.

Sau khi Lăng Phong Minh đi rồi, sắc mặt hòa nhã của Lăng Dạ Tầm dần dần lạnh xuống, nhìn về hướng Đường Thái Nhi vừa mới chạy đi, trầm tư chốc lát, liền cất bước đuổi theo.

Đường Thái Nhi đã sớm chạy đến Cảnh Đức cung, đứng ở góc đợi bọn hạ nhân, xem ca múa trên đài, trong tay còn đang cầm hạt dưa, cắn cắn, vẫn không quên chia cho người bên cạnh một ít.

Một cung nữ nào đó: “Nhìn đội múa này đi, chính là thái tử gia cố ý mời từ Giang Nam về đây ~ nhảy rất đẹp ~”

Một thái giám đáp lại: “Đây đã là gì chứ, đợi lát đội múa đệ nhất kinh thành mà Lãm vương mời đến, nghe nói Linh vũ (người múa chính) rất thân diệu, eo lưng uốn éo, tư thái giống như thiên tiên hạ phàm.”

Đường Thái Nhi bĩu môi chắc lưỡi, ném vỏ hạt dưa đi, “Thiên tiên hạ phàm? Thật như vậy sao?”

Vừa mới nói xong, câu chuyện của cung nữ và thái giám chưa kịp tiếp tục, một lão quản gia liền vọt tới, thở hổn hển bắt được cánh tay Đường Thái Nhi, vội nói: “Tiểu tổ tông của ta a, sao ngươi lại chạy tới đây, có biết chúng ta chuẩn bị lên đài rồi hay không! !”

Đường Thái Nhi trợn mắt há mồm, cúi đầu nhìn y phục của mình một chút, cười khan hai tiếng, “Lão gia tử, người.”

Lão quản gia liều mạng, cầm tay nàng kéo đi, vừa đi vừa thì thầm: “Ngươi chính là Linh vũ, ta đã tốn số bạc lớn để mời ngươi tới, ngươi không thể chạy! Cung đình không thể so với nơi khác, gây ra chuyện rắc rối sẽ bị chém đầu! Bình thường ngươi tùy hứng thế nào cũng được, nhưng bây giờ là thời điểm sống còn, ngươi không thể đặt ta và đội múa vào con đường chết mà không quan tâm a!”

Đầu Đường Thái Nhi ong ong, nghe lão nhân trước mặt thao thao bất tuyệt, trong lòng lại nhớ tới vũ cơ bị mình đánh gãy đứt khóa ở trong phòng, thì ra nàng là Linh vũ sao.

Nàng không nhịn được mà mắng to, đội múa thôi tha, tại sao tất cả vũ cơ đều mặc quần áo giống nhau vậy! Chẳng nhẽ không chia cấp bậc sao!

Còn nữa! Tại sao lão nhân này lại kết luận nàng là Linh vũ chứ? ! Đây cũng quá nhận bậy đi. Nàng sờ sờ mặt mình, lại không dịch dung, vẫn là diện mạo của mình nha.

Đường Thái Nhi kéo cánh tay lão nhân lại, “Ta nói này, lão gia tử, người xác định là ta sao?”

Lão nhân thổi râu, hai mắt trợn tròn, “Nha đầu này! Mặc dù lão Hà ta trí nhớ không tốt, nhưng mà trên đầu ngươi đội Hoàng Phượng Bộ Diêu, là báu vật của gánh hát Phượng Thiên chúng ta! Vì để đợt biểu diễn lần này có thể thành công đã cố ý lấy ra cho ngươi đội. Lão Hà ta tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm!”

Đường Thái Nhi im lặng nhìn trời, trong nháy mắt, đã đến sau gánh hát Phượng Thiên, cả đám người đều mang đôi mắt cá chết nhìn nàng.

Đường Thái Nhi run run rẩy rẩy túm túm lão nhân: “Các nàng. Các nàng nhìn ta như vậy làm gì?”

“Ai bảo ngươi suýt nữa thì hại chết các nàng ấy.” Lão nhân hất tay Đường Thái Nhi ra, đẩy nàng về phía trước, “Mau mau mau, đội múa Giang Nam xuống đã lâu, đến lượt các ngươi! Cũng đừng khiến ta mất mặt đó!”

Mặt Đường Thái Nhi như đưa đám, “Ta không muốn, ta không, ta không biết nhảy mà!”

“Ai u này, tiểu cô nãi nãi của ta ơi, đến lúc này rồi, người có đừng làm loạn nữa được không, mau đi đi.”

Chân mày Đường Thái Nhi vặn thành bánh quai chèo, nhìn giữa khoảng trống, cùng với quân vương đang ngồi trên ghế rồng, đầu hết đau lại đau.

Cẩn rặng quay đầu lại, nhìn hơn mười vũ cơ phía sau. Đường Thái Nhi cố hết sức thả lỏng cười nói: “Bọn tỷ muội đều là nhiều năm mới luyện ra sự kiên cường, sau đó là bản lĩnh tùy cơ ứng biến đúng không? Đội lát nữa ta múa đơn, động tác sẽ hơi khác mọi người. Mọi người phải tùy cơ ứng biến nha!”

Chúng vũ cơ nhìn nhau, cũng không dám nhiều lời, chỉ đành phải gật đầu nói vâng.

Đường Thái Nhi lấy ra một bình nhỏ từ trong tay áo, cân nhắc, rồi rầm lăm bầm lầu bầu, “Chỉ có thể dùng cái này.”

44. Chương 44: Thăm Dò

Chương 44 : Thăm dò

Edit : Diễm Mỗ

Beta : kun'xih

Đường Thái Nhi cố gắng thẳng lưng, đứng ở trên đài cao, trong phút chốc yên lặng không tiếng động. Tất cả Vương hầu cũng nghiêng đầu nhìn, Tuyên Tông hoàng nâng chén rượu, hai mắt khóa chặt trên người Đường Thái Nhi.

Lúc Lam Anh nhìn thấy Đường Thái Nhi, chén rượu trong tay lay nhẹ, ý cười trong mắt từ từ rút đi, thay bằng một tia che lấp. Quay đầu nhìn, Lăng Dạ Tầm lúc này cũng ngồi xuống, đang cúi đầu rót rượu, giống như mọi thứ trên đài đều không liên quan đến hắn.

Tịch Thanh tròn to hai mắt, đề thấp âm lượng nói với Lam Anh bên cạnh: “Lam thượng thư, Thái nhi nàng.”

Lam Anh lắc đầu một cái, ý bảo Tịch Thanh không nên nói gì.

Đường Thái Nhi liếc mắt, liền nhìn thấy Lam Anh mặt không chút thay đổi và Tịch Thanh giống như ăn phải phân, nghĩ thầm lúc này Lam đại ca đoán chừng đang muốn giết nàng, đã biết gây ra tai họa, chính là tội chém đầu. Hít một hơi thật sâu, Đường Thái Nhi giang hai cánh tay ra, vẩy dài thuận theo hành động mà bay lên. Giống như hai tay đánh đàn, khe khẽ, tiếng nhạc như nước vang lên.

Dưới trời sao mệnh mờ, bên ngọn đèn Lưu Ly, cả người Đường Thái Nhi mặc lụa mỏng màu đỏ, đầu đội Hoàng Phượng Bộ Diêu, thân thể như mị (ma quỷ) như huyền (huyền ảo). Quanh thân có nhiều vết sáng như sao, dưới ngọn đèn chiếu rọi, giống như Phượng Hoàng đang giương cánh, phần vàng tung bay.

Gió chợt nổi lên, phần vàng theo gió tản ra. Đường Thái Nhi càng thêm quyến rũ, dáng người lại càng xinh đẹp, người xem như say như mê.

Đường Thái Nhi múa ở trên đài, điệu múa theo tiếng nhạc, lúc chậm lúc nhanh, khi mềm khi cứng.

Mặt nàng vừa động, nhìn người dưới đài đều đang say mê, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Xoay người một cái, ống tay áo tung bay theo gió, vận khinh công, tay áo bay lên không trung, sau đó nhanh nhẹn hạ xuống. Lúc tiếp đất, hai mắt như nước lưu động, hàm chứa nhu tình nhìn Hoàng đế trên Vương y.

Hiển nhiên, mỹ nhân và cảnh đẹp, đều thu vào mắt các vị quần chúng.

Nhưng trong các vị quần chúng này không bao gồm Lăng Dạ Tầm. Hai mắt hắn lạnh như băng, nhìn Đường Thái Nhi ở trên đài giãy giụa lung tung, không hề đẹp chút nào, thỉnh thoảng dùng nội lực đánh bay ống tay áo, lại thỉnh thoảng bay lên không xoay hai vòng.

Đường Thái Nhi thấy hai mắt trấn tĩnh của Lăng Dạ Tầm, không khỏi sửng sốt.

Thứ vừa rời từ ống tay áo của Đường Thái Nhi tản ra không phải cái gì khác, chính là phần mà Đường Thái Nhi tự mình chế luyện, nguyên liệu để luyện ra chính là Ngự Châu Vân Hải lừ đừ từ Hình Dận. Luyện từ vật báu, được lực tuyệt đối không tầm thường. Nhưng hôm nay Lăng Dạ Tầm lại không có phản ứng gì, vậy chỉ có một khả năng. Đường Thái Nhi ý thức được điểm này, tâm không khỏi run lên, đầu óc nhất thời hỗn loạn, ngừng lại điệu múa mực cười này, thẳng lưng đứng trên đài cao, đối mặt với Lăng Dạ Tầm.

Gió đêm, không ngừng thổi bay quần áo rườm rà của nàng, Bộ Diêu trong búi tóc khẽ động.

Chỉ có một khả năng.

Hắn, còn nhớ.

Khóe miệng Đường Thái Nhi cong lên, lại không hiểu rõ tâm tình của mình.

Cây hải đường, trồng dưới đất hơn mười năm mới có thể nở hoa. Lại giống như đá, có loại màu nâu, có loại màu xanh. Loại màu nâu có thể làm sáng mắt, ổn định thần trí; Loại màu xanh để giải độc, khiến người ta yên giấc.

‘Cái này cho người, tạm thời thay thế ngọc bội kia của người đi.’

‘Đây là cái gì?’

‘Hạt giống cây hải đường. Rất hiếm có, nói cho người biết nha, đây là thứ mà nương tử ta từ nhỏ đã đeo trên người, người phải bảo quản thật tốt, có nghe không?’

Đường Thái Nhi trong lòng ngọt liếm, Lăng Dạ Tầm vẫn mang hạt giống cây hải đường. Bất kể là hẩn tự nguyện hay không, nhưng hẩn không ném nó đi, có phải bởi vì, hẩn chưa hề quên hay không.

“Hay!”

Tuyên Tông hoàng hô to một tiếng, Đường Thái Nhi mới xoay người lại, ngẩng đầu nhìn lên, Tuyên Tông hoàng thật sự đang vỗ tay trầm trồ khen ngợi phong thưởng.

Đường Thái Nhi vội vàng quỳ xuống đất, nhóm múa phụ họa phía sau cũng rít quỳ xuống.

“Người đâu, ban thưởng ba vạn lượng hoàng kim, ba đoạn tơ lụa, một rương trân châu phỉ thúy.” Tuyên Tông hoàng giơ tay lên, thái giám phía sau hẩn vội vàng lĩnh chỉ hô to lặp lại.

Đường Thái Nhi hơi cúi đầu lĩnh thưởng: “Tạ hoàng thượng ban thưởng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Lúc Đường Thái Nhi cúi đầu, khóe miệng gần như đã kéo đến mang tai, tiền, tiền tiền tiền a!

Tuyên Tông hoàng lại nói bên tai thái giám cái gì đó, thái giám lĩnh mệnh sau đó tiến lên một bước tuyên chỉ: “Lĩnh cơ tiến lên nói chuyện ~” Tiếng của thái giám đặc biệt chói tai, mang theo cái giọng gian xảo truyền vào lỗ tai Đường Thái Nhi. Nàng run run rẩy rẩy, đứng dậy cúi cúi người, nâng bước xuống dưới đài cao.

Lúc này, Tuyên Tông hoàng cười nhìn Lam Anh nói: “Lam ái khanh, vị vũ cơ người mời đến này thật giống như tiên hạ phàm, khiến trẫm rất vừa lòng.”

Lam Anh liếc nhìn Đường Thái Nhi chậm rãi đi tới, lại nhìn mắt Tuyên Tông hoàng, cười nhạt nói: “Bẩm bệ hạ, vị vũ cơ này chính là muội muội kết nghĩa của thần, Đường Thái Nhi.”

“Lam thượng thư, muội muội tuyệt sắc như vậy, thật là đáng hâm mộ nh a!” Lúc này Lăng Phong Minh ở phía đối diện cười vang, cặp mắt nhìn chăm chăm Đường Thái Nhi đang đi tới.

Đường Thái Nhi đi tới bậc thang trước bàn của Tuyên Tông hoàng, cúi đầu quỳ xuống đất. Nàng không hiểu nghi lễ cung đình, nhưng mà, nhìn thấy Hoàng đế phải quỳ xuống bảo đảm không sai: “Dân nữ Đường Thái Nhi tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Tuyên Tông hoàng khẽ hạ tay xuống: “Đường Thái Nhi đứng dậy đi, người đâu ban thưởng ngồi.”

“Ngồi đâu?” Đường Thái Nhi theo quán tính ngẩng đầu cười hỏi, sau đó nhìn thấy mặt của Hoàng đế, lập tức cắn lưỡi cúi đầu, thấp thỏm nói tiếp: “Tạ. Tạ hoàng thượng.”

Tuyên Tông hoàng quét mắt nhìn mấy vị Hoàng nhi ngồi ở phía dưới, thần sắc của mấy người bọn họ, một tia cũng bị hẩn tóm được không bỏ sót. Lúc này hẩn chỉ chỉ bên cạnh chỗ trống nói: “Đến đây, ngồi cạnh trẫm đi.”

Khóe mắt Đường Thái Nhi run rẩy, nghĩ thầm, không phải lão nhân này muốn ăn cỏ non chứ? Nhưng lúc này nàng không thể chống cự, đành phải mang theo chân chó cười cười, rồi đi đến bên cạnh Tuyên Tông hoàng, lúc ngồi xuống không khéo nhìn thấy một gương mặt rất quen thuộc.

Đường Thái Nhi híp mắt suy nghĩ, chợt hai mắt sáng lên, vị trí ngồi gần Tuyên Tông hoàng này rất dễ nhìn, cũng chính hiện tại khoảng cách nhìn mình cũng rất gần, không phải ý đồ ban đầu của mình là bắt một sói ca sao? ! Nói cách khác, đó không phải là con cừu non Thái tử gia sao?

Thái tử Lăng Thiên Mịch nhìn hai mắt của Đường Thái Nhi, khẽ mỉm cười, nụ cười này dọa cho Đường Thái Nhi sợ đến vội vàng quay đầu nhìn hướng khác. Thái tử kia tại sao lại nhìn mình như vậy.

“Đường Thái Nhi, người là muội muội kết nghĩa của Lam ái khanh sao? Không biết kết nghĩa lúc nào?” Tuyên Tông hoàng ăn quả nho, cùng Đường Thái Nhi hàn huyên. Một đầu khác, ca múa tiếp tục, tiếng nhạc lẫn nữa cất lên.

Chẳng qua là, lúc này một nửa khách xem không nhìn trên đài xướng trò gì, mà đem tầm mắt đặt ở trên người Hoàng thượng và Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi đoan đoan chính chính ngồi, cười trả lời: “Thần và đại ca đã quen biết từ nhỏ.” Mặc dù thực ra đã lâu không gặp.

“Vậy ngươi cũng học múa từ nhỏ sao?”

“Vâng.” bịa chuyện thôi.

Lam Anh cười nhạt nói thêm vào: “Bẩm hoàng thượng, xá muội học múa chẳng qua là chỉ biết sơ sơ, nàng tinh thông chính là y thuật.”

“A?” Tuyên Tông hoàng hứng thú, “Sư phụ Thái nhi là ai?”

Đường Thái Nhi toát mồ hôi trán, “Sư phụ của thần trên giang hồ gọi là ‘Y thánh’ Giang Vô Nhai.”

Y thánh Giang Vô Nhai, là huynh đệ tốt của cha nàng, cũng là người duy nhất đi qua nhà nàng làm khách cùng ăn cơm.

Sắc mặt của chúng hoàng tử đều không đổi, chỉ uống rượu, trò chuyện, nhưng không người nào bỏ qua đoạn hội thoại này. Có câu nói quân tâm khó dò, Hoàng đế Lão tử nghĩ thế nào, cũng đoán không được tám, chín phần. Lúc này Tuyên Tông hoàng muốn nạp Đường Thái Nhi làm phi, hay có dụng ý khác, chúng hoàng tử đều cẩn thận tính toán.

Nhưng lúc này, Đường Thái Nhi lại lên tiếng: “Hoàng thượng, về sau nếu người cần thần, cứ việc nói nha!”

“Cần rồi! Ngươi dám nguyện rửa hoàng thượng? !” Một võ quan đứng ở bên kia Thái tử gia, dựng râu trợn mắt đứng lên, chỉ vào Đường Thái Nhi quát lớn.

Đường Thái Nhi rụt cổ lại, bị giọng nói ở đâu nhảy ra làm cho sợ hết hồn, nhưng cũng chỉ sợ hết hồn mà thôi.

Tuyên Tông hoàng hướng về phía người nọ khoát tay áo, vẻ mặt hiền lành, mang theo nụ cười: “Vương ái khanh không cần như thế, Thái Nhi lần đầu vào cung, khó tránh khỏi có phần không đúng mực, không ngại không ngại.”

Lam Anh và Tịch Thanh đều là thở phào nhẹ nhõm.

“Tạ hoàng thượng tha thứ.” Đường Thái Nhi khom lưng cúi đầu, cũng bắt đầu tính toán, Hoàng đế lão nhân này muốn làm gì.

“Giang Vô Nhai trăm cũng đã nghe qua, ban đầu trăm còn có ý mời hắn đến làm chủ Ngự Y uyển, chẳng qua là sau lại không thể tìm được vị cao nhân này. Ha ha, không ngờ hôm nay lại để trăm gặp được đồ nhi của hắn, đúng là ý trời.”

Đường Thái Nhi mang vẻ mặt mong chờ nhìn về phía Tuyên Tông hoàng, người muốn cho ta quản lý Ngự Y uyển sao? Huynh đài à, ta không có thời gian đâu.

“Lam ái khanh, muội muội này của ngươi thật đúng là tài nữ.”

Lam Anh cười nhạt cúi người: “Hoàng thượng quá khen rồi.”

Lúc này Thái tử mới lên tiếng: “Không biết muội muội của Lam Thượng Thư đã có thành gia thất chưa?”

“Bẩm thái tử, chưa có thành gia thất.”

Lăng Phong Minh cười to: “Vậy thì tốt nha, phụ hoàng, nhi thần thực sự rất thích Đường Thái Nhi, không biết nhi thần có thể có vinh hạnh?”

Đường Thái Nhi kinh hãi, không phải chứ? Phụ thân còn chưa có ý kiến, nhi tử kia đã quyết định rồi? Hay là nói, nơi này tất cả mọi người đều sợ Hoàng thượng phong nàng làm phi? Đương nhiên Đường Thái

Nhi nàng cũng sợ, nhưng. Như vậy, Tuyên Tông hoàng sẽ ra mặt tranh đoạt với nhi tử, hay thuận nước giong thuyền, hoặc sẽ không quan tâm.

“Tứ Vương Gia cất nhắc, xá muội từ nhỏ đã sống trong giang hồ, không hề biết lễ nghi, sợ là không xứng với Vương gia.”

“Không ngại, người đến từ giang hồ, tất nhiên hào khí thẳng thắn, ta thích.” Lăng Phong Minh cười, nhưng ý cười trong mắt lại không có, giống như một hài tử ngẫu nhiên cướp đồ của người khác.

Tuyên Tông hoàng uống chén rượu, nhìn Lăng Phong Minh cười: “Minh nhi, hậu uyển của con đã vượt qua hậu cung của phụ hoàng rồi, muốn Thái Nhi, chẳng phải là ủy khuất nàng sao?”

Lăng Phong Minh đối mặt với sự chế nhạo của Tuyên Tông hoàng, không tiếp tục tranh chấp nữa, chẳng qua là cười khổ nhún vai một cái, bộ dạng ngây ngô: “Xem ra ta và Đường Thái Nhi không có duyên phận rồi.”

Đường Thái Nhi cười xấu hổ, thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, Lăng Phong Minh chỉ là muốn chặt đứt ý niệm nạp phi của hoàng thượng, như vậy, Hoàng thượng mất mặt không phong nàng làm phi nữa, nhi tử cũng không khăng khăng giữ ý. Chuyện này cũng coi là không giải quyết được gì Rất tốt.

Lúc này Đường Thái Nhi mới thở nhẹ một hơi, lại nghe giọng nói mười phần mạnh mẽ của Tuyên Tông hoàng lần nữa vang lên.

“Tầm nhi, còn cũng không còn nhỏ, nên có một thiếp thất.” Tuyên Tông hoàng cười nhạt nhìn thẳng về phía Lăng Dạ Tầm.

Lăng Dạ Tầm cúi đầu cung kính nói: “Phụ hoàng, nhi thần chỉ muốn đền đáp quốc gia, giúp phụ hoàng cùng đại ca giải ưu.”

Đường Thái Nhi nghe đoạn đối thoại giữa Tuyên Tông hoàng và Lăng Dạ Tầm, cảm giác giữa phụ tử bọn họ hình như không đơn giản như vậy. Tuyên Tông hoàng, dường như đang lấy mình để thử thăm dò những hoàng tử này. Cung đình, quả nhiên phức tạp, phức tạp khiến Đường Thái Nhi nhức đầu. Nàng không hề thông minh, cũng không biết tâm kế, xem không hiểu tranh đấu.

Cung đình không bằng giang hồ, không được tự nhiên, không thoải mái.

Đường Thái Nhi cúi đầu, hai tay đùa nghịch ống tay áo thật dài. Nàng hiểu, cho dù mọi thứ trước mắt, sẽ không thích, sẽ không phù hợp, cũng phải nỗ lực dung nhập vào. Bởi vì, nàng đã đồng ý với Dạ nhi, phải tìm được hắn, vĩnh viễn ở bên cạnh hắn. Dạ nhi hiện giờ là người nhà đế vương, vậy nàng sẽ bay vào lồng vàng hoa lệ này.

Không oán, không hối hận.

45. Chương 45: Vội Vàng Phong Phi

Chương 45 : Vội vàng phong phi

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Tuyên Tông hoàng cười nhạt một tiếng, hiền từ nhìn về phía Lăng Dạ Tầm: “Tầm Nhi quả nhiên hiếu thuận, nhưng đã là nam nhân, quốc và gia đều phải cần chú ý đến mới đúng.”

Khóe miệng Lăng Dạ Tầm nhếch lên, không nhìn ra tâm tình: “Phụ hoàng dạy rất phải.”

Lam Anh liếc nhìn hai người, nụ cười trên mặt vẫn còn, nhưng thần sắc trong đáy mắt bị chôn rất sâu rất sâu.

Nụ cười của Đường Thái Nhi cứng ngắt, đối mặt với việc này vô cùng lung túng.

“Đã như vậy, trăm sẽ làm chủ, Đường Thái Nhi hứa cho con làm phi, an bài thế nào thì tùy con.” Tuyên Tông hoàng cười nhạt, thuận miệng quyết định số phận của Đường Thái Nhi. Không hoa giả, không hứa hẹn, chỉ là một câu nói.

Về mặt của Lăng Dạ Tầm không kinh sợ không vui mừng, đứng dậy cúi người lĩnh chỉ tạ ơn: “Tạ ơn phụ hoàng.”

Lam Anh cũng vội vàng xoay người, khẩu đầu: “Tạ hoàng thượng ân điển.”

Đường Thái Nhi: “Tạ hoàng thượng ân điển.”

Một hồi tiệc rượu, hoàng tử cùng các quan lại thôi không chúc mừng nữa. Đường Thái Nhi vẫn nhớ, ánh mắt Thái tử Lăng Thiên Mịch nhìn mình, giống như mình có nhược điểm bị hấn nắm chắc trong tay.

Đường Thái Nhi gãi đầu, đang muốn tìm thân ảnh của Lam Anh và Tịch Thanh, nhưng lại phát hiện hai người đã sớm biến mất không thấy.

“Không phải chứ? Cho dù ta tự ý chạy tới đây, cũng không cần về nhà mà không mang ta theo chứ.”

Đường Thái Nhi đang oán trách, đã thấy một người cực kỳ quen mắt đi đến trước mặt mình. Người nọ một thân bạch y, dáng vẻ thanh thanh sáng sáng. Đường Thái Nhi nghĩ lại, mới nhớ ra người này là người bên cạnh Lăng Dạ Tầm, tên là Lâm Mục.

“Đường phi nương nương.” Lâm Mục nắm quạt xếp trong tay, hơi cúi đầu coi như là thỉnh an.

Tiếng gọi Đường phi nương nương này nghe khá lạ tai. Đường Thái Nhi sững sốt hồi lâu mới ý thức được là đang gọi mình, lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười: “Ha ha, Lâm tổng quản tìm ta sao? Ó, Dạ. Vương gia đâu?”

“Lâm Vương điện hạ đã lên kiệu, đặc biệt sai ta tới đón Đường phi nương nương hồi phủ.”

Tim Đường Thái Nhi đập loạn, chỉnh chỉnh sửa sửa quần áo, vội la lên: “Đi thôi, chúng ta đi thôi.”

Lâm mục nở nụ cười nhạt, xoay người đi đến cửa cung. Đường Thái Nhi xách cái váy vướng víu, đi theo phía sau hắn.

Mặc dù chỉ một câu nói của Hoàng thượng, đã quyết định đại sự chung thân của Đường Thái Nhi nàng. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, ít nhất cũng xem như đã có danh phận. Nhớ lúc mình mới gặp Dạ nhi, ngay cả một câu cũng không có, hắn đã trực tiếp gọi mình là nương tử.

Nhớ lại mọi thứ khi trước, Đường Thái Nhi không khỏi cúi đầu cười trộm.

Quần cái gì mà nhà Đế vương trong Hoàng cung chứ, chỉ cần có Dạ nhi bên cạnh là đủ rồi. Đường thái nhi suy nghĩ trong đầu, cước bộ không khỏi khoan khoái hẳn lên.

Lâm Mục bước nhanh, nghiêng mắt nhìn nữ tử sau lưng, khẽ nhíu mày.

Đi tới cửa cung, hai nóc cổ kiệu đang vững vàng ở đó. Đường Thái Nhi giơ tay vẫy vẫy hai cổ kiệu phía xa xa, lại bị Lâm Mục đưa tay ngăn lại. Sau đó mới lên một cổ kiệu khác: “Đường phi nương nương mời.”

Đường Thái Nhi khụ khụ hai tiếng, nghĩ Dạ ngu ngốc tám, chín phần đang ngồi ở trong cổ kiệu xa hoa kia. Hơn nữa, còn không muốn ngồi chung kiệu với nàng. đành phải bấu môi, vuốt cái mũi đi về phía cổ kiệu của mình.

Ngồi xuống, liền nghe bên ngoài nô bộc hô lớn khởi kiệu.

Ngồi bên trong kiệu, Đường Thái Nhi bắt chéo chân, vén rèm lên nhìn về phía cổ kiệu đi đằng trước. Hai mắt si mê giống như có thể xuyên qua cổ kiệu kia nhìn nam nhân tuyệt mỹ bên trong. Dạ nhi, phu quân nàng.

Đường Thái Nhi cũng không biết, cuộc sống sau này sẽ như thế nào. Chức phi này phải làm thế nào, lại càng không biết mình bị quẩn vào giữa cuộc thăm dò của phụ tử họ như thế nào.

Nàng chỉ biết, con vịt quay, sớm muộn gì cũng sẽ vào bụng.

Qua thời gian một chén trà, cổ kiệu mới từ từ dừng lại. Rèm kiệu được nha hoàn vén lên, “Đường phi nương nương, tới rồi.”

“A!” Đường Thái Nhi căn bản không cần nha hoàn đỡ, hai bước liền vững vàng nhảy xuống cổ kiệu. Nhìn phủ đệ trang trang nghiêm nghiêm trước mặt, dưới mái hiên, một bảng hiệu màu đen uy phong lẫm liệt, bên trên có khắc ba chữ Lẫm Vương Phủ, hai đèn lồng đỏ chớp chớp động động, không khỏi cảm khái, “Thật có tiền.”

Đường Thái Nhi liếc mắt sang, thấy Lăng Dạ Tầm vừa đi ra từ cổ kiệu, còn thản nhiên nhìn nàng một cái, hướng thị vệ bên cạnh phân phó đôi câu. Sau đó cũng không thèm quay đầu mà đi thẳng trong phủ.

Đường Thái Nhi bĩu môi, cảm thấy thật là không thú vị. Lăng Dạ Tầm cũng thật là khốn kiếp, không đáng yêu bằng một góc của Dạ nhi lúc trước.

Lâm Mục an bài cho Đường Thái Nhi ở tại biệt viện, sân trong không lớn, nhưng đối với một nữ tử giang hồ mà nói, chỉ cần có chỗ để nằm thì thế nào cũng được. Đường nhiên, ngủ ở nhà xí thì không thể được.

Lâm Mục sắp xếp hai nha hoàn cho nàng, nói có gì cần thì trực tiếp phân phó. Nói xong, liền đi mất.

Đường Thái Nhi ngồi ở trên ghế, nhìn hai nha hoàn đứng trước mặt. Một người thanh tú hơn người kia, nhưng nhỏ tuổi hơn nàng, để hai người xinh đẹp như vậy hầu hạ mình, nàng không đánh lòng.

“Hai người các ngươi tên gì?”

“Nô tỳ Thủy nhi.” “Nô tỳ Chiêu nhi”

Được, còn là hai nha hoàn lạnh lùng. Đường Thái Nhi thấy hai cô nương này nhìn mình không cảm xúc như vậy, cũng không muốn tự làm mất vui, khoát tay áo: “Ta mệt rồi, muốn ngủ.”

“Nô tỳ hầu hạ nương nương đi ngủ.” Thủy nhi dứt lời liền đưa tay tới, Đường Thái Nhi rút cổ một cái nói: “Không cần, không cần đâu, ta tự mình làm là được rồi.”

Thủy nhi cũng nghe lời, liền thu tay lại, quay về chỗ đứng.

“Các ngươi lui xuống đi, có chuyện gì ta sẽ gọi các ngươi.” Đường Thái Nhi cười cho hai người lui xuống, đóng cửa phòng lại, thở sâu hai cái, sờ sờ khuôn mặt mình, lẩm bẩm lầu bầu: “Ai, làm nữ nhân thật không dễ dàng, làm nam nhân vẫn là tốt nhất.”

Mặt khác, Thủy nhi và Chiêu nhi đã đi khá xa, hai người mới bàn luận.

Một nói: “Thủy nhi tỷ, Đường phi nương nương này có lai lịch thế nào?”

Một đáp: “Nghe nói là muội muội của Thương thư, là Hoàng thượng ban cho Vương gia. Nhưng yên tâm đi, Vương gia chưa từng động tâm với nữ nhân nào, huống chi là nữ nhân mà hoàng thượng ban cho.”

Hai người xoay người một cái, không vào trong hành lang dài, tiếng bàn luận cũng càng lúc càng xa.

“Cưới vợ bé à ~” bên trên xà nhà, một nam nhân mặc cẩm y màu đen đang treo ngược, nhìn bóng lưng xa xa của hai nha hoàn tự nói một mình. Sau đó tự nhiên lật người nhảy xuống đất. Thượng Quan Linh vận động gân cốt, nhìn phòng ngủ của Đường Thái Nhi lui lại mấy bước, “Đường Thái Nhi, ngày khác ta sẽ đến chào ngươi.”

Đêm khuya, trong phòng Tiêu Doanh.

Lăng Tiêu Doanh ngồi trên ghế, vuốt ve sáo ngọc trong tay, khẽ ngâm nga dân dao (ca dao dân ca), trên mặt đầy ý cười mềm mại.

Bên tai có tiếng loạt xoạt của quần áo, nàng hơi lảng tai nghe, “Là ai?”

Mùi hoa quế mê người bay tới, Lăng Tiêu Doanh cười, ngửi lấy ngửi để, “Là bánh hoa quế?”

“Cái mũi nhỏ của muội, so với con chó nhỏ còn nhạy hơn đó!” Tiếng trêu đùa vang lên bên tai, khiến nàng không khỏi cười to hơn, vươn tay không ngừng tìm kiếm.

“Linh ca ca, uội, uội đi.”

Thượng Quan Linh xoay người một cái, vọt đến sau lưng Lăng Tiêu Doanh. Túi giấy dầu trong tay treo trước mắt nàng, không ngừng rung đưa, “Rất thơm nha ~”

“Linh ca ca thật xấu.”

“Này, được rồi, không chọc mũi nữa, nè, uội.” Thương Quan Linh nâng tay Lăng Tiêu Doanh lên, đặt bánh ngon vào trong tay nàng, “Nhưng không uội nói Linh ca ca hư nha.”

“Hì hì ~ Linh ca ca tốt nhất, ừ ~ ngon ghê ~”

Thượng Quan Linh ngồi xổm trên mặt đất, đặt hai tay lên ghế Lãng Tiêu doanh đang ngồi, nhìn nàng đang vui vẻ ăn bánh, “Doanh nhi, bài hát ta dạy uội luyện đến đâu rồi?”

“Ừ, mọi nhờ ca ca thôi qua.”

Ánh mắt như hồ ly của Thượng Quan Linh vừa chuyển, ghé sát vào Lăng Tiêu Doanh, “Này, tiểu Tầm Tầm có nói gì với muội không?”

“Linh ca ca muốn nghe cái gì?”

“Tỷ như. Mấy ngày nay hấn đã đi đâu?”

Lăng Tiêu Doanh lau lau khóe miệng của mình, cau mày , “Doanh nhi nghĩ ca ca sẽ nói chuyện về Thải nhi cô nương với muôi, nhưng một chữ ca ca cũng không nói.”

“Chẳng lẽ hần trở lại như cũ nhưng mất trí nhớ lúc trước sao. . . .”

“A, Linh ca ca, lần trước huynh nói với muội Thái nhi cô nương bị thương, bây giờ nàng ấy sao rồi?”

Thượng Quan Linh ngồi vào chỗ, dựa vào ghế Lãng Tiêu Doanh, đầu gối lên cánh tay của mình, nhàn nhả nói: “Không sao cả, ta để nam nhân này đi cứu nàng ấy.”

“Ai? Ta tưởng Linh ca ca sẽ cứu nàng ấy chứ.”

“Tại sao ta phải cứu? Nữ nhân của tiểu Tầm Tầm tự hấn không đi bảo vệ, còn phải dựa vào người ngoài như ta hay sao?”

Lăng Tiêu Doanh cười khúc khích, dùng tay chạm lên đầu Thượng Quan Linh, “Linh ca ca và ca ca đều là người diu dàng.”

“Còn nữa. Doanh nhi nói uội biết một tin động trời nha”Thượng Quan Linh ngoài miệng nói xong, thân thể lại đã sớm lúc lắc bên cạnh bàn, rót chén trà đưa đến trước mắt Lăng Tiêu Doanh.

Lăng Tiêu Doanh liếm môi một cái, “Bí mật gì?”

Thượng Quan Linh nhú mày cười một tiếng, cầm tay Lăng Tiêu Doanh, “Cho muội, cái chén, uống nước. Uống xong rồi ta sẽ nói uội biết, tránh uội bị sốc,”

Lăng Tiêu Doanh vội vàng uống hết nước trà trong chén, “Nói mau nói mau!”

Thượng Quan Linh nghiêng người về phía trước, ở bên tai Lăng Tiêu Doanh thần thần bí bí nói: “Hôm nay, phu hoàng mười ban phi tử cho ca ca muội.”

“Cái gì?” Lăng Tiêu Doanh kinh hãi, vội vàng đứng dậy, hốt hoảng bắt lấy cánh tay Thượng Quan linh, “Phi tử? Là nhà nào?”

Thượng Quan Linh véo véo mũi Lăng Tiêu Doanh nói: “Chính là Đường Thái Nhi.”

“Trời ạ, thật trùng hợp nha. Vậy Thái nhi cô nương hiện nay đang ở đâu?”

“Ở biệt viện phía tây, ai nha nha, thật bất công, Tiểu Tầm Tầm rõ ràng rất bạc tình bạc nghĩa.” Thượng Quan Linh phát biểu.

Lăng Tiêu Doanh phồng má lên, chớp chớp mắt nhưng không hề có thần thái: “Ca ca thật quá đáng, chẳng lẽ ca ca thật sự quên Thái nhi cô nương sao.”

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu Tầm Tầm là người xấu.”

Lăng Tiêu Doanh bật cười, chọc chọc Thượng Quan Linh: “Linh ca ca, không cho nói xấu ca ca muội.”

“Ếc. Ta không thể ở lâu, ta đi đây.”

“Linh ca ca không đi gặp ca ca sao?”

Thượng Quan Linh ho nhẹ hai tiếng, “Trong thời gian này ta tương đối bận rộn, chờ ta có thời gian đã.”

“Linh ca ca đang bận cái gì vậy?”

Thượng Quan Linh khom lưng, nhìn hai mắt Lăng Tiêu Doanh, giơ tay nhéo nhéo mặt nàng, “Chính sự.”

“Chính sự? Ha ha, muội lại nghĩ rằng Linh ca ca đang bận nhàn sự đấy ~”

Thượng Quan Linh cười, vuốt ve mấy sợi tóc của nàng, “Được lắm được lắm, không cần oán hận Linh ca ca này, ta phải đi đây, lần sau, muội thổi bài kia cho ta nghe nha.”

“Vâng!”

Trước khi Thượng Quan Linh đi, lại lần nữa liếc mắt nhìn Lăng Tiêu Doanh đang nắm cây sáo, trước mắt hiện lên cuộc đảo chính hơn mười năm trước.

Nếu như có thể trở về mười năm trước, không, trở lại mười hai năm trước. Phải là mười lăm năm trước.

Tóm lại, muốn lặp lại thời gian có quá nhiều, quyết định để ân hận cũng quá nhiều quá nhiều.

Nếu như trở lại mười lăm năm trước, hẳn sẽ mang theo Tầm và Doanh rời đi, bọn họ sẽ không đến ngôi nhà cỏ ẩm áp kia. Như vậy, có lẽ cấm vệ sẽ không tìm được bọn họ, nhốt bọn họ vào trong lồng tù này, cũng sẽ không khiến những hài tử mới ba tuổi như bọn họ trải qua trận chém giết kia.

Tầm và Doanh cũng sẽ không nhìn thấy mẹ mình chết trước mặt họ.

Nếu như mọi việc đều không xảy ra, sẽ tốt hơn.

46. Chương 46: Chương Mắt Thì Quyến Rũ

Chương 46 : Chương mắt thì quyến rũ

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Ngày hôm sau, thời điểm Đường Thái Nhi bị đánh thức, sắc trời vẫn còn u u tối tối. Từ trước đến nay, lúc nàng ngủ sớm dậy trễ sẽ nóng nảy muốn đánh người. Nhưng vừa trừng mắt trách mắng, ngồi dậy, nhìn

thấy trước mặt là hai tiểu nha đầu nhu nhu nhược nhược liền mất đi dũng khí. Dụi dụi con mắt, ngáp một cái, hướng hai người đã quấy rầy giấc mộng đẹp của nàng hỏi: “Trời còn chưa sáng, các người làm gì vậy?”

Thủy nhi cúi cúi người nói: “Nương nương, nửa canh giờ sau Vương gia sẽ thức dậy thay quần áo. Nương nương phải y phục chỉnh tề, rồi đến hầu hạ Vương gia.”

Khóe miệng Đường Thái Nhi giật giật: “Cái gì? Sớm như vậy.”

Chiêu Nhi đứng một bên đã thấm ướt mặt khăn đưa tới: “Trước kia những thứ này đều là chúng nha hoàn làm, nhưng bây giờ nương nương đã đến đây, thì việc chăm sóc, hầu hạ Vương gia đương nhiên là nương nương phải tự làm.”

Đường Thái Nhi nhận lấy khăn lau qua loa hai cái: “Hầu hạ đúng không, bữa sáng.” Chỉ có điều phi tử hóa ra chính là thiếp thân nha hoàn. Đường Thái Nhi nhảy xuống giường, bắt đầu mặc quần áo, nhưng nhìn lại, mặc bộ quần áo vũ cơ hôm qua có vẻ không thích hợp lắm.

“Nương nương, Thủy Nhi hầu người thay quần áo.” Thủy nhi đem quần áo vừa mới mang đến bưng trên tay, cúi đầu nói với Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi nhìn nhìn cái váy, chất vải rất tốt, hồng nhạt mềm mại, nữ tính vô cùng.

“Làm phiền rồi.” Đường Thái Nhi cười hai tiếng, tùy hai người Thủy, Chiêu thay quần áo ình.

Mặc xong, cũng búi tóc như phu nhân, hai nha hoàn dẫn nàng tới tẩm cư của Lăng Dạ Tầm.

Đứng ở cửa, Đường Thái Nhi thở sâu hai cái, đẩy cửa đi vào.

Không ai nhắc nàng phải gõ cửa, cũng không ai nói cho nàng biết, việc Lãm vương không thích nhất là người khác đột đột vào phòng ngủ của hắn. Đã từng có một nha hoàn, lông nga lông ngóng đẩy cửa đi vào, kết quả bị tính cảnh giác cực cao của Lăng Dạ Tầm một chiêu bóp cổ, thiếu chút nữa thì mất mạng.

Đường Thái Nhi vào phòng, quay đầu nhìn lại, phát hiện những nha hoàn, nô bộc khác đều không nói một câu, chỉ đứng ở bên ngoài. Nàng trừng mắt nhìn, cho rằng đây là để nàng đi đánh thức Dạ nhi, liền nâng váy, từ từ đi đến bên giường.

Đường Thái Nhi cúi người nhìn khuôn mặt của Lăng Dạ Tầm, đưa tay vỗ vỗ mặt hắn: “Tĩnh, tĩnh.”

Mấy người đứng bất động ngoài cửa, tất cả đều hít một hơi khí lạnh.

Lăng Dạ Tầm giống như con báo thức tỉnh, chậm rãi mở to mắt, nhìn mặt của Đường Thái Nhi gần trong gang tấc, trong nháy mắt liền thất thần. Sau đó hai mắt trấn tĩnh lại, cau mày.

Trong nháy mắt vừa rồi, Đường Thái Nhi tưởng như nhìn thấy cảnh Dạ nhi mơ mơ màng màng tỉnh dậy, hô một tiếng “nương tử sáng rồi sao ~”, tâm khẽ động, nhưng khi phục hồi tinh thần lại, trước mắt chỉ có một đôi mắt lạnh như băng lại xa cách.

“Tránh ra.” Lăng Dạ Tầm nằm thẳng, hướng về phía Đường Thái Nhi trên đỉnh đầu không chịu nhúc nhích ra lệnh.

Đường Thái Nhi sửng sốt, vội vàng ngồi thẳng lên, ho khan hai tiếng: “Ta. Định. Định.” Đáng chết, tại sao nàng lại tự cho là vậy?

“Ta hầu người thay quần áo.” Đường Thái Nhi bỏ qua việc tia tót câu chữ, trực tiếp nhanh gọn vào thẳng vấn đề.

Người đứng ngoài cửa lúc này mới chậm rãi tiến vào, đối với việc Đường Thái Nhi an toàn thoát nạn cảm thấy kinh ngạc, nhưng không người nào dám biểu hiện ra.

Lăng Dạ Tầm ngồi dậy, hai chân tiếp đất, giống như pho tượng Phật ngồi thẳng ở trên giường, nhắm mắt.

Hiểu được, đây là ý bảo để Đường Thái Nhi lau mặt cho hắn.

Việc này Thái nhi thường xuyên làm, mỗi ngày Dạ nhi tỉnh dậy, không phải đều là nàng chăm sóc giống như chăm sóc nhi tử sao.

Đường Thái Nhi nhấc ống tay áo phiền phức, cầm khăn mặt thấm nước, vắt khô, khom người, khăn vuông liền “Bộp” Một cái, dán trên mặt Lăng Dạ Tầm.

Đường Thái Nhi lại nghe tiếng mọi người hít vào, nàng vỗ khăn vuông, giương mắt nhìn bọn người hầu một cái, thu hồi thần sắc vào đôi mắt, tiếp tục mò mẫm khuôn mặt Lăng Dạ Tầm.

Cũng gọi là sạch sẽ!

Đầu Lăng Dạ Tầm theo động tác Đường Thái Nhi vắn vò cũng động động dậy dậy.

Đường Thái Nhi vẫn dùng lực mà lau, chỉ thấy Lăng Dạ Tầm nhanh chóng túm cổ tay nàng, cường chế bàn tay đang giầy vò trên khuôn mặt mình dời đi.

Đã không còn tiếng oán giận “Nương tử, nhẹ một chút, nhẹ một chút, nương tử, a a a!”

Đường Thái Nhi sưng sốt, nhìn Lăng Dạ Tầm, rồi mới ý thức được, Dạ nhi khi đó, nàng có thể ức hiếp, nhưng người trước mắt lúc này, chính là con báo đã trưởng thành, không được ức hiếp nữa.

“Ta làm người đau sao?” Đường Thái Nhi cười mỉa hai tiếng, “Vậy ta sẽ nhẹ một chút.”

Sắc mặt Lăng Dạ Tầm âm trầm, nhích đầu qua, cách xa cánh tay của Đường Thái Nhi, giọng hẩn khàn khàn nói: “Thay quần áo đi.”

“A, được.” Đường Thái Nhi thuận tay hất một cái, khăn mặt “Vèo” Liền bay vào trong chậu rửa mặt, dọa nô bộc đang bưng chậu nước rửa mặt sợ đến run lên một cái.

Đường Thái Nhi nhảy một bước đến trước mặt nha hoàn bưng quần áo, ôm từng thứ một, tổng cộng bốn cái. Một tầng ngoại sa, một tầng áo trong, nhưng hai cái khác mặc thế nào nhỉ? Đường Thái Nhi suy nghĩ sâu xa, quyết định cho hẩn mặc áo trong trước. Vừa mặc vừa cảm khái, đồ hoàng thất thật không đơn giản, tại sao một bộ y phục có thể biến thành phức tạp như vậy.

“Hôm nay người phải vào cung sao? Tại sao ăn mặc chỉnh tề như vậy?” Đường Thái Nhi lôi cánh tay Lăng Dạ Tầm để trong ống tay áo.

Thô bạo không thể nói, khéo mắt người xem run rẩy.

Khuôn mặt Lăng Dạ Tầm đen thui, lại hung hăng bắt được cổ tay Đường Thái Nhi.

Mọi người nghĩ thâm, Vương gia của chúng ta rốt cuộc cũng chịu không nổi rồi, bộc phát sao, chúng ta đều không nhìn thấy.

Lại thấy Đường Thái Nhi khê vung, liền thoát khỏi tay Lăng Dạ Tầm, tiếp tục mặc quần áo cho hẩn: “Ta mặc quần áo cho người mà, người cứ túm cổ tay ta làm gì?”

“Đường Thái Nhi.”

“Ừ, sao vậy?”

Lăng Dạ Tầm cúi đầu, ngón tay thon dài tháo vạt áo bị Đường Thái Nhi buộc chặt ra: “Trục nhi, đi lấy quần áo đơn giản, hôm nay không vào cung.”

Nha hoàn bưng quần áo là Trục nhi, cũng chính là nha hoàn bên người Lăng Dạ Tầm. Lúc này khê cúi người, nhận lệnh đi lấy quần áo, tiến lên phía trước hai mắt tò mò nhìn Đường Thái Nhi.

“Về sau người không cần dậy sớm để hầu hạ Bốn vương nữa.” Lăng Dạ Tầm hạ mí mắt, nhìn Đường Thái Nhi lại mặc quần áo ỉnh, “Không có ta phân phó, không được tùy ý rời khỏi biệt viện.”

Tay Đường Thái Nhi khê run, ngẩng đầu nhìn Lăng Dạ Tầm. Từ ánh mắt không chút gợn sóng kia lại không nhìn ra được điều gì.

Hẩn đang cố ý cách xa mình sao?

Tại sao.

Đường Thái Nhi không lên tiếng, cúi đầu vất óc suy nghĩ. Minh quả thật không có đáng dấp, cũng không đủ ôn nhu sẵn sốc, nhưng dù sao cũng coi là phi tử được Hoàng thượng ban cho. Tại sao hắn lại đối với mình không có chút xíu cảm giác gì chứ.

Đường Thái Nhi dừng lại một chút, bỗng nhiên như thể bị nước đổ lên đầu.

Hắn hiện tại không nhớ rõ mình, mà tư sắc của mình lại bình thường, tự nhiên sẽ không thể khiến Vương gia cao cao tại thượng như hắn coi trọng. Vốn sinh ra đã kém cỏi, không đủ để sau này dựa vào.

Chướng mắt?

Ra sức nịnh nọt, chọn? đùa sao? Không chọn? Hết cách! Mặc dù Đường Thái Nhi nàng chỉ thích trêu ghẹo mỹ nữ, nhưng mà không sao, trước tạm xem Dạ nhi trước mắt là mỹ nữ thì được rồi.

Cho dù là nam nhân chính trực, hắn cũng là nam nhân không phải sao?

Đường Thái Nhi nghĩ đi nghĩ lại, lại bắt đầu cười gian, rất gian.

Mặc quần áo cho Lăng Dạ Tầm xong, chải đầu cho hắn, châm trà, hai người liền đi hướng đại sảnh. Đường Thái Nhi từng bước từng bước đi theo phía sau Lăng Dạ Tầm, nhìn bóng lưng của hắn đã cảm thấy vui vẻ trong lòng rồi.

Dạ nhi Dạ nhi, Đường Thái Nhi cười hì hì, tiếng cười u ám truyền vào tai Lăng Dạ Tầm, thế nhưng không phụ sự kỳ vọng của Đường Thái Nhi, Lăng Dạ Tầm thực thi chính sách không đếm xỉa hoàn toàn triệt để.

Hai người tới đại sảnh, một mỹ nhân mặc la quần màu vàng nhạt đang ngồi ngay ngắn, cầm chén sứ trong tay, mắt nhìn phía trước. Nghe có người đi tới, lỗ tai hơi hơi động, hai mắt vẫn vô thần.

Đường Thái Nhi dù sao cũng hành y nhiều năm, vừa nhìn liền biết vị cô nương này hai mắt đã sớm mù, ít nhất là hơn mười năm. Mà lúc này nàng ấy ngồi ở đây, khí chất dung mạo đều là thượng đẳng, nàng là ai?

Đang lúc suy nghĩ, thì nữ tử động lòng người kia đã buông chén đứng lên, hướng về phía hai người nàng cúi cúi người khẽ cười nói: “Ca ca tẩu tẩu, Doanh nhi đến thỉnh an hai người.”

Lăng Dạ Tầm đi tới đỡ lấy cánh tay ngọc của Lăng Tiêu Doanh, giọng nói ôn nhu có thể làm tan chảy: “Quần áo hôm nay nhìn rất đẹp.”

“Cám ơn ca ca, tẩu tẩu.” Lăng Tiêu Doanh nói xong, hướng về phía Đường Thái Nhi đưa tay ra, muốn tìm kiếm.

Đường Thái Nhi vội vàng tiến lên cầm tay của nàng ấy, nhếch miệng cười ha ha: “Tẩu tẩu gọi thật dễ nghe, ta thích.”

Đáy mắt Lăng Dạ Tầm trầm xuống, Đường Thái Nhi nhìn thấy cả người phát cáu, bĩu môi cũng không nhìn hắn.

Ba người ngồi xuống, Lăng Tiêu Doanh và Lăng Dạ Tầm đều không nói câu nào chỉ ăn cháo, Đường Thái Nhi ngồi ở bên cạnh Lăng Tiêu Doanh, húp từng hớp từng hớp, thỉnh thoảng dùng dư quang quan sát Lăng Tiêu Doanh.

Đôi mắt hoàn hảo, trông mắt hơi đen, đồng tử to, mí mắt ửng đỏ.

Loại mù này không phải là ngoại thương cũng không phải là độc thương, hẳn là gặp phải biến cố bị kích thích dẫn đến mù, coi như là tâm bệnh. Nhưng mà, mười năm trong bóng tối, đã sớm quên mất ánh sáng như thế nào rồi.

Đường Thái Nhi cắn đôi đũa, bắt tri bắt giác nhìn Lăng Tiêu Doanh đến ngây người.

Lăng Dạ Tầm để bát đũa xuống, cười nhạt: “Đêm qua nghe nói Thái nhi từ nhỏ đã học y, nói vậy rất tinh thông y thuật nhỉ.”

Đường Thái Nhi ngẩn người, cười mỉa nói: “Ha ha, đâu có đâu có.”

Vẻ âm trầm trong mắt Lăng Dạ Tầm càng sâu, mở miệng hỏi: “Vậy Thái Nhi xem giúp Doanh Nhi một chút.”

Tay Lăng Tiêu Doanh run nhẹ, khóe môi cong lên nụ cười, nhưng có chút khổ sở: “Ca ca, không cần, muội như vậy, rất tốt.”

Đường Thái Nhi không để ý tới lời từ chối của Lăng Tiêu Doanh, đưa tay bắt mạch cho nàng, híp mắt nghiên cứu.

Thời gian một chén trà đã qua, Đường Thái Nhi vẫn không nói gì. Lăng Dạ Tầm cũng không thúc giục, ở một bên lặng lẽ chờ. Cặp mắt rơi trên khuôn mặt Đường Thái Nhi, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng có chút nghiền ngẫm.

Đường Thái Nhi thở hắt một hơi, hướng về phía Lăng Dạ Tầm lắc đầu một cái.

“Thế nào? Có phải. Không được phải không?” Lăng Tiêu Doanh cũng không để ý, cười rất nhẹ rất đẹp.

Đường Thái Nhi nhìn Lăng Dạ Tầm, mào đẹp của hắn nhú thật chặt. Nhìn ra được, sự quan tâm của hắn với Doanh Nhi không tầm thường, nhà đế vương, tình thân không đổi.

Nếu người đã quan tâm, ta sẽ giúp người bảo hộ.

“Cho ta một tháng.” Sắc mặt Đường Thái Nhi trở lại bình thường, trong mắt đầy bình tĩnh.

Khóe miệng Lăng Dạ Tầm nhếch lên: “Được.”

47. Chương 47: Thực Hiện Kế Hoạch

Chương 47 : Thực hiện kế hoạch

Edit : Diễm Mỗ

Beta : kun'xih

Được cho phép, Đường Thái Nhi không nhiều lời, Lăng Dạ Tầm cũng không hỏi nhiều, dường như vô cùng tín nhiệm y thuật của nàng. Sau khi ăn xong Đường Thái Nhi đứng ở trong tiểu viện của mình, quỳ gối ngồi trên lan can đình, chớp mắt nhìn hoa sen tàn trong hồ cùng lá sen và củ sen khô vàng bên bờ.

Lăng Dạ Tầm gần như không tiếp cận Đường Thái Nhi lại rất hiểu rõ nàng, Đường Thái Nhi khẽ cau mày: “Đã từng điều tra ta, hay là. Ai? Có cá nha!” Suy nghĩ bị cá vàng trong hồ nước nhảy lên cắt đứt. Đường Thái Nhi nắm chặt hai tay vào lan can, cúi người xuống nhìn, nước trong biếc, có ba, bốn con cá vàng bơi lội tung tăng, Đường Thái Nhi nhìn rất vui vẻ.

Ngoảnh đầu nhìn xung quanh, từ trên bàn đá trong đình cầm lên điểm tâm, chia thành hai nửa, tung vào trong nước, đám cá lập tức tranh nhau vọt tới.

Đang cho cá ăn, lỡ tai Đường Thái Nhi giật giật, quay đầu híp mắt nhìn về phía xa, sâu trong cánh rừng có hai người đi tới, đang tán gẫu gì đó. Nội lực của Đường Thái Nhi không kém, loáng thoáng có thể nghe hai từ “Vũ cơ” “Muội muội của Thượng Thư“. Nhớ lại đêm qua ở ngoài cửa, đoạn đối thoại giữa Thủy Nhi và Chiêu Nhi, nàng đã nghe hết toàn bộ.

Hiện giờ nàng cười bĩu môi, không quan tâm đến việc người khác bình luận như thế nào về mình. . . .

“Nghe nói Đường phi nương nương của chúng ta là một mỹ nhân tuyệt sắc, đêm qua tới múa gần như khiến tất cả mọi người mê mẩn tại chỗ! Chả trách Vương gia chúng ta cũng động phạm tâm, nạp nàng làm phi.”

À, khen nàng đây! Khỏe miệng Đường Thái Nhi cong lên, ừ, tuy nàng không quan tâm lắm, nhưng được người ta khen, nghe nhiều một chút cũng có lợi ỉn. Nàng nhảy xuống lan can, bưng cái đĩa trốn đằng sau cây cột, nghe lén.

“Người chỉ biết một mà không biết hai. Ta nghe nói, không phải Vương gia chủ động cầu phi, mà là Tứ hoàng tử và Hoàng thượng tranh giành, mà hoàng thượng sợ mất thể diện, mới đem Đường phi ban cho Vương gia của chúng ta.”

“Xuyt, người không muốn sống nữa sao, lời như thế người cũng dám nói được.”

“Nơi này thường ngày không có ai, người sợ cái gì chứ?”

“Chỉ sợ vạ nhất. Thật muốn trông thấy Đường phi nương nương, nhưng mà sáng nay, mọi người gặp mặt nàng ấy đều chỉ nói tướng mạo của nàng ấy bình thường thôi.”

“Ai a, chẳng lẽ đêm qua làm mị thuật gì đó quyến rũ Hoàng thượng và Hoàng tử sao?”

Đường Thái Nhi vội vàng che miệng lại, thiếu chút nữa bật cười. Sau đó nhin được, hướng ánh mắt mang dao về phía hai người ở phía xa kia, hơi giật giật ống tay áo, vừa muốn phóng độc chích lưỡi hai người này một chút, nhưng cuối cùng tự mình lắc đầu phủi bay ý niệm trong đầu.

Nói thế nào thì hiện tại cũng là phi tử rồi, cũng coi như là nửa chủ tử, sao có thể hẹp hòi như vậy chứ.

Một nơi khác, trong phủ Thái tử.

Lăng Thiên Mịch ngồi trong thư phòng, lật xem quyển binh thư cầm trong tay. Chén trà bên cạnh, nước trà đã lạnh từ lâu. Hắn vừa muốn đưa tay lấy uống, một đôi tay trắng nõn, non mịn đã cầm trước, đồng thời giọng nói dịu dàng, dễ nghe truyền đến: “Trà này đã lạnh, chàng quá nhập tâm rồi.”

Chân mày Lăng Thiên Mịch nhướng lên, cặp mắt dời khỏi quyển sách, nhìn mỹ nhân trước mắt, khỏe miệng nhếch lên, khuỷu tay mở ra, kéo mạnh một cái, mỹ nhân lọt vào trong ngực. Mỹ nhân vững vàng đến ngực, một tay cầm chén trà không chút đung đưa bởi động tác bất thành linh kia.

“Đã lâu không thấy nàng.” Lăng Thiên Mịch dè thấp giọng, khe thì thầm bên tai mỹ nhân trong ngực.

Nàng nhẹ giọng cười, cười yêu mị: “Nhớ sao?”

“Đương nhiên rất nhớ.”

“Nhớ cơ thể ta, hay là muốn ta giúp chàng?”

Lăng Thiên Mịch ôm chặt khuỷu tay nàng, môi mỏng khẽ nhếch, ngậm vành tai nàng: “Điều muốn, thì như thế nào?”

Mỹ nhân cười càng vui vẻ: “Đều theo ý chàng.”

“Bộp” “Choang” Chén trà rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ ”Loảng xoảng” Thanh thúy, Lăng Thiên Mịch đã ôm mỹ nhân đặt ở trên bàn sách từ lâu, hai tay đỡ hai bên tai nàng, mắt nhìn xuống dung nhan tuyệt mỹ của nàng.

“Nghe nói nàng biết rất nhiều trò hay.”

“Thật hổ thẹn, nếu hay, sao bọn họ cho về chứ?” Mỹ nhân nheo ánh mắt kiêu mị lại, trong lời nói không hề có ý áy náy.

Lăng Thiên Mịch nâng một tay lên, chậm rãi vén váy nàng lên, thăm dò vào bên trong ngực, khiêu khích như có như không, khiến nàng yêu kiều rên rỉ, thở dài: “Nàng không hoàn thành nhiệm vụ, xem ta phạt nàng như thế nào.”

Mỹ nhân nâng hai cánh tay lên, áo trượt xuống, lộ ra cánh tay tuyết trắng, vòng qua cổ Lăng Thiên Mịch, cánh môi dán vào nhau: “VẬY chàng liền phạt đi ~” bốn chữ nhẹ nhàng, cũng đẩy lên dục hỏa trong người.

“Này, Vương gia ở đâu vậy?” Đường Thái Nhi chơi một mình chán ngấy, bắt lấy một nô bộc hỏi.

Nô bộc trước tiên cúi đầu nói: “Tiểu nhân ra mắt Đường phi nương nương. Bây giờ Vương gia đang ở thư phòng đọc sách.”

“A, ta đi tìm hắn.” Đường Thái Nhi nhắc váy rồi đi, nô bộc vội vàng ngăn cản: “Nương nương! Nương nương không được!”

Đường Thái Nhi vừa đi nhanh, vừa nhìn người phía sau nhứ mày hỏi: “Tại sao không được.” Cước bộ càng chạy càng nhanh.

“Vương gia có dặn dò, người không thể rời biệt viện.” Nô bộc chạy đến đằng trước Đường Thái Nhi, yêu ớt ngăn nàng lại giải thích.

Đường Thái Nhi mới nhớ tới, buổi sáng Dạ nhi đúng là đã nói như vậy. Nhưng mà, hắn không đến nhìn mình, mình lại không thể ra ngoài, đây chẳng phải giống một đôi uyên ương có số khổ sao? !

Đường Thái Nhi híp mắt nhìn về phía nô bộc trước mắt, gật đầu một cái: “Được, ta không đi nữa.”

Nô bộc thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn mời Đường Thái Nhi trở vào viện, lại thấy thân hình nàng chợt lóe, giây tiếp theo đã biến mất không thấy nữa. Nô bộc kinh hãi, cho là mình gặp phải ma quỷ, vội vàng hốt hoảng nhìn xung quanh hô to: “Nương nương? ! Nương nương!”

Trên ngọn cây, Đường Thái Nhi mặc một thân áo trắng, cười cực kỳ rực rỡ: “Ta đi tìm Vương gia ~” Dứt lời, mũi chân mượn lực một chút, thân thể nhẹ nhàng bay về phía cây cao nơi xa, không vì bao lâu đã biến mất trước mắt tên nô bộc.

“Nàng. Nàng biết võ công.”

Đường Thái Nhi dựa theo trí nhớ, trong phút chốc đã đến tẩm cư của Lăng Dạ Tầm, nghĩ rằng thư phòng của hắn cũng có thể ở xung quanh nơi này, vừa giống như con khỉ ở trên cây nhảy ra, vừa tìm thư phòng.

Bên cạnh từ từ truyền đến tiếng ồn ào, có người bắt đầu hô to, “Có thích khách!” “Tiểu tặc đừng chạy!” Tiếng đe dọa các loại. Sóng lưng Đường Thái Nhi cứng đờ, đu trên cành cây không dám xuống.

Chẳng lẽ mình vừa xông loạn, bị thị vệ tưởng là thích khách? Không phải chứ! Đã gây họa sao?

Nhánh cây dưới chân trầm xuống, bên tai vang lên tiếng sột soạt của quần áo, Đường Thái Nhi quay đầu nhìn lại, cặp mắt lập tức căng thẳng: “Người là ai? !”

“Xuyt.” Nam hồ ly trước mặt nheo mắt lại, ngón tay trắng đứng ở trước môi: “Hai ta là một nhóm mà.”

Đường Thái Nhi mang biểu tình hoảng hốt, nhìn từ trên xuống dưới người tới vài lần, trong đầu tìm tòi nhớ lại, trong nháy mắt cặp mắt trợn to: “Người là người lần trước đùa giỡn Dạ nhi!”

Thượng Quan Linh cười ha ha, thân thể trong nháy mắt hơi ngửa về phía sau, cả người té xuống, Đường Thái Nhi vừa định đưa tay kéo hắn, lại thấy thân thể hắn linh động treo ngược ở trên cành cây, hai mắt rũ xuống, nhìn Đường Thái Nhi: “Người còn nhớ ta sao, aizz, so với tiểu Tầm Tầm có tình có nghĩa hơn nhiều.”

Đường Thái Nhi vừa muốn đặt câu hỏi, ánh mắt chợt căng thẳng, nắm cổ chân của Thượng Quan Linh, dùng sức kéo lên, kéo cổ áo hắn nhảy lên cành cây cao hơn. Thượng Quan Linh còn chưa hoàn hồn, đã thấy Đường Thái Nhi cúi đầu, nhìn thị vệ đi tuần đang tìm người khắp nơi.

Người ngoài đi rồi, Đường Thái Nhi mới mở miệng: “Thích khách mà bọn họ nói có phải là người hay không?”

“Phốc.” Thượng Quan Linh cười một tiếng, “Làm sao có thể? ! Là ngươi thì có.”

Đường Thái Nhi xấu hổ trừng mắt nhìn, dùng lỗ mũi nói chuyện: “Ta là nửa chủ nhân của phủ đệ này, ta là nương nương, tại sao có thể là thích khách, buồn cười! Ngươi là ai?”

“Ta hả.” Thượng Quan Linh hí mắt lại, “Ta và tiểu Tầm Tầm có quan hệ không minh bạch, cũng coi là nửa chủ nhân của nơi này nha.”

Đường Thái Nhi lập tức treo lên loại vẻ mặt như ăn phải phân: “Ngươi. Chẳng lẽ là nam sủng?”

“Hai vị ở phía trên tán gẫu thật thoải mái?”

Nhưng vào lúc này, dưới tàng cây truyền đến giọng nói không chút gợn sóng.

Hai người đồng thời nhìn xuống dưới, Lăng Dạ Tầm với gương mặt lạnh lùng, chấp tay đứng, ngửa đầu nhìn trên cây.

Chẳng qua là lúc này, hai người lại không có ai định xuống, hai chân tiếp tục dính trên nhánh cây, cùng người phía dưới mắt đối mắt.

Đường Thái Nhi liếc Thượng Quan Linh một cái, hướng về phía phu quân phía dưới nói: “Ha ha, trùng hợp nhỉ.”

“Xuống.” Lăng Dạ Tầm lạnh lùng ra lệnh.

Thượng Quan Linh dùng cùi chỏ thúc Đường Thái Nhi một cái, cầm chỉ chỉ Lăng Dạ Tầm: “Ngươi xuống đi.”

Đường Thái Nhi đánh trả hần một cái, khinh bỉ nói: “Sao ngươi không xuống? Ngươi sợ cái gì?”

“Ngươi sợ cái gì? !”

“Ta đâu có sợ, hần là tướng công của ta, ta sợ cái gì chứ.”

“Ha ha ha.” Thượng Quan Linh cười mĩa mẩy tiếng, nghĩ thầm lần trước mình thừa dịp hần ngu ngốc mà khi dễ hần. Hiện tại lại không biết người này là quên thật hay giả bộ quên, vì vậy, không nên mạo hiểm đi xuống.

“Thượng Quan Linh.” Lăng Dạ Tầm hai mắt trống rỗng, tầm mắt khóa trên người Thượng Quan Linh, giống như một loại dao sắc bén cắm trên người của hần, khiến cho cả người Thượng Quan Linh cứng đờ, “Xuống đây, chúng ta nên ôn lại chuyện xưa.”

Xí, tin ngươi mới là lạ. Thượng Quan Linh nở nụ cười sáng lạn: “Ai nha, tiểu Tầm Tầm, ta biết ngươi rất nhớ ta, nhưng mà hiện tại ta không có thời gian đâu, hôm khác, ta nhất định để ngươi nhìn ta đầy đủ.” Nói xong vẫn không quên hướng về phía Lăng Dạ Tầm đá lông nheo. Đường Thái Nhi nhìn thấy cả người nổi da gà run lên.

Thượng Quan Linh vừa nói xong, liền mượn lực nhảy đi, khinh công chạy trốn. Bởi vì hần rời đi quá mức thành công, dùng lực quá lớn, khiến cành cây dưới chân rung mạnh, làm cho Đường Thái Nhi đang ngồi xổm ở trên cũng xao động theo: “A a a” Đường Thái Nhi vô thức kêu lên, bất đắc dĩ đành phải nhảy từ cành cây xuống, sức lực có phần yếu đi, không ổn định rơi xuống đất, chân đạp vài cái, dáng vẻ hết sức bất nhã.

Lăng Dạ Tầm cúi đầu nhìn Đường Thái Nhi, cũng không đuổi theo người hần muốn ôn chuyện, mà không nặng không nhẹ nói: “Bốn vương đã nói với ngươi, không được Bốn vương cho phép, ngươi không thể rời khỏi biệt viện nửa bước.”

Đường Thái Nhi nhìn trời, quyết định bắt đầu áp dụng kế hoạch câu dẫn, trong đầu còn đang lục lại kỹ viện mình từng dạo qua, những kiểu mà các tỷ tỷ đều làm.

Trong lòng hạ quyết tâm, cặp mắt liền dâng lên hơi nước, u oán nhìn Lăng Dạ Tầm, sau đó lại sợ sệt cúi đầu thưa dạ nói: “Thiếp. Thiếp nhớ chàng.”

Lời vừa ra khỏi miệng, ngàn vạn da gà trên cánh tay Đường Thái Nhi liền lá tả nổi lên.

Lăng Dạ Tầm có lẽ cũng không nghĩ tới Đường Thái Nhi sẽ phản ứng thế này, thân thể không khỏi cứng đờ, sắc mặt tối hơn phân nửa.

Đường Thái Nhi di chuyển cước bộ đến bên cạnh Lăng Dạ Tầm, nắm chặt cánh tay Lăng Dạ Tầm: “Chúng ta nói thế nào cũng xem như phu thê mới cưới, sao chàng nhẫn tâm lạnh nhạt với thiếp như thế?”

“Đường Thái Nhi.” Lăng Dạ Tầm không động đậy, không đẩy nàng ra cũng không chấp nhận nàng, “Nếu người muốn về sau được sống an nhàn một chút, Bồn vương khuyên người hãy ngoan ngoãn đợi ở biệt viện của người, đừng ra ngoài là được.” Dứt lời, phất ống tay áo, hất Đường Thái Nhi ra, xoay người trở lại thư phòng.

Đường Thái Nhi mím môi, nhú mày nhìn về phía bóng lưng lạnh lùng mà xa cách của Lăng Dạ Tầm, trong lòng cố gắng lấp kín hoảng sợ.

Tại sao không có tác dụng chứ!

Đường Thái Nhi xoay người hung hăng hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, lại xoay người, nở một nụ cười rục rịch trên mặt, cũng không quản nhiều, chậm rãi đi vào thư phòng.

“Ra ngoài.” Lăng Dạ Tầm ngồi trên ghế khắc hoa, cúi đầu nhìn sách, cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái.

Trong lòng Đường Thái Nhi có chút tư vị không đúng, nhưng lập tức liền không chú ý tới khổ tâm trong lòng mình nữa, cười nói: “Người có mệt hay không? Nghỉ ngơi một chút đi, ta đi. Đi sắc thuốc cho người Uống....uống...ng!”

“Không cần, đi ra ngoài.”

“Vậy ta có chuyện muốn nói với người.”

“Nói.” Lăng Dạ Tầm để sách xuống, ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Đường Thái Nhi có chút tức giận nói: “Bệnh mắt của Doanh nhi cần một vị thuốc quan trọng.”

Trong mắt Lăng Dạ Tầm có độ âm, hỏi: “Là cái gì?”

“Nam Vân Linh nhân.”

Lăng Dạ Tầm cau mày, hiển nhiên cũng đã nghe qua loại thuốc này, ngón tay thon dài cầm bút lông lên, chấm mực viết lên trên giấy bốn chữ cứng cáp: “Thuốc này trong sách xưa có ghi lại, chẳng qua là, chưa có ai từng gặp qua, trên đời thật sự có tồn tại loại thuốc này hay không, vẫn là vấn đề chưa có lời giải.”

Đường Thái Nhi đứng mỗi chân, liền ngồi xuống cái ghế bên cạnh, “Có, ta đã thấy. Ngày mai ta lên đường, đi lấy thuốc.”

“Thuốc ở đâu?”

Đường Thái Nhi chống hai má nhìn về phía Lăng Dạ Tầm, lắc đầu lắc đầu nói: “Không có cách nào nói, nhưng ta biết.”

Thuốc này đối với Đường Thái Nhi mà nói cũng không hiếm lắm, Đường gia cư trú ở hẻm núi, nơi đó thảo dược trân quý gì cũng có tất, bởi vì cả hẻm núi chỉ có ba người Đường gia ở, cho nên rất nhiều thảo dược đều may mắn có thể bảo tồn tiếp. Như là mấy loại thảo dược trân quý trong sách xưa, cha Đường càng dốc lòng chăm sóc. Đường Thái Nhi nhớ rõ, lúc nhỏ nàng chơi đùa đã nhổ các loại cây cỏ trân quý của cha nàng để xào làm đồ ăn. Từ đó, cha Đường vì trừng phạt nàng, buộc nàng công hơn bốn trăm sách thuốc cổ. Chẳng qua nhớ lại cũng chỉ là hồi ức, chuyện trước khi sáu tuổi, Đường Thái Nhi đã không còn nhớ rõ.

Nói về bây giờ, Đường Thái Nhi thấy cặp mắt Lăng Dạ Tầm cực kỳ thâm trầm đang nhìn chăm chú vào mình, biết có một số chuyện phải giải thích một chút, liền mở miệng nói: “Chỗ ta ở khi còn nhỏ có loại thảo dược này, nhưng mà, cụ thể nơi nào không thể nói cho người khác biết. Yên tâm, thuốc ta nhất định sẽ lấy về, hơn nữa sẽ hết sức cẩn thận, ta sẽ đi nhanh về nhanh.”

Lăng Dạ Tầm im lặng không lên tiếng, lại ngoài dự đoán mở miệng nói: “Ta và người cùng đi.”

48. Chương 48: Phu Thê Đồng Hành

Chương 48 : Phu thê đồng hành

Edit : Diễm Mỗ

Beta : kun'xih

Tăng sáng ba ngày sau, Đường Thái Nhi một thân nữ trang màu hồng nhạt đơn giản với khí thể dồi dào đứng ở cửa Lãm vương phủ, ngưỡng cửa sau.

Sau khi vào thu, khí trời càng lạnh, Đường Thái Nhi chẳng sợ lạnh, vì có nội lực trong người nên cũng ít thấy lạnh. Nhưng lúc này, thân thể có chút không chịu được khí lạnh buổi sáng. Nàng chà chà tay, vành tai ầm ầm lạnh lạnh, thâm nghĩ, tám phần là sau lần trọng thương đó, điều dưỡng quá gấp gáp, khiến thân thể càng già cỗi.

“Người rất lạnh sao?”

Lúc này, một vị cực phẩm mỹ nam mặc giản y màu tím đi ra, bên hông đeo bội kiếm, nhưng Đường Thái Nhi không biết tên bảo kiếm là gì. Theo sát phía sau vẫn là một nam tử mặc bạch y thanh nhã, mà người hồi chính là vị mỹ nam tướng công của Đường Thái Nhi.

Hai mắt nàng nhìn về phía Lăng Dạ Tầm đang đi ra, thu hồi điệu bộ hai tay, lắc đầu một cái: “Không có, chẳng qua là nhầm chán thôi. Chúng ta đi!”

Lăng Dạ Tầm không đếm xỉa đến sự nhiệt tình của Đường Thái Nhi, hất vạt áo lên, đi nhanh bước lên xe ngựa. Đường Thái Nhi sờ sờ cái mũi lạnh ngắt của mình, rồi vội vàng nhảy lên theo.

Việc này trừ thị vệ Lâm Mục bên cạnh Lăng Dạ Tầm ra, thì không ai biết cả, bao gồm Lam Anh và Tịch Thanh. Đường Thái Nhi cũng không có cơ hội đi thông báo một tiếng.

Có lẽ cũng đúng, Lăng Dạ Tầm dù sao cũng là Vương gia, nhất cử nhất động chắc chắn sẽ có vô số ánh mắt theo dõi, lại càng thêm nhiều người muốn ngăn trở. Vì để lấy thuốc thành công, càng ít sinh chuyện, thì càng thuận lợi. Vả lại, hẻm núi có thuốc không như nơi khác, là nơi cha mẹ đường lão. Nếu nhiều người biết, một truyền mười, mười truyền một trăm, thần y và độc quy ẩn sợ là không thể thanh tịnh nữa.

Lên xe ngựa, Lâm Mục đứng bên cạnh xe, hướng phía phu xe nói: “Đưa đến nơi, người liền trực tiếp đi Nam quận, không cần trở lại.”

“Lão hủ hiểu, thỉnh thiếu gia yên tâm.” Lão phu xe hướng về phía Lâm Mục chấp tay cúi đầu, máy móc giường rơi ngựa lên, xe ngựa từ từ lăn bánh.

Đường Thái Nhi và Lăng Dạ Tầm ngồi bên trong xe, xe hơi lắc lư, làm cho nàng buồn ngủ, nhìn bên ngoài trời vẫn còn mờ昧, không khỏi ngáp một cái.

Liếc mắt về phía Lăng Dạ Tầm, người kia đã sớm thẳng tắp sống lưng, nhắm mắt dưỡng thần, hoàn toàn không có phản ứng với ý tứ của Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi trong lúc rảnh rỗi, thân thể bởi vì rét run cũng không muốn đi ngủ, không thể làm gì khác hơn là lấy khăn ra lau chùi thanh Trảm Lô kiếm của mình. Thanh kiếm này là hôm qua Lam Anh đưa tới, sau khi gây họa, còn chưa gặp qua hắn. Chỉ có điều, Lam đại ca quả thật là người tốt, đối với việc Đường Thái Nhi làm xằng làm bậy cũng không trách mắng quá nhiều, chẳng qua chỉ dặn dò ngắn gọn mấy câu, giống như cha mẹ gả nữ nhi cũng thở dài mấy hơi.

Mà nghe hẳn nói Tịch Thanh đã về Bảo gia rồi, Đường Thái Nhi hiểu rõ gặt đầu, thật sự không hy vọng Tịch Thanh đến triều đình làm quan, giang hồ mặc dù hiểm ác, nhưng thoải mái tự nhiên. Dựa vào võ công và danh tiếng của Tịch Thanh, ngày Tịch Gia Bảo uy chấn võ lâm, cũng sắp tới rồi.

Trong nháy mắt, suy nghĩ liền bay mãi tận đâu, Trạm Lô kiếm trong tay sớm được lau đến toàn thân phát sáng. Bóng tối bên trong xe bắt giắc tản đi, Đường Thái Nhi vén màn xe lên, trông thấy bên ngoài trời đã sáng, bên đường thỉnh thoảng có mấy người bán hàng rong cần cù đã bắt đầu dọn dẹp chuẩn bị mở hàng.

Ra khỏi thành, phu xe chạy thẳng phía tây, toàn thân lắc lư gần hai canh giờ, đã tới Yên thành phía tây cách kinh thành gần nhất.

Đường Thái Nhi vốn tưởng rằng có thể xuống xe ăn uống rồi nghỉ ngơi một chút, nhưng không nghĩ tới vừa muốn xuống xe, Lãng Dạ Tầm vẫn nhắm mắt đột nhiên đưa tay bắt lấy cánh tay của nàng, đem nàng vững vàng ngồi trên ghế.

“Không thể xuống xe, phải đợi đến Tam thành.”

Tam thành không phải đâu khác, chính là trạm kế tiếp Yên thành. Chẳng qua là, lộ trình nói xa thì không xa, gần cũng không gần, cần hai canh giờ nữa mới đến.

Đường Thái Nhi kêu rên trong lòng một tiếng, nàng biết nơi này rất gần kinh thành, hai người ra ngoài, sợ sẽ bị bại lộ thân phận, nên đành vậy thôi không dám phản kháng nữa.

Lúc này màn xe ngựa được vén lên một góc, một bọc màu trắng được đưa vào. Đường Thái Nhi vươn người nhận lấy, một mùi thơm mê người truyền đến, nàng vội vàng mở ra nhìn, là bánh có nhân và bánh bao.

Bụng đói cồn cào từ lâu, nàng vội vàng cầm lên há miệng cắn xuống, ngửa đầu nhét một nửa cái bánh vào miệng, ăn khí thế.

Lãng Dạ Tầm thần nhiên đưa mắt nhìn Đường Thái Nhi đang ăn như hổ đói, thần sắc không có chút gợn sóng, hướng về phía màn cửa nói: “Lâm bá, tiếp tục lên đường.”

Tiếng già nua cung kính của lão bá truyền đến: “Vâng.” Ngay sau đó, xe ngựa lại từ từ lăn bánh, sau khi ra khỏi thành mới chạy băng băng.

Ăn uống no đủ rồi, Đường Thái Nhi dựa vào cửa xe, khẽ liếc Lãng Dạ Tầm.

“Người không đói bụng sao?” Đường Thái Nhi nhích cái mông, cười hỏi.

Mắt Lãng Dạ Tầm mở ra một cái khe, lạnh lùng nhìn nàng một cái, miệng vàng khó khăn ném ra hai chữ: “Không đói.” Sau đó, liền không hề nói với nàng câu nào nữa.

Đường Thái Nhi lại thử hàn huyên vài câu trời Nam biển Bắc, đối phương cũng không đáp lại, coi nàng như không khí.

Tuy Đường Thái Nhi là nữ tử giang hồ, tính tình có phần cởi mở, nhưng lúc này đối mặt với sự lãnh đạm của Lãng Dạ Tầm, cũng không muốn giống như thê thiếp bình thường ra sức bám dính, liền buồn bực ngồi ở một bên, tiếp tục nhìn chăm chăm Lãng Dạ Tầm ngủ đông, nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm, tự nhiên lại buồn ngủ. Có lẽ là buổi chiều, khí trời ẩm áp một chút, thân thể cũng không giống lúc sáng vì sợ lạnh mà khó đi vào giấc ngủ nữa, không lâu sau, Đường Thái Nhi liền thiêu thiêu, gật gù ngủ say.

Lãng Dạ Tầm chỉ cảm thấy bờ vai trầm xuống, mở mắt liếc nhìn, đầu của Đường Thái Nhi đang tựa vào vai mình, dung nhan ngủ vui vẻ, giống như đang đi vào mộng đẹp.

Lãng Dạ Tầm cứ như vậy mà nhìn thật lâu, xe ngựa xóc nảy chấn động khiến đầu Đường Thái Nhi nảy theo, hẳn chuyển động cơ thể, tựa vào thành xe, để đầu Đường Thái Nhi có thể an ổn tựa vào. Ngón tay khẽ vung, tấm chăn lụa mỏng nằm trên băng ghế bên cạnh chớp mắt bay lên, sau đó ổn định rơi trên người Đường Thái Nhi.

Lúc này, ánh mặt trời vừa vặn là buổi chiều, trong xe mơ hồ có thể nghe tiếng chim hót trong rừng, cảnh thu mát mẻ, nhưng đẹp hơn hết là giấc mộng của Đường Thái Nhi, khéo miệng cười ngọt ngào càng thêm trong sáng.

Trong mơ mịt mông lung, một chút lạnh lẽo gián đoạn truyền đến từ trên trán, đánh thức giấc ngủ thật an ổn của Đường Thái Nhi. Nàng mở cặp mắt lim dim ngái ngủ, đã thấy ngón tay vô tình của Lăng Dạ Tầm có chút không kiên nhẫn chọc vào trán mình.

Đường Thái Nhi giật mình đứng thẳng dậy, tấm chăn đắp ở trên người lúc này bởi vì động tác của nàng mà trượt xuống đất.

Lăng Dạ Tầm liếc mắt nhìn nàng, đứng dậy xuống xe nói: “Tối rồi, xuống xe đi.”

Đường Thái Nhi vuốt vuốt má trái đang nóng lên, cười ha ha, mình được nằm trên vai của hán tử hai canh giờ. Đây có thể coi là đã bị nàng ăn đậu hủ không, aizz, sớm biết như thế, mình không nên ngủ thật.

Đường Thái Nhi nắm Trạm Lô kiểm, cầm theo bọc quần áo xuống xe. chưa kịp chào một tiếng Lâm bá đã điều khiển xe ngựa chạy đi. Đường Thái Nhi nhớ tới lời Lâm Mục dặn dò phu xe, nên cũng không ngăn lại, cất bước đi vào khách điểm trước mặt.

Đi tới chỗ chưởng quầy, Lăng Dạ Tầm hình như đã thuê phòng xong, thấy nàng đi tới trực tiếp quay đầu lại, ánh mắt ý bảo nàng không cần hỏi nhiều.

Hai người theo tiểu nhị đi tới lầu hai phòng chữ Thiên, tiểu nhị đẩy cửa phòng ra, mang theo nụ cười lấy lòng mời hai người vào: “Khách quan mời vào, lát nữa tiểu nhân sẽ mang thức ăn vào phòng. Ban đêm muốn tắm rửa, chỉ cần gọi tiêu nhân một tiếng, ngài cần gì xin cứ việc phân phó.”

Đường Thái Nhi cười ha ha, nhìn về phía tiểu nhị: “Cho ta thêm một đĩa thịt chân giò.”

“Vâng ~ phu nhân muốn ăn gì nữa không ?” Tiểu nhị cúi người hỏi, nghĩ tới phục vụ tốt có thể kiếm chút tiền thưởng.

Lăng Dạ Tầm vừa nhấc tay, một khối bạc vụn rơi vào tay tiểu nhị, chỉ nghe hán tử lạnh lùng nói: “Không còn chuyện gì.”

Tiểu nhị cả kinh, hiển nhiên bị sự nghiêm nghị của Lăng Dạ Tầm dọa cho sợ, vội vàng cầm bạc, khom người lui ra ngoài, không dám nói thêm nữa câu.

Đường Thái Nhi bĩu môi: “Xem người dọa hán tử kia.”

Lăng Dạ Tầm không đếm xỉa đến Đường Thái Nhi đang nói nhảm, đi tới bên cạnh bàn, tự rót một chén trà, uống một hớp nói: “Ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm, sáng mai ta và người sẽ tiếp tục lên đường.”

“Ừ, được.” Đường Thái Nhi mệt mỏi, đấm bóp bắp vai đã mỏi nhừ, lập tức ý thức được một vấn đề: “A! Ta và người chỉ có một gian phòng? !”

Lăng Dạ Tầm gật đầu, không để ý tới vì sao Đường Thái Nhi lại giật mình.

“Người, ta, cô nam quả nữ.”

Mặc dù trước đây đã cùng Dạ nhi ngủ trên một giường lớn, nhưng mà khi đó, Dạ nhi là một hài tử cái gì cũng không biết. Lúc này đối mặt với Đường Thái Nhi lại là nam nhân hơn hai mươi tuổi, làm sao có thể giống nhau chứ!

Lăng Dạ Tầm nghe Đường Thái Nhi nói rồi cuộc cũng cười khẽ, trong tiếng cười mang theo vài phần chế nhạo: “Người là phi tử của ta, ta và người cũng coi như là phu thê, đồng miên cộng chẩm có gì không thể?” (đồng miên cộng chẩm: cùng ngủ chung gối)

Đường Thái Nhi nuốt nuốt nước bọt, hai mắt lén nhìn Lăng Dạ Tầm, đối mặt với khuôn mặt hận ông trời bất công như thế, thật sự khiến Đường Thái Nhi không thể kiềm chế. Tối lửa tắt đèn, cô nam quả nữ, nếu như tính sói của nàng nổi dậy mà chạm vào, cưỡng ép một tiểu bạch thỏ, chẳng phải là. Chẳng phải là. Chẳng phải rất tuyệt ư?

Đường Thái Nhi nghĩ đến đây, cả người giật một cái, nâng hai tay nhấn tâm võ võ mặt mình trả lời: “Phu quân nói rất đúng, phu quân nói rất đúng.” Vừa nói, vừa bước nhỏ thông thả đi tới chiếc ghế cạnh Lăng Dạ Tầm ngồi xuống, nghiêm mặt nói: “Thải nhi hôm nay mới nhớ ra, Thải nhi và phu quân còn chưa hoàn thành Chu Công Chi Lễ, không bằng liền thừa dịp tối nay, cùng làm chuyện này đi!”

Khóe miệng Lăng Dạ Tầm nhếch lên, tiếng cười nghe không ra đến tột cùng có hàm nghĩa gì. Hắn để chén trà trong tay xuống, đôi môi khẽ chạm nói: “Không vội.”

Đường Thái Nhi hí hóp mắt, nói: “Phu quân, viên mắt ngươi có màu xanh, chẳng lẽ thân thể có gì không khỏe sao?”

“Không có.”

Đường Thái Nhi không để ý tới câu trả lời của Lăng Dạ Tầm, đã nhanh chóng dè tay hắn xuống để bắt mạch: “Thải nhi giúp ngươi xem một chút.”

Lăng Dạ Tầm không trốn không tránh, con ngươi màu nâu nhìn về phía nàng, trên mặt không có một tia biểu cảm.

Đường Thái Nhi đoán mạch chốc lát, cười cười: “Cơ thể quá nóng, ăn nhiều rau vào, ha ha.”

“Đa tạ.” Lăng Dạ Tầm gọn gàng thu cánh tay về, sửa lại ống tay áo.

Đường Thái Nhi chống cằm nhìn hắn, cười châm biếm hỏi: “Phu quân không cảm thấy ta nhìn rất quen mắt sao?”

“Ta và ngươi nói qua mấy lần, làm sao không quen?”

“Ta nói chính là, lần lần đầu tiên nhìn thấy ta ở phủ Thượng thư, không thấy quen mắt sao?”

Lăng Dạ Tầm nhướng mày, nhìn về phía Đường Thái Nhi, cặp mắt hiện lên một tia không vui, làm người nào đó không khỏi rụt cổ lại, thả hai tay xuống, ngồi thẳng người.

“Ngươi muốn nói gì?” Lăng Dạ Tầm lạnh lùng hỏi, ánh mắt âm trầm đến cực điểm.

“À, không có gì, ta chỉ tò mò thôi, xem Thải nhi và phu quân có duyên phận hay không.”

Lăng Dạ Tầm tiếp tục không để ý đến Đường Thái Nhi, bắt đầu không nhìn nàng nữa, đôi mắt lạnh lẽo nhìn mặt đất, không biết đang suy nghĩ gì.

Đường Thái Nhi đặc biệt muốn nói, lão gia, dù thế nào thì bộ dạng của ta so với sà nhà kia cũng xinh hơn chứ?

Biu môi, Đường Thái Nhi xoay người đi tới bên giường, thả người nằm xuống, thoải mái nằm lăn qua lăn lại, ôm chăn nằm sấp. Đáng vẻ tuy là bất nhả, lại mang theo vài phần tính cách đáng yêu.

49. Chương 49: Mưa To Gặp Chuyện

Chương 49 : Mưa to gặp chuyện

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Lời của Diễm ta: Ách ~~ Một chương này dài thật dài a... Đau mắt đau mũi... Các nàng vào đây khen động viên ta đi. =(

Kun’:

Trong phủ Thái tử.

Lăng Thiên Mịch đang nhìn một phong thư mật, trên đó viết bốn chữ, “mật đi hướng tây”.

“Tai mắt của chàng quả nhiên nhanh nhẹn.” Một bạch y nữ tử dựa vào người Lăng Thiên Mịch, cùng hẳn nhìn bốn chữ nhỏ trên giấy tuyên thành kia.

Lăng Thiên Mịch thấp giọng cười, nghiêng đầu mớm rượu vào đôi môi mềm của nữ tử: “Đều là công lao của nàng, Vân nhi, nàng bây giờ có chủ ý gì không?”

Nữ tử cười nhạt, đứng dậy khẽ ngã, ngã vào lòng Lăng Thiên Mịch, “Chủ ý thì có, nhưng mà, chàng có chịu cho ta rời đi không?”

Khóe miệng Lăng Thiên Mịch cong lên nụ cười tà, cánh tay ghì chặt eo nàng, làm nàng càng sát vào mình hơn. Cặp mắt tà mị nheo lại, cánh môi của hai người gần như dán vào nhau: “Đương nhiên không muốn, nếu nàng không muốn đi, ta sẽ tìm người khác.” Dứt lời, tay ôm nữ tử nhanh chóng nâng lên, bắt được cổ áo của nàng liền hung hăng xé xuống. Cái cổ trắng như tuyết của nữ tử lập tức lộ ra, không khí lạnh trong nháy mắt tràn vào. Nhưng ngay sau đó, đôi môi ấm áp của Lăng Thiên Mịch đã dán lên, gặm cắn.

Nữ tử ôm nam tử, cười duyên: “Chàng còn muốn tìm ai?” Tiếng rên rỉ mềm mại như nước, nghiêng đầu ngậm lỗ tai Lăng Thiên Mịch, sau đó lưỡi mềm thăm dò, linh động như cá, khiến hô hấp của Lăng Thiên Mịch nặng nề trầm xuống, cầm lấy tay nàng càng thêm dùng sức, hưng phấn như thế.

Không bao lâu, trong đình Tĩnh Duyên, giọng nói nhẹ nhàng liên miên, trong phủ Thái tử, mọi người vẫn mang thần sắc như thường, nghe mà không nghe.

Đang mang theo một giỏ tuyết lê tiến vào, Tứ hoàng tử Lăng Phong Minh nghe được thanh âm này, chân bước vào Tĩnh Duyên viên không khỏi dừng lại, lại chậm rãi thu về, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt hàm chứa mập mờ: “Giang Vân Nhi này thật đúng là lợi hại.”

Cùng lúc đó, trong khách điểm Hoa Phú tại Tam thành.

Đường Thái Nhi nằm một lát, tiểu nhị liền đưa thức ăn tới, bốn ba một ngày, Đường Thái Nhi nhìn thấy thức ăn thật là thân thiết vô cùng, không nói câu nào, nghiêm túc ăn cơm.

Hai người ăn cơm xong, Lăng Dạ Tầm ra lệnh im lặng, Đường Thái Nhi cởi áo ngoài nằm ở bên giường.

Lăng Dạ Tầm loáng một cái, ngọn nến tắt lịm, căn phòng rơi vào bóng tối tĩnh lặng.

Giữa bọn họ cách một khoảng, Đường Thái Nhi giống như xác chết nằm ngửa, cảm giác thật sự cùng giường chung gối với Lăng Dạ Tầm là một loại hành động kích thích, nhưng làm cho người ta bối rối chính là, có vẻ như chỉ có nhịp tim của nàng mới đập nhanh mà thôi.

Nhưng đêm nay cuối cùng cũng không khó ngủ như nàng nghĩ, miên man suy nghĩ, nàng liền rơi vào cõi mộng, khó có thể rút ra.

Trong mộng, lại là màn đêm khác, nàng mơ thấy mình ở trong rừng tìm kiếm trong sương mù dày đặc. Đang lúc này, vô số sát thủ từ trên trời bay xuống, ra chiêu âm ngoan muốn lấy mạng nàng.

Đang lúc phản kháng chém giết, trong ngực bỗng nhiên hiện ra Dạ nhi, ôm thật chặt nàng, nói cho nàng biết không muốn rời khỏi nàng.

“Dạ nhi. Sẽ không. Ta sẽ không rời xa ngươi.”

Lăng Dạ Tầm ngủ không sâu chậm rãi mở hai mắt ra, nghiêng đầu nhìn về phía thân thể đang gập lại kia, hai tay Đường Thái Nhi siết chặt thành quả đấm, sắc mặt của nàng âm trầm, trên trán thấm đẫm mồ hôi.

Lúc này, nàng cau mày, trên mặt từ từ hiện ra thần sắc sợ hãi, trong miệng mơ hồ không rõ khe khẽ kêu: “Không được thương tổn hắn. Buông tha cho hắn.”

Lăng Dạ Tầm khẽ nghiêng người, giơ tay lên muốn lau hôi trên trán cho Đường Thái Nhi. Mà nàng lúc này bình tĩnh trong cơn ác mộng, theo bản năng hung hăng đánh tay Lăng Dạ Tầm, hai mắt trợn to ngồi dậy, miệng quát: “Dạ nhi cẩn thận!” Ngẫu nhiên, cặp mắt phòng thủ, nhìn bóng tối xung quanh, thở dốc dồn dập, ý thức được chỉ là ác mộng, nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Người ổn chứ?”

Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp mà khàn khàn, Đường Thái Nhi hơi cúi đầu nhìn, mơ mơ hồ hồ có thể thấy được Lăng Dạ Tầm đang nằm dựa mắt nhìn mình, hai mắt híp lại, có vẻ lười biếng.

“Là ác mộng.”

Vốn tưởng rằng Lăng Dạ Tầm sẽ không chú ý đến mình, lại không nghĩ rằng, hắn giống như hứng thú, chậm rãi ngồi dậy, cách Đường Thái Nhi vô cùng gần. Hai người có thể nhìn rõ mặt mũi của đối phương, thậm chí tới mức có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương.

Khóe miệng Lăng Dạ Tầm cong lên, hỏi: “Là ác mộng như thế nào?”

Đường Thái Nhi vừa muốn mở miệng, lời nói lại ngăn ở khóe miệng, đôi mắt có chút mê man, sau đó cười khổ lắc đầu: “Ta quên rồi.”

Lăng Dạ Tầm ngoài dự đoán giơ tay lên, đem sợi tóc trên trán Đường Thái Nhi bởi vì mồ hôi mà ẩm ướt dính bết vón qua bên tai, giọng nói cũng dần lạnh lẽo: “Đã giả cho ta, trong mộng cũng không nên kêu tên người khác.”

Đường Thái Nhi hơi sững sờ: “Tên ai?”

Lăng Dạ Tầm thu tay về, không nói chuyện với nàng nữa: “Quên rồi, ngủ đi, ngày mai còn phải lên đường.”

“Người thật sự cái gì cũng quên sao?” Đường Thái Nhi hơi cúi đầu, bất giác tự nói.

Lăng Dạ Tầm lại nằm xuống, nhắm mắt, chậm rãi nói: “Cần nhớ dĩ nhiên là sẽ nhớ.”

Đã quên như vậy, có phải không nên nhớ lại?

Đường Thái Nhi nhìn trong bóng tối, khuôn mặt Lăng Dạ Tầm lạnh lùng giống như mùa đông lạnh lẽo, trong lòng ngũ vị hỗn tạp.

Dạ nhi, người không nhớ, hay là không muốn nhớ?

Lần ngủ này, Đường Thái Nhi ngủ rất say, cả đêm không mộng mị nữa. Hôm sau tỉnh lại, nàng chỉ cảm thấy thân thể mỏi nhừ, tay làm hình quả dấm, dấm vào cổ, lưng đeo hành trang, xách theo bảo kiếm, cùng Lăng Dạ Tầm thay ngựa lên đường.

Lộ trình nửa ngày hai người đã đến Phần châu, xuống xe ngựa, đường kế tiếp phải cưỡi ngựa đi. Đường Thái Nhi đổi lại nam trang, lấy đồ nhẹ nhàng tiện lợi, lúc đi ra từ trong bụi cỏ, liếc nhìn Lăng Dạ Tầm một cái rồi nhảy lên ngựa, bĩu môi, ở đây cũng không có ai, đùa bỡn soái ca cái gì. Ý niệm vừa dứt, nàng cũng ‘bá’ một cái cưỡi lên ngựa, thân thể thẳng thẳng, rất phóng khoáng.

Lăng Dạ Tầm ngồi trên lưng ngựa nhìn về phía Đường Thái Nhi, lạnh nhạt nói: “Đi như thế nào?”

“Thuận đường đi về phía trước, gặp chỗ rẽ ta sẽ báo cho người biết.”

“Được.” Lăng Dạ Tầm ghìm dây cương, quát lên một tiếng “giá!”, tuần mã màu trắng phi nhanh. Đường Thái Nhi theo sát phía sau, gió thu lạnh thấu xương tạt vào mặt, khiến nàng phải nheo hai mắt lại, mới thấy rõ con đường phía trước.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Đường Thái Nhi cũng rất tốt, trong một lúc đã sóng đôi đi cạnh Lăng Dạ Tầm.

Lăng Dạ Tầm quay đầu nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên: “Kỹ thuật cưỡi ngựa của Thái nhi rất tốt.”

“Phu quân quá khen.”

Điều khiển không được bao lâu, bầu trời bỗng nhiên u ám, Lăng Dạ Tầm chậm tốc độ lại nói: “Sợ là sẽ mưa.”

Đường Thái Nhi nhìn trời một chút, cười khổ nói: “Đã rơi rồi.” Vừa mới nói xong, hạt mưa bắt đầu rơi xuống nhiều hơn, trong phút chốc, mưa to như trút nước.

Lăng Dạ Tầm lập tức đưa tay giữ chặt cổ tay Đường Thái Nhi, dùng sức nhấc lên. Đường Thái Nhi chỉ cảm thấy thân thể vừa động, nhấc một cái đã ngã vào trong ngực Lăng Dạ Tầm. Thân hình to lớn, thay nàng chận không ít mưa gió. Tóc Lăng Dạ Tầm đã sớm ướt sạch, một ít nước mưa theo hai má hấn trượt xuống, từng giọt rơi từ trên cằm xuống mặt Đường Thái Nhi.

“Ôm chặt ta.” Tiếng Lăng Dạ Tầm vang vọng trong mưa, bàn tay hấn chuyển một cái, nắm chặt cương ngựa, điều khiển ngựa chạy nhanh như bay.

Nếu so với tốc độ vừa rồi thì nhanh hơn gấp mấy lần, Đường Thái Nhi không khỏi cười nhạo, còn tưởng rằng kỹ thuật cưỡi ngựa của mình cũng ngang hấn, không nghĩ tới lại chênh lệch khá xa. Chẳng qua là, hấn không có ý so đo, càng không có ý khoe khoang mà thôi.

Nằm trong ngực, gương mặt vùi vào lồng ngực hấn, cảm nhận được trái tim hấn đang đập mạnh mẽ. Tiếng mưa rơi bên tai dần dần cách xa, chỉ còn tiếng tim đập vang vọng quanh tai, bình yên như thế, dễ nghe như thế.

Hai tay Đường Thái Nhi từ từ ôm chặt Lăng Dạ Tầm, dường như muốn dung nhập thật sâu vào thân thể lạnh như băng này.

Lăng Dạ Tầm cảm giác được người trong ngực ôm mình rất chặt, nhưng không bắt mãn đẩy ra, hấn cúi đầu liếc nhìn Đường Thái Nhi giống như hải tử quần lấy mình, hoảng hốt một chút, sau một khắc hai mắt lại trở về trạng thái bình thường, ngẩng đầu ra sức thúc ngựa lao đi.

Sắc trời mờ tối hơi lui đi, chuyển thành hoàng hôn.

Lỡ tai Đường Thái Nhi vừa động, từ trong ngực Lăng Dạ Tầm cảnh giác ngẩng đầu lên. Đúng lúc Lăng Dạ Tầm vừa nhìn xuống, hấn mím môi, trong mắt dâng lên tức giận.

Đường Thái Nhi chỉ cảm thấy eo căng thẳng, hai người tự nhiên lập tức ngồi thẳng lên, gần như là trong nháy mắt, hàng trăm mũi tên bén nhọn như mưa lao tới.

Con ngựa hí một tiếng, đá chân trước lên, giống như điên cuồng vậy.

Tiếng kêu thảm thiết chói tai khó nhịn, cũng là lúc Đường Thái Nhi và Lăng Dạ Tầm cùng nhau rơi xuống đất, nhìn thấy cả người con ngựa trắng nhuộm đỏ máu tươi và mũi tên cũng rơi trên mặt đất, bộ dạng vô cùng thảm.

Đường Thái Nhi vẫn còn sợ hãi, nếu như hai người nhảy muện một bước, lúc này chết chính là người không phải ngựa.

Xung quanh rơi vào một tĩnh lặng, tiếng mưa rơi lớn hơn, mưa rơi càng dữ dội hơn.

Lăng Dạ Tầm bảo hộ Đường Thái Nhi ở trong ngực, sự tức giận mới vừa rồi nhanh chóng biến mất, lúc này về mặt lại bình thường. Cúi đầu liếc nhìn Đường Thái Nhi trong ngực lại cảnh giác nhìn bốn phía, thấp giọng hỏi: “Vô công người thế nào?”

Mắt Đường Thái Nhi chột lóe, sau đó gật đầu: “Có thể tự vệ.”

“Được. Người đông, ta tây.” Lăng Dạ Tầm ngẩng đầu lên, môi không động, nhưng năm chữ lại rõ ràng truyền vào tai Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi gật đầu, rời khỏi ngực Lăng Dạ Tầm, song chưởng hợp lại, sau đó hai tay phân hướng di chuyển. Trong mắt Lăng Dạ Tầm lóe lên kinh ngạc, sau đó không tiếng động lui về phía sau một bước. Cùng lúc đó, Đường Thái Nhi đẩy chưởng phong ra, vô số ngân châm từ hai tay bắn ra như mưa, trong làn mưa giống như vô số sao băng bắn về phía bốn phía.

Ngân châm bắn ra, nhưng không cách nào ngấm vào tử huyết của người tới. Đường Thái Nhi không thấy ai nhưng với năng lực bất mạch, nếu không đã sớm hỗn loạn rồi. Lúc này ngân châm nàng bắn ra, thứ nhất là bức những kẻ đang núp ở chỗ tối hiện ra, thứ hai, trên những ngân châm này, đã được Đường Thái Nhi tẩm độc, vào máu sẽ tan ra.

Hiệu quả có thể thấy được, bốn phía truyền đến vô số tiếng quần áo phần phật, người mai phục đều vận dụng khí công, né tránh ngân châm bắn tới.

Hơn phân nửa người né tránh ngân châm, liền cầm vũ khí từ bụi cỏ vọt ra, nếu trốn không được chỗ tối, thì công khai mà giết.

Nhìn thấy hơn mười người lao ra, Đường Thái Nhi cắn răng, gần như rút bảo kiếm ra cùng lúc với Lăng Dạ Tầm, kiếm quang chợt lóe, mặt hai người hướng ra hai bên, vùng kiếm chém giết.

Đường Thái Nhi vừa giết, vừa so sánh người tới lần này có khác những lần trước không.

Rất rõ ràng, võ công của thích khách lần này rất mạnh, tất cả cùng lên. Đối phó với một người còn có khả năng, lúc này đối phó với ba mươi, bốn mươi người như trứng chọi đá. Nhưng Đường Thái Nhi đang tự cân nhắc, đã thấy Lăng Dạ Tầm lúc này một tay cầm kiếm, chiêu chiêu trí mệnh, nhưng chiêu thức lại rất thoải mái tao nhã, giống như đang múa.

Đường Thái Nhi lại nhìn Lăng Dạ Tầm một thân bạch y, cầm kiếm như vũ, không khỏi ngây ngốc sửng sốt.

Đẹp quá.

Đầu óc nàng trống rỗng, trừ hai chữ này, không có từ nào có thể hình dung bộ dáng Lăng Dạ Tầm trước mắt.

Thân thể mỹ nhân trước mặt chợt lóe, một giây kế tiếp trước mắt Đường Thái Nhi chỉ là một mảnh trắng xóa. Dao kiếm tấn công bên cạnh, phát ra tiếng chói tai.

“Người ngơ ngẩn gì thế? !” Lăng Dạ Tầm quát lớn một tiếng, mới lấy lại lý trí của Đường Thái Nhi.

Nàng ngây ngốc cười một tiếng, rồi liềm mạng nói một câu: “Tướng công người thật đẹp.”

Lăng Dạ Tầm nghe xong, tay run lên, cầm kiếm không ổn định đâm vào tim một kẻ, lại lệch nửa phần. Hắn nhướng mày, kiếm thế chuyển một cái, đem thân thể người này từ đầu đến chân chém ra làm đôi.

Trên đất, máu và nước mưa hòa chung một chỗ, từng khúc xác chết vương vãi khắp nơi, máu thịt văng tung tóe.

Lăng Dạ Tầm một tay ôm hông Đường Thái Nhi, một tay khác cầm kiếm tay chậm rãi buông xuống, máu trên mũi kiếm không ngừng chảy xuống.

Đường Thái Nhi có chút sững sờ, nhìn những xác chết xung quanh, lại có chút khiếp đảm.

Võ công của Lăng Dạ Tầm hình như ngang bằng với Tịch Thanh, nhưng mà, Tịch Thanh giết người chỉ cần một kiếm trí mạng, đã từng nhiều lần gặp tập kích, sau khi chém giết, cũng chỉ thấy phơi đầy đất, về mặt khi chết cũng bình thản. Mà lúc này, người chết dưới tay Lăng Dạ Tầm, đều có bộ dạng đầm máu kinh khủng, làm cho người ta vừa nhìn đã muốn nôn mửa.

Lăng Dạ Tầm buông lỏng Đường Thái Nhi ra, máu trên thân kiếm đã sớm bị nước mưa rửa sạch, hắn cầm kiếm hung hăng vung, tay vòng ngược lại, trả kiếm vào vỏ, sạch sẽ gọn gàng.

“Nếu sợ, thì đừng nhìn nữa.” Lăng Dạ Tầm đưa lưng về phía Đường Thái Nhi, lưu lại một câu, nhắc chân đi về phía trước.

Đường Thái Nhi giơ tay lên vuốt nước mưa trên mặt, cũng trả kiếm vào vỏ, chạy nhanh đuổi theo Lăng Dạ Tầm, nàng cười nói: “Lá gan của ta rất lớn, không gì có thể dọa được ta.”

Lúc này toàn thân hai người ướt sũng từ lâu, Đường Thái Nhi một thân áo xanh dán chặt vào cơ thể nàng, lộ lên đường cong lồ lộ của nữ nhân. Lăng Dạ Tầm nhìn nàng, không khỏi nhần lại nói: “Lá gan cũng rất lớn, không sợ chết.”

Lại nghe Đường Thái Nhi vừa vuốt nước mưa trên mặt vừa lẩm bẩm: “Lần trước, vốn tưởng rằng là trận mưa cuối cùng, không nghĩ tới, mùa đông đã đến gần, trời lại còn mưa.”

Lăng Dạ Tầm nhìn phía trước một chút, giây tiếp theo không có báo trước một phát bẻ ngang Đường Thái Nhi, dọa nàng sợ đến quát to một tiếng: “Người làm gì vậy?”

“Người nói quán trà cách nơi này còn xa không?”

“Hơn ba mươi dặm.”

Lăng Dạ Tầm không nói gì, mũi chân khẽ nhấc, giây kế tiếp, hai người liền ở trong rừng bay vọt ra.

Khinh công của Lăng Dạ Tầm, ngay từ lúc hấn còn khù khờ, Đường Thái Nhi đã lãnh giáo một phần, lúc này hấn đã khôi phục lại, khinh công càng thêm xuất thần nhập hóa. Đường Thái Nhi chỉ cảm thấy gió tạt bên tai, thân thể rét run, nhắm mắt nằm trong ngực hấn, lại bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Đường Thái Nhi từ từ tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm thoải mái trên giường êm, trên người cũng đã thay quần áo sạch sẽ, tóc tai cũng không còn cảm giác ẩm ướt.

Nàng ngồi dậy, nhìn nội thất xa lạ xung quanh, không khỏi sửng sốt.

“Đây là đâu?”

Lúc này, ngồi ở cách đó không xa Lăng Dạ Tầm ngẩng đầu nhìn lại, đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, giơ tay đặt lên trán Đường Thái Nhi. Đường Thái Nhi theo bản năng lui về phía sau né tránh, nhưng cuối cùng vẫn ngừng lại, để cho hấn chạm vào.

“Chắc, ta lại có thể bị nhiễm phong hàn sao.” Đường Thái Nhi giơ tay lên nhéo nhéo cái mũi của mình, dù sao cũng là độc y, lúc này cũng cảm giác được thân thể mệt mỏi vô lực.

Lăng Dạ Tầm thu tay về, vung vạt áo lên, ngồi vững bên giường: “Đợi lát nữa chủ quán sẽ mang cơm tới đây.”

“Đây là đâu?”

“Phượng Dương.”

Phượng Dương? Đúng là chỗ đặt chân gần nơi hai người xảy ra sự cố. Chẳng qua là, nhưng mà qua chỗ rẽ rồi, sợ là phải đi đường vòng.

“Chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi hai ngày, sau đó lên đường.” Lăng Dạ Tầm nói không chút nào gợn sóng, nhưng rất êm tai dễ nghe.

Đường Thái Nhi sờ sờ gò má mình có chút nóng lên, cười ha ha: “Đa tạ phu quân.”

“Thuốc phong hàn là do người kê, ta đi sắc cho người.”

Đường Thái Nhi nhíu mày, huynh đệ, không phải chứ? Tiền mời đại phu người cũng tiếc sao?

“Hành tung của ta và người đã bại lộ, mời người khác không an toàn.” Lăng Dạ Tầm nhìn ra oán hận của Đường Thái Nhi, hảo tâm giải thích một câu.

“A, cũng phải.” Đường Thái Nhi hiểu rõ gật đầu một cái, xuống giường cầm bút lông, trên giấy Tuyên Thành viết xuống mấy vị thuốc.

Lăng Dạ Tầm cầm đơn thuốc, không nói câu nào liền đi ra ngoài.

Đường Thái Nhi đứng trên mặt đất thất lại thất lưng, ánh mắt lại rơi trên quần áo mình, chợt gương mặt đỏ lên, gò má càng thêm nóng bỏng.

“Ai thay quần áo cho ta? Chẳng lẽ.”

Giây tiếp theo, Đường Thái Nhi ngồi trên mặt đất, bùm mặt, kêu rên: “A A, mắt mắt mắt mắt mắt mắt quá!”

Ngoài cửa, một cô gái che khóe miệng ẩn chứa nét cười tựa vào tường.

Thần thái ngạo mạn mang theo vài phần yêu mị, ngón tay trắng như tuyết khẽ chỉ vào vách tường, nhỏ giọng tự nói: “Thải nhi muội muội đối đãi ta không tệ, hôm nay lại là tiểu sư muội của ta, không bằng. . . . Cho người nếm chút ngọt ngào, báo đáp người một ít, thế nào?”

Sau đó, nụ cười trên môi sâu hơn, đôi mắt đầy băng lãnh.

Kun’: Tỷ sắp bị ngược roy nhĩ!!! A men Cơ mà yên tâm HE nhé...

50. Chương 50: Hạ Độc

Chương 50 : Hạ độc

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun’xih

Cốc, cốc, cốc cốc.

“Phu nhân, dưới lầu có người tìm ngài.”

Cửa truyền đến tiếng tiểu nhị, Đường Thải Nhi mở cửa, kỳ quái nói: “Có người tìm ta?”

Theo lý mà nói, không có ai biết nàng ở đây mới đúng chứ, chẳng lẽ Lăng Dạ Tầm gặp chuyện gì ở bên ngoài? Quên mang bạc sao?

“Đúng vậy phu nhân, là một cô nương dung mạo xinh đẹp, nói là bạn cũ của người.”

Đường Thải Nhi cố gắng nhớ lại, cô nương xinh đẹp mình biết thì đếm không xuể, chẳng lẽ mình từng tới đây phong lưu để lại tình trái (nợ tình) sao? Không đúng không đúng, lúc này tiểu nhị gọi nàng là phu nhân, đương nhiên người khác cũng nhìn ra nàng là nữ tử, không có mấy người biết mới đúng.

“Phu nhân, ngài phải xuống xem thử?”

Đường Thải Nhi gật đầu một cái: “Làm phiền dẫn đường.”

“Vâng, mời phu nhân.”

Đường Thải Nhi theo tiểu nhị đi xuống lầu dưới, quả thật nhìn thấy một nữ tử thanh tú động lòng người đang nhìn quanh thang lầu. Hình như không nhận ra Đường Thải Nhi chính là người nàng muốn tìm.

“Cô nương, đây chính là người cô muốn tìm.”

Nàng kia sững sốt một chút, sau đó cười một tiếng, hạ người cúi đầu: “Tiểu nữ ra mắt Bạch phu nhân.”

“Bạch phu nhân?” Đường Thải Nhi đối với cách xưng hô này cũng không giải thích được, “Chắc cô nương tìm nhầm người rồi.” Nói xong, liền muốn xoay người lại.

Nàng kia vội vàng ngăn lại: “Không sai, Đường Thải Nhi chính là tục danh của phu nhân đúng không?”

Đường Thải Nhi dừng một chút, quay đầu lại: “Đúng, ha ha, cô nương rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?”

“Chủ nhân nhà ta chính là bạn cũ của cô nương, vừa mới ở tiệm thuốc vô tình gặp được Bạch công tử, lại biết Bạch phu nhân cũng ở Phụng Dương này. Chủ nhân nhà ta đã mời Bạch công tử qua, hiện tại đặc biệt phái ta tới đón phu nhân.”

Đường Thải Nhi nheo mắt lại, bật cười: “Bạch công tử? Phu quân ta đã tới đó?”

“Vâng, lúc này đang ở phủ đệ của chủ nhân chờ phu nhân.”

Đường Thái Nhi cười nhạt, che giấu vẻ sắc bén trong mắt, “Chủ nhân của người là người phương nào?”

“Phu nhân gặp sẽ biết.”

Được, ta thật muốn nhìn xem, người rốt cuộc là nhân vật nào. Đường Thái Nhi ho khan hai tiếng, hơi thở xuôi xuôi: “Vậy xin cô nương dẫn đường.”

Lên xe ngựa, không được bao lâu, xe liền ngừng lại. Vén rèm xe đi xuống, phát hiện đã đến khu rừng ở ngoại thành phía tây, một tòa phủ đệ rất khác biệt, đứng ở trong rừng.

Đường Thái Nhi ngẩng đầu nhìn lên, trên tấm biển trước cửa phủ đệ viết bốn chữ Khải* tinh xảo “Vu Tinh Tiểu Trúc”.

(chữ Khải: Một trong những cách viết chữ Hán cơ bản gồm các cách sau : Triện, Khải, Lệ, Hành, Thảo, Giáp Cốt, Chung, Đinh Văn)

Người biết Lăng Dạ Tầm từng mang họ Bạch không nhiều lắm, mà biết mình là nương tử của hắn càng ít hơn. Với lại, lúc này Lăng Dạ Tầm đã sớm mất đi trí nhớ ban đầu, lại có người gọi hắn là “Bạch công tử”, Vậy lại càng hoang đường**.

(**Nguyên bản là: Thiên phương dạ đàm_Ngàn lẻ một đêm_ : Ý nói những chuyện quá hoang đường, khóác lác không thực.)

Cho nên, nơi này được thiết lập vì nàng. Chủ nhân bày bố, cũng chỉ là viện có mời nàng tới đây mà thôi.

Hơn nữa, ý uy hiếp, mơ hồ có thể thấy được.

Người này muốn hại Lăng Dạ Tầm, trước tiên phải bước qua cửa của Đường Thái Nhi nàng rồi nói tiếp.

Cúi đầu ho khan hai cái, tùy cho gió lạnh thổi vào người, nhưng cũng không đáng ngại. Dù sao độc hành trên giang hồ hai năm, đã sớm quên hai chữ khác người nghĩa là gì.

Cất bước đi vào Vu Tinh Tiểu Trúc, kiến trúc nơi này dường như không phức tạp lắm, xung quanh là tường, tiếp theo là hoa viên, sau mấy chục bước liền đến trung tâm Tiểu Trúc, dưới chân là con đường rải đá dẫn đến phòng khách, sáu cánh cửa gỗ rộng mở.

Đường Thái Nhi quay đầu nhìn lại, nữ tử mới vừa đi theo đã không thấy nữa.

“Đang đùa cái gì vậy? A, khụ khụ, khụ khụ khụ.” Ho hai cái, hít hít mũi, theo con đường rải đá đi tới phòng khách.

Phòng khách được thiết kế vô cùng khác biệt, trên mặt đất trong sảnh, đặt một cái bàn thấp, trên bàn thấp đang đun một bầu rượu trong, mùi rượu khắp nơi. Đường Thái Nhi ghé đầu nhìn bầu rượu một chút, nhắm mắt ngửi ngửi, cảm thấy nấu rượu vào một ngày mùa thu thật là phong nhã.

“Chủ nhân ở đâu? Nếu phí tâm mời ta tới đây, tại sao lúc này lại không ra gặp mặt?” Đường Thái Nhi ngồi thẳng lưng, cao giọng nói.

Một bên cửa được nhắc lên, hé ra gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi kinh hãi, hít vào một hơi chỉ vào người vừa tới nói: “Tần phu nhân? !”

Mỹ nhân trước mắt không phải ai khác chính là Tần Ly, người mà lúc trước mình đã cứu một mạng, cũng chính là phu nhân hiện giờ của mình chủ. Chẳng qua là, Tần Ly tính nét dịu dàng, cho tới bây giờ đều bị Hình Dân kim ốc tàng kiều (nhà vàng cất người đẹp), sao hôm nay nàng ấy lại tới Phượng Dương, còn đưa nàng lừa vào Vu Tinh Tiểu Trúc này?

Đôi mắt xinh đẹp của Tần Ly nhìn Đường Thái Nhi với vẻ xấu hổ, cười nhạt: “Đường công tử, xin thứ cho Tần Ly mạo muội, lừa công tử tới đây.”

Tần Ly vẫn gọi mình là công tử, vừa nói đã bước tới trước bàn thấp, nói: “Công tử mời ngồi.”

Đường Thái Nhi chậm rãi ngồi xuống, trong đầu toàn là nghi vấn: “Tần phu nhân, người rốt cuộc là vì sao.”

“Công tử xin nếm thử chút rượu, là Dận đặc biệt mang từ Hồn châu đến đây cho ta.”

Đường Thái Nhi dừng một chút, nhận lấy chén rượu, uống cạn một hớp, phát hiện rượu trong ấm áp, cũng không phải mùi rượu, một hớp đã thấy cánh môi có mùi thơm mát: “Rượu ngon.”

Tần Ly cười một tiếng, lại rót đầy rượu vào chén sứ màu trắng.

“Sao phu nhân biết ta ở Phượng Dương? Vì sao lại kêu ta tới đây?”

“Ta cũng không biết, hôm trước lên đường từ Hồn châu muốn đến Tam thành thăm tỷ muội, không ngờ trên đường gặp mưa to liền dừng lại ở Phượng Dương. Không nghĩ tới, thấy Bạch công tử vội vàng ôm người đang hôn mê bất tỉnh vào khách điểm. Mới biết, hai người cũng tới nơi này.”

Đường Thái Nhi cau mày, thầm nghĩ có chỗ nào không đúng, lại nhất thời không phát hiện ra được bất kỳ manh mối nào.

“Phu nhân tìm ta là vì.”

“Ôn chuyện.” Tần Ly cúi đầu, hạ mí mắt, nhìn bầu rượu đang chậm rãi sôi, dáng vẻ có chút ngây ngô hiền lành, sau đó nàng ta ngẩng đầu lên, mang theo ý cười trong mắt: “Thuận tiện đưa người một phần lễ vật, báo đáp ân cứu mạng của người.”

Đường Thái Nhi bật cười lắc đầu: “Ân cứu mạng, Hình minh chủ đã trả đủ rồi. Tần phu nhân không cần.” Trong nháy mắt cơ thể Đường Thái Nhi cứng đờ, chén rượu trên tay loáng một cái đã rơi xuống đất, phát ra âm thanh giòn tan.

Về mặt của Tần Ly vẫn bình thản như cũ, đôi mắt nhìn Đường Thái Nhi từ trên xuống dưới, giọng nói êm dịu, lại giống như quỷ mị: “Phần lễ này, người có thích không?”

Đường Thái Nhi lập tức vịn bàn đứng dậy, thở hổn hển, ngón tay giơ lên, ngân châm rẽ cây bần hướng Tần Ly, lại thấy thân thể đối phương nhanh nhẹn lóe lên, ngân châm hung hăng ghim vào trên cây cột sau lưng nàng.

“Người không phải Tần Ly.” Cơ thể Đường Thái Nhi có chút đông cứng, cảm giác khô nóng truyền khắp toàn thân. Trên người vốn đã nóng, lúc này càng như tắm trong biển lửa.

Tần Ly cười một tiếng, gạt đầu: “Đúng vậy nha, ta là ai không quan trọng, khiến người uống hết chén rượu kia, là được.”

“Uống công ta xưng là độc y, không ngờ, không ném ra trong rượu có độc.” Cơ thể Đường Thái Nhi mềm nhũn, lui về phía sau mấy bước, tựa vào cây cột sau lưng, đứng thẳng lên.

Tần Ly cười yếu ớt, vẫn ngồi yên trước bàn thấp, thần sắc tự nhiên tiếp tục hâm rượu: “Y thuật của người, ta từ trước đến giờ hiểu rõ, nếu bàn về bồi bổ, người phải gọi ta một tiếng sư tỷ mới đúng.”

Đường Thái Nhi nghe mơ mơ màng màng: “Rốt cuộc người là ai.”

“Bây giờ vẫn chưa phải lúc.” Nàng ta tiếp tục cười, sau đó nâng hai tay lên, vỗ mấy tiếng thanh thúy. Năm tên nam quan yêu mị từ sau sảnh đi ra, bên ngoài mỗi người khoác một áo dài mỏng màu đen cộc tay. Đôi mắt quyến rũ nhìn về phía Đường Thái Nhi, được lực đang từ từ phát tác không cách chống đỡ, giống như đang nhìn một con cừ non đáng thương.

Đường Thái Nhi cắn chặt môi dưới, đầu ngón tay hung hăng nắm chắc cây cột: “Đừng tới đây, đừng.”

Tần Ly cười quyến rũ: “Thái Nhi muội muội cần gì chống đỡ khổ sở như vậy, người tỷ tỷ chọn uội đều là cực phẩm, khỏi cần Vương gia kém cõi nhà muội nữa, sao không buông thả thử xem? Cá nước thân mật, là lẽ thường tình.”

Khi nói chuyện, năm nam tử kia đã đưa tay lướt nhẹ qua gò má và cơ thể của Đường Thái Nhi.

Từng cảm giác tê dại, làm nàng không cách nào kiềm chế tiếng kêu rên, cắn chặt môi dưới. Đã sớm không còn khí lực để lấy ám khí tẩm độc, tay tiến vào ngực trong lấy thuốc, liền bị một gã nam tử ghì chặt cổ tay, hung hăng kéo đến đỉnh đầu, cố định ở trên cây cột.

“Buông ta ra. . . .” Đường Thái Nhi gầm nhẹ, chính lúc này lại không có chút lực nào để mở miệng nói. Đã có người bắt đầu hôn phần cổ của nàng, có người lại kéo vạt áo trước ngực nàng.

Lòng nàng tràn đầy tức giận, dùng hết toàn bộ khí lực, hung hăng đẩy toàn bộ đám người xung quanh ra. Lấy một cây đao nhỏ từ trong ống tay áo, đặt lên trên cổ mình.

Năm nam tử nhìn về phía Tần Ly, đợi nàng ta ra lệnh.

Đường Thái Nhi thở hổn hển, tay run rẩy nắm đoản đao để ở cổ mình, một dòng máu theo đao chảy xuống: “Rốt cuộc ngươi là ai, vì sao lại làm như vậy với ta? ! !”

Tần Ly giả ánh mắt lạnh như băng, uống cạn chén rượu, lạnh nhạt nói: “Ta vốn không có ý định đối với ngươi như thế này, càng không định giết ngươi. Chẳng qua, hiện tại ngươi là chứng ngại. . . .”

Đường Thái Nhi cắn răng, xoay người chạy ra ngoài. Năm nam tử vừa muốn đuổi theo, lại bị Tần Ly giả gọi lại, nàng cười nói: “Thái Nhi muội muội, nam tử bên ngoài không được dụ dỗ như những người này của ta đâu.” Thấy Đường Thái Nhi không quay đầu lại, cũng chỉ cười cười tiếp tục ngồi xuống.

Liếc nhìn mấy nam nhân đứng ở đó, khoát tay áo: “Thôi lui xuống đi, không còn chuyện của các ngươi.”

Mấy người cung kính cúi người lĩnh mệnh, chậm rãi lui ra ngoài.

Tần Ly giả cười nhạt, giơ tay lên kéo mặt nạ da trên mặt xuống, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ. Đôi mắt như nước liếc nhìn hướng Đường Thái Nhi biến mất, cười yếu ớt tự nói: “Thái Nhi muội muội, lần này, ta còn có tình người. Lần sau, nếu ngươi còn ngăn đường ta nữa, thì đừng trách ta vô tình.” Ánh mắt lạnh như băng, tay vừa dùng lực, chén sứ trong lòng bàn tay “Bụp” nát thành phần.

Đường Thái Nhi vừa đi vừa thở gấp, cước bộ như nhũn ra, dùng hết toàn lực mới ra khỏi Vu Tinh Tiểu Trúc. Đầu óc bắt đầu ngơ ngẩn, cơ thể theo bản năng đang muốn tìm nam nhân để đòi hỏi.

Thân thể máy móc đi về phía trước, cuối cùng hai chân mềm nhũn, liền ngã nhào dưới một gốc cây khô.

Bùn đất dưới chân vì mưa to vừa tạnh mà có chút nhão, nàng té lên, không khí lạnh lẽo xâm nhập vào, nhưng không cách nào diệt trừ cảm giác khô nóng trong cơ thể nàng.

Thoáng nhìn người trước mắt một cái, Đường Thái Nhi nhìn ra hẳn là nam tử, lý trí đã sớm không còn nữa, một phát liền bắt trúng người, đoản đao trong tay đặt trên cổ họng của đối phương, thấp giọng ra lệnh: “Cởi quần áo.”

“A, phu nhân quả thật gấp gáp.”

Thân thể Đường Thái Nhi chấn động, cặp mắt lúc này mới thấy rõ người bị mình uy hiếp không phải ai khác, chính là phu quân trên danh nghĩa của mình, Lăng Dạ Tầm.

Nàng dùng đao đặt trên cổ họng Lăng Dạ Tầm, thở hổn hển, không biết buông vật sắc bén cầm trong tay xuống. Lăng Dạ Tầm liếc mắt nhìn đoản đao, phía trên loáng thoáng còn có vết máu, cau mày nhìn lại cổ Đường Thái Nhi, một vết máu rõ ràng có thể thấy được. Giơ tay lên bắt được cổ tay Đường Thái Nhi khẽ dùng sức, đoản đao kia liền rơi xuống mặt đất.

“Ngươi bị hạ được sao?”

“Phải” Cả người Đường Thái Nhi run rẩy, nắm chặt áo Lăng Dạ Tầm.

Nàng không muốn, không muốn để Lăng Dạ Tầm cứu nàng vào lúc này. Thời cơ không đúng, cái gì cũng không đúng.

Trong đầu nghĩ như vậy, nhưng thân thể đã dán vào người Lăng Dạ Tầm, bàn tay vuốt ve gương mặt hắn, thân thể nóng bỏng, phả hơi nóng ra.

Lăng Dạ Tầm cau mày, cúi đầu nhìn Đường Thái Nhi nói: “Độc này, ngươi không giải được?”

Đường Thái Nhi cái gì cũng không nghe lọt, ôm cổ hắn, ngẩng đầu liền ngậm ở môi của hắn, tùy ý mút đến thỏa thích.

51. Chương 51: Điền Long Đảo Phượng

Chương 51 : Điền long đảo phượng

Edit : Diễm Mỗ

Beta : kun'xih

Lăng Dạ Tầm không nhúc nhích, để mặc cho Đường Thái Nhi cưỡng hôn. Khi tay Đường Thái Nhi chụp vào hông hắn, muốn tháo vạt áo, thì mới đưa tay ngăn cử động hai tay của nàng lại.

“Ta dẫn ngươi đi tìm đại phu.” Dứt lời, đưa tay ra đánh Đường Thái Nhi ngất đi.

Hắn sửa lại quần áo của Đường Thái Nhi, rồi sửa lại quần áo của mình. Mu bàn tay đặt trên trán nàng, lại áp sát vào hai má nàng, rất nóng rất bỏng.

Trong mắt Lăng Dạ Tầm đầy vẻ không vui và tức giận, bỗng nhiên ôm lấy Đường Thái Nhi, theo dấu chân của Đường Thái Nhi nhìn về phía xa, nhắm mắt lại, trong mắt lóe lên sát ý.

Lăng Thiên Mịch, nếu như ngươi muốn chơi đùa, Lăng Dạ Tầm ta sẽ hầu ngươi đến cùng.

Ôm chặt người trong ngực, Lăng Dạ Tầm khinh công bay về khách điếm, theo đường cửa sổ lách mình một cái đặt Đường Thái Nhi trên giường.

Thượng Quan Linh đang đợi ở trong phòng, thấy Lăng Dạ Tầm mang vẻ mặt âm trầm ôm Đường Thái Nhi hôn mê bất tỉnh bay vào từ cửa sổ thì giật mình, chén trà trong tay run lên, vội vàng đứng lên, tiến tới gần: “Nàng sao vậy?”

“Bị hạ dược.” Đáy mắt Lăng Dạ Tầm âm u, mặt nghiêm lạnh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tung ra một chưởng, có thể chết người.

Thượng Quan Linh đi tới nhìn một chút, vừa muốn đưa tay chạm vào, đã bị Lăng Dạ Tầm ngăn lại. Ra tay rất nhanh, cho nên Thượng Quan Linh cũng sửng sốt. Hắn phần nộ thu tay về, liếc nhìn Đường Thái Nhi nói: “Bây giờ làm sao đây? Không biết có bị.”

Lăng Dạ Tầm mím môi: “Đi tìm đại phu.”

Thượng Quan Linh gạt đầu một cái, xoay người đi ra ngoài. Hai tay vừa muốn mở cửa, thân thể lại dừng một chút, quay đầu nhìn về phía Lăng Dạ Tầm: “Tầm, ngươi thật sự không nhớ gì sao?”

Lăng Dạ Tầm cau mày, chống lại đôi mắt của Thượng Quan Linh, “Nhớ cái gì?”

Thượng Quan Linh lắc đầu một cái: “Không có gì.” Dứt lời liền chạy ra khỏi phòng.

Lúc đại phu tới, Lăng Dạ Tầm đang dùng khăn lạnh giúp nàng lau mồ hôi, vừa nâng mắt lên, đã dọa đại phu sợ đến mức lui về sau mấy bước. Thượng Quan Linh tiến lên can cước bộ lui về phía sau của lão, ra hiệu bằng mắt rồi nói: “Đi xem đi, cứu người quan trọng hơn.”

“Vâng, chí phải.” Đại phu khiếp đảm run rẩy đi tới.

Lăng Dạ Tầm đứng dậy nhường chỗ, vẻ mặt âm trầm đứng ở bên cạnh, lạnh lùng nói: “Thượng Quan Linh, đợi lát nữa ngươi tốt nhất nên nói rõ cho ta, câu nói kia của ngươi là có ý gì?”

Thượng Quan Linh mang vẻ mặt đau khổ, chỉ chỉ Đường Thái Nhi: “Bây giờ việc chăm sóc nàng hình như quan trọng hơn mà.”

Lăng Dạ Tầm không nói gì thêm, hai mắt nhìn chằm chằm gương mặt đang ngủ của Đường Thái Nhi: “Nàng ấy sao rồi?”

Đại phu thu cánh tay bắt mạch lại, nhìn sắc mặt Đường Thái Nhi một chút: “Vị phu nhân này trúng độc, nói vậy nhị vị phải rõ hơn lão phu.”

Lăng Dạ Tầm: “Có cách giải không?”

Đại phu lắc đầu một cái: “Thuốc này không phải Hợp Hoan tán lưu truyền trong giang hồ, mà đã qua tay cao nhân điều chế lại, lão phu đành bó tay.”

Thượng Quan Linh sờ sờ cằm, hỏi: “Nếu không giải được, sẽ ra sao?”

Sắc mặt đại phu nặng nề, tiếc hận nói: “Sợ là thất khiếu* sẽ chảy máu đến chết, không biết trong hai vị ai là hôn phu của nàng, cứu người quan trọng hơn, đừng trì hoãn nữa.”

(*thất khiếu: Gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Tiến đại phu về, Thượng Quan Linh xoay người nhìn về phía Lăng Dạ Tầm, cười cười: “Tầm, người tới, hay là ta tới?”

Lăng Dạ Tầm bắn ánh mắt sắc bén về phía Thượng Quan Linh, người sau rút cổ, giơ tay đầu hàng: “Ta sai rồi, ta sẽ đi, người, cứu người quan trọng hơn.”

Thượng Quan Linh ra phòng khách nghỉ ngơi, Lăng Dạ Tầm vẫn ngồi ở bên giường không nhúc nhích.

Đường Thái Nhi trên giường đã từ từ tỉnh lại, vận vẹo cơ thể, trên trán mồ hôi nhễ nhại, hai tay lại vô thức nâng lên, muốn cởi bỏ quần áo của mình.

Lăng Dạ Tầm vươn tay, cầm tay đang làm loạn của Đường Thái Nhi, lãnh đạm nói: “Đường Thái Nhi, tổn thương người như vậy, cũng không phải là ta mong muốn.”

Lúc này, ngọc bội xanh biếc từ hông Đường Thái Nhi rơi xuống, Lăng Dạ Tầm nhìn ngọc bội, trong lòng căng thẳng, cầm ngọc bội lên, ngón cái ma sát chữ “Tầm” khắc trên mặt ngọc bội.

Ngọc bội này, chắc chắn là của hắn. Di vật này là trước lúc mẫu hậu qua đời đã để lại cho hắn, hắn vẫn coi là vật báu. Vốn tưởng rằng ngọc bội này đã bị mất, khiến hắn nổi nóng nhiều ngày, nhưng không nghĩ, ngọc này lại trên người nàng.

Là mình đưa cho nàng sao?

Lăng Dạ Tầm chau mày, cúi người bóp má Đường Thái Nhi, “Rốt cuộc ta đã quên cái gì.”

Đầu óc có rất nhiều cảm giác mơ hồ, lại không nắm bắt được, không thấy rõ. Lăng Dạ Tầm cảm ghét loại cảm giác không hiểu rõ này, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Qua bức rèm che quần áo cởi, bóng người giao hợp vũ động ngấm.

Sen mềm mới nhú nhẹ nhàng hái, nhỏ giọt máu hồng đón đau thương.

Lăng Dạ Tầm ôm Đường Thái Nhi, nâng tay lau mồ hôi không ngừng rỉ ra trên trán nàng, nhắm mắt, ấn cổ nàng tới gần mình. Giữ lấy cánh môi, ở miệng nàng ra sức săn bắt cái lưỡi non mềm của nàng, giống như một loại xâm nhập dây dưa.

Đợi Đường Thái Nhi hết rên rỉ đau đớn, mới chậm rãi buông môi hồng của nàng ra, một lần nữa xuyên qua.

Trong lòng Đường Thái Nhi ý thức được Lăng Dạ Tầm ngậm vành tai của nàng, một đường xuống phía dưới. Xiêm y của nàng chẳng biết từ lúc nào đã hầu như biến mất, suy nghĩ đầu tiên là đã gặp lại nam nhân thẳng thắn thành khẩn.

Nụ hôn tử mị từ sau tai đến bên gáy như dòng nước chảy, ở trước ngực đầy đặn, nam tử bình thường cao ngạo lạnh lùng cứ như vậy mà nằm rạp trên người nàng, âu yếm mỗi tấc da của nàng.

Đầu óc Đường Thái Nhi là một mảnh hỗn độn, nhưng thân thể nhạy cảm khác thường rõ ràng đến từng li từng tí. Thiêu đốt, giống như một thứ gì đó bùng cháy. Nhịp tim không ngừng tăng nhanh, một loại cảm giác chưa bao giờ có từ từ lấp đầy, há miệng thở dốc lại như một thanh âm xa lạ phá hủy âm tiết, từng tiếng từng tiếng, lại kích thích lòng người.

Cảm giác đau đớn lúc mới đâm vào dần dần biến mất, chỉ còn lại thư thái. Sau đó lại lao vào bên trong trống rỗng, mây mù lượn quanh, giống như tiên cảnh.

Chỉ một khắc đó, vạn vật đều như hư không, chỉ có từng cảm giác kích thích theo nhau đến. Mình có thoát thế nào cũng không thoát khỏi, hô hấp phập phồng như lửa đốt bên tai, cánh tay Lăng Dạ Tầm càng dùng lực chế trụ eo nàng.

Một lần lại một lần, một phen có một phen.

Đường Thái Nhi nằm ở trước ngực Lăng Dạ Tầm, thở hổn hển, há miệng, lại chỉ biết kêu tên người nọ.

“Dạ. Tầm. Dạ Tầm.”

Tim đập mạnh, từ từ bị lấp đầy, rất đầy, rốt cuộc không giả bộ được nữa, cuối cùng từ cuống họng tràn ra, hóa thành tiếng êm tai dễ nghe.

Mười ngón tay quần quít, Lăng Dạ Tầm ôm nàng vào trong ngực, trong đầu trấn tĩnh, rồi lại không giống trấn tĩnh.

“Nếu người bị tổn thương, không phải là điều ta mong muốn.”

Hôm sau, Lăng Dạ Tầm mở cửa ra, Thượng Quan Linh đang đứng ngoài cửa bưng bánh nướng.

“Khí sắc không tệ.” Thượng Quan Linh cắn một miếng bánh trong tay, cười cười chào hỏi hân.

Sắc mặt Lăng Dạ Tầm tối sầm, liếc nhìn Thượng Quan Linh, trầm giọng nói: “Hôm qua, người hình như còn chưa nói xong.”

“Ha ha, nghe nói người đêm qua phải tắm bốn, năm lần. Thế nào, lần đầu tiên uy mãnh như vậy sao?”

Trong đôi mắt nghiêm túc của Lăng Dạ Tầm, thoáng qua một tia không vui. Thượng Quan Linh vội vàng không trêu chọc nữa, sờ sờ mũi, nuốt bánh nướng trong miệng xuống, trả lời câu hỏi của hắn: “Có sao? Hai người cũng đã làm chuyện điên long đảo phượng rồi, còn hỏi những thứ kia làm gì?”

Lăng Dạ Tầm quay đầu liếc nhìn Đường Thái Nhi đang say ngủ trong phòng, tiếp tục nói: “Tình cảm của nàng đối với ta bao sâu?”

“Sao?”

“Như hai người người yêu cầu, sợ là trong lúc ta trúng độc đã cùng nàng xảy ra không ít chuyện.”

“Cụ thể thì không rõ lắm, nhưng mà, nàng thật sự là tình chân ý thiết.”

Đôi mắt Lăng Dạ Tầm tối sầm, trầm nói: “Bây giờ người trở về Vương Phủ đi, làm theo lời ta đã giao phó ngày hôm qua. Sau đó không được biến mất, giúp đỡ Doanh nhi.”

Thượng Quan Linh bĩu môi, không vui nói: “Cho nên ta nói, ta không phải chán ghét người bình thường.”

Lăng Dạ Tầm cười lạnh một tiếng: “Thật sao, thật khổ cho người, đến bây giờ còn đi theo ta.”

Thượng Quan Linh nhún nhún vai, cầm bánh nướng xoay người rời đi: “Thôi, ai bảo ta nợ người. Nhớ sớm trở lại.À.”

“Còn có chuyện?”

“Aizzz.” Thượng Quan Linh xoay người lại, “Doanh nhi rất thích Đường Thái Nhi, cho nên, hãy đối xử tốt với nàng. Bất luận là vì chính người hay vì người yêu của người.” Nói xong chính hắn cũng run run, “Chắc chắc, nói lời chưa xốt như vậy, thật không giống ta.”

Lăng Dạ Tầm không nhìn Thượng Quan Linh tự bào chữa, loáng một cái đã khép cửa phòng lại.

Thượng Quan Linh nhìn cửa phòng đã đóng chặt, đôi mắt dài nheo lại, trong mắt lóe lên ánh sáng lấp lánh.

Giữ được, thì giữ; Nếu giữ không được, buông tay cũng là một loại bảo vệ.

Cũng không phải, không phải vậy.

Bên trong phủ Thượng thư ở kinh thành.

Lam Anh ngồi trong thư phòng nhìn công văn, bút lông trong tay cứng nhắc, ở một bên ghi chép. Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng Tịch Thanh, Lam Anh để công văn xuống, cho hắn vào.

Tịch Thanh nhìn ngoài trời một chút, vừa vào nhà vừa nói: “Qua trận mưa như trút nước này, mùa đông sẽ đến.”

“Người muốn rời đi?”

“Ừ.” Tịch Thanh lại gật đầu, ngồi vào ghế của khách trong thư phòng, “Ta muốn trước khi đi gặp Thái Nhi một lần, Lam Thượng thư có đi cùng không?”

Lam Anh lắc đầu nói: “Lã Vương Phủ không cho gặp.”

Tịch Thanh cả kinh, nhíu mày hỏi: “Vì sao?”

Lam Anh rũ đôi mắt, ẩn trong đáy mắt dưới hàng lông mi dày là tia không vui. Hắn cười một tiếng: “Dù sao nam nữ hữu biệt, bây giờ nàng đã làm phi, lúc nào cũng sẽ gặp chuyện không tốt.”

Tịch Thanh mang vẻ mặt khổ sở, trong chớp mắt lại thở dài.

Lam Anh nhìn Tịch Thanh, thấy hắn rất khổ não, trong lòng biết vì sao hắn lại như thế, nhưng cũng chỉ có thể như vậy. Hắn đứng dậy, chỉnh chỉnh áo choàng màu đỏ trên người.

“Ta đi đây, ngày khác gặp lại.” Tịch Thanh ôm quyền đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Lam Anh nhìn hắn cười: “Thật sự không cần nhắc về việc đốc sức cho triều đình sao?”

Tịch Thanh nghiêm mặt, lắc đầu một cái: “Triều đình không thích hợp với ta, mấy đời Tịch gia đều ở võ lâm, sao có thể vì ta mà thay đổi mục tiêu.”

“Được. Ngày khác ta sẽ viếng thăm.”

“Xin đợi Lam Thượng Thư.” Tịch Thanh ôm kiếm, xoay người rời đi.

Lam Anh thở một hơi, trong không khí lạnh lẽo thở ra từng hơi sương. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, lầm bầm: “Nên tìm, quan trọng phải tìm. Thái nhi.” Dứt lời, trong đôi mắt đen từ từ nổi lên sương mù, giống như hồi tưởng, lại giống như lạc vào cõi thần tiên.

Khi Đường Thái Nhi tỉnh lại, liếc mắt liền nhìn thấy Lăng Dạ Tầm ngồi ở bên giường đang lau chùi bảo kiếm. Nàng giật mình một cái, hét lên một tiếng, sau đó vội vàng đứng dậy che chắn lui về phía sau, hoảng loạn nói: “Lăng Lăng Lăng lăng. Dạ Tầm. Người, người muốn làm gì? Mặc dù Đường Thái Nhi ta thừa dịp vô lễ với người, nhưng người cũng không nên giết ta để lấy lại trong sạch chứ? !”

Khóe miệng Lăng Dạ Tầm nhếch lên, nhìn Đường Thái Nhi, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại không có lệ khí.

Đường Thái Nhi nuốt một ngụm nước bọt, vẫn còn cảm giác đau nhức rõ rệt, chân mày hơi hơi nhăn lại, đưa một tay vào trong chăn ôm bụng mình.

“Còn đau sao?” Giọng của Lăng Dạ Tầm rất nhẹ, khiến mặt Đường Thái Nhi đỏ bừng.

“A. Không có, không có.” Đường Thái Nhi ho khan hai tiếng, phát hiện bệnh phong hàn của mình không ngờ đã khỏi hẳn, chẳng lẽ song tu còn có công hiệu trừ bệnh?

“Có đói bụng không?”

Đường Thái Nhi không nghe thấy những lời này, đang định bụng tìm lý do ình, thấy Lăng Dạ Tầm đang nhìn mình đợi câu trả lời, liền thẳng sống lưng, thần nhiên nói: “Lăng Dạ Tầm.”

Lăng Dạ Tầm nhíu mày.

“Đường Thái Nhi ta thừa nhận hành vi mượn cơ hội vô lễ với người hôm qua của ta là không đúng, nhưng mà, Đường Thái Nhi ta tuyệt đối không phải là người bạc tình bạc nghĩa. He he, hơn nữa hai ta vốn là vợ chồng không phải sao, tướng công nè, ta sẽ đối với người thật tốt.”

Lăng Dạ Tầm phốc một cái, dĩ nhiên là nở nụ cười, tiếng cười êm tai dễ nghe, lại khiến Đường Thái Nhi choáng váng.

Kể từ khi nhìn thấy Vương gia đông lạnh này tới nay, chưa bao giờ thấy hắn vui vẻ cười như thế. Trong lòng Đường Thái Nhi có cảm giác được lấp đầy, nhưng lúc này nàng vẫn liếc Lăng Dạ Tầm một cái: “Cười cái gì, không được cười.”

Khóe miệng Lăng Dạ Tầm vẫn mang theo ý cười, giơ tay lên chọc chọc ấn đường của Đường Thái Nhi, thở dài nói: “Người nha, thật đúng là khác người.” Trong giọng nói kia, vẫn có một tia sủng nịch.

Đường Thái Nhi hơi cúi đầu trầm tư, thì ra là, nam nhân sau khi dùng qua điểm tâm sẽ ngoan ngoãn nha. Aizzz, không trách được rất nhiều anh hùng, đều chết dưới váy mỹ nhân.

52. Chương 52: Vong Xuyên Cốc

Chương 52 : Vong Xuyên cốc

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Đường Thái Nhi vẫn che chắn như cũ, nhìn Lăng Dạ Tầm không có ý rời đi, bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt “Khụ, ta muốn đi nhà xí.” Đường Thái Nhi nhắc chắn lên, có chút ngượng ngùng không dám lộ ra nửa phần thân thể.

Trong mắt Lăng Dạ Tầm hàm chứa ý cười, đứng dậy: “Ta đi chuẩn bị chút đồ ăn cho người, Người hãy rửa mặt chải đầu trước đi.”

“Ừ.” Đường Thái Nhi lộ ra một cánh tay tuyết trắng, hướng về phía Lăng Dạ Tầm phát tay.

Đợi sau khi Lăng Dạ Tầm rời khỏi, Đường Thái Nhi chịu đựng cơn đau phía dưới, bằng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào. Ghé đầu tới trước gương, nhìn gương mặt mình vẫn còn chút hồng hồng. Sờ sờ hông mình, phát hiện ngọc bội không thấy đâu. Nàng vội vàng tìm kiếm khắp nơi, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được.

“Người bị thương, bị lúc nào?”

Sau lưng chợt có tiếng Lăng Dạ Tầm, Đường Thái Nhi quay đầu nhìn lại, phu quân của mình đã bưng điểm tâm đi vào.

Đường Thái Nhi ngồi vào bàn, nhìn bát cháo và ít dưa cải trên bàn, trong lòng vui vẻ kêu: “A, không lẽ là phu quân làm sao?”

“Không phải.” Lăng Dạ Tầm lạnh lùng trả lời, lại tiếp tục vấn đề vừa nãy, “Thương thế của người, chuyện gì đã xảy ra?”

Đường Thái Nhi cắn bánh bao, gương mặt nhìn hai mắt Lăng Dạ Tầm.

Cuối cùng, nàng không thể mở miệng nói là do lúc ấy cữu người nên bị đâm trúng, Ể, nói vậy hẳn đã xem qua thân thể của nàng, còn xem rất cẩn thận.

“Điều trị cho tốt, đừng để lại sẹo.” Lăng Dạ Tầm tiếp tục nói.

Đường Thái Nhi cười nhạo nói: “Biết rồi, qua ngày mặt phục*, vết sẹo sẽ biến mất.”

(*mặt phục: 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập Thu)

“Ngày mai chúng ta tiếp tục lên đường.”

“Ừ, rời Phượng Dương, cuối ngựa một ngày sẽ đến.”

Lăng Dạ Tầm không nói gì thêm, cúi đầu húp cháo.

Đường Thái Nhi đưa mắt nhìn bốn phía, trong đầu vẫn còn đang nghĩ tới việc bị mất ngọc bội, đó là vật bên người Dạ nhi, bị mất như vậy, trong lòng khó tránh khỏi có cảm giác tội lỗi.

Đúng lúc này, một bàn tay cầm ngọc bội đưa tới trước mặt. Hai mắt Đường Thái Nhi chớp lóe tinh quang, cầm ngọc bội, vui mừng hơn hớn: “Ngọc bội của ta.” Chợt ý thức được, chính chủ của ngọc bội chính là vị này, nàng vội vàng ho khan hai tiếng, “Ếc. Cái này đúng là của ngươi, ta là.”

“Cầm lấy đi.” Lăng Dạ Tầm không nói thêm gì, chỉ không nhẹ không nặng nói rõ một câu, liền không nói nữa, tiếp tục uống cháo.

Đường Thái Nhi nhìn ngọc bội trong tay cực kỳ vui mừng, liếc nhìn Lăng Dạ Tầm, sau đó cúi đầu cất ngọc bội vào trong ngực, thận trọng cất kỹ.

Ăn cơm xong, Đường Thái Nhi nằm ở trên giường tiếp tục nghỉ ngơi. Cơ thể nàng bây giờ không thể nào nhúc nhích, bước một bước lớn, đều sẽ truyền đến loại đau đớn như bị xé rách. Nàng nhìn người ngồi trên ghế, nhìn Lăng Dạ Tầm đến gần người, trong lòng cảm thấy rất an ổn.

Yên tĩnh một hồi lâu, Đường Thái Nhi cảm thấy cứ như thế thật có chút nhàm chán, mới hướng về phía Lăng Dạ Tầm nói: “Ngươi có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”

“Không cần.”

Đường Thái Nhi thở dài, ngồi dậy, dựa vào ván giường, “Lăng Dạ Tầm. Ngươi tới đây.”

Lăng Dạ Tầm giống như không nghe thấy chỉ im lặng không lên tiếng, đưa mắt nhìn Đường Thái Nhi. Nữ nhân này, kêu cả họ lẫn tên hắn, thế nhưng hắn lại không tức giận. Vì sao?

Đường Thái Nhi thấy hắn không để ý tới mình, thì bỏ qua, nhắm hai mắt lại, thở ra.

Kẻ ngốc khó đối phó, khối băng cũng không dễ hơn.

“Ngươi biết ai hạ được ngươi không?”

“Sao?”

“Vì sao hôm qua ngươi vô cớ rời đi?”

Lúc này Đường Thái Nhi mới kịp phản ứng, Lăng Dạ Tầm bắt đầu hỏi nguyên nhân của việc xảy ra hôm qua. Tựa như đang cân nhắc nói thật mọi việc cho hắn, đương nhiên lược qua đoạn Bạch phu nhân của Bạch Công tử.

Lăng Dạ Tầm nghe xong, hồi lâu mới mở miệng hỏi một câu, “Sư tỷ của ngươi, chẳng lẽ là đồ đệ của Giang Vô Nhai?”

Đường Thái Nhi ngẩn người, Giang Vô Nhai, cũng chính là hôm tứ hôn mình nói với Hoàng thượng đó là sư phụ mình. Chẳng qua là, theo như nàng giải thích, Giang bá phụ chỉ nhận một vị đồ đệ, hơn nữa còn là một nam tử, gọi là Ứng Thiên Ngô. Người này tính tình ôn văn tao nhã, nhân tâm nhân nghĩa, tuyệt đối sẽ không giống loại nữ tử tâm địa rắn rết kia.

Lăng Dạ Tầm híp mắt, “Xem ra, Lăng Thiên Mịch đã kéo Giang Vô Nhai về phía mình.”

Hai mắt Đường Thái Nhi giật giật, rốt cuộc đã hiểu ra vì sao trước đây Lăng Dạ Tầm lại trúng kỳ độc, tám, chín phần, độc kia là do truyền nhân của Giang bá phụ đưa ra.

“Cũng không hẳn vậy, người Lăng Thiên Mịch thu nhận, kỷ xảo phóng độc, ngang cơ với ta, nhưng kém xa Giang bá phụ cả nghìn dặm.”

“Sao?”

Đường Thái Nhi bật cười, cúi đầu không nói, nhưng lại nói thầm.

Bất luận người là ai, nếu người dám làm tổn hại tới một sợi tóc của hần, Đường Thái Nhi ta tất sẽ tiếp người, và lại chưa chắc đã đấu không lại người.

Một giây kế tiếp, vì bất ngờ không kịp chuẩn bị mà cánh tay lạnh lẽo của người kia đã xoa nhẹ lên mí mắt, Đường Thái Nhi theo bản năng nhắm mắt lại, bên tai khẽ vang lên giọng nói nhàn nhạt của người nọ: “Nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Thanh âm không lớn, lại lấn át toàn bộ thánh giác, giọng nói ấy cứ vọng lại, rồi lại vọng lại bên tai Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi cười yếu ớt, bắt được cổ tay Lăng Dạ Tầm, lúc nắm được thì cặp mắt linh động kia cũng mở thật to, nàng nói: “Lăng Dạ Tầm, người có biết, ta bây giờ hạnh phúc như thế nào không?”

Nàng còn nói: “Thật sự, rất vui vẻ. Lăng Dạ Tầm, người có thể cứ đối với ta như vậy được không?”

Ngàn năm chờ đợi chỉ vì nụ cười của người, Đường Thái Nhi đã từng cảm thấy lời này rất chua xót, rất không chân thật. Nàng không hiểu vì sao những nữ tử kia lại đau khổ đợi chờ, đau khổ nỗ lực. Bây giờ nàng đã hiểu, xa cách không được, vậy cứ mặc cho nhớ, mặc cho nghiện. Sinh mệnh quá ngắn ngủi, cũng không có thời gian cho chúng ta đau khổ, chất vấn xem có đáng giá hay không.

Trong mắt Lăng Dạ Tầm không có cảm xúc gì, trở tay cầm lấy bàn tay Đường Thái Nhi đang nắm tay mình, chẳng qua chỉ nắm nhẹ, trong đầu hần thoáng qua rất nhiều thứ.

Giữ được, hay không giữ được.

Đối với ký ức đã mất đi, mấy ngày nay hần đã nhớ lại chút ít, lẻ tẻ vụn vặt, đứt quãng. Tuy không rõ rệt, nhưng hần biết, khi đó, mình bất lực, khi đó, mình muốn thấy nàng biết bao, ngày lại ngày, thấy hàng đêm.

Vốn là một nữ tử phóng khoáng tự nhiên phiêu bạt giang hồ, cứ như vậy, bị hần kéo vào tầng tầng lớp lớp âm mưu. Ngày ngày liều mạng, con đường chòng chênh bấp bênh. Khi đó không hiểu, lúc này, còn muốn giữ nàng không buông, để nàng cùng mình sinh tồn trong cung đình không chút tự do kia sao?

Nàng vốn nên tự do, vốn nên không lo nghĩ

“A.” Đường Thái Nhi chợt kêu một tiếng, Lăng Dạ Tầm giương mắt, cau mày nhìn về phía nàng, lại thấy nàng như gặp quỷ, hai mắt nhìn màu đỏ tươi trên khăn trải giường.

Lăng Dạ Tầm vừa muốn mở miệng, lại thấy Đường Thái Nhi chợt đẩy hần ra, phủ chắn, che vết máu đỏ trên giường lại.

Lăng Dạ Tầm nhếch miệng.

Đường Thái Nhi rõ ràng nhìn thấy hần cười, cười. Cười rất tà ác.

Ngày thứ hai, hai người dậy thật sớm. Đường Thái Nhi mặc nữ trang, cưỡi chung một con ngựa với Lăng Dạ Tầm. Đường Thái Nhi ngồi bên, ôm chặt eo Lăng Dạ Tầm, buộc bọc quần áo lại, quát một tiếng “Giá”, con ngựa phi nhanh.

Đường gia sinh sống trong một hẻm núi vốn vô danh. Ngày phụ thân đến đó, ở miệng cốc có một tảng đá dựng thẳng đứng, trên đó khắc ba chữ to “Vong Xuyên cốc”. Đường Thái Nhi ở đây hơn mười năm, nhớ từng ngọn cây nhớ từng ngọn cỏ. Bây giờ nhớ lại, chỉ nói “Vong Xuyên cốc, vào đó, quên đời.” Có thể thấy được, nơi đó là chốn bồng lai tiên cảnh như thế nào.

Nhiều lần trắc trở, hai người mới tới con sông giáp với cốc.

Sông này được đặt là sông Lan Vân, phía tây sông chính là thôn Lan Vân.

Lăng Dạ Tầm cách con sông nhìn ra xa, trước mắt là núi cao liên tục, làm gì có hẻm núi nào. Mà bờ sông cũng không có nhà đồ, như thế này, làm sao qua sông?

Đường Thái Nhi nhìn Lăng Dạ Tầm, nháy mắt cười cười: “Khinh công của phu quân có thể chuồn chuồn lướt nước chứ?”

Lăng Dạ Tầm có chút ngạc nhiên: “Khinh công vượt sông?”

“Ừ, không sai. Sông này không giống sông thường, thuyền bè không qua được. Mặc dù trên sông không sóng không gió, nhưng không cách nào bình yên vượt sông. Cho nên, dần dà, trên sông này ngay cả một nhà đồ cũng không có.”

Lăng Dạ Tầm cười cười: “Sự kỳ lạ này, chẳng lẽ do Cốc chủ tạo ra?”

Đường Thái Nhi cười mỉa: “Đúng vậy.” Dứt lời, cả người nhảy một cái, mũi chân điểm nhẹ trên mặt nước, thân thể nhẹ nhàng lướt đi.

Sắc mặt Lăng Dạ Tầm vẫn bình thường, theo sát phía sau, cùng Đường Thái Nhi khinh công vượt sông.

Sau khi thấy Đường Thái Nhi ba lần mượn lực lướt nước, liền vững vàng tiếp đất. Một nửa ngọn núi chìm ngập trong nước, Đường Thái Nhi giẫm lên đá vụn lồi lên của ngọn núi. Lăng Dạ Tầm làm theo nàng, cũng giẫm trên đá vụn, vạt áo khê bay, thỉnh thoảng chạm vào mặt nước.

Đường Thái Nhi thấy Lăng Dạ Tầm tới, liền dùng sức đè khối đá đặt dưới chân, cả người nhảy một cái, mũi chân lại giẫm giẫm vào thân núi, tung người một cái liền biến mất khỏi tầm mắt Lăng Dạ Tầm.

Đang kinh ngạc, chợt thấy đầu nhỏ của Đường Thái Nhi thò ra khỏi thân núi, hướng về phía Lăng Dạ Tầm ngoắc ngoắc ngón tay.

Lăng Dạ Tầm tung người bay vào, mới phát hiện, bên trong ngọn núi này, còn có cả sơn động. Nhìn từ xa, sơn động và thân núi hòa vào làm một, thật sự khó có thể nhìn ra.

Trong động một mảnh đen kịt, đường vào trong kéo dài quanh co khúc khuỷu.

Đường Thái Nhi dắt tay Lăng Dạ Tầm, rất là tự nhiên, giống như, đã từng, bàn tay này đã từng được nàng dắt đi rất lâu rồi. Hai mắt Lăng Dạ Tầm giật giật, cuối cùng không nói gì, trở tay dắt lại nàng, “Ta vào cửa thôi.”

Đường Thái Nhi lấy hỏa chiết tử ra, cười cười: “Xuyên qua sơn động này, người có thể nhìn thấy nhà của ta.”

“Nhà của người?”

“Đúng vậy nha, còn có phụ thân và mẫu thân ta.” Đường Thái Nhi vừa nghĩ tới cha mẹ đã nhiều năm không gặp, có chút hưng phấn và kích động.

Lăng Dạ Tầm nắm chặt tay nàng, cười nói: “A, nhạc phụ nhạc mẫu.”

“Phốc.” Đường Thái Nhi bật cười. Hai năm trước, cha mẹ đã nói, không tìm được vị hôn phu sẽ không cho nàng trở về cốc. Hôm nay nàng đã trở lại, còn mang theo cực phẩm phu quân, nam nhân mình yêu.

Cha à, đợi lát nữa cha cũng đừng làm khó hấn nha.

Mẹ à, mẹ không được mê sắc mà đụng chạm! Nếu không phụ thân nhất định sẽ gây khó khăn cho Lăng Dạ Tầm!

Không lâu sau, một tia sáng mạnh chiếu vào mắt, ở trong bóng tối một lúc lâu khiến cho Đường Thái Nhi có chút không thích ứng, đưa tay che mắt, đi thêm vài bước, mọi thứ hiện ra trước mắt.

Khung cảnh chim hót, mùi thuốc, mùi hoa, từ xa nhìn lại, sẽ phát hiện hai người đang đứng trên đỉnh thác nước. Dưới chân là thác nước đang đổ, mùa thu lượng nước ít, lúc này đang hiền hòa đổ xuống dòng suối cách nghìn dặm.

Theo đó nhìn xuống, trong cốc một mảnh tường hòa, chính giữa, ba gian nhà thanh nhã nằm liền kề, bên cạnh còn có vườn rau xanh. Bên dòng suối đóng một cái đình nhỏ, còn có một cái bè bằng trúc.

Đường Thái Nhi thả lỏng tay Lăng Dạ Tầm, giang hai tay ra, liền nhảy xuống. Nghìn trượng trời cao, quần áo nàng bị gió thổi lên, vũng vàng tiếp đất, dưới chân có mùi thơm ngát.

Đất ở đây, vẫn trồng loại hoa tử đằng nở trong bốn mùa. Mỗi lần gió thổi, sẽ mang theo mùi hoa thanh nhã tự nhiên, tinh thần sảng khoái, vui vẻ.

Nàng cười chạy về phía trước mấy bước, hô trong miệng: “Cha mẹ! Thái nhi đã về!”

Sau đó, nụ cười, trong một khắc kia, cứng đờ trên mặt.

53. Chương 53: Tình Thân Và Tình Yêu

Chương 53 : Tình thân và tình yêu

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Lăng Dạ Tầm đi tới bên cạnh Đường Thái Nhi, theo tầm mắt của nàng nhìn về phía hai mộ đá cách đó không xa. Bài vị thẳng đứng, mặt trên không có khắc chữ. Lăng Dạ Tầm mím môi, ôm lấy Đường Thái Nhi đã cứng đờ, đi về phía hai bia mộ.

Ngồi xuống tra xét, bùn đất đã khô ráo, còn có rất nhiều cỏ dại mọc cao lên, có thể thấy được hai mộ phần này không phải là mộ mới.

Đường Thái Nhi cười cười, nói: “Cha mẹ thật là, lại chôn ai ở đây vậy. Ta đi tìm bọn họ hỏi một chút.” Dứt lời, cước bộ có chút không ổn định chạy vào phòng, “Cha mẹ! Hai người ở đâu? !”

Vào rồi lại ra, rồi lại vào.

Lăng Dạ Tầm đứng ở bên mộ phần, nhìn nàng mạnh mẽ treo lên khuôn mặt tươi cười tìm người khắp nơi. Khi thấy nàng đi ra từ gian phòng cuối cùng, trên mặt đã không còn vẻ tươi cười nữa, siết thật chặt bức thư đã ngả màu vàng trong tay.

“Bọn họ.” Đôi môi Đường Thái Nhi run rẩy, ánh mắt vô thần nhìn Lăng Dạ Tầm đứng bên cạnh hai mộ phần khô kia.

Cước bộ nặng nề, từng bước, từng bước.

“Con gái ta, Đường Thị Thái Nhi. Lúc con nhìn thấy phong thư này thì bên cạnh nhất định đã có người đứng lại cho con phó thác cả đời rồi.”

“Phụ phự” Đường Thái Nhi quỳ gối bên mộ phần, đưa tay, duỗi về phía cây cỏ trên mộ phần kia.

Ánh mắt Lăng Dạ Tầm âm trầm, nửa ngồi ở bên người Đường Thái Nhi, cầm tay của nàng, lại bị nàng hung hăng hất ra.

Trong mắt Đường Thái Nhi không có một giọt nước mắt, gương mặt quật cường, bắt đầu liều mạng nhỏ cỏ.

“Hãy tha thứ cho chúng ta vì đã gạt con, đuổi con ra khỏi Vong Xuyên cốc. Ngày đó, chúng ta biết mệnh số đã đến, thứ gì nên trả cuối cùng cũng phải trả. Oán trách, Thái nhi đừng tìm đừng để ý, hãy theo phu quân của con dạo chơi khắp chân trời, tự nhiên sống, đừng vì thù hận mà bỏ lỡ cuộc đời này.”

Đường Thái Nhi dùng tay trần, liềm mạng đào bùn đất. Đá vụn trong bùn cửa đứt ngón tay nàng, nàng cũng hoàn toàn không biết.

Nàng không tin, không tin cha mẹ lại nhẫn tâm bỏ nàng mà đi.

Nàng không tin, sẽ có người giết được bọn họ.

Nàng không tin.

Lăng Dạ Tầm bắt được hai tay của nàng, ngăn nàng tiếp tục thương tổn tới mình, để nàng đến trước mặt. Trong phút chốc, Khóe mắt Đường Thái Nhi ướt ướt, nước mắt không ngừng theo gương mặt chảy xuống.

Nàng nghẹn giọng, khóc nói: “Tại sao bọn họ lại chết. Tại sao lại”

Tầm mắt mơ hồ, bị nam tử trước mặt gắt gao đón vào lòng. Giống như một loại ngầm cho phép, Đường Thái Nhi rốt cuộc không dè dặt nữa mà khóc to. Nàng kiên cường, nhưng không chứng minh được nàng có thể kiên cường đến thờ ơ.

Nàng hiểu vì sao hai năm trước cha mẹ lại đột nhiên đuổi nàng đi vào nửa đêm, cũng hiểu vì sao phải để nàng tìm được người yêu rồi mới được trở lại.

Nhưng mà, tình yêu cuối cùng không cách nào thay thế tình thân.

Nếu như có thể, nàng tình nguyện không cần Dạ nhi, chỉ cần cha mẹ trở lại. Nàng tình nguyện vẫn ở trong cốc này, bầu bạn cùng nhị lão.

“Ta không nên đi, không nên đi.” Đường Thái Nhi khóc nói, thanh âm đứt quãng, nước mắt trong khoảnh khắc làm ướt áo Lăng Dạ Tầm.

Đối với Lăng Dạ Tầm mà nói, hắn cũng không biết cách an ủi người khác như thế nào. Lúc này cũng chỉ có thể ôm nàng trong ngực, mặc cho nàng khóc.

Hắn nhìn hai mộ phần bằng đá bên cạnh, cúi đầu nhìn bức thư đã ngã vàng nằm ở một bên.

“Thái nhi, đã từng có lúc phụ thân vì để con rời xa Lam công tử đã dùng ngân châm phong bế tất cả ký ức của con lại. Hôm nay chắc hẳn con đã nắm tay hắn đến đây, nếu như, phụ thân đồng ý cho hai con trăm năm hảo hợp, đồng thời nói lời xin lỗi với Lam công tử; Nếu không phải, phụ thân sẽ rất vui, con ta có phúc khí tốt, sẽ tìm được một vị phu quân mang về.”

Lăng Dạ Tầm thu hồi tầm mắt, giơ tay lên khẽ vuốt ve lưng của nàng. Mặc cho nàng phát điên đánh mình, tiếng khóc gọi vang vọng xung quanh, khiến mùa thu bi thương càng thêm cô tịch.

“Thái nhi, ta với ngươi, ở lại đây mấy ngày.”

Đường Thái Nhi gào khóc xong, ngồi ở trước mộ phần của cha mẹ, không nói câu nào chỉ ôm bài vị khắc tên cha mẹ. Lăng Dạ Tầm cũng không nhúng tay vào, bởi vì hắn biết, những thứ này là cơ hội để nàng có thể làm nữ nhi hiếu kính cha mẹ một lần cuối cùng.

Bóng đêm dần buông xuống, giữa dòng suối phản chiếu ánh trăng lạnh lẽo.

Trong cốc, gió lạnh thổi từng cơn. Lăng Dạ Tầm cởi bỏ áo ngoài của mình, khoác lên trên người Đường Thái Nhi vẫn ngồi bên bia mộ.

Kể từ lúc vào đây, những lời Lăng Dạ Tầm nói với nàng, nàng giống như không nghe thấy. Một câu cũng không đáp lại hắn, giống như Thái nhi vui vẻ đã biến mất, Lăng Dạ Tầm chợt có chút sợ hãi.

Sợ từ lúc này Đường Thái Nhi sẽ không tìm lại được nụ cười nữa.

Trước mắt không ngừng thoáng qua lúc mới gặp gỡ Thái nhi, nụ cười trong sáng vô tư kia, bên tai nhớ tới khi đó nàng nhón nhác kêu “Nãi nãi nhà người cái bánh quai chèo! Người dám đánh hắn? !”

Ký ức trong đầu, càng nhớ lại, càng ủa về.

Nhưng mà hắn có thói quen không nói, thói quen che giấu, thói quen không để bất kỳ kẻ nào phát hiện ra nhược điểm của hắn.

Tiếng khắc bỗng nhiên dừng lại, Lăng Dạ Tầm ngẩng đầu nhìn về phía Đường Thái Nhi, phát hiện nàng đang mỉm cười nhìn mình.

Lăng Dạ Tầm không mở miệng, đợi nàng lên tiếng.

“Ta muốn, ở đây để tang bảy ngày. Nếu người cần gấp, sáng mai ta sẽ đào thuốc viết cách chữa bệnh cho người, để người mang về trước.” Giọng nói yếu ớt thường thường, không gợn sóng.

Khóe miệng Lăng Dạ Tầm nhếch lên, nhả mày lại, không biết tại sao lại nổi giận, nhưng không phát tác ra. Giơ tay lên nắm bàn tay lạnh cóng của Đường Thái Nhi, giống như một loại cam kết, trầm trầm nói: “Ta với người, sẽ không để người một mình.”

Sẽ không một mình, một người gánh không được, thì hai người gánh. Những lời này, tới khi nào thì có thể áp dụng vậy, Đường Thái Nhi nín khóc bật cười, nhìn đôi mắt Lăng Dạ Tầm quyết định: “Ta sẽ tìm ra hung thủ.”

Mặc dù, đó không phải là điều cha mẹ muốn.

“Được, ta giúp người.”

“Thanh minh hàng năm, ta đều phải trở lại, ở cùng bọn họ bảy ngày.”

“Được, ta đến cùng người.”

Khóe mắt Đường Thái Nhi lần nữa ứa lệ, từng giọt rơi trên bia mộ, khiến đoạn gỗ trở nên ẩm thấp.

“Cha mẹ nói, thông gia gặp nhau thì lập tức ta sẽ được gả ra ngoài, thứ mà bọn họ chờ là cái gì, chẳng lẽ bọn họ lại không muốn. Vì sao lại chấp nhận bỏ mạng.”

Lăng Dạ Tầm có chút không quen nâng tay vuốt búi tóc của Đường Thái Nhi. Sương sớm cuối thu khiến những sợi tóc và quần áo của nàng ướt nhẹp, nghĩ đến nàng mới vừa khỏi phong hàn, có chút không muốn nàng cứ ngồi bên ngoài như vậy.

Đứng dậy, từ phía sau ôm lấy Đường Thái Nhi, nhợt nhạt nói: “Nếu lạnh, thì dựa vào ta cho ấm.”

Mấy ngày tiếp theo, Đường Thái Nhi cũng vẫn ngồi trước mộ phần, thỉnh thoảng thì ngẩn người, thỉnh thoảng lại nhìn mộ phần rồi nói chuyện.

Mà Lăng Dạ Tầm từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên hắn bắt đầu cuộc sống nổi lửa nấu cơm, vào rừng bắt gà, xuống sông bắt cá, phân biệt rau dại với quả dại.

Nhớ mang máng lúc trước có nhóm lửa nướng gà như thế nào, Lăng Dạ Tầm liền chuẩn bị trái bầu làm gáo.

Sống, khét, Đường Thái Nhi cũng ăn hết.

Thấy nàng ăn ngay cả chân mỳ cũng không nhả, Lăng Dạ Tầm cũng gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, giây tiếp theo liền phun ra ngoài. Sau đó, cướp đùi gà trong tay Đường Thái Nhi, sắc mặt âm trầm xoay người bỏ đi.

Đường Thái Nhi vừa nhai thịt trong miệng, vừa nhìn thân ảnh cố chấp của Lăng Dạ Tầm trở lại đồng lửa, tiếp tục nướng. Đợi nuốt miếng thịt cháy khét trong miệng xuống, mới quay đầu lại, nhìn mộ phần của cha mẹ nói: “Hai người nhìn đi, tính tình của hắn có phải rất cố chấp hay không? Bây giờ con mới phát hiện ra, ban đầu thu dưỡng hắn là một kẻ đáng yêu đến mê người. Aizzz, chẳng biết từ bao giờ, lại trở thành cái bộ dạng như hiện tại. Lạnh lùng, còn đặc biệt ông ẹo. Ờờ, cha, thật ra thì rất giống tính cách trước đây của cha, sao, những thứ này là mẹ nói cho con biết.”

Lăng Dạ Tầm vừa nướng gà, lỗ tai bén nhạy nghe từng câu một của Đường Thái Nhi. Hắn ngấm bóng lưng Đường Thái Nhi, lại từ từ cúi đầu, thầm nghĩ, lần này nhất định phải nướng thật ngon. Hắn đường đường là Lã vương, ngay cả nướng con gà cũng không xong, chẳng phải làm chuyện cười cho thiên hạ sao.

Lúc này, Đường Thái Nhi đứng dậy đi tới, bởi vì đã ngồi lâu nên hai chân có chút tê dại, dấm bóp, sau khi điểm thông huyết vị, liền hướng Lăng Dạ Tầm đi tới.

“Ta đến đây.”

Lăng Dạ Tầm cầm quả dại bên cạnh ném vào tay Đường Thái Nhi, “Người nghỉ ngơi đi, để ta.”

Đường Thái Nhi chê cười: “Chưa chín.”

Lăng Dạ Tầm đen nửa mặt, Đường Thái Nhi thấy vậy, vội vàng giải thích lại: “Phu quân, thổi lửa nấu cơm vốn là chuyện nướng tử ta nên làm, hay là người đi nghỉ ngơi đi.”

Sắc mặt Lăng Dạ Tầm hòa hoãn, vẫn nói: “Ta nấu cơm, người dọn dẹp phòng đi.”

“Được rồi.” Đường Thái Nhi gạt đầu một cái, đứng dậy muốn đi.

“Đợi chút.” Lăng Dạ Tầm lại mở miệng gọi nàng.

Đường Thái Nhi quay đầu nhìn, thấy Lăng Dạ Tầm vén áo lên, hung hăng xé một mảnh lụa trắng bên trong xuống, đứng dậy dùng nó thắt trên cánh tay trái của Đường Thái Nhi .

“Không có bạch y cho nàng mặc, tạm thời mang cái này.” Lăng Dạ Tầm nghiêm túc nói.

(Bạch y: Ý anh Tầm muốn nói là áo tang)

Đường Thái Nhi cười cười, giơ tay lên sờ sờ miếng lụa trắng trên cánh tay trái, xoay người vào phòng.

Lăng Dạ Tầm dừng một chút, lại xé xuống, liếc nhìn, cũng thắt ở trên ống tay áo của mình. Ngược mắt lên, nhìn mộ phần của hai nhị lão, sắc mặt nặng nề.

Lam công tử. Là Lam Anh sao?

Cứ như vậy ở đấy cốc, đợi gần bảy ngày.

Ngày thứ tám, Lăng Dạ Tầm ngồi trên bè trúc, cúi đầu nhìn kỹ một quyển sách cổ, đang xuất thần, bỗng cảm thấy bè trúc trầm xuống, khép sách ngược mắt lên nhìn, hóa ra là Đường Thái Nhi mang theo gió đứng trước mặt hắn.

“Là sách gì thế, xuất thần như vậy?”

Lăng Dạ Tầm nhìn tên một chút nói: “Tập thư, tìm được ở dưới giường người.”

Đường Thái Nhi ghen lời, “Dưới giường ta?”

“Ừ.” Lăng Dạ Tầm đặt sách ở một bên, Đường Thái Nhi nhìn lướt qua, quả nhiên, ba chữ to Ngân bình cục chói mắt vô cùng.

“Người đi tìm gì vậy?”

Đường Thái Nhi đưa giỏ đến trước mặt Lăng Dạ Tầm, “Nam Vân Linh nhân.”

Lăng Dạ Tầm nhìn trong giỏ có một thứ giống cỏ linh chi, nhú mày nói: “Là nó?”

“Ừ, cũng giống linh chi, nhưng thuộc tính lạnh. Nhìn kỹ sẽ phát hiện toàn bộ rễ đều có lốm đốm màu đen, vỏ cây sần sùi hơn cỏ linh chi một chút.”

Lăng Dạ Tầm cầm Nam Vân Linh nhân lên nhìn, lại đưa tới trước mũi ngửi một cái, mùi thảo dược thơm ngát.

“Đừng xem sách nữa, đi, theo ta đi xem thứ này.” Đường Thái Nhi để giỏ xuống, kéo Lăng Dạ Tầm. Nhưng mất thăng bằng, suýt nữa rơi xuống nước. Lăng Dạ Tầm ôm nàng, hai người lại ngã trên bè trúc, bọt nước bắn khắp nơi, một ít bắn lên mặt Đường Thái Nhi.

Trong mắt Lăng Dạ Tầm hàm chứa một chút ý cười, giơ tay lên nhẹ nhàng đem lau những giọt nước kia, thấp giọng nói: “Sao không cẩn thận như vậy.”

Đường Thái Nhi giơ tay lên lau qua loa mấy cái, nhìn phu quân phóng điện loạn xạ, ho nhẹ hai cái: “Ta xưa nay đều thế, đi, dậy nào.”

Đường Thái Nhi dẫn Lăng Dạ Tầm tới căn phòng trúc lớn nhất trong nhà, nơi đó cũng là chỗ ở của cha Đường mẹ Đường. Lăng Dạ Tầm nhìn lướt qua, cuối cùng rơi vào trên bóng lưng Đường Thái Nhi đang ngồi xổm.

“Khi ta đến tìm cái xẻng thì phát hiện.” Đường Thái Nhi vừa nói, vừa lôi ra một rương gỗ lớn khắc hoa văn.

Lăng Dạ Tầm vươn người đến nhìn, cùng lúc đó Đường Thái Nhi cũng mở rương ra, trong nháy mắt mặt mày đỏ ửng.

Mũ phượng khăn quàng, giá y đỏ thắm.

Đường Thái Nhi vui vẻ ra mặt, cầm mũ phượng khăn hỉ lên cười nói: “Đây là giá y lúc mẹ xuất giá.” Vừa nói lại lục lợi ở dưới, “Ha ha, còn có y phục phụ thân nữa.”

Lăng Dạ Tầm ngồi xuống, sờ sờ tơ lụa thượng hạng kia, thoáng chút đắm chiêu.

Đường Thái Nhi bên này, đã lấy hỉ phục của tân lang ra, dựa theo Lăng Dạ Tầm ước lượng mấy lần.

“Không ngờ, vóc người của Lăng Dạ Tầm người cùng phụ thân ta năm đó rất giống nha. Ủ, nhưng mà tay áo hơi ngắn.”

Lăng Dạ Tầm đứng lên, để cho nàng có thể ước lượng được tốt hơn, cúi đầu nhìn nụ cười luôn ở trên miệng Đường Thái Nhi, đây là nụ cười tươi nhất mấy ngày nay.

“Thải nhi.”

“Ủ? A, eo của người sao lại bé như vậy!” Đường Thái Nhi cầm y phục bao quanh eo ước lượng, sau khi phát hiện không khỏi kêu lên, “Người quá gầy! Phải ăn nhiều một chút!”

Lăng Dạ Tầm nhột nhạt cười một tiếng, nắm hai vai Đường Thái Nhi, đặt nàng đến trước mặt mình: “Thải nhi, nàng có nguyện ý gả cho ta không?”

Đường Thái Nhi sửng sốt, sống lưng cứng đờ. Ngẩng đầu nhìn đôi mắt Lăng Dạ Tầm, cảm giác đôi mắt kia tựa như một dải ngân hà, tinh quang kia khiến ình không cách nào muốn rời đi.

Nàng có nguyện ý gả cho ta không?

Ta nguyện ý.

Nhưng mà, người nhớ ra ta chưa? Tình cảm hiện tại đối với ta là gì? Là trách nhiệm hay chỉ là thương hại?

Đường Thái Nhi cúi đầu cười cười, nắm thật chặt giá y trong tay, hồi lâu mới nói: “Không phải ta đã là người của người rồi sao, Hoàng thượng ban hôn.”

Lăng Dạ Tầm dừng một chút, cứ như vậy ôm chặt vai nàng, rất lâu sau đó.

“Không giống nhau.”

Khác ở chỗ nào? ánh mắt Đường Thái Nhi liếc về nơi khác: “Nói cái này để làm gì chứ, không có gì khác biệt đâu.”

“Nàng từng nói qua, cha mẹ nàng vẫn có một tâm nguyện, chính tận mắt nhìn nàng xuất giá mặc giá y lên người.”

Đường Thái Nhi tiếp tục không nhìn hắn, ừ, ta hiểu, người chỉ là thương hại ta.

“Nàng đã từng nói qua, nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là có thể cùng người mình yêu quy ẩn rừng núi, giống như cha mẹ nàng làm một đôi thần tiên quyến lữ.”

Cơ thể Đường Thái Nhi run lên, mấp máy miệng, ngược đầu nhìn ánh mắt nghiêm túc kia, không có chút gợn sóng, đã không còn là che giấu, mà tồn tại một tia thận trọng và chân tình.

Có một câu trả lời, vào thời khắc này, nét vẽ sống động.

“Nàng còn nói qua, đời này ta đã là người của Đường Thái Nhi nàng, muốn chạy trốn, cũng trốn không thoát. Nàng còn nói, thân là tướng công phải luôn luôn bảo vệ nương tử.”

trong nháy mắt hai mắt ươn ướt, người trước mắt dần dần nhòa đi. Khóe miệng Đường Thái Nhi không khỏi cong lên một nụ cười, nhưng trong đôi mắt, giọt lệ lại không ngừng chảy xuống, từng giọt từng giọt, dường như muốn phát tiết mấy ngày nay.

Đến bây giờ trong lòng đều là phiền muộn, giống như qua cơn mưa nước mắt, sẽ gặp tình không vụn lí.

“Người. Người.”

“Nàng đã từng nói qua, cho dù ta là ai, cho dù ta ở đâu, nàng cũng sẽ tìm được ta, làm nương tử của ta.”

“Người nhớ lại? Người đã nhớ lại? ! ! Người thật.” Đường Thái Nhi bắt được vạt áo Lăng Dạ Tầm, một lần lại một lần hỏi.

Lăng Dạ Tầm khẽ cong đuôi mắt, cười giống như mê hoặc vạn thiên.

“Ô ô ô !” Giây tiếp theo Đường Thái Nhi, gào khóc, “Dạ nhi thối! Ô ô! Dạ nhi thối! !” Mảng hai câu, liền nhào vào trong ngực Lăng Dạ Tầm, đánh đấm gọi mắng, liều mạng bôi toàn bộ nước mắt nước mũi lên bạch y của Lăng Dạ Tầm.

Lăng Dạ Tầm nhú nhú mày, một giây kế tiếp đành phải cười cười, tiếp tục ôm Đường Thái Nhi, bắt đắc dĩ nói: “Chẳng lẽ định đánh chết tướng công nhà nàng sao?”

“Dạ nhi thối, người rõ ràng nhớ ta, tại sao không nói ra chứ, ô ô! Người có biết ta rất khó xử hay không, cũng không biết làm sao để quyến rũ khối băng lớn như người!”

Khóe miệng Lăng Dạ Tầm co giật, nhàn nhạt lặp lại một lần, “Quyến rũ.”

Đường Thái Nhi ngồi thẳng lên, lau nước mắt, con mắt đã hồng hồng, “Nói, lúc nào thì nhớ lại!”

“Vẫn chưa nhớ lại hoàn toàn, chỉ được một phần.”

“À.” Chân mày Đường Thái Nhi xoắn tít, giơ tay lên thăm dò mạch đập của Lăng Dạ Tầm, lại quan sát sắc mặt của hắn, không xác định nói: “Có lẽ ban đầu lượng thuốc người uống không đủ, cho nên mới xuất hiện hậu di chứng loại mất trí nhớ này.”

“Ừ, có lẽ vậy.”

“Dạ nhi.”

“Ừ.”

“Dạ nhi ơi ~”

“Ta ở đây.”

“Dạ nhi của ta! !” Giây tiếp theo Đường Thái Nhi nháy một cái, bất chợt nhảy lên người Lăng Dạ Tầm, hai chân kẹp ở eo hắn, phần trên hung hăng ôm lấy hắn, “Ha ha, Dạ nhi của ta đã trở về.”

Lăng Dạ Tầm một tay gỡ Đường Thái Nhi đang bám trên người xuống, cười nói: “Đừng làm rộn.”

“Người rốt cuộc đã trở lại! Nhớ người muốn chết! Ta thật là sợ người sẽ vĩnh viễn không nhớ ra ta, thật sự rất sợ, con bà nó chứ cái bánh quai chèo!” Đường Thái Nhi vui mừng sôi nổi, xúc động dặt tay Lăng Dạ Tầm, giống như tìm lại được hài tử.

Đường Thái Nhi lại nhảy đến gần Lăng Dạ Tầm nhìn trái nhìn phải, nhìn hết một lượt, “Đại mỹ nhân, cười cho gia một cái.”

Khuôn mặt Lăng Dạ Tầm, trong nháy mắt đen sì.

“Đợi lát nữa phải nói cho cha mẹ biết, vừa vặn hai phu quân của ta A, người dám đánh ta?” Đường Thái Nhi xoa xoa cái trán, người này lại dám gõ đầu mình.

Lại thấy khoe miệng đối phương mang theo ý cười, trong mắt toàn là cưng chiều, êm ái nói: “Cái gì mà hai, nàng vốn là chỉ có một mình ta.”

Đầu này đang âm ỉ, lại nghe bên tai truyền đến tiếng gió. Đường Thái Nhi và Lăng Dạ Tầm cùng lúc ngừng lại, bốn mắt nhìn ra ngoài phòng.

Có người, là ai?

54. Chương 54: Bái Hôn Trước Mộ

Chương 54 : Bái hôn trước mộ

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Lăng Dạ Tầm vô thức che chắn Đường Thái Nhi ở sau lưng, dẫn đầu ra khỏi phòng trúc.

Chỉ thấy dưới thác nước phía xa, một nam tử thân cao tám thước, nhìn thẳng một đường thấy mái tóc đỏ. Hắn mặc một bộ thanh sam, một lớp áo choàng sa mỏng, nhìn từ xa, làm cho người ta ngạc nhiên chính là mái đầu bạc trắng không tạp chất. Bộ dạng sừng sững trong gió như thế, nhìn rất giống tiên nhân.

Đường Thái Nhi nhìn đến ngây ngốc, nhưng giây tiếp theo ánh mắt liền căng thẳng. Ý thức được nơi này vì sao lại có người vào được! Chẳng lẽ người trước mắt chính là kẻ đã giết cha mẹ mình? ! Đang suy tính, móng tay đã tằm độc, lắc mình một cái, đánh tới hướng đối phương.

Người vừa tới hiển nhiên không có nội lực mà cũng chẳng có công phu, thấy Đường Thái Nhi tấn công, hơi lui lại mấy bước, chăm độc trong tay chợt lóe, liền bắn hướng Đường Thái Nhi.

Chẳng qua là hắn không ngờ tới, nếu luận thi châm, Đường Thái Nhi so với hắn còn cao tay hơn. Lúc này vững vàng nắm được độc châm, một tay khác đã khóa hầu kết của người tới.

Lăng Dạ Tầm phi thân tới, thản nhiên nhìn Đường Thái Nhi, mềm mỏng trách mắng: “Lần sau, không được ném mạnh như vậy.” Nếu đối phương có võ công cao không lường được, lúc này, chẳng phải nàng đã bỏ mạng dưới chưởng của kẻ khác sao?

Hai mắt người nọ chớp chớp vẫn yên ả như mặt nước, rồi không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Đường Thái Nhi. Trên mặt không hề có vẻ sợ hãi, giống như lúc nãy mạng treo lơ lửng là người khác không phải hắn.

“Người là ai?” Dưới tay Đường Thái Nhi hơi dùng sức, ép hỏi.

Người tới cười cười, mở miệng hỏi: “Là Thái nhi sư muội sao?”

“Người? !” Đường Thái Nhi sửng sốt, quét nam tử trước mặt từ trên xuống dưới.

“Tại hạ Ứng Thiên Ngô, chính là đại đệ tử của Giang Vô Nhai.” Giọng của Ứng Thiên Ngô rất êm ái, như gió xuân lướt nhẹ qua mặt.

Đường Thái Nhi và Lăng Dạ Tầm ăn ý liếc mắt nhìn nhau, lại nói: “Huynh, vì sao lại ở đây?”

Ứng Thiên Ngô cười cười, cúi đầu nhìn Đường Thái Nhi đang khóa tay của mình. Sau đó Thái nhi mới ý thức được, lúng túng thu tay về. Nghe đối phương nói: “Ta tìm sư phụ.”

“Tìm sư phụ?”

“Thực không dám giấu giếm, gia sư đã mất tích gần nửa năm, không có tin tức nào. Tới đây quấy rầy, cũng là hành động bất đắc dĩ.” Ứng Thiên Ngô quay đầu, nhìn về phía hai mộ phần bằng đá kia, im lặng thở dài, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Đường Thái Nhi cười nói: “Sợ là sư huynh phải thất vọng ra về rồi, Giang sư bá không có ở đây.”

“Ừ.”

Lăng Dạ Tầm nhìn đối phương, giây tiếp theo ánh mắt bỗng sắc bén, hơi dâng lên sát ý.

Ứng Thiên Ngô nhạy bén phát hiện, xoay đầu lại lui về phía sau mấy bước. Chân mày hơi nhíu lại nhìn Lăng Dạ Tầm, thâm nghĩ sát khí của người này quá nặng. Tại sao Thái Nhi sư muội lại ở đây với hắn?

Trước đó vài ngày có suy đoán rằng, đệ tử của Giang Vô Nhai đã đồng ý dốc sức vì phủ Thái tử. Người trước mắt, dùng có lợi, không có hại.

Đường Thái Nhi đến gần, chắn trước mặt Ứng Thiên Ngô, cười nhìn Lăng Dạ Tầm: “Dạ nhi, không thể.”

Lăng Dạ Tầm trầm giọng nói: “Sao?”

Đường Thái Nhi biết rõ Lăng Dạ Tầm gần như đã nhớ lại, hẳn ngoài là Dạ ngu ngốc ra, còn là người nhà Đế vương. Nếu bắt hắn không tranh, không đoạt, không mưu tính, là không thể.

Đường Thái Nhi quay đầu lại, nhìn về phía Ứng Thiên Ngô, hỏi: “Sư huynh hiện giờ đang dốc sức vì ai?”

Ứng Thiên Ngô không hiểu lắm, nhưng trên mặt vẫn là gió êm sóng lặng, “Du tẩu tứ phương, không dốc sức vì ai cả.”

Đường Thái Nhi gật đầu, lại hỏi: “Nếu như triều đình chiêu hàng, không biết tâm ý của sư huynh như thế nào?”

“Không đi.” Ứng Thiên Ngô lạnh nhạt nói, “Thiên Ngô sinh ra ở giang hồ, nhất định sống ở giang hồ.”

Đường Thái Nhi vui vẻ vỗ vỗ vai hắn, cất cao giọng nói: “Không hổ là sư huynh nhà ta.” Một giây kế tiếp, thân thể liền bị Lăng Dạ Tầm lôi ngược trở lại.

“Dạ nhi, người xem, huynh ấy không có uy hiếp.”

“Chỉ sợ vạn nhất.”

“Sẽ không, đúng không, sư huynh?” Đường Thái Nhi hướng về phía Ứng Thiên Ngô dí dỏm nháy mắt, làm ám hiệu.

Mắt Ứng Thiên Ngô khẽ cong, lộ ra nụ cười mê người, thân nhiên gật đầu một cái.

“Hai vị ở đây lâu chưa?” Đến phiên Ứng Thiên Ngô đặt câu hỏi. Mắt hắn màu nâu nhạt nhìn lướt xung quanh, cuối cùng rơi trên người Đường Thái Nhi.

“Không lâu, ta cũng mới về mấy ngày.” Đường Thái Nhi nói xong, theo bản năng nhìn về phía mộ phần của cha mẹ.

Ứng Thiên Ngô khẽ cau mày, xoay người cất bước đi tới, đưa tay sờ sờ bài vị trên có khắc chữ, lại nhìn bùn đất đã sớm khô quắt. Trong lòng nhất định có cân nhắc, nhưng không tiện hỏi nhiều, bèn quỳ gối trước mộ phần, rất cung kính dập đầu ba cái.

“Ta nhất định sẽ tìm ra hung thủ, báo thù cho cha mẹ.” Đường Thái Nhi đi tới trước mộ phần, cảm hận nói.

Lăng Dạ Tầm suy nghĩ kĩ chốc lát nói: “Liệu hai vị tiền bối có kẻ thù nào không?”

Đường Thái Nhi lắc đầu, cũng không biết. Lại thấy lúc này hai mắt Ứng Thiên Ngô vừa động, lãnh đạm nói: “Theo ta được biết, nếu bàn về cừu gia, sợ chỉ có một.”

“Ai?”

“Cũng là chuyện hơn mười năm trước, Giang thành Hồng Diệp sơn trang.” Tiếng của Ứng Thiên Ngô rất nhẹ, nhưng rõ ràng vẫn nghe được một tia ưu thương.

Đường Thái Nhi không rõ nguyên do, lắc đầu nói: “Cha mẹ xưa nay không cùng người khác kết thù kết oán, làm sao lại.”

Ứng Thiên Ngô ngẩng đầu nhìn nàng một cái, tiếp tục quỳ gối trước mộ phần. Bóng lưng nhìn qua rất gầy yếu cũng không có sức lực, mái tóc trắng lúc này có một ít xõa xuống dưới, mềm mại như thác nước mùa thu, trong veo đổ xuống.

“Cụ thể là chuyện gì, ta cũng không biết, chẳng qua là có nghe sư phụ tiếc hận, nói hai người Đường Sư bá thiếu Hồng Diệp sơn trang mấy chục mạng người.”

Cơ thể Đường Thái Nhi run lên, suýt nữa ngã xuống. Lăng Dạ Tầm vững vàng đỡ nàng từ phía sau, trông mắt âm trầm nhìn về phía Ứng Thiên Ngô: “Sư phụ người vì sao nhắc tới chuyện này với người?”

Ứng Thiên Ngô liếc mắt nhìn Lăng Dạ Tầm, lại quay đầu lại, “Việc này nên hỏi lão nhân gia.”

Đường Thái Nhi cười mỉa, vuốt ve ngực Lăng Dạ Tầm, sợ rằng lão nhân gia đã bị sư huynh có khí chất vân đạm phong thanh* này làm cho bầy lỗ** chảy máu rồi.

(*Vân đạm phong thanh: Nhẹ nhàng hờ hững thanh khiết như mây mỏng)

(**Bầy lỗ: Hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi, miệng)

Ứng Thiên Ngô đứng dậy, bàn tay phẩy nhẹ bùn đất dính dưới vạt áo. Sợi tóc tuyết trắng thuận thế rũ xuống, lại bị hất hất ra sau lưng.

Thật đẹp, xinh đẹp không nhiễm khói lửa nhân gian.

Đường Thái Nhi híп mắt, cảm khái như thế.

Lại ngẩng đầu thấy Đường Thái Nhi và Lăng Dạ Tầm đều đang nhìn hắп, không khỏi ngắп người. Nhìn lướt qua sợi tóc tuyết trắng của mình, thờ ơ cười nhạt nói: “Bị trúng độc, nên tóc bạc trắng.”

“Sư huynh, Thái nhi có một chuyện muốn hỏi.”

Ứng Thiên Ngô liếc nhìn Lăng Dạ Tầm, cười nói: “Muội nói đi, chẳng qua là, Thái Nhi đừng nói quá nhiều, ta lo lắng, kiếm của hắп sớm muộn gì cũng lấy tính mạng ta.”

Đường Thái Nhi liếc mắt nhìn Lăng Dạ Tầm sau lưng, lại thấy khóe miệng hắп cong lên nụ cười thật nhạt, “Làm sao được, người là sư huynh của Thái nhi, cũng là người trong nhà.”

“Coi trọng Thiên Ngô rồi.” Ứng Thiên Ngô ôn nhu nói, đôi mắt dài nhỏ híп lại, hàm chứa ý cười, “Thái Nhi muốn hỏi điều gì?”

“Giang sư bá còn thu đồ đệ khác đúng không? Lớn tuổi hơn ta.”

Ánh mắt Ứng Thiên Ngô có chút hoảng hốt, không đáp mà hỏi ngược lại: “Vì sao Thái nhi hỏi như vậy?”

“Thực không dám giấu giếm, trước đó vài ngày, có một nữ tử tới tìm ta, tự xưng là sư tỷ của ta. Cha mẹ ta cả đời không thu đồ đệ, cho nên đoán rằng chắc là đồ đệ của Giang sư bá.”

Ứng Thiên Ngô rũ hai mắt xuống, suy nghĩ chốc lát lại nói: “Nàng kia đang ở đâu?”

Đường Thái Nhi liếc nhìn Lăng Dạ Tầm, người sau nói tiếp: “Người này chắc là phục vụ cho đương kim Thái tử.”

Ứng Thiên Ngô suy tư trong chốc lát, lại vẫn không trả lời vấn đề của Đường Thái Nhi, nhưng câu trả lời đã rõ môn một, người này tất nhiên có tồn tại, mà lại là người Ứng Thiên Ngô biết.

Đường Thái Nhi còn muốn hỏi, lại nghe Ứng Thiên Ngô ôn nhu nói: “Thái Nhi, ta cũng không thể xác định người này là ai, bây giờ cũng không tiện kể.”

“Vây.”

Lăng Dạ Tầm đề bả vai Đường Thái Nhi, nói: “Hắn không chịu nói, thì đừng hỏi.”

Đường Thái Nhi nhún vai một cái cười nói: “Được rồi, dù sao, còn có thể gặp lại mà.” Lời này thoải mái nói xong, lại làm cho ánh mắt Lăng Dạ Tầm âm trầm, nếu gặp lại. . . .

“Sắc trời đã tối, tối nay sư huynh cứ ở tạm chỗ này đi.” Đường Thái Nhi đề nghị.

Kết quả là, tối nay có nhiều hơn một đôi đũa, Lăng Dạ Tầm cũng nướng nhiều hơn một con gà.

Ngay đêm đó, Đường Thái Nhi ôm giá y nằm ở trên giường, khoe miệng không khỏi cong lên nụ cười. Suy nghĩ một chút, tâm huyết dâng trào mặc giá y vào, sửa sang lại búi tóc, đeo mũ phượng khăn quàng lên. Tay nắm chặt khăn hỉ ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn Lăng Dạ Tầm của mình: “Như thế nào?”

Lăng Dạ Tầm cười sủng nịnh, nâng cằm Đường Thái Nhi, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi kia, giống như chuồn chuồn lướt nước rồi lại ngừng đầu.

Đường Thái Nhi đỏ mặt, đẩy Lăng Dạ Tầm ra, làm nũng cả giận nói: “Dạ nhi thôi, hỏi chàng như thế nào, chàng lại ăn đậu hũ của ta.”

“Tú sắc khả xan*.” Lăng Dạ Tầm khẽ nhả ra mấy chữ, khiến cho Đường Thái Nhi nở nụ cười.

(* Tú sắc khả xan: sắc đẹp có thể ăn được)

Lăng Dạ Tầm nhìn hỉ phục của tân lang trong buồng nói: “Có tân nương, sao có thể không có tướng công xứng đôi chứ?” Dứt lời, cầm hỉ phục lên, mở tay áo ra, mặc vào trong người, ngón tay khẽ cài, lại thắt một nút, liền mặc xong một thân hồng y.

Đường Thái Nhi nghiêm túc vỗ tay cổ vũ, “Tốc độ, tốc độ, phu quân cởi y phục rất nhanh, thì ra mặc vào cũng nhanh như vậy.”

“Thái nhi, ta nợ nàng một hôn lễ long trọng. Hôm nay, chỉ có thể để bóng đêm làm bạn, ánh trăng làm chứng, tuổi nhỏ thành khách. Nàng có bằng lòng hay không?”

Khoe miệng Đường Thái Nhi cong thật cong, nụ cười kia làm thế nào cũng không che giấu được.

Cũng đúng lúc này, từ cửa truyền đến một tiếng cười khẽ, hai người nhìn, hóa ra là Ứng Thiên Ngô đang đứng ở cửa nhìn hai người cười cười.

“Nhị vị có cần hỉ bà hô mấy tiếng nhất bái thiên địa không?” Giọng nói quạnh quẽ của Ứng Thiên Ngô vang lên trong phòng.

Đường Thái Nhi mặt mày đỏ bừng, ho khan mấy tiếng không trả lời.

Lăng Dạ Tầm cười cười, rút khăn hỉ trong tay Đường Thái Nhi ra. Đường Thái Nhi chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, gió nhẹ lướt qua, khăn hỉ đã trùm lên đầu.

“Làm phiền Ứng công tử.” Lăng Dạ Tầm hướng về Ứng Thiên Ngô nói một câu, lại cúi đầu, thì thầm bên tai Đường Thái Nhi, “Nương tử, chúng ta đi thôi.”

Gió nhẹ chợt nổi lên, thổi bay giá y đỏ thắm, khăn cưới phiêu động, lộ ra kiều dung của mỹ nhân.

Hoa đăng pháo hoa, chậm rãi cháy, soi con đường bái hôn.

Không chiêng trống, không kèn thổi hỉ nhạc, không kiệu hoa đẹp đẽ vững vàng đi trước. Chỉ có đôi tay kia, lặng lẽ nắm chặt tay mình, từng bước đi xuống thêm trức.

Tân lang thỉnh thoảng quay đầu lại, ý cười trong mắt, nhìn chăm chú vào đôi mắt đang cong lên dưới lớp khăn hỉ.

Như thế gặp nhau, như thế yêu nhau, như thế gặp lại, cứ như thế, bên nhau trọn đời.

Đêm thu, rất lạnh. Bên trong hẻm núi, ánh trăng phủ kín.

Nhưng cùng nắm tay như vậy cũng thật ấm áp, ấm đến nỗi khiến hai mắt Đường Thái Nhi hoen đỏ. Câu nói đùa đã thành sự thật, từng chơi đùa đã thành thật lòng. Trời xanh thích đùa giỡn con người, Đường Thái Nhi lại muốn hét thật to, muốn nói trời xanh đối đãi nàng không tệ.

Cước bộ dừng lại trước mộ phần, xoay người qua, hai người đối diện nhau.

Gió thổi, đem vạt áo của nàng phủ lấy giày của hắn. Buông tay ra, hai người hơi lui về phía sau, tìm lại càng đập mạnh.

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên bên tai: “Nhất bái thiên địa.”

Tân lang nhìn tân nương cười, ánh mắt kia có rất nhiều cảm xúc, không nói rõ ra, nhưng lại rõ ràng hiểu được, đó là một chữ “Tình”.

Cả hai xoay người hướng ánh trăng dưới dòng suối, ăn ý, khom người cúi đầu.

“Nhị bái cao đường.”

Xoay người, mặt hướng trước mộ phần, hai người đều dừng một chút. Đường Thái Nhi ngẩng đầu nhìn mắt Lăng Dạ Tầm, nhoẻn miệng cười.

“Cha mẹ từng nói qua, phải tận mắt nhìn ta mặc giá y đỏ thẫm, gả cho phu quân.”

Đường Thái Nhi cười cười, cùng Lăng Dạ Tầm, cung kính cúi đầu.

Hai mắt Ứng Thiên Ngô cũng nhuộm đầy vui vẻ, nhìn tân nhân trước mắt, tự đáy lòng phát ra câu chúc phúc, “Phu thê giao bái.”

“Thải nhi, có nguyện gả cho ta?”

Nguyện ý, ta nguyện dùng cả đời bầu bạn bên cạnh chàng, chỉ vì biết quân thâm tình không đổi, ta cũng như vậy.

Đối diện nhau cúi đầu, ánh trăng càng rõ, gió thu càng mềm.

Lăng Dạ Tầm chậm rãi đưa tay, nhắc khăn hỉ lên, lộ ra khuôn mặt đã sớm ửng hồng của Đường Thái Nhi.

Ứng Thiên Ngô cười nhạt mấy tiếng, xoay người rời đi, để ánh trăng lại cho hai người tự thưởng thức.

“Đồ ngốc, nhìn cái gì lâu như vậy.” Đường Thái Nhi không chịu nổi ánh mắt nóng rực của Lăng Dạ Tầm, quay mặt qua chỗ khác.

Lăng Dạ Tầm cười nhẹ nâng cằm của nàng lên, để nàng nhìn mình, giọng êm dịu như nước: “Nhìn nương tử của ta, vừa vặn dưới ánh trăng, càng thêm quyến rũ.”

“Miệng lưỡi trơn tru.”

Lăng Dạ Tầm không rảnh tay, ôm sát Đường Thái Nhi vào người, để nàng dán trên người mình, cúi đầu, lướt qua làn môi son kia.

Vong Xuyên cốc, vào quên đời.

Tân hôn, cỗ cây làm khách, ánh trăng làm chứng. Không có âm mưu, không có tính toán, không có lừa gạt.

Một đêm này, bọn họ thoát khỏi tất cả vương bận, tất cả gánh nặng.

Nhưng, cũng chỉ có một đêm này.

55. Chương 55: Ân Ái Trở Về

Chương 55 : Ân ái trở về

Edit : Diễm Mỗ

Beta : kun'xih

_____ M3rry _____

_____ X'mas _____

_____ Happy _____

_____ N3w _____ Y3ar _____

Mừng một tháng chạp, ba người cùng nhau xuất cốc. Ưng Thiên Ngô cáo biệt hai người, cùng hai người ngược đường rời đi. Đường Thái Nhi đưa mắt nhìn theo bóng lưng của hắn, cảm khái nói: “Là độc gì, lại khiến hắn một đêm tóc đã bạc trắng.”

Lăng Dạ Tầm không để ý tới Đường Thái Nhi tự nói, trực tiếp ôm eo của nàng, nhảy lên ngựa.

Thúc ngựa rời đi, theo đường cũ trở về.

Theo thường lệ, trên đường hai lần bị ám sát, lúc đến khu vực sát cổng thành thì một nam tử áo đen điều khiển xe ngựa đến, giúp hai người giải vây. Một đường đánh đánh giết giết, Lăng Dạ Tầm tuy không mỗi một, song lại sinh ra lửa giận.

Đường Thái Nhi sờ cảm cảm khái, vây cánh của Thái Tử quả nhiên là tin tức nhạy bén. Tung tích Lăng Dạ Tầm bị bọn chúng nắm chắc từng cái không sai một li.

Chẳng lẽ vì Lăng Dạ Tầm có tướng mạo xuất chúng, nên bọn chúng dựa vào cái này để lần theo dấu vết? Nhưng trong thiên hạ, người tuyệt sắc cũng không phải chỉ có một mình hắn. Đuổi giết trắng trợn như thế, không sợ truyền tới tai Hoàng đế Lão tử sao, phán hắn tội giết huynh đệ?

Theo nam tử áo đen cao lớn vào thành, trở về Vương phủ.

Lăng Dạ Tầm mặc cho Đường Thái Nhi kéo hắn đi tới thư phòng, dọc đường đi dọa không ít nô bộc, nha hoàn khiếp vía.

Vốn tưởng rằng Vương gia có tính tình âm lãnh, nhất định sẽ không nổi lên ham muốn với nữ sắc. Biết bao nhiêu tiểu thư khuê các bị ném vào đây cũng đành tay không trở về. Hoàng thượng ban thưởng phi, Lâm Vương Phủ từ trên xuống dưới cũng không coi trọng chuyện này, nhưng không ngờ, chỉ không thấy Vương gia và Tân phi mấy ngày, lúc xuất hiện lại đậm thắm như thế.

Lâm Mục thấy vậy, tâm thần càng thêm chấn động. Sau đó cùng mọi người cúi đầu thỉnh an: “Vương gia, nương nương.” Chân mày nhăn lại. Lúc trước Lăng Dạ Tầm trở về Vương Phủ, khi tỉnh lại đối với trí

nhớ lưu lạc giang hồ trước kia không nhớ được mấy. Từng lệnh hấn đi điều tra Đường Thái Nhi, tâm ý như thế nào, hấn rất rõ ràng. Nhưng hấn không muốn một nam nhân sắp trở thành Đế vương lại bị một nữ nhân dắt tay đi. Lăng Tiêu Doanh là nhược điểm của hấn, một là đủ. Cho nên hấn nói với Lăng Dạ Tầm toàn bộ thông tin về Đường Thái Nhi, nhưng quan hệ giữa hai người bọn họ thì một chữ cũng không nhắc tới.

Hoàng thượng ban thưởng phi là việc ngoài dự đoán của hấn. Hôm nay hai người như thế, có thể cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Chẳng qua là, nữ nhân này, nên giữ hay là không nên giữ, Lâm Mục hấn phải xem xét kỹ càng.

Lăng Dạ Tầm thấy Lâm Mục như có điều suy nghĩ, nên dừng lại trước mặt hấn, hỏi: “Trong phủ có chuyện gì sao?”

Lâm Mục ngẩng đầu, sau đó cúi đầu nhắm mắt bẩm báo nói: “Hoàng hậu sai người đưa thư tới, nói là nếu Vương gia có thời gian, thì mang theo Đường phi nương nương vào cung thỉnh an người.”

Đường Thái Nhi nghe được câu này, mới phát hiện mình thật sự không biết chút nào về gia cảnh của Lăng Dạ Tầm. Vị Hoàng hậu này, là mẹ đẻ của hấn sao?

Lăng Dạ Tầm xoay người đi vào thư phòng, Lâm Mục theo sát phía sau. Đường Thái Nhi liếc nhìn hai người, cũng nghênh ngang phóng khoáng đi vào. Chân vừa bước vào một bước, liền bị ánh mắt lạnh như băng của Lâm Mục áp chế.

Đường Thái Nhi liếc nhìn Lăng Dạ Tầm, do dự hỏi: “Ta không thể vào sao?”

Lăng Dạ Tầm ngồi vào chủ vị, nhìn Đường Thái Nhi cười khẽ, “Dĩ nhiên có thể.”

Lâm Mục đành phải thu hồi ánh mắt, thay bằng nụ cười, hướng chỗ ngồi bên cạnh nói: “Đường phi nương nương mời ngồi.”

“Ha ha, ừ.” Đường Thái Nhi bước nhanh vào, đặt mông ngồi vào ghế bên cạnh Lăng Dạ Tầm.

Nam tử mặc đồ đen lúc này mới đón hai người đang bưng hai chén trà nóng vào, bên hông của hấn còn đeo bội kiếm, vẻ mặt nghiêm túc đặt chén trà trên bàn, giữa Lăng Dạ Tầm và Đường Thái Nhi. Đặt xong, cầm khay cung kính khom người nói: “Vương gia, nương nương mời dùng trà.”

Đường Thái Nhi cười hì hì nâng chén trà uống cạn một hớp, đưa mắt nhìn ngoài cửa một chút, đúng là không thấy nha hoàn Lục nhi bên người Lăng Dạ Tầm trước đây.

“Thượng Quan Linh.”

“Đến đây!”

Lăng Dạ Tầm đầu kia mới vừa mở miệng, đầu này một thân ảnh màu xanh liền đi vào, chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, ghé đặt bên cạnh chủ vị, đã có người ngồi rồi.

Đường Thái Nhi hí mắt nhìn một chút, hồ ly hồ ly, quả nhiên là con hồ ly này. Một thân lục y này, hấn mặc vừa vặn rất hợp.

“Lão Hắc, cho ta và Lâm một chén trà.”

Nam tử áo đen lĩnh mệnh, đi ra ngoài tiếp tục rót trà.

Lăng Dạ Tầm liếc nhìn bóng lưng nam tử áo đen đi ra ngoài, hướng về Quan Linh hỏi: “Hấn là người người mới tìm?”

“Ừ, Lục nhi ta đã xử lý, nàng sẽ không xuất hiện nữa, Lâm bá cũng đã chết ở thôn không biết tên.” Thượng Quan Linh vừa xoa xoa quả táo trong tay vừa báo cáo.

Lâm Mục ngồi xuống phía đối diện với Quan Linh, đối với việc Lâm bá chết đi có chút ngạc nhiên: “Lâm bá hấn?”

Thượng Quan Linh trừng mắt nhìn: “Hấn nói tung tích của tiểu Tầm Tầm và nương nương chúng ta cho vây cánh của Thái Tử, người phản bội, không giữ lại được.”

Lâm Mục gật đầu một cái, có chút đau lòng: “Khiến Vương gia lần nữa rơi hiểm cảnh, là thuộc hạ thất trách.”

Lăng Dạ Tầm cười, cũng không có ý trách tội Lâm Mục, lại nói: “Người phải bố trí việc buôn bán muối ở Giang châu, không trách người được.”

Thượng Quan Linh điều chỉnh tư thế, nhú mày nói: “Bảy ngày sau Thái tử sẽ xuất chiến phía đông.”

Lâm Mục cười cười nói tiếp: “Ta chỉ cần một người, là có thể mượn cơ hội này dồn Thái tử vào chỗ chết.”

Đường Thái Nhi chống cằm, nhìn từng người trong phòng, không hiểu nhiều lắm đối với kế hoạch tính toán mà bọn họ đề ra. Do dự một lúc nói: “Không bằng, các người cứ nói chuyện, ta đến xem bệnh cho Doanh nhi.”

Lăng Dạ Tầm ngẩng đầu lên, nhìn nàng. Cong hai mắt, gật đầu một cái, nói một câu, “Được.”

Thượng Quan Linh rùng mình một cái, ê ả nói: “Lạnh quá.”

Một giây kế tiếp, ánh mắt ôn nhu kia liền chuyển thành lệ quang âm ngoan bắn về phía hấn, Thượng Quan Linh vội vàng nhìn trời, không muốn nhìn ánh mắt đáng ghét kia.

Đội Đường Thái Nhi rời đi, Lăng Dạ Tầm mới mở miệng nói: “Thái tử bây giờ đối với Ôn Vãn phi như thế nào?”

“Coi như tín nhiệm.” Lâm Mục đáp.

Lăng Dạ Tầm gật đầu một cái, “Sau chuyện buôn bán muối ở Giang châu, Thái tử sẽ càng tín nhiệm nàng ta.”

Khóe miệng Thượng Quan Linh cong lên nụ cười hồ ly, “Quá mức tín nhiệm một người, luôn không phải là chuyện tốt.”

Lăng Dạ Tầm cười mà không nói.

Một nơi khác, Đường Thái Nhi đầu tiên là cùng nha hoàn đi xuống, tắm rửa, thay bộ quần áo mới. Người tắm rửa sạch sẽ, nhẹ nhàng khoang khoái mới mang theo thuốc tới y được quán của Lẫm Vương phủ — Doanh An uyển.

Trong Doanh An uyển, mấy lão đầu đang bận làm việc của mình, hai người bào chế thuốc, một người ở sắc thuốc, một người ở bàn ghi chép, một người cầm sách đứng trước giá thuốc tìm kiếm.

Đường Thái Nhi vừa mới bước vào, lão đầu đang lật dược liệu liếc nàng một cái, liền lạnh lùng nói: “Doanh An uyển là nơi quan trọng, những người không có phận sự chớ có vào trong!”

Tiếng hô kia, từng chữ tròn đầy, âm vang có lực. Đường Thái Nhi sợ tới mức đứng ở cửa run run, theo bản năng thu bước ra lại.

“Ta, tới lấy thuốc.”

Lão đầu đang ghi chép lúc này ngẩng đầu lên, “Viện nào phái tới?”

Đường Thái Nhi suy nghĩ một chút, nói: “Tiêu Doanh hiên.”

“Có phải là thân thể công chúa khó chịu?”

Đường Thái Nhi lắc đầu một cái, nói: “Chữa trị bệnh mắt của công chúa, cần mấy vị thuốc.”

Lời này vừa nói ra, tất cả lão đầu trong Doanh An uyển đều ngẩng đầu nhìn sang, một đám đều mang biểu cảm giật mình.

“Ai kêu người tới?”

“Lẫm Vương gia.”

“Là đại phu khác tới đây? Trị bệnh mắt cho công chúa?”

Đường Thái Nhi cười ha ha, giơ tay lên chỉ vào mình: “Ta chính là vị đại phu kia.”

Bầy lão đầu nghe xong, nhìn nhau một cái, đều mang biểu tình cười nhạo. Cuối cùng lão đầu vừa này lớn tiếng rống to với Đường Thái Nhi lại đẩy nàng ra ngoài: “Đi đi đi, chớ có tới đây quấy rối, bằng không sẽ không có điểm tâm ăn.”

Mặt Đường Thái Nhi co giật nhìn tất cả lão đầu râu bạc đều bận rộn làm việc của mình, tự tôn bị đả kích mạnh. Nàng bước nhanh vọt vào trong, xốc vấy lên, nhấc chân đạp vào cái cối xay thuốc trên bàn, về mặt đường hoàng: “Bổn nương nương tới lấy thuốc, các người dám không cho sao? !”

“Nương nương?” “Cái gì?” “Nơi này có nương nương sao?”

Một lão đầu gầy như cây sậy ngừng công việc trên tay lại, hỏi nhau.

Đường Thái Nhi hếch mũi, cười nói: “Bổn nương nương là phi tử mà Hoàng thượng ngự tứ cho Vương gia, phong hào Đường phi nương nương ~”

“Này.”

“Không tin sao? Các người ra ngoài, tùy tiện hỏi một người sẽ biết.”

Nhóm lão đầu lộ vẻ mặt khó xử, chỉ đành phải qua loa thỉnh một tiếng an, nói một câu thảo dân tham kiến Đường phi nương nương.

Đường Thái Nhi chậm chậm, để chân xuống, hất la quần bằng gấm lên. Cầm lấy giấy dai (giấy gói hàng loại dày) bên cạnh, đi về phía giá thuốc, kéo ngăn tủ ra, bắt đầu bốc thuốc.

Bốc Đảng Ô, một lão đầu hoa dung thất sắc nói: “Phải có nhưng, đây là có tính hàn, đối với thân thể công chúa không tốt.”

Bốc Tân Giáp Tử, một lão đầu trợn mắt hốc mồm nói: “Thường thường không thể, đây là vật ngâm độc được, bốc nhiều như vậy, sẽ chết người!”

Bốc Hoa Vân, lại một lão đầu hô to gọi nhỏ nói: “Nương nương không hiểu nhưng ngàn vạn không thể làm loạn được! Hoa vân này sao có thể phối cùng Đảng Ô chứ! Nóng lạnh tương khắc a!”

Đường Thái Nhi bạo phát, hét lên một tiếng, tức giận trừng trừng trừng trừng lão đầu: “Đừng ầm ĩ! Các người biết ta là ai không? !”

“Ai?” Năm miệng đồng thanh.

Đường Thái Nhi hé mắt, phun ra chân tướng: “Tại hạ chính là độc y nổi danh trên giang hồ, Đường Cảnh.”

“Nương nương, người là nữ tử. Đường độc y kia là nam tử.” Một vị lão đầu không tin lời nói của Đường Thái Nhi.

“Ta giả nam không được sao?”

“Xảy ra chuyện gì?”

Một giọng nói trầm thấp từ cửa truyền vào, dọa mọi người đồng loạt quay đầu lại. Mấy lão đầu vội vàng đổi lại khuôn mặt cung kính, khom người nói: “Thảo dân bái kiến Vương gia, Vương gia thiên tuế.”

Đường Thái Nhi ôm gói thuốc, tiến về phía Lăng Dạ Tầm cười ha ha: “Nhanh như vậy đã tới rồi sao.”

“Ừ.”

“Ta vừa bốc thuốc xong, đang chuẩn bị nấu thuốc.” Đường Thái Nhi quơ quơ thuốc trong tay, cười nói.

Đại phu đứng ở hai bên nàng đều lộ vẻ mặt khó xử, hiển nhiên không muốn để Đường Thái Nhi lấy sai mạng người. Ngoài dự đoán mà phát hiện, không ngờ Vương gia lại vô cùng tín nhiệm vị nương nương này, còn nói: với nàng “Được, ta cũng tới.”

“Vương gia. Y thuật của nương nương.” Một vị lão đầu can đảm tiến lên góp ý. Lời vừa mới nói được một nửa, liền nghe Lăng Dạ Tầm không nặng không nhẹ phun ra bốn chữ.

“Nàng là Đường Cảnh.”

Vương gia tuyệt đối không nói giỡn, cho nên, việc thăm thăm thì thì hiện nay là, nữ tử không có bài bản này, thật sự là độc y hiệp sĩ. Đường Cảnh.

56. Chương 56: Hoàng Hậu Mở Yến Tiệc

Chương 56 : Hoàng hậu mở yến tiệc

Edit : Diễm Mỗ

Beta : kun'xih

Đường Thái Nhi nhú mày đá lông nheo với Lăng Dạ Tầm, bị đối phương che giấu thần bí. Chỉ thấy Lăng Dạ Tầm cầm lấy thuốc từ trong tay Đường Thái Nhi, nhìn một cái, tìm không thấy lý do gì để nói, liền mở miệng hỏi: “Nấu như thế nào?”

Đường Thái Nhi vừa há miệng muốn nói, lại thấy Lăng Dạ Tầm ngược mắt lên quét một vòng các đại phu đang đứng sờ tại chỗ, sau đó trầm giọng nói: “Thất thần cái gì?”

Nhóm lão đầu râu bạc vội vàng như thể bị nước xối lên đầu, hốt hoảng quay về làm việc của mình, phát ra tiếng đụng bậy lạch cạch.

Đường Thái Nhi mấp máy khóe miệng, tiến tới bên tai Lăng Dạ Tầm nhỏ giọng nói: “Ta chợt nhớ tới một chuyện.”

“Chuyện gì.”

“Éc. Ta chỉ nói với cha chàng, ta là đồ đệ của Giang Vô Nhai, chưa nói mình là Đường Cảnh mà.”

“Vì sao Đường Cảnh lại không thể là đồ đệ của Giang Vô Nhai?”

“A, vậy cũng được. Nhưng mà ta thật sự không phải, nếu như vị ‘sư tỷ’ thật kia lại phục vụ Thái tử, nàng ta có thể nhả ra trị ta tội khi quân không?”

“Sẽ không.”

Đường Thái Nhi gật đầu một cái, trước mắt thoáng qua gương mặt của sư huynh Ứng Thiên Ngô, vang lên bên tai câu nói đó “chẳng qua là từng nghe sư phụ tiếc hận, nói hai người Đường Sư bá thiếu Hồng Diệp sơn trang mấy chục mạng người.”

Hồng Diệp sơn trang.

“Cái này, phải nấu như thế nào?”

Thần sắc hoảng hốt, Đường Thái Nhi ngẩng đầu nhìn Lăng Dạ Tầm. Hắn đang bưng thuốc trong tay, cười hỏi. Đường Thái Nhi lấy ra mấy gói từ trong tay hắn, dùng cầm chỉ vào những thứ còn lại trong tay Lăng Dạ Tầm nói:

“Những thứ trong ngực chàng, bốn phần thuốc sáu phần nước, lửa nhỏ nấu đến khi nước thuốc biến thành màu đen.”

“Ta đem những thuốc này cán thành bột.” Đường Thái Nhi lại giơ giơ thuốc lên, sau đó dùng cùi chỏ đẩy Lăng Dạ Tầm nhìn về phía lò thuốc, rồi hướng về phía lão đầu đang nấu thuốc nói: “Lão tiên bối, dạy hắn dùng nồi đất nấu thuốc.”

“Bây giờ nơi này náo nhiệt nhỉ.”

Đang cười, một bộ xanh lá chợt lướt vào, một giây kế tiếp, Đường Thái Nhi liền thấy thân thể mình cũng dịch ra sau nửa bước, không ngờ người áo xanh trước mắt lại cứ như vậy ôm lấy phu quân mình.

Một cơn tức giận từ đan điền xộc lên, không ngừng gia tăng, từ từ lên cao, cuối cùng rống ra: “Buông hân ra!”

Thượng Quan Linh ôm cổ Lăng Dạ Tầm từ sau lưng, cả người gần như nằm trên lưng hân. Lúc này nghe Đường Thái Nhi hét lớn với hân, hân bấu môi, quay đầu lại nhìn Đường Thái Nhi một cái, vô vị nói: “Thật nhỏ mọn.”

“Cút xuống.”

Lúc này, người phía dưới truyền đến âm khí ra lệnh trầm trầm, Thượng Quan Linh vội vàng nhảy về phía sau, giơ hai tay lên, tỏ vẻ đầu hàng, ta sai rồi.

“Người tới đây làm gì?” Lăng Dạ Tầm hỏi, ngữ khí bình ổn, không chút gợn sóng.

Thượng Quan Linh nhìn về phía Lăng Dạ Tầm trừng mắt nói: “Thay Lâm tổng quản truyền lời, Hoàng hậu mới vừa sai người tới nói, tối nay chuẩn bị gia yến, mời tân phu thê vào cung dùng bữa tối.”

Đường Thái Nhi quay đầu nhìn Lăng Dạ Tầm, người sau gật đầu một cái: “Biết rồi, người tới giúp Doanh nhi đi.”

“Ừ ~ ta đi dạy nàng thổi nhạc.” Thượng Quan Linh sờ sờ cây sáo bạch ngọc bên hông, cười rời đi.

Lúc này một cơn gió thu thổi vào, Đường Thái Nhi không khỏi lạnh run cả người. Lấy tay chà chà cánh tay của mình, quay đầu lại thông báo một tiếng rồi đến bàn mài cán thuốc.

Lăng Dạ Tầm nhìn bóng lưng Đường Thái Nhi đang nghiêm túc làm việc. Ánh mắt trầm trầm, khóe miệng mím nhẹ, quay đầu nấu thuốc, như có điều suy nghĩ.

Nấu thuốc xong, Đường Thái Nhi rót nước thuốc vào trong chén ngọc, trộn chung cặn thuốc với bột thuốc mà mình đã cán. Mấy tên lão đầu đều vây sau lưng nhìn nhìn, bàn luận xôn xao, suy đoán Đường Thái Nhi sẽ làm như thế nào.

Lăng Dạ Tầm sai hạ nhân cắt một miếng vải bố màu trắng bày ra, Đường Thái Nhi bưng nồi đất, đổ thuốc bên trong ra vải, lượng thuốc vừa đủ, liền cuộn tấm vải thành nhiều vòng, “Mang theo nước thuốc, đi tới chỗ Doanh Nhi thôi.”

Trong phủ Thái tử.

Lăng Thiên Mịch nhìn thấy Giang Vân Nhi đi chân trần ngồi ở khóm hoa bên cạnh hồ, nên từ từ đi tới.

“Hân không chết.” Giang Vân Nhi cười một tiếng, ôm đầu gối, quay đầu nhìn Lăng Thiên Mịch.

Lăng Thiên Mịch đứng ở phía sau nàng, từ trên cao nhìn xuống: “Ừ.” Giọng nói lạnh như băng, thậm chí nghe không ra hỉ nộ. Trên khuôn mặt xinh đẹp của Giang Vân Nhi, nụ cười dần dần biến mất: “Nhưng thiếp lại muốn cho hân một kinh hãi.”

“Ồ?” Lăng Thiên Mịch ngồi xuống, nhìn thẳng mỹ nhân trước mắt, “Vân nhi muốn làm gì?”

Hai cánh tay Giang Vân Nhi vừa nhấc, ôm cổ Lăng Thiên Mịch: “Cũng không biết. nhược điểm của Tam Hoàng tử, sẽ là cái dạng gì?”

Khóe miệng Lăng Thiên Mịch lộ ra ý cười, ôm eo Giang Vân Nhi: “Nàng nha, thật đúng là ác độc.”

“Không bì kịp chàng.” Giang Vân Nhi cười khanh khách, “Ngay cả phụ hoàng của mình cũng dám hại.”

Ban đêm, Đường Thái Nhi mặc một bộ la quần bằng gấm thêu hoa tử đằng, đầu đội tử ngọc bạch ti bộ diêu. Quy củ đi theo sau Lăng Dạ Tầm, tỳ nữ dẫn đầu cầm hoa đăng đi tới Phượng Hoa cung của Hoàng hậu.

Màn đêm như nước, gió thu như đao. Trong cung hai mặt tường cao, đường ngọc dưới chân ánh lên trong đêm, không ngừng phát ra tiếng lạnh lẽo đứt đoạn. Đường Thái Nhi kéo dài tay áo, hai tay chà trước ngực, sưởi ấm trong tay áo.

Lăng Dạ Tầm đi đằng trước quay đầu nhìn lại, phát hiện hai tai Đường Thái Nhi vì lạnh cóng có chút đỏ lên, liền cười cười đi chậm lại, đến cạnh nàng. Nâng hai tay lên, bưng kín tai nàng.

Hai tai ấm áp, Đường Thái Nhi kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Lăng Dạ Tầm cười nhạt: “Chờ một chút vào phòng sẽ đỡ hơn.”

Đường Thái Nhi liếc thấy các tỳ nữ trước mặt nghe tiếng nhìn về phía sau, không khỏi có chút không được tự nhiên, kéo tay Lăng Dạ Tầm xuống: “Không phải rất lạnh, chàng là Vương gia, đi trước đi.”

Khóe miệng Lăng Dạ Tầm cong lên một tia ý cười trêu tức, nắm lấy bàn tay lạnh cóng của Đường Thái Nhi trong tay mình: “Như vậy cũng có thể đi được.”

Đường Thái Nhi cười ha ha, nhón chân đến sát tai Lăng Dạ Tầm, nhỏ giọng nói: “Dạ nhi là một yêu tinh.”

Sắc mặt Lăng Dạ Tầm trầm xuống, nhìn Đường Thái Nhi rụt cổ lộ ra vẻ mặt đắc ý: “Nói vậy.”

Đường Thái Nhi nghịch ngợm chép miệng: “Thật mà, nếu không sao câu dẫn ta được chứ?”

Lăng Dạ Tầm dùng sức nắm chặt tay Đường Thái Nhi, thần sắc như thường nói: “Thái Nhi là một yêu tinh.”

Đường Thái Nhi trừng mắt, ngay sau đó che miệng lại, không thể cười được.

Vào Phượng Hoa cung, tới chính điện, Đường Thái Nhi làm theo Lăng Dạ Tầm cúi đầu nói: “Nhi thần ra mắt Hoàng hậu nương nương.” “Thần tức ra mắt Hoàng hậu nương nương.”

Gọi bà ta là Hoàng hậu nương nương, chẳng lẽ không phải mẹ ruột sao?

Đường Thái Nhi nói thầm trong lòng, nhưng vẫn cúi đầu. Trước khi đến đây, Lâm Mục đã nói cho nàng một số phép tắc trong cung. Thứ nhất chính là không được ngẩng đầu nhìn lên, cũng không thể ngẩng đầu nhìn thẳng.

“Thái Nhi, ngẩng đầu lên để Bồn cung xem.”

Lúc này bề trên lên tiếng, Đường Thái Nhi liền thẳng sống lưng, nâng đầu lên, để đối phương có thể nghiêm túc chọn lựa, không đúng, là nhìn một cách cẩn thận.

Lần này ngẩng đầu lên, Đường Thái Nhi cũng muốn nhìn vị Hoàng hậu nương nương này thật cẩn thận, ừ, quả nhiên là tư thái của mẫu nghi thiên hạ, quả nhiên là đoan trang hiền huệ mỹ vận mười phần.

Nhưng hiển nhiên, vị Hoàng hậu nương nương này đối với diện mạo Đường Thái Nhi không hài lòng cho lắm, hoàn toàn không có vẻ tươi đẹp, lại không có khí chất thoát tục. Thật không rõ, ban đầu hoàng thượng bị cái gì mê mẩn tâm trí, mà nổi lên hứng thú với nữ tử này.

Lăng Dạ Tầm mang theo nụ cười yếu ớt, quan tâm hỏi: “Nghe nói hôm nay phượng thể của nương nương bất an, đã đỡ hơn chút nào chưa ạ?”

Hoàng hậu nương nương thu mắt lại, uể oải lại mang theo quý khí, nửa nằm ở trên ghế dài trải lông hổ, nói một câu: “Cũng không có gì, nhiễm phong hàn mà thôi.”

Đường Thái Nhi liếc mắt, thầm nghĩ, rõ ràng là Túng? Dục? Quá? Độ.

(phóng túng dục vọng quá độ ư??? Ha ha ha)

“Tam Hoàng tử vừa mới thành thân, Bồn cung lại không chuẩn bị lễ vật gì. Bữa cơm này mặc dù hơi muộn, nhưng chung quy cũng là một chút tâm ý của Bồn cung.”

Đường Thái Nhi khéo léo cười cười, vẫn không dám tới ngồi.

Lăng Dạ Tầm đến trước, đỡ Hoàng hậu nương nương dậy: “Hoàng hậu nương nương nói gì vậy, làm phiền nương nương phí tâm rồi. Dạ Tầm hết sức lo lắng, lẽ ra Dạ Tầm nên hiểu kính với nương nương mới phải. Hôm qua Dạ Tầm sai người đến Tuyết Ảnh quốc mang quả lê đã đưa về, vừa về tới đã sai hạ nhân nấu. Bây giờ đã là cuối thu, ăn chút tuyết lê nấu đường, ôn nhuận bổ dưỡng.”

Trên khuôn mặt Hoàng hậu nhuộm ý cười, vỗ vỗ cánh tay Lăng Dạ Tầm đang đỡ mình, vui vẻ nói: “Dạ Tầm có lòng, không phụ ta nuông chiều con.”

Đường Thái Nhi yên lặng đi theo sau hai người, vào phòng tiệc được bày bàn dài. Trong sảnh, lò sưởi từ từ tỏa khói, khí nóng kéo tới, khiến Đường Thái Nhi không khỏi thả lỏng cả người, cảm giác ấm áp cực kỳ thoải mái. Nha hoàn, tỳ nữ cũng ríu rít đứng thẳng hai bên, có người bưng bầu rượu bằng bạc, có cầm quả đỏ trên quạt.

“Tới đây, đều ngồi xuống. Thái nhi cũng ngồi đi, đều là người trong nhà, đừng mất tự nhiên.” Hoàng hậu bắt chuyện, tự mình ngồi ở ghế chủ vị.

Lăng Dạ Tầm kéo Đường Thái Nhi ngồi xuống, nữ tỳ tiến lên, châm trà rót rượu cho ba người.

“Nghe nói Thái nhi là đồ đệ của Thánh y, không biết có thể trị lành hai mắt cho Doanh nhi không?” Hoàng hậu nương nương ăn một miếng đậu tây, sau khi nuốt xong mới hỏi.

Đường Thái Nhi nghe vậy, vội vàng đặt đĩa xuống, do dự nói: “Bệnh mắt của công chúa cũng không khó trị.”

Lăng Dạ Tầm cười gấp thức ăn cho Hoàng hậu nương nương: “Thái nhi đã bắt đầu làm thuốc, đợi Doanh nhi được thấy ánh sáng, chắc chắn sẽ vào cung bồi người với lòng tận hiếu.”

Hoàng hậu nương nương thở dài: “Đứa nhỏ Doanh nhi này, ta từ nhỏ đã thích. Chẳng qua là, ông trời đối với nó quá bất công, khiến nó không nhìn thấy thịnh thế tươi đẹp này.”

“Được Hoàng hậu nương nương thương yêu như thế, Dạ Tầm trước tiên xin thay mặt Doanh nhi cảm ơn.”

Đường Thái Nhi cười cười cúi đầu, dường như Hoàng hậu rất tốt với Lăng Dạ Tầm và Lăng Tiêu Doanh, nhưng hình như cũng chỉ là bề ngoài. Đường Thái Nhi không cảm nhận được sự quan tâm thân thiết và lo lắng.

Lăng Dạ Tầm không phải là ruột thịt của bà ta, cũng không phải là đương kim Thái tử, vì sao Hoàng hậu lại muốn lấy lòng như thế?

Hay là nói, bà ta nhìn ra được, thiên hạ này tương lai sẽ là của Lăng Dạ Tầm?

Đường Thái Nhi hơi cúi đầu ném đậu tây, Ừm, quả nhiên mỹ vị, đầu bếp trong cung đương nhiên là thủ nghệ cao siêu.

Bỗng cảm thấy bụng có chút đau đau, Đường Thái Nhi có chút quần bách lên lút kéo vạt áo Lăng Dạ Tầm. Lăng Dạ Tầm nghiêng đầu nhìn, liếc thấy Đường Thái Nhi đang len lén chỉ chỉ bụng của mình.

Hắn hiểu ngầm, thậm chí ngay cả Hoàng hậu đối diện cũng cười hiểu ý.

Vẫy vẫy tay, một tỳ nữ tiến lên: “Đi, dẫn Lãm Vương Phi đi vệ sinh.”

Đường Thái Nhi lúng túng đứng dậy, cười ha ha, cúi người nói: “Thần tước xin phép vắng mặt một lúc.”

Ra khỏi phòng tiệc, đi theo tỳ nữ dẫn đến nhà xí. Nàng vỗ vỗ má của mình, thầm nói bụng của mình thật không chịu thua kém, tại sao lúc này lại muốn đến nhà xí chứ.

57. Chương 57: Hoa Rơi Tắm Máu

Chương 57 : Hoa rơi tắm máu

Edit : Diễm Mỗ

Beta : kun'xih

Ngồi chồm hồm trong nhà xí một hồi lâu, rốt cuộc cũng thông xong xuôi, ra khỏi nhà xí, đi tới phòng ngoài, sửa sang lại quần áo. Sau khi rời khỏi mới phát hiện đã không thấy nha hoàn dẫn mình đến lúc này nữa.

Đường Thái Nhi hà hơi, chà chà tay, theo trí nhớ quay lại.

Bên tai vang lên tiếng bước chân nho nhỏ, nàng cảnh giác nhìn theo hướng phát ra tiếng động. Sau lại cảm thấy mình quá căng thẳng rồi, nơi này là hoàng cung, có người đi lại là chuyện bình thường.

Một mạch đi về phía trước, tiếng động nho nhỏ kia cũng đi theo không xa không gần. Đường Thái Nhi dừng bước, cau mày nhìn trong bóng tối. Hình như có một bóng người nho nhỏ, đang nấp sau bụi cỏ.

Đường Thái Nhi nheo mắt, khom người bước từng bước đi đến nơi đó.

Tiếng động nhỏ ấy lại từ từ ngừng lại, vận hết sức híp mắt nhìn người tới.

Đường Thái Nhi nghiêng đầu: “Là ai?”

Bóng đen kia không trả lời, còn phát ra tiếng quái dị, không giống động vật, cũng không giống tiếng người.

Lúc này, gió lạnh thấu xương thổi qua, Đường Thái Nhi nắm thật chặt vạt áo, nuốt nuốt nước bọt, thầm nghĩ mình không phải tình cờ đụng phải thứ gì không sạch sẽ chứ.

Cước bộ đang cứng ngắc, khi không biết nên tiến hay lùi thì bóng đen trong bụi cỏ đột nhiên lao ra. Đường Thái Nhi “A!” Một tiếng, thân thể vội vàng lui về phía sau. Bóng đen chạy sát qua người, giữa lúc tiếng sấm rền vang lại lùi vào bụi cỏ phía đối diện.

Tiếng động nhỏ đi xa một chút, Đường Thái Nhi sững sờ tại chỗ, thở dốc không ổn định. Trong bóng tối, chỉ cảm thấy đó là hình người vô cùng không tự nhiên, thân thể nhỏ thấp, cũng xiêu xiêu vẹo vẹo. Lấy tư thế này chạy trốn, nhưng tốc độ lại rất nhanh, rốt cuộc là người hay là quỷ?

Đợi bình tĩnh lại, Đường Thái Nhi mắng: “Khốn kiếp!”

Bên trong Tiêu Doanh hiên, nha hoàn, nô bộc đang hầu hạ Lăng Tiêu Doanh dùng bữa tối. Trên hai mắt nàng còn che thuốc, mùi thuốc rất đậm, cho nên nàng ăn không thấy ngon, tâm tình cũng không tốt lắm. Uống một ít súc miệng, liền sai người đi gọi Thượng Quan Linh.

Lúc Thượng Quan Linh tới, nàng đang lau chùi cây sáo. Nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu cười ngọt ngào: “Linh ca ca.”

“Hai tai Doanh nhi thật là càng ngày càng thính nha ~” Thượng Quan Linh cười lớn, đi qua, đưa tay đụng lên miếng vải bố che mặt màu trắng trên mắt Lăng Tiêu Doanh nói, “Có đau không?”

Lăng Tiêu Doanh lắc đầu: “Nghĩ đến việc sẽ được nhìn thấy ca ca tẩu tẩu và Linh ca ca, liền hết đau!”

“Muội nha, không thoải mái phải nói ra, đừng chịu đựng.” Thượng Quan Linh cưng chiều xoa xoa đầu nàng.

“Thuốc này đắp lên sẽ hơi đau, đây là đang thúc đẩy những bộ phận hoại tử kia.”

Giọng nói quen thuộc lại lộ ra một tia không bình thường truyền vào từ cửa, Thượng Quan Linh nhìn ra, dĩ nhiên là Đường Thái Nhi.

Thượng Quan Linh nhú mày hỏi: “Sao ngươi và tiểu Tầm Tầm về sớm vậy?”

Đường Thái Nhi bĩu môi, nhún vai: “Hắn vẫn còn ở bên Hoàng hậu nương nương ăn cơm, ta về trước. Quá nhiều quy củ, suýt thì giết chết ta.”

Thượng Quan Linh chế nhạo: “Thân là tước phụ hoàng gia, những thứ đó đều không thể tránh được.”

Đường Thái Nhi cười nhạt: “Đúng vậy, không thể tránh được. Nhưng ta vẫn nhớ đến hai mắt của Doanh Nhi, nên về đổi thuốc cho nàng ấy.”

“A a, ta tới giúp người.”

Đường Thái Nhi bật cười, ngồi xuống ghế bên cạnh Lăng Tiêu Doanh nói: “Doanh nhi, ta đến đưa uội thuốc để tắm. Muội cần Linh ca ca của muội giúp một tay không?”

Chỉ thấy gương mặt Lăng Tiêu Doanh đỏ lên, vội vàng lắc đầu: “Không. Không.”

Thượng Quan Linh sờ sờ mũi của mình, vội ho một tiếng: “Vây cũng tốt, Doanh Nhi, tối mai sẽ dạy muội bài nhạc.”

“Được, Linh ca ca về nghỉ ngơi đi.”

Đường Thái Nhi thấy Thượng Quan Linh xoay người ra ngoài rồi, liền cho gọi nô bộc chuẩn bị thùng gỗ và nước nóng.

Vừa thả thuốc hoa màu trắng vào trong, vừa nói với nha hoàn, “Các người cẩn thận đỡ công chúa qua đây.”

“Vâng” Nha hoàn, tỳ nữ cẩn thận cởi hết y phục của Lăng Tiêu Doanh, dẫn nàng vào thùng gỗ. Ấm áp truyền tới, làm cho hai gò má Lăng Tiêu Doanh hai đỏ ửng như hai đóa hoa.

Đường Thái Nhi kéo tay áo lên, hướng về phía đám người làm nói: “Các người cũng ra ngoài đi, ta muốn giúp công chúa chữa trị, bất kỳ kẻ nào cũng không được vào quấy rầy.” Vừa nói xong, còn cúi đầu hướng về phía Lăng Tiêu Doanh nói:

“Doanh nhi, lát nữa ta muốn giúp muội xoa bóp huyết vị, có thể sẽ hơi đau, muội không chịu được thì phải kêu lên.”

Lăng Tiêu Doanh gật đầu, cũng như vậy, một câu nói này, cũng rơi vào tai tất cả hạ nhân.

Bốn cánh cửa phòng đồng thời đóng lại, ngọn nến chiếu sáng căn phòng. Đường Thái Nhi thò tay vào nước có ý định xoa bóp sống lưng Lăng Tiêu Doanh, hai mắt nhìn ngoài cửa sổ có thể thấy được thân ảnh mơ hồ của bọn hạ nhân.

“Ha ha, tẩu tẩu, trên lưng có huyết vị có thể chữa mất sao?” Lăng Tiêu Doanh cười hỏi.

“Đúng vậy, huyết vị này trên lưng, có rất nhiều.”

Lăng Tiêu Doanh hít hít mũi nói: “Tẩu tẩu đổi phần sao? Mùi này không giống mùi lúc trước.”

Đường Thái Nhi khom người, nói bên tai Lăng Tiêu Doanh: “Mất tuy mùi, nhưng mùi lại rất tốt.”

Khuôn mặt Lăng Tiêu Doanh cứng đờ, cảm thấy chữ “Mù” này có chút chói tai, nhưng lại thầm nghĩ, tẩu tẩu cũng không cố ý nói như vậy. Còn nữa, hai mắt, mấy ngày nữa sẽ thấy được rồi.

. Y thuật của tẩu tẩu rất cao

Nhất định.

Về mặt Đường Thái Nhi không chút thay đổi nhìn người đang ngồi yên trong thùng gỗ, chợt khoe miệng cong lên ý cười: “Nếu hai mắt muội nhìn thấy được, nhất định sẽ rất mê người” Nói xong, bàn tay nâng lên, chỉ thấy kiếm hướng về phía sống lưng Lăng Tiêu Doanh hung hăng đâm vào.

Lăng Tiêu Doanh chỉ cảm thấy cổ họng chấn động, há miệng, nhưng lại nói không ra lời.

Mắt không thể nhìn, miệng không thể nói. Tay chân nàng lập tức luống cuống, vùng vẫy trong nước, muốn bắt Đường Thái Nhi, hỏi xem cổ họng của mình bị sao vậy.

Đường Thái Nhi hơi cúi đầu, sờ sờ tóc nàng, cười nói: “Doanh nhi, công chúa, khuôn mặt của người tròn nhỏ rất đẹp.”

“A. a a” Lăng Tiêu doanh a mấy tiếng, vẫn không cách nào nói được.

Đường Thái Nhi cười, tay khác vừa lật, trong lòng bàn tay xuất hiện ba cây châm bạc. Nàng cười cười nói: “Châm này là ban đầu tẩu tẩu người dùng để bắn ta, lúc này, ta mượn dùng một chút, a, chắc chắc, người không nhìn thấy.”

Cơ thể Lăng Tiêu Doanh run lên, tẩu tẩu. Chẳng lẽ người này không phải là tẩu tẩu của mình? !

“Người muốn gọi người sao? Sẽ không có ai vào đâu.”

“A. A.”

Hai mắt Đường Thái Nhi lạnh lẽo, tóe ra tia lửa, ba cây châm bạc, mang theo ngân quang, bắn đến cái cổ tuyết trắng của Lăng Tiêu Doanh.

Lăng Tiêu Doanh hoảng sợ co rúm, nâng tay lên che cổ họng mình, giữa khe hở, có vết máu nhỏ.

Máu không ngừng chảy nhiều hơn, từng dòng từng dòng máu đỏ tươi theo lồng ngực của nàng chảy vào thùng gỗ. Trong phút chốc, nhuộm đỏ một mảng, giống như một kiểu tắm máu.

“A.” Khó khăn gào thét, tay chân ra sức vùng vẫy, nhưng cả người dần dần co quắp, từ từ vô lực rồi nhũn ra.

Đường Thái Nhi lạnh nhạt nhìn mọi việc trước mắt, dần dần, tiếng vỗ nước ít lại cho đến khi không nghe thấy nữa. Người trước mắt, cuối cùng im lặng nằm trong thùng gỗ, khắp thùng toàn là màu máu, vô số đóa hoa thuốc màu trắng trôi lơ lửng ở phía trên, mặt nước yên ả, lại từ từ bị phủ kín, che giấu dưới hoa là màu máu đỏ tươi.

Đường Thái Nhi đi tới, lấy từ trong ngực ra ngọc bội có khắc chữ “Tầm”, lôi cánh tay Lăng Tiêu Doanh từ trong thùng máu ra, nhét ngọc bội vào lòng bàn tay nàng ấy, dây đỏ của ngọc bội, quấn vào ngón tay nàng ấy sau đó thả lại trong nước.

Nàng ngẩng nhìn ngân châm trong tay, cười cười tùy ý phóng lên tường. Ba ngân châm vững vàng cắm trên vách tường.

Nàng cười xoay người, từ một bên cánh cửa sổ lách mình đi ra ngoài.

“Nương nương người làm sao.” Trùng hợp một tỷ nữ đi ngang qua bị Đường Thái Nhi đột nhiên xuất hiện làm sợ hết hồn. Nàng ta nhìn ra phía sau, trong phòng, hiện ra trong mắt tỷ nữ là người không có chút sự sống, khuôn mặt vắn vẹo, nàng ta hoảng sợ hô to: “Công chúa! !”

Ánh mắt Đường Thái Nhi thoáng qua tia ý cười âm lãnh, giơ tay lên tung một chưởng, nữ tỷ phun một ngụm máu tươi, bị đánh ra xa.

Màn đêm dày đặc, Lãm Vương Phủ một mảnh ồn ào.

Trong Phượng Hoa cung, tiếng cười không ngừng, Lăng Dạ Tầm và Hoàng hậu nương nương đang trò chuyện, thấy Đường Thái Nhi vẫn chưa trở lại, hẳn có chút lo lắng nhìn ra bên ngoài.

Hoàng hậu nương nương cũng ý thức được đã hơi lâu, vừa định sai người đi xem thế nào, thì thấy Đường Thái Nhi tự mình trở về, mang trên mặt là nụ cười xin lỗi.

“Đã đợi lâu.” Nàng cười ha ha, hướng về phía Hoàng hậu cúi người một lạy.

“Không sao, chẳng qua là Vương gia nhà người lo lắng, mau, ngồi xuống đi, bên ngoài rất lạnh, uống chén trà nóng cho ấm người.”

Đường Thái Nhi vui vẻ, vội vàng tạ ơn.

Lăng Dạ Tầm sờ bàn tay lạnh ngắt của Đường Thái Nhi: “Sao đi lâu thế.”

“Lạc đường, nha đầu dẫn đường không thấy đâu nữa, tự ta tìm đường về.” Đường Thái Nhi hít mũi một cái, cười nói.

Đang ăn, có một nam phó đi đến ngoài cửa. Đường Thái Nhi nhớ diện mạo hắn, là thuộc hạ của Lâm Mục trong Lãm vương phủ. Chỉ thấy người nọ được cho phép, tiến lại gần hơn, lúc thấy Đường Thái Nhi, gương mặt hiện ra vẻ hoảng sợ.

Chẳng qua là hắn khắc chế vô cùng tốt, kìm xuống, tiến tới bên tai Lăng Dạ Tầm, chỉ nói một câu: “Công chúa, đã xảy ra chuyện.”

Dứt lời, ánh mắt đè nén, căm hận nhìn Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi bị nhìn như vậy không giải thích được, lại thấy Lăng Dạ Tầm lạnh mặt đứng lên, hướng về phía Hoàng hậu một cú người: “Hoàng hậu nương nương, trong phủ có chuyện, xin thứ cho nhi thần cáo lui trước.”

Hoàng hậu cũng nhìn ra sắc mặt của hắn không tốt, liền đồng ý, dặn dò một tiếng nếu cần giúp gì thì cứ tới tìm bà.

Vừa ra khỏi cung, nam bộc kia như phát điên xông vào Đường Thái Nhi, gào thét: “Tại sao ngươi muốn giết công chúa! Đồ nữ nhân ác độc! !”

Đường Thái Nhi sợ đến mức tim đập mạnh, bỗng nhiên lóe lên, tên nam phó kia mất thăng bằng ngã xuống đất. Hắn hung tợn nhìn Đường Thái Nhi, mắng: “Có ý tốt chữa bệnh cho công chúa, không ngờ lại giết công chúa! Công chúa thiện lương như vậy.” Nói xong liền khóc.

Đường Thái Nhi hoảng hốt đứng một bên, lại thấy sắc mặt Lăng Dạ Tầm bên cạnh đã khó coi đến vài điểm, lạnh lùng gần như có thể đưa người vào chỗ chết.

Hắn trầm giọng, che giấu trong mắt: “Ngươi nói cái gì?” Giống như, người nằm trên mặt đất nếu nói sai một chữ, hắn sẽ bóp chết hắn.

“Công chúa, chết. Bị nữ nhân này giết chết.” Người nọ nghẹn ngào.

Đường Thái Nhi quay đầu lại vừa muốn giải thích, lại thấy thân ảnh người trước mắt chợt lóe, phục hồi tinh thần lại, đã không thấy bóng dáng Lăng Dạ Tầm đâu nữa.

Tim nàng đập loạn, đồng thời lo lắng Lăng Tiêu Doanh đã xảy ra chuyện, thân thể cũng nhảy một cái, khinh công đi theo.

Doanh nhi, đã xảy ra chuyện gì. Làm sao lại.

Không phải nói rất tốt, muốn được thấy ánh sáng sao.

58. Chương 58: Tin Hoặc Không Tin

Chương 58 : Tin hoặc không tin

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Mới vừa vào Lãm Vương Phủ, bên trong phủ toàn là tiếng khóc.

Lăng Dạ Tầm bước nhanh đi vào Tiêu Doanh hiên, trên giường hoa, Thượng Quan Linh không mang biểu tình gì trên mặt ôm thi thể bọc vải mảnh như pho tượng, bên cạnh là thùng gỗ, nhuộm đầy máu, trên đất cũng toàn là vết máu, đứt quãng, vài giọt vẩy lên giường.

Cơ thể Lăng Dạ Tầm run rẩy, dựa vào khung cửa, phần nộ nhìn Thượng Quan Linh và người trong ngực hắn.

Ngoài cửa phòng, hạ nhận quỳ đầy đất, đều là cúi đầu khóc thút thít, gọi công chúa.

Lúc Đường Thái Nhi chạy tới, nhìn thấy, chính là cảnh tượng này. Tim bỗng nhiên đau nhói, mắt nàng đỏ lên, nhìn thi thể kia đã sớm lạnh ngắt, nhìn Thượng Quan Linh bị thương đến không còn biểu tình, nhìn Lăng Dạ Tầm khẽ run rẩy, bao phủ bởi cái bóng của lưng.

Lăng Dạ Tầm hốt hoảng bước từng bước đến bên cạnh Thượng Quan Linh, cúi đầu nhìn người đang bình yên nằm trong ngực hắn.

Hốc mắt đỏ bừng, hần cắn chặt hàm răng, gần như không phát ra được tiếng nói: “Doanh nhi. . . .” Vừa nói hai tay vừa run rẩy giật dây chuyền trên cổ xuống, nhét hạt giống kia vào miệng Lăng Tiêu Doanh.

Đường Thái Nhi nhìn bóng lưng Lăng Dạ Tầm, che miệng, kiểm chế không để rơi lệ. Nàng muốn nói cho hắn biết. Không được. Hạt giống cây hải đường, chỉ cần người đó còn dư lại một hơi thở nuốt vào mới có công hiệu, mà hiện giờ. Lăng Tiêu Doanh, đã sớm là thi thể lạnh ngắt như pho tượng.

Nhưng nàng không nói nên lời, nói như thế nào đây, ngữ khí thế nào?

Cho dù thế nào đi nữa, đều không nên đánh tan tía hi vọng cuối cùng của hắn.

Thượng Quan Linh giật giật, ngẩng đầu lên, nhìn Lăng Dạ Tầm. Khóe mắt khô khốc từ lâu, lần nữa ướt át.

“Sẽ không. Doanh nhi sẽ không chết.” Sắc mặt Lăng Dạ Tầm âm trầm đến đáng sợ, xác nhận không có giọt lệ nào rơi xuống.

Thượng Quan Linh mở miệng, nhìn về phía Đường Thái Nhi. Ánh mắt đau thương giống như bị gió lạnh kích thích, vẻ mặt tàn khốc, thân hình vừa động. Đường Thái Nhi căn bản không cách nào thoát được, giây tiếp theo, một đôi tay vô tình đã bay tới khóa tại yết hầu của mình.

Đường Thái Nhi nín cánh tay hắn, nhìn sự tức giận trong cặp mắt kia, có phần sợ hãi.

Chết, dường như trở thành chuyện đơn giản nhất.

“Tại sao ngươi nhẫn tâm. Tại sao nhẫn tâm giết nàng? !” Hai mắt Thượng Quan Linh đã sớm nhuộm tía máu đỏ, vui đùa thường ngày đã sớm không thấy nữa.

Đường Thái Nhi thống khổ lắc đầu, nỗ lực giãy giụa khỏi ma trảo của hắn.

Lăng Dạ Tầm ngồi xuống, cầm bàn tay lạnh lẽo của Lăng Tiêu Doanh lên, cùng ngọc bội còn bị nàng nắm ở trong tay, chói mắt như thế.

Hai mắt Đường Thái Nhi đỏ bừng, nước mắt chảy xuống, nhìn thấy ngọc bội thì cả người chấn động. Đó là ngọc bội Lăng Dạ Tầm đưa cho của mình. Hôm nay, sợ là khó lòng giải thích.

Rốt cuộc là ai muốn hãm hại mình như vậy, để toàn bộ người trong phủ chính mắt trông thấy mình về, còn tự tay giết công chúa. Ngọc bội của mình. Chẳng lẽ mới vừa rồi bị bóng đen quỷ dị đó.

Đầu óc hỗn loạn, thở gấp nhưng không khí càng ngày càng loãng.

Nhưng mà, không phải nàng. Không phải.

Lâm Mục đứng ở một bên, nhìn thi thể Lăng Tiêu Doanh, trong nháy mắt, quỳ gối dưới đất.

Lăng Dạ Tầm ôm chặt thi thể Lăng Tiêu Doanh, mắt đỏ có chút ẩm ướt nâng cổ Lăng Tiêu Doanh lên, nhìn về phía Đường Thái Nhi.

Bởi vì đè nén, nước mắt Đường Thái Nhi không ngừng chảy ra từ khóe mắt, nàng mở miệng, khó nhọc nói: “Không phải. Ta không có.”

“Đường Thái Nhi.”

Tiếng của Lăng Dạ Tầm vang lên bên tai, nhưng lạnh lùng vô tình.

Hai mắt Thượng Quan Linh chợt lóe: “Ta muốn giết ngươi!”

“Dừng tay! !”

Sự tức giận trong Lăng Dạ Tầm nháy mắt bộc phát, Thượng Quan Linh dừng ngón tay bắt chắp, ngực bụng phập phồng dữ dội. Hắn nhìn về phía Lăng Dạ Tầm: “Một là muối muối máu mủ tình thâm của ngươi, một là nữ nhân ngươi vừa quen biết không đến mấy tháng!”

Lăng Dạ Tầm ôm chặt Lăng Tiêu Doanh, trong mắt toàn là tia máu.

“Nói cho ta biết, có phải là ngươi không?” Từng chữ từng chữ.

Hai mắt Đường Thái Nhi thản nhiên nhắm lại, nước mắt rời khóe mắt, theo gương mặt chảy xuống.

Giọng nói của nàng, vẫn khẳng định: “Không phải...Tin ta.” Dứt lời, nàng mở mắt chống lại ánh mắt của Lăng Dạ Tầm, nhẹ nhàng nói ra hai chữ, “Xin ngươi.”

“Ta không tin!” Thượng Quan Linh rống giận, giơ tay lên vung một chưởng thật mạnh, đánh về phía bả vai của Đường Thái Nhi.

“Rầm!” Thân thể gầy yếu, hung hăng đập vào cánh cửa. Một ngụm máu tươi cứ ở cổ họng thật lâu không tiêu tan. Đường Thái Nhi giơ tay lên che miệng lại, giữa ngón tay, máu tươi không ngừng tràn ra. Nàng không để ý đến thương thế của mình, cũng không để ý đến cơn giận dữ của Thượng Quan Linh. Nàng nhìn Lăng Dạ Tầm, nàng chỉ quan tâm, hắn có tin hay không, nàng chỉ quan tâm hắn.

Lăng Dạ Tầm thu hồi tầm mắt, dừng ở trên mặt Lăng Tiêu Doanh, giơ tay lên, lướt nhẹ ba vết cắt trên cổ của nàng ấy. Nhấn nhại lại rất sâu, hung khí, hình như là châm.

“Chính là nàng ta! Mọi người ta tận mắt nhìn thấy nàng ta mới ở trong phòng với công chúa! Mượn có tấm thuốc cho công chúa đuổi tất cả mọi người ra ngoài. Ô ô. Không nghĩ tới công chúa.”

“Đúng, chính là nữ nhân này đã hại công chúa.”

“Công chúa. Công chúa.”

Lăng Dạ Tầm bỗng nhiên nhắm mắt, mở miệng, chỉ nói hai chữ: “Câm miệng.”

Chữ rơi xuống, bên trong phòng, không còn ai tiếp tục mắng chửi, chỉ còn tiếng khóc thút thít.

Khóe mắt Lăng Dạ Tầm cuối cùng cũng nhỏ xuống một giọt lệ. Hắn không nói hắn tin hay không tin, không có đáp án. Đường Thái Nhi chảy nước mắt, tiếng khóc nghẹn ngào, nhìn nam tử mình yêu, ôm lấy muối muối, bước chân vững vàng chạy ra ngoài.

Nàng muốn đi tới nhìn Doanh nhi một lần cuối cùng, nàng muốn an ủi hắn, nàng không muốn hắn khổ sở.

Nhưng mà, hôm nay, nàng lại không thể.

Ngực nhói đau, so với tim còn đau hơn vạn lần.

Hắn, không tin mình, đúng hay không? Đúng vậy mà. Chứng cứ chuẩn xác, nhiều người làm chứng, nàng phải giải thích thế nào đây?

Cơ thể chuyển động đứng lên, vịn vào ghế, bước chân tập tễnh muốn yên lặng đi theo.

Thượng Quan Linh nhìn Đường Thái Nhi không động thủ nữa, mặc cho nàng từng bước một vòng qua mình đi ra ngoài.

Một chưởng kia, mặc dù không thể chết, nhưng đủ để tổn thương lục phủ ngũ tạng của nàng.

Đường Thái Nhi dừng bước, nàng cắn môi dưới, khó nhọc nói: “Cho dù ngươi tin, hay là không tin. Đường Thái Nhi ta, có thể phụ người trong thiên hạ, nhưng chỉ duy nhất không phụ Lăng Dạ Tầm. Ta sẽ không đả thương hấn, càng không làm tổn thương người của hấn.”

Giọng nói nhen ngào, lại mang sức mạnh không thể nghi ngờ.

Thượng Quan Linh nhắm hai mắt lại, cuối cùng không hề liếc mắt nhìn nàng, đi theo sau Lăng Dạ Tầm.

Chân đã mềm nhũn, Đường Thái Nhi lại ngã nhào trên mặt đất.

Nhưng không có ai đỡ nàng, Đúng vậy, vì sao phải có người đỡ chứ. Lúc này, không có ai nhân cơ hội cho nàng hai chưởng, đã là không tệ rồi.

Đường Thái Nhi ơi Đường Thái Nhi, tưởng ngươi phóng khoáng cả đời, không ngờ hôm nay lại thảm như vậy. Nơi này có rất nhiều người, rất nhiều người nhìn ngươi, nhưng ngươi thì sao, cuối cùng vẫn chỉ có một mình.

Lâm Mục quỳ trên mặt đất, nhìn nữ nhân trước mắt không chịu nổi một kích, nắm thật chặt đoản đao trong ống tay áo.

“Nàng tín nhiệm ngươi như vậy, đem cặp mắt của mình giao cho ngươi. Ngươi lại làm vậy với nàng.” Lâm Mục cúi đầu, hướng về phía Đường Thái Nhi nói. Giọng nói bình thường lại đầy bi thống.

Đường Thái Nhi khó khăn thở dốc vài hơi, trán rỉ mồ hôi. Nàng quay đầu lại nhìn về phía Lâm Mục, cười thảm, nhưng không cãi lại.

Lâm Mục lộ vung đao, nhanh chóng gác trên cổ Đường Thái Nhi: “Ngươi không phản bác, thừa nhận phải không?”

“Tùy ngươi.” Đường Thái Nhi dời tầm mắt, không để ý đến việc đoản đao kia bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng mình.

“Không được tùy.” Giọng nói lạnh lùng lặng lẽ rơi xuống. Đường Thái Nhi sửng sốt, chỉ cảm thấy cơn gió lạnh lướt qua cổ, giấy tiếp theo Lâm Mục liền té xỉu trên mặt đất. Hạ nhân xung quanh đều hét lên một tiếng, tránh khỏi hồng y nam tử như quỷ mặt trước mắt.

Đường Thái Nhi mở miệng lên tiếng, giọng nói khàn khàn: “Lam đại ca.”

Lam Anh khẽ thở dài, cúi người, giơ tay lên, lau vết máu trên khóe miệng Đường Thái Nhi: “Mới mấy ngày không gặp, tại sao muội lại tai vạ thành bộ dạng này?”

Hai mắt Đường Thái Nhi nhắm lệ nhìn Lam Anh, bắt lấy tay hấn, khóc hồi lâu, lại không thể nói ra được một câu.

Lam Anh ôm Đường Thái Nhi vào trong lòng, mặt đầy đau xót: “Ta dẫn muội về nhà.”

Đường Thái Nhi nằm ở trong ngực Lam Anh, đầu óc hỗn loạn.

“Nói cho ta biết, có phải là ngươi không?”

“Không phải, xin ngươi, tin ta...xin ngươi.”

Đường Thái Nhi khóc thút thít, đành phải dứt quãng nhả ra mấy chữ, “Hấn không tin, hấn. Hấn không tin. Không tin ta.”

Khóe môi Lam Anh mím lại, ôm lấy Đường Thái Nhi, đi ra, nô bộc đứng xung quanh không có ai dám lên ngăn lại.

“Muội muốn đi đâu?”

Đường Thái Nhi nức nở, nhìn về hướng Lăng Dạ Tầm biến mất. Lam Anh cười nhạt, giọng nói điềm đạm: “Được.”

Sau núi phía tây, khắp nơi là lá đỏ, màu đỏ như lửa.

Bên trong nhà cỏ, Lăng Dạ Tầm thay y phục sạch sẽ cho Lăng Tiêu Doanh, là váy màu vàng nhạt mà nàng thích nhất. Mười bốn năm trước, huynh muội bọn họ vốn sống ở trên núi này không buồn không lo. Mỗi ngày mẫu thân đều giặt quần áo nấu cơm, mà hắn thì học săn thú, học đốn cây.

Cuộc sống đơn giản, bọn họ lại thấy thỏa mãn.

Nếu như không có trận chính biến kia, nếu như bọn họ không vào cung, mọi việc đều sẽ không thay đổi.

Doanh nhi sẽ không bị mù, mẫu thân sẽ không rời đi.

Hôm nay. Cũng sẽ không ném loại khổ sở này lần nữa.

Mình vì cái gì mà tranh đoạt? Vì để Doanh nhi có cuộc sống an nhàn, vì không muốn để con bé sợ hãi. Thiên hạ này, là của hắn thì hắn mới có thể bảo vệ con bé tốt hơn.

Lăng Dạ Tầm nâng tay lên lướt nhẹ qua đôi mắt Lăng Tiêu Doanh, ôn nhu nói: “Nha đầu ngọc, có phải đã sớm quên hình dạng của ca ca thể nào rồi không?”

“Muội còn chưa nhìn thấy tẩu tẩu, chưa nhìn thấy Linh ca ca của muội, làm sao muội chịu rời đi.”

Lăng Dạ Tầm cúi người, áp lên trán Lăng Tiêu Doanh, nước mắt cuối cùng cũng từng giọt từng giọt vội vã rơi xuống.

Thượng Quan Linh đi vào trong nhà, đã nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy nam nhân kiên cường lạnh lùng này khóc nức nở. Hắn nhắm mắt, thở dài nói: “Để Doanh nhi, được chôn cất an nghỉ đi.”

Lăng Dạ Tầm ôm Lăng Tiêu Doanh, vẫn bất động. Thượng Quan Linh đi tới, nắm vai của hắn: “Doanh nhi thấy người như thế, chắc chắn sẽ thương tâm. Nén bi thương đi, Dạ Tầm.”

Thượng Quan Linh ôm Lăng Tiêu Doanh ra ngoài, đặt vào quan tài.

“Con bé không thích bóng tối, nhất định không thích.” Lăng Dạ Tầm ngăn bàn tay đang muốn đóng quan tài của Thượng Quan Linh lại.

Thượng Quan Linh mím môi, thẳng người dậy, thất thần cười nói: “Nhưng dưới hoàng tuyền, nhất định, sẽ rất tối.”

Lăng Dạ Tầm bị thống nhắm mắt, chỉ một chặp, liền đem cửa quan tài vững vàng đóng chặt.

Từng xẻng từng xẻng, đất vàng lấp cổ quan tài bằng gỗ lại, cũng lấp luôn trái tim của Lăng Dạ Tầm.

“Thật ra, không phải là nàng.” Thượng Quan Linh quỳ gối trước mộ, nhẹ giọng nói.

Lăng Dạ Tầm rũ mắt, lông mi dày đặc chặn đau thương không ngừng lưu động trong mắt lại.

“Ừ, ta tin nàng.” Lăng Dạ Tầm bật cười.

Thượng Quan Linh giơ tay lên phủi phủi lá trên rơi trên mộ của Lăng Tiêu Doanh: “Mới vừa rồi, ta hẳn đã làm nàng bị thương rất nặng, người cũng chết rồi, còn sống, thì nên quý trọng.”

Lăng Dạ Tầm không trả lời, đưa mắt nhìn rừng cây lá đỏ khắp ngọn núi.

“Nhưng mà. Ta cũng không tin mình.”

Lam Anh ngồi ở trong đình Hồng Diệp phía xa, nghe được lời nói chân chân thật thật của Lăng Dạ Tầm. Chẳng qua là, người bên cạnh, đã sớm không còn ý thức, sắc mặt tái nhợt bất tỉnh tựa vào vai mình.

59. Chương 59: Mừng Tám Tháng Chạp

Chương 59 : Mừng tám tháng chạp

Edit : Diễm Mồ

Beta : kun'xih

Mừng tám tháng chạp, cả kinh thành ngập trong bầu không khí náo nhiệt. Bách tính bình dân đã tiến vào chuẩn bị chào đón giao thừa, bắt đầu là uống cháo mừng tám tháng chạp*, sau đó là quét dọn nhà cửa, xin hương, cúng ông táo, phong ấn, viết câu đối xuân, làm đồ tết, cho đến đêm ba mươi.

(*cháo mừng 8 tháng chạp: Dùng nếp, đậu, và các loại quả khô như táo, hạt dẻ, hạt sen...nấu thành. Bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc Đạo vào ngày này, nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau trong dân gian lưu truyền mãi thành tục lệ)

Khắp đường phố, mọi người lấy ra hoa quả khô của nhà mình, vừa làm việc vừa tán chuyện tạt nham.

Một vị thiếu phụ xoa xoa tay, nhìn mặt trời, mở miệng nói: “Thím Lý, mừng tám tháng chạp năm ngoái có tuyết rơi, sao năm nay lại không rơi nhỉ.”

“Tôi muộn, có lẽ buổi tối sẽ rơi.” Thím Lý lấy tay giữ mũ trên đầu nói, “Aizzz, ngày mốt là tang lễ của Vân Thường công chúa, đứa nhỏ đáng thương, sao lại bị bệnh chết.”

Thiếu phụ cũng tiếc hận: “Vân Thường công chúa có mắt bị tật, bệnh còn chưa chữa khỏi đã rời đi, thật đúng là đáng tiếc. Nghe tam ca ta nói, Vân Thường công chúa đối xử với mọi người vô cùng tốt, một chút đáng về kiêu ngạo của công chúa cũng không có.”

“Ừ, Tam ca nhà thím bao lâu rồi chưa về?”

“Sắp rồi, Lãm Vương Phủ làm tang sự, ắt phải bận rộn.”

Lúc này, một chiếc xe ngựa màu đỏ trên đỉnh chạm trổ hoa văn từ từ chạy đến. Thiếu phụ thu hoa quả khô cầm trong tay về, cùng với thím Lý nhượng đường. Xe ngang qua, gió thổi, rèm cửa cũng bị thổi lên, trong xe là một nam tử tuấn tú và một nữ tử cúi đầu không nói câu nào. Mặc dù không thấy khuôn mặt của nam tử, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự dịu dàng và cẩn thận kia.

Thiếu phụ ngăn người, đợi xe đi qua, không khỏi đỏ bừng mặt.

Thím Lý thấy thế, bắt đầu trêu chọc nàng: “Đó là đương kim Lễ bộ Thượng thư Lam Anh, chẳng lẽ cô động lòng xuân muốn bay lên hả?”

Thiếu phụ phụng phịu oán giận một câu, sau đó liền cầm giỏ quay về sân.

Bên trong xe, Lam Anh nhìn Đường Thái Nhi vẫn im lặng, cười khổ nói: “Thái nhi chẳng lẽ định cả đời không mở miệng sao?”

Mi mắt Đường Thái Nhi giật giật, khó khăn mở miệng: “Ta nghe được.”

“Sau đó thì sao?”

Đường Thái Nhi nặng nề thở một hơi, lắc đầu: “Không về nữa.”

Ba ngày trước, Đường Thái Nhi tỉnh lại ở phủ Thượng Thư. Sau khi tỉnh lại thì thấy Lam Anh đang nghiêng người cúi đầu nhìn công văn. Nàng an tĩnh nghe Lam Anh tự thuật tình cảnh chôn cất Lăng Tiêu Doanh ngày ấy xong, phát hiện mình lúc đó đã hôn mê bất tỉnh, nên khẽ thở dài. Rột cuộc vẫn không thể thấy Doanh nhi lần cuối.

Lam Anh để nàng nghỉ ngơi thật tốt, cũng nói cho nàng biết năm ngày sau là tang lễ của Vân Thường công chúa trong cung, nhưng lời Lăng Dạ Tầm nói trước mộ hôm đó thì một chữ cũng không đề cập đến.

Hiện giờ, Lam Anh và Đường Thái Nhi đang trên đường từ núi phía tây quay về phủ. Lam Anh cũng nói cho Đường Thái Nhi biết Lăng Dạ Tầm từng mấy lần tới đón nàng, nhưng bị Lam Anh hấn cự tuyệt.

“Mấy lần trước, ta từ chối hẳn là bởi vì giúp muội bớt giận. Nhưng chuyện đã quá ba lần, chờ chút nữa về phủ, hẳn nhất định vẫn đang chờ muội, muội nên về với hẳn đi.”

“Không về.” Ánh mắt Đường Thái Nhi trầm trầm, cảm giác được xe ngựa đang từ từ ngừng lại.

Vén rèm cửa, thân ảnh Lăng Dạ Tầm đang đứng vững bên cạnh tượng thạch sư. Mặc dù gió lạnh thấu xương, mặc dù nhìn hẳn cô độc, nhưng vẫn không thể che giấu được quý khí Vương giả.

Lam Anh dẫn đầu xuống xe ngựa, còn chưa đưa tay, Đường Thái Nhi cũng đã tự mình xuống.

Lam Anh cười nhạt, sau đó hướng về phía Lăng Dạ Tầm thỉnh an: “Vi thần tham kiến Lẫm vương.”

Lăng Dạ Tầm quay đầu lại, lướt qua vai Lam Anh nhìn về phía Đường Thái Nhi. Ánh mắt bình tĩnh, môi mỏng mím chặt.

Lam Anh liếc nhìn hai người, thở dài nói: “Ta vào trước.” Nói xong, liền để lại không gian riêng cho hai người.

Lăng Dạ Tầm di chuyển, vừa muốn bước lên trước, Đường Thái Nhi liền cau mày lui về sau một bước dài, lạnh nhạt nói: “Lẫm Vương gia, nếu không có chuyện gì, dân nữ vào phủ trước.” Nói xong, liền cất bước về phía trước, vòng qua Lăng Dạ Tầm, thân thể không có ý muốn dừng lại mà đi thẳng.

“Cùng ta trở về.”

Cước bộ của Đường Thái Nhi cứng đờ, người khác thuật lại so với chính tai mình nghe thấy lại khác nhau một trời một vực. Nàng dừng lại, khó khăn lạnh lùng mở miệng: “Trở về rồi sao? Lẫm Vương phủ từ trên xuống dưới, trên dưới một trăm người, tất cả đều nhận định ta chính là hung thủ, à, ngay cả người, cũng cho là ta, người để ta về thế nào đây?”

“Ta tin nàng, cuối cùng sẽ khiến mọi người, đều tin nàng.”

“Không thể nào.”

“Nếu như. Ta.” Bàn tay trong tay áo của Lăng Dạ Tầm nắm chặt thành nắm, nắm, lại từ từ buông ra, “Nếu ta cầu xin nàng trở về với ta thì sao?”

“Ta chịu đủ rồi, cũng cầu xin người buông tha cho ta đi.” Thanh âm của Đường Thái Nhi rất tỉnh táo, nàng cố gắng kiềm chế, môi dưới đã gần như bị mình cắn chảy máu, nàng không thể quay đầu lại, không thể nhìn hẳn.

Lăng Dạ Tầm nhìn bóng lưng kiên quyết của Đường Thái Nhi, mở miệng, cuối cùng không thể cưỡng cầu hơn nữa, nhưng hai mắt vẫn lẳng lặng nhìn người trước mặt.

Đã từ lâu, mình không biết tình yêu, chẳng biết thương tiếc. Hiện tại đã hiểu yêu là gì, đã biết quý trọng, thì lại mất đi tất cả.

Có lẽ mình sớm nên giống như mười ba năm trước mất đi tâm tư, tự khiến mình chết lặng.

“Ngày kia, sau tang lễ của Doanh nhi, cũng. Chính là ngày ta hưu thiê.” Giọng của Lăng Dạ Tầm rất thấp, lộ ra lạnh lẽo, cùng với gió lạnh, thổi vào trong tai Đường Thái Nhi

Như vậy khiến người ta khó mà chịu được, Đường Thái Nhi ôm cơ thể run rẩy bầy của mình, khó khăn cúi đầu, nhàn nhạt nói một câu: “Đa tạ Lẫm vương.” Dứt lời, trước mắt dần dần mờ hồ, nàng không dám do dự, không dám dừng lại. Một khắc bước vào phủ đệ kia, cổng lớn màu đỏ sau lưng từ từ đóng, kèn kety một tiếng, ngăn cách thân ảnh cô độc sau lưng kia với một thế giới khác.

Đường Thái Nhi ngồi bệt trên thềm đá, không để ý tới nô bộc sau lưng, không để ý tới mọi thứ, ôm bả vai, khóc run lên.

Không có âm thanh, không tiếng khóc, chỉ là nước mắt, không ngừng rơi xuống.

Lam Anh chậm rãi đi tới bên cạnh nàng, cau mày ôn nhu nói: “Nếu động tâm, cần gì tự làm khổ mình?”

Đường Thái Nhi ngẩng đầu lên, nhìn Lam Anh, nàng thút thít, lắc đầu, cặp mắt đỏ hoe: “Ta không thể, ta không dám. Hắn, hắn không thể vì ta, mà mất đi nhân tâm. Hắn không giải thích được, miệng người hoang đường, hắn không giải thích được”

Lam Anh thở dài, ngồi xuống, giơ tay lên lau nước mắt không ngừng chảy ra của Đường Thái Nhi, nhưng lau thế nào cũng không hết. Hắn cười nhạt, cười đến khổ sở: “Tự làm khổ mình, cuối cùng vẫn là vì hắn.” Nói xong, hai mắt của hắn khẽ rũ xuống, che giấu ghen tỵ trong mắt, “Tình này, nếu có ba phần dành cho ta, thì ta cả đời cũng không tiếc.”

Đường Thái Nhi nhìn Lam Anh, không khỏi khóc lớn hơn.

Nàng muốn nói thật xin lỗi, nhưng nàng lại không nói ra được, Lam Anh đối với mình dùng tình sâu vô cùng, có thể nào chỉ dùng một câu xin lỗi thì tắt cả tình nghĩa của hắn liền biến mất. Chẳng qua là, nói xin lỗi không được, cuộc đời này cũng vĩnh viễn nói không được.

Lam Anh, đời này, Đường Thái Nhi ta nợ người, vĩnh viễn cũng không thể trả.

“Lam đại ca, giúp ta điều tra một người, càng nhanh càng tốt.”

“Người nào?”

“Nữ đồ đệ của Giang Vô Nhai.”

Mùng mười tháng chạp, tang lễ của Vân Thường công chúa, theo lệ chôn cất của hoàng thất, tang lễ của công chúa, nhập táng vào Ti Nam lăng, chôn cùng châu báu theo đúng lễ và ngang một nửa cấp bậc của một hoàng tử, xứng với vận mệnh kim quan, mười nữ tỳ, mười nam phó.

Ngày đưa tang đó, bốn thị vệ mở đường, theo sau là mười tỳ nữ mặc tổ y (quần áo trắng), sau nữa là sáu người tấu nhạc tang. Lăng Dạ Tầm một thân bạch y, bảo hộ ở bên cạnh cỗ xe quan tài, đi theo sát. Về mặt lạnh lùng, đôi mắt vô thần.

Dân chúng hai bên đường đều cúi đầu, lặng lẽ hô công chúa yên nghỉ.

Trên tửu lầu, một nữ tử tuyệt sắc đứng bên cửa sổ nhìn Lăng Dạ Tầm, như đang hạ quyết tâm.

Hư thư trong tay, bị nàng hung hăng nắm chặt, chữ viết quen thuộc trên mặt giấy bị nắm không còn hình dạng.

Nàng bỗng nhiên cười, lẩm bẩm: “Người muốn, ta nhất định giúp người lấy được.”

Nữ tử duỗi ngón tay, nhảy cách xa cửa sổ, quay đầu lại, nhìn về nơi nam tử bạch y đang ngồi, khoe miệng nàng tràn ra một chút cười duyên, ôn nhu nói: “Sư huynh, đã lâu không gặp.”

Ứng Thiên Ngô uống một hớp trà, bàn tay chống cằm, híp mắt, thần sắc thông dong: “Quả thật rất giống.”

“Không giống, làm sao có thể làm được việc?” Đường Thái Nhi cười, giơ tay lên sờ sờ bộ mặt giả trên mặt, “Sư huynh phải giữ chân Vân Nhi tỳ lại, ta sẽ dễ dàng xử lý.”

Ứng Thiên Ngô gật đầu: “Ta sẽ giúp muội.”

“Giúp ta, Giang sư bá cũng có thể lấy lại tự do.”

Ứng Thiên Ngô không nói tiếp, buông cổ tay xuống, nhìn Đường Thái Nhi, do dự một lát mới nói: “Thân thể của muội.”

Đường Thái Nhi cười, giơ ngón tay lên ngăn trước môi mình, nhẹ nhàng nói: “Suyt, không thể nói, không thể nói.”

Ứng Thiên Ngô thấy vậy cũng không tiện hỏi nhiều, vốn là không liên quan đến hắn, cần gì phải lo lắng.

Ánh mắt Đường Thái Nhi lạnh như băng, nhìn mặt đất, vẻ láu táu thường ngày đã sớm không thấy nữa.

Giang Vân Nhi, Liễu Chiêu Vân.

Hay cho người, Vân Nhi tỷ, hay cho trò đùa mà người làm ra.

“Vân Nhi tỷ, người trình diễn đủ rồi, giờ tới phiên ta.”

Bàn tay uống trà của Ứng Thiên Ngô dừng lại một chút, nhưng chỉ là dừng một chút. Hắn vẫn đậm phong khinh mà uống trà, giống như người Đường Thái Nhi muốn đối phó cũng không liên quan đến hắn.

“Sao sư huynh không ngăn ta lại.”

Ứng Thiên Ngô cười cười: “Chẳng quan hệ tới ta.”

“Nàng là nữ nhi của sư phụ huynh.”

“Cũng chẳng phải là nữ nhi của ta, không phải sao?” Ứng Thiên Ngô nâng mắt lên, nhìn về phía Đường Thái Nhi, nói cực kỳ ung dung.

Đường Thái Nhi không khỏi bật cười, trên mặt khôi phục chút nhàn tản thường ngày: “Sư huynh quả thật không phải người thường.”

“Quá khen.”

“Vậy chúng ta, bắt đầu đi.”

Ứng Thiên Ngô liếc nhìn trà đã uống một nửa, thở dài, quên đi, cũng không phải là trà ngon, cần gì cố chấp.

60. Chương 60: Thiên Thượng Nhân Gian

Chương 60 : Thiên thượng nhân gian

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Khi mặt trời lặn, trong Lãm vương phủ một mảnh yên tĩnh, người người mặc tổ y vải thô, xung quanh đều là màu trắng, giống như tuyết rơi, nhìn kỹ mới biết là tang bố lễ (vải trang trí màu trắng trong đám tang).

Bên trong thư phòng phía nam, Lăng Dạ Tầm một thân bạch sắc thực cảm(gấm Tứ Xuyên), bên ngoài khoác áo choàng mỏng như tuyết. Hai mắt nhắm chặt, tay để ở thái dương, khuỷu tay trụ ở ghế vàng, khẽ nhíu mày, sắc mặt âm lãnh.

Hàn Thác gõ một tiếng mở cửa ra, thấy Lăng Dạ Tầm từ từ nâng đôi mắt sâu hóm lên, mới cung kính cúi đầu bẩm báo: “Người của phủ Thượng Thư nói, thư đã giao đến tay Đường phi nương nương.”

Hai mắt Lăng Dạ Tầm giật giật, có chút cứng ngắc gật đầu một cái.

Hàn Thác thấy Lăng Dạ Tầm không dặn dò điều gì khác, suy nghĩ một chút, hỏi: “Vương gia muốn uống trà không?”

Lăng Dạ Tầm khoát tay áo, “Không cần.”

“Vậy thuộc hạ xin cáo lui trước.”

Lăng Dạ Tầm không lên tiếng, nhìn ngọc bội trong tay đến gần người.

Hàn Thác vừa mới quay người, liền đụng phải Thượng Quan Linh đang mang theo nụ cười nhạt. Hắn lướt qua Hàn Thác liếc nhìn Lăng Dạ Tầm, khẽ thở dài, ý bảo Hàn Thác đi xuống đi.

Đợi người đi rồi, hắn mới chậm rãi mở miệng: “Chuyện buôn bán muối ở Giang châu đã làm xong, mọi người đang đợi mệnh lệnh tiếp theo của người.”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên gần cửa, là Thượng Quan Linh. Lăng Dạ Tầm cũng không ngẩng đầu, vẫn dùng ngón cái vuốt ve thân ngọc, tự nói một loại nỉ non: “Nàng nói, nàng chịu đủ rồi.”

Thượng Quan Linh mím môi, tỉnh táo nói: “Nàng hiện tại không thích hợp trở lại.” Cũng bởi vì thế, ban đầu hắn mới biết rõ Đường Thái Nhi không phải là hung thủ, nhưng vẫn cho nàng một chương, vì để nàng tạm thời rời đi. Nếu không làm vậy, lại càng khó khăn hơn.

Lăng Dạ Tầm ngẩng đầu lên, cười khổ mà nói một câu: “Cưới nàng, là vì muốn để nàng hạnh phúc, không phải theo ta chịu khổ. Khi vừa mới bắt đầu, ta đã không cho nàng cuộc sống nàng mong muốn. Nàng muốn cuộc sống điền viên, muốn vô câu vô thúc*. Mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì quay về, nhàn rỗi thì tản bộ bên dòng suối, cười nhìn mặt trời lặn, từ đó không hỏi chuyện giang hồ.”

(*Vô câu vô thúc: không bị quản thúc, kiềm chế, tự do tự tại.)

Thượng Quan Linh lắng lắng nghe, đợi Lăng Dạ Tầm nói xong, hắn mới cười khổ nói: “Sao ta lại không muốn, chẳng qua là, ta và người đều đang lúc tranh đấu, lún sâu vào vũng bùn, không thể thoát thân.”

Lăng Dạ Tầm cười nhạt, nụ cười kia làm Thượng Quan Linh thất thần.

Vang lên bên tai giọng nói trầm thấp của nam tử trước mắt kia, giống như một loại ma âm, đem tất cả thần trí của Thượng Quan Linh khóa lại.

“Hoa rơi nước chảy xuân đi vậy. Thiên Thượng Nhân Gian.”

“Chàng thật nhân nhĩ muốn chăm chút ẩm tử sa này.”

Trong phủ Thái tử, Lăng Thiên Mịch đang ngồi trong đình, dùng trà Long Tĩnh lau ẩm tử sa. Giọng Giang Vân Nhi truyền đến từ đỉnh đầu, Lăng Thiên Mịch ngẩng đầu nhìn lên, thấy nàng từ trên đình nhảy xuống, nhanh nhẹn tiếp đất.

Khóe miệng Lăng Thiên Mịch cong lên, cười cười: “Tâm tình tốt, tự nhiên nhân rồi tiện tay.”

“Hôm nay chôn cất Hoàng muội của chàng, chàng làm ca ca không ngờ lại không thêm nhìn một chút, thật đúng là bạc tình.” Giang Vân Nhi cười híp mắt, hướng về phía nam nhân trước mắt.

Lăng Thiên Mịch liếc mắt nhìn nàng, cười nói: “Vân Nhi thật hăng hái, chẳng lẽ tới xem người mình giết có chết sạch sẽ hay không?”

Giang Vân Nhi cúi đầu, cầm chén trà lên uống một hớp trà nóng, một hớp xuống bụng, mới buồn bã nói: “Rất sạch sẽ.”

“Lúc này Lăng Dạ Tầm, chắc chắn sẽ như con hổ không nanh, không hề có ý chí chiến đấu.”

Giang Vân Nhi cười, nghiêng người về phía trước, ôm cổ của Lăng Thiên Mịch: “Đúng vậy nha, làm sao có thể so với con báo mạnh mẽ trước mắt này?”

Lăng Thiên Mịch ngửa đầu cười lớn, tâm tình cực tốt muốn tới hôn Giang Vân Nhi, Cơ thể Giang Vân Nhi hơi cứng lại, hắn là theo bản năng né tránh.

Lăng Thiên Mịch nhướng mày, giơ tay lên nắm được cổ Giang Vân Nhi: “Sao vậy?”

Giang Vân Nhi cười duyên hai cái, nói: “Hơi đói bụng.”

“A?” Lăng Thiên Mịch thả ẩm trà trong tay ra, hai tay dùng sức, liền đem cả người Giang Vân Nhi kéo vào trong ngực, đúng như dự đoán nghe đối phương kinh hoảng a một tiếng.

Cũng tại giây tiếp theo đã khắc chế kinh hoảng của mình, thần sắc trở lại quỵến rũ.

Lăng Thiên Mịch ghé sát vào cổ Giang Vân Nhi, ngửi thấy hương thơm trên người nàng, khàn khàn nói: “Người có biết, trên người Vân nhi là Đan Văn hương, cần phải ở rất gần mới có thể ngửi được không?”

Sống lưng Giang Vân Nhi trong nháy mắt cứng ngắc, sau khi ý thức được, muốn tránh thoát, lại bị đối phương gắt gao giữ lại.

“Nếu Thái tử đã phát hiện, cần gì tiếp tục diễn nữa? !” Đường Thái Nhi có chút nổi giận, thế nhưng bàn tay Lăng Thiên Mịch giữ hai cánh tay của mình vẫn chắc như vậy. Hai tay bị khóa lại không thích hợp, không hề có bất kỳ cơ hội nào phóng độc.

Lăng Thiên Mịch cười, môi mỏng lướt xuống cổ Đường Thái Nhi: “Vì sao không diễn? Nữ nhân của Tam đệ. Ném thử một chút cũng không tồi.”

“Buông ta ra!” Đường Thái Nhi giận dữ, gắng sức đẩy hất ra. Ánh mắt Lăng Thiên Mịch trong nháy mắt lạnh lẽo, chợt đẩy nàng ngã trên bàn đá, ầm tử sa theo đó mà vỡ tan tành, cảm giác như ngọc vỡ, thanh thúy vui tai. Chẳng qua là lúc này, không ai thường thức, cũng không ai đau lòng.

“Tam đệ để người đến? Chắc chắn, rất hiển nhiên, người diễn trò, không diễn tốt bằng Vân Nhi.”

Đường Thái Nhi giận quá hóa cười: “Phải không?”

Lăng Thiên Mịch thấy nàng cười đến tuyệt sắc, trong mắt dâng lên dục niệm, khàn khàn cổ họng, trầm giọng nói: “Đã có chỗ nghi vấn, vậy không bằng chúng ta tiếp tục.”

Khóe miệng Đường Thái Nhi dần dần nhếch lên nụ cười thị huyết, ánh mắt kinh hoàng kia cũng chậm chậm trở nên tỉnh táo. Cuối cùng, dùng loại ánh mắt nhìn xác chết mà nhìn Lăng Thiên Mịch đang nằm trên người mình.

Lăng Thiên Mịch cau mày, nắm hai tay nàng bắt đầu dùng sức, nảy sinh độc ác hỏi: “Người cười cái gì? !”

Đường Thái Nhi nhẹ giọng, vẫn cười: “Ta cảm thấy, ta diễn không tồi.”

“Cái gì?”

“Giang Vân Nhi diễn ta, giết công chúa; mà ta diễn nàng.” Đường Thái Nhi dừng một chút, sau đó nheo mắt lại, lạnh lùng nói, “Giết. Người.”

Lăng Thiên Mịch kinh hãi, buông hai tay nàng ra, lui về phía sau mấy bước, vận công kiểm tra, vừa mới dùng sức, cổ họng liền căng thẳng, phun ra một ngụm máu đen.

“Người.”

Đường Thái Nhi cười, thưởng thức vẻ mặt thống khổ của Lăng Thiên Mịch: “Nàng ta giết công chúa, ta không cứu được; ta giết người, nàng ta cũng không cứu được.” Nói xong, nàng cười càng phát ra kiêu mị xinh đẹp, “Đương nhiên, độc này, sợ rằng ngay cả Giang Vô Nhai bị người giam trong ngục cũng không giải được.”

Hai mắt Lăng Thiên Mịch bắt đầu đỏ lên, khóe mắt bắt đầu rỉ ra máu tươi. Hấn loạn choạng, muốn bắt Đường Thái Nhi, người sau lại dễ dàng né tránh, giống như kiêu mèo vờn chuột.

“Ta không tin.”

Hai mắt Đường Thái Nhi lạnh lẽo, khóe miệng che giấu nụ cười: “Vào đời ba năm, ta chưa bao giờ tự chế độc giết người, bởi vì không cần thiết. Nhưng không làm, không có nghĩa là sẽ không làm.” Dứt lời, trong ống tay áo, một thanh chủy thủ bằng bạc, nhanh như chớp phóng về phía Lăng Thiên Mịch.

Khi trở lại bình thường, người trước mắt đã thất khổng chảy máu, hầu kết đã sớm bị đâm thủng, nhưng không dừng tại đó, mà cắm trên cột gỗ phía sau hắn. Ngân đao nhuộm đầy máu đen.

“Đại ca! !”

Tiếng rống giận vang bên tai, Đường Thái Nhi nghiêng đầu nhìn, Tứ hoàng tử Lăng Phong Minh đang phi thân tới đây.

Nàng hướng về phía Lăng Phong Minh thản nhiên cười, sau đó tung người, nhanh chóng thoát đi.

Lăng Phong Minh tới bên cạnh Lăng Thiên Mịch. Thứ hắn thấy chính là thi thể vô cùng thê thảm. Máu theo mắt chảy hết ra ngoài, hé ra khuôn mặt xanh xám của xác chết, thật khủng khiếp.

Cả người Lăng Phong Minh run rẩy, không dám tin. Đêm hôm trước ,đại ca vẫn cùng mình đánh cờ không ngờ lúc này đã rời xa nhân thế, chết thảm trước mắt. Trên trán hắn nổi gân xanh, cả người tức đến đỏ thắm, ngửa mặt lên trời rống: “Giang Vân Nhi, Lăng Phong Minh ta nhất định sẽ đem ngươi băm thây vạn đoạn!”

Rừng cây ngoại thành phía tây, Đường Thái Nhi liều mạng chạy trốn, bước chân sau khi chạy vào rừng cây càng loạn.

Trước mắt trở nên tối sầm, cả người rơi vào bóng tối, không có phương hướng.

Chân bị vấp, thân thể liền thuận thế ngã xuống.

Nhưng lại không ngã trên mặt đất.

Lam Anh ôm Đường Thái Nhi, cau mày hỏi: “Thái nhi?”

Đường Thái Nhi vùng vẫy dậy, hai mắt từ từ thấy được ánh sáng, chậm rãi nhìn Lam Anh. Nàng thoải mái cười một tiếng: “Rốt cuộc cũng trốn ra được.”

“Muội quá mạo hiểm.” Lam Anh thấp giọng quát lớn, cũng không nhẫn tâm trách mắng.

Đường Thái Nhi lắc đầu một cái, giơ tay lên, “Roạt” một tiếng, kéo mặt nạ da trên mặt xuống.

“Thái tử đã chết.”

Lam Anh đầu tiên là kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền đón nhận sự thật này, bởi vì, hắn biết, nếu như độc y Đường Cảnh muốn giết ai, người nọ, sống cũng không lâu.

Đường Thái Nhi đứng thẳng người, lại nói: “Giang Vân Nhi, ta để cho ngươi cũng ném thử tư vị oan uổng.”

Lam Anh cười cười, vuốt vuốt mái tóc vì chạy mà bị rối của Đường Thái Nhi: “Muội thật là.”

“Trong vòng bảy ngày sẽ không động đến nàng ta, đợi lúc nàng ta bị truy nã phải chạy trốn khắp nơi, ta sẽ xuất thủ, giải quyết nốt nàng.”

Lam Anh không nói gì, nhìn Đường Thái Nhi đang thu mặt nạ da người về, tiếp tục đi hướng phủ Thượng Thư. Hắn thật hi vọng, khiến nữ nhân này cách xa phân tranh, cách xa giang hồ. Chẳng qua là, điều hắn hy vọng, lại cũng không phải điều nàng muốn. Nàng muốn, đã không còn là nhàn vân dã hạc* ban đầu.

(* Nhàn vân dã hạc (): mây thanh thoi nhàn rồi, hạc hoang dã tự do.)

“Sau đó, muội có dự định gì?”

Lam Anh đuổi theo, đi bên cạnh nàng, mở miệng hỏi.

Về mặt Đường Thái Nhi có chút hoảng hốt, theo bản năng bóp mạch môn ở tay phải của mình: “Đi một bước, tính một bước.”

“Không có ý định trở về?”

“Không trở về được.” Đường Thái Nhi hơi cúi đầu, rũ mắt, bàn tay nắm mạch môn khẽ dùng sức. Sự đau đớn ở đó, khiến tình thần tỉnh hơn nhiều, “Mấy ngày nữa, ta tính về nhà, cùng cha mẹ đón giao thừa.”

Hai mắt Lam Anh chuyển một cái, cúi đầu nhìn về gò má Đường Thái Nhi, bộ dạng như là muốn nói lại thôi.

Cuối cùng chỉ bất đắc dĩ thở dài, nói: “Mười sáu tháng giêng là sinh nhật của muội, đến lúc đó, ta muốn tặng muội một phần hậu lễ.”

Đường Thái Nhi cười, ngẩng lên nghiêng đầu hỏi: “Là gì vậy?”

Lam Anh lắc đầu, lại có chút thần bí: “Chưa đến hạn ba năm, không thể nói.”

Đường Thái Nhi càng thêm mơ hồ, cười hỏi: “Sao lại hạn ba năm?”

Lam Anh cười nhạt, không trả lời nữa, cất bước đi về phía trước. Đường Thái Nhi bất đắc dĩ nhún vai một cái, đi theo.

Lam Anh suy nghĩ chốc lát, dường như trở lại ba năm trước.

Có người cười nói: “Con bé đã muốn đi, chúng ta không muốn con bé biết chuyện đã phát sinh, càng không muốn để nó hận người.”

Còn có người nói: “Nếu người vẫn yêu con bé, hãy đối tốt với nó, trở thành chỗ dựa của nó.”

61. Chương 61: Tuyết Rơi Tháng Chạp

Chương 61 : Tuyết rơi tháng chạp

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Hoàng ngũ nữ Tiêu Doanh, tự Vân Thường công chúa. Tuyên Tông năm thứ ba mươi lăm, Mẫu ý Lận phi Tạ thị. Tuyên Tông năm thứ bốn mươi tám, mừng bốn tháng chạp, công chúa qua đời, bệnh nặng, chết yếu. Hưởng thọ mười tám. Sau đổi thành Tương Dung Công chúa.

Hoàng Thái tử Thiên Mịch, tự Mậu Đức thái tử. Tuyên Tông năm thứ hai mươi ba. Mẫu thuận Kỳ phi Khuất thị. Tuyên Tông năm thứ bốn mươi tám, mừng tám tháng chạp, Thái tử qua đời, bệnh nặng, chết yếu. Hưởng thọ hai mươi lăm tuổi. Sau đổi thành Minh Tuyên thái tử.

Tuyên Tông bốn mươi tám năm, đã định trước không có năm thái bình. Giang Nam thì lũ lụt, Giang Tây thì ôn dịch lan tràn, bắc có ngoại dịch xâm lấn, trong có tang lễ trùng trùng.

Thái tử chết đi, Tuyên Tông hoàng chỉ sau một đêm mà tóc đã bạc trắng, lửa giận thiêu đốt tâm phế, nằm trên giường ba ngày không dậy nổi.

Có mười lăm Hoàng tử, hai mươi Hoàng nữ, tranh nhau đến xem, trông nom xung quanh. Tại biên cương nơi xa Hoàng tử thứ hai là Hiền vương, Lăng Dịch Kiều cũng chạy suốt đêm trở về, canh giữ ở trước giường.

Cùng thời gian đó, Dạ Chiêu quốc treo thưởng ba vạn lượng hoàng kim, ruộng tốt trăm mẫu để truy nã Giang Thị Vân Nhi, nguyên nhân không rõ, chỉ biết là phạm vào tội lớn không thể tha thứ.

Sáng sớm ngày hôm đó, sắc trời vẫn lơ mờ, bên trong lăng mộ của Thái tử, một nữ tử quỳ gối trước quan tài thạch anh, sắc mặt âm trầm, hai mắt rơi lệ.

Nàng cắn chặt môi dưới, hai bàn tay đặt lên đùi, nắm lại thật chặt.

“Mịch, là ta hại chàng.” Giọng Giang Vân Nhi run rẩy, trong không khí giá rét càng lạnh cực điểm, “Chàng muốn thiên hạ, ta cuối cùng không thể cho chàng, lại đẩy chàng xuống hoàng tuyền. . . .” Cổ họng nghẹn lại, cơ thể Giang Vân Nhi đổ nghiêng, miễn cưỡng chống trên đất không để người ngã xuống. Một ngụm máu xanh đen từ miệng phun ra.

Nàng cười thảm: “Hay cho Đường Thái Nhi người, ta thật sự đã xem nhẹ người. . . .”

“Người cũng đã xem nhẹ Lăng Dạ Tầm.”

Một giọng nói ôn nhuận như ngọc vang lên từ phía sau, Giang Vân Nhi ngay lập tức nhìn sang. Trước mắt thoáng qua một bộ bạch y, cẩn thận nhìn kĩ, đúng là Ứng Thiên Ngô với mái tóc bạc trắng.

Giang Vân Nhi ngồi thẳng lên, lau vết máu ở khóe miệng: “Làm sao huynh vào được đây.”

“Muốn đến, tự nhiên sẽ có thể.”

“Đường Thái Nhi cho huynh lợi ích gì? Lại khiến huynh giúp nàng ta chứ? !” Hai mắt Giang Vân Nhi đỏ lên, độc trào lập tức vươn ra, đánh úp về phía Ứng Thiên Ngô.

Ứng Thiên Ngô khẽ thở dài, giơ tay lên hơi đẩy ra, liền khiến Giang Vân Nhi trở lại bên cạnh quan tài thạch anh. Hắn nói: “Đừng tiếp tục dùng nội lực, cẩn thận lấy mạng của người.”

“Đây chẳng phải là dụng ý của huynh sao? Sư! Huynh!” Từng câu từng chữ, Giang Vân Nhi hung tợn nhìn nam nhân trước mắt.

Nam tử thanh nhã cỡ nào, sạch sẽ cỡ nào, không ăn khói lửa nhân gian cỡ nào.

Chính bởi vì như vậy, Giang Vân Nhi cảm thấy rất chướng mắt, mới cảm thấy rất đáng hận.

Người như vậy, vĩnh viễn đều cao cao tại thượng, tồn tại trong bọn họ luôn là phép tắc của quân tử. Bọn họ nhốt chặt mình, cũng dùng những thứ ấy để đánh giá người. Cho dù người ăn không đủ no mặc không đủ ấm, bọn họ vẫn muốn yêu cầu người không thể vì nghèo mà khuất phục quyền thế. Nếu không bọn họ sẽ lắc đầu với người, cười rồi mắng người là thâm độc? Bọn họ vĩnh viễn không thấy được là do người bất đắc dĩ, sẽ không thấy được vì sao người lại như thế. Thứ bọn họ nhìn thấy chỉ là người đã sa đọa, người bị khuất phục.

Ứng Thiên Ngô ngồi xuống, mi sắc thông dong, nâng tay bắt mạch cho Giang Vân Nhi. Giang Vân Nhi hất tay ra, cười nói: “Sư huynh tự mình hạ độc, hôm nay cần gì phải tới giả mù sa mưa mà hỏi thăm. Là sợ ta không chết sao?”

“Ta chưa bao giờ phóng độc với người, chẳng qua là làm người nội tiêu công tán mà thôi.” Giọng của Ứng Thiên Ngô êm ái, giống như đang nói chuyện phong nhã.

“Cái này so với giết ta có gì khác nhau? Các người giết nam nhân ta yêu nhất, hôm nay lại muốn phá hủy tất cả của ta!”

Ứng Thiên Ngô cau mày, lạnh nhạt nói: “Người cũng phá hủy mọi thứ của người khác, giết người họ yêu nhất.”

“Đáng đời bọn họ.”

Ứng Thiên Ngô cười, đôi môi khẽ chạm vào nhau, giọng nói ác độc vô cùng: “Người cũng vậy.”

Lồng ngực Giang Vân Nhi bị kiềm hãm, giận đến mức trào một ngụm máu xanh đen.

Ứng Thiên Ngô lắc đầu một cái, đứng dậy, phui phui quần áo của mình, giơ tay lên hất mấy sợi tóc trắng rũ xuống trước ngực ra phía sau, hắn không muốn nhìn thấy. Tiếp theo rũ mắt nhẹ giọng nói: “Thứ gì nên trả cuối cùng cũng phải trả. Ta bao che cho người lần thứ nhất, nhưng không bảo vệ được người lần thứ hai, tự giải quyết cho tốt đi.”

Dứt lời, Ứng Thiên Ngô xoay người đi. Bạch y như sương, tóc trắng như tuyết, mang theo một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại không làm mất phần ôn nhuận kia.

Giang Vân Nhi rũ xuống nắm chặt quả đấm, rồi từ từ buông ra, tựa vào trước quan tài thạch anh, lầm bầm: “Các người cảm thấy chẳng đáng, mà ta lại không oán không hối.”

Nói xong, nàng ta lại cười, cố gắng đứng dậy, nằm dọc theo quan tài, nhìn Lăng Thiên Mịch hai mắt đã nhắm chặt trong quan tài. Mặc dù gương mặt đó đáng sợ như vậy, nhưng trong mắt nàng, vẫn như lần đầu tiên nàng gặp, khiến cho nàng cảm thấy ấm áp, cảm thấy tuần mỹ.

“Trời lạnh thế này, sao người lại ngồi trong tuyết, không lạnh sao?”

“Ta cho ngươi cơm ăn, nhưng ngươi phải đồng ý về phủ với ta? Làm người của ta?”

Năm ấy, nàng bốn tuổi, hấn bảy tuổi.

Nàng trở thành nha hoàn của hấn, trở thành bí mật của hấn.

Ứng Thiên Ngô từ Hoàng lăng trở ra, tránh khỏi quan binh canh giữ, cước bộ không chậm không nhanh đi về hướng rừng núi phía trước.

“Nếu sư huynh không ghét bỏ, có nguyện đền đáp minh quân? Ta tin, sau này Dạ nhi làm Hoàng đế, nhất định sẽ là một Hoàng đế cần chính ái quốc, là một vị vua tốt.”

Ứng Thiên Ngô nán lại cước bộ, nhìn lên trời, những bông tuyết phiêu tán rơi xuống.

Hạt tuyết rơi trên mặt hấn, vừa xuống, đã tan ra. Hấn giống như tinh linh tuyết, mang lạnh giá đơn thuần đẹp đẽ đứng ở trong rừng.

Hấn híp mắt, vắng bên tai là lời của Đường Thái Nhi. Hấn khẽ mỉm cười, lạnh nhạt tự nói: “Có lẽ, không tồi.”

Ngày mười lăm tháng chạp, Dạ Chiêu quốc đón trận tuyết đầu năm, tuyết rơi nhiều đến mấy ngày, chỉ trong thời gian ngắn, đã trắng xóa một mảng.

Lăng Dạ Tầm ngồi ở bên trong Tiêu Doanh hiên, từ trong đình nhìn bên ngoài đã được bao một lớp trắng bạc. Ánh mắt lạnh như băng.

Ngọc bội trong tay lại bị hấn vô thức vuốt ve, lò sưởi bên cạnh đã sớm không hề bay khói. Cơ thể hấn cũng đã đông cứng từ lâu, nhưng hấn vẫn không nhận ra, chỉ an tĩnh nhìn ra xa, ánh mắt không có tiêu điểm.

Thượng Quan Linh đạp tuyết, đứng trong hành lang dài ở đằng xa, nhìn người trong đình như không còn sinh khí, không khỏi chán nản.

Từ khi Lăng Tiêu Doanh rời đi, Đường Thái Nhi bị lưu, lại chưa từng thấy Lăng Dạ Tầm có phản ứng hoặc động tác gì khác.

Mỗi ngày đều ngồi ở trong đình, không cười, không giận, không nói lời nào. Giống như vạn vật trong thế gian vạn đều không liên quan đến hấn, không vào cung, không ra phủ. Có người tới hành thích, không tránh, không né; có người hạ độc, không tránh, không cự tuyệt.

“Hoa rơi nước chảy xuân đi vậy. Thiên Thượng Nhân Gian.”

Đúng vậy, hấn đang chờ chết, hấn sống mà không thể yêu.

Nhưng người này, không nên là hấn.

Thượng Quan Linh mím chặt khóe môi, quyết định chủ ý, xoay người rời đi.

Giục ngựa đi tới phủ Thượng Thư, không để ý đứa bé giữ cửa ngăn lại, cứ sải bước xông vào trong phủ, hắng giọng hô to: “Đường Thái Nhi, ra đây cho ta!”

Lam Anh nghe huyền oán, đi tới tiền đường, nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Thượng Quan Linh. Hấn cười nhạt, hỏi: “Không biết Thượng Quan công tử tìm Thái nhi có chuyện gì?”

“Ta có việc tìm nàng nói chuyện, gọi nàng ra ngoài gặp ta.”

Lam Anh sai nô bộc: “Đi, gọi Thái nhi ra đây.”

“Vâng, chủ tử.”

Thượng Quan Linh nhìn Lam Anh, sắc mặt không mấy thân thiện. Lam Anh mời hấn vào nội đường, sai người thêm lò sưởi, châm trà nóng. Bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, chút ý dừng lại cũng không có. Lam Anh nhấp một hớp trà nóng, quan tâm hỏi: “Lâm Vương điện hạ hiện nay tốt không?”

“Không tốt.” Thượng Quan Linh chẳng kiêng dè, trực tiếp trả lời, uống một hớp trà, liền quẳng chén trà ngã trên bàn, “Đang chờ chết.”

Lam Anh ngẩn người, sau đó bật cười lắc đầu.

Nam tử kia, vất vả cả đời tranh đấu không ngớt, chỉ vì để muối muối có cuộc sống bình yên. Nhưng hôm nay, người đã không còn, hân, chắc hẳn cũng mất đi lý do tranh đấu rồi.

Đường Thái Nhi lộ ra vẻ ngái ngủ, đi tới, quần áo mùa thu trên người đã sớm đổi thành áo gấm hồng nhạt viền lông măng, từng sợi tóc rũ xuống, lại có vài phần hoạt bát dễ thương.

Nàng giương mắt nhìn Thượng Quan Linh, liền trực tiếp đi tới bên cạnh lò sưởi, ngáp một cái hỏi: “Mới sáng sớm, tới đây làm gì?”

Thượng Quan Linh dừng một chút, do dự hồi lâu mới nói: “Người định lúc nào thì về?”

Đường Thái Nhi có chút kinh ngạc, nàng không ngờ người hận mình đến thấu xương như Thượng Quan Linh lại hỏi câu này. Nhưng chẳng qua là kinh ngạc, sau đó nàng liền lắc đầu, kiên quyết nói: “Không về.”

“Không được.” Thượng Quan Linh phủ định hoàn toàn.

Lam Anh tiếp tục làm người ngoài cuộc, sau khi kéo hai bên bình phong, liền bắt đầu uống trà thưởng tuyết.

Đường Thái Nhi cười lạnh nhú mày: “Người nói không được thì không được sao?”

Thượng Quan Linh thở dài, nâng chén trà lên, rồi lại để xuống, buồn bã nói: “Người có biết, hân đang tìm cái chết.”

“Cái gì?”

Tim Đường Thái Nhi đập thành thịch, không rõ lý do: “Cái gì tìm chết?”

“Sau hôm đó, hân tự nhốt mình trong Tiêu Doanh hiên, không những không nói gì, có người gây bất lợi cho hân, hân cũng chỉ chịu đựng. Nếu không phải là Hàn Thác trông nom, hân đã sớm chết đến ngàn vạn lần. Mấy ngày nay, hân lại hạ lệnh không cho bất kỳ kẻ nào vào Tiêu Doanh hiên, như thế, có người muốn giết hân, hân chỉ còn con đường chết.”

Đường Thái Nhi giận dữ, một cước đạp trúng lò sưởi, loảng xoảng một tiếng, Nàng che giấu đau khổ ngồi trên đất.

Lam Anh vội vàng đặt chén trà xuống ngồi bên cạnh: “Muội tự lấy mình ra tức giận cái gì? !”

Thượng Quan Linh toát mồ hôi: “Nàng rõ ràng là trút giận lên lò sưởi mà.”

Đường Thái Nhi đau đến nhe răng, ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Linh: “Con người của hân, người tự quản đi, tìm ta làm cái gì?”

Thượng Quan Linh cúi người xuống, nhìn thẳng Đường Thái Nhi, vẻ mặt hân nghiêm túc, chữ chữ như ngọc: “Con người của hân, nếu ngay cả người cũng không quan tâm, còn ai quản được nữa?”

Đường Thái Nhi hơi cúi đầu, đau đớn ở mũi chân dần mất đi. Nàng cười khổ tự nhủ, nếu như, nếu như ta mệt mỏi thì sao? Lúc này trở về, rồi lại rời đi, chẳng phải sẽ càng tổn thương hân sao?

“Chỉ ít.” Thượng Quan Linh nói, ít nhiều cũng có chút khẩn cầu, “Chỉ ít, đi khuyên hân một chút.”

Đường Thái Nhi hé miệng mỉm cười, ngẩng đầu lên nói: “Được, ta theo người trở về.”

Lam Anh trong lòng bị kiềm hãm, nắm chặt tay Đường Thái Nhi, nhưng cuối cùng bắt đầu buông lỏng ra, cười nhạt: “Ta đi sai người chuẩn bị xe.”

“Ừ.”

Đường Thái Nhi mới ra đến tiền đường, đứng ở bên ngoài, bông tuyết lững lờ rơi trên vai. Thế giới của Đường Thái Nhi trong nháy mắt yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có vô số bông tuyết chậm rãi rơi xuống. Nàng cười ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời bao la đầy tuyết.

Thượng Quan Linh gọi nàng ở phía sau, nàng cũng không có phản ứng.

Cho đến khi cánh tay ngọc bị người ta đụng phải, nàng mới quay đầu nhìn lại. Miệng Thượng Quan Linh đang hé ra rồi đóng lại nói cái gì đó.

Tiếc là Đường Thái Nhi không nghe được, nàng hướng về phía Thượng Quan Linh cười nhẹ nói: “Chúng ta đi thôi.”

Thượng Quan Linh ngẩn người, gật đầu một cái, nói: “Đi thôi.”

62. Chương 62: Ta Đã Trở Về

Chương 62 : Ta đã trở về

Edit : Diễm Mỗ

Beta : kun'xih

Khi Đường Thái Nhi nhìn thấy Lăng Dạ Tầm, mũi nàng đau nhức, hai mắt cũng đỏ hoe. Người nọ ngồi trong tuyết, áo choàng tím nhạt trên người đã sớm bị tuyết phủ đầy vai, tóc dài đen như mực rủ xuống lung tung, bị gió thổi khẽ bay. Hắn rũ mắt, cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay. Lông mi dày, mang theo băng tuyết, không biết là nước mắt đông lại, hay là sương mù làm ra.

Đường Thái Nhi che miệng, cước bộ không chút dừng lại mà lao tới.

Thượng Quan Linh ở phía xa, nhìn thân ảnh màu hồng hung hăng ôm pho tượng khắc tuyết kia. Thở dài, im lặng không tiếng động rời khỏi Tiêu Doanh hiên.

“Dạ nhi đáng ghét!” Giọng Đường Thái Nhi nghẹn ngào, nước nở mắng.

Cơ thể Lăng Dạ Tầm cứng đờ, hai mắt rũ xuống đã lâu từ từ nâng lên, ánh mắt lưu động, chớp chớp lông mi, nước tuyết theo lông mi nhỏ xuống.

Thải nhi.

Khóe miệng hắn giật giật, cảm nhận giá lạnh trên người đã được vòng ôm phía sau xoa tan đôi chút. Cũng không lâu lắm, hắn lại nhắm hai mắt. Một giọt lệ từ khóe mắt chảy ra, theo trên gương mặt trắng bệch, trực tiếp lăn xuống.

Đường Thái Nhi tiếp tục khóc, hai cánh tay rõ ràng không ôm trọn bờ vai của hắn, nhưng lại hung hăng ghì chặt hắn, chỉ sợ hắn không nhìn thấy nàng, sợ hắn không biết có người sau lưng quan tâm hắn.

“Dạ nhi, không nên có bộ dạng như vậy được không? Ta và chàng đều phải sống thật tốt có được không?” Đường Thái Nhi nghẹn ngào, dán khuôn mặt vào lưng Lăng Dạ Tầm, đáng chất không ngừng lan ra khóe miệng.

Bàn tay nắm ngọc bội của Lăng Dạ Tầm dần dần nắm chặt, hai mắt nhuộm men say, giống như mọi thứ trước mắt, mọi thứ bên tai đều là mộng cảnh. Hắn cười, bởi vì quá lâu không nói gì, giọng nói khàn khàn: “Thải nhi, những gì về chúng ta?”

Chúng ta. Hắn không nói nàng – ta, mà là chúng ta.

“Ừ, chúng ta.” Đường Thái Nhi khịt mũi, rơi nước mắt, giọng nói cố gắng nhẹ nhõm: “Chúng ta cùng nhau vui vẻ bước tiếp, không được từ bỏ, vĩnh viễn cũng không được từ bỏ.”

Khóe miệng Lăng Dạ Tầm bày ra chút ý cười, ngọt ngào nhưng cũng mang theo khổ sở.

Không ai có thể bảo đảm ngày mai, không ai có thể giữ vững lời thề, chẳng qua khác nhau là thời gian dài hay ngắn thôi. Hấn xoay người, nhìn Đường Thái Nhi khóc đến mặt đỏ lựng, giơ tay lên, gạt lệ ở hai má nàng, hấn nhẹ nhàng nói: “Chúng ta trở về Vong Xuyên cốc, ta và nàng cùng sống những ngày bình thường, có được hay không?”

Đường Thái Nhi nín khóc rồi cười, giang hai cánh tay ôm cổ hấn, dán vào trong ngực hấn. Nàng thật vui vẻ, lòng đầy vui sướng, nói không ra một câu một chữ nào.

Nàng muốn nói, được, chúng ta rời khỏi đây, chúng ta về nhà.

Nhưng nàng không thể ích kỷ như vậy, câu này của hấn, với nàng thế là đủ.

“Dạ nhi ngốc, không thể.” Đường Thái Nhi tựa cằm trên cổ Lăng Dạ Tầm, khoe miệng nàng hé nụ cười khổ, nói, “Nếu chàng từ bỏ mọi thứ, cùng ta quy ẩn núi rừng, chính là phụ thiên hạ, phụ những trung thần đã theo chàng hơn mười năm nay.”

Lăng Dạ Tầm ôm lấy Đường Thái Nhi, giọng nói ngắt quãng, nhưng từng chữ rõ ràng: “Lăng Dạ Tầm ta nguyện phụ thiên hạ, cũng không phụ nàng.”

Đường Thái Nhi cười, rồi khóc, nàng cắn chặt môi dưới, khó khăn nói: “Đồ ngốc, Chàng có thể. Không phụ cả hai. Ta nguyện tồn tại cùng giang sơn của chàng.”

Nàng còn nói: “Tại sao có thể, phụ sự hy sinh vô ích của Doanh nhi chứ? Thiên hạ này, quá mệt mỏi quá mệt mỏi, chàng muốn bảo vệ chăm sóc tốt cho nàng, chỉ chàng mới có thể. Ha ha! Ta, nam nhân của Đường Thái Nhi ta, xứng với Dạ Chiêu quốc này!” Nói xong, lệ trong mắt, không ngừng rơi xuống, ầm thấp rơi trên vai Lăng Dạ Tầm.

“Đi, ta đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cái gì có được không?” Đường Thái Nhi đưa tay mình về phía Lăng Dạ Tầm.

Màu tuyết trắng như sương.

Gió lạnh tựa như đao.

Lăng Dạ Tầm nắm tay nàng. Đôi môi khẽ run.

“Được.”

Đường Thái Nhi kéo Lăng Dạ Tầm lên, nở một nụ cười, ôm cánh tay hấn. Đưa tay phải toàn bộ tuyết phủ trên vai hấn xuống, trong nháy mắt những bong tuyết bị phủi rơi xuống tan thành nước.

“Chúng ta vào nhà đi.” Đường Thái Nhi giật giật ngón tay, đan lấy mười ngón tay của hấn.

Vừa giật xong, nàng chợt nhào vào trong ngực Lăng Dạ Tầm, trước mắt một mảng đen kịt, nàng làm nũng nói: “Ta mệt quá, chàng bế ta đi.”

Đôi mắt không tìm được tiêu điểm, nàng định nhắm lại, không để cho bất kỳ ai khác phát hiện.

Lăng Dạ Tầm cười, một tay ôm nàng như yêu cầu, tay khác nâng hai chân nàng lên, khẽ dùng sức, bế ngang người nàng. Khoe miệng Đường Thái Nhi cong lên, nhắm hai mắt tựa trên ngực hấn, giọng nói đầy ngọt ngào: “Dạ nhi, tối nay, ta muốn ôm chàng ngủ.”

“Được.”

“Dạ nhi, ta không thích chàng mặc xiêm y màu vàng, rất khó coi. Nhưng long bào lại là màu vàng, làm sao bây giờ? Không bằng về sau chàng mặc long bào màu tím được không?”

“Được.”

“Dạ nhi mặc màu tím là đẹp nhất, giống như chàng bây giờ, thật đẹp, ta rất thích.”

“Tất cả nghe theo nàng.”

Tất cả mọi việc ta đều nghe nàng, chỉ cần nàng không rời đi, chỉ cần nàng luôn ở bên cạnh ta, chuyện gì cũng có thể.

Thượng Quan Linh cùng mấy người Lâm Mục đang ở trong đình trò chuyện gì đó, chỉ thấy Lăng Dạ Tầm ôm Đường Thái Nhi đi vào. Từ sau khi chôn cất Lăng Tiêu Doanh xong, Lâm Mục và Hàn Thác đều hiểu Đường Thái Nhi không phải là hung thủ, cho nên lúc này gặp nàng, tự nhiên cũng không hề có hận ý như trước nữa. Huống chi, nàng hiện tại cũng được coi là công thần, kéo Lăng Dạ Tầm quay về.

Đường Thái Nhi mở hai mắt ra, chớp chớp, tầm mắt khôi phục bình thường, nàng thần nhiên cười, từ trong ngực Lăng Dạ Tầm nhảy ra ngoài, cười nói: “Ta ngủ thiếp đi mất.”

Trên mặt Thượng Quan Linh đầy nụ cười, mở miệng tán dương: “Đường phi nương nương của chúng ta quả nhiên công lực thâm sâu.” Dứt lời, đôi mắt phượng nhìn về phía Lăng Dạ Tầm.

Lâm Mục và Hàn Thác đã sớm đứng dậy, cùng nhau cúi người: “Vương gia.”

Sắc mặt Lăng Dạ Tầm vẫn vậy, dặt tay Đường Thái Nhi, ngồi vào ghế chủ vị, để Đường Thái Nhi ngồi yên trên đùi của mình. Mặt Đường Thái Nhi đỏ lên, vội vàng muốn đứng dậy: “Không được không được, Này, nhiều người như vậy mà!”

Lăng Dạ Tầm giống như đang ôm hài tử, ôm Đường Thái Nhi vào trong ngực, hai tay mười ngón đan chéo, khóa hông nàng lại: “Không có gì không được.” Hắn vẫn đậm phong khinh nói.

Thượng Quan Linh đã sớm cười đến nghiêng ngả, Hàn Thác then thùng cúi đầu, làn da ngăm đen lại bắt đầu phỉm hồng.

Lâm Mục bối rối, ho khan hai tiếng, nói: “Vương gia, hiện giờ, ngài định tiếp tục thế nào?”

Lăng Dạ Tầm uể oải, khoe miệng cong lên nụ cười tà: “Các người đoán xem, hoành phi bằng gỗ sau Huyền Đức điện, chiếu thư sẽ viết tên ai?”

Thượng Quan Linh cười to, ngữ khí kiên định: “Còn phải đoán sao? Dĩ nhiên là Lẫm vương.”

“Vậy việc bây giờ phải làm, chính là bảo vệ chiếu thư này, đến khi lão Hoàng quy tiên.”

“Nếu muốn bảo vệ tốt, như vậy không thể giữ Tứ Hoàng tử lại.” Đường Thái Nhi rũ mi, lạnh nhạt nói.

Lăng Dạ Tầm thưởng thức liếc nhìn Đường Thái Nhi, khoe miệng cong lên, “Không sai.”

Thượng Quan Linh gõ bàn một cái, hai mắt nhìn Đường Thái Nhi mới nói: “Các người có biết, Thái tử là do ai giết chết không?”

Hàn Thác nhỏ giọng: “Không phải Giang Vân Nhi, người bí mật của hắn sao?”

Thượng Quan Linh lắc đầu một cái, dùng cằm chỉ chỉ Đường Thái Nhi: “Là Đường phi nương nương vĩ đại của chúng ta.”

Cơ thể Lăng Dạ Tầm chấn động, đôi mắt nổi lên cơn thịnh nộ: “Ồ đồ!”

Đường Thái Nhi bị dọa cho sợ đến rụt cổ lại, muốn từ trong ngực Lăng Dạ Tầm thoát đi. Lại bị người sau lần nữa khóa vững trên đùi, hắn lo lắng khiển trách: “Nếu như nàng xảy ra việc gì, nàng bảo ta. . . .”

Thượng Quan Linh thấy Lăng Dạ Tầm cả nửa ngày không nặn ra được một câu hoàn chỉnh, liền ngáp ngáp nói tiếp: “Người bảo Vương gia chúng ta sống thế nào đây”

Lăng Dạ Tầm bắn tới ánh mắt sắc như dao, chặn đứng quyền phát biểu của Thượng Quan Linh.

Dạ Chiêu quốc, mười sáu tháng chạp là một ngày lễ nhỏ, tục gọi là đảo nha hoặc là cầu răng. Ở dân gian, nhà bình thường không có điều kiện ăn mặn, thì bữa ăn thịt này gọi là bữa ăn ngon. Ngày mười sáu tháng chạp là bữa ăn ngon cuối cùng trong một năm, ngày này, tất cả các hộ, có tiền hay không có tiền, đều phải tìm thức ăn ngon để ăn một bữa.

Ngày hôm đó chưa tới giữa trưa, Đường Thái Nhi đã lôi Lăng Dạ Tầm mặt quần áo bình thường ra khỏi Vương phủ.

Kinh thành là nơi tụ hội nhiều món ngon, nhưng Lăng Dạ Tầm lại chưa bao giờ ra ngoài nếm qua, từ trước đến giờ đều là đầu bếp trong phủ nấu gò, thì hẳn ăn cái đó. Lúc đặc biệt, cũng chỉ là Lăng Tiêu Doanh cố ý nấu cho hắn những món khác mà thôi.

Đường Thái Nhi nghe Thượng Quan Linh nói chuyện này xong, trực tiếp đập bàn, giận dữ khiển trách Lăng Dạ Tầm không biết tiêu bạc, không hiểu thế nào là xa hoa!

Vì vậy, vào lễ Đảo Nha này, lừa hắn ra ngoài, cất trong ngực đầy ngân phiếu, nhiệt độ kia, so với áo bông còn khiến Đường Thái Nhi thấy ấm hơn.

Đường Thái Nhi cũng coi như kẻ có tiền, hùng hùng hổ hổ đi trên đường. Dừng lại ở một quán ăn cay, kéo Lăng Dạ Tầm vào trong.

Tiểu nhị thấy hai người có khí chất phi phàm, trang phục đắt tiền, liền vội vàng làm ra vẻ mặt tươi cười nghênh đón: “Hai vị công tử mời lên nhả gian trên lầu ~”

“Đem các món ăn trên biển của quán ngươi mang lên một lượt, mang thêm hai vò rượu ngon.” Đường Thái Nhi hào phóng gọi món.

Lăng Dạ Tầm ngồi đối diện mang ý cười trong mắt, lẳng lặng cho phép nàng.

Đường Thái Nhi thấy tiểu nhị định đi xuống, lại vội vàng ngăn lại: “Khoan đã~!”

“Công tử còn có gì phân phó?”

“Mua bánh Lưu Nhã ở phía tây, bánh nhớ rưới nước gà, bánh hoa Vân Nam; Mây quả ở phố nam, nhớ chọn quả ngọt mua về cho ta, ta cho người gấp đôi bạc ~”

“Được ạ ~” Tiểu nhị cười cúi người, thu bạc, lui ra ngoài.

“Phốc, Thái Nhi sao lại thành ra thế này?”

Một tiếng trêu chọc vang lên ngoài cửa, Đường Thái Nhi và Lăng Dạ Tầm nghe tiếng nhìn ra, không phải là ai khác, chính là sư huynh tóc trắng như tuyết, Ứng Thiên Ngô.

Thấy người thân vô cùng hưng phấn, Đường Thái Nhi vẫy vẫy tay: “Sư huynh, tới đây ngồi đi.”

Lăng Dạ Tầm đứng dậy, ngồi vào bên cạnh Đường Thái Nhi, để trống vị trí đối diện.

Ứng Thiên Ngô nhìn thấy Lăng Dạ Tầm, khẽ cúi người: “Thảo dân ra mắt Lãm Vương điện hạ.”

“Hai người chúng ta đang cãi nhau, huynh không cần mất tự nhiên như vậy.” Đường Thái Nhi cười hì hì vừa nói.

Ứng Thiên Ngô liếc nhìn sắc mặt của Đường Thái Nhi, đem vẻ lo lắng che giấu trong đáy mắt, vung áo lên, ngồi xuống ghế.

“Bệnh của phụ hoàng có chuyển biến gì tốt không?” Lăng Dạ Tầm thử độ ấm của trà, cảm giác nhiệt độ thích hợp, mới lấy cho Đường Thái Nhi, rót cho nàng một chén trà đầy.

Ứng Thiên Ngô lắc đầu nói: “Độc tính của Hoàng thượng, quá sâu. Ít nhất, đã mười năm. Hôm qua Thái nhi bắt mạch cho Hoàng thượng, cũng tìm ra.”

Đường Thái Nhi thở dài: “Ừ, nhưng chuyện này chúng ta không thể hỏi nhiều, không ngờ Thái tử lại cho Hoàng thượng ăn quả độc suốt mười năm.”

“Loại độc này điều chế phức tạp, chắc do Vân nhi điều chế, ngày hôm trước ta đi tìm nàng ấy, chính nàng cũng không có giải được.”

Đường Thái Nhi mím môi: “Độc được này, sợ nhất là đoán sai, càng sợ ngấm vào máu. Độc của Hoàng thượng đã ngấm vào can tì huyết phế (gan, lá lách, máu, phổi) từ lâu, có thể kéo dài tính mạng đến nay, đã là kỳ tích.”

Lăng Dạ Tầm gật đầu một cái, trong lòng có chút phức tạp, im lặng hồi lâu mới nói: “Có thể để người không chịu thống khổ rời đi hay không?”

Ứng Thiên Ngô: “Có thể, nhưng mà, càng không thống khổ, người sẽ rời đi càng nhanh. Hết đau, cũng là đòi mạng.” Dứt lời, ánh mắt có chút phức tạp nhìn về phía Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi cảm nhận được ánh mắt đó, vội vàng ngẩng đầu, đôi mắt căng thẳng, ý bảo Ứng Thiên Ngô đừng nói tới bất kỳ chuyện gì của mình.

Ứng Thiên Ngô cười nhạt, hướng về phía Lăng Dạ Tầm nói: “Ngày hôm nay lạnh, hai người các người ăn chút dầu mỡ và cay đi, tốt cho cơ thể của các người.”

Lăng Dạ Tầm ngẩn người, cười gật đầu: “Ừ, người còn hiểu được lý thuyết y học dưỡng sinh, tiểu nữ tử này, lại chỉ biết làm loạn.” Nói xong, bắt đầu dĩ nhiên nhéo mũi Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi không cam chịu nói: “Đâu có? ! Ta mới không cần vì cái này cái kia mà làm khổ cái bụng của mình á!”

63. Chương 63: Tân Hoàng Đăng Cơ

Chương 63 : Tân hoàng đăng cơ

Edit : Diễm Mỡ

Beta : kun'xih

Ứng Thiên Ngô cười lãnh đạm, uống một hớp trà, nhìn cảnh tuyết bên ngoài cửa sổ không nói thêm gì nữa.

Ba người ăn một bữa lớn, thuận tiện tới phủ Thượng Thư ngồi một lúc.

Đường Thái Nhi đề nghị chơi ngựa treo, sau đó bị toàn bộ thành viên phủ định, trời sắp tối rồi, Lăng Dạ Tầm dẫn Đường Thái Nhi về nhà, Ứng Thiên Ngô tiếp tục ở lại phủ Thượng Thư.

Về tới phủ, chân Lăng Dạ Tầm còn chưa chạm đất lại phải vào cung.

Đạo này tương đối căng thẳng, chúng Hoàng tử tranh giành chức quân. Trước đó vài ngày Lăng Dạ Tầm đã thả lỏng không ít, cũng may kế hoạch đã được vạch trước, đa số cựu thần trong triều gần như đều ủng hộ hắn, cũng có Hoàng hậu chống lại, bản thân lão Hoàng đế cũng chưa hề do dự, biết người hạ độc mình là ai.

Lúc này, thiên thời địa lợi nhân hoà, tất cả mọi việc, đều chỉ có một kết quả.

Lập Lăng Dạ Tầm làm Thái tử, chính là nguyện vọng của mọi người.

Vả lại, Lăng Dạ Tầm có năng lực tuyệt hảo, hữu dũng hữu mưu, Nhị Hoàng tử hữu dũng vô mưu, có thể hành quân đánh giặc, làm Hoàng đế xã tắc thiên hạ hay không lại không khách quan; Tứ Hoàng tử tính tình quái đản, ham nữ sắc, nên không thể làm người khác tâm phục khẩu phục, cũng không thể là vua. Những Hoàng tử khác, vụn vặt một mâm, cũng chỉ là dã lang muốn cướp thịt để ăn.

Tuyên Tông hoàng chinh chiến cả đời, dành được thiên hạ, nhất định phải truyền thừa kế.

Bàn về phẩm cách, bàn về giao thiệp, bàn về thủ đoạn.

Lăng Dạ Tầm là lựa chọn hàng đầu.

Đường Thái Nhi ngồi một mình trong đình, ngẩn người nhìn mặt hồ.

Mọi việc đều đã được định đoạt, Dạ nhi, cuối cùng đã trở thành chủ nhân của thiên hạ này.

Đêm xuống, Đường Thái Nhi nằm bên cạnh Lăng Dạ Tầm giả vờ ngủ say, đợi Lăng Dạ Tầm ngủ rồi, nàng mới xoay người, đối mặt với hắn, tung Mê Hồn tán ra.

Vỗ tay hai cái, thấy Lăng Dạ Tầm không có phản ứng, nàng để nguyên áo đứng dậy, mặc áo choàng lông chồn vào, thâm vận nội lực, bay ra phòng ngủ.

“Đã đợi lâu.” Đường Thái Nhi nắm nắm áo choàng, hướng về phía người đứng trong tuyết đã lâu nói một tiếng xin lỗi.

“Không sao, đây là tin tức người muốn.” Bách Hiểu Sinh giao túi gấm vào tay Đường Thái Nhi.

Giang hồ Bách Hiểu Sinh, khác với mật thám, không phải tùy tiện ra một ít bạc là có thể mời đến được. Bách Hiểu Sinh tên thật Trương Lưu Vân, một năm trước, Đường Thái Nhi đã cứu phụ thân hắn một mạng, lúc ấy cũng không đòi báo đáp, liền lưu lại nhân tình.

Trước đó vài ngày, Đường Thái Nhi có chuyện muốn hỏi, Trương Lưu Vân không nói hai lời liền tiếp nhận.

Đường Thái Nhi vuốt ve túi gấm trong tay, nói: “Chuyện này, về sau nếu có người muốn điều tra. . . .”

“Lưu Vân nhất định không nói một chữ.”

Đường Thái Nhi yên tâm cười cười, từ trong ngực lấy ra một bình sứ, giao cho Trương Lưu Vân.

“Đây là?”

“Giang hồ có người muốn giết người, có người muốn tìm người. Thuốc này ít nhiều có thể bảo vệ tính mạng cho người, gặp nguy hiểm, uống một viên, sẽ chết giả, sau mười hai canh giờ, sẽ tỉnh lại.”

Thuốc giả chết, lưu truyền giang hồ đã lâu, nhưng chưa bao giờ có người gặp qua.

Trương Lưu Vân kinh hãi, vội vàng đẩy thuốc cầm trong tay trở về: “Đường công tử đối với phụ thân ta đã là đại ân khó báo, sao có thể nhận thần dược quý như vậy chứ.”

“Không sao, nhận đi.” Đường Thái Nhi không muốn dây dưa, trực tiếp nhét thuốc vào trong ngực hắn, sau đó xoay người rời đi.

“Giang thành Hồng Diệp sơn trang, tộc Tần thị. Trang chủ Tần Hào Lâm, sinh thời tổng cộng có ba người con trai. Một người Tần Vân, con trai thứ hai Tần Mục, con trai thứ ba Tần Anh. Mười hai năm trước, sơn trang huyết tẩy thê thảm, con trai thứ ba Tần Anh chạy trốn, lại bị bắt, được Hình gia cứu giúp, sau đổi tên thành Lam Anh. Trải qua hơn mười năm, ngoài lâu chủ Tiêu Vũ lâu trước sau thích giết chóc, các chủ Hoa Phong các, Mộ Dung gia, độc y Đường Ngân Tử, thần y Liễu Á vì Tần thị báo thù.”

Đường Thái Nhi ngồi im bên hồ, giấy Tuyên Thành bị nàng nắm chặt trong tay.

Đôi mắt như nước lẳng lẳng nhìn mặt hồ đã sớm kết băng, toàn là tuyết. Gió lạnh thổi qua, lại thổi những bông tuyết kia bay lên, có một ít bay vào trong cổ áo nàng.

Nàng dường như không biết mình đang run rẩy, là bởi vì tuyết lạnh, hay là chân tướng lạnh thấu xương này.

Bàn tay khẽ mở ra, giấy trong tay sớm đã bị bóp nát vụn bay theo gió, trong phút chốc đã biến mất không còn một mảnh.

Nàng đứng lên, hai chân đã đông cứng từ lâu, càng ngày càng thường xuyên mất đi thính giác và thị giác, khiến cho nàng từng khắc từng khắc đếm ngược thời gian của mình. Ngửa đầu, nhìn bóng đêm đen kịt, nàng thở sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, một bóng người đang lẳng lẳng nhìn nàng.

Lăng Dạ Tầm tựa trên cột, trong mắt vẫn không cách nào đè nén dao động.

“Nàng chịu đựng như thế, chính là vì để người tiếp tục sống tốt, để người làm quân làm vua, người không nên phụ nàng.”

“Nàng không nói, nàng không chịu nói nguyên nhân, thay vì làm rõ mọi việc, không bằng tiếp tục duy trì cái bề mặt yên ả này.”

“Thật ra thì, nàng chưa bao giờ nhẫn tâm.”

Từ rất lâu rồi, hắn đã biết. Khi lần thứ hai nhìn thấy Ứng Thiên Ngô hắn đã biết Đường Thái Nhi đã trúng kịch độc, loại độc khó giải này, Ứng Thiên Ngô không có sức, Giang Vô Nhai cũng không có cách nào.

Một kiếm kia, vốn nên đâm hắn, độc này, vốn nên là hắn chịu.

Nàng không đành lòng để hắn tự trách, không đành lòng để hắn lại chịu sinh ly tử biệt. Cho nên nàng vẫn giấu, vẫn dùng thuốc để kéo dài sinh mệnh của mình, chờ đến ngày hắn xưng vương.

Đau nhức tiêu tan, sẽ lấy mạng; kéo dài tính mạng, thống khổ vô cùng.

Lăng Dạ Tầm lặng lẽ nhìn Đường Thái Nhi, nhìn nàng lại ngẩng nhìn hai mắt, bước đi loạn choạng, từ từ đi về phía phòng ngủ.

Hắn im lặng không tiếng động theo phía sau, trông chừng nàng, sợ nàng bị ngã, sợ nàng bị lạc hướng.

Chẳng qua là, chờ đợi như vậy, lại không giữ được thật dài thật lâu.

Thì ra là.

Thì ra là trời cao để cho nàng và ta gặp nhau, để cho chúng ta yêu nhau, mà không được nắm giữ nhau cả đời.

Tuyên Tông năm bốn mươi tám, hai mươi ba tháng chạp, Tuyên Tông vương Lăng Kỳ Chương băng hà, hưởng thọ bảy mươi hai, hiệu Dạ Minh Hoàng.

Ngày tang lễ lớn đó, đội ngũ quốc táng trùng trùng điệp điệp, như Trường Xà trận (chiến thuật trên chiến trường), từ đại nội Hoàng cung chậm rãi lên đường.

Phần đông đội ngũ đi đầu mở đường đều mặc cẩm y vệ màu trắng.

Đoàn lễ nhạc thổi nhạc thương tiếc đi phía trước, mấy trăm đội cung nữ, thái giám theo sát phía sau, hoặc khiêng hoặc nâng mang theo y giấy hàng mã, linh bài và dụng phẩm táng lăng.

Một đám hòa thượng đầu tóc không chút biểu tình, vừa gõ mõ, vừa đọc tụng đến sinh kinh, nối đuôi ở phía sau.

Mười tám người khiêng linh cữu rất lớn của Hoàng đế từ từ đi về phía trước, Lăng Dạ Tầm choàng áo tang lấy thân phận Thái tử hai tay đỡ quan tài bước theo để cữu; Phía sau là xe kéo toàn bộ Hoàng tử Hoàng nữ, hậu cung Hoàng phi; Sau nữa là chư thần bách quan xếp theo thứ tự cấp bậc, cuối cùng là hàng loạt quân đội đi sát hộ tống.

Cả đội ngũ đông hơn vạn người, đập vào mắt người ta đều là bạch y, xe ngựa đều được khoác lên ngân hoa lụa trắng. Đội ngũ đưa tang kéo dài giống như một con sông trắng chậm rãi theo dòng, trang nghiêm, bi thương lại trầm túc.

Đến giữa trưa, quốc táng hàng dài đến Hoàng lăng, lăng mộ nguy nga, dưới ánh nắng chói chang giữa buổi trưa càng làm tăng khí thế Đế vương. Về sau chủ trì lễ quan, làm một bài lễ bái hiến tế long trọng chưa từng có.

Theo như lễ nghi, Tân hoàng phải đợi sau quốc táng bảy ngày mới được lên ngôi.

Bảy ngày túc trực bên linh cữu, do Thái tử dẫn đầu, quỳ lạy ở trước lăng cữu Hoàng đế, cung kính thành tâm dâng hương đọc tụng công đức của Đế vương khi còn sống, mở con đường rộng lớn sau khi tái sinh.

Bảy ngày qua đi, Lăng Dạ Tầm liền chuẩn bị lên ngôi Tân hoàng.

Thượng Quan Linh cau mày ngăn lại nói: “Quá sớm, khó tránh khỏi khiến người ta chỉ trích.”

Lăng Dạ Tầm chỉ lẳng lẳng cúi đầu, cười khổ nói: “Ta không có thời gian đợi.”

Thượng Quan Linh không nói, hẳn không hiểu suy nghĩ trong lòng Lăng Dạ Tầm, nhưng chỉ biết rằng hẳn không thể chờ đợi.

Đường Thái Nhi cười cười, vỗ vỗ gương mặt Lăng Dạ Tầm nói: “Dạ nhi thật là nóng vội.”

Lăng Dạ Tầm cười cầm tay Đường Thái Nhi, môi mỏng khẽ mở: “Vội để nàng làm Tân Hoàng hậu của ta.”

Mùa đông lạnh lẽo, tuyết trắng bay bay, trong Hoàng thành bao phủ bởi màu trắng, càng ngày càng trắng, gác chuông ở bốn phía cổng thành vừa được gõ vang, âm thanh xuyên suốt từ bình minh đến chạng vạng, vang vọng đến từng góc ngách trong kinh thành, lòng người phấn chấn.

Toàn bộ cổng trong Hoàng cung vào giờ khắc này đều mở rộng, vạn hộ trong kinh thành đều mở cửa, dân chúng vui vẻ ca hát rồi nhảy múa, chỉ vì hôm nay là ngày mừng một tháng giêng, ngày Tân đế lên ngôi cũng là ngày bắt đầu năm mới.

Ngôi sao mai đầu tiên, trước Chiêu Hoa điện nguy nga, nghi thức vũ lâm sôi nổi hăng hái, uy phong bát diện, từ hơn mười bậc thềm ngọc rộng lớn sừng sững sán sát, kéo đến hết tầm mắt, nhảy múa đón gió, chính khí vô cùng.

Thượng Quan Linh và Lâm Mục đầu đội mũ sa chính tề chia nhau đứng vây quanh trước cửa cung Hoàng Cực điện. Cả người mặc triều phục trang trọng, hai tay chặt cầm ngọc khuê (dụng cụ bằng ngọc dùng trong nghi lễ của vua chúa thời xưa, trên nhọn dưới vuông), bước chân thong dong mà vượt qua Lăng Ba đến ba cây cầu bạch ngọc, sau đó đi theo bách quan, cung kính đi về phía trước, ngang qua quảng trường rộng lớn trước điện, dọc theo cấp bậc chuẩn bị vào triều.

Tuyết Mai phía bên phải Chiêu Hoa điện nở rộ như nghênh đón đội ngự tiền thị vệ thân đeo trường kiếm, đi ngang qua hành lang điện, Lăng Dạ Tầm tử y lộng lẫy dẫn đầu đi phía trước. Trước điện người chủ trì cao giọng tuyên cáo: “Dạ —— Chiêu —— thịnh —— thế, Tân —— hoàng —— đăng —— cơ ——”

Trên cung điện hùng vĩ, quần thần lập tức đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên, cao giọng nói: “Dạ Chiêu thịnh thế, thỉnh Lãm Vương điện hạ đăng cơ!” Âm vang trầm bổng.

Đội Lăng Dạ Tầm đi tới chính giữa, người chủ trì tiếp tục nói: “Đăng cơ!”

Mấy cung nữ xinh đẹp như hoa cầm vương miện trong tay đi tới, khay bội sức (đồ trang sức đeo ở đai áo), nối đuôi nhau, hai đầu gối quỳ xuống đất, cung kính dâng lên từng thứ. Có mỹ nhân mặc hoa phục khác khéo léo mở rượu, cẩn thận gỡ mũ quan trên đầu hân xuống, đeo Kim Lưu Châu Vương Miện lên đầu hân, sau đó lấy áo choàng dệt kim tuyến ra dâng bằng hai tay. Chỉ thấy cánh tay Lăng Dạ Tầm khẽ vung, áo choàng mỏng manh như cánh ve đã khoác lên hai vai rộng rãi của hân.

Người chủ trì vung tay lên, mỹ nhân và cung nữ đồng loạt lui ra.

Mắt phượng của Lăng Dạ Tầm liếc xuống chúng thần đang cúi người khom lưng dưới bậc, hai tay hướng hai bên khẽ hất, áo choàng tung bay, cực kỳ phóng khoáng ngồi xuống ghế rồng. Ánh nắng mặt trời buổi sớm vừa lúc chiếu lên người hân, kim quan chói mắt, áo choàng lộng lẫy. Trong khoảng thời gian ngắn, lại rực rỡ khiến mọi người không mở ra được mắt.

Cùng lúc đó, hai bên đại điện, đàn sáo lễ nhạc tấu vang, trên quảng trường tiếng lễ bái lập tức ập tới, vang mãi bên tai.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Bên trong Kính Thủy uyển, Đường Thái Nhi ngồi trong lầu gác, nhìn cây khô ngoài cửa sổ mà ngán người. Bên tai chợt vang lên tiếng sáo nghênh ngang không ngừng, triều bái kia thật là rung động đến tâm can, xuyên qua tầng tầng tường cung, truyền vào trong tai của nàng. Nàng ngửa đầu nhìn trời xanh bao la, khóe miệng lơ đãng cong lên nụ cười vui vẻ.

“Trời lạnh như thế, sao lại ngồi cạnh cửa sổ lâu vậy!”

Một tiếng quả trách vọng đến từ phía sau, Đường Thái Nhi quay đầu lại, chỉ thấy Ứng Thiên Ngô đang cầm chén sứ đứng ở cửa, vẻ mặt không tán thành.

Đường Thái Nhi ngượng ngùng cười, điều chỉnh thân thể, “Sư huynh, không cần khẩn trương như vậy.”

Ứng Thiên Ngô nhìn Đường Thái Nhi, cất bước vào nhà, đặt chén sứ lên bàn bên cạnh Đường Thái Nhi, mở miệng, “Hiện tại, muội cũng phải hiểu cách chăm sóc thân thể của mình, uống thuốc này đi.”

Đường Thái Nhi le lưỡi, mở nắp chén ra, thoáng hỏi, “Bổ thêm canh Cầu? A, làm phiền sư huynh rồi.”

Ứng Thiên Ngô làm như không nghe thấy gì xoay người thở dài, đi tới bên cạnh đóng cửa sổ.

“Sư huynh, không ai nhìn thấy huynh nấu thuốc này chứ?” Đường Thái Nhi nói xong, ngửa đầu khổ sở uống cạn toàn bộ thuốc bên trong.

“Không có, Thái nhi, chẳng giấu được bao lâu nữa, muội tính nói với điện hạ thế nào?” Ứng Thiên Ngô đứng đối diện Đường Thái Nhi, khẽ cau mày, hai mắt như nước nhìn nàng đầy quan tâm.

Đường Thái Nhi có chút mệt mỏi nằm nhoài trên bàn, đẩy chén không ra xa, nghe Ứng Thiên Ngô nói thế, cũng chỉ rử mắt, không lên tiếng.

Ứng Thiên Ngô cúi đầu nhìn gò má Đường Thái Nhi, Đường Thái Nhi ngẩng đầu, hướng về phía Ứng Thiên Ngô cười ngây ngô, “Cũng được, hiện tại muội có thể nói là công thành lui thân.”

“Thiên hạ của Hoàng đế, lại mất đi một người có thể chia sẻ.”

“Dạ nhi. . . .” Đường Thái Nhi vui đùa trong khuỷu tay, líu ríu, “Sư huynh, khi nào Dạ nhi ư trở lại vậy?”

“Điện hạ vừa mới lên ngôi, có rất nhiều chuyện phải xử lý, sợ rằng lát nữa vẫn chưa tới được.”

Ứng Thiên Ngô vừa dứt lời, tiếng bước chân thùng thùng đơn giản đáp lại vang lên, hai người nhìn về phía cửa, tỷ nữ Mật Nhi mang trên mặt nụ cười, hướng về phía Đường Thái Nhi cúi người, mở miệng nói: “Nương nương, Hoàng thượng đang đến đây, nương nương cần phải ra ngoài nghênh đón?”

“Bãi triều rồi sao? Nhanh vậy.” Đường Thái Nhi cười nói, “Ta rất lười, cũng không muốn nhúc nhích.”

“Nàng gần đây càng lúc càng lười.” Một giọng nam trầm thấp từ tính vang lên sau lưng Mật Nhi, dọa Mật Nhi sợ đến mức vội vàng xoay người lại, nhìn thấy Lăng Dạ Tầm, vội vàng cúi người hành lễ, “Nô tỳ ra mắt hoàng thượng.”

Lăng Dạ Tầm khoát tay áo, sai Mật Nhi đi xuống.

Đường Thái Nhi nhìn Lăng Dạ Tầm một thân hoa phục tử bào, trên mặt kim ti lướt mây bay, bàn long trông rất sống động. Không nén được cảnh đẹp ý vui mà cười, không hổ là tướng công của mình, y phục này mặc thật quá chói mắt.

Ứng Thiên Ngô cười nhạt khom người, “Thần, bái kiến hoàng thượng.”

Lăng Dạ Tầm gật đầu, “Hai người các nàng vừa nói chuyện gì vậy?”

Đường Thái Nhi đứng lên, sải bước đi đến bên cạnh Lăng Dạ Tầm, ôm khuỷu tay của hắn, cười cong mi, “Chúng ta đang suy nghĩ, chừng nào chàng sẽ tới xem ta, không nghĩ tới chàng lại nhanh như vậy!”

Trên khuôn mặt lạnh của Lăng Dạ Tầm bật kín một tầng ôn tồn, vỗ má Đường Thái Nhi, “Tại sao có thể để Đường Phi độc nhất của ta một mình ở Kính Thủy uyển chứ.”

Ứng Thiên Ngô mỉm cười, cúi mắt, “Hoàng thượng, Đường phi nương nương, thần cáo lui trước.”

Lăng Dạ Tầm cười nói: “Ừ, Thiên Ngô, ngày mai người theo ta cùng lên triều. Chúc Được Tư tổng quản, hi vọng sẽ không mai một người.”

“Tạ hoàng thượng, Thiên Ngô cáo lui.”

Đường Thái Nhi nhìn thân ảnh của Ứng Thiên Ngô đi xa, bỗng xuất thần, chợt cảm thấy gương mặt đau nhói, ghé mắt phát hiện hung thủ đang hung hăng véo thịt mình.

“Này, thả ra, Dạ nhi thôi!”

Đôi mắt Lăng Dạ Tầm đầy bá đạo, ngữ điệu lại âm ỉm, “Nếu nàng đứng gần nam nhân khác như vậy lần nữa, đừng trách trẫm phải làm bạo quân.”

Hai mắt đang lờm lờm của Đường Thái Nhi trong nháy mắt cong thành một đường, “Ta chợt muốn ăn bánh chèo rồi.”

“Ừ?” Lăng Dạ Tầm buông lỏng tay ra, nhìn Đường Thái Nhi xoa mặt, “Nghĩ như thế nào lại muốn ăn bánh chèo rồi?”

Đường Thái Nhi hít hà trong không khí, “Bởi vì ta ngửi thấy mùi dấm chua, ta mà ngửi thấy mùi dấm liền muốn ăn sủi cảo.”

Sắc mặt Lăng Dạ Tầm tối sầm, “Tốt lắm, Ái phi của ta thì ra đang chê cười ta.”

Đường Thái Nhi cười to, lập tức hướng về phía Lăng Dạ Tầm làm mặt quỷ.

Khóe miệng Lăng Dạ Tầm cong lên nụ cười xấu xa, lách mình một cái ôm Đường Thái Nhi vào trong ngực, trầm giọng hỏi bên tai: “Ái phi có biết, cười nhạo đương kim thánh thượng là đắc tội gì không?”

Đường Thái Nhi bị Lăng Dạ làm thế khiến bên tai nhột nhột, rụt cổ lại, “Hoàng thượng tha mạng! !”

“Muộn rồi.” Lăng Dạ Tầm tàn nhẫn tuyên bố, ngay sau đó, cánh tay vung lên cầm hai chân Đường Thái Nhi, vừa nhấc đã bế nàng lên.

“A a!” Đường Thái Nhi túm được vạt áo Lăng Dạ Tầm, “Chàng muốn làm gì? !”

Lăng Dạ Tầm híp mắt lại, nhíu mày nói: “Dĩ nhiên là xử nàng!”

“Dạ nhi khôn khiếp! Xử thì chàng cởi quần áo ta làm gì? !”

“Ừ, như vậy có vẻ thuận tiện hơn.”

“. A a! Chàng làm gì mà cũng cởi quần áo mình? !”

“Khắp thiên hạ ai cũng biết trẫm chỉ yêu Đường phi, hình phạt như vậy sao có thể để cho Ái phi một mình chịu đựng?”

“Chàng Ừm.”

Diễm: Chặc chặc... Cảnh sau chắc độc giả cũng biết là gì rồi a~... *cười gian* Hắc hắc hắc... Sắc nữ cụt hứng chưa?

64. Chương 64: Kết Thúc

Chương 64 : Kết thúc

Edit : Diễm Mỗ

Beta : kun'xih

Sau khi Lăng Dạ Tầm nhẹ nhàng muốn một lần, liền không hề động tới Đường Thái Nhi nữa, chỉ là cẩn thận ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu hít hương thơm trên tóc nàng.

Đường Thái Nhi hắt hơi một cái, cười nói: “Dạ nhi ơi, ta rất muốn về Vong Xuyên cốc một lần.”

Giọng Lăng Dạ Tầm rầu rĩ, ôm Đường Thái Nhi, để cho lưng nàng càn sát mình, hần cười nhạt, giọng nói ôn nhu: “Được.”

“Lần trước ở lâu như vậy, chúng ta cũng chưa cùng nhau nhìn mặt trời mọc, mặt trời lặn. Chẳng biết không? Mặt trời mọc và mặt trời lặn ở Vong Xuyên cốc, vô cùng đẹp.”

“Xem mặt trời mọc, nàng thức dậy nổi sao?” Lăng Dạ Tầm cười, giơ tay lên nhéo mũi Đường Thái Nhi.

“Sao lại không thể? !” Đường Thái Nhi cười hì hì, xoay người chui vào trong ngực Lăng Dạ Tầm, ngẩng đầu hôn lên môi hắn, còn háo sắc liếm liếm, “Có phu quân ở đây, cái gì ta cũng làm được hết.”

Lăng Dạ Tầm cười, nén vị đắng chát nơi khóe miệng, ôm Đường Thái Nhi vào lòng, để nàng không nhìn thấy nụ cười đã sớm không cách nào giữ lại của mình. Hắn nhắm chặt hai mắt, cắn chặt răng, tim đau, gần như khiến hắn hít thở không thông.

“Thái nhi.”

“Ừ?”

“Ngày mai, ta muốn chiêu cáo thiên hạ, để nàng làm Hoàng hậu của ta.”

Đường Thái Nhi cười ha ha, cắn một cái lên vai hắn, trêu nói: “Không muốn, có bản lĩnh chàng ôm ta ngồi lên ngai vàng của chàng đi.”

“Được, chỉ cần nàng đồng ý.” Lăng Dạ Tầm lật người một cái, để cho Đường Thái Nhi nằm trên lòng ngực của mình, “Nàng nguyện ý không?”

Đường Thái Nhi nhắm mắt lại, khóe môi nhếch lên nụ cười, không trả lời, làm như cơn buồn ngủ đến.

Lăng Dạ Tầm cũng không ép hỏi, giơ tay lên dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, từng chút, từng chút, hòa cùng nhịp tim, kèm theo đau lòng.

“Chúng ta, ngày mai về Vong Xuyên cốc.”

Lăng Dạ Tầm nhẹ giọng nói, sợ gây ồn đến nàng. Thấy người trong ngực không có phản ứng, không khỏi kinh hãi, hắn ngậy gốc đuôi ngón tay ra tìm kiếm hơi thở của nàng.

Vào lúc này, Đường Thái Nhi bỗng mở hai mắt ra, giây tiếp theo cong đôi mắt cười: “Sao vậy?”

“Không sao, ta nói, ngày mai chúng ta sẽ về Vong Xuyên cốc.”

“Được!” Đường Thái Nhi quay đầu lại, hôn lên khóe môi Lăng Dạ Tầm, ánh mắt yêu mị vô cùng, “Phu quân, có mệt không?”

“Không mệt.”

Đường Thái Nhi cười ha ha hai tiếng, rút hai cánh tay ngọc từ trong chăn gấm ra ôm cổ Lăng Dạ Tầm, nhắm mắt hôn lên môi hắn, đưa đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng của hắn.

Lăng Dạ Tầm ôm lấy cổ nàng, đôi môi siết chặt.

Nếu nàng rời đi, ta sẽ thế nào?

Cả đời ta cuối cùng mới có thể hiểu, cảm giác đau này, là đau đến mức muốn chết mà không được.

“Nương tử, đời này của Dạ nhi, yêu nhất chính là nương tử.”

Mùng ba Tết, tuyết rơi ít đi, mặt trời ló dạng. Một nam một nữ mặc áo đôi, cùng cười chung bạch mã, đi tới trước Lan Vân thôn.

Nam tử lập tức ôm nữ tử xuống ngựa, một khắc sau liền vận nội lực, nhún chân bay đi.

Mùa đông ở Vong Xuyên cốc, dường như ngăn cách với thế giới bên ngoài, không có tuyết tích lại, khắp nơi trong cốc vẫn đầy hương hoa, chim ca riu rít.

Hai người vào cốc, Đường Thái Nhi đi trước đến trước bia mộ, dập đầu ba cái, lại từ trong giỏ lấy ra trái cây cúng và hương nến. Lăng Dạ Tầm tiến đến, dùng khăn lụa lau bụi bặm trên mộ.

“Dạ nhi, đi làm cơm đi. Ta đói bụng, muốn ăn gà nướng!” Đường Thái Nhi cười toe toét, tùy ý sai vặt Lăng Dạ Tầm.

Người sau cam nguyện làm nô lệ, cười trả lời một câu: “Tuân lệnh nương tử.” Sau, đó xoay người xông vào núi, làm thợ săn.

Đường Thái Nhi cười đưa mắt nhìn thân ảnh Lăng Dạ Tầm biến mất trong rừng sâu, quay đầu lại, hướng về phía phần mộ tự nói: “Cha mẹ, hai người nói, hẳn có phải là một nam nhân rất tốt không?”

“Ha ha, con cảm thấy vậy.” Khóe miệng Đường Thái Nhi cong lên nụ cười, “Chỉ tiếc, con không có phúc hưởng.”

Trước mắt, sắc trời vừa đúng.

Đường Thái Nhi dựa vào Lăng Dạ Tầm, ngồi bên cạnh đồng lửa. Nhìn đương kim Đế vương nghiêm túc nướng thịt gà, khóe miệng không khỏi từ từ cong lên nụ cười, nàng chợt nói: “Dạ nhi, Vong Xuyên cốc hàng năm vào tháng sáu sẽ có trận tuyết bông liễu (hạt của cây liễu có tơ, có thể bay theo gió), rất đẹp.”

“Nơi này không có liễu, tại sao có tuyết bông liễu?” Lăng Dạ Tầm ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc nói.

Đường Thái Nhi chỉ chỉ trời: “Chúng ta ở trong núi, trên đỉnh núi này có đủ loại liễu, tháng sáu hàng năm, sẽ thấy tuyết bông liễu bay vào Vong Xuyên cốc, giống như tuyết rơi.”

“Vậy tháng sáu năm nay, ta cùng nàng về đây lần nữa.”

Đường Thái Nhi ngẩn người, cười yếu ớt cúi đầu.

Ăn gà nướng phu quân làm xong, Đường Thái Nhi thỏa mãn duỗi thẳng chân, hai tay chống sau lưng, ngửa đầu hít thở hương hoa quanh người.

Lăng Dạ Tầm gối lên chân Đường Thái Nhi, cả người cũng nằm xuống, nhìn bầu trời bao la trước mặt. Lá cây, cùng những chú chim không biết tên ngẫu nhiên bay qua.

Đường Thái Nhi cúi đầu, chống lại đôi mắt của Lăng Dạ Tầm nói: “Ngủ đi, đợi đến lúc mặt trời lặn, ta gọi chàng.”

“Ta không mệt.”

Đường Thái Nhi chớp chớp mắt hỏi: “Nhưng mà ta muốn nhìn khuôn mặt chàng lúc ngủ mà, đại mỹ nhân à ~”

Lăng Dạ Tầm sững nhin than than thở thở, nhắm hai mắt lại: “Nương tử nhìn cho thật kỹ nhé.”

Đường Thái Nhi đưa tay bầu bầu: “Mềm muốn chết, ta nói, sau này sinh em bé, nhất định phải giống chàng!”

Lăng Dạ Tầm mở một mắt ra, khóe miệng chứa ý cười: “Bé trai giống ta, be gái nhất định phải giống nàng.”

Đường Thái Nhi chu mỏ lắc đầu: “Không được, ta không xinh.”

Lăng Dạ Tầm cười: “Ai nói, nương tử của ta rất đẹp.”

“Nói năng ngọt xớt.”

“Lời nói của trẫm không phải phù phiếm.” Hai mắt Lăng Dạ Tầm lại thông thả nhắm lại, qua hồi lâu, lại nói, “Thải nhi, sau khi hồi cung, làm Hoàng hậu của ta nhé.”

“. Được.”

Khi mặt trời lặn, cả Vong Xuyên cốc được bao phủ bởi màu vàng óng ánh. Nước hồ hơi nhuộm đỏ, lá đỏ khấp núi như thơ như vẽ. Chim chóc cả ngày ra ngoài tìm thức ăn cũng riu rít về tổ. Trong khoảng khắc, cả sơn cốc đắm chìm trong cảnh tĩnh mịch ấm áp mệnh mang.

Đường Thái Nhi và Lăng Dạ Tầm dựa lưng vào nhau, không nói tiếng nào, thưởng thức ánh chiều tà đắm say lòng người.

Tà dương đẹp, cũng sắp tới hoàng hôn.

Đầu óc Lăng Dạ Tầm chột hỗn loạn, cơn mệt mỏi mãnh liệt ập tới, nội tâm thầm kêu một tiếng không tốt, trúng độc!

“Thải.” Còn chưa phát ra bất kỳ âm thanh nào, đầu liền nặng nề rơi xuống, mất đi tri giác. Đường Thải Nhi ôm Lăng Dạ Tầm vào trong ngực, thứ ánh sáng từ lúc mặt trời lặn trong nháy mắt biến mất khỏi mắt nàng. Nàng ngửa đầu nhìn, chỉ còn bóng tối vô biên vô hạn.

“Thật xin lỗi, ta không thể thực hiện tất cả lời hứa.” Đường Thải Nhi hôn lên gương mặt Lăng Dạ Tầm, môi ấm hạ xuống, rốt cuộc lại không nâng lên được. Hai mắt không ngừng rơi xuống lệ châu, nàng đau khổ khóc, “Chàng có biết không, ta. Ta thật sự không muốn rời xa chàng.”

Luồng ánh mặt trời xuyên qua khe hở cửa gỗ chiếu lên mặt, mang theo một tia ấm áp.

Lăng Dạ Tầm khẽ giật giật cơ thể, đầu óc chớp mắt đã thanh tỉnh, bỗng đứng dậy. Bởi vì động tác quá mức, chân gắm đạp trên người rơi xuống mặt đất.

Bên cạnh không có một bóng người.

Chỉ lưu lại một bức thư, Lăng Dạ Tầm cầm lên mở ra.

Trên mặt giấy là nét chữ thanh tú, không nhanh không chậm viết bốn câu nói.

“Nhân như kỳ tử mộng như chân, khởi lạc tham thương chung bất kiến. Quân dĩ thành quân hư hoa độ, giang hồ tùy ngã nhâm hồng trần.”

(Kiếp người như quân cờ chẳng rõ mộng hay thật. Sao trời mọc lặn chẳng tương phù. Quân dĩ thành quân hư hoa độ, ta theo khắp chốn mặc hồng trần.)

Làm sao để nàng mặc hồng trần?

Đường Thải Nhi, nàng là lẽ lừa đảo!

“Đường Thải Nhi!” Lăng Dạ Tầm rống to, lòng đầy lửa giận, “Đường Thải Nhi! Nàng ra đây cho ta!”

Hất chân gắm ra, hần chạy ra khỏi phòng trúc, tìm kiếm khắp nơi, “Thải nhi! Đừng làm loạn nữa! Ra đây! Ra đây đi!” Hần lo lắng hô to, từng tiếng từng tiếng không ngừng lượn vòng trên bầu trời sơn cốc.

Chỉ là, không có ai đáp lại hần, hần như một kẻ điên, chạy khắp nơi.

“Đường Thải Nhi, nàng lại đây, trầm ra lệnh cho nàng trở lại! !” Lăng Dạ Tầm hướng lên trời cao gào thét, càng gào càng vô lực.

“Ta chỉ muốn nàng quay về bên ta, cầu xin nàng quay về. Đừng để ta không nhìn thấy nàng.” Cuộc bộ tìm kiếm của Lăng Dạ Tầm thoáng dừng lại, cuối cùng, té quỵ xuống đất, “Nàng trở lại đi. Thải nhi.”

Lông mi nhẹ chớp, khóe mắt đọng đầy nước mắt, theo gò má tinh tế của hần rơi xuống, tử cảm nhỏ xuống sam y.

“Dạ ngu ngốc! Bắt đầu từ hôm nay người chính là nam nhân của Đường Thải Nhi ta! Chỉ có thể là của một mình ta! Có nghe thấy không?”

Tuyên bố khi xưa thoang thoảng bên tai, mỗi câu nói của nàng, lúc này đều trở nên rõ ràng.

Tất cả ký ức vui đùa không ngừng hiện lên trước mắt hần, tựa như cười ngửa xem đèn.

“Quân đã thành quân hư hoa độ? Ha, Đường Thải Nhi, nàng có biết, nếu không có nàng, thiên hạ này đối với ta còn có ích gì? !” Lăng Dạ Tầm rơi lệ nơi khóe mắt, ngửa đầu cười lớn, dường như phát điên.

Trên đường nhỏ cửa tây, bên đường chất đầy đồng tuyết, tốp năm tốp ba xe buôn chậm rãi đi qua. Đường Thải Nhi mặc một thân nam trang, ngồi trong xe ngựa, phu xe là một lão già, mang theo nón, nắm trường tiên, chốc chốc lại điều khiển xe.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Đường Thái Nhi mở to đôi mắt mệt mỏi, mắt nhìn mảnh xe bằng vải bông dày.

Đột nhiên, màn xe bị người khác vén lên, gió lạnh theo đó thổi vào. Đường Thái Nhi nắm thật chặt cổ áo, nhìn nam tử luôn mặc một thân hồng y yêu mị kia.

“Lam đại ca.” Đường Thái Nhi hữu khí vô lực gọi một câu.

Lam Anh chui người tiến vào, khép mảnh xe lại, xe ngựa tiếp tục chậm rãi tiến về phía trước.

“Sao Hoàng thượng không đi cùng muội?” Lam Anh cau mày, nhìn sắc mặt tái nhợt của Đường Thái Nhi, hỏi: “Muội sao vậy? Bị thương hả? !” Lam Anh vội vàng đưa tay chạm lên trán Đường Thái Nhi.

Đường Thái Nhi mím môi lắc đầu một cái, “Không sao.” Dứt lời, nàng liền không nói thêm gì nữa, nhắm mắt lại, chậm rãi hô hấp.

Lam Anh thấy vậy, cau mày, vô cùng lo lắng cho thân thể của nàng.

Xe ngựa đi được hai canh giờ, mới từ từ dừng lại. Phu xe bên ngoài vén rèm cửa lên, “Hai chủ tử, đến rồi.”

Đường Thái Nhi từ từ mở hai mắt ra, thắt chặt nút áo lông cáo trên người, thò người ra xuống xe ngựa. Lam Anh theo sát phía sau, xuống xe mới phát hiện, hai người đứng là đã đến ngoại ô Giang thành.

“Vì sao chúng ta tới đây?” Lam Anh không hiểu, nhìn bốn phía, quay đầu nhìn lại, thân thể trong nháy mắt cứng ngắc.

Hắn mím môi, không hề sợ hãi cũng không hề hoảng hốt nhìn trường kiếm trước mắt đang nhắm thẳng vào cổ họng mình.

Đường Thái Nhi đứng vững trong gió, Trảm Lô kiếm trong tay phát sáng, tia sáng kia lại bằng lãnh thấu xương.

“Muội muốn gì?” Lam Anh điềm tỉnh hỏi, thấy thân thể nàng lão đảo muốn ngã, có chút không đành lòng giằng co với nàng như thế.

Đường Thái Nhi cắn chặt răng, cố sức nói: “Lam đại ca, đây là lần cuối cùng ta gọi huynh như thế.”

Ánh mắt thâm thúy của Lam Anh nhếch lên, chỉ một thoáng, nhiều loại tâm tình phức tạp lướt qua đáy mắt, cuối cùng từ từ phai đi, hắn cười khổ: “Muội đã biết.”

“Phải Ta hiểu, ngươi là vì báo thù, giết cha mẹ ta, nhưng mà bọn họ sinh ta, nuôi ta, ta cũng nên hoàn trả.”

“Muội muốn thế nào?”

“Giết ngươi, sau đó. Ta chết cùng ngươi.” Khóe miệng Đường Thái Nhi tràn ra một chấm đỏ, sau đó giống tơ hồng, chậm rãi chảy ra, nhỏ xuống áo, một đóa hoa đỏ tươi nở rộ.

Lam Anh có chút giận giữ: “Muội đối với mình như vậy làm gì?” Hắn cất bước tiến lên, Đường Thái Nhi vội vàng cầm kiếm chặn lại, ngăn bước chân Lam Anh.

“Vì sao, là ngươi, vì sao lại là ngươi giết bọn họ.” Hơi thở Đường Thái Nhi mong manh, hai mắt lần nữa mất đi ánh sang, Ánh mắt nàng tan rã, bật cười, “Cha, mẹ, nữ nhi bất hiếu.”

Nàng dựa vào trí nhớ, hướng tới bóng tối, vung một kiếm. Lam Anh không trốn không tránh, chẳng qua là, Đường Thái Nhi rút cuộc không cách nào đả thương hắn.

“Cạch!”

“Keng keng keng...”

Tiếng Trảm Lô kiếm rơi xuống đất, thân thể Đường Thái Nhi xiêu vẹo. Lam Anh bước lên, ôm nàng vào lòng.

Hắn lắc lắc hai cánh tay Đường Thái Nhi: “Thải nhi! Thải nhi!”

Nhưng người trong ngực. Rốt cuộc không còn cảm giác nữa.

Một ngày sau, Lam Anh ôm Đường Thái Nhi đã không còn hơi thở đi tới dòng suối, đặt trên bệ trúc. Hắn ngồi bên cạnh nàng, nhìn sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của nàng mà cười khổ lắc đầu: “Nha đầu ngốc.”

Dựng sào dài lên, dùng sức đẩy một cái, bệ trúc bỗng bành trôi đi.

Lãm Triệu ngày mười lăm tháng giêng năm thứ nhất, sau lễ phong tước Tân hoàng, quần thần triều bái, hô to vạn tuế.

Lãm Triệu hoàng mặc long bào màu tím, ôm trong ngực một hũ tro cốt kỳ dị có hoa văn mạ vàng, bước lên đại điện.

Quần thần thấy vậy không ngừng thốn thức cảm khái.

Lãm Triệu hoàng dịu dàng đặt hũ tro cốt bên ghế rồng, nhẹ nhàng phủ một tấm khăn tươi đẹp lên hũ tro cốt chắn tầm mắt của mọi người. Ứng Thiên Ngô liếc mắt liền nhận ra khăn này chính là Kim Phượng khăn lúc trước Đường Thái Nhi dùng để bái đường trước mộ, trong lòng nhất thời đắng chát không chịu nổi, ngũ vị lẫn lộn.

Thái giám chủ trì cất tiếng chói tai tuyên bố Hoàng thượng phong Đường Thị Thái Nhi làm Hoàng hậu, quần thần đều ngạc nhiên, nhưng không dám nói nửa câu.

Đến lúc đó, khắp thành không ngừng xôn xao.

Tân hoàng phong Đường phi đã qua đời làm Hậu, tình này ý đó, hẳn đã làm cảm động không ít thiếu nữ chốn kinh thành.

Sâu trong Hoàng cung, màn đêm buông xuống như mọi ngày. Tân hoàng vung bút phê xong bản tấu chương cuối cùng, đưa tay day day ấn đường không lộ ra một nếp nhăn, đứng dậy bãi giá trở về tẩm cung.

Trên long sàng trong tẩm cung được trải ngay ngắn chỉnh tề, bên gối bày một hộp tinh xảo, chính là hũ tro cốt của Hoàng hậu Đường thị kia, bên trong hộp không chỉ có hũ tro cốt, mà còn đặt ngọc bội chữ Tầm mà Đường Thái Nhi thích nhất, cùng với giá y của nàng ở một góc rất ngay ngắn.

Lăng Dạ Tầm ôn nhu ôm hũ tro cốt, ưu nhã nằm trên long sàng. Từng sợi tóc đen như mực xõa xuống, ngón tay nhẹ nhàng mở hộp thuốc và kim châm cứu hoa văn cây cỏ, chân thành nói ra những lời ấm áp riêng tư như đang nói với tình nhân: “Thải nhi, hôm nay nàng trở thành Hoàng hậu, có thấy vui không?”

“Về sau, mỗi ngày nàng đều phải dậy sớm, theo ta vào triều. Chính là làm khổ nàng, ha ha, không sao, nàng có thể ngồi trên ghế phượng của nàng mà ngủ. Yên tâm, sẽ không có ai dám nói nàng hết.”

“A, đúng rồi. Lam đại ca của nàng từ quan rồi đi, phải về chốn giang hồ, ta thả hắn đi. Hắn giống nàng, hướng tới cuộc sống giang hồ.”

“Thải nhi, gần đây tuyết rơi càng nhiều rồi, nàng rất lạnh phải không? Không sao, đợi lát nữa ta sai người chuẩn bị thêm lò sưởi, không thể để nàng đóng băng được.”

Đám người Thượng Quan Linh, nhìn Lăng Dạ Tầm như thế, cũng không nói nên lời.

Trước đó vài ngày, một cung nữ vô ý nói một câu, Hoàng hậu là người chết, liền bị Lăng Dạ Tầm kéo ra cửa cung chém đầu. Từ đó về sau, trong cung không có ai dám nói một câu về Hoàng hậu nữa.

Đã hai năm.

Lãm Triệu hoàng si tình không thay đổi, mỗi ngày mang theo hũ tro cốt thượng triều, hạ triều, làm việc nghỉ ngơi, dùng bữa đi ngủ, hộp gỗ tinh xảo cũng không rời khỏi người.

Hậu cung vốn nên giai lệ ba nghìn, hoa phi vô số.

Nhưng, Lãm Triệu hoàng chỉ sủng ái một người.

Một người đã chết.

Ngày hôm đó, Lãm Triệu hoàng ở thư phòng mơ mơ màng màng ngủ dưới ánh hoàng hôn ấm áp.

Tỉnh lại lần nữa, dưới ánh sáng hoàng hôn ấm áp đó, có bóng người quen thuộc đang dựa vào cửa thư phòng nhìn về phía này.

Ngược sáng, Lăng Dạ Tầm không khỏi giơ tay lên che mắt lại, nhìn người nọ.

Người nọ khẽ mỉm cười, Lăng Dạ Tầm cả kinh, thẻ tre trong tay nhảy mất kinh động rơi xuống.

“Ngu ngốc, ta cười dọa người đến vậy sao?”

Giọng nói hài hước quen thuộc, Lăng Dạ Tầm run rẩy, không xác định hỏi: “Thả nhi. . . . Phải . . . Là nàng đã về sao?”

Đường Thải Nhi cười rạng rỡ: “Đương nhiên là ta.”

Lăng Dạ Tầm hốt hoảng đứng dậy, cước bộ chợt dừng lại. Hấn sợ khi đi lên phía trước, sẽ phát hiện mọi thứ trước mắt chỉ là ảo giác. Mộng như vậy, quá mức đẹp, cũng quá không chân thật.

“Nàng, không chết?”

“Vốn là chết, nhưng mà được cha mẹ ta cứu sống. Ha ha, hai người bọn họ muốn ta dưỡng thân thể thật tốt mới để cho ta ra ngoài. Tại bên trong thủy vực đó, ta đã phải nán lại đến mốc meo luôn, nghe nói chàng phong ta làm Hoàng hậu rồi, thật vui!” Đường Thải Nhi dừng một chút, cuối cùng thu lại giọng điệu hài hước, cười ôn nhu nói, “Dạ nhi. . . . Để chàng chờ lâu rồi.”

Lăng Dạ Tầm cười: “Chỉ cần nhìn thấy nàng, cho dù bao lâu, cũng không thấy lâu.”

Hoàng hôn buông xuống, giấc mộng của Đế vương, phải chăng chỉ là giấc mơ hão huyền.

65. Lời Cuối Sách

Lời cuối sách

Edit : Diễm Mỗ

Beta : kun'xih

Trong Dạ Chiêu cung, yên tĩnh không tiếng động, ngoài trời mưa lất phất, mười cánh cửa cung lại đồng thời mở ra. Tiếng thái giám tổng quản như đánh trống xuyên đến mỗi góc Hoàng cung.

“Hoàng thượng Hoàng hậu lại biến mất rồi! ! !”

Thượng Quan Linh đang ngủ say sưa bỗng run một cái, rồi “Ầm” Một tiếng, rơi xuống đất. Cả người thành chữ đại () nằm trên đất, chân lưa đở dưới lưng.

“Khốn kiếp. . . .” Thượng Quan Linh gằm nhẹ một tiếng, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, ôm chần, chỉ vào người trên giường, mở miệng mắng, “Người chiếm giường của ta, lại còn dám đá ta xuống giường?!”

Tịch Thanh nâng cao cằm, cúi mắt nhìn Thượng Quan Linh không mặc gì, hừ lạnh nói: “Người cho rằng ai đã đồng ý chung giường với bốn bảo chủ? Mau đi xem thử, Dạ nhi và Thải nhi lại không thấy nữa rồi.”

Thượng Quan Linh phiền não gãi tóc: “Không thấy thì không thấy, cũng không phải là lần đầu tiên.”

“Một người là Hoàng thượng một người là Hoàng hậu, mất tích há có thể đùa?” Tịch thanh lập tức không đồng ý.

Mắt phượng của Thượng Quan Linh nheo lại, ngồi ở mép giường, ngáp một cái: “Chỉ cần Hoàng thượng phê duyệt công văn xong, không vứt cục diện rối rắm cho ta là được.”

Tịch Thanh thở dài: “Hắn nhất định chưa phê xong.”

“Tại sao?”

Tịch Thanh ngửa đầu nhìn trời: “Bởi vì ngày hôm qua ta nhìn thấy Thái nhi lao vào ngự thư phòng, một phát túm lấy Hoàng thượng đang định phê duyệt công văn. . . .”

“Cái gì? !” Thượng Quan Linh nhảy dựng lên, hốt hoảng cầm y phục trên giường, vừa một chân nhảy xổ giày vừa hô: “Người đâu! Người đâu! Bắt Hoàng thượng Hoàng hậu về! !”

Trên đường hẹp quanh co, một đôi phu thê áo trắng, cùng cười một con ngựa, nhàn nhàn nhả nhả phóng khoáng mà đi.

Đường Thái Nhi cầm cổ nhưng trong tay, thỉnh thoảng ngâm nga khúc nhạc ngắn.

Lăng Dạ Tầm ngồi phía sau siết dây cương, rồi ngáp một cái.

“Thái nhi, lần này chúng ta ra ngoài, là định làm gì?”

Đường Thái Nhi vươn cổ, quay đầu lại nhìn Lăng Dạ Tầm, “Đương nhiên chọn cho con gái chúng ta một món quà mừng sinh nhật!”

Khóe miệng Lăng Dạ Tầm nhếch lên, nhẹ nhàng hôn lên gò má Hoàng hậu: “Quà gì?”

“Ừm, nghe nói chỗ mình chủ võ lâm có khối ngọc đẹp tuyệt thế.”

Lăng Dạ Tầm khẽ nhú mày, véo tai Đường Thái Nhi, hung ác nói: “Là con gái muốn, hay là nàng muốn đây?”

“Con gái, con gái con gái mà!” Đường Thái Nhi vùng vẫy, “Được rồi! Là ta muốn! Chàng có giúp ta lấy hay không?”

“Haiz. . . .” Lăng Dạ Tầm cứng chiều thở dài, “Thái nhi, tính tham tiền của nàng, tại sao sau khi sinh con vẫn không thay đổi vậy?”

“Trời sinh, thay đổi không được.”

“Con gái nàng sinh ra cũng tham tiền.” Lăng Dạ Tầm cảm khái.

Đường Thái Nhi không hài lòng, liếc hắt: “Chàng không nuôi nổi sao? Chàng chưa nghe qua, nghèo nuôi con trai giàu nuôi con gái sao?”

“Ừ, đã nghe qua.”

“Hả? Chàng nghe ai nói?”

“Nàng.”

“Được rồi. Dù sao ta muốn ngọc của Hình Dận, chúng ta đi lấy.” Đường Thái Nhi cười ha ha, lấy cổ nhưng chọc chọc khuôn mặt Lăng Dạ Tầm.

Lăng Dạ Tầm hắt ra, nhỏ giọng nói: “Thái nhi, thật ra con gái lại xin ta một món quà khác.”

“Humm? Là gì?”

Khóe miệng Lăng Dạ Tầm nhếch lên, trong mắt tràn đầy tà mị: “Nó nói. . . .” Nói xong, hắn cúi đầu để sát bên tai Đường Thái Nhi, “Nó nói muốn chúng ta sinh cho nó thêm một bé trai nữa.”

Mặt Đường Thái Nhi đỏ lên, giơ tay lên muốn đẩy Lăng Dạ Tầm ra: “Cái gì nữa! Chàng nói láo!”

Lăng Dạ Tầm cười lớn, không quan tâm dừng ngựa lại, ôm Đường Thái Nhi ngã xuống dưới đôi hồi. Đường Thái Nhi hét lên một tiếng, cả người rơi vào trong bụi hoa.

Cánh hoa phía dưới bị rung động mà tung bay, hương hoa khắp nơi.

Lăng Dạ Tầm nheo mắt lại, hôn lên môi mật của Đường Thải Nhi: “Thải nhi, nàng thật đẹp.”
“Ngậm miệng! Không cần khen ta. Ừm.”
Trong lúc ngượng ngùng, đôi môi lạnh của Lăng Dạ Tầm đã hạ xuống, bịt miệng nàng lại.
Hoa trong rừng, bóng người quần quít.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-xin-nhe-mot-chut>